
ULUSLARARASI BESTSELLER
MILLENNIUM I
www.iphonepub.com
"Olağanüstü... Okuyucular kitabı okurken yerlerinden bile kıpırdayamayacak."
-SUNDAY TIMES
Ejderha Dövmeli Kız
STIEG LARSSON
PEGASUS

1 KASIM CUMA

Her yıl olan şey yine olmuştu. Çiçeğin alıcısı şimdi seksen ikinci yaşma basıyordu. Paketi açü ve kağıtları toplayıp bir kenara bıraktı. Ardından telefon ahizesini kaldırdı, emekliliğinden sonra Siljan'a yerleşen cinayet masası komiserinin telefon numarasını çevirdi. Bu iki adam yalnızca aynı yıl değil, aynı günde de doğmuşlardı; birbirleriyle bağlantıları göz önüne alındığında bu, hayaün bir cilvesi olmalıydı. On bire doğru, postalar dağıtıldıktan sonra, telefonun çalacağını bilen eski cinayet masası komiseri, sabah kahvesini içerek bekliyordu. Ama telefon bu defa kez erken bir saatte, on buçukta çaldı. Ahizeyi kaldırdı, kendini tanıtmaya gerek duymadan "Merhaba!" dedi. "Yine geldi." "Bu defa ne?"

"Türünü bilmiyorum. Araştırtacağım. Ama beyaz renkli bir çiçek."

"Sanırım yine mesaj yok."

"Hayır, yalnızca çiçek. Çerçevesi geçen sene gönderilenle aynı. Kendi kendinize monte edebildiğiniz şu ucuz çerçevelerden." "Nereden postalanmış?" "Stockholm'den." "Yazı tarzı?"

"Her zamanki gibi, büyük harflerle yazılmış. Düz ve şık harfler."

EJDERHA DÖVMELİ KİZ

Söylenecekler söylenmişti. İkisi de birkaç dakika sustular. Emekli cinayet masası komiseri sırtını oturduğu sandalyeye yaslayarak piposunu tüttürdü.

Artık ondan ne olayın çözülmesine yarayacak ne de olaya yeni bir ışık tutacak keskin sorular sormasının beklenmediğini biliyordu. O günler çok gerilerde kalmıştı. İki yaşlı adam arasındaki telefon konuşması, dünyada başka hiç kimsenin bir gıdım bile ilgilenmediği bir sır üzerine, bir çeşit ritüele dönüşmüştü.

Latince adı Leptospermum (Myrtaceae) rubineüe idi. Süpürge otununkilere benzeyen yeşil yaprakları, iki santim uzunluğunda beş beyaz taç yapraklı çiçeğiyle sıradan, çalımsı bir bitkiydi. Yaklaşık on iki santim uzunluğundaydı.

Kökeni Avustralya'nın çalılık ve dağlık bölgelerine uzanıyordu. Gür çalıların arasında yetişen bu çiçeğe Avustralya'da Desert Snoıu (Çöl Karı) deniliyordu. Upp-sala'daki botanik bahçesinde çalışan uzmanın raporuna göre bu çiçek, sıradan bir çiçek değildi ve İsveç'te nadiren yetiştirilebiliniyordu. Genellikle, Yeni Zelanda'da çok görülen kuzeni Leptospermum scopariıım'la karıştırılırdı. Uzmana göre Rubinette'nin taç yapraklarının ucunda, ona pembemsi bir hava veren mikroskobik pembe noktalar vardı.

İddiasız bir çiçekti. Hiçbir ticari değeri yoktu. Bilinen hiçbir tıbbi özel iği olmadığı gibi kafa da buldurmuyordu. Ne baharat olarak tüketilebilir ne de bitkisel boya üretiminde kullanılabilirdi. Yalnızca Ayers Rock Irmağı'nın etrafındaki bitki örtüsünü kutsal kabul eden Avustralya'nın yerli halkı Aborjinler için anlamlı bir çiçekti. Bunun dışında çiçeğin varlık nedeni, büyüleyici güzel iğiyle çevresini mest etmek gibi görünüyordu.

Uppsalalı botanikçiye göre Avustralya'da bile az rastlanılan bu çiçeğe, İskandinavya'da rastlamak olağanüstü STIEG LARSSON

bir şeydi. Botanikçinin kendisi hiç rastlamamış ama sorduğu arkadaşlarından, bu bitkinin Göteborg'daki bir bahçede yetiştirilmeye çalışıldığını duymuştu. Öyleyse özel çiçek hayranları ve amatör botanikçilerin kendi özel küçük limonluklarında yetiştirdikleri de düşünülebilirdi. Yumuşak ve kuru bir iklime ihtiyaç duyduğu için bu çiçeği İsveç'te büyütmek çok zordu, kış aylarında kapalı bir yere taşınmalıydı.

Kireçli toprak bu çiçeğe uygun değildi ve doğrudan köklerinden sulanmalıydı. Kısacası bu çiçeği yetiştirmek ustalık gerektiriyordu.

İsveç'te az rastlanılan bu çiçeğin, eldeki örneğinin nereden geldiğini araştırmak teorik açıdan kolay görünse de pratik olarak imkansızdı. Ne başvurulacak bir kayıt ne de araştırma yapmak için izin vardı. Genel olarak kaç özel yetiştiricinin bu zor yetiştirilir çiçekle uğraştığını hiç kimse bilmiyordu. Bir kişiden yüzlerce kişiye kadar çiçeksever, tohumu yada fidesini elde etmiş olabilirdi. Avrupa'nın herhangi bir köşesindeki özel bir yetiştiriciden ya da botanik bahçesinden alınması, hatta posta kanalıyla ısmarlanması da mümkündü. Avustralya'ya yapılan bir seyahat esnasında alınmış da olabilirdi. Küçük limonluklarında ya da oturma odalarının

pencerelerindeki saksılarda bu çiçeği yetiştiren binlerce İsveçlinin arasında, yaşlı adama gönderilen çiçeğin izini sürmek, tabiri caizse umutsuz bir çabaydı.

Yaşlı adama, doğum günü olan her 1 Kasım'da, pamukla doldurulmuş

posta paketleri içinde, bu tür egzotik çiçekler postalanıyordu. Türleri her seferinde değişse de, hepsi de güzel, eşi az bulunur çiçeklerdi. Kurutulmuş, bir suluboya kağıdının üzerine özenle yapıştırılmış, camlanmış ve 29x16

santimetre çapında basit bir çerçeveyle çerçevelenmişlerdi. Çiçeklerin bu tuhaf öyküsünü çok az sayıda insan

biliyordu, basma ya da kamuoyuna bu konuda hiçbir açıklama yapılmamışta. Her yıl hiç sekmeden gönderilen bu çiçekler, otuz yıl önce birçok araştırmacının ilgisini çekmişti. Cinayet masası laboratuvarmın uzmanları, parmak izi uzmanları, el yazısı uzmanları ve özel dedektiflerin yanı sıra, çiçekleri alan yaşlı adamın bir grup akraba ve arkadaş çevresi de bu çiçekler üzerinde araştırma yapmışlardı. Ama şimdi bu dramın yalnızca üç aktörü vardı; yaşlı bir doğum günü çocuğu, emekli bir cinayet masası komiseri ve tabi ki hediyeyi gönderen meçhul şahıs. İlk iki kişi artık saygı duyulacak bir yaşa ulaştıkları ve o kaçınılmaz sona hazırlandıklarına göre, bu işle ilgilenenlerin sayısı iyice azalacak demekti.

Emekli cinayet masası komiseri çok şey görüp geçirmişti. Polislik mesleğindeki ilk işini hâlâ hatırlıyordu; zilzurna sarhoş bir makinisti kendisine ve başkalarına zarar vermesine fırsat vermeden yakalayıp kodese atmıştı. Meslek hayatı boyunca kaçak avlananları, karısını dövenleri, dolandırıcıları, araba hırsızlarını ve içkili araba kul ananları içeri attırmış; hırsızlar, soyguncular, içki kaçakçıları, tecavüzcüler ve bir de dengesiz bir bombacıyla karşı karşıya gelmişti. Dokuz cinayet soruşturmasına katılmıştı. Bunların beşinde, vicdan azabı çeken katil er polisi arayarak karılarını, kardeşlerini ya da bir yakınlarını öldürdüklerini kendileri itiraf etmişlerdi.

İki cinayet katillerin izi sürülerek birkaç gün içinde, biri de cinayet masasının iki yıl ık araştırmasının sonucu çözülebilmişti.

Dokuzuncu cinayet yalnızca polis açısından çözülmüştü; katilin kim olduğu biliniyordu ama delil er çok zayıf olduğu için savcı davayı rafa kaldırmış, faili ceza almadan dava zaman aşımına uğramışü. Her şeye rağmen etkileyici bir kariyeri vardı, üstesinden geldiği şeylere bakılırsa memnun olmalıydı. Ama o memnun değildi.

Omuzlarında bir yük gibi duran Kurutulmuş Çiçek Davası yıl ardır içini kemirip duruyordu. Bu davaya, diğer hiçbir davayla karşılaştırılamayacak kadar zaman harcamıştı ama sonuç tam bir hüsrandı.

Durumun manük dışı bir yanının olması da işin cabasıydı. Meslek hayatında ve emekliliğinden sonra bu dava üzerine, kelimenin tam anlamıyla binlerce kez düşünmüş ama bir cinayet işlenip işlenmediğinden bile emin olamamıştı.

Bu iki yaşlı adam, kurutulmuş çiçekleri gönderenin bunları çerçevelerken eldiven kullandığını, ne camda ne de çerçevede parmak izi bulamayacaklarını biliyorlardı. Göndericinin izini sürmenin imkansız olduğunu öğrenmişlerdi artık. Çerçeveler dünyanın dört bir tarafındaki milyonlarca fotoğrafçı ya da kırtasiyecilerin herhangi birinden alınmış

olunabilirdi. Yani ortada sürülebilecek bir iz yoktu. Her paket değişik bir yerden postalanıyordu. Çoğunun üzerinde Stockholm posta damgası vardı.

Üç defa Londra’dan, iki defa Paris’ten, iki defa Kopenhag’dan, bir kez Madrid’den, bir kez Bonn ve bir kez de -en ilginci buydu- Florida Eyaleti’nin Pensacola şehrinden postalanmıştı. Bu şehrin adını ilk defa duyan cinayet masası komiseri, nerede olduğunu bulabilmek için atlasa başvurmak zorunda kalmıştı.

Emekli komisere “hoşça kal” deyip telefonu kapatan seksen iki yaşındaki doğum günü çocuğu, henüz adını bile bilmediği güzel ama anlamsız Avustralya çiçeğine uzun süre baktı. Sonra gözlerini yazı masasının arkasındaki duvara çevirdi. Orada camlanıp çerçevelenmiş, ilk dört sırasında onar, en alt sırada dört olmak üzere beş sıra kurutulmuş çiçek

asılıydı. En baştaki sıranın dokuzuncu çerçevesi boştu. Desert Snow kırk dördüncü çiçek olarak duvardaki yerini aldı.

Bu defa daha önceki yıllardan farklı bir şey yaşandı. Yaşlı adam birden bire ağlamaya başladı. Neredeyse kırk dört yıl sonra ilk kez kapıldığı bu duygu patlamasına kendisi de şaşıracaktı.

I. BÖLÜM

20 ARALIK CUMA

Mahkemenin nasıl sonuçlanacağı önceden bel iydi; söylenebilecek her şey söylenmişti. Ceza alacağından hiç şüphesi yoktu. Yazılı kararı, cuma sabahı saat onda eline geçmiş, şimdi yalnızca mahkeme salonunun önündeki koridorda bekleyen muhabirlere açıklama yapmak kalmıştı.

Kapı aralığından muhabirlere bakan Mikael Blomkvist birkaç saniye tereddüt etti. Mahkemenin verdiği karar üzerine konuşmak istemiyordu ama sorulardan kaçmamazdı. O -ve herkes- bu soruların sorulması ve cevaplanması gerektiğini biliyordu. “Suçlu olmak böyle bir şey,” diye düşündü, “mikrofonun yanlış tarafında bulunmak.” Huzursuzdu, omuzlarını dikleştirdi, gülümsemeye çalıştı. Muhabirler de ona gülümsediler ve neredeyse utangaç bir ifadeyle başlarını eğerek dostça selamladılar.

“Dur bir bakalım… Aftonbladet, Expressen, TT, TV4… Sen neredensin?

Oo, Dagens Industri’den. Vay be, demek ben bu kadar ünlü oldum,” dedi Mikael Blomkvist.

“Bize birkaç dakika ayır, Kaile Blomkvist,” dedi akşam gazetelerinden birinin muhabiri.

Blomkvist, lakabını duyduğunda her zaman yaptığı gibi aldırmaz görünmek için kendini zorladı. Bu lakabı gazeteciler ona yirmi yıl önce takmışlardı. O zamanlar yirmi üç yaşındaydı. Bir gazetede geçici bir iş

bulmuş ve daha işe başlar başlamaz, iki yıl boyunca dikkat çekici beş

büyük soyguna imza atmış bir çeteyi, şans eseri açığa çıkartmıştı. Beş

soygunun be-

şini de bu çetenin yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu; soygun için küçük yerleşim yerlerini seçen çete üyeleri, bir seferinde aynı anda iki bankayı birden soymuşlardı. Yüzlerine Disney maskeleri taktıkları için polis, güç anlaşılır bir polis mantığıyla bu çeteye Kaile-Anka çetesi adını vermişti.

Ama basın onlara Ayı Çetesi diyordu. İki soygun sırasında çevredeki insanların can güvenliğini hiçe sayarak sağa sola ateş etmeleri ve tesadüfen bankanın önünden geçenleri ya da meraklıları tehdit etmeleri göz önüne alınırsa, bu daha isabetli bir isimdi.

Altıncı soygun, yaz ortasında Östergötland'daki bir bankada yapılmıştı.

Soygun esnasında tesadüfen bankada bulunan yerel radyonun muhabirlerinden biri, soyguncular bankayı terk eder etmez, meslek aşkıyla telefona sarılarak canlı yayınına bağlanmıştı.

O günlerde Mikael Blomkvist, Katrinaholm yakınlarında bir yazlıkta kalıyordu. Kız arkadaşının ailesine ait olan bu yazlığa birkaç gün geçirmek için gelmişti. Soygunlarla gördüğü insanlar arasında nasıl olup da bağlantı kurabildiğini polislere açıklayamayacaktı ama radyoda haberleri dinlerken yüz metre ilerideki bir yazlıkta kalan dört genç dikkatini çekmişti. Bu gençleri, birkaç gün önce kız arkadaşıyla dondurmacı dükkanına giderken de görmüştü, çayırda badminton oynuyorlardı.

Üzerlerinde yalnızca şort vardı, gelişmiş kas yapılarına bakılırsa vücut geliştiriyor olmalıydılar. Bu dört gençte dikkat çeken bir şey vardı; belki de bunun nedeni yakıcı güneşin altında, zaman öldürür gibi değil de vahşi bir iştahla oynamalarıydı.

Banka soyguncusu olduklarından şüphelenmek için hiçbir neden yoktu.

Ama yine de Mikael, gençlerin kaldığı kulübeyi gören bir tepeye çıkıp oturmuş ve kulübeyi gözetlemeye başlamıştı. Kulübe boş gibiydi. Yaklaşık kırk dakika sonra gençlerin Volvo'su avluya girip park etmişti. Arabadan çıkan gençlerin aceleleri var gibiydi, el erindeki spor çantalarına bakılırsa plajdan dönüyor olmalıydılar. Ama kulübeye giren gençlerden biri arabaya geri dönmüş ve bir şey alarak üzerini hemen spor bir ceketle örtmüştü.

Mesafe çok uzak olmasına rağmen Mikael bunun, bir yıl ık askerlik boyunca neredeyse evli olduğu bir AK 4 olduğunu anlamakta zorlanmamış, hemen polisi arayıp gördüklerini anlatmıştı. Gençlerin yazlığının etrafında, basının yoğun bir ilgiyle izlediği, üç günlük bir polis kuşatması başlamıştı. Tabi Mikael Blomkvist, olayın mimarı olarak ilk sırayı almanın yanı sıra, çalıştığı akşam gazetesinden, bu hizmetinden dolayı yüklü bir para da alacaktı.

Polisler operasyon merkezini, Mikael'in oturduğu yazlığın hemen önündeki tarlada duran bir karavana kurmuşlardı.

Mikael'e, genç bir gazetecinin gereksindiği ünü işte bu Ayılar Çetesi olayı kazandırmıştı. Bu ünün arkasında akşam gazetelerinden birinin Kaile Blomkvist olayı çözdü diye başlık atmasının büyük payı vardı. Yaşlı bir köşe yazarı, Astrid Lindgren'in genç dedektif kahramanı, Kalle'ye bir dolu göndermede bulunduğu alaycı bir yazı kaleme almıştı. Üstüne üstlük makalenin yayınlandığı sayfanın hemen yanma Mikael'in, ağzı yarı açık, parmağıyla bir yeri işaret ederken çekilmiş, sanki üniformalı bir polis memuruna bilgi veriyormuş izlenimi veren kötü bir resmini basmışlardı.

Gerçekteyse o resim çekilirken, Mikael polis memuruna tuvaletin yolunu gösteriyordu.

Mikael Blomkvist, ön adı Carl'ı hayatı boyunca ne kul anmış, ne de Cari Mikael Blomkvist adıyla bir metni imzalamıştı ama o günden sonra gazeteci arkadaşları arasında Kaile Blomkvist diye ünlenecekti; bunda bir parça alaycılık vardı, düşmanca olmasa da pek dostça değildi. Mikael'in Astrid Lindgren'e sözü yoktu, onun kitaplarını severdi ama bu lakaptan nefret ediyordu. Ona karşı takınılan alaycı tavrın sönmeye yüz tutması ve ciddi gazeteci kimliğini kazanması için çok uzun bir zaman geçmesi gerekmişti.

Ama kendisine bu isimle hitap edildiğinde hâlâ tüyleri diken diken olurdu.

İşte bu tepkiyi gizleyebilmek için kendini gülümsemeye zorlayarak, gözlerini soruyu soran muhabire dikti ve:

“Eh, sen bir şeyler uydur artık. Ne de olsa bu konuda oldukça ustasın,”

dedi.

Sesinin tonu itici değildi. Bütün muhabirler birbirlerini az çok tanıyorlardı.

Üstelik Mikael’in en zalim muhalifleri o sabah mahkemeye gelmemişlerdi.

Orada bulunan gazetecilerden biriyle birkaç yıl önce birlikte çalışmış, bir partide karşılaştığı diğerini de - TV4’ün kadın muhabirini- tavlamak için epeyce çaba sarf etmişti.

“Seni içerde epey hırpalamışlar gibi” dedi Dagens Industri’nin muhabiri, bel i ki yeni yetme biriydi.

“Eh, biraz,” diye kabul endi Mikael. Aksini iddia edecek durumda değildi.

Ama bunu izleyen soru evlere şenlikti: “Kendini nasıl hissediyorsun?” Bu soru karşısında ne Mikael ne de orada bulunan eski gazeteciler gülümsemekten kendilerini alamadılar. Mikael TV4’ün muhabiriyle göz göze geldi. Gazeteci camiası benzer bir sorunun, o zamana kadar yalnızca bir kez, o da bir spor muhabiri tarafından ipi henüz göğüslemiş ve soluk soluğa kalmış bir atlete sorulduğunu iddia edeceklerdi. Mikael ciddi bir ifade takındı:

“Mahkeme lehimde karar vermediği için doğal olarak üzüldüm,” dedi.

“Üç ay hapis cezası ve 150.000 kron para cezası. Oldukça ağır bir karar,” dedi TV4’ün muhabiri. “Hayat devam ediyor.”

“VVennerström’den özür dileyecek misiniz? Elini sıkacak mısınız?”

“Hayır, sanmıyorum. VVennerström’ün iş ahlakına dair görüşlerimde dikkate değer bir değişiklik olmadı.”

“Yani hâlâ onun bir dolandırıcı olduğunu mu iddia ediyorsunuz?” diye aceleyle sordu Dagens Industri’nin muhabiri.

Bu sorunun ardında yıkıcı bir manşet kokusu hissediliyordu ve eğer muhabir elindeki mikrofonu hevesle uzatarak niyetini açığa vurmasaydı Mikael’in bu tuzağa düşmesi işten bile değildi. VVennerström’ün onurunu zedelediği gerekçesiyle daha biraz önce ceza almıştı. Üstelik Mikael bu karara itiraz etmeyi düşünmüyordu. Eğer iddiasını daha mahkeme binasının merdivenlerinde tekrarlama ihtiyatsızlığını gösterirse hali ne olurdu? Bu soruya kaçamak bir cevap verdi:

“Elimdeki bilgileri yayınlamak için iyi nedenlerim olduğu kanısındaydım.

Ama mahkeme benim görüşlerime itibar etmedi, tabi ki mahkemeye saygı göstermek durumundayım. Şimdi ne yapacağımıza karar vermeden önce, mahkeme kararını yazı kurulumuzda adamakıl ı değerlendireceğiz.

Söyleyebileceğim daha fazla bir şey yok.”

“Ama bir gazetecinin iddiasını ispat etmesi gerektiğini nasıl unutursun?”

dedi TV4’ün muhabiri keskin bir tonla. Bu soruya nasıl cevap verilirdi ki?

Muhabir kadının yüzünde tarafsız bir ifade olsa da Mikael, gözlerindeki hayal kırıklığını ve uzaklığı ayırt edebilmişti.

Oradaki muhabirlerin hepsi -Dagens Industri’nin muhabiri hariç- böyle bir soruya makul bir cevap verilemeyeceğini bilecek kadar tecrübelilerdi.

“Ekleyebileceğim bir şey yok,” diye tekrarladı Mikael. TV4’ün muhabiri mahkeme binasının önünde Mikael’i tekrar durdurdu ve bu defa sorularını kamera önünde sıralamaya başladı. Mikael içini acıtan soruları bir süre daha cevaplamak zorunda kaldı. Aslına bakılırsa muhabir kadın, ona hak ettiğinden daha iyi davranıyor, çok yıpratmamaya özen gösteriyordu.

Kadının arkasında durup, onları izleyen muhabirler artık yeterince tatmin olmuşlardı. Mikael her ne kadar bu davanın yılın medya olayı olduğunu düşünmese de, gazetelerin manşetten vereceği kesindi.

Yalnız kaldığında biraz yürümeyi düşündü ama rüzgarlı bir aralık günüydü, üstelik söyleşi yapılırken yeterince üşümüştü. Kararsız bir şekilde dikilirken arabasından çıkan Wil iam Borg'u gördü. Muhabirler Mikael'le söyleşi yaparlarken, Wil iam arabasının içinde beklemişti. Göz göze geldiklerinde Mikael'e gülümsedi:

"Buraya sırf seni elinde o dosyayla görmek için geldim," dedi.

Mikael cevap vermedi. Birbirlerini on beş yıldır tanıyorlardı. Bir sabah gazetesinde geçici ekonomi muhabiri olarak birlikte çalışmışlardı. Bu kısa süreli birliktelikte, belki de kimyaları uyuşmadığı için, ömür boyu sürecekbir düşmanlığın temeli aülmıştı. Mikael'in gözünde Borg sahtekar, dar kafalı, intikamcı, ahmakça şakalarıyla etrafını yıldıran, yaşlıları ve kendinden daha tecrübeli gazetecileri aşağılayan biriydi. Özel ikle yaşlı kadın gazetecileri sevmezdi. İlk kavgalarından sonra bir sürü saçmalıkla devam eden çekişmeleri, aralarında kişisel bir husumete yol açmıştı.

Geçen yıl arla birlikte zaman zaman karşı karşıya gelen Mikael ve Wil iam Borg, 1990'lann sonunda artık birbirlerinin yeminli düşmanıydılar.

Mikael ekonomi muhabirleri hakkında bir kitap yazmış ve bu kitabında, altını Borg'un imzaladığı ahmakça makalelerden hatırı sayılır miktarda alıntı yapmışta. Mikael'e göre Borg, bir dot-com şirketi hakkında olguları kıçından anladığı cafcaflı ve övgü dolu makaleler kaleme aldıktan hemen sonra şirket iflas etmişti. Mikael'in bu analizleri Borg'un tabi ki hoşuna gitmemiş, Stockholm'ün güney semtindeki bir meyhanede tesadüfen karşı karşıya gelen ikilinin, yumruk yumruğa kavga etmesine ramak kalmıştı. O

günden sonra gazeteciliği bırakan Wil iam Borg, sanayici Hans-Erik Wennerstrom'e bağlı şirketlerden birinde -dolgun bir maaşla- danışmanlık yapmaya başlamıştı.

Mikael arkasını dönüp gitmeden önce uzun süre bakıştılar. Yalnızca Mikael'in içine düştüğü durumdan keyif aldığım göstermek için mahkeme binasına gelmek, tam da Borg'a yakışan bir davranıştı.

Mikael oradan bir an önce uzaklaşmak için durağa ilk gelen otobüse atladı. Fridhemsplan'da indi, bir süre ne yapacağına karar veremeden bekledi.

Mahkeme kararının yazılı olduğu dosyayı hâlâ elinde tutuyordu.

Sonunda polis merkezinin garajına giden yeraltı tünelinin yanındaki Kcıfe Anna’ya yöneldi.

Kafe latte ve sandviç ısmarladıktan hemen sonra radyoda öğlen haberleri başladı. Mikael’in davasına, Kudüs’te gerçekleştirilen bombalı intihar saldırısı ve hükümetin yapı endüstrisindeki kartelleşmeyi incelemek için bir komisyon atadığı haberlerinden sonra üçüncü sırada yer verildi.

Mil ennium dergisinin genel yayın yönetmeni Mikael Blomkvist, sanayici Hans-Erik Wennerstrom’e ağır iftirada bulunmaktan bu sabah üç ay hapis cezasına çarptırıldı. Minosa davası olarak adlandırılan olay hakkında kaleme aldığı makalede Blomkvist, VVennerström’ün Polonya’da yatırım yapmak için devletten aldığı parayı silah ticaretine yatırdığını iddia etmişti.

Mikael Blomkvist hapis cezansmın yanı sıra 150.000 kron para cezasına da çarptırıldı. VVennerström’ün avukatı Bertil Camnermarker müvekkilinin karardan memnun olduğunu açıkladı.

Karar yirmi altı sayfaydı. İş adamı Hans-Erik VVennerström’ün açtığı ağır hakaret davasında Mikael’in on beş defa suçlu bulunmasının gerekçelerini yazıyordu. Mikael Blomkvist kaybettiği her dava için on bin kron para ve altı gün hapis cezasına çarptırılmıştı. Ayrıca mahkeme masraflarını ve kendi avukatının vekalet ücretini de ödeyecekti. Kararı okuyan Mikael, toplam borcunun ne kadar tutacağını hesaplamak bile istemiyor, daha da kötü olabilirdi diye düşünüyordu. Mahkeme onu yedi konuda suçsuz bulmuştu.

Mahkeme kararı okunurken midesine kramplar girmesine çok şaşırmıştı.

Çünkü dava açıldığında, eğer bir mucize gerçekleşmezse, mutlaka ceza alacağını biliyordu. Artık sızlanmanın faydası yoktu, buna alışması gerekti.

İki gün süren mahkeme boyunca ve şu an elinde tuttuğu kararın kesinleşmesini beklediği on bir günlük sürede oldukça sakindi. Ama şimdi bedenini bir huzursuzluk kaplamıştı.

Lokmaları boğazında çoğalıyordu. Sandviçi bir kenara bıraktı.

Bir haberden dolayı ilk defa ceza alıyordu. Aldığı hapis cezası pek önemli sayılmazdı. Ama ekonomik açıdan bakıldığında oldukça ciddi bir cezaydı. Mil ennium'un kaynaklan sınırlı, diğer dergilerle karşılaştırıldığında satış rakamları çok düşüktü -kendi yağında kavruluyordu- ama yine de bu karar, dergi için dünyanın sonu demek değildi. Asıl sorun Mikael'in yazar ve genel yayın yönetmeni olmasının yanı sıra, aptal bir şekilde, derginin ortaklarından biri de olmasıydı. Yani 150.000 kronluk cezayı kendi cebinden ödeyecekti, bu da birikimlerinin suyunu çekmesi demekti. Dergi yalnızca mahkeme masraflarını ödeyecekti ki, akıl ı bir bütçeyle bu hal edilebilirdi.

Evini satmak zorunda kalma ihtimali canını acıttı. 1980'lerin sonunda, bir süre dolgun bir maaşla iş bulduğunda bir ev alma hevesine kapılmış, birçok daireye baktıktan sonra Belman Sokağı'nın hemen başında 65

metrekarelik bir çatı katı bulabilmişti. Dairenin eski sahibi, daireyi daha oturulabilir bir hale sokmak için restorasyon faaliyetlerine giriştikten hemen sonra, bir dot-com şirketinde bulduğu bir iş için yurt dışına taşınmış, Mikael'e evin yarım kalan işlerini bitirmek kalmıştı. Bu nedenle ev ona ucuza mal olmuştu. İç mimarın çizimlerini beğenmeyen Mikael, her işi kendi yapmış, parasını banyo ve mutfağa yatırarak geri kalanını boş vermişti.

Yerlere parke döşemek yerine eski tahtaları zımparalamış ve iki odalı daire yapma planını bir tarafa bırakarak, bombeli duvarları düzeltmeden, üzerlerini beyaza boyamış ve çatlakların üzerini Emanuel Brenson'un iki suluboya tablosunun arkasına gizlemişti. Sonuçta kitaplıklarla böldüğü tek odadan, biri yatak odası olmak üzere iki oda çıkartmıştı. Oturma odasının bir köşesinde küçük bir mutfak vardı. İki pencereden biri çatıya diğeri de Riddarfjârden ve Gamla Stan'a bakıyordu. Bir parça deniz ve belediye binası da görüyordu. Bugünün koşul arında böyle bir daireye sahip olmak kolay değildi ve Mikael bu daireyi elden çıkartmak istemiyordu.

Ama daireyi kaybetme riski, zedelenen ve tamiri -tabi mümkünse- yıl ar alacak mesleki onurunun yanında hiçbir şeydi.

Söz konusu olan güvendi. Görünür bir gelecekte birçok yazı işleri sorumlusu, onun imzaladığı bir şeyi yayınlamakta tereddüt edecekti. Basın

dünyasında, bir kazaya kurban gittiğini düşünecek yeterince arkadaşı hâlâ vardı ama artık hata yapma lüksü hiç kalmamıştı.

Ne kadar aşağılanmıştı, eli çok güçlü olmasına rağmen, Armani kostümlü bir gangster bozuntusuna karşı kaybetmişti. Soysuz bir borsa spekülatörüne karşı… Mahkeme boyunca sırıtan, ünlü bir avukata sahip bir züppeye karşı…

EJDERHA DÖVMELİ KİZ

STIEG LARSSON

Nasıl olmuştu da bu duruma düşmüştü?

Her şey bir tesadüf eseri başladı.

VVennerström olayının temeli bir buçuk yıl önce, Yaz Ortası Bayramı‘nda, bir yelkenlinin kaptan köşkünde atıldı. Mikael'in gazetecilik okulundan, çok "malumatfuruş" olan eski bir arkadaşı - şimdi il meclisinde danışmandı- kız arkadaşım etkilemek için birkaç günlüğüne bir yelkenli kiralamış ve Stockholm takımadalarında romantik bir gezi planlamıştı.

Okumak için Halstahammar'dan Stockholm'e yeni taşınan kız, biraz nazlandıktan sonra, kız kardeşi ve kız kardeşinin erkek arkadaşının da gelmesi kaydıyla ikna olmuştu. Halstahammar'dan gelen bu üç kişi daha önce yelkenliye hiç binmemişlerdi. Ama asıl sorun Blomkvist'in eski arkadaşının coşkusu kadar tecrübesinin olmamasıydı. Yolculuktan üç gün önce, telaş içinde Mikael'i aramış, yelkenliden anlayan biri olarak bu yolculuğa katılması için ikna etmeye çalışmıştı.

Öneriyi önce soğuk karşılayan Mikael, yeme, içme ve eğlenceli bir yolculuk sözü alınca, birkaç gün kafa dinlerim diye düşünerek arkadaşının ısrarlarına boyun eğmişti. Ama bu sözlerin hiçbiri gerçekleşmediği gibi, yolculukları Mikael'in hayal bile edemeyeceği bir felaketle sonuçlanacaktı.

Güzel ve kısmen daha az tehlikeli olan Bullandö‘den Frusundleden'e uzanan hatta yalmzca dokuz deniz mili hız yapmalarına rağmen,

“malumatfuruş“un kız arkadaşını deniz tuttu. Üstelik kızın kardeşi erkek arkadaşı ile kavga etmeye başladı . ve içlerinden hiçbiri yelkencilik hakkında en küçük bir şey bile öğrenmeye ilgi göstermedi. Çok geçmeden yelkenliyi yalmzca Mikael’in idare etmesinin beklendiği anlaşıldı, diğerleri iyi niyetli ama genel ikle yararsız öğütler vermekle yetiniyorlardı. Ângsö‘deki bir koyda geçirdikleri ilk geceden sonra Mikael, yelkenliyi Frusundleden limanına çekmeye ve oradan otobüsle eve dönmeye karar verse de, eski arkadaşımn yalvarıp yakarmaları, onu bu kararını uygulamaktan alıkoydu.

Ertesi gün boş yer bulabilecekleri kadar erken bir saatte, on ikiye doğru Arholma’daki limana yanaştılar. Mikael sarı bir M- 30’un yalnızca büyük yelkenlerini kul anarak limana girdiğini fark ettiğinde kahvaltılarını yeni bitirmişlerdi. Dümendeki adam, demirleyebileceği boş bir yer bakımrken yelkenli zarifçe süzülüyordu. Etrafına göz gezdiren Mikael M-30’un girebileceği tek yerin kendi Scampi’leriyle sancak tarafındaki katamaran arasındaki boşluk olduğunu gördü. İki yelkenli arasında, M-30’un ancak zar zor girebileceği bir boşluk vardı. Geminin kıç tarafında ayağa kalkan Mikael, M-30’un dümencisine bu yeri işaret etti; yelkenlideki adam elini kaldırarak teşekkür ettikten sonra iskeleye doğru çark etti. Motoru çalıştırma zahmetine katlanmayan, yalnız bir yelkenci diye düşündü Mikael.

Çapanın zinciri sakırdadı ve arkasından denize salındı. Kızarmış bir ıstakoza benzeyen yelkenci bir yandan dümeni idare ederken diğer yandan da halatı eline almıştı.

Mikael küpeştenin üzerine çıkıp elini uzatarak halatı alabileceğini işaret etti. Adam dümeni kırarak, Scampi’nin kıç tarafına, hiçbir sorun yaşamadan usulca yanaştı. Birbirlerini tanıdıklarını ancak adam halatı Mikael’e atarken fark ettiler.

“Merhaba Roban,” dedi Mikael. “Motoru çalıştırsan da limandaki bütün gemilerin boyalarım kazımasan olmaz mıydı?”

“Merhaba Micke… Ben de bu adamı bir yerlerden tanıyorum diye düşünüyordum. Eğer çalıştırabilseydim tabi ki motoru kul anırdım. Ne

yazık ki iki gün önce Rödlöge civarında bozuldu.” İskele parmaklıklarının üzerinden el sıkıştılar.

Uzun yıl ar önce, yetmişli yıllarda, KungsLolmen Lisesi’nde okurken Mikael Blomkvist ve Robert Lindberg yakın arkadaşlardı. Ama okul arkadaşlıkları genel ikle mezuniyetten sonra biterdi. Onların da okuldan sonra yol arı ayrılmış, yirmi yıl içinde en fazla beş ya da bilemedin altı defa görüşebilmişlerdi. Arholm iskelesinde tesadüfen karşılaştıklarında birbirlerini en azından yedi yıldır görmemişlerdi. Robert’in kıvırcık saçları ve sakal arı uzamış, teni güneşten kıpkırmızı olmuştu.

Mikael’in birdenbire keyfi yerine geldi. “Malumatfuruş” arkadaşı ve onun aptal arkadaşları, adanın öteki tarafındaki pazaryerine dikilen Yaz Ortası Bayramı direğinin etrafında dans etmeye gitmişlerdi. M- 30’un baş tarafına oturan iki eski arkadaş, ringa balığı yiyip kadehleri devirerek koyu bir okul sohbetine daldılar.

Akşamın geç saatlerinde Arholm sivrisineklerine karşı verdikleri savaşı kaybederek kabine taşındılar, önemli sayıda kadeh yuvarladıktan sonra arkadaş sohbeti iş dünyasının moral ve etik sorunlarına kaydı. İkisi de bir biçimde kariyerlerini ulusal ekonomiye yöneltmişlerdi. Robert Lindberg liseden sonra Ticaret Yüksek Okulu’na girmiş, oradan da banka dünyasına adım atmıştı. Mikael Blomkvisf in yolu gazetecilik yüksekokuluna düşmüş, meslek hayatının önemli bir bölümünü banka ve iş dünyasının şüpheli işlerini açığa vurmaya adamıştı. Sohbet doksanlı yıl arın ballı azil akdi anlaşmaları etrafında dönüyordu. En çok dikkat çeken birkaç anlaşmayı kahramanca savunduktan sonra bardağını yere bırakan Lindberg, iş

dünyasında ipliği pazara çıkartılmamış rüşvetçi bir soysuzun olduğunu söyledi. Mikael’e ciddi bir ifadeyle bakarak:

“Sen araştırmacı bir gazetecisin, ekonomik yolsuzluklar üzerine bir sürü şey yazıyorsun da Hans-Erik VVennerström hakkında niçin yazmıyorsun?”

dedi.

“Onun hakkında yazılacak bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Kazı… Kazı tanrı aşkına. SIB (Endüstri Destek Kurumu-ç.n.) programı hakkında neler biliyorsun?”

“Eh işte, eski doğu bloğu ülkeleri ayaklarının üzerinde durabilsin diye doksanlı yıl arda yapılmış bir çeşit yardım programıydı. Ama birkaç yıl içinde durduruldu. Üzerinde durulacak bir şey değil.”

“SIB, onlarca İsveçli şirket temsilcisi tarafından yürütülen devlet destekli bir projeyi idare ediyor. Bu kurum, Polonya ve Baltıkülkeleri hükümetleriyle yapılan anlaşmalar çerçevesinde yapılan birçok proje için devlet garantisi aldı. Bu projenin bir köşesinde, doğudaki işçi hareketini İsveç modeliyle güçlendirebilmek için LO (İsveç İşçi Sendikaları Birliği-çn) duruyor. Proje biçimsel olarak, doğudaki hükümetlerin kendi kendine kalkınma çabasına yardım etme prensibi üzerine inşa edildi. Ama pratikte bu, İsveçli şirketlerin devlet desteğiyle doğudaki şirketlere ortak olması anlamına geliyor.

Hıristiyan Partili o lanet olası bakan, bu projenin en ateşli destekçisi. Lafta Krakovv’da bir atık kağıt fabrikası, Riga’da metal endüstrisi donanımı, Talin’de bir çimento fabrikası vb kurulacaktı. Paraların kimlere dağıtılacağına da banka ve endüstri dünyasının kodamanlarından oluşan SIB yönetimi karar veriyor.” “Yani halktan alınan vergilerin.”

“Toplam maliyetin % 50’si devlet, diğer yarısı da lafta banka ve sanayiciler tarafından karşılanacaktı. Bu projenin iddia edildiği gibi idealist bir tarafı hiç olmadı. Bankalar ve şirketlerin tek derdi vardı; bal ı kazançlar elde etmek. Yoksa bu tür bir proje umurlarında bile olmazdı.”

“Ne kadar bir paradan bahsediyoruz?”

“Hele bir dinle. İsveç‘in güvenilir şirketlerinin SIB aracılığıyla doğu pazarına girmesi amaçlanmıştı. ABB, Skanska gibi ağır topların. Başka bir deyişle vurguncu şirketler bu işten uzak tutulacakta.”

“Ne yani, Skanska’ran vurgunculuk yapmadığını mı iddia ediyorsun?

Çocuklarından birinin, bir çırpıda yarım milyar kaldırmasını sağladığ’ için yöneticisini kovan onlar değil miydi? Ayrıca Londra ve Oslo’daki histerik

emlak ticaretlerine ne demeli?”

“Dünyanın bütün şirketlerinde bu tür sahtekarlar tabi ki var ama sen benim ne demek istediğimi anlıyorsun. Skanska hiç değilse bir şeyler üretiyor. İsveç endüstrisinin bel kemiği.” “Peki, şu Wennerstrom’ün bu tablodaki yeri ne?”

“Wennerstrom joker gibi bir şey. Yani hiçbir yerden gelmeyen bir adam, ağır sanayi endüstrisinde hiçbir geçmişi yok, aslına bakılırsa bu tabloda yer almaması gereken biri. Ama borsada büyük bir servet edindi ve güvenilir şirketlere yatırım yaptı. Arkadan dolaştı diyebiliriz.”

Mikael bardağına Reimerholm konyağı doldurup, sırtını kamaramn duvarına yasladı ve Wennerstrom hakkında bildiklerini yokladı. Norland’da bir yerlerde doğan Wennerstrom, yetmişli yıl arda doğduğu bölgede bir yatırım şirketi kurmuştu. Biraz para kazandıktan sonra Stockholm’e taşınmış ve seksenli yıl arda müthiş bir kariyer edinmişti. Önce Wennerstromgruppen diye bir şirket kurmuş, Londra ve New York’da da faaliyete başladıktan sonra Wennerstrom Group adını alan bu şirket, Beijer’le birlikte anılmaya başlamıştı. Hisse senedi ve tahvil piyasasında tatlı kazançlar edinen Wennerstrom çok geçmeden, Stranvâgen’deki çatı katlarında oturan bir avuç milyarder gibi, basının ünlüler sayfasındaki yerini almıştı. Vârmdö‘de muhteşem bir vil ası ve zora düşen bir tenis yıldızından aldığı yirmi üç metrelik motorlu lüks bir yatı vardı. Tam bir hesap adamıydı.

Seksenli yıl ar bu tür hesap adamları ve emlak vurguncularının altın yıl arıydı. Wennerström’ün yükselişi pek göze batmamış, “Büyük Adamlar”ın arasında kaynayıvermişti. Zaten ne Stenbeck gibi abartılı jestleri, ne de Barnevik gibi gazetelerde boy gösterme hevesi vardı. Emlak işini bir tarafa bırakmış ve eski doğu bloğu ülkelerinde yoğun bir yatırım faaliyetine girişmişti. Doksanlı yıl arda anlı şanlı firmaların balonları patlayıp, şirket yöneticileri birer birer bal ı azil anlaşmaları yaparken, Wennerström grubu şaşırtıcı bir şekilde ilerleme sağlamışta. Hiçbir skandala da bulaşmamıştı. Üstelik bu grup hakkında, Financial Times’da,

“Başarılı Bir İsveç Öyküsü” başlıklı bir makale de yayınlamıştı.

“1992 yılıydı,” diye tekrar söze girdi Lindberg. “Wennerström birdenbire SLB’le ilişkiye geçti, bir proje sunarak para talebinde bulundu. Görünüşe göre bu proje, Polonya’daki gıda sektörünü desteklemek için ambalaj üretmeyi amaçlıyordu.” “Yani konserve endüstrisi.”

“Tam değil ama öyle bir şeyler. SIB’den kimleri tanıdığı hakkında bir fikrim yok ama 60 milyon kronu pat diye cebine indirdi.”

“Bak artık heyecanlı olmaya başladı. Bırak tahmin edeyim; bu para bir daha gün yüzüne çıkmadı.”

“Yanlış tahmin,” dedi Robert Lindberg. Anlamlı bir gülümsemeyle konyağından birkaç yudum aldı.

“Sonra o klasik ekonomik raporlardan biri hazırlandı. Wennerström gerçekten de Polonya’mn Lodz kentinde bir ambalaj fabrikası ve Minos diye bir şirket kurmuştu. 1993 yılı boyunca SIB’e çok parlak birkaç rapor gönderildikten sonra hatlar kesildi ve 1994’te Minos birdenbire çöktü.”

Robert Linberg şirketin nasıl birdenbire çöktüğünü göstermek için elindeki boş bardağı pat diye yere vurdu.

“Sorun, projelerin nasıl yürütüleceğine dair SIB’in bir sisteminin olmamasıydı. O günleri hatırlarsın; Berlin duvarı çöktüğünde herkes iyimserdi. Demokrasi tesis edilecekti, nükleer savaş tehdidi yok olmuş ve Bolşevikler bir geceden sabaha gerçek birer kapitaliste dönüşmüştü. Batılı ülkeler doğuda demokrasiyi perçinleyecekti. Bütün kapitalistler yeni Avrupa’yı kurmak için kol arını sıvamışlardı.”

“Kapitalistlerin sosyal konulara bu kadar istekli olduğunu bilmiyordum.”

“İnan bana, bu tatlı bir kapitalizm düşüydü. Rusya ve eski doğu bloğu ülkeleri -Çin’den sonra- dünyanın en bakir ikinci pazarıydı. Sanayicilerin hükümetlerle bir sorunu yoktu, özel ikle de yatırımların yalnızca küçük bir bölümünü karşılamak durumunda kalan şirketlerin. SIB bu dönemde vergi gelirlerinden 30 milyar kron gibi bir meblağı yutmuştu. Bu paralar kazanç olarak geri dönecekti. Teorik olarak bu kurum, devlet kontrolünde olacaktı ama şirketlerin SIB yönetimindeki etkisi öylesine büyüktü ki pratikte kendi

başlarına hareket etmeye başlamışlardı.” “Anlıyorum. Peki, burada da bir öykü yok mu?”

“Biraz sabret. Proje faaliyete geçtiğinde finans sorunu yoktu. İsveç henüz faiz şokuyla tanışmamıştı. Hükümet, İsveç şirketlerinin eski doğu bloğunda tesis edilen demokrasiye verdikleri büyük destekten çok hoşnuttu.” “Yani burjuva hükümeti.”

“Buna politikayı karıştırma. Söz konusu olan para olduğunda, iktidarda sosyal demokratların mı yoksa burjuvaların mı olduğunun hiç önemi yok.

Kısaca tam gaz ileri. Arkasından döviz sorunu baş gösterdi ve sonra da birkaç aptal yeni demokrat… Yeni Demokrasi Partisi’ni hatırlıyorsun değil mi? İşte onlar SIB’in neyle uğraştığına dair bir bakış açısının olmadığını iddia ederek sorun çıkarttılar. SIBTe SIDA’yı (İsveç Uluslararası Yardım Fonu-ç.n.) birbirine karıştırıyor, SIB’in projelerinin, SIDA’nın Tanzanya’daki projeleri gibi, o lanet iyiliksever yardım projelerinden olduğunu sanıyorlardı.

1994 baharında SIB’in faaliyetlerini araştırmak üzere müfettişler atandı.

İncelenmeye alman projelerin arasında Minos da vardı.”

“Ve YVennerström paraların nerelere harcandığını gösteremedi.”

“Tersine. VVennerström, 54 milyon kronu Minos’un ne tür yatırımlara harcadığını ayrıntılı bir şekilde rapor etti. Ama geri kalmış Polonya’da, modern bir ambalaj endüstrisinin başarılı olmasını engel eyen haddinden fazla yapısal sorunla karşılaşmışlardı ve onların ambalaj sanayi, Almanlar’ın ambalaj sanayi ile rekabet edemiyordu. Almanlar, bütün doğu bloğunu satın almada çok daha başarılıydılar.” “VVennerström’ün 60 milyon kron aldığını söylemiştin.”

“Evet öyle. SIB bunu faizsiz kredi olarak vermişti. Tabi şirketin paraların bir kısmını belirli bir sürede ödeyeceğini hesaplıyorlardı. Ama Minos iflas etmiş, proje başarısızlığa uğramıştı ve bunun için VVennerström suçlanamazdı. Hemen devlet garantileri devreye girdi ve VVennerström zarar etmedi. Yani Minos’un iflasıyla kaybolan paralar geri ödenmeyecekti.

Ayrıca aynı miktarda bir parayı kendi sermayesinden kaybettiğini de gösterebilmişti.”

“Dur bakalım, doğru anlamış mıyım; hükümet, halktan aldığı vergileri ve diplomatlarını eski doğu bloğunun kapılarını patronlara açmak için kul andı.

İşadamları bu paraları aldılar ve ortak yatırımlar için kul andılar, arkasından da sıkı bir vurgunla döndüler. Başka bir deyişle her zaman yaptıklarını yaptılar. Birileri kazanır, birileri de hesapları öder ve biz kimin hangi rolü üstlendiğini biliyoruz.” “Sen tam bir kötümsersin. Krediler devlete geri ödenecek.” “Kredilerin faizsiz olduğunu söylemiştin. Bu, vergi veren vatandaşların bu kaymeden pay almayacağı anlamına gelir. VVennerström 60 milyon almış ve bunun 54’ünü yatırıma çevirmiş. Geriye kalan 6 milyona ne oldu?”

“SIB projelerini incelemek için komisyon atanır atanmaz, VVennerström SIB’e 6 milyonluk bir geri ödeme çeki gönderdi. Böylece hiçbir hukuki problem kalmadı.” Robert Lindberg sustu, gözlerini Mikael’e dikti.

“VVennerström SIB’in bir miktar parasını ziyan etmiş gibi görünüyor ama Skanska’da kaybolan yarım milyarla ya da ABB yöneticisinin bir milyara yakın azil anlaşmasıyla karşılaştırıldığında - ki bu kamuoyunu gerçekten rahatsız etmişti- Wennerström’ün yaptıklarının haber değeri yok,” dedi Mikael. “Okuyucular beceriksiz spekülatör haberlerine doydu. Bu öyküde başka bir şey var mı?” “Daha iyiye gidiyor.”

“VVennerström’ün Polonya’da yaptığı bütün bu şeyleri nereden biliyorsun?”

“Doksanlı yıl arda Handelsbank’da çalıştım. Banka adına SIB’in faaliyetlerini kim araştırdı, tahmin et?” “Öyle mi? Devam et.”

“Yani… Özet olarak, SIB, VVennerström’den bir rapor aldı. Kağıtlar imzalandı, yatırımdan artan paralar geri ödendi. Özel ikle bu alb milyon kronun geri ödenmesi çok kurnazca bir davranıştı. Eğer biri bir torba para vermek için kapma gelmişse, pirincinde taş aramazsın.” “Konuya gel.”

“Ama sevgili Blomkvist, konu tam da bu. SIB VVennerström’ün raporundan tatmin olmuştu. İşler kötü gitmişti ama ortada eleştirilecek bir şey yoktu. Faturaları, transfer edilen paraları ve bütün belgeleri incelemiştik. Hepsi de son derece düzgündü. Ben böyle olduğuna inanmıştım, şefim inanmışü, SIB inanmıştı ve hükümetin de bir itirazı yoktu.” “Peki, bit yeniği neredeydi?”

“İşte şimdi bu öykünün en hassas noktasına geldik,” diyen Lindberg, sanki birdenbire ayılmıştı: “Sen gazeteci olduğuna göre şimdi anlatacaklarım offthe record.”

“Bırak bu ayaklan. Oturup bana bir şeyler anlatıyorsun ve arkasından da bu bilgileri kul anamayacağımı söylüyorsun?”

“Şimdiye kadar anlattıklarım herkesin bildiği şeylerdi. Canın isterse o raporları sen de kontrol edebilirsin. Hikayenin geri kalanım… Henüz anlatmadığım kısmım da yazabilirsin ama anonim bir kaynaktan duyduğunu belirtmelisin.”

“Bak sen, bende şu “off the record” terimin, sana bir sır verecek kadar güvenilirsin ama bunları yazma anlamına geldiğini sanırdım.”

“Sıçarım terminolojisine. Ne istiyorsan yaz ama ben anonim kaynağım.

Anlaştık mı?” “Kesinlikle,” dedi Mikael: Verdiği sözün nasıl bir hata olduğunu daha sonra anlayacaktı.

“Tamam, dinle o zaman. Minos’un öyküsü on yıl önce sahnelendi, tam duvar yıkıldıktan ve Bolşevikler güvenilir kapitalistlere dönüşmeye başladıktan sonra. VVennerström’ün ticari faaliyetlerini araştıranlardan biri olarak ben bu öyküde hep bir bityeniği olduğunu düşünüyordum.”

“İyi de, bunu araştırma yaparken niçin belirtmedin?”

“Şefimle konuşmayı düşündüm. Ama iğne ucu kadar olsun somut bir delil yoktu. Bütün kağıtlar kusursuzdu. Altlarını imzalamaktan başka bir şey yapamazdım. Ama basında ne zaman YVennerström adına rastlasam Minos’u düşünüyordum.” “Ee?”

“Birkaç yıl sonra, doksanlı yıl arın ortalarında, bankam VVennerströmTe bir işe girişti. Büyük bir işe. Ama iyi gitmedi.” “Paralarınızı iç etti?”

“Hayır, o kadar kaba değil. İki taraf da iyi kazandı. Daha çok… Nasıl ifade etsem bilemiyorum. Bak şimdi istemesem de işverenim hakkında konuşmaya başladım. Ama bende bıraktığı izlenim -kalıcı ve kesin diyebilirim- pek olumlu değildi. YVennerström basın tarafından müthiş bir kahin olarak sunuldu. Ve bu ünle yaşıyor. Bu onun en sağlam sermayesi.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Benim izlenimime göre bu adam iyi bir blöfçü. Öyle ekonomik bir dahi filan değil. Aksine, birtakım konularda çok da cahil. Yalnızca keskin görüşlü birkaç genç savaşçı danışmanı var. Ama onun kişiliğini hiç mi hiç sevmedim.” “Anlıyorum.”

“Birkaç yıl önce bambaşka bir konu için Polonya’ya gittim. Lodz’dan birkaç yatırımcıyla birlikte akşam yemeği yiyecektik, tesadüfen valiyle aynı masaya düştüm. Polonya ekonomisini ayakları üzerine dikmenin ne kadar zor olduğu gibi konular üzerine konuşuyorduk. Nasıl olduysa sözü Minos projesine getirmiştim. Vali neden bahsettiğimi anlamamış gibiydi, sanki Minos’un adını ilk defa o masada duyuyordu… Bir süre sonra bunun hiçbir boka yaramayan bir iş olduğunu haürladı. Bir kahkahayla konuyu geçiştirdi ve… Harfi harfine aktarıyorum: “İsveçli yatırımcıların yapıp yapacağı buysa, ülkeniz kısa sürede iflas eder,” dedi. Beni dinliyor musun?” “Lodz Valisi bayağı akıl ı adammış. Devam et.”

“Bu söyledikleri kafamın bir yerine çakılı kaldı. Ertesi gün, sabah katılacağım bir toplantının dışında bir işim yoktu. Şeytan dürttü Minos’un kapanan fabrikasını görmek için Lodz’un hemen dışındaki köye gittim. O

anlı şanlı Minos fabrikası bir viraneydi. Derme çatma bir tuvalet, ahırdan bozma bir yemekhane vs. Fabrika dedikleri yerde, el ili yıl arda Kızıl Ordu’nun oluklu sacla yaptığı eski bir depo. Önünde biraz Almanca bilen bir bekçiyle karşılaştım, kuzeni Minos fabrikasında çalışmış. Hemen yakınlarda bir yerde oturuyormuş, bu adamla görüşmeye gittik. Bekçi çevirmenlik yaptı.” “Adamın neler anlattığını duymak ister misin?”

“Sabırsızlanıyorum.”

“Minos 1992 sonbaharında faaliyete geçmiş. En fazla on beş çalışanı varmış ve bunların çoğu da moruk kadmlarmış. Yaklaşık 150 papel aylık alıyorlarmış. Önce hiçbir makine yokmuş, bu nedenle çalışanlar köhne yapıyı temizlemenin dışında bir şey yapmıyormuş. Ekim başında Portekiz’den üç karton makinesi gelmiş. Kirli, paslı ve çok eski model ermiş.

Hurda fiyatı birkaç bin papeli geçmezmiş. Makineler çalışıyor ama çok sık bozuluyormuş. Yedek parça filan olmadığından, sık sık işlere ara veriliyormuş. Genel ikle çalışanlardan biri makineyi üstünkörü tamir ediyormuş.”

“İşte şimdi bir öyküye benzemeye başladı,” dedi Mikael. “Peki, Minos’ta ne üretiyorlarmış?”

“1992’de ve 93’ün yarısında bildiğimiz yiyecek paketleri, yumurta kartonu gibi şeyler üretmişler. Sonra da kağıt torba.

Ama fabrikada sürekli olarak hammadde kıtlığı varmış. Yani hiçbir zaman büyük çaplı bir üretim yapılmamış.” “Yani öyle büyük bir yatırım havası yok.”

“Bir hesap yaptım: İki yıl ık kira masrafı 15 bin papel civarında olmalıydı, hadi aylıklar da en fazla 150.000 olsun -bu konuda cömert davramyorum- makinelerin tutarı ve taşınması… Yumurta kartonlarını taşıyan kamyonet derken, eh, yaklaşık 250.000 diyelim. Buna izin için gerekli harcamaları ve iki ülke arasında yapılan seyahat masraflarını da ekle… Görünüşe göre birkaç sefer İsveç‘ten birileri köye uğramış, yani bilemedin en fazla bir milyon. 1993 ortalarında, işçi başı fabrikanın kapandığını söylemiş ve bundan kısa bir süre sonra da Macaristan’dan gelen bir kamyon makineleri alıp gitmiş. Elveda Minos.”

Mikael, o yaz akşamım sık sık düşünmüştü. Arada bir çe-kişseler de, tıpkı lise yıllarında olduğu gibi arkadaşça konuşmuşlardı. O yıl arda benzer

sorunlarla boğuşuyorlardı ama artık birbirlerinden tamamıyla farklı iki insandılar. O akşam Mikael, lise yıllarında onları yakın arkadaş yapan şeyin ne olduğunu bir türlü hatırlayamamıştı. Robert sessiz, çekingen bir çocuktu.

Kızlar konusunda inamlmaz utangaçtı. Şimdi oldukça başarılıydı… Yani banka dünyasının basamaklarım tırmanabilmişti. Arkadaşının kendinden çok farklı bir dünya görüşüne sahip olduğuna dair hiçbir kuşkusu yoktu.

Mikael nadiren sarhoş olana kadar içerdi ama o akşam, başarısız bir yelken macerasından sonra eski bir arkadaşıyla karşılaştığında, konyak şişesinin dibini bulmuşlardı. Belki de okul yıl arının üslubuna dönme nedenleri buydu. Mikael, Robert'in YVennerström hakkında anlattıklarım önce pek ciddiye almamıştı ama daha sonra gazetecilik içgüdüsü uyanıvermişti. Birden Robert'in anlattıklarım dikkatle dinlemeye başlamış, olayın mantığım anlamaya çalışmıştı.

“Dur biraz,” dedi Mikael. “VVennerström borsa spekülatörleri arasında başta gelen bir isim. Eğer yanılmıyorsam o bir milyarder…”

“Wennerström Group tahminen 200 milyarlık bir servetin üzerinde oturuyor. Şimdi sen bana bir milyarderin nasıl olup da 50 milyon gibi önemsiz bir meblağı dolandırmaya tenezzül ettiğini soracaksın.”

“Yok, daha çok bu kadar açık bir dolandırıcılıkla şirketinin temiz adım riske atmasımn nedenini merak ediyorum.”

“Bunun açık bir dolandırıcılık olduğunu söyleyebilir miyiz bilmiyorum; SIB

yönetimi, bankacılar, hükümet, parlamento inceleme komisyonu, hepsi de VVennerström'ün raporunu onayladılar.” “Ama yinede risk almak için küçük bir meblağ.”

“Kesinlikle. Ama bir düşün; Wennerström Group bütün kârları vurguna dayanan bir yatırım şirketi… Değerli kağıtlar, tahvil er, döviz… you name it.

VVennerström, SIBTe 1992’de ilişki kurdu. Yani tam da piyasamn dibe vurduğu zaman. 1992 sonbaharım hatırlıyor musun?”

“Hatırlamaz mıyım? Değişken faiz kredisiyle ev almıştım ve Ekim ayında faizlerin yüzde 500’e fırlamasıyla bir yılda yüzde 19 faiz ödemiştim.”

“Hmmm, ne günlerdi,” diye gülümsedi Robert. “O yıl ben de dibe vurmuştum. Hans-Erik VVennerström de diğer piyasa aktörleri gibi aym problemlerle boğuşuyordu. Şirketin değişik türden kağıtlara milyarlarım bağlamıştı ama ne tuhaf ki nakit sıkıntısı vardı. Artık istedikleri kadar borç alamıyorlardı. Genel ikle bu gibi durumlarda eldeki gayrimenkullerden birkaçı satılarak yaraya merhem olması beklenir ama 1992’de emlak piyasası da dibe vurmuştu.” “Nakit sorunu?”

“Kesinlikle. Bu yalnızca VVennerström’ün yaşadığı bir sorun değil, her iş

adamının sorunuydu…”

“İş adamı deme. Onlara ne dersen de ama iş adamı deme, gerçek iş

adamlarını aşağılamış olursun.”

“Pekala… Her borsa spekülatörünün nakit sorunu vardı… Şimdi bu cepheden bak; YVennerström 60 milyon kron aldı. Bunun altısını geri ödedi ama üç yıl sonra. Minos için bir milyondan fazla harcamış olamazlar. O

yıl arda 60 milyonun yalnızca faizi bile üç yılda servet ederdi. Bu paraları nasıl yatırdıklarına bağlı olarak iki ya da on kat arttırmış olabilirler. Yani öyle tavşan boku bir para değil. Hadi şerefe.”

2. BÖLÜM

20 ARALIK CUMA

El i altı yaşında olan Dragan Armansky, Hırvatistan’da doğmuştu. Babası Beyaz Rusya’da yaşayan Ermeni kökenli bir Yahudi, annesi de Yunan kökenli Bosnalı bir Müslümandı. Kültürel terbiyesini annesinden alan Dragan, basının Müslümanlar olarak kategorize ettiği heterojen bir grubun içinde büyümüştü. İsveç Göçmen Bakanlığı‘nın kayıtlarına -nedendir

bilinmez- Sırp diye kaydedilmişti. İsveç vatandaşı olduğunu teyit eden pasaporttaki fotoğrafına bakılırsa, köşeli yüzlü, güçlü çeneli, koyu sakallı ve şakakları ağarmış bir adamdı. Araplıkla hiçbir ilişkisi olmasa da ona genellikle Arap diye hitap ediliyordu. Değişik ırkların bir tür kesişme noktasını temsil eden Armansky, kendilerine ırk biyologu diyen manyakların büyük bir ihtimal e insan kerestesi diyebileceği bir tipti.

Görünüşü bir parça Amerikan filmlerindeki ikinci sınıf mafya babası tiplemelerine benzese de, mafya babalığıyla hiçbir ilişkisi yoktu. Yetenekli bir şirket ekonomisti olan Armansky, 1970'li yıl arın başlarında, Milton Güvenlik Şirketi'nde muhasebe asistanı olarak işe başlamış ve otuz yıl içinde şirketin CEO'luğuna ve operasyon şefliğine yükselmişti.

Güvenlik sorunlarına duyduğu ilgi, zamanla gelişerek büyük bir tutkuya dönüşmüştü. Bu, strateji oyunu gibi bir Şeydi; tehditleri tanımlamayı, karşı stratejiler üretmeyi, endüstri casuslarından, şantajcılardan ve hırsızlardan her zaman bir adım önde olmayı gerektiriyordu. İşe yeni başladığında, bir müşterisinin yaratıcı bir muhasebe aracılığıyla nasıl ustaca dolandırıldığını keşfeden Dragan, bu sahtekarlığın arkasında organize bir grubun varlığını da ispat edebilmişti. Bu olayın üzerinden otuz yıl geçmesine rağmen, güvenlik önlemlerindeki küçük deliklerin kapatılmaması halinde ne tür sorunların yaşanabileceğini hiç unutmamıştı. Zamanla, basit hesap adamlığından, şirketin kaydettiği gelişmede pay sahibi önemli bir aktöre dönüşmüş ve ekonomik sahtekarlıklara karşı uzmanlaşmıştı. Beş yıl içinde şirketin yönetici kadrosunun arasında yer almış, bir on yıl sonra da -hiçbir muhalefetle karşılaşmadan- şirketin yöneticisi olmuş ve Milton Güvenlik Şirketi'ni İsveç'in en becerikli, en saygın güvenlik şirketlerinin arasına sokmayı başarmıştı.

Milton Güvenlik Şirketi'nin üç yüz seksen çalışanının yanı sıra, üç yüz kadar da dışardan yardım eden güvenilir elemanı vardı. Ama Falck ya da İsveç Güvenlik Servisi ile karşılaştırıldığında hâlâ küçük bir şirketti.

Armansky çalışmaya başladığında şirketin adı Fredrik Milton Genel Güvenlik Anonim Şirketi'ydi ve müşterilerinin çoğu mağaza bekçisi ya da kaslı güvenlik elemanlarına ihtiyaç duyan alışveriş merkezleriydi.

Armansky'nin yöneticiliğinde şirket, uluslararası faaliyet gösterebilmek için, ismini Milton Security olarak değiştirmiş ve en son teknoloji ürünlerine yatırım yapmıştı. Personel politikasını değiştiren Armansky, meslekten atılmış gece bekçileri, üniforma fetişistleri ve jimnastikçilerin yerine işinin ehli, becerikli elamanlar almış; eski polisleri, terörizm konusunda bilgi sahibi siyaset bilimcilerini, kişisel koruma uzmanlarını, istihbaratçıları ve her şeyden önce telefon ve bilgisayar uzmanlarını şirketin bünyesine katmışü. Büyüyen şirket; Solna'dan, Stockholm'ün merkezindeki Slussen'e taşınmıştı.

Doksanlı yıl ara adım aüldığında Milton Security, değişik müşteri gruplarına, orta büyüklükteki şirketlere ve çok zengin özel kişilere hizmet sunabilecek bir donanıma sahip olmuştu. Yeni zengin olmuş rock yıldızları, borsa spekülatörleri ve yüksek tazminatlarla işlerinden ayrılmış şirket yöneticileri Milton'un müşterileri arasındaydı. Şirket faaliyetleri, özel korumalar temin etmek ve dış ülkelerde, özelikle de Ortadoğu'da faaliyet gösteren İsveç şirketlerinin güvenlik sorununu çözmeye yoğunlaşmıştı.

Milton'un gelirlerinin % 70'likbir kısmı bu hizmetlerden elde ediliyordu.

Armansky'nin yöneticilik yaptığı yıl arda şirketin cirosu % 40 artarak yıl ık kazancı 2 milyar krona yaklaşmıştı. Güvenlik gerçekten de kârlı bir iş

koluydu.

Şirket faaliyetleri üç temel alana ayrılmıştı; düşünülebilir ya da muhayyel tehlikelere karşı güvenlik danışmanlığı; güvenlik kameraları, hırsız ya da yangın alarmı, elektronik kilitleme mekanizması ve bilgisayar donanımı kurulmasını içeren karşı önlemler seksiyonu; gerçek ya da hayali tehditlerle karşı karşıya olan şirket ya da özel şahısları korumak için özel güvenlik.

Özel güvenlik pazarı on yıl içinde kırk kattan daha fazla büyümüştü. Bu alanın en yaygın müşterileri, son yıl arda ortaya çıkan, bir biçimde zengin olmuş kadınlardı. Eski erkek arkadaşları, kocaları ya da onları televizyonda görüp de dar kazaklarına ya da dudak boyalarının rengine vurulan serserilere karşı korunmak için şirkete başvuruyorlardı. Milton Security Avrupa ve ABD'de faaliyet gösteren tanınmış güvenlik şirketleriyle de işbirliği yapıyor ve İsveç'i ziyaret eden uluslararası ziyaretçilerin de

güvenliğini sağlıyordu. Örneğin Trollhâttan'da iki aydır süren bir film çekimine katılan, tanınmış Amerikalı bir aktrisin ajansı, kadının statüsü gereği korunması gerektiğini düşünerek şirkete başvurmuştu. Amerikalı aktris, otelin etrafında yaptığı, o eşi benzeri olmayan gezintilerini şirketin aldığı önlemler sayesinde yapabilmişti.

Yalnızca birkaç kişinin çalıştığı, PU ya da PUnd (Özel Araştırma) denilen, kısmen daha küçük, dördüncü bir bölüm daha vardı, bu bölüme şirket jargonunda esrarkeşler deniliyordu.

Armanksy bu bölümden pek hoşlanmazdı. Bir kere ekonomik açıdan çok kârlı değildi, üstelik gizli izleme cihazları yerleştirmekten ve teknik bilgiden daha çok değerlendirme yeteneği ve beceri gerektiriyordu. Kişisel araştırma başvuruları; eğer basit kredi bilgilerinin, iş başvurusunda bulunanların geçmişlerinin, bir şirket çalışanının şirket bilgilerini dışarı çıkartıp çıkartmadığının ya da bir suça bulaşıp bulaşmadığının araştırılmasıysa, ancak o zaman kabul ediliyordu. Bu gibi durumlarda operasyon faaliyetlerinin bir bölümünü esrarkeşler üstlenirdi.

Bu bölümün müşterileri kişisel problemlerini şirkete taşıdıkları gibi, boş

konuşmaya da çok hevesli olurlardı. Kızımın arkadaşlık yaptığı serserinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum… Karımın ihanet ettiğini düşünüyorum…

Oğlum iyi çocuk ama kötü arkadaşları var… Bana şantaj yapıyorlar…

Armansky bu tür başvuruları genel ikle reddederdi. Ona göre yetişkin bir kız, canı hangi serseriyi istiyorsa onunla arkadaşlık yapma hakkına sahipti, sadakatsizlik sorunlarını da eşler kendi aralarında çözmeliydiler. Bu tür gizli araştırmalar, Milton Security'nin hukuki olarak başını ağrıtabilecek ve skandallara sürükleyebilecek potansiyel tehlikelerle de doluydu. Bu nedenle Armansky, toplam cirodaki payı ne olursa olsun, bu tür işlere karşı çok dikkatli davranırdı.

Aksi gibi o sabah önüne gelen başvuru, böylesi kişisel bir araştırmayla ilgiliydi. Armansky rahat koltuğuna yaslanmadan önce kırışmasın diye

pantolonunu düzeltti. Kendinden otuz iki yaş daha küçük olan meslektaşı Lisbeth Salander'i şüpheyle inceledi ve belki de bininci defa prestij

? 44 sahibi bir güvenlik şirketinde ondan daha yetenekli bir elemanın ortaya çıkmayacağına karar verdi. Ona karşı hâlâ mantıklı ya da mantıksız-birtakım şüpheler duysa da, meslek hayatında karşılaştığı en yetenekli araştırmacı tartışmasız Lisbeth Salander'di. Salander dört yıldır ona çalışıyordu. Bu sürede üstlenip de başaramadığı ne bir iş vardı ne de baştan savma bir rapor yazmıştı.

Tersine, yazdığı bütün raporlar yalnızca onun klasında birinin yazabileceği kalitedeydi. Armansky, bu kızın özel bir yeteneğinin olduğuna ikna olmuşu. Kredi bilgileri toplamayı ya da polis kayıtlarını incelemeyi kim olursa olsun yapardı ama hayal gücüne başvuran Salander, her zaman istenilenden daha fazlasıyla gelirdi. Armansky onun bunu nasıl başardığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Bazen onun bilgi toplama yeteneğinin bir tür büyücülük olduğunu düşünürdü. Salander bürokrasinin tuttuğu arşivlerin içini dışını bilir, en karanlık adamlar hakkında bile bilgi toplamayı becerirdi.

Daha da önemlisi, araştırdığı kişinin en gölgede kalmış alanlarında bile gezinebilirdi. Ortaya çıkartılması gereken bir pisliğin varlığını sezdiğinde, güdümlü bir füze gibi hedefe kilitlenirdi. O her zaman becerikliydi.

Lisbeth'in hazırladığı raporlar, radarlarına yakalananlar için tam bir felaket olabilirdi. Armansky'nin, hatırladığı her seferde hâlâ terlediği bir olay vardı. Bir ilaç şirketi toplu ilaç alımından önce, ilaç sektöründe çalışan bir araştırmacı hakkında bilgi talep etmişti. Bu, rutin bir kontroldü. Ancak bir hafta içinde sonuçlanması beklenen araştırma daha uzun sürmüştü. Dört hafta süren bir sessizlikten sonra bütün sıkıştırmalara aldırmayan Salander, araştırdığı adam hakkında kapsamlı bir raporla çıkagelmişti. Adam sübyancıydı, Talin'de fahişeliğe zorlanan on üç yaşında kızlardan biriyle en az iki defa birlikte olmuştu. Ayrıca birlikte yaşadığı kadının kızıyla da uygunsuz bir ilişki kurduğuna dair işaretler vardı.

Salander'in bazı özel ikleri Armansky'yi zaman zaman sıkıntıya sokardı.

Örneğin sübyancı olayı da bunlardan biriydi. Hazırladığı raporun içeriği hakkında ne önceden telefon açarak Armansky'i uyarmış, ne de odasına

gelip görüşme talep etmişti. Aksine hiçbir uyarıda bulunmadan bir akşam, tam da Armansky ışıkları söndürüp evine gitmeye hazırlanırken, bir nükleer bomba kadar tehlikeli bu raporu Armansky'nin masasına bırakıvermişti.

Raporu çantasına koyan Armansky, onu ancak Lidingö'deki vil asının oturma odasında, karısıyla bir şişe şarap içip televizyon seyrederken inceleyebilmişti.

Rapor her zamanki gibi dipnotlar, alıntılar ve gösterdiği kaynaklarla neredeyse bilimsel bir kesinlikle hazırlanmıştı. İlk sayfalarda adamın geçmişi, eğitimi, kariyeri, ekonomik durumu anlatılıyordu. 24. sayfada Salander -bir ara başlık açarak- sanki adamın Solentuna'da oturduğunu ya da mavi bir Volvosu olduğunu anlatır gibi tarafsız bir ifadeyle bombalarını patlatarak, adamın Talin'e yaptığı seks seyahatlerini anlatıyordu. İddialarını desteklemek için, içinde on üç yaşındaki kızın adamla çekilmiş

fotoğraflarının da olduğu kapsamlı bir ek dosya hazırlamıştı. Fotoğraflar Talin'deki bir otelin koridorlarında çekilmişti. Adamın eli, kızın kazağının içindeydi. Lisbeth Salander bir biçimde kızla da ilişki kurmuş ve yaptığı ayrıntılı konuşmaları bir kasete kaydetmişti.

Rapor tam da Armansky'nin kaçınmaya çalıştığı türden bir sıkıntıya neden olmuştu. Önce doktorunun midesindeki yara için verdiği tabletten birkaç tane almak zorunda kalmış, arkasından da bilgi talep eden müşteriyi çağırarak tatsız bir konuşma yapmıştı. En sonunda da -müşterisinin isteksizliğine rağmen- elindeki belgeleri derhal polise teslim etmişti. Bu rapor Milton Security'yi suçlama ve karşı suçlamalardan oluşacak bir karmaşanın içine çekebilirdi. Eğer belgeler gerçeği yansıtmıyorsa ya da adam mahkeme tarafından suçsuz bulunursa, şirket hakkında bir dizi karşı dava açılabilirdi. Yani tam bir kabustu.

Bununla birlikte Armansky'i en çok rahatsız eden şey Salander'in dikkat çekici duygu yoksunluğu değildi. Söz konusu olan şey imajdı. Milton'un dengeli, muhafazakar bir imajı vardı. Salander'in resimdeki yeriyse züccaciyeci dükkanına girmiş fil gibiydi.

Solgun, hastalıklıymış gibi zayıf, saçları kısacık kesilmiş, burnuna ve kaşlarına piercing takmış bu kızın en becerikli araştırmacısı olmasına

alışmakta güçlük çekiyordu Armansky. Salander’in boynunda, iki santim uzunluğunda bir yaban arısı, sol kolunun pazısı ve bileğinde de kol bandı dövmeleri vardı. Ayrıca -Salander’in askılı elbise giydiği bir gün- sol kürek kemiğinde büyük bir ejderha dövmesi olduğunu da görmüştü. Saçlarının doğal rengi kırmızıydı ama o kuzguni siyaha boyuyordu. Bu haliyle, bir grup hard rockçıyla bir hafta cümbüş yapıp, uzun süre uyuduktan sonra yeni uyanmış birine benziyordu.

Yemekle bir sorunu olmadığı gibi abur cubur şeyler yemekte de üstüne yoktu. Yani o doğuştan zayıftı, kadın olduğu ancak ince kemik yapısından, bileklerinden, küçük el erinden ve elbisesinin altından zar zor görünen göğüslerinden anla-şılabiliyordu. Yirmi dört yaşındaydı ama on dört yaşında bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

Ağzı geniş, burnu küçüktü. Kemikli yanakları, ona bir parça oryantalist bir hava veriyordu. Sanki bir örümcek gibi hızlı ve sessiz hareket ediyordu.

Bilgisayarınbaşmda çalışırken parmaklarının tuşların üzerinde uçtuğunu sanırdınız. Sahip

olduğu vücutla moda dünyasında kariyer yapması imkansızdı ama yüzü, doğru bir makyaj ve yakın çekimle her türlü reklam afişine yerleştirilebilirdi.

Makyajı -bazen dudaklarını itici bir siyaha boyasa da- dövmeleri, burnundaki ve kaslarındaki piercinglerle… Hmm… Anlaşılmaz bir şekilde çekici bir kadındı.

Aslında Dragan Armansky’nin böyle biriyle çalışması şaşırtıcı bir şeydi.

Normalde Armansky’nin görmeyi arzu edebileceği, hele iş önerebileceği biri hiç değildi.

Milton Security’e ayak işlerini yapsın diye alınmıştı. Yaşlı J. F. Milton’un özel işlerine bakan, yarı emekli avukat Holger Palmgren ondan; biraz sorunlu olsa da zeki bir kız diye bahsetmiş, Armansky’den ona bir şans vermesini rica etmişti. Armansky gönülsüz de olsa söz vermişti. Çünkü Palmgren, hayır sözcüğünü ısrarını iki katma çıkartmak için bir çeşit teşvik

gibi görenlerdendi, bu tür insanlara hiç direnmeden evet demek daha hayırlıydı. Armansky, Palmgren'in kendini sorunlu gençlere ve diğer sosyal saçmalıklara adadığını biliyordu ama ne olursa olsun hükmüne güvenilirdi.

Lisbeth Salander'i görür göremez verdiği sözden pişman olmuştu.

Armansky'nin gözünde bu kız yalnızca sorunlu değil, sorun kavramının kendisiydi. Ortaokulu terk etmiş, her türlü eğitimden yoksun biriydi.

îlk aylarda tam gün çalışıyordu, tabi onun yaptığına tam gün çalışma denebilirse. Arada bir, iş yerinde boy gösteriyordu işte. Kahve yapıyor, postaları alıyor, fotokopi makinesiyle ilgileniyordu. İş saatleri ya da çalışma rutinlerini hiç mi hiç ciddiye almıyordu.

Buna mukabil çalışma arkadaşlarını sinir etme konusunda üstüne yoktu.

Kısa zamanda beyni iki hücreli kız lakabıyla ünlenmişti; hücrelerden biri nefes almasına, diğeri de ayakta durmasına yarıyordu. Kendisi hakkında asla konuşmazdı. Onunla konuşmaya çalışan iş arkadaşları, çok nadir yanıt alabildikleri için hemen pes ederlerdi. Şakaya karşı asla hoşgörü göstermezdi, şakaya yeltenene ya kocaman gözlerle boş boş bakar ya da rahatsızlığını açık bir şekilde gösterirdi.

Bununla birlikte, eğer biri onunla dalga geçmeye kalkarsa birdenbire öylesine değişiverirdi ki, işyerinin genel jargonunda bu değişimi adlandıracak hiçbir şey bulamazdınız. Onun davranışları ne güven ne de arkadaşlık telkin ederdi, kısa zamanda Milton'un koridorlarında başıboş

dolaşan, dışlanmış bir kediye dönüşmüştü.

Bir ay süren kesintisiz bir karmaşadan sonra Armansky, yol vermek için onu bürosuna çağırmıştı. Armansky'nin sayıp döktüğü suçlarını sessizce dinleyen Salander'in, hiç itiraz etmediği gibi, yüzü bile değişmemişti.

Armansky onun davranış bozukluklarını anlatıp bitirerek, yeteneklerini daha iyi değerlendirebilecek başka bir şirkette iş bulması faslına geldiğinde, Salander sözünü kesivermişti. Armansky onun ağzından ilk defa bir sözcükten fazlasının çıktığını duyacaktı:

“Bak, eğer bir bekçi istiyorsan işçi bulma kurumuna gidip önüne gelen birini alıp dönebilirsin. Ben her şey ve herkes hakkında istihbarat toplayabilirim ama sen bana posta ayıklatmaktan başka bir şey yaptıramayacak kadar aptalsın.”

Armansky, kızı şaşkınlıktan dilini yutarak nasıl dinlediğini hâlâ hatırlıyordu.

“O senin moruk, doc.com şirketinin yönetime almayı düşündüğü o züppeler hakkında değersiz bir rapor hazırlamak için tam üç hafta harcadı.

Şimdi önünde duran o boktan raporun fotokopisini ben yaptım.”

Gözlerini rapora diken Armansky, ilk defa sesini yükselterek: “Gizli bir raporu okuyamazsın,” demişti.

“Aslında öyle olması gerekir ama senin şirketinde güvenlik zafiyeti var.

Senin direktiflerine göre o raporu kendinin kopya etmesi gerekirdi ama dün bara gitmeden önce bu işi bana yıktı. Ayrıca daha önce hazırladığı bir raporu da, birkaç hafta önce yemekhanede, bir masanın üzerinde buldum.”

“Ne yaptın, ne yaptın?” diye şaşkınlıkla patlamıştı Armansky.

“Sakin ol. Onu kasasına koydum.”

“Özel belge kasasının şifresini sana mı verdi?” diye solumuştu Armansky.

“Yok, tam öyle değil. Ama bilgisayarının şifresiyle birlikte bir kağıda not edip yazı masasının altına yapıştırmış. Neyse, asıl sorun senin bu kokmuş

özel dedektifinin araştırdığı kişi hakkında beş para etmez bir rapor hazırlamış olması. Örneğin adamın kumar borçlarının olduğunu, elektrik süpürgesi gibi kokain çektiğini ve ayrıca kız arkadaşının yediği dayaklar nedeniyle kadın sığınma merkezine başvurduğunu da atlamış.”

Salander susmuş, Armansky birkaç dakika sessizce söz konusu raporun sayfalarını karıştırmıştı. İyi hazırlanmış gibiydi, anlaşılır cümleler kurulmuş, bir sürü kaynak gösterilmiş, arkadaşları ve tanıdıklarından adam

hakkında görüş alınmıştı. En sonunda Armansky başını rapordan kaldırmış ve yalnızca “Kanıtla,” demişti. “Ne kadar zamanım var?”

“Üç gün. Eğer bunu Cuma günü öğleden sonraya kadar başaramazsan işten atılacaksın.”

Üç gün sonra Salander, hazırladığı raporu tek bir söz bile etmeden Armansky’nin masasına bırakmıştı. Ayrıntılı kaynaklarla beslenmiş olan raporda, o güvenilir yupi, güvenilmez bir alçağa dönüşmüştü. Armansky, hafta sonu tatilinde Salander’in raporunu birkaç defa okumuş, pazartesi gününün önemli bir bölümünü gönülsüz de olsa iddialarının doğruluğunu araştırmaya adamıştı. Daha araştırmanın başında da kızın bilgilerinin doğru olduğunu anlamıştı.

Armansky, kızı bu kadar yanlış değerlendirdiği için kendi kendine kızmıştı. Onu bir ahmak, hatta bir gerizekalı yerine koymuştu. Okulu asmaya daha ilkokulda başlamış, hiçbir diploması olmayan birinin; yalnızca gramer olarak değil, içerik olarak da kusursuz gözlemlere dayanan böylesi bir raporu yazabileceğini hiç beklememişti. Kısaca kızın bu yeteneği nereden edindiğini bir türlü anlayamamıştı.

Milton Security çalışanlarından hiç kimsenin, Kadın Sığınma Merkezi’ndeki bir doktorun gizli raporundan alıntı yapamayacağından emin olan Armansky, Salander’e bunu nasıl olup da başardığını sorduğunda, kaçamak bir yanıt almıştı. “Kaynaklarımı deşifre edemem.” Armansky zamanla Lisbeth Salander’in çalışma metodunu, ne onunla ne de başka biriyle tartışmak istemediğini anlayacaktı. Bu Armansky’i endişelendirse de, endişesi Salander’i sınama arzusuna karşı koyamayacak düzeyde değildi.

Konuyu birkaç gün düşünüp tartmıştı.

Holger Palmergren’in, kızı ona gönderirken söylediği bir sözü hatırlıyordu: Herkese bir şans verilmelidir. Aldığı İslami terbiyeyi düşündü, dışlanmışlara yardım etmek tanrısal bir görevdi. Aslına bakılırsa o, tanrıya inanmazdı, on yaşından beri bir kez olsun camiye gitmemişti ama Lisbeth Salander onun gözünde yardım ve desteğe ihtiyacı olan biriydi. Geride bıraktığı on yıl arda bu türden bir yardım yapmamıştı.

Lisbeth Salander'i işten atmak yerine özel bir görüşmeye Çağırmış ve kızın gerçekte ne kadar sorun olabileceğini anlamaya çalışmıştı. Bu görüşmede Salander'in duygusal olarak sakatlanmış olduğuna dair kanıları pekişmekle birlikte, bu aksi kızın içinde zeki bir insanın saklı olduğunu da keşfetmişti. Huysuz ve can sıkıcı olduğunu düşünse de, ondan hoşlandığını

-büyük bir şaşkınlıkla- fark etmişti.

Bu görüşmeyi izleyen aylarda Armansky, Lisbeth Salander'i koruyucu kanatlarının atma almıştı. Eğer kendine karşı dürüst olması gerekirse kız, onun bir tür sosyal hobisi olmuştu. Salander'e daha kolay araştırma görevleri veriyor, nasıl davranması gerektiğine ilişkin öğütlerde bulunuyordu. Salander onu sabırla dinliyor ama yine de kendi bildiğini yapıyordu. Armansky, Milton'un teknik sorumlusundan kıza temel bilgisayar kursu vermesini rica etmişti; teknik sorumlunun, biraz tedirgin bir ifadeyle, kızın temel bilgisayar bilgisinin şirkette çalışan diğer elemanlardan çok daha iyi olduğunu rapor etmesi için, Salander'in bilgisayarın başında yarım gün geçirmesi yetmişti.

Çok geçmeden Armansky, iletişim kurma zorluğuna rağmen Salander'in, iç eğitim ve cezbedici yöntemlerle Milton'un çalışma rutinlerine uyum sağlamasının mümkün olabileceğini anlayabilmişti. Ama rahatsız edici bir ikilemle de karşı karşıya kalmıştı.

Salander, şirket çalışanları için bir tür sinir abidesiydi. Armansky, çalışanlardan hiçbirinin işyerine canlarının istediği saatte gelip gitmesine izin vermez, bunu yapan biri olursa hemen uyarırdı. Ama Lisbeth Salander'in ne herhangi bir ültimatomu ne de işten atılma tehdidini takmayacağını da anlamıştı. Yani ya ondan kurtulmak ya da nasılsa öyle kabul etmek zorundaydı.

Armansky'nin bu genç kıza karşı neler hissettiğini bilmemek gibi büyük bir sorunu daha vardı. Tam bir baş belası olan bu kız, ne kadar iticiyse o kadar da çekiciydi. Bu seksüel bir çekicilik değildi, en azından Armansky böyle düşünüyordu. Göz ucuyla baktığı kadınlardan yalnızca sarışın, düzgün vücutlu, dolgun dudaklı olanları ilgisini çekerdi. Ayrıca yirmi yıldır, orta yaşın biraz üzerinde de olsa, bütün isteklerini doyuran Ritva adında Finli bir kadınla evliydi. Karısını hiç aldatmamıştı. Bazen . . . karısının yanlış

anladığı istisnalar olmamış değildi ama mutlu bir evliliği ve Salander'in yaşlarında iki kızı vardı. Ne olursa olsun, sıska oğlan çocuklarına benzeyen düz göğüslü kızlara ilgisi yoktu. Onun zevkine hitap etmezlerdi.

Ama yine de Lisbeth Salander hakkında hayaller kurmaya başlamış ve ona karşı bütünüyle ilgisiz olmadığını kendi kendine itiraf etmişti. Kızın çekiciliğinin, kendisi için bütünüyle yabancı bir yaratık olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Bu açıdan bakıldığında bir Yunan amforasına resmedilmiş masal perisine de aşık olabilirdi. Armansky'yi büyüleyen ama paylaşamayacağı, gerçek olmayan bir hayatı temsil ediyordu Salander. Üstelik bu hayatı paylaşmayı Armansky'ye yasaklamıştı da.

Bir seferinde Armansky, Gamla Stan semtinde bir kafenin bahçesinde otururken, Lisbeth Salander sallanarak gelmiş, servis tezgahının karşısında bir masaya oturmuştu. Masada bir oğlanla iki kız daha vardı. Hepsinin giysisi birbirine benziyordu. Armansky merakla Salander'i gözlemeye başlamıştı. Tıpkı işteki gibi içine kapanık görünüyordu ama masalarmdaki mor saçlı kızın anlattıklarını neredeyse hep gülümseyerek dinlemişti.

O an Armansky, bir gün işe saçları yeşile boyanmış, yıpranmış bir kot pantolon ve üzerine resimler çizilmiş deri bir ceketle gitse Salander'in nasıl bir tepki vereceğini merak etmişti. Onu eşitiymiş gibi kabul eder miydi?

Belki…

O, etrafındaki her şeyi beni ilgilendirmez tavrıyla kabul eder gibiydi. Ama çok büyük ihtimal Armansky'ye bakıp sırıtacaktı.

Sırtı Armansky'ye dönük oturan Salander, bir kez bile dönüp bakmamıştı. Görünüşe göre orada olduğundan habersizdi. Armansky tuhaf bir şekilde onun varlığından rahatsız olmuştu. Bir süre sonra ayağa kalkıp fark edilmeden sıvışmaya çalışırken, Salander birdenbire geriye dönmüş ve doğrudan doğruya Armansky'ye bakmıştı. Sanki orada oturduğu sürece onun varlığından haberdar olduğunu, radarlarının onu keşfettiğini söyler gibiydi. Salander başını öylesine ani çevirmişti ki, Armansky kızın bakışlarını bir saldırı gibi algılamış, hiç görmemiş gibi davranarak kafeyi hızlı adımlarla terk etmişti. Salander onu selamlamamış ama gözleriyle

izlemiş, Armansky köşeyi dönüp kaybolana kadar da sırtını yakmayı sürdürmüştü.

Salander ya hiç gülmez ya da nadiren gülerdi. Bununla birlikte Armansky, onun tavrının gittikçe yumuşadığını not etmişti. En hafif deyimiyle Salander'in, kuru bir mizah anlayışı vardı. Ender görülen bu gibi durumlarda dudaklarına yamuk, alaycı bir gülümseme yerleşirdi.

Bazen onun bu duygusal eksikliği Armansky'yi öylesine kışkırtırdı ki, kızı tutup sarsmayı, kabuğunun altına nüfuz etmeyi, arkadaşlığını, hiç olmazsa saygısını kazanmayı isterdi.

Bir seferinde, Salander'in işe başlamasından dokuz ay sonra, ona duygularını açmaya çalışmıştı. Bir Aralık akşamı, Milton Security'nin düzenlediği Noel eğlencesi sırasındaydı. Armansky ilk defa sarhoş olmuştu.

Ortada yakışıksız bir durum yoktu. Yalnızca Salander'e ondan ne kadar hoşlandığını anlatmaya çalışmıştı. Daha çok da ona karşı nasıl şefkat duyduğunu, bir sorunu olursa hiç çekinmeden kendisine başvurabileceğini belirtmek istemişti. Hatta kızı kucaklamaya bile yeltenmişti. Tabi ki arkadaşlık adına.

Salander kendini Armansky'nin beceriksiz kucaklama girişiminden kurtarmış ve hemen eğlenceyi terk etmiş, ertesi gün de ne işe gelmiş ne de telefonunu açmıştı. Salander'in yokluğu Armansky için bir çeşit işkenceye dönüşmüştü, kişisel bir cezaya. Duygularını tartışabileceği hiç kimse yoktu.

Lisbeth Salander'in onun üzerinde ne kadar etkili olduğunu, korkunç bir açıklıkla ilk defa o zaman anlamıştı.

Üç hafta sonra, bir Ocak akşamının geç saatlerinde, Armansky yıllık bilançoları gözden geçirirken, Salander geri dönmüştü.

Armansky'nin odasına tıpkı bir hayalet gibi fark edilmeden girmiş, Armansky onun kapının biraz önünde, yarı karanlıkta dikilip kendisini gözlediğini ansızın fark etmişti. Ne kadar zamandır orada dikildiğini bilmiyordu.

“Kahve ister misin?” diye soran Salander elindeki kahve fincanını Armansky’e uzatmıştı. Dili tutulmuş bir vaziyette fincanı alan Armansky, kızın ayağıyla kapıyı kapatmasıyla rahatlama ve korkuyu aynı anda yaşamıştı. Salander, Armansky’nin masasının önündeki koltuğa kurulup, doğrudan doğruya Armansky’nin gözlerinin içine bakmıştı. Arkasından da şakaya vurmaya ya da kıvırmaya meydan vermeyecek bir ifadeyle, o yasak soruyu sormuştu. “Dragan, bana sulanıyor musun?”

Armansky donup kalmış, umutsuz bir şekilde ne cevap vereceğini düşünmeye başlamıştı. Aklına ilk gelen şey incinmiş biri olarak duygularını inkar etmekti. Ama kızın bakışlarını gördükten sonra bunun iyi bir fikir olmadığını anlamış, üstelik kendisine ilk kez kişisel bir soru yönettiğinin ayrımına varmıştı. Kız çok ciddiydi, eğer Armansky işi şakaya vurmaya kalkarsa, bunu bir tür aşağılama olarak kabul edecekti. Salander onunla konuşmak istiyordu ve kim bilir bu soruyu sorma cesaretini ne kadar uzun bir sürede toplamıştı. Armansky elindeki kalemi yavaşça masaya bırakmış

ve koltuğuna yaslanmıştı. Artık rahatlamıştı. “Bu kanıya nereden vardın?”

“Bakışlarından, orada öylece oturup bana bakmama tarzından. Ve bana dokunmak için elini uzatmak üzere olup kendini engel ediğin anlardan.”

Armansky birdenbire kıza gülümsemişti.

“Sana bir parmağımı bile dokundursam, elimi ısıracağına dair bir duygu var içimde.”

Salander gülmemiş, cevap beklemişti.

“Lisbeth, ben senin patronunum, beni cezp etsen bile bir şey yapamam.”

Salander hâlâ bekliyordu.

“Laf aramızda… Evet, senden etkilendiğim zamanlar oldu. Bu nasıl bir şey açıklayamam, ama öyle. Kendime bile açıklayamadığım bir nedenle senden çok hoşlanıyorum. Ama sana sulanmadım.” “İyi. Çünkü böyle bir şey asla olmayacak.”

Armansky birden gülmeye başlamışü. Salander ilk defa ona kişisel bir şey söylemişti, bir erkeğin duymak isteyeceği en olumsuz şey olsa da öyleydi. Armansky en uygun sözcükleri bulmaya çalışmıştı.

“Lisbeth, el inin üzerinde bir ihtiyarla ilgilenmemeni anlayabiliyorum.”

“El inin üzerinde, üstelik benim şefim olan bir ihtiyara ilgi duymam.”

Salander bir elini kaldırmışta: “Bekle, bırak konuşayım. Sen bazen çok ahmak ve rahatsız edecek kadar bürokrat olabiliyorsun. Ama aynı zamanda çekici bir adamsın da ve… Ben de benzer duygular hissedebilir… Ama sen benim patronumsun. Üstelik eşini de tanıdım, seninle çalışmak, bu işi kaybetmemek istiyorum, her şeyi birbirine karıştırmak büyük bir aptal ık olur.” Armansky susmuş, nefes bile almıyordu.

“Benim için yaptıklarını fark etmiyor, minnettarlık duymuyor değilim.

Önyargılarını yenerek bana bir şans verdin, bunu takdirle karşılıyorum.

Ama seninle sevgili olmak istemiyorum. Ayrıca bana babalık da yapmaya kalkma.”

Salander susmuştu. Bir süre sonra Armansky umutsuzca iç çekerek

“Peki benden ne istiyorsun?” demişti.

“Senin yanında çalışmak istiyorum. Eğer senin için bir mahsuru yoksa.”

Armansky başını sal amış ve olabildiği kadar dürüst bir şekilde cevap vermişti: “Benim yanımda çalışmanı çok istiyorum. Ama bana karşı bir çeşit arkadaşlık … güven duymanı da istiyorum.” Salander başını sal amıştı.

“İnsanı arkadaşlığa yüreklendirenlerden değilsin,” diye eklemişti Armansky. Salander’in yüzü biraz bulutlansa da Armansky inatla devam etmişti: “Hayatına kimsenin karışmamasını istemeni anlayabiliyorum, bunu yapmamaya gayret göstereceğim. Ama sana karşı duygularımı da engel eyemem, buna itirazın var mı?”

Salander uzun bir süre düşünmüş, arkasından ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak Armansky'ye sarılmış, Armansky şok olmuştu.

Salander onu bıraktığında kızın elini tutmuş;

"Arkadaş olabilir miyiz?" diye sormuştu. Ve Salander bir kez daha başını sal amıştı.

Salander ona ilk ve son kez o zaman şefkat göstermiş, ilk ve son kez o zaman dokunmuştu. Armansky bu anı sıcak bir am olarak hatırlayacaktı.

Bu olayın üzerinden geçen dört yıl içinde Salander, özel yaşamı ya da geçmişi hakkında Armansky'ye hemen hiçbir şey anlatmamıştı. Yalnızca bir seferinde Armansky, Salander hakkında daha fazla bilgi toplamak için, Avukat Holger Palmgren'le uzun bir konuşma yapmanın yanı sıra -avukat onu gördüğüne şaşırmamıştı- kendi esrarkeşler sanatına da başvurmuştu.

Edindiği bilgiler pek de güven artırıcı değildi. Ama yaptığı araştırmalar hakkında Salander'e ne tek bir söz etmiş ne de onun özel hayatını araştırdığını bilmesini istemişti. Bunun yerine endişesini gizlemiş, dikkatini artırmıştı.

O tuhaf akşam sona ermeden Salander ve Armansky bir anlaşmaya varmışlardı. Kız, bundan sonra şirket adına serbest araştırmalar yapacak, bir görev üstlensin ya da üstlenmesin garanti olarak küçük bir aylık alacak, gerçek maaşı ise yaptığı iş başına belirlenecekti.

Salander Armansky'yi utandıracak ya da Milton Security'yi skandala sürükleyecek bir şey yapmama kaydıyla nasıl biliyorsa öyle çalışacaktı.

Armansky için bu anlaşma, kendisinin, şirketin ve Salander'in haklarını gözeten pratik bir çözümdü. Böylece sıkıntılı PU bölümündeki işçi sayısını, rutin işlere bakıp kredi bilgilerini kontrol eden yaşlı bir personel e sınırlayabilecek, bütün karmaşık ve incelik isteyen işleri Salander'e ve serbest çalışan diğer elemanlara yıkabilecekti. Üstelik şirkete dışarıdan iş

yapan bu sözleşmeli elemanlar -eğer bir soruna yol açarlarsa- kendi davranışlarından kendileri sorumlu olacak, onların davranışları Milton

Security'i bağlamayacaktı. Ama Armansky sık sık Salander'e başvuracağı için, Salander iyi para alacaktı. Aslında bu, oldukça yüklü bir meblağ

olabilirdi ama Salander canının istediği zaman çalışıyordu. Armansky'e karşı, 'işine gelmiyorsa atarsın' tavrındaydı.

Armansky onu olduğu gibi kabul etmişti ama müşterilerle karşılaşmasına izin vermiyordu. Çok özel durumlarda bu kural geçerli değildi ve o günkü görev maalesef böyle bir istisnaydı.

O gün Lisbeth Salander siyah bir tişört giymişti. Tişörtün üzerinde köpek dişleri dışarı fırlamış bir ET resmi vardı, resmin altında / am also alien (Ben de uzaylıyım) yazıyordu. Bundan başka kenarları tiftiklenmiş siyah bir etek, göbeğine kadar gelen yıpranmış bir deri ceket, demir perçinlerin olduğu bir kemer, ağır bir Dock-Marten postalı ve üzerinde yeşil yuvarlak çizgiler olan kırmızı bir diz altı çorabı giymişti. Öylesine bir renk cümbüşüyle makyaj yapmıştı ki, görenler onun renk körü olduğunu düşünürlerdi. Yani evlere şenlik süslenmişti.

Armansky iç çekerek gözünü Salander'in üzerinden alıp klasik giysili, gözlükleri kalın çerçeveli adama çevirdi. Altmış sekiz yaşında olan Avukat Dirch Frode, raporu hazırlayan elemana bazı sorular sormak için toplantı yapmakta ısrar etmişti. Armansky Salander'in grip olduğu, seyahate çıktığı ve başka bir işle çok meşgul olduğu gibi çeşitli bahanelerle bu toplantıdan kaçınmaya çalışmıştı. Frode bütün bu bahaneleri sükunetle karşılamış, acelesinin olmadığını, birkaç gün bekleyebileceğini söylemişti.

Armansky'nin cinleri tepesine çıkmış, kendi kendine küfürler etmiş ama sonunda onları bir araya getirmekten başka bir çarenin olmadığını anlamıştı. Ve işte şimdi Avukat Froda hiç saklamaya gerek duymadığı bir dikkatle, Lisbeth Salander'e büyülenmiş gibi bakıyordu. Salander de soğuk bir ifadeyle onu inceliyordu.

Armansky bir kez daha iç çekti ve Salander'in masasının üzerine bıraktığı, kapağında CARL MIKAEL BLOMKVİST yazan dosyaya baktı.

İsmin altına, düzgün harflerle adamın vatandaşlık numarası yazılmışta.

Armansky, dosyanın üzerindeki ismi yüksek sesle okuduğunda Avukat Frode o büyülenmiş halinden uyandı ve bakışlarını Armansky'ye çevirdi.

"Evet, Mikael Blomkvist hakkında bana neler anlatacaksınız?" dedi.

"Bayan Salander anlatacak, raporu o hazırladı," diye düzelten Armansky, bir saniye tereddüt ettikten sonra, güven aşılamaya çalıştığı ama daha çok da çaresiz bir özür gibi beliren bir gülümsemeyle devam etti: "Onun gençliği sizi yanıltmasın. Kesinlikle en iyi araştırmacımız."

"Eminim öyledir," dedi Frode tam tersini düşündüğünü ima eden kuru bir tonla. "Anlatsın bakalım neler bulmuş."

Avukat Frode'nin Lisbeth Salander'e nasıl davranması gerektiğini bilmediği çok açıkta. Bu nedenle daha çok bildiği alanda dolaşıyor, sanki Salander orada değilmiş gibi, sorularını Armansky'ye yöneltiyordu. İki adam konuşurken çikletinden kocaman bir balon yapıp gürültüyle patlatan Salander, Armansky'nin ağzını açmasına fırsat vermeden, "Müşterine uzun mu yoksa kısa mı bir özet istediğini sorar mısın?" dedi.

Avukat Frode boka bastığının hemen farkına varmışta.

Sıkıcı bir sessizlikten sonra Lisbeth Salander'e dönen Frode, babacan bir sesle durumu düzeltmeye çalıştı.

"Hanımefendi ulaştığı sonuçlara ilişkin sözlü bir açıklama yaparlarsa çok memnun olurum," dedi. Salander, Avukat Frode'yi çiğ çiğ yemeyi düşünen vahşi bir hayvana benziyordu. Bir an öylesine düşmanca baktı ki, Frode'nin sırtından soğuk terler boşandı. Ama Salander'in ifadesi öylesine bir hızla yumuşadı ki Frode, acaba o bakışlar hayal miydi diye düşünmekten kendini alamadı. Salander şimdi tam bir iş kadını gibi konuşuyordu.

"Başlangıç olarak, görev tanımının muğlaklığını bir tarafa bırakırsak, bunun öyle karmaşık bir iş olmadığını söylememe müsaade edin. Blomkvist hakkında 'her şeyi bilmek' istemişsiniz ama tam olarak neyin peşinde olduğunuza dair küçük bir ipucu bile vermemişsiniz. Bu nedenle, onun hayatından bir derleme yaptım. Rapor 193 sayfa tuttu ama bunun yaklaşık 120 sayfası adamın yazdığı makaleler ya da onu konu edinen gazete

kupürlerinden ibaret. Blomkvist kamuoyunun tanıdığı biri, öyle gizlemesi gereken çok fazla bir şey yok.”

“Yani, gizlemesi gereken bir şeyler var?” dedi Frode.

“Herkesin sırları vardır,” diye yanıtladı Salander tarafsız bir ifadeyle.

“Önemli olan bunları bulup gün yüzüne çıkartmak.” “Müsaade edin de biz de bilelim.”

“Mikael Blomkvist 18 Ocak 1960 doğumlu, yani kırk üç yaşında.

Borlânge’de doğmuş ama orada hiç oturmamış. Babası Kurt ve Annesi Anita Blomkvist çocukları olduğunda otuz beş yaşındalarmış. Artık ikisi de yaşamıyor. Makine ustası olan babası, işi gereği çok dolaşan bir adammış.

Annesi, benim öğrenebildiğim kadarıyla ev kadınlığının dışında bir şey yapmamış. Mikael okula başladığında Stockholm’e taşınmışlar. Ondan iki yaş küçük Annika adında bir kız kardeşi var, avukat. Birkaç tane amcası ve birkaç da kuzini var. Kahve servisi yapacak mısın?”

Bu soru Armansky’e yönetilmişti. Armansky bu toplantı için hazırlattığı kahve termosunun kapağını aceleyle açarken, Salander’e devam etmesini işaret etti.

“Yani aile 1966 yılında Stockholm’e taşınmış. Lil a Essingen’e yerleşmişler. Blomkvist ilkokulu Bromma’da, liseyi Kungsholmen’de okumuş. Liseyi 4,9 gibi oldukça yüksek bir dereceyle bitirmiş. Lise yıl arında kendini müziğe adamış ve Boostrap adlı bir rock grubunda bas çalmış ve 1979’da radyolarda yayınlanan bir kırk beşlikleri varmış. Liseden sonra metroda biletçi olarak çalışmış, para biriktirip yurt dışına gitmiş. Bir yıl yurt dışında kalmış. Göründüğü kadarıyla daha çok Asya’ da; Hindistan ve Tayland’ da dolaşmış, Avustralya’ya kadar da uzanmış. Yirmi bir yaşında Stockholm’de gazetecilik okuluna başlamış ama bir yıl sonra eğitimine ara verip askere gitmiş. Askerliğini piyade er olarak oldukça maço bir birlikte, Kiruna’da yapmış ve çok iyi bir derece almış. Askerlikten sonra gazetecilik okulunu bitirerek muhabirlik yapmaya başlamış. Ne kadar ayrıntıya girmemi istersin?” “Senin önemli bulduğun şeyleri anlat.”

“Tamam. Biraz çokbilmiş biri. Bugüne kadar başarılı bir gazeteciymiş.

1980 yılında bir sürü geçici işte çalışmış, önce taşra gazetelerinde, sonra da Stockholm’de. Raporda bir liste var. Ayı Çetesi olayıyla büyük bir çıkış

yakalamış, soyguncu çeteyi o açığa çıkarmış.”

“Kaile Blomkvist,” dedi Frode.

“Kendine takılan lakaptan nefret ediyor, bu çok anlaşılır bir şey. Eğer biri bana Pippi Uzun Çorap adını yakıştırsa ve bunu gazetelere yazsaydı herhalde ağzını dağıtırdım.”

Salander, yutkunan Armansky’ye karanlık bir bakış fırlattı. Lisbeth Salander’in Pippi Uzun Çorap’a benzediğini birkaç defa düşünmüş olan Armansky, onu bu konuda şaka yapmaktan alıkoyan sezgilerine şükrederken, parmağını çay karıştırır gibi çevirerek Salander’e devam etmesini işaret etti.

“Bir kaynağa göre Blomkvist o günden sonra hep polis muhabiri olmak istemiş, bir akşam gazetesinde geçici olarak böyle bir görev üstlenmiş ama daha çok politika ve ekonomi muhabirliğiyle ünlenmiş. Genellikle serbest çalışmış. Kadrolu olarak çalıştığı tek iş seksenli yıl arın sonunda bir akşam gazetesiymiş. 1990 yılında istifasını verip Mil ennium adlı aylık bir derginin kurucularından biri olmuş. İlk başlarda pek kabul görmeyen bu dergi, kendini kanatları altına alacak güçlü bir yayıncı şirket bulamamış. Zamanla baskı sayısı artmış ve bugün 21.000’e ulaşmış. Yazı işleri buradan yalnızca birkaç blok ötede, Götgatan’da.” “Sol bir dergi.”

“Bu’sol’ kavramını nasıl tanımladığmızabağlı.Mı7/ennıum, daha çok toplumsal eleştiri dergisine benziyor. Ama büyük ihtimal anarşistler; Arena ve Ordfront dergilerini olduğu gibi bu dergiyi de burjuva pisliği olarak adlandırırken, Konservatif Gençlik Örgütü‘ndekiler dergi yönetiminde Bolşeviklerin olduğunu düşünüyordur. Blomkvist7in, sol dalganın yükseldiği lise yıl arı da dahil, politikayla aktif olarak ilgilendiğini gösteren hiçbir şey yok. Gazetecilik

yüksekokulunda

okurken,

sendikalisthareketinaktifüyelerindenbirkızlabirlikteymiş.Bu kız şimdi sol parti mil etvekili. Blomkvist’in, iş dünyasındaki rüşvet ve dalavereleri ortaya çıkaran röportajlarından dolayı solcu damgası yediğini düşünüyorum.

Birçok şirket yöneticisi ve politikacının ipliğini pazara çıkarmış -bence bunu kesinlikle hak etmişlerdir- ve birçoğunun istifa etmesine ya da mahkemeye düşmesine neden olmuş. Bunların en çok bilinenlerinden Arboga davasında da sağa bir mil etvekili istifa etmek zorunda kalırken, eski bir belediye meclisi üyesi de zimmetine para geçirmekten hapsi boylamış. Bir suçu eleştirdiği için ona solcu damgasını vurmak bir parça zorlama gibi geliyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Devam et.”

“İki kitap yazmış. Biri Arboga Olayı hakkında, diğeri de üç yıl önce yayınlanan Tapınak Şövalyeleri adlı, ekonomi muhabirliğini konu edinen bir kitap. Bu son kitabı okumadım ama eleştirmenlere bakılırsa tartışmalı bir kitapmış. Medyada bir parça gürültü koparmış.”

“Para durumu?” diye sordu Frode.

“Zengin değil ama açlıktan da ölmüyor. Vergi beyanlarını rapora ekledim.

Bankada yaklaşık 250.000 kronu var, bir kısmını emeklilik sigortasına, bir kısmını da faize yatırmış. Ayrıca seyahat ve iş masrafları için kul andığı 100.000 kronluk başka bir hesabı ve borçları ödenmiş bir dairesi var

-Bel mangatan’daki 65 metrekarelik- ne kredi ne de başka bir borcu yok.”

Salander bir parmağını havaya kaldırarak devam etti.

“Bir mülkü daha var, Sandhamn’da, üzerinde depodan çevrilmiş 30

metrekarelik bir kulübe bulunan deniz kenarında bir arazi, köyün en popüler yerinde. Göründüğü kadarıyla sıradan, ölümlü insanların da arazi satın alabildiği kırklı yıl arda amcalarından biri almış, miras yoluyla Blomkvist’e

geçmiş. Kız kardeşi, babasından kalan Lil a Essingen'deki daireyi, Mikael Blomkvist de üzerinde kulübe olan

araziyi almış. Bugünkü değeri ne bilmiyorum -kesin birkaç milyon eder- ama oraya sık gittiğine bakılırsa satmayı düşünmüyordun" "Gelirleri?"

"Mülennium'un ortaklarından. Maaşı yalnızca 12.000 kron civarında.

Diğer kazançları serbest gazetecilikten geliyor ve bu aydan aya değişiyor.

En büyük kazancını, birçok basın kuruluşuna iş yaparak üç yıl önce elde etmiş; yaklaşık 450.000 kron. Geçen yıl serbest gazetecilikten 120.000 kron kazanmış."

"Şimdi 150.000 kron para cezası, artı avukat vesair masrafları ödemek zorunda," diye araya girdi Frode, "hepsinin toplamı epeyce bir meblağ

tutacaktır, ayrıca hapis cezasını çekerken gelirlerinden de olacak."

"Bu da beş parasız kalacağı anlamına gelir," dedi Salander.

"Sence dürüst biri mi?" diye sordu Frode.

"Tabiri caizse, en büyük sermayesi dürüstlüğü. İş dünyasının ahlak bekçisi olarak tanınıyor, değişik konularda görüşlerine başvurmak için sık sık televizyon kanal arına davet ediliyor."

"Bugün aldığı cezadan sonra, herhalde bu sermayeden geriye çok şey kalmayacak," dedi Dirch Frode düşünceli bir ifadeyle.

"Bir gazeteciden tam olarak nelerin beklendiğini bildiğimi iddia edemem ama yediği bu şamardan sonra Usta Dedektif Blomkvist'in, gazetecilik büyük ödülünü almak için uzun süre beklemeyi göze alması gerekir.

Kendini tam bir aptal konumuna düşürdü," dedi Salander. "Eğer kişisel düşüncelerimi açıklamama izin varsa…"

Armansky kaşlarını çattı. Lisbeth Salander şimdiye kadar, araştırdığı hiç kimse için kişisel görüş belirtmemişti. O yalnızca buz gibi gerçeklerle

ilgilenirdi.

“VVennerström olayına el atmak benim görevlerim arasında değildi ama mahkemeyi izledim. Kabul etmeliyim ki çok şaşırdım. Bana her şey yanlışmış gibi geldi, hem de her Şey… Mikael Blomkvist’in başını duvara çarpacağı bir şeyi yayınlaması karakterine pek uygun değil.”

Salander boynunu kaşıdı. Frode sabırla dinliyordu. Armansky yanılıyor muydu, yoksa Salander devam edip etmeme konusunda gerçekten de tereddüt mü ediyordu? °nun tanıdığı Salander asla kararsız ya da ikircikli olamazdı. Salander en sonunda kararını vermiş gibiydi.

“Bu söyleyeceklerim protokol dışı… VVennerström davasını iyice incelemedim ama ben Kaile Blomkvist’in…

Özür dilerim, Mikael Blomkvist’in üçkâğıda getiriliğini düşünüyorum.

Bana göre bu işin içinde bir iş var.”

Şimdi oturduğu yerden sıçrama sırası Frode’ye gelmişti. Meraklı gözlerini Salander’e dikti. Armansky, Salander raporunu sunmaya başladığı bütün bir süre içinde avukatın ilk defa nezaket icabının ötesinde bir ilgi gösterdiğini fark etti ve Frode’ninbu ilgisini kafasına kaydetti. Daha doğrusu, diye düşündü Armansky, Frode, Wennerström olayıyla değil, Salander’in ima ettiği şu üçkağıt olayıyla ilgilendi.

“Ne demek istiyorsun?” diye merakla sordu Frode.

“Elimde somut hiçbir delil yok ama Blomkvist’in aldatıldığından kesinlikle eminim.”

“Seni böyle düşünmeye sevk eden şey ne?”

“Geçmişte yaptığı işlere bakılırsa Blomkvist çok dikkatli bir gazeteci. Tartışmalı bir konuyu ortaya dökerken hep çok sağlam belgelere dayanmış. Mahkeme salonuna giderek davayı baştan sona izledim. Hiç itiraz etmiyordu, savaşmadan teslim olmuş gibiydi.

Bu, onun karakterine hiç uymuyor. Eğer mahkemeye inanmamız gerekirse; Mikael Blomkvist bir masal uydurmuş ve hiçbir kanıta dayanmadan, sanki bir intihar bombacısı gibi, sonunu düşünmeden yayınlamış. Açıkçası bu, Blomkvist'in karekteriyle çelişiyor." "Peki, sence ne oldu?"

"Yalnızca tahmin yürütebilirim. Blomkvist öyküsünün doğruluğuna inanıyordu ama ne olduysa oldu elindeki belgeler sahte çıktı. Ya Blomkvist kaynağına çok fazla güvendi ya da birileri onu bilinçli olarak yanlış bir yöne sevk etti. Yani çok karışık bir durum. Başka bir olasılık da, ciddi bir tehdide maruz kaldı ve bu tehdide karşı koymak yerine, beceriksiz bir aptal gibi görünmeyi göze alarak havlu atü.

Ama dediğim gibi bunlar benim kurgularım."

Salander raporu hakkında açıklamalara devam etmeye hazırlanırken, Dirch Frode elini kaldırarak onu engelledi. Bir süre sessiz kaldı, parmaklarını koltuğunda kenarına trampet çalar gibi vurdu ve sonunda çekimser bir ifadeyle Salander'e döndü. "Eğer Wennerström olayının düğümünü çözme işini sana verirsek… Bir şey bulma olasılığın ne kadar yüksek?" "Bunu bilemem. Belki de bulunacak bir şey yoktur." "Ama belki de bir girişimde bulunmak istersin?"

Salander omuzlarını silkti. "Buna ben karar veremem. Dragan Armansky'ye çalışıyorum. Hangi işi alacağıma ancak o karar verir.

Ayrıca bu, ne tür bir bilgiye ulaşmak istediğine bağlı."

"Müsaade ederseniz şöyle ifade edeyim… Ben bu görüşmenin aramızda kalacağını varsayıyorum?" Armansky başını sal ayarak onayladı. "Bu dava hakkında bir şey bilmiyorum ama VVennerström'ün başka durumlarda kuşkuya yer vermeyecek kadar namuslu davranmadığından eminim. Wennerström olayı, Mikael Blomkvist'in hayatını bütünüyle değiştirdi ve ben senin kurgularında bir doğruluk payı olup olmadığım merak ediyorum."

Görüşmenin yönü beklenmedik bir şekilde başka bir seyir almış ve Armansky hemen dikkat kesilmişti. Dirch Frode'nin Milton Security'den

istediği şey, muhtemelen Mikael Blomkvist'in bir biçimde tehdit edildiği için kendini savunmadığı, bitmiş bir davanın yeniden deşilmesiydi. Bu durum, Milton Şirketi'nin VVennerström imparatorluğunun avukatlarıyla karşı karşıya gelmesi gibi potansiyel bir risk içeriyordu. Armansky, Lisbeth Salander'i, kontrol edilemez bir roket gibi böyle bir işin içine salmayı hiç düşünmüyordu.

Sorun yalmzca şirket çıkarlarının gözetilmesi değildi. Tamam, Salander, Armansky'nin ona karşı endişeli bir baba gibi davranmasını istemediğini belirtmişti. Yaptıkları anlaşmadan sonra Armansky, böyle davranmamaya özen gösteriyordu ama bunu açıkça bel i etmese de Salander için endişelenmekten kendini alamıyordu. Bazen kendini, Salander'i kendi kızlarıyla karşılaştırırken yakalıyordu. Kendini, kızlarının özel hayatına gereksiz yere müdahale etmeyen iyi bir baba gibi görüyor ama kızlarının Salander gibi davranmalarını ya da onun gibi bir hayat yaşamalarını asla kabul etmeyeceğini de biliyordu.

Hırvat -ya da bir ihtimal Bosnalı ya da Ermeni-yüreğinin derinliklerinden Salander'in hayatının bir felakete sürüklendiği inancını bir türlü atamıyordu. Onun gözünde Salander, ona kötülük yapmak isteyenler için kusursuz bir kurbandı. Bir sabah birinin Salander'e bir kötülük yaptığı haberiyle uyanmaktan korkuyordu.

“Böyle bir araştırma pahalıya patlar,” dedi Armansky uyarıcı bir tonla, Frode'nin isteğinde ne kadar ciddi olduğunu ölçmeye çalışıyordu.

“Bir fiyat belirleriz,” dedi Frode. “Gerçekleşmesi imkansız bir şey istemem ama senin meslektaşının, tam da senin söylediğin gibi, becerikli biri olduğu ortada.”

“Ne dersin Salander?” diye kaşlarını kaldırarak sordu Armansky. “Yapacak başka işim yok.

“Tamam. Ama işin şekline ilişkin anlaşmalıyız. Raporunun geri kalanını duyalım.”

“Özel hayatı hakkında daha fazla bir şey yok. 1986'da Monika Abrahamson adlı bir kadınla evlenmiş. Aynı yıl bir kızları olmuş, adını Pernilla

koymuşlar. Şimdi on altı yaşında. Evlilikleri uzun sürmemiş; 1991’de boşanmışlar. Abrahamson yeniden evlenmiş

ama göründüğü kadarıyla BlomkvistTe arkadaşlığı sürüyor. Kız annede kalıyor, BlomkvistTe o kadar sık görüşmüyor.” Biraz daha kahve alan Frode, Salander’e döndü.

“Konuşmanın başında herkesin bir sırrı olduğunu ima etmiştin.

Blomkvist’e ait bir sır buldun mu?”

“Demek istediğim, her insanın özel kalmasını düşündüğü şeyler vardır, bunları pek de açığa vurmazlar. Blomkvist açık ki birtakım kadınlarla görüşüyor. Birçok aşk, çok sayıda da geçici ilişkiler yaşamış. Kısaca cinsel hayatı çok renkli. Ama yıl ardır hayatında olan ve oldukça sıradışı ilişki kurduğu biri var. “Nasıl yani?”

“Mil erimitm”un sorumlu yazı işleri müdürü Erika BergerTe ilişkisi var; Berger üst sınıftan biri, annesi İsveçli, babası İsveç‘e yerleşmiş

bir Belçikalı. Birbirlerini gazetecilik okulunda okudukları yıllardan tanıyorlar, daha o zaman başlayan ilişkilerini bugüne kadar sürdürmüşler.”

“Bunda bir olağanüstülük göremiyorum,” dedi Frode.

“Evet, öyle. Ama Erika Berger, sanatçı Gereger BeckmanTa evli.

Bu adam, halka açık yerlerde bir sürü tuhaf şey yapan yarım ünlü biri.”

“Başka bir deyimle kadın sadakatsiz.”

“Hayır. Beckman karısının BlomkvistTe ilişkisini biliyor. Bir tür menage a trois, yani tarafların rıza gösterdiği bir ilişki. Kadın bazen Blomkvist, bazen de kocasının yanında geceliyor. Bu işi nasıl yürüttüklerini tam olarak bilmiyorum ama Blomkvist’in AbrahamsonTa ilişkisinin bitme nedenlerinden biri bu.”

3. BÖLÜM

20 ARALIK CUMA- 21 ARALIK CUMARTESİ

Mil enntUm dergisinin yazı işleri bürosu Götgatan’m merkezinde, Greenpeace lokalinin üstündeydi. Büronun kirası, dergi için oldukça pahalıydı ama Erika, Mikael ve Kristen bu büroyu elde tutma

? 64 - konusunda anlaşmışlardı.

Çok üşümüş olduğu açıkça bel i olan Mikael Blomkvist yazı işleri odasına girdiğinde, onun öğle üzeri geleceğini uman Erika Berger kırgın bir ifadeyle saatine göz attı. Beşi on geçiyordu, Stockholm’ün üzerine karanlık çökeli çok olmuştu.

Erika’nın bir şey demesine fırsat vermeden “Özür dilerim,” diye söze girdi Mikael. “Mahkemenin ağırlığı üzerime çöktü. Biraz yalnız kalmak istedim. Uzun bir yürüyüşe çıktım, bir yerlerde oturup düşündüm.”

“Kararı radyodan dinledim. TV 4’deki kadın arayarak bir yorum yapmamı istedi.” “Ne dedin?”

“Yaklaşık olarak kararlaştırdığımız şeyleri; mahkeme kararını okumadan bir açıklama yapmayacağımızı. Yani hiçbir şey söylemedim. Ve ben hâlâ bunun yanlış bir strateji olduğunu düşünüyorum. Zayıf bir konuma çekilerek basın desteğini kaybediyoruz. Herhalde bu akşam televizyon kanal arında bir şeyler yayınlayacaklardır.” Mikael surat asarak başını sal adı. “Sen iyi misin?”

Mikael omuzlarını silkti, pencere kenarında duran sevdiği koltuğa oturdu. Erika’nm odası Sparta stili döşenmişti; bir yazı masası, kul anışlı kitaplıklar ve ucuz büro mobilyaları. İki rahat ve bir de süper avangart koltukla, bir sehpanın dışında, bütün mobilyalar İKEA’dan alınmıştı. Erika yazı masasından uzaklaşmak istediği zamanlarda -bu sık olurdu- koltuklardan birine ayaklarını uzatarak oturur bir şeyler okurdu. Mikael karanlık caddede telaşla dolaşan insanlara bakıyordu. Noel alışverişi hız kazanmıştı.

“Sanırım bu da geçer,” dedi. “Ama şu an kendimi sıkı bir dayak yemiş gibi hissediyorum.”

“Evet, öyle denilebilir. Bu hepimiz için geçerli. Janne Dahlman bugün eve erken gitti.”

“Sanırım davanın sonucundan hoşlanmamıştır.”

“Janne’nin o çok iyimser insanlardan biri olduğu söylenemez.”

Mikael başını sal adı. Janne Dahlman dokuz aydır Mil enniım dergisinin yazı işleri kurulundaydı. İşe tam da YVennerström olayının hız kazandığı ve yazı işlerinin kendini bir krizin içinde bulduğu günlerde başlamıştı. Mikael, onu işe alırlarken Erika ve kendinin ne düşündüklerini hatırlamaya çalışü. Tabi ki becerikli biriydi, TT’de, akşam gazetelerinde ve Eko Radyo kanalında çalışmıştı. Ama akıntıya karşı koyabilecek biri değildi. Mikael içten içe onu işe aldıklarına defalarca pişman olmuştu. Her şeyi, her zaman mümkün olan en negatif terimlerle ifade eden Dahlman’m, moral bozmada üstüne yoktu.

“Christer’den haber aldın mı?” diye sordu Mikael gözlerini caddeden ayırmadan.

Fotoğraf editörlüğü ve mizampaj alığın yanı sıra, derginin üçüncü ortağı da olan Christer Malm, kız arkadaşı ile birlikte tatildeydi.

“Telefon açtı. Sana selam söyledi.”

“Bence onu genel yayın yönetmeni yapmalıyız.”

“Yapma Micke, bu işe başlarken burnuna birkaç yumruk almayı hesaba katmış olmalısın. Bu da işin bir parçası.”

“Evet, haklısın. Ama o makaleyi ben yazdım ve yayın yönetmenliğini yaptığım dergide yayınlandı. Birdenbire her şey değişiverdi. Demek ki yanlış hesap yapmışım.”

Erika Berger, bütün bir gün içinde büyüyen endişenin patlama noktasına geldiğini hissetti. Mikael son haftalarda -mahkeme başlamadan önce- ruh gibi dolaşıyordu. Ama hüsrana uğradığını düşünen Mikael’i, hiçbir zaman

şimdiki kadar karamsar ve kederli görmemişti. Masadan kalktı, Mikael'in kucağına oturup kol arını boynuna doladı.

"Mikael, dinle beni. Neler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ben de senin kadar sorumluyum. Şimdi fırtınaya karşı koymalıyız."

"Karşı konulacak bir fırtına yok. Bu kararla enseme bir basın kurşunu sıkıldı. Artık Mil ennium'un yayın yönetmeni olarak kalamam. Derginin inandırıcılığı söz konusu. Bu durumdan en hafif hasarla kurtulmanın tek yolu benim dergiden ayrılmam. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

"Eğer bütün suçu senin üstlenmene izin vereceğimi düşünüyorsan benim hakkımda hiçbir bok öğrenmemişin demektir."

"Senin nasıl biri olduğunu biliyorum Ricky. İş arkadaşlarına karşı aptal bir sadakatin var. Eğer Wernerström'ün avukatlarıyla savaşmayı seçersen, senin güvenilirliğin de sarsılacak. Daha akıl ıca bir plan yapmalıyız."

"Ve sen bu daha akıllıca planın Mil ennium'dan istifa c-tmen ve benim seni attığım görüntüsünü vermek olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunu yüz defa konuştuk. Mil enniutn'un yaşayıp yaşamayacağı artık sana bağlı. Christer harika biri ama aynı zamanda yalnızca fotoğraflardan ve sayfa düzeninden anlayan lanet olası bir saftorik, milyarderlerle nasıl kavga edilebileceğini bilemez.

Kavga ona göre bir şey değil. Yükünün artacağının farkındayım ama ben bir süre Mil ennium'dan uzaklaşmalıyım; yayın yönetmenliğini, muhabirliği ve yönetim kurulu başkanlığını bırakmalıyım. Benim payımı sen alırsın. YVennerström onun ne haltlar karıştırdığım bildiğimi biliyor. Eminim ki, ben Millennium'dz kaldığım sürece, dergiyi çökertmek için elinden geleni yapacaktır. Baskılara dayanacak gücümüz yok."

"Peki, ama niçin bütün bildiklerimizi yayınlamıyoruz? Bırakalım inceldiği yerden kopsun."

“Çünkü hiçbir bok kanıtlayanlayız, zaten bu nedenle bütün güvenilirliğimi kaybetmedim mi? Bu raundu VVennerström kazandı.

Artık bitti. Bunu kabul et.”

“Tamam. Diyelim buradan kovuldun. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Yangın yerine döndüm. Ne derler, yolcu yolunda gerek. Bir süre kendime zaman ayıracağım.

Sonra bakarız.”

Erika, Mikael’in başını göğsüne yasladı, saçlarını okşamaya başladı. Uzun süre hiç konuşmadan öylece kaldılar.

“Bu akşam sana arkadaşlık yapmamı ister misin?”

“Evet. Greger’e telefon açıp, bu gece senin benim yanımda kalacağım söyledim bile.”

Odada bir tek sokak lambalarından sızan ışık vardı. Erika, saat iki civarında uykuya dalmıştı ama Mikael hâlâ uyanıktı. Yarı karanlıkta Erika’yı inceliyordu. Battaniye göbeğine kadar sıyrılmıştı, Mikael onun alçalıp yükselen göğsüne bakü. Rahatlamış, midesindeki o düğüm çözülmüştü. Yirmi yıl, diye düşündü Mikael. Yirmi yıldır Erika’yla ilişkisi vardı. Eğer böyle devam ederse cinsel ilişkileri en az bir yirmi yıl daha sürebilirdi. Başka insanlarla ilişkilerinde sıkıntılı durumlara yol açsa da, birlikteliklerini saklamak için hiçbir zaman ciddi bir çaba sarf etmemişlerdi. Tanıdık çevrelerde dedikodularının yapıldığını, ne tür bir ilişkilerinin olduğunun merak edildiğini biliyorlardı; o da, Erika da bu tür sorulara ya gizemli cevaplar verir ya da hiç aldırmazlardı. Erika’yla ortak bir tanıdıklarının düzenlediği partide tanışmışlardı. Gazetecilik yüksekokulunda ikinci sınıf öğrencisiydiler, ikisinin de düzenli bir ilişkileri vardı. Bütün bir akşam birbirlerine abartılı bir şekilde kur yapmışlardı. Belki de her şey yalmzca bir şaka olarak başlamıştı. Mikael bundan çok emin değildi.

Ama partiden ayrılmadan önce birbirlerine telefon numaralarım vermişlerdi. Daha o zaman, bu işin yatağa uzanacağım ikisi de anlamıştı,

bir hafta içinde öyle de olmuştu.

Mikael, bunun bir aşk olmadığından emindi; en azından onları ortak bir eve, ipotek ödemelerine, Noel ağacı ve çocuklara taşıyan klasik aşklardan değildi. Seksenli yıllarda, dikkat etmeleri gereken başka ilişkileri yokken, ortak bir eve taşınmak için gerekçeler de üretmişlerdi. Mikael bunu istiyordu ama Erika her seferinde son anda vazgeçmiş, birlikte yaşamanın, birbirlerine aşık olmalarına yol açarak ilişkilerini mahvetme riski taşıdığım söylemişti.

İlişkilerinin cinsellik ya da bir ihtimal cinsel çılgınlıkla ilgili olduğunu ikisi de kabul etmişti. Blomkvist bir zamanlar, Erika'ya duyduğu çılgın arzudan daha fazlasını başka bir kadına duyup duyamayacağım sık düşünürdü. Ama artık bu tür meraklan bırakmıştı. Kısacası işlevsel bir ilişkileri vardı. Eroin bağımlılığı gibi bir bağımlılıktı onlarınkisi.

Bazen evli bir çiftmiş gibi sık buluşuyor, bazen de tekrar bir araya gelmeleri haftalar ya da aylar alabiliyordu. Ama tıpkı alkol bağımlılarının belirli bir süre perhiz yaptıktan sonra içki dükkanına dönmesi gibi, daha fazlası için birbirlerine dönüyorlardı.

Tabi böyle yürümedi. Sanki acı üretmek için kurulmuş bir ilişkiydi.

Hem Mikael, hem de Erika insafsızca çiğnenmiş sözler, tarumar olmuş ilişkiler bırakmışlardı arkalarında. Erika'yla ilişkisini kopartamadığı için Mikael'in evliliği yıkılmıştı. Karısı Monika'ya Erika hakkında hiç yalan söylememişti ama Monika, evlenip çocukları olduğundan ve neredeyse aynı zamanda Erika, Greger Berman'la evlendiğinden, bu ilişkinin artıkgeridekaldığını düşünmüştü. Mikael debunainanıyordu. Evliliğinin ilk yıl arında Erika'yla yalnızca mesleki nedenlerle bir araya gelmişler, sonra da Mil ennium dergisini çıkartmaya başlamışlardı. Birkaç hafta gibi bir sürede ilişkilerine dair bütün kurguları çökmüş, bir akşam Erika'nın yazı masasının üzerinde şehvetle sevişmişlerdi. Bunu acılı bir süreç izlemişti, Mikael bir yandan karısıyla yaşayıp, kızının büyüdüğünü görmek isterken,

? 64 - diğer yandan karşı koyamadığı bir istekle Erika'nın çekim alanına giriyordu. Aslında bu durumdan kurtulmayı gerçekten istese kurtulabilirdi. Sonunda, tıpkı Lisbeth Salander'in tahmin ettiği gibi, Mikael'in sürekli ihaneti Monica'nm evliliği bitirmesine yol açmıştı.

Tuhaf olanı Greger Beckman'ın, Mikael ve Erika'nın ilişkilerini itirazsız kabul enmesiydi. Erika, Mikael'le yürüttüğü ilişki konusunda her zaman açık davranmış, ilişkileri yeniden başlar başlamaz Greger'e anlatmıştı. Belki de sanatçı ruhunun zorlamasıyla bunu dert etmemişti Greger. Eserleriyle ya da bir ihtimal kendisiyle meşgul biri olarak karısının bir başkasıyla ilişkisini itirazsız kabul enmişti.

Hatta Erika tatilinin bir yarısını Greger'le geçirirken, diğer yarısını sevgilisinin Sandham'daki yazlığında geçiriyordu. Mikael, Gerger'den pek de hoşlanmıyor, Erika'nın ona duyduğu aşkı bir türlü anlayamıyordu. Ama Greger'in, Erika'yla sürdürdükleri ilişkiye itiraz etmemesine sevinmişti.

Bununla birlikte Greger'in, bu ilişkiyi evliliklerine bir tat katsın diye kabul ettiğinden şüpheleniyordu. Ama bu konuyu Erika'yla hiç konuşmamıştı.

Gözünü uyku tutmayan Mikael, sabahın dördünde ayağa kalktı.

Mutfak masasının başına oturup kararı baştan sona okudu.

Arholm'da eski arkadaşıyla buluşması, kaderin bir cilvesi olmalıydı.

Robert Lindberg'in, Wennerström'ün dalaverelerini, içkili kafayla bir şey anlatmış olmak için mi, yoksa o yazsın diye mi anlatıp anlatmadığından hiçbir zaman emin olamamıştı.

İlk yönelimi birinci şıktı ama bir yelkenlide bir gazeteciyle karşılaşır karşılaşmaz, fırsattan yararlanıp özel ya da ticari nedenlerle, çevirdiği dolapları anlatarak VVennerström'e zarar vermeyi düşünmesi de muhtemeldi. Robert ondan daha ayık olmalıydı ki, anlattığı şeylerin en can alıcı noktasında gözlerini kocaman açarak, Mikael'den o büyülü sözü almış, böylece açık adres olmaktan çıkıp anonim bir kaynağa dönüşmüştü. Söz aldıktan sonra Robert için artık ne anlattığının önemi yoktu; Mikael onun kimliğini hiçbir zaman açığa vurmayacaktı.

Eğer Arholm'deki buluşma, Mikael'in dikkatini bir yöne çekmek için bir fesatçı tarafından ayarlandıysa, Robert rolünü harika oynamıştа. Bu konuda hiç kuşkusu yoktu. Ama Arholm'deki buluşma yalnızca bir tesadüftü.

Mikael'in, Hans-Erik YVennersröm gibi adamlardan ne kadar iğrendiğini bilmiyordu Robert. Yıllarca sürdürdüğü araştırmalarından sonra Mikael,. soysuz olmayan tek bir ban

ka direktörü ya da şirket yöneticisi bulunmadığına ikna olmuştu.

NeLisbethSalander'invarlığındannedekendisi hakkında verdiği rapordan haberdardı. Bunun için sevinmeliydi. Ama eğer o raporu okusaydı, hesap adamlarına karşı duyduğu nefretin, sol radikalizmle hiçbir ilgisinin bulunmadığı tespitine hak verirdi. Politikaya ilgisiz değildi ama bütün politik "izm"leri büyük bir kuşkuyla karşılardı.

Katıldığı tek genel seçimlerde -1982- içine çok sinmese de oyunu sosyal demokratlara vermişti. Ne olursa olsun sosyal demokratlarla geçecek üç yılın, Gösta Bohman'm maliye bakanlığı, Thorbjörn Fâl din'in ya da Ola Ul sten'in başbakanlığında geçecek bir üç yıldan daha kötü olmayacağını düşünmüştü. Büyük bir coşku duymadan oyunu Olof Palme'ye vermiş, karşılığında başbakan cinayeti, artı Bofors ve Ebbe Carlsson skandali almıştı.

Mikael, ahlaken sakatlanmış olduklarım düşündüğü ekonomi muhabirlerinden nefret ediyordu. Basit bir denklemi vardı: Bir banka müdürü aptalca spekülasyonlarla milyonları heba ediyorsa, hemen işinden atılmalıydı. Bir şirket yöneticisi şirketim soyuyorsa içeri tıkılmalıydı. Bir ev sahibi, genç kiracıları bir oda bir tuvalet için kara para ödemeye zorluyorsa, bir ağaca asılıp maskara edilmeliydi.

Mikael Blomkvist'e göre bir ekonomi muhabirinin görevi faiz krizine yol açan kodamanlarla, insanların küçük birikimlerini aptal dot-com şirketlerinde iç edenlerin sahtekarlıklarım incelemek ve açığa vurmaktı.

Politika-muhabirleri bakanları ve mil etvekil erini izleyip attıkları her yanlış adımı nasıl halka duyuruyorlarsa, ekonomi muhabirleri de aynı acımasızlıkla şirket yöneticilerinin ipliklerini pazara çıkartmalıydılar. Politika muhabirlerinin bir parti liderini ikonlaştırdığı görülmemişken, ülkenin en önemli basın organlarında çalışan ekonomi muhabirlerinin, orta hal i kodamanlara niçin rock yıldızlanymış gibi davrandıklarım bir türlü anlayamıyordu.

Ekonomi muhabirleri dünyasındaki dik başlı tutumu nedeniyle

? 64 - meslektaşlarıyla defalarca kapışmış; bunlardan biri, Wil iam Borg, en amansız düşmanı olmuştu. Mikael sözünü sakınmıyor, meslektaşlarım görevlerine ihanet edip, sermaye kodamanlarının işlerine bakmakla suçluyordu. Üstlendiği sosyal eleştirmen statüsü, Mikael'i televizyonda yapılan oturumlarının huysuz katılımcısı yapmıştı. Eğer bir şirket yöneticisinin yaptığı bir sahtekarlık açığa çıkarsa, televizyon kanal arı yorum yapması için onu çağırıyorlardı.

Tabi bu tutumu ona diş bileyen düşmanlarının sayışım artırmıştı.

Mikael o akşam hangi redaktörlerin şampanya köpürttüklerini tahmin etmekte hiç güçlük çekmiyordu.

Erika, bir gazetecinin nasıl olması gerektiği konusunda onunla aym görüşleri paylaşıyordu. Daha gazetecilik yüksekokulunda okurken, dürüst bir gazete hayali kurarak avunmuşlardı.

Mikael'in düşünebileceği en iyi gazete patronu Erika'ydı. İş

arkadaşlarıyla sıcak bir ilişki kurup, onlara güven veren iyi bir organizatördü ama çatışmaktan da çekinmez, gerektiğinde çelik eldivenler giyebilirdi. En önemlisi de bir somaki sayımn içeriğinin ne olması gerektiğine dair müthiş bir sezgisi vardı. Sık sık tartışsalar da, birbirlerine karşı sarsılmaz bir güven duyarlardı. İkisi birlikte yenilmez bir takımdı. Mikael bir arkeolog titizliğiyle öyküyü ortaya çıkartır, Erika da paketleyip piyasaya sürerdi.

Mil ennium ortak hayal eriydi. Ama Erika’mn para bulma yeteneği olmasa bu hayal asla gerçekleşmezdi. İşçi sınıfından gelen bir adamla, üst sımftan gelen bir kadın güzel bir ikili olmuştu. Erika dergi için gereken parayı ailesinden bulmuştu.

Anaparayı o koymuş, babası ve tanıdıklarını ikna ederek hatırı sayılır bir miktarı, bu projeye yatırmalarını sağlamıştı.

Mikael,Erika’nmMî7/enn/»m’aniçinyatırımyaptığıüzerine çok

düşünmüştü. Mil eımium’a ortak -büyük ortak- ve kendi dergisinin patronuydu. Bu ona itibar kazandırmanın yanı sıra, başka bir yerde edinilmesi zor bir şöhret de sağlıyordu. Okulu bitirdikten sonra, Mikael’den farklı olarak televizyona yönelmişti. Alımlıydı, ekranda harika görünüyordu, rekabet edebilecek durumdaydı. Üstelik bürokratların arasında çok iyi ilişkileri vardı. Eğer bu yolda devam etseydi, hatırı sayılır bir maaşla bir televizyon kanalının başına geçeceği kesindi. Ama o, bunun yerine Mil ennium! a yatırım yapmayı tercih etmişti. Mil ennium, Midsommarkransen semtindeki bir binanın dar, dökük bir bodrum katında temeli atılmış yüksek riskli bir projeydi. Ama birkaç yıl içinde -doksanlı yıl arda-Södermalm semtinin Götgatsbacken sokağında daha geniş, daha şık bir büroya taşınacak kadar başarı sağlamıştı.

Dergiye ortak olması için Christer Malm’i ikna eden de Erika’ydı; Christer, erkek arkadaşıyla birlikte “eve konuk olduk” röportajlarına katılıp eğlence sayfalarında boy gösteren, teşhir düşkünü ünlü bir homoseksüeldi. Basının ona gösterdiği ilgi, Arnold Magnuson’la aynı eve taşındıklarında başlamıştı. ‘Arn’ diye adlandırılan Arnold, ilk ciddi çıkışır kendi kendini oynadığı diziyle yapan, Kraliyet Tiyatros oyuncusuydu. Christer ve Arn’m hayatı basının tefrik haberlerinin vazgeçilmez konusuydu.

Otuz altı yaşındaki Christer Malm, popüler bir fotoğrafçı ve tasarımcıydı. Mil ennium’un modern tasarımı onun eseriydi. Sahibi olduğu şirketin bürosu Mil ennium’un yazı işleriyle aynı kattaydı. Her ay, bir haftanın her yarım gününü, Mil ennium”un tasarımına harcıyordu.

Bunun dışında Mil ennium’un ikisi tam gün, üçü yarım gün ve bir de stajyer olarak çalışan beş elemanı daha vardı. Gelirleriyle giderleri hiçbir zaman

denk gelmeyen ama epeyce saygın bir dergiydi Mil ennium. Çalışanları da dergiden memnundu.

Kendi yağında kavrulan derginin, zamanla hem baskı sayısı hem de reklam gelirleri yükselmeye başlamış, açık sözlü ve gerçeklere bağlı bir dergi diye ünlenmişti.

Şimdi büyük ihtimal bu ününü kaybedecekti. Mikael, Erika'nm akşam formüle edip TT'ye yol adığı ve daha şimdiden Afonbladet'in web sayfasına konulan kısa basın bültenini okudu.

MAHKUM OLAN YAYIN YÖNETMENİ MILLENNIUM'DAN

AYRILIYOR:

Stockholm(TT). Mil ennium dergisinin sorumlu yazı işleri müdürü ve büyük ortağı Erika Berger, Mikael Blomkvist'in genel yayın yönetmenliği görevinden istifa ettiğini bildirdi, Mikael Blomkvist'in Mil ennium'dan kendi isteği ile ayrıldığını belirten Erika Berger, Mikael'in son günlerde yaşanan dramatik olaylardan yıprandığını, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve Mikael'den boşalan görevi kendisinin üstleneceğini açıkladı.

Mikael Blomkvist, 1990'h yıl arda faaliyete başlayan Mil ennium dergisinin kurucularındandı. Erika Berger, VVennerström Olayı olarak adlandırılan davanın, derginin geleceğini etkilemeyeceğini düşünüyor.

Derginin her ay olduğu gibi önümüzdeki ay da yayınlanarak normal akışına devam edeceğini belirten Erika Berger; Mikael Blomkvist'in derginin gelişiminde çok büyük katkılarının olduğunu ama artık başka bir sayfa açılacağını söyledi.

VVennerström Olayı'nın bir dizi talihsiz duruma yolaç-tığını ifade eden Erika Berger, Hans-Erik VVennerström'ün karşı karşıya kaldığı tatsız durum nedeniyle de üzüntülerini belirtti. Mikael Blomkvist'e ulaşılamadığı için olay hakkında yorumu alınamadı.

“Bu beni deli ediyor,” demişti Erika basın bültenini gönderirken.

“Birçokları bundan, senin beceriksiz bir aptal, benim de fırsattan yararlamp soğukkanlı bir şekilde ensene kurşun sıkan şeytan kadın olduğum sonucunu çıkartacak.”

“İyi ya, hiç değilse arkadaşlarımıza dedikodu yapacakları yeni bir malzeme vereceğiz,” diye işi şakaya vurmaya çalışmıştı Mikael.

Erika için bu, hiç de komik değildi. “Bir B planım yok ama bence yanlış bir şey yapıyoruz.”

“Tek çözüm bu,” demişti Mikael. “Eğer dergi batarsa, şimdiye kadar harcadığımız bütün emekler boşa gider. Daha şimdiden bir sürü kaybımız oldu. Yeri gelmişken, bilgisayar şirketi nasıl gidiyor?”

Mikael bir kolunu Erika’ya dolayıp kendine doğru çekmiş ve devam etmişti.

“Bir gün Hans-Erik Wennerström’ü öyle bir çivileyeceğiz ki, Wal Street sal anacak. Ama daha zamanı değil. Önce Mil ennium’u hedef tahtası olmaktan kurtarmalıyız. Sarsılan güvenilirliğini bütünüyle yere serme riskini alamayız.”

“Bütün bunları ben de biliyorum, ama lanet bir orospu gibi görünmek de istemiyorum, eğer aramızda bir uyuşmazlık, varmış

gibi davramrsak, sen de boktan bir duruma düşeceksin.”

“Ricky, birbirimize güvendiğimiz sürece bir şansımız varj Sağırmışız gibi davranmalıyız, şimdi geri çekilme zamanı.”

Erika, Mikael’in manüklı düşündüğünü çaresiz kabullenmişti, söyledikleri acı ama gerçekti.

4. BÖLÜM

23 ARALIK PAZARTESİ- 26 ARALIK PERŞEMBE

Erika, hafta sonu tatilini Mikael Blomkvist'le birlikte geçirdi. Yataktan bir tek tuvalete gitmek ve yemek yapmak için kalktılar. Yalnızca sevişmemiş, gelecek üzerine saatlerce konuşarak, içinde bulundukları durumu, ihtimal eri ve imkanları tartmışlardı. Pazartesi sabahı gün ışır ışımaz -Noel arifesinde- Erika, Mikael'e bir elveda öpücüğü kondurdu -until the next time- ve kocasının yamna döndü.

Mikael o günü bulaşıkları yıkayıp, dairesini temizlemek ve yazı işlerine gidip çalışma odasım toplamakla geçirdi. Gazeteyle bağlarım kopartma konusunda bir saniye bile tereddüt etmemiş ama Mil ennium'un yayın yönetmenliğinden ayrılmasının önemine Erika'yı güçlükle ikna edebilmişti. Bundan sonra Belmangatan'daki kendi dairesinde çalışacaktı.

Noel nedeniyle kapalı olduğundan Mil ennium'daki odasını toplarken yalmzdı. Telefon çaldığında kitap ve kağıtlarını bir kutuya yerleştiriyordu.

“Mikael Blomkvist'le görüşecektim,” dedi hevesle telefonun ucundaki adam. “Benim,”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Benim adım Dirch Frode.”

Mikael ismi ve saati otomatik olarak kaydetti. “Ben avukatım. Seninle konuşmayı çok isteyen bir müvekkilim var.”

“İyi, müvekkiliniz arasm.”

“Demek istediğim sizinle buluşmak istiyor.”

“Tamam, o zaman büroya gönderin ama biraz çabuk olun; eşyalarımı topluyorum.”

“Müvekkilim renin onu ziyaret etmeni arzu ediyor. Hedestad'da oturuyor, trenle yalnızca üç saat.”

Mikael kağıtlarım ayırma işine ara verdi. Basının, akla ziyan ihbarlarda bulunan meczupları kendine çekmek gibi bir yeteneği vardı. Dünyanın her köşesinde, gazetelerin yazı işleri ufologlar, grafologlar, scientologistler,

paranoidler ve akla gelebilecek her türden komplo teorisyenlerinden telefonlar alırlardı.

Mikael, yazar Kari Alvar’m ABF binasımn konferans salonunda, Olof Palme’nin birinci ölüm yıldönümünde verdiği semineri hatırladı.

Ciddi bir seminerdi. LennartBodström’le birlikte, Palme’nin yakın arkadaşları da salondaydı. Hayret edilecek kadar çok da amatör

? 64 - araştırmacı vardı. Seminer bitip de o zorunlu soru cevap anı geldiğinde kırk yaşlarında biri kadın, kaptığı mikrofonun sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçaltmıştı. Kadının bu hareketi, bu haliyle bile, başlı başına bir vakaydı ama kadın; “Olof Palme’yi kimin öldürdüğünü biliyorum,” diye iddialarım sıralamaya başladığında hiç kimse şaşırmamıştı. Moderatör, bir parça alaycı bir ifadeyle, böylesi önemli bir bilgiyi hemen Palme cinayetini araştırmai komisyonuyla paylaşmasını önerdiğinde, kadın neredeyse zor duyulur bir sesle:

“Yapamam, çok tehlikeli!” diye yanıtlamıştı. I İşte bunun için Mikael, Dirch Frode’nin, İsveç İstihbarati Teşkilatı‘nın gizli bir beyin kontrolü deneyi yaptığı türünden bir

“gerçeği” açıklamak isteyen meczuplardan biri olmadığından emin değildi.

“Ben ev ziyaretleri yapmıyorum,” dedi kısaca.

“Öyleyse bir istisna için seni ikna etmem gerekiyor. Müvekkilim seksen yaşının üzerinde, Stockholm’e gelmek onu çok yorar. Eğer ilgileniyorsan çaresine bakarız ama eğer lütfedip siz gelebilirseniz…”

“Müvekkilinizin adı ne?”

“Sanırım araştırmalarınız sırasında adını işitmişinizdir. Henrik Vanger.”

Mikael şaşkınlıktan dilini yutuyordu. Henrik Vanger… Bu adı tabi ki duymuştu. Vanger Şirketler Grubu’nun eski yöneticisiydi. Bir zamanlar kereste fabrikaları, ormancılık, madencilik, çelik sanayi, metal sanayi, tekstil, üretim ve ihraç sanayi denildiğinde hemenbu grup akla gelirdi.

Henrik Vanger eski sanayicilerin büyük isimlerindendi, rüzgarda eğilmeyen, geleneklere bağlı, namuslu bir aile babası diye ünlenmişti. Tıpkı MoDo’nun Matts Carlgren’i ve eski Elektrolux’un Hans VVerthen’i gibi, o da İsveç sanayinin köşe taşlarmdandı. Halk Evleri sanayinin belkemiği ve daha fazlasıydı.

Ama Vanger Grubu -hâlâ bir aile şirketiydi- son yirmi beş yıldır yeniden yapılanmayla boğuşuyordu; faiz krizi, borsa krizi, Asyalı rakipleri, ihraç sorunları ve diğer bir sürü can sıkıcı sorun Vanger’i durgunluğa sürüklemişti. Şirketin şimdiki CEO’su Martin Vanger vardı. Mikael, televizyon kanal arından birinde gördüğü gür saçlı, tıknaz bir adamla bu isim arasında bir bağ kurabiliyor ama adam hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Henrik Vanger yirmi yıldır ortalarda yoktu, Mikael onun yaşayıp yaşamadığından bile emin değildi.

“Henrik Vanger benimle niçin görüşmek istiyor?” diye sordu doğal olarak.

“Bu konuda bilgi veremeyeceğim için üzgünüm. Ben uzun yıl ardır Henrik Vanger’in avukatlığım yapıyorum ama ne istediğini kendisi anlatmak istedi. Bununla birlikte, sizinle bir iş görüşmesi yapacağını söyleyebilirim.”

“İş? Vanger Şirketi’nde çalışmak aklımın ucundan bile geçmez.

Basın sekreteri mi arıyorsunuz?”

“O türden bir iş değil. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama Henrik Vanger’in sizinle buluşup özel bir konuyu görüşmek istediğini söyleyebilirim.”

“Çok gizemli konuşuyorsunuz.”

“Bunun için özür dilerim. Ama sizi Hedestad’a gelmeye ikna etmemin bir yolu var mı? Tabi yol parasıyla birlikte makul bir yol uk da ödeyeceğiz.”

“Uygun olmayan bir zamanda aradınız. Yapmam gereken çok iş

var ve… Samrım son günlerde benim hakkımda aülan başlıkları okumadınız.”

“YVennerström Olayı?” diye birden güldü telefonun öteki ucundaki Dirch Frode. “Evet, bir parça eğlence değeri vardı. Gerçeği söylemek gerekirse, Henrik Vanger’in sizi fark etmesinin nedeni mahkemeye duyulan bu ilgi oldu.”

“Öyle mi? Henrik Vanger kendisini ne zaman ziyaret etmemi istiyor?” diye merakla sordu Mikael.

“Mümkün olan en kısa zamanda. Yarın Noel Akşamı, sa-J nırım başka planlarınız vardır. Ertesi güne ne dersiniz? Ya da daha sonra?”

“Yani o kadar acele? Üzgünüm ama eğer böyle bir ziyareti yapmamı gerektirecek bir ipucu veremezseniz o zaman… ”

“Lütfen, bu davetin çok ciddi bir şey olduğuna sizi temin;! ederim.

Henrik Vanger sizinle yalnız konuşmak istiyor. Eğe” ilgilenirseniz size bir iş önerecek. Ben yalnızca aracıyım. Konuyu o anlatacak.”

“Doğrusu bugüne kadar böylesi tuhaf bir telefon görüşmesi yapmadım. İzin ver biraz düşüneyim. Sana nasıl ulaşa bilirim?”

Mikael telefonu kapattıktan sonra, bir süre dağımk masasına baktı.

Henrik Vanger’in onunla niçin buluşmak istediğini hayal bile edemediği gibi, Hedestad’a gitmek gibi bir niyeti de yoktu, ama avukat Frode onu meraklandırmayı başarmıştı.

Bilgisayarını açtı, www.google.com’a girerek Vanger Şirketi’ni aramaya başladı. Yüzlerce sayfa geldi. Vanger Şirketi artık o

? 64 - görkemli günlerini geride bırakmış olsa da, hâlâ basında adı sık geçiyordu. Şirketi analiz eden düzinelerce makaleyi kaydetti ve arkasından da sırasıyla Dirch Frode, Henrik Vanger ve Martin Vanger’i arattırdı.

Vanger şirketinin yeni CEO’su Martin Vanger çalışkan birine benziyordu. Avukat Dirch Frode’nin düşük bir profili vardı, Hedestad Golf Kulübü‘nün yönetim kurulu üyeliğinin yam sıra, Rotary kulübünün de üyesiydi. Henrik Vanger’in adı, yalmzca Vanger Şirketi’nin geri plamnı anlatan makalelerde

geçiyordu. Bununla birlikte, iki yıl öce, Hedestad'da yayınlanan yerel gazete Hedestad Kurier, eski sanayi devinin 80. yaş gününe geniş yer ayırmıştı.

Mikael işine yarayacağım düşündüğü makalelerden bir kısmının çıktısını aldı, el i sayfalık bir dosya olmuştu. Sonra yazı masasını topladı ve doldurduğu kutuları alarak eve yol andı.

Lisbeth Salander, Noel akşamım Upplandsvâsby'deki Âppelviken yaşlılar evinde geçirdi. Noel hediyesi olarak Âhlens'ten İngiliz Noel çörekleri ve Dior'un emi de toilette parfümünden almıştı. Kahvesini içerken, hantal parmaklarıyla hediye paketinin düğümünü çözmeye çalışan kırk altı yaşındaki kadım seyrediyordu. Salander'in bakışlarında Şefkat vardı ama karşısında duran yabancı kadımn annesi olmasına hâlâ şaşırıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bu kadının görünüşü ya da kişiliğiyle, kendisi arasında en küçük bir bağ

bile kuramamıştı.

Paketi açmayı bir türlü beceremeyen anne sonunda pes etti, çaresiz bir ifadeyle pakete bakmaya başladı. İyi günlerinden birinde değildi. Lisbeth Salander, masanın üzerinde duran makası alıp uzattığında annesi birden uykudan uyanır gibi oldu. "Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısın?" "Hayır anne, sende bir sorun yok, hayat adil değil." "Kız kardeşinle görüşüyor musun?" "Uzun süredir görüşmedim." "Hiç ziyaretime gelmiyor." "Biliyorum anne. Beni de ziyaret etmiyor." "Çalışıyor musun?" "Evet, kendime bakabiliyorum."

"Nerede oturuyorsun? Nerede oturduğunu bile bilmiyorum."

"Senin Lundgatan'daki eski dairende oturuyorum. Birkaç yıldır oradayım. Kira sözleşmesini kendi üzerime aldım." "Yaza doğru belki ziyaretine gelirim." "Tabi ya… yaza."

Annesi sonunda hediye paketini açabilmişti. Hayranlıkla kokladı.

"Teşekkürler Camil a," dedi. "Lisbeth… Ben Lisbeth'im. Camilla kız kardeşim."

Anne utanmıştı. Lisbeth televizyon odasına geçmeyi önerdi.

Mikael Blomkvist Noel akşamı, Sollentuna’da bir vil ada oturan eski karısı Monika ve kızım görmeye gitti. Monika’yla kızları Pernil a’ya ne alınması gerektiğini tartıştıktan sonra, büyüklüğü ancak bir kibrit kutusu kadar olan ama Pernilla’mn bütün CD koleksiyonunu -

oldukça yüklü bir koleksiyondu-içine alabilecek bir iPod’da karar kılmışlardı. Yani iyi para harcamıştı.

Baba kız, Pernilla’mn üst kattaki odasında bir saat vakit geçirdiler.

Mikael ve Monika ayrıldıklarında Pernilla beş yaşındaydı, bu ayrılıktan iki sene soma Monika yeniden evlenmişti. Pernilla’yla Mikael ancak ayda bir kez görüşüyorlardı. Ama bu, ne Mikael görüşmekten kaçındığı, ne Monika engel olduğu, ne de Pernilla babasıyla görüşmekten hoşlanmadığı için böyleydi. Pernilla ve babası birlikte iyi vakit geçiriyor, genel ikle çok iyi anlaşıyorlardı.

Monika evlendikten sonra, Mikael ne kadar sık birlikte olacaklarının kararım kızına bırakmıştı. Pernilla onlu yaşlarının başlarındayken neredeyse bütün ilişkileri kopmuş ama son iki yılda daha çok görüşmeye başlamışlardı.

Mahkemeyi başından sonuna izleyen Pernil a’mn babasına güveni tamdı; ona göre babası suçsuzdu ama bunu ispat-layamıyordu.

Babasına başka bir sımfta okuyan bir oğlandan bahseden Pernilla

-muhtemelen erkek arkadaşıydı- herhangi bir dinsel inancı olmamasına rağmen yerel kiliseye üye olduğunu söylediğinde Mikael şaşırmış ama bu konuda yorum yapmaktan kaçınmıştı.

Mikael, Monika’nın akşam yemeği teklifini geri çevirdi. Noel akşamım birlikte geçirmek için, yuppi semtlerinden Stâkef te ailesiyle birlikte yaşayan kız kardeşine söz vermişti.

Erika’yla kocası da Mikael’i, Noel’i birlikte geçirmek için Saltsjöbaden’deki evlerine davet etmişlerdi. Mikael bu daveti de teşekkür ederek geri çevirmişti. Bu üçlü ilişkide, Bergman’ın iyi niyetli tutumunun da bir sımrı olması gerektiğini düşünüyordu, üstelik bu sınırı zorlamaya hiç

niyeti yoktu. Davetin kocasından geldiğini inkâr eden Erika, Mikael’i üçlü bir ilişkiye cesaret edememekle suçlarken, Mikael aldırmamıştı, Noel akşamım sevgilisinin kocasıyla geçirmek… Bu kadarı da

? 64 - fazlaydı. Ayrıca onun bön bir heteroseksüel olduğunu bilen Erika’mn daveti de ciddi değildi.

Mikael, kız kardeşi Annika Blomkvist’in kapışım çaldığında, kız kardeşinin İtalyan asıllı kocası Giannini, iki çocukları ve birtakım akrabalarımn toplandığı masamn başında Noel jambonunu kesmek üzereydi. Yemek boyunca mahkeme hakkında sorulan soruları cevaplamamn yanı sıra, bir sürü iyi niyetli ama bütünüyle anlamsız öğüde de muhatap oldu Mikael.

Karar hakkında yorum yapmayan tek kişi kız kardeşiydi; aslına bakılırsa yorum yapabilecek tek kişi de oydu. Hukuk denizine yelken açan Annika, yerel bir mahkemede kâtiplik, savcı asistanlığı gibi işler yaptıktan sonra birkaç yıl önce, birkaç arkadaşıyla birlikte Kungsholmen’de bir hukuk bürosu açmıştı. Aile hukuku üzerine kendini geliştiren küçük kız kardeşi Annika’nın, nasıl olup da birdenbire tanınmış bir feminist ve kadın hakları savunucusu bir avukat olarak, gazetelerin sayfalarında ve televizyon kanal arının tartışma programlarında boy göstermeye başladığım anlayamamışta Mikael. Annika, kocaları ya da eski erkek arkadaşları tarafından tehdit edilip örselenen kadınları savunuyordu.

Mikael kahve servisini hazırlamasına yardım ederken, Annika kolunu tutup nasıl olduğunu sordu. Mikael kendini bok çuvalı gibi hissettiğini söyledi.

“Başka bir sefere gerçek bir avukat bul.”

“Sorun avukat değildi.” “Peki neydi?”

“Başka bir zaman konuşalım kardeş.”

Annika, Noel çörekleri ve kahvelerle mutfaktan çıkmadan önce, ağabeyini kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Saat yediye yaklaşırken, Mikael özür dileyerek telefon etmesi gerektiğini söyledi. Dirch Frode'yi aradı, geriden bir konuşma çağıltısı geliyordu.

"İyi Noel er," dedi Frode. "Kararım verdin mi?"

"Yapacak bir işim yok. Üstelik bende merak uyandırmayı basardın. Eğer sizin için uygunsa Noel'in ikinci günü gelebilirim.

"Harika, harika. Kararından ne kadar memnun olduğumu bilemezsin. Özür dilerim, çocuklarım ve torunlarım beni ziyarete geldiler, ne dediğini çok zor duyuyorum. Zaman konusunu kararlaştırmak için seni yarın arayabilir miyim?"

Daha akşam bitmeden, Mikael Blomkvist verdiği karardan pişman olmuştu ama tekrar telefon açıp kararım geri alması da biçimsiz olacakta. Noel'in ikinci günü, 26 Aralık sabahı erkenden kuzeye doğru giden trene bindi. Ehliyeti vardı ama araba almaya hiç heves etmemişti.

Yolun kısa olduğunu söyleyen Frode haklıydı. Uppsala'yı geçtikten kısa bir süre sonra, kuzey sahillerine inci gerdanlık gibi sıralanan küçük sanayi şehirleri ışımaya başlamışta. Hedestad bunların en küçüklerindendi, Gâvle'nin bir saatten biraz daha fazla kuzeyindeydi.

Noel'in ikinci gecesi yoğun kar yağmıştı ama şimdi gökyüzü berrakta. İstasyonda onu buz gibi bir hava karşıladı. Trenden dışarıya adımım atar atmaz, kuzey için yanlış kıyafetler seçtiğini anladı. Neyse ki, çok beklemesi gerekmedi. Onu nazik bir gülümsemeyle karşılayan Frode'nin arkasına takıldı, hızlı adımlarla istasyondan çıkıp sıcak Mercedes'e bindiler. Hedestad'ın içinde hummalı bir kar temizleme faaliyeti vardı. Frode küçük kar yığınlarının arasından arabayı dikkatle sürüyordu. Stockholm'den yalnızca üç saat uzakta olmasına rağmen, kar buraya egzotik bir hava vermişti, neredeyse yabancı bir dünya gibiydi. Mikael göz ucuyla avukata bakü; köşeli dağınık bir yüz, beyaz sert kıl ı saçlar, kaim bir gözlük ve güçlü bir burun.

“Hedestad’a ilk defa mı geliyorsunuz?” diye sordu Frode. Mikael başım sal adı.

“Eski bir sanayi şehri. Çok büyük değil, nüfusu yalmzca 24.000.

Ama insanlar buradan hoşlanıyorlar. Henrik, Hedeby Adası‘nda oturuyor, şehrin güney ucunda.” “Sen de mi burada oturuyorsun?”

diye sordu Mikael.

“Öyle oldu. Skâne’de doğdum ama 1962 yılında okulu bitirir bitirmez Vanger için çalışmaya başladım. Ticaret avukatıyım, zamanla Henrik’le aramızda bir arkadaşlık gelişti. Aslında emekliyim, şimdi tek müvekkilim Henrik. Tabi o da emekli. Bana o kadar sık işi düşmez.”

“Artık yalmzca ünü lekelenmiş gazetecileri ayartıyor-sun.”

“Kendini küçümseme. Hans-Erik Wennerström’e karşı bir maç kaybetmiş olan tek kişi sen değilsin.”

Mikael, Frode’ye şüpheyle baktı, dediği şeyi nasıl yorumlaması gerektiğinden emin değildi.

“Bu davetin Wennerström!e bir ilgisi var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Frode. “Henrik Vanger’in, VVennerström’ün arkadaş

? 64 - çevresiyle direkt bir ilişkisi yok, mahkemeyi ilgiyle izledi ama seninle başka bir konuda konuşmak istiyor.” “Anlatmak istemediğin bir konuda.”

“Benim üstüme vazife olmayan bir konuda diyelim. Henrik Vanger’in evinde geceleyebilirsin, senin için misafir odasını hazırladık. Ama istemezsen şehir merkezindeki büyük otelden yer ayırtabiliriz.”

“Bakalım, belki de akşam treniyle geri dönerim.”

Hedeby’ün girişindeki karlar hâlâ temizlenmemişti. Frode arabayı donmuş teker izlerinin üzerinden sürüyordu. Kasabanın merkezi, bir caddenin

etrafına sıralanmış eski ahşap binalarıyla klasik Baltık Körfezi stilindeydi. Ahşap binaların gerisinde daha modern ve daha büyük vil alar vardı. Hedeby Köyü anakaradan başlıyor, bir köprüyle engebeli bir adaya doğru uzamyordu. Köprünün hemen yanında, anakara tarafında, küçük, beyaz taş bir kilise vardı. Onun tam karşısında eski ışıklı reklamlardan biri parlıyordu; Sussanne'nin Yeri.

Kafe-Pastane. Frode yüz metrelik düz bir yoldan sonra sola döndü, içinde taş bir binanın olduğu, karı yeni kürenmiş bir bahçeye girdi.

Bina, malikane demek için küçük ama diğer binalardan, sahibinin nüfuzuna ilişkin açık bir fikir verecek kadar büyüktü.

"İşte Vanger çiftliği," dedi Frode. "Bir zamanlar çok canlı bir yerdi ama şimdi yalmzca Henrik ve hizmetçiler var. Bir sürü de misafir odası."

Arabadan indiler. Frode kuzeyi işaret etti.

"Geleneklere göre Vanger Şirketi'ni kim yönetiyorsa o, bu binada kalır ama Martin Vanger daha modern bir evde oturmak istediği için yarımadamn ucunda yeni bir vil a yaptırdı."

Mikael etrafına bakarken Frode'nin davetini hangi akla uyup da kabul ettiğini düşünüyordu. Eğer mümkünse hemen o akşam Stockholm'e geri dönmeye karar verdi. Antreye çıkan taş merdiveni tırmanırken kapı açıldı. Mikael internette resimlerini gördüğü Henrik Vanger'i hemen tamdı.

Resimlerde göründüğü kadar genç değildi ama seksen iki yaşındaki biri için de şaşılacak kadar dinçti; kaslı ve sağlam bir vücut, kırış kırış bir yüz, genlerinde kel iğin olmadığının işareti geriye taranmış gür beyaz saçlar. Ayağında iyi ütülenmiş siyah bir pantolon, üzerinde beyaz bir gömlek ve biraz yıpranmış bir hırka vardı.

Bıyıkları inceydi, gözlerinde ince çelik köprülü bir gözlük vardı.

“Ben Henrik Vanger,” diye selam verdi. “Davetimi kabul ettiğin için teşekkür ederim.” “Merhaba. Şaşırtıcı bir davetti.”

“Soğukta kalmayın, buyrun. Misafir odasını hazırlattım; banyo yapmak ister misin? Akşam yemeğini biraz geç yiyeceğiz. Bu hamm Anna Nygren, bana bakıyor.”

Mikael paltosunu alıp gardıroba asan altmış yaşlarındaki, kısa boylu kadının elini aceleyle sıktı. Kadın, ayakları üşümesin diye Mikael’e terlik verdi.

Mikael kadına teşekkür edip Henrik Vanger’e döndü. “Akşam yemeğine kadar kalır mıyım emin değilim. Bu, biraz da bu oyunun nereye kadar uzayacağına bağlı.”

Henrik Vanger, Dirch Frode’yle göz göze geldi. Bu iki adam arasında Mikael’in yorumlayamadığı bir uyum vardı.

“Sanırım sizi yalmz bırakacağım,” dedi Dirch Frode. “Torunlarım yıkmadan önce eve dönmeliyim.” Mikael’e döndü.

“Karşıda, köprünün sağ tarafında oturuyorum. Buradan yürüyerek beş dakika; pastaneden denize doğru inerkenj üçüncü vil a. Eğer bana ihtiyaç duyarsamz bir telefon açma-j mz yeter.”

Mikael bir fırsatını bulup ceketinin cebindeki kayı cihazının düğmesine bastı. Henrik Vanger’in ne istediğ’ hakkında hiçbir fikri yoktu ama Hans-Erik Wennerströ olayından sonra, önemli görüşmeleri belgelemeye karar vermişti, Hedestad’a aldığı bu ansız davet kesinlikle bu kategoriye dahildi.

Eski s|nayici, Dirch Frode’nin sırtım ‘güle güle’ babından sıvazladı, dikkatini tekrar Mikael’e yöneltmeden önce dış kapıyı kapadı.

“Sanırım en iyisi doğrudan konuya girmek. Bu bir oyun değil.

Seninle konuşmak istedim ama biraz uzun bir konuşma olsun diye düşünmüştü‘m. Kararım vermeden önce söyleyeceklerimi dinlemeni rica

ediyorum. Sen bir gazetecisin, ben de sana bir iş vermek istiyorum. Yukarı, çalışma odama çıkalım, Anna kahve masasım hazırladı.”

Henrik Vanger yolu gösterdi, Mikael onu izledi. Binanın dar bölümünde, kırk metre kadar uzun bir odaya girdiler. Duvarlardan biri on metre uzunluğunda tavana kadar yükselen bir kitaplıkla kaplanmıştı. Rafları roman, biyografi, tarih, ticaret ve sanayi

? 64 - hakkında yazılmış bilimsel kitapların yanı sıra, A4

büyüklüğünde dosyalarla tıka basa doluydu. Kitaplar belirli bir düzenle yerleştirilmemişti, süs olsun diye alınmadıkları bel iydi.

Mikael, kütüphaneye bakarak Henrik Vanger’in iyi bir okuyucu olduğuna karar verdi. Kütüphanenin karşısındaki duvarın önünde meşeden yapılmış koyu renkli bir yazı masası vardı. Oturamn yüzü odaya bakacak şekilde yerleştirilmişti. Masamn arkasındaki duvara özenle sıralanmış bir çiçek koleksiyonu vardı. Kurutulup çerçevelenmişlerdi.

Odanın penceresi, köprü ve kiliseye bakıyordu. Anna, oturma grubunun önündeki sehpaya, fincan, termos, ev yapımı çörekler ve kurabiyeler koymuştu.

Henrik Vanger’in oturmaya davet eden işaretini görmezlikten gelen Mikael, oda içinde merak dolu gezisini sürdürerek kütüphane ve kurutulmuş çiçek koleksiyonunu inceledi. Yazı masası oldukça düzenliydi, bir köşesinde üst üste koyulmuş kağıtlar vardı. Masanın en uç tarafında çerçevelenmiş, siyah saçlı, genç bir kızın fotoğrafı duruyordu. Güzel bir kızdı, bakışlarında muzır bir ifade vardı; canlar yakacak bir kız diye düşündü Mikael. Bel i ki bir merasim fotoğrafıydı, sararmış olmasına bakılırsa uzun yıl ar önce çekilmişti.

Mikael birden, Henrik Vanger’in kendisini izlediğini fark etti. “Onu hatırladın mı Mikael?” diye sordu Vanger. “Hatırlamak?”

“Onunla karşılaştın. Sen bu odaya daha önce de girdin.”

Mikael çevresine baktı, başını iki yana sal adı.

“Evet ya, nasıl hatırlayacaksın. Ben babam tanırdım. El ili ve atmışlı yıl arda Kurt Blomkvist, döşemeci ve makine teknisyeni olarak benim yaramda çalışmıştı. Yetenekli biriydi, eğitimine devam edip makine mühendisi olsun diye çok dil dökmüştüm. Sen 1963

yazım burada geçirmiştin. Hedestad’daki kağıt fabrikasının makinelerini yeniliyorduk. Ailenin oturabileceği bir ev bulmakta güçlük çekmiş, sonunda bu sorunu, sizi yolun karşı tarafındaki küçük ahşap eve yerleştirerek çözmüştük. Pencereden o evi görebilirsin.”

Henrik Vanger yazı masasına gitti ve çerçeveli resm aldı.

“Bu Harriet Vanger, kardeşim Richard Vanger’in torunu. O yaz birçok defa sana bakmıştı. Üç yaşına girmek üzereydin. Ya da belki de üç yaşındaydm, tam hatırlayamıyorum. Harriet’de on üçündeydi.”

“Affedersin ama ben bu söylediklerinin hiçbirini hatırlamıyorum.”

Mikael, Henrik Vanger’in anlattıklarının doğruluğundan emin değildi.

“Seni anlıyorum. Ama ben seni hatırlıyorum. Harriet’in peşinde bahçede koşturup dururdun. Ayağın takılıp düştüğünde çığlıklarını duyardım. Bir defasında sana bir hediye verdiğimi hatırlıyorum, çocukluğumdan kalma, tenekeden yapılmış sarı bir traktördü, sevinçten çıldırmıştın. Sanırım seni bu kadar sevindiren rengiydi.”

Mikael donup kalmıştı. O sarı traktörü hatırlıyordu. Büyüdüğünde odasındaki kütüphanenin rafında süs olarak duruyordu. “Hatırladın mı? Oyuncağı çıkartabildin mi?”

“Evet hatırlıyorum. Belki de onun şimdi Stockholm’de, Mariatorget’teki oyuncak müzesinde durduğunu bilmek seni sevindirir. On yıl önce müzeye bağışladım.”

“Gerçekten mi?” dedi memnun bir ifadeyle Vanger. “Dur sana göstereyim… ”

Yaşlı adam kitaplığa gidip alt raflardan birinden bir fotoğraf albümü aldı. Mikael onun eğilmekte güçlük çektiğini, doğrulurken de kitaplıktan destek aldığım fark etti. Henrik Vanger albümü karıştırırken Mikael'e oturmasını işaret etti. Ne aradığını biliyordu.

Bulduğunda albümü servis masasımn üzerine açtı. Amatörce çekilmiş, alt tarafı gölgeli bir fotoğrafı gösterdi. Ön planda şaşkın bir ifadeyle kameraya bakan, sarışın, kısa pantolonlu bir çocuk vardı.

"İşte bu sensin. Annenle baban geride, bahçe sandalyelerinde oturuyorlar. Harriet biraz annenin arkasında kalmış, babanın solundaki çocuk Harriet'in kardeşi, bugün Vanger şirketin yöneticisi olan Martin Vanger."

Mikael, anne babasını tanımakta güçlük çekmedi. Annesinin hamile olduğu bel iydi, yani kız kardeşi yoldaydı. O, karışık duygularla resmi incelerken, Henrik Vanger fincanlara kahve doldurup, çörek tabağım önüne itti. "Babanın öldüğünü biliyorum.

Annen yaşıyor mu?" "Hayır," dedi Mikael. "Üç yıl önce öldü." "Hoş bir kadındı. Onu çok iyi hatırlıyorum."

"Ama beni buraya eski anıları ve ailemi konuşmak için çağırmadığından eminim."

"Çok haklısın. Bir haftadır sana ne söyleyeceğim konusunda hazırlanmıştım ama şimdi seni karşımda görüne» tam olarak nereden başlamam gerektiğine karar veremedim. Sanırım buraya gelmeden önce hakkımda bir şeyler okumun sundur. Bir zamanlar İsveç endüstrisi ve pazarı üzerinde çok büyük bir etkim olduğunu biliyorsundur. Ama şimdi yaşlan dım, sanırım yakında öleceğim, belki de ölüm, yapacağım ko nuşma için harika bir çıkış noktası olabilir."

Koyu filtre kahvesinden bir yudum alan Mikael, bu öyküij nün nereye varacağını merak ediyordu.

“Kalçalarım ağrıyor, artık uzun yürüyüşler yapamıyo-j rum. Bir gün yaşlı insanların güçlerinin nasıl çekildiğini sert de anlayacaksın ama henüz hasta ya da bunamış değilim| Aklım ölümde değil ama yolun kısaldığım kabul etmem ge reken bir yaştayım. Hayatınızın muhasebesini yapıp, nelerin’ eksik kaldığım araştırmamz gereken bir an vardır. Ne deme’ istediğimi anlıyor musun?”

Mikael başını sal adı. Henrik Vanger o kadar açık v;| kararlı bir ifadeyle konuşuyordu ki, Mikael onun bunak ya da mantıksız biri olmadığım anlamıştı. “Ben daha çok benimle niçin görüşmek istediğinizi merak ediyorum,” diye tekrarladı.

“Seni buraya, bahsettiğim muhasebeye yardımcı olmanı* rica etmek için çağırdım. Eksik kalmış birkaç şey var.”

“Niçin ben? Demek istediğim… Sana yardımcı olabileceği ğimi düşündüren şey ne?”

“Ben tam bir danışman bulmam gerektiğini düşünürker VVennerström olayıyla birlikte haberlerde adın geçmeye başlamıştı.

Tabi senin kim olduğunu biliyordum. Kim biliri belki de daha küçücükken dizlerime oturduğun için sana yakınlık duydum,” Vanger sanki bir şeyi önlemek istermiş gibi elini kaldırdı, “hayır, beni yanlış

anlama. Bana yardım etmeni istememin duygusal bir nedeni yok.

Yalmzca, il a da seninle bağlantıya geçmemin içgüdüsel nedenlerini anlatıyorum.”

Mikael arkadaşça güldü. “Oturduğum dize dair bel eğimde en küçük bir iz bile yok. Ama benim o çocuk olduğumu nasıl çıkartabildin? Demek istediğim, çok zaman geçmiş.”

“Özür dilerim, beni yanlış anladın. Baban Zarinde şirketinde atölye şefi olarak işe başladığında Stockholm’e taşınmıştınız. O zaman Vanger topluluğunun birçok şirketi vardı, babana o işi ben bulmuştum. Eğitimi yoktu ama ben neler yapabileceğim biliyordum.

Zarinde’ye gittiğim her seferinde babanla buluşuyordum. Yakın arkadaş değildik ama karşılaştığımızda oturup konuşurduk. Onunla en son ölmeden bir yıl önce karşılaşmıştım, senin gazetecilik yüksekokuluna başladığım anlatmıştı. Çok gururluydu. Şu soygun çetesi olayıyla adın bütün ülkeye yayıldı; Kaile Blomkvist ve bütün o hikayeler. Seni hep izledim, makalelerini okudum. Yani Mil enniıım’un sadık bir okuyucusuyum.”
“Anlıyorum. Ama benden istediğin ne?”

Henrik Vanger kısa bir süre el erine baktıktan sonra küçük yudumlarla kahvesini içmeye başladı, sanki olaya girmek için biraz zaman kazanmak ister gibiydi.

“Mikael, bu konuya girmeden önce seninle bir anlaşma yapmak istiyorum. Senden yapmam istediğim iki şey var. Biri yapar gibi görüneceğin, diğeri de gerçekten yapacağın bir iş.”

“Ne tür bir anlaşma olacak?”

“Sana iki bölümden oluşan bir öykü anlatacağım. Birinci bölümü Vanger ailesi ile ilgili. Bu, işin bahane kısmı. Uzun, ka-

ranlık bir öykü, gerçeği süslememeye çalışacağım. Öykünün ikinci bölümü benim asıl mevzuum. Sanırım anlatacağım öyküyü bir parça, nasıl desem… Kaçık bulacaksın. Senden, bu ,j işi yapıp yapmayacağına karar vermeden önce beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum; senden ne istediğimi de, sana ne önereceğimi de anlatacağım.”

Mikael iç çekti. Henrik Vanger’in ne istediğini kısa ve özlü anlatarak, akşam trenine yetişmesine imkan vermek gibi bir niyetinin olmadığı çok açıktı. İçinden bir ses eğer şimdi Dirch Frode’yi arayıp, kendisini istasyona götürmesini rica etse, motoru donduğu için arabanın çalışmadığı cevabım alacağını söylüyordu.

Belli ki bu yaşlı adam, onu nasıl oltaya takacağını uzun süre düşünmüştü. Mikael odaya girdikten sonra yaşadığı heri şeyin, önceden düzenlenmiş bir mizansen olduğu duygusuna. kapılmıştı.

Henrik Vanger onu çocukluğundan tanıdığı sürpriziyle giriş yapmış, fotoğraf albümünü açıp annesiyle babasının fotoğraflarım göstermiş, babasıyla iyi arkadaş olduğunun altını çizmiş, Mikael'in neler yaptığım bildiğini, kariyerini takip ettiğini söyleyerek gururunu okşamıştı..| Bütün bu anlatılanların içinde sağlam bir gerçeğin yam sıra, psikolojinin temel öğeleri de vardı. Başka bir deyişle Henri Vanger, kapalı kapılar ardında Mikael'den çok daha çeti adamlarla boy ölçüşmüş, yıl arın tecrübesine sahip iyi bi manipülatördü. Onun İsveç'in sanayi devlerinden biri olması, hiç de tesadüf değildi.

Bütün bunlardan Mikael, Henrik Vanger'in, büyük ihtimal yapmayı aklının ucundan bile geçirmediği bir şe isteyeceği sonucunu çıkartmıştı. Şimdi geriye bunun n olduğunu söyletmek, teşekkür ederek geri çevirip, akşa trenine yetişmek kalmıştı.

"Sony, no deal," (Üzgünüm, anlaşma yok) diye yanıtladı Mikael ve saatine baktı. "Yirmi dakikadır buradayım. Sana ne istediğini anlatmak için tamı tamına otuz dakika veriyorum. Sonra bir taksi çağırıp eve döneceğim."

Mikael, bu amansız endüstri devinin, gücünün doruğun-dayken başına bir talihsizlik geldiğini ya da inatçı, genç bir yönetim kurulu üyesinin hışmına uğradığını düşünüyordu. Henrik Vanger'in dudakları acı bir gülümsemeyle burkuldu. "Anlıyorum."

"Dolambaçlı yol ardan gitmene gerek yok. Sen benden ne istediğini söyle ben de, yapıp yapamayacağıma karar vereyim, bu kadar basit."

“Eğer seni otuz dakika içinde ikna edemezsem, otuz günde de ikna edemeyeceğimi söylemek istiyorsun.” “Öyle bir şey.”

“Ama anlatmak istediğim öykü gerçekten uzun ve karmaşık.”

“Kısalt ve sadeleştir. Biz gazeteciler öyle yaparız. Yirmi dokuz dakikan kaldı.”

Henrik Vanger bir elini kalırdı. “Yeter. Ne demek istediğini anladım. Hemen sadede gelmemi istiyorsun. Ama bu kadar abartılı davranma. Benim araştırma yapabilecek ve eleştirel düşünebilecek birine ihtiyacım var, aynı zamanda dürüst de olmalı. Sanırım sen böylesin, yağcılık yok. İyi bir gazetecinin sahip olması gereken özel ikler bunlar olmalı. kapmak Şövalyeleri kitabım büyük bir ilgiyle okudum. Yazdıkların bütünüyle doğru. Seni çok iyi tanıyorum. Eğer doğru anladıysam VVennertsröm davasından sonra çalıştığın dergiden kovulmuşsun ya da kendi isteğinle ayrılmışsın. Bu, kısa zamanda iş bulamayacağın anlamına gelir, yani ekonomik bir sorun yaşadığım bilmek için kâhin olmaya gerek yok.”

“Ve sen, benim içinde bulunduğum zor durumdan faydalanmak istiyorsun, öyle mi?

“Belki de öyle. Ama Mikael… Sana Mikael diyebilirimi değil mi? Ne yalan söylemeyi ne de bahaneler üretmeyi düşünüyorum. Bu tür şeyler için çok yaşlıyım. Anlattığım’ şeylerden hoşlanmazsan beni başından savabilirsin. O zaman benim için çalışabilecek başka birini bulurum.

“Tamam, bana önereceğin iş ne?”

“Vanger ailesi hakkında ne biliyorsun?”

Mikael ellerini iki yana açtı. “Eh işte, pazartesi günü Frode beni aradığında internetten okuyabildiğim kadarım. Seni, Vanger Grubu’nun bir zamanlar İsveç‘in en büyük endüstri gruplarından biri olduğunu, bugün epeyce küçüldüğünü. Martin Vanger’in şirketin başında olduğunu. İşte bir parça daha ama nereye gelmek istiyorsun?”

“Martin iyi bir insan ama… Aslına bakılırsa hafif rüzgar yelkencisi.

Sallanan bir şirketi yönetebilecek kapasitesi yok. Her şeyi modernize etmek, bel i alanlara yönelmek istiyor -doğru da düşünüyor- ama düşüncelerini hayata uygulamakta güçlük çekiyor, daha da kötüsü finans sorununu çözemiyor. Yirmi beş yıl önce Vanger Grubu, Wallenberglerin ciddi bir rakibiydi. Bütün İsveç‘te 40.000 civarında çalışanımız vardı. Yatırımlar yapıyor, yeni iş alanları yaratıyor, ülkeye gelir sağlıyorduk. Bugün çalışanlarımızın çoğu Kore ve Brezilya’da.

Son bir iki yıl içinde 10.000 işçilik bir kapasiteye! geriledik -eğer Martin yelkenleri rüzgarla dolduramazsa-j belki de bu sayı 5.000’e inecek, yani bir çeşit küçük üreti endüstrisi konumuna çekileceğiz.

Başka bir deyişle, Vanger Şirketi tarihin çöplüğünü boylamak üzere.

Mikael başını sal ayarak onayladı. Bilgisayarın başına, oturup Vanger şirketi hakkında bilgi edinmeye çalışırken,; o da yaklaşık olarak Henrik Vanger’in çizdiğine benzer bir tablo görmüştü.

“Vanger Şirketi hâlâ ülkedeki en köklü aile şirketlerinden biri.

Otuza yakın aile üyesi gruba ait şirketlerde pay sahibi. Grubun her zaman en güçlü tarafı buydu ama aynı zamanda zayıf tarafı da.”

Henrik Vanger kısa bir süre soluklandıktan sonra duygu yüklü bir tonla devam etti.

“Mikael, sorularım daha soma sorabilirsin ama Vanger ailesinin üyelerinin çoğundan nefret ettiğimi söylerken bana inanmalısın.

Akrabalarımın büyük bir bölümü haydutlar, pa-ragözler, zorbalar ve beceriksizlerden oluşuyor. Ben bu şirketi tam otuz beş yıl yönettim.

Bütün bu süre zarfında ailenin diğer üyeleriyle amansız bir çatışma yaşadım. En büyük düşmanlarım rakip şirketler ya da hükümetler değil, bu adamlar oldu.”

Henrik, bir süre daha susup soluklandıktan soma devam etti.

“Senden iki şey istediğimi söylemiştim. Birincisi Vanger ailesinin tarihi ya da biyografisini yazmanı istiyorum. Daha sade bir deyimle benim otobiyografim diyebiliriz. Bu biyografi, suya sabuna dokunmayan bir şey olmayacak; nefret, aile kavgaları ve intikamların tarihi olacak. Günlüklerimi ve kişisel arşivimi senin hizmetine vereceğim. İstediğin kadar derinlere dalmakta özgürsün, bulduğun her pisliği hiç sakınmadan yazabilirsin. Samrım bizimkiyle

? 64 - karşılaştırıldığında Sha-kespeare’in eserleri basit aile piyesleri gibi kalır.” “Niçin?”

“Ne niçin? Vanger ailesi hakkında bir skandal öyküsü yayınlatmayı istemem mi? Yoksa bunu sana yazdırmak istememin nedeni mi?” “Sanırım her ilcisi de.”

“Dürüst olmak gerekirse yayınlanıp yayınlanmaması umurumda bile değil. Ama bu ailenin tarihinin yazılması gerektiğini düşünüyorum, tek bir tane basılıp kraliyet kütüphanesine konulsa bile yeter. Öldüğümde benim tarihime herkes ulaşabilsin istiyorum.

Bunun çok basit bir nedeni var; intikam.” “Kimden intikam almak istiyorsun?”

“Bana inanmak zorunda değilsin ama her ne kadar bir endüstri patronu, bir kapitalistsem de hep namuslu* bir insan olmaya gayret ettim. Verdiği söze sadık bir adam diye anılmaktan hep gurur duydum. Asla politik oyunlar girmedim. Sendikalarla yaptığım pazarlıklarda hiç sorun yaşamadım. Tage Erlander bile bana saygı duyardı. Benir için ahlakın bir önemi vardı; ekmek parası peşinde koşa binlerce insanın sorumluluğunu taşıyordum, çalışanlarım” özen gösteriyordum. Tuhaf ama bambaşka bir insan olsa da. Martin de benzer bir tutum içinde. O da doğru neyse on” yapmaya çalışıyor.

Belki her zaman başarılı değil ama beni utandıracak çok az şey yaptı. Ne üzücü ki ben ve Martin aile içinde birer istisnayız,” diye devam etti Henrik Vanger “Vanger Şirketi’nin bugün meteliksiz kalmasının bir sü„ nedeni var ama en önemli neden akrabalarımın birçoğunu-kısa vadeli düşünmesi ve tamahkarlığı. Eğer önerdiğim işi üstlenirsen, akrabalarımın şirketi nasıl batağa sürüklediklerini tam olarak anlatacağım.” Mikael oir süre düşündü.

“Tamam. Ben de sana açık olacağım. Bu tür bir kitaW yazmak aylar alır. Bunu yapmak için ne isteğim ne de gücün* var.” “Sanırım seni ikna edebilirim.”

“Bundan pek de emin değilim. Ama benden iki şey istediğini söylemiştin. Bu anlattığın bir çeşit maskelemeydi. Gerçek amacın ne?”

Henrik Vanger zahmetle ayağa kalktı ve masada duran Harriet Vanger’in fotoğrafım alıp Mikael’in önüne koydu.

“Aile biyografisini yazmanı istememin asıl nedeni, gazeteci gözüyle aile üyelerinin bir haritasını çıkartmana imkan sağlamak. Bu biyografi, ailenin köklerine inmen için sana bahane sağlayacak.

İstediğim asıl şey, bir gizi çözmen. İşte görevin bu.” “Giz?”

“Şöyle ki… Harriet, kardeşim Richard’ın torunu. Biz beş kardeştik.

En büyüğümüz Richard 1907 doğumlu. Ben en küçükleriyim, 1920’de doğdum. Tanrımn nasıl olup da böylesi bir grup kurduğunu bir türlü anlayamıyorum… ”

Henrik Vanger birkaç saniye ipin ucunu kaçırmış, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Biraz bocaladıktan sonra Mikael’e dönerek kararlı bir sesle devam etti.

“Kardeşim Richard Vanger’i anlatmama izin ver. Yazmanı istediğim aile günlüğünden bir özet.”

Henrik boşalan kahve fincamnı doldurup Mikael’e uzattı.

“1924’te, on yedi yaşındayken Richard, sıkı bir nasyonalist ve Yahudi düşmam olarak, İsveç‘in ilk Nazi gruplarından isveç Nasyonal Sosyalist Özgürlük Derneği’ne kaydoldu. Nazilerin özgürlük sözcüğünü propagandalarının merkezine yerleştirmeyi başarmış

olmaları etkileyici değil mi?”

Henrik Vanger bir fotoğraf albümü daha alıp sayfalarım karıştırmaya başladı.

“İşte bak, Richard veteriner Birger Furugârd’la yan yana. Bu adam otuzlu yıl arın en büyük Nazi gruplarından

Furugârd hareketinin lideriydi. Ama Richard onu terk etti,) birkaç yıl sonra da İsveç Faşist Savaş Örgütü‘ne kaydoldu, ulusumuz için utanç verici bir leke olacak olan Per Engdahl ve diğerleriyle tanıştı.”

Albümün sayfalarını karıştırdı. Richard Vanger’in ünifojİ malı fotoğrafının olduğu bir sayfada durdu.

“1927’de -babamın karşı çıkmasına rağmen- gönül üj olarak askere yazıldı. Otuzlu yıl arda birçok Nazi grubunda! çalıştı.

Hastalıklı komplo teorileri üreten bütün grupların I listesinde onun adına rastlayacağından emin olabilirsin.: 1933 yılında Lindholm Hareketi’ni, yani Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi’ni kurdu. İsveç‘teki Nazi hareketlerini ne kadar bilirsin?” “Bir tarihçi değilim ama bir parça kitap okudum.”

“1939’da İkinci Dünya Savaşı patlak verdi, arkasından da Finlandiya’da kış savaşı. Lindholm Hareketi’nin birçok üyeSİ gönül ü olarak Finlilerin safına katıldı. Richard da onlardan biriydi; İsveçli gruplara komuta ediyordu. Sovyetlerle anlaşma imzalanmadan hemen önce, 1940 Şubatı‘nda savaş] meydanında öldü. Nazi hareketi onu şehit ilan etti, daha; sonra adına bir savaş örgütü kuruldu. Hâlâ birtakım aptal ar,, bir kilisede toplanıp Richard Vanger’in ölüm yıldönümünil anarlar.” “Anlıyorum.”

“1926’da, o zaman on dokuzundaydı, Margareta adında,1

Falun’lu bir öğretmenin kızıyla beraberdi. Politik nedenleri bir araya gelmişlerdi. 1927’de Gotfried adını verdikleri bif] oğul arı oldu ve evlendiler. Otuzlu yıl arın ortalarında karısı ve çocuğunu Hedestad’a yerleştiren kardeşim Gâvle’deki tümene katıldı. Boş

zamanlarda oraya buraya koşturarak Naj misyonerliği yaptı. 1936’da babamla ciddi bir kavga ettiler^ bu kavgadan sonra babam ona verdiği ekonomik desteği bütünüyle kesti. Artık kendi başının çaresine bakacaktı. Ailesiyle birlikte Stockholm’e taşındı, yoksul uk içinde yaşadı.”

“Kendi parası yok muydu?”

“Şirketteki hissesi bağlıydı. Ailenin izni olmadan satamazdı. Bütün bunların yanı sıra, Richard zalim bir aile reisiydi de. Karısını dövüyor, çocuğunu örseliyordu. Richard öldüğünde çocuk on üçüne basmıştı; sanırım babasının öldüğü gün onun en mutlu günüydü. Babam, Richard’ın dul karısına ve çocuğuna acıdığı için onları Hedestad’a getirip bir apartman katına yerleştirdi. Margareta’nın iyi bir yaşam sürdürmesine dikkat etti.”

“Richard ne kadar karanlık ve fanatikdiyse, Gottfried de o kadar tembel di. On sekizine bastığında onu kanatlarımın altına aldım -ne de olsa yeğenimdi- aramızdaki yaş farkının çok büyük olmadığım hatırlatmalıyım. Ben ondan yalnızca yedi yaş daha büyüktüm ve şirketin başında bulunuyordum. Babamdan sonra bütün işleri benim üstleneceğim açıktı, Gottfried daha çok dışardan biri olarak görülüyordu.”

Henrik Vanger bir süre düşündü.

“Babam torununa karşı nasıl davranması gerektiğini kestiremediğinden, bu görev bana düşmüştü. Ona şirkette iş verdim.

Savaş sonrasıydı. İşini iyi yapmaya çalışıyor ama dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu, sal apati, çekici, eğlenceye ve kadınlara düşkündü; bazen çok içiyordu. Ona karşı duygularımı açıklamakta güçlük çekiyorum… Beceriksiz değildi ama güvenilir de değildi, beni çok kez derin hayal kırıklıklarına uğrattı. Zamanla alkolik olup çıktı. 1965 yılında da denizde boğularak öldü. Hedeby Adası‘nın öteki tarafında bir kulübe yaptırmıştı, oraya sık sık içmeye giderdi. İçkiliyken denize düşmüş.” “Yani Harriet ve Martin’in babası oydu?”

“Evet. Gottfried, 1940’h yıl arda, savaştan sonra AlmanA ya’dan İsveç‘e gelen Isabel a Koening adında genç bir kail dınla tanışmıştı.

Isabel a gerçekten de güzel bir kadındı.. Demek istediğim, tıpkı Greta Garbo ya da Ingrid Bergme gibi büyüleyici bir güzel iği vardı.

Harriet, babasından daha çok annesine benziyor. Senin de gördüğün gibi daha on. dördündeyken bile çok güzel bir kızdı."

Mikael ve Henrik Vanger fotoğrafa dikkatle baktılar.

"Bırak da devam edeyim. 1928 doğumlu olan Isabel a hâlâ yaşıyor. Dur bakalım… Savaş başladığında on bijffl yaşındaydı, Berlin'e bombalar yağarken on bir yaşındaki bAH kızın neler hissedeceğini tahmin edebilirsin. Sanırım İsveç'AT ayak bastığında cennete geldiğini düşünmüştür. İşin kötüsü] Gottfried'in şımarıklığı ona da bulaşmıştı; savurgandıJ sürekli eğlence peşinde koşuyordu, bazen o ve Gottfried kaıj kocadan daha çok içki arkadaşlarına benziyorlardı. Isabel aB İsveç'in içinde ve dışında sık sık seyahate çıkıyor, sorumlululH duygusundan gittikçe daha çok uzaklaşıyordu.

Tabi onlarufiM bu tutumu çocuklarını da etkiledi. 1948'de Martin, 1950'de dâfl Harriet dünyaya geldi. Anneleri durmadan yalnız bırakırkenA babalan da alkolizmin sınırına dayanmıştı. Yani kaotik bili ortamda büyüdüler."

"1958'de olaya müdahale ettim. O zaman Hedestad'ıflj içinde oturuyorlardı, onları buraya taşınmaya zorladım. ArtıkB canıma tak etmiş, bu kısır döngüye bir son vermek istemiş-j tim. Martin ve Harriet az ya da çok, kendi kendilerini idare edebiliyorlardı." Henrik Vanger saatine baktı.

"Otuz dakikam bitmek üzere ama öykünün de sonun geliyorum.

Biraz daha süre verebilir misin?" Mikael başını sal ayarak onayladı.

"Devam et."

"Kısaca; Vanger soyunu sürdürmek gibi aptalca saplantıları olan kardeşlerim ve ailenin öteki üyelerinin aksine, benim çocuğum yoktu.

Gottfried ve Isabel a buraya taşındılar ama evlilikleri çatırdamaya başlamıştı. Buraya taşındıktan bir yıl sonra, Gottfried adanın öte

yakasındaki kulübeye taşınıp uzun süre tek başına yaşadı. Ancak havalar soğuduğunda buraya, Isabel a'nm yanına dönüyordu. Martin ve Harriet'in sorumluluğunu ben üstlendim, onları olmayan çocuklarımın yerine koydum.

"Martin… Doğrusunu söylemek gerekirse bir aralar onun babasının izinden gideceği korkusuna kapıldım. Zayıf, içine kapanık biriydi ama aynı zamanda dışadönük, coşkulu da olabiliyordu. Onlu yaşlarında yorucu bir çocuktu ama sonra kendine çekidüzen verip üniversiteye başladı. O biraz… Neyse, Vanger Grubu'nun başında

? 64 - şimdi o var ki bu da geçer not aldığını gösterir." 'Peki, Harriet?"

dedi Mikael.

"O benim gözbebeğimdi. Geleceğini garanti altına alarak, kendine güven duymasını sağladım. Birbirimizi sevdik. Onu kendi kızım gibi gördüm, o da anne babasından çok bana yakınlaştı. Bilirsin işte…

Harriet çok özel biriydi. Tıpkı kardeşi gibi o da içine kapanıktı, bir ara onlu yaşlarında kendini dine verdi, ailenin diğer üyeleriyle arasına mesafe koydu. Ama çok yetenekliydi. Dehşet bir zekası vardı.

Karakteri güçlü, ahlakı sağlamdı. On, on beş yaşlarına geldiğinde -

kardeşi, vasatın üzerine çıkamayan kuzenleri ve bütün yeğenlerimden farklı olarak- onun bir gün Vanger şirketlerinin başına geçeceğine ya da önemli bir görev üstleneceğine inancım tamdı."

"Peki, ne oldu?"

"İşte sana vermek istediğim asıl göreve geldik. Senden Harriet Vanger'i aileden kimin öldürdüğünü ve sonra da kırk yıl boyunca kimin beni çıldırtmaya çalıştığını bulmanı istiyorum."

5. BÖLÜM

26 ARALIK PERŞEMBE

Henrik Vanger konuşmaya başladığından beri, Mikael'i ilk kez şaşırtmayı başarmıştı. Mikael doğru anlayıp anlamadığından emin olmak için, yaşlı adama son söylediklerini bir kez daha tekrarlattı.

Vanger sülalesi hakkında okuduğu şeylerin arasında, Henrik'in bahsettiği cinayete dair en küçük bir ima bile yoktu.

"1966'run 22 Eylülü'ydü. On altısına basan Harriet, lise ikiye gidiyordu. Bir cumartesi günüydü. O gün hayatımın en acı günü olacakü. Şimdiye kadar defalarca düşündüğüm için, o gün yaşananları dakikası dakikasına anlatabilirim… Asıl önemli olanın dışındaki her şeyi." Eliyle bir daire çizdi.

"Akrabaların büyük bir bölümü bu evde toplanmıştı. Her yıl tekrarlanan o iğrenç akşam yemeği davetlerinden biriydi. Vanger Şirketi ortaklarının toplanıp, aile içi sorunları tartıştığı bu geleneksel yemekli toplantıyı büyükbabam başlatmıştı. Bu toplantılar genellikle az ya da çok mide bulandıran hadiselerle sonlarındı. Bu geleneğe 1980'de son verildi, daha doğrusu Martin o tarihten itibaren, şirketin sorunlarının yalnızca olağan yönetim kurulu ve olağan genel kurul toplantılarında görüşülmesine karar verdi. Onun aldığı en iyi karar da buydu. Bu vesileyle aile, yirmi yıldır bu tür toplantı kepazeliklerinden uzak kaldı… "

"Harriefin öldürüldüğünü söylemiştin…"

"Bekle. Bırak da neler olduğunu anlatayım. Dediğim gibi bir cumartesiydi. Aynı zamanda bir bayram günüydü, Çocuk Bayramı.

Jimnastik kulübü Hedestad'ın merkezinde, çocukların yapacağı bir geçit töreni düzenlemişti. Harriet Oı gün şehre inmiş, birkaç okul arkadaşıyla birlikte geçit törenini seyretmişti. Hedeby'e öğleden sonra, ikiyi biraz geçe döndü; akşam yemeğine beşte oturulacaktı, bu yemeğe ailenin diğer gençleriyle birlikte Harriet de katılacaktı."

Henrik Vanger ayağa kalktı, Mikael'e kendini izlemesinj işaret ederek pencereye gitti, parmağı ile bir yeri gösterdi.

"Saat 14.15'te, Harriet eve geldikten yalnızca birka dakika sonra, köprüde dramatik bir olay meydana geldi Hedeby Adası'nda, Östergârd denilen

küçük bir çiftlikt oturan Gustav Aransson adlı bir çiftçi, köprüye döneri dönmez adaya mazot taşıyan bir tankerle kafa kafaya çarpıştı j Olayın tam olarak nasıl olduğu bir türlü anlaşılamadı -o güra sis falan yoktu, görüş mesafesi oldukça iyiydi-ama iki aradj da çok hızlı olduğundan, kaza tam bir felakete sonuçlandı,! Tankerin sürücüsü çarpışmaktan kaçınmak için gayrihtiyari] direksiyonu kırmış, köprünün parmaklıklarına çarparak devrilmişti. Köprüyü enlemesine kaplayan tankerin arkasıj köprüden dışarı taşmıştı… Köprünün demir korkulukl arındaa biri tankerin gövdesine saplandığı için tankerdeki mazoi dışarı fışkırmaya başlamıştı. Direksiyonun başında sıkışın kalan Gustav Arranson, acı dolu çığlıklar atıyordu. Tankerin şoförü de yaralanmış ama kendi kendine arabadan dışarı çıkabilmişti.” Yaşlı adam bir süre düşündü ve tekrar yerine oturdu.

“Bu kazanın Harriet olayıyla doğrudan bir ilgisi yok. Ami dolaylı olarak çok dikkate alınması gerekiyor. Kazadan sonra tam bir karmaşa yaşandı, insanlar yardım etmek için köprüyl koşuşturuyorlardı. Ciddi bir yangın tehlikesi vardı. Poliâl ambulans, itfaiye, basın, meraklılar kısa zamanda olay yerine gelmişlerdi. Tabi bütün bu kalabalık, köprünün anakara tarafında toplanmıştı; ada tarafındaki bizler Aransson’u hurdaya dönmüş arabadan

? 64 - çıkartabilmek için elimizden geleni yapıyorduk ama bu o kadar kolay değildi. Fena sıkışmış ve ciddi yaralanmıştı.”

“Onu kol gücüyle sıkıştığı yerden almaya çalıştık ama başaramadık. Metal bıçkısı ya da buna benzer bir şeyle adamı sıkıştıran parçaları kesmek gerekiyordu. Ama herhangi bir kıvılcım çıkması riskini göze alamadığımızdan bir şey yapamıyorduk; tanktan sızan mazot gölünün tam ortasındaydık. Bir patlama hepimizin sonunu getirirdi. Üstelik devrilen tanker bütün yolu kapattığı için anakaradan yardım da alamıyorduk, tankerin üzerinden tırmanarak geçmek de mayınların üzerinden geçmek gibi bir şeydi.”

Mikael hâlâ, yaşlı adamın -ilgisini çekmek için- önceden özenle kurgulanmış bir öyküyü anlattığını düşünüyordu. Aynı zamanda Henrik Vanger’in, dinleyicinin dikkatini çekmeyi başaran harika bir öykü anlatıcısı olduğunu da kabul ediyordu. Ama yaşlı adamın anlattığı öykünün nereye çıkacağını hâlâ kestirememişti.

“Bu kazanın en manidar tarafı köprünün yirmi dört saat kapalı kalmasıydı. Pazar günü geç saatlerde, içinde kalan yakıti boşalttıktan sonra, tankerin enkazını kaldırarak köprüyü trafiğe ancak açabildiler. Bu yirmi dört saatlik sürede, Hedeby Adası‘nın dış

dünyayla bağlanüsı fiili olarak kesilmişti. Anakaraya ancak kilisenin yanındaki küçük limandan kalkan yangın botlarıyla geçilebiliyordu.

Ama bu bot, birkaç saat boyunca yalnızca kurtarma ekipleri için Çalıştı; ancak cumartesi akşamı geç saatlerde diğer insanları da karşı tarafa taşımaya başladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Mikael başını sal adı: “Sanırım Harriet’in başına bir şej geldi ve adada şüphelenilecek az sayıda insan vardı. Yani ada çapında bir tür kapalı oda gizemi.”

Henrik Vanger anlamlı bir ifadeyle gülümsedi.

“Mikael, ne kadar doğru düşündüğünü tahmin bili edemezsin. Yeri gelmişken, Dorothy Sayer’i ben de okudum; Neyse. Olay şöyle gelişti: Harriet adaya ikiyi on geçe geldi: Çocukları ve evlilik dışı birliktelikleri de hesaba katarsa yaklaşık kırk civarında misafir vardı.

Buna buranın ahalisi de eklediğimizde bu sayı altmış beş ya da o civarda bir şeydi Bunların bir kısmı -burada geceleyecek olanlar-komş çiftliklere ya da buradaki misafir odalarına yerleşmek!’

meşguldü.”

“Harriet eskiden yolun karşısında, ailesiyle birlikti küçük bir evde oturuyordu. Anlattığım gibi, babası Gottfrie ve annesi Isabel a’nın dengesiz davranışları nedeniyle çok a: çektiğini görebiliyordum.

Kendini derslerine veremiyordu, 1964’te -o zaman on dördündeydi-benim yanıma taşınmasına izin verdim. Yukarda bir odaya yerleşti.

Son iki senesi orada geçirdi. Yani o gün de o odada kalacaktı.

Bahçed büyük kardeşlerimden biriyle, Harald Vanger'le karşılaşı biraz çene çaldığını biliyoruz. Daha sonra bu odaya gelere! benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi. O anda başım çok kalabalıktı, ona ayıracak vaktim yoktu. Ama mühim bi|j şeyler olduğunu sezdiğimden, kısa zamanda onu odasında ziyaret edeceğime dair söz verdim. Başım sal adı ve kapıda; çıktı. Bu onu son görüşümdü.

Bundan birkaç dakika sonri köprüden bir gürültü geldi ve o gün için yaptığımız bütün planları alt üst eden bir kargaşa başladı." 11 a

"O nasıl öldü?"

"Bekle. Göründüğünden daha karmaşık olduğu içij| her şeyi kronolojik düzeninde anlatmalıyım. Köprüde kaz olduğunda insanlar neyle uğraşıyorlarsa bırakıp olay yerine koştular. Ben… Sanırım denetimi ele alıp birkaç saat süren hummalı bir kurtarma operasyonuna giriştim. Anlatılanlara göre kazadan hemen sonra Harriet de köprüye gelmiş; birkaç kişi onu görmüş. Tankerin patlama riskini göz önüne alarak Aronsson'u arabadan çıkartmak için çalışanların dışında herkesin köprüden uzaklaşmasını emretmiştim.

Kaza yerinde beş kişi kalmıştık. Ben, Kardeşim Harald, çiftlikte yanımızda çalışan Magnus Nilsson, balık limanımn hemen yanında oturan marangoz Sixten Nordlander ve Jerker Aronsson adlı bir çocuk. Bu sonuncusu daha on altısında olduğundan oradan uzaklaştırmam gerekirdi ama arabanın içinde sıkışmış olan Aronsson'un yeğeniydi, bisikletle şehre inerken kazaya rastlamıştı."

"Yaklaşık 14.40'ta Harriet mutfaktaymış. Bir bardak süt içip, aşçılarımızdan AstridTe biraz gevezelik etmiş. Mutfak penceresinden köprünün üzerindeki kargaşayı görmüşler.

"14.55'te Harriet bahçeye çıkmış. Orada annesi Isabel a ile karşılaşmış ama konuşmamışlar. Birkaç dakika sonra Hedeby Kilisesi'nin papazı Otto FalkTa karşılaşmış. O zamanlar papaz evi, bugün Martin Vanger'in villasının bulunduğu yerde, yani köprünün bu tarafındaydı. Soğuk algınlığı nedeniyle yatağa düşen papaz, kaza anında evinde uyuyormuş; kaza haberini alır almaz köprüye doğru yola çıkmış. Harriet onu durdurup bir

şeyler konuşmak istemiş ama papaz sonra konuşuruz deyip aceleyle yoluna devam etmiş. Onu hayattayken gören son insan da bu Otto Falk.” “Nasıl öldü?” diye

? 64 - tekrar sordu Mikael.

“Bilmiyorum,” dedi Henrik Vanger acı dolu bir bakışla. ‘

Aransson’u arabadan saat beş civarında çıkartabildik, durumu pek iç açıcı değildi ama hayatta kaldı. Saat alta civarında yangın tehlikesi bertaraf edilmişti. Adanın ana

karayla ilişkisi hâlâ kopuktu ama ortalık sakinleşmişti. Harriet’in yokluğunu, saat sekiz civarında, gecikmiş akşam yemeği için masaya oturmadan önce fark ettik. Kuzenlerinden birini onu çağırması için odasına gönderdim, geri geldiğinde Harriet’i bulamamıştı. Fazla dert etmedim; yürüyüşe çıkmıştır ya da yemeğe oturulduğundan haberi yoktur diye düşündüm. Bütün bir akşam aile içinde baş gösteren sorunlarla ilgilendim. Ertesi sabah Isabel a onu aramaya başladığında, nerede olduğunu hiç kimsenin bilmediğini ancak o zaman fark ettik. En son bir gün önce görmüşlerdi.” Kol arım iki yana açan Henrik:

“İşte o gün Harriet Vanger geride hiçbir iz bırakmadan kayboldu.”

“Kayboldu!” tekrarladı.

“Bugüne kadar ona dair minnacık bir iz bile bulamadık.”

“Peki, ama eğer dediğin gibi kaybolduysa, onu birinin öldürüp öldürmediğini nasıl bilebilirsin?”

“İtirazını anlıyorum. Ben de senin gibi düşündüm. Eğer bir insan hiçbir iz bırakmadan kaybolduysa dört olasılık vardır: İsteyerek izini kaybettirmiş, bir yerde saklanmaktadır; başına bir kaza gelmiş ve ölmüştür; intihar etmiştir veya son olarak bir cinayete kurban gitmiştir. Ben bütün bu

olasılıkları tarttım.” “Ama birinin onu öldürdüğünü düşünüyorsun. Niçin?” I

“Çünkü en mantıklı sonuç bu,” Henrik Vanger bir parmağını tuttu.

“İlk başta kaçmış olmasını umdum. Ama ilerleyen günlerde fikrim değişti. Demek istediğim, oldukça korunaklı bir çevrede yetişmiş on alü yaşındaki bir kız, ne kadar kurnaz olursa olsun, hiç fark edilmeden saklanmayı nasıl başarabilir? Nereden para bulur?

Herhangi bir yerde bir iş bulduysa bile vergi beyannamesi ya da bir adresi olmaz mı?” Vanger ikinci parmağını da tuttu.

“Düşündüğüm ikinci şey, bir kazaya kurban gitmiş olmasıydı.

Benim için bir şey yapar mısın? Yazı masasımn üst çekmecesinde bir harita var.”

Mikael haritayı alıp servis sehpasının üzerine serdi. Bu, Hedeby Adası‘mn haritasıydı. Uzunluğu yaklaşık üç kilometre, en geniş

yerinde eni yarım kilometre kadardı. Adanın önemli bir bölümü ormanlıktı. Yerleşim yerleri küçük limanın etrafında toplanmıştı.

Tanker kazasında yaralanan talihsiz Aronsson’un çiftliği Östergârden, adanın öteki tarafmdaydı.

“Adayı terk etmemiş olduğunu aklından çıkarma,” dedi Henrik Vanger. “Her yerde olduğu gibi bu adada da insanlar kazaya kurban gidebilir. Üzerinize yıldırım düşebilir ama o gün şimşek çakmıyordu.

Bir at sizi tepebilir, bir kuyuya düşebilirsiniz ya da bir kayadan aşağı yuvarlanabilirsiniz. Burada bir kazaya uğramanın yüzlerce yolu var.

Bunların çoğunu düşündüm.” Üçüncü parmağını tuttu.

“Üçüncü bir ihtimal intihar etmesi ama eğer öyle olsaydı, bu kadar küçük bir alanda cesedin bulunması gerekirdi.” Henrik Vanger elini açıp haritanın ortasına vurdu.

“O kaybolduktan sonra adanın her tarafını karış karış aradık.

Adamlarım her hendeğin, her kayalığın, her toprak parçasının, yıkılmış ağaç altlarının altını üstüne getirdi. Her binayı aradık, bacalara baktık, kuyulara indik, ahırları, tavan aralarını her yeri gözden geçirdik.”

Yaşlı adam gözlerini dışarıdaki karanlığa çevirdi. Sesi al-çalmış, daha samimi bir ton almıştı.

“Bütün bir sonbahar onu aradım, bütün o insanlar aramaya son verdiklerinde ben devam ettim. O zamanlar kendimi Aime vermek zorunda değildim. Adayı bir baştan diğer başa dolaşmaya başladım.

Ona ait bir ize rastlamadan kış bastırdı. Baharla birlikte tekrar onu aramaya koyuldum, ta ki onu aramanın artık akıl dışı olduğunu kabul edene kadar. Yaz geldiğinde üç tecrübeli ormancı tuttum, ceset bulmak için eğitilmiş köpeklerle işe koyuldular. Adanın her bir metrekaresini didik didik ettiler. Birinin ona kötülük yapmış

olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Adamlar aramalarını birinin onu öldürüp gömmüş olabileceğini de göz önüne alarak sürdürdüler.

Üç ay boyunca aradılar. Ama Harriet’ten geriye hiçbir iz bulamadık.

Sanki buhar olup uçmuştu.”

“Birkaç olasılık düşünebilirim,” diye söze girdi Mikael. “Buyurun, lütfen.”

“Kazayla boğulmuş ya da denize atlayarak intihar etmiş olabilir.

Burası bir ada, su çok şeyi saklayabilir.”

“Olabilir, ama bu teoride de bir sürü boşluk var. Şöyle düşünelim: Eğer Harriet kazayla boğulmuşsa mantıken, bunun köye yakın bir yerde olması gerekirdi. Köprüde meydana gelen dramatik olayı hatırla; bu adada bu tür! kazalara çok ender rastlanır, böyle bir durumda, on alü yaşındaki meraklı bir kızın adanın öteki tarafına gezintiye çıkacağını düşünemiyorum.”

“Ama daha da önemlisi,” diye devam etti, “burada öyle; dikkate değer bir akıntı yok, o mevsimde rüzgarlar kuzeyden ya da kuzeydoğudan eser. Eğer suya bir şey düşerse, anakaranın sahillerine vurur, bütün sahilde evler var. Bunu düşünmediğimizi sanma; denize girilebilecek bütün yerleri araşürdık. Ayrıca Hedestad Dalgıç Kulübümden gençleri tuttum. Bütün bir yaz boğazı ve sahil eri taradılar… Eğer denizde olsaydı onu kesinlikle bulurduk.

“Başına başka bir yerde kaza gelmiş olamaz mı? Tamam, köprü kapalıymış ama ana karayla ada arasında büyük bir mesafe yok.

Yüzerek ya da kayıkla geçmiştir.”

“Eğer senin dediğin gibiyse -Eylül ayımn sonlarında denizin yüzülemeyecek kadar soğuk olması bir tarafa-birinin onu mutlaka görmesi gerekti. Köprünün yanında düzinelerce göz vardı, ana kara tarafindaysa iki ya da belki üç yüz insan kıyı boyunca toplanmış

kurtarma çalışmalarını seyrediyordu. “Sandal?”

“Yok. O zaman Hedeby Adası‘nda tam on üç sandal vardı.

Bunlardan çoğu çoktan karaya çekilmişti. Eski kayıkhanenin yanındaki küçük limanda Petterson’un iki sandalı sudaydı. Adadaki yedi kayıktan beşi karaya çekilmişti. Papaz evinin aşağısında karaya çekilmiş başka bir kayık daha vardı ve biri de sudaydı. Östergârd çiftliğinin orada bir motorlu sandal vardı. Bütün tekneler kontrol altında, olmaları gereken yerlerdeydi. Ayrıca karşı tarafa geçseydi, kayığı ya da sandalı her neyse karşı da bırakması gerekirdi ki böyle bir şey yoktu.”

Henrik Vanger dördüncü parmağını da tuttu.

“Geriye akla uygun tek bir olasılık kalıyor; Harriet kendi isteğiyle ortadan kaybolmadı. Biri onu öldürdü ve cesedini gömdü.”

Lisbeth Salander, Noel’in ikinci gününü Mikael Blomkvist’in ekonomi muhabirliği hakkında yazdığı tartışmalı kitabı okuyarak geçirdi.

sayfalık kitabın başlığı Tapınak Şövalyeleri, alt başlığı da Ekonomi Muhabirlerine Dersle/di. Christer Malm'm yaptığı kitap kapağında Stockholm borsa binasının resmi vardı. Malm PhotoShop'la çalışmıştı, dikkatli bir göz binanın, temeli olmadığını, boşlukta yükseldiğini görebilirdi. Kitabın içeriğini anlatabilmek için bundan daha iyi bir kapak düşünülemezdi.

Salander, Blomkvist'in harika bir yazar olduğunu anlamıştı.

Dolambaçsız, anlaşılır bir dil e yazıyordu. Ekonomi muhabirliğinin labirentlerini bilmeyen biri bile anlayar okuyabilirdi. Acı, alaycı bir tonu vardı ama en önemlisi ikn ediciydi.

Blomkvist'in sözünü esirgemediği ilk bölüm, bir tür savaş ilam gibiydi. Son yirmi yılda İsveç ekonomi muhabirliğinin, eleştirel düşünceden yoksun, kendini beğenmiş bir grup yeteneksiz dalkavuğun eline geçtiğini iddia ediyordu. Birçok ekonomi muhabiri şirketyöneti çileri ve borsa spekülatörlerinin verdiği bilgileri -bu bilgilerin yanlışlığı ve aldatıcılığı çok açık olmasına rağmen- hiç itiraz etmeksizin yayınlamışlardı. Bununla birlikte bu tür ekonomi muhabirleri ne saf ne de ekonomikonusundacahildiler, isteseler görevbilinciylehareket edebilir, mesleklerine ihanet etmez, özenli bir araştırmayla doğru bilgilere ulaşıp, doğru şeyler yazabilirlerdi.

Muhabir olarak adlandırılmayı hak etmeyenlerle karıştırılmamak içiri Blomkvist, kendisine ekonomi muhabiri denilmesinden çok kez utanç duyduğunu yazıyordu.

Ekonomi muhabirlerinin çalışma tarzını, adliye ya da dış haber muhabirlerininkiyle karşılaştırıyordu. Büyük bir gazetenin adliye muhabirinin, örneğin bir cinayet davasında, savunma tarafının ya da kurbanın ailesinin görüşlerini almadan yalnızca savcının görüşlerine başvurarak neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair bir fikre varması nasıl mümkün değilse, ekonomi muhabirleri için de aynı şey söz konusuydu.

Kitabın geri kalan bölümü iddialarım destekleyen kanıtlarla doluydu. Aralarında Finans Tidningen, Dagens Endüstri ve TV'de A-Ekonomi'nin de olduğu altı büyük yayın organının tanınmış dot-com şirketi hakkında

yaptıkları haberlerin incelenmesine uzunca bir bölüm ayrılmıştı. Gerçekle yazılıp söylenenler arasında bir karşılaştırma yapmadan önce, muhabirlerin adı geçen şirket hakkında yazıp söyledikleri özetlenmiş, alıntılar yapılmıştı. Daha sonra!

ciddi bir gazetecinin sorması gereken ama bir sürü ekonomi muhabirinin sormaktan kaçındığı basit soruları bir bir sıralamıştı. Sıkı bir iş çıkartmıştı.

Başka bir bölümde Telia hisselerinin piyasaya sürümünü ele

? 64 - almıştı; kitabın en alaycı bölümü de buydu. Mikael'in özel ikle gıcık olduğu Wil iam Borg başta olmak üzere, tanınmış birçok ekonomi muhabiri eleştiri yağmuruna tutulmuştu. Kitabın bir bölümü de İsveçli ekonomi muhabirleri ile yabancı muhabirlerin yetenek düzeylerinin karşılaştırılmasına ayrılmıştı. Mikael, Finacial Times, The Economist ve birkaç Alman gazetesinde çalışan ciddi ekonomi muhabirlerinin benzer konuları nasıl ele aldıklarım incelemişti, karşılaştırma İsveçli muhabirlerin aleyhineydi. Son bölümde bu acıklı durumdan kurtulmak için ne gibi önlemler alınması gerektiğine dair öneriler vardı. Kitabın son sözü girişine bağlanmıştı: Eğer bir parlamento muhabiri, parlamentoda alınan kararları, ne kadar saçma olup olmadıklarına bakmadan ve hiçbir eleştiriye tabi tutmadan aktarır ya da bir politika muhabiri yargı yeteneğinden yoksunsa, bu muhabirler ya işten atılırlar ya da kızağa çekilirler.

Buna karşın olayı eleştirel bir yaklaşımla ele alma ve buldukları şeyleri okuyucuya doğru yansıtma gibi normal gazetecilik ahlakına, ekonomi muhabirlerinin dünyasında rastlayamazsınız. Bu dünyada en başarılı sahtekarlar ödül endirilir. Gazetecilik mesleğine duyulan son güven kırıntıları burada toprağa gömülmekte, geleceğin İsveç'i bu pisliğin üzerinde filizlenmektedir.

Kitabın üslubu çok keskindi ama boş laf yoktu. Salander, meslek yayın organı Journalist'te, ekonomi gazetelerinde, günlük gazetelerin baş ve ekonomi sayfalarında sürdürülen hararetli tartışmaların nedenini anlamakta güçlük çekmemişti.

Kitapta çok az sayıda ekonomi muhabirinin adı zikredilmekle birlikte, dar bir mesleki çevre söz konusu olduğundan kimlerin kastedildiğini de

anlayabilmişti. Blomkvist, keskin düşmanlar edinmiş, bunun karşılığını VVennerstöm davası hakkında yapılan düzinelerce kötücül yorumla almıştı.

Salander, kitabın arka kapağını çevirdi, yazarın portresine baktı.

Cepheden çekilmiş bir fotoğraftı. Sanki fotoğraf çekilmeden hemen önce bir rüzgar esip dağıtmış ya da daha büyük bir olasılıkla fotoğrafı çeken Christer Malm düzenlemiş gibi, koyu sarı kakülü gelişigüzel alnına dökülmüştü Mikael'in. Kameraya alaycı bir gülümsemeyle bakıyordu, gözlerinde çekici ama aynı zamanda çocuksu bir izlenim yaratmayı amaçlamış bir ifade vardı. Üç ay cezaevinde kalmak için yola çıkmış çok yakışıklı bir adam.

"Merhaba Kaile Blomkvist," dedi resme dikkatle bakan Salander.

"Kendine hayransın, değil mi?"

Öğle yemeği saatinde iBook'unu açtı, Eudora mail programını girerek tek bir satır yazdı: "Zamanın var mı?"

Altına "Wasp" diye imzaladı ve güvenlik nedeniyle kripto programı PGP'le plaque_xyz_66@hotmail.com adresine postaladı.

Daha sonra siyah kotunu, kalın postallarını, sıcak polar kazağını ve koyu renk balıkçı ceketini giydi. Bu giysilere uygun, solgun sarı el örgüsü eldivenlerini eline geçirdi, başlığını taktı, atkısını sarındı.

Kaslarındaki ve burnundaki piercingleri çıkarttı, dudaklarına hafif, pembe bir ruj sürdükten sonra aynada yüzünü inceledi. Hafta sonu gezmeye çıkan herhangi bi kadına benziyordu ama giysileri düşman hatlarının gerisind keşfe çıkan birinin kamuflaj giysileri gibiydi.

Zinkensdam'da

Östermalmstorg'e giden metroya bindi. Metrodan çıktığında Stransvâgen'e döndü. Orada, iki araba yolunun ortasındaki ağaçlıklı yaya yolu boyunca, evlerin numaralarını okuyarak yürüdü.

Djurgârden Köprüsü‘ne yakın bir yerden, bir binanın kapısını gözlemeye başladı. Daha sonra binamn olduğu tarafa geçti ve giriş

kapısından birkaç metre ilerde durdu.

Noel’in ikinci günüydü. Hava oldukça soğuktu. Rıhtımda yürüyüşe çıkmış insanlar vardı ama binaların önünde uzanan kaldırım boştu.

Djurgârden tarafından elinde bastonla yaklaşan yaşlı kadını görene kadar -yarım saat- inatla bekledi. Kadın durdu, başını nazikçe eğerek selam veren Salander’i bir süre şüpheyle inceledikten sonra selamına karşılık verdi. Sanki bu genç kızın kim olduğunu çıkartmaya çalışır gibiydi. Salander kadına arkasını dönüp binanın kapısından birkaç adım uzaklaşn, buluşacağı kimse henüz gelmemiş de zaman öldürüyormuş gibi ileri geri dolaşmaya başladı.

Bastonlu kadın binanın kapısına ulaşmış, ağır hareketlerle kapı kodunu tuşluyordu. Salander’in kapı kodunun 1260 olduğunu öğrenmesi zor olmadı.

Binanın kapısına gitmeden önce beş dakika bekledi. Kapı kodunu tuşladı, içeri girdi, merdivenlerin başında durup etrafı inceledi.

Antrenin biraz ilerisinde bir güvenlik kamerası vardı, aldırışsız bir ifadeyle kameraya bakti. Milton Security’nin pazarladığı, ancak kapı zorlanıp içeri girildiğinde ya da alarm Çaldığında devreye giren kameralardandı. İçeri doğru solda, Şifreyle çalışan eski bir asansör vardı; kapı kodunu asansörün kapısındaki tuşlarda denedi, aynıydı.

? 64 - Üstelik bodrum katı ve Çöp odasının kapısı da aynı kodla açılıyordu. Hata, hem de büyük hata.

Bodrum katını araştırmak için üç dakika harcadı, çamaşır odasının ve geri dönüşüm çöplerinin konulduğu odanın kapıları açıktı. Daha sonra Milton’un kilit uzmanından “ödünç” aldığı maymuncukla binanın yönetim bürosu olduğunu düşündüğü kapının kilidini açtı. Bodrum katımn dip tarafında hobi lokali vardı. Sonunda aradığı şeyi buldu; binanın elektrik

trafosu görevini gören küçük bir oda. Elektrik sayaçlarım, sigorta ve bağlantı kutusunu kontrol etti.

Sonra sigara paketi büyüklüğünde Canon marka dijital bir fotoğraf makinesi çıkarttı, ilgilendiği şeylerin üçer fotoğrafını çekti.

Yukarı çıktığında binada oturanların listesinin olduğu plakete birkaç saniye göz attı, aradığı isim en üsteydi: VVennerström.

Sonra binadan çıkarak, National Museum'a doğru hızlı adımlarla yürüdü, ısınmak için müzenin kafeteryasına girip bir fincan kahve içti. Yarım saat kadar sonra kalktı, güneye, evine döndü.

Plaque_xyz_666@hotmail.com'dan cevap gelmişti. PGP'de deşifre etti. Çok kısa bir mesajdı: 20

6. BÖLÜM

26 ARALIK, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist'in koyduğu otuz dakikalık zaman sınırı çoktan aşılmış, saat dört buçuğu bulmuştu. Artık ikindi treninin adı bile edilemezdi ama sekiz buçukta kalkan akşam trenine hâlâ yetişebilirdi. Mikael pencerenin önüne dikildi, ensesini ovuşturarak köprünün öteki tarafındaki kilisenin aydınlatılmış cephesine baktı.

Henrik Vanger ona yerel ve ulusal gazetelerde çıkan haberlerle, makale kupürlerini biriktirdiği bir dosya göstermişti. Görünüşe bakılırsa Harriet Vanger -tamnmış bir sanayici ailenin iz bırakmadan kaybolan kızları- basımn çok ilgisini çekmişti. Ama ne bir ceset bulunmuş, ne de tahkikat yapanlar kızın bir cinayete kurban gittiğine dair bir kamta ulaşmışlardı. Söz konusu kayıp ülkenin en önde gelen sanayici ailesinin kızı da olsa, Harriet Vanger davası otuz altı yıldan daha fazla bir zamandır rafa kaldırılmıştı. Altmışlı yılların sonlarında yayınlanan gazetelerdeki genel kam, kızın boğulduğu ve cesedinin denizde kaybolduğu yönündeydi; her ailenin başına gelebilecek bir trajediydi.

Blomkvist yaşlı adamın anlattığı öyküden etkilenmiş ama yaşlı adam tuvalete gitmek için ara verdiğinde tekrar o, Şüpheci haline dönmüştü. Öyküsünü henüz bitirmemiş olan yaşlı adama, sonuna kadar dinleme sözü vermişti.

“Sana göre kıza ne oldu?” diye sordu odaya dönen Henrik vanger’e.

“Normalde bu adada sürekli kalan yaklaşık yirmi beş kişi var ama olayın olduğu gün, aile toplantısı nedeniyle altmış kişi vardı.

Bunlardan yirmi ya da yirmi beşi şu ya da bu şekilde olayın dışında tutulabilir. Ben geri kalanlardan birinin -ve büyük ihtimal aileden birinin- Harriet’i öldürüp, cesedini gömdüğünü düşünüyorum.” “Bir düzine itirazım var.” “Benim vaktim var.”

“Eh, eğer biri onun cesedini gömmüş olsaydı, anlattığın türden bir aramada bulunması gerekirdi.”

“Aslında arama faaliyeti benim anlattığımdan çok daha kapsamlıydı. Harriet’in bir cinayete kurban gittiğini düşünmeye başladığımda, cesedinin nasıl kaybedilmiş olacağına] dair ihtimal eri gözden geçirdim. Şimdi anlatacağım şeyi isi pat edemem ama hiç değilse mantık sınırları içinde.” “Tamam, anlaün.”

“Harriet saat 15.00 civarında kayboldu. 14.55 civarında! köprüye doğru koşan Papaz Otto Faik onu gördü. Yaklaşık aynı saatte yerel gazetenin foto muhabiri olay yerine geldi ve» bir saat boyunca fotoğraflar çekti. Biz -polis de diyebiliriz-] bu fotoğrafları inceledik.

Harriet hiçbirinde yoktu. Bununla birlikte köyün diğer sakinleri -çok küçük çocukların dışında* hiç değilse bir fotoğraf karesinde vardı.”

Henrik Vanger yeni bir fotoğraf albümü alıp Mikael’ir| önüne koydu.

“Bunlar o gün çekilen fotoğraflar. İlk fotoğraf Hedestad’r merkezinde, Çocuklar Bayramı‘nda yapılan geçit törenindej çekilmiş.

Bu da geçit töreninden, yaklaşık 13.15'de çekilmi " bu karede Harrief i görebiliyorsunuz."

Bir binanın üst katlarından birinden çekildiği bel i ol fotoğraf, geçit töreninin yapıldığı caddeyi gösteriyordu; üz rinde palyaçoların ve mayolu kızların dans ettiği kamyon ge çerken çekilmişti. Kaldırımlar izleyicilerle doluydu. Henrik Vanger kalabalığın içinde birini işaret etti.

"Bu Harriet. Kaybolmadan yaklaşık iki saat önce birkaç okul

? 64 - arkadaşıyla birlikte şehre inmişti. Bu onun son resmi. Ama ilginç bir fotoğraf daha var."

Henrik Vanger albümün sayfalarını çevirdi. Albümde köprüdeki felaketten çekilmiş yaklaşık yüz seksen fotoğraf vardı; alü rulo.

Öyküyü dinledikten sonra birdenbire bütün bu siyah beyaz resimlerle karşılaşmak Mikael'i zorlamıştı. Fotoğrafları çeken kişi, olay sırasında ortaya çıkan karmaşayı iyi yansıtmışü. Fotoğrafların çoğu, devrilen mazot tankerinin etrafındaki çalışmalarla ilgiliydi. Mikael, mazota bulanmış Henrik Vanger'i ayırt etmekte güçlük çekmedi.

Henrik o zamanlar kırk besindeydi.

"Bu kardeşim Harald." Henrik Wanger'in kardeşim dediği ceketli adam, Aronsson'un sıkıştığı arabaya doğru eğilmiş, bir şeyi işaret ediyordu. "Kardeşim Harald çok müşkül bir adam ama onu şüpheliler listesinden düşebiliriz. Ayakkabılarını değiştirmek için çiftliğe gitmek zorunda kaldığı kısa anın dışında hep köprüdeydi."

Henrik Vanger sayfaları çevirmeye devam etti. Mazot tankına odaklanmış fotoğraflardan Aronsson'un hurdaya dönen arabasına, oradan kıyıda toplanmış meraklılara, geniş açıdan çekilmiş

olanlardan, yakın plandan çekilmiş olanlara, fotoğraftan fotoğrafa geçiyordu.

“Bu çok ilginç bir fotoğraf,” dedi Vanger. “Çıkartabildiğimiz kadarıyla 15.40 ya da 15.45’te çekilmiş, yani Harriet papazla karşılaşmadan yaklaşık kırk beş dakika önce. Bizim eve bak, ikinci katın ortasındaki pencereye. Bu Harriet’in odası. Bir önceki resimde pencere kapalıydı ama bu fotoğrafta açık.”

“Yani Harriet’in odasında o saatte biri vardı?” dedi Mikael. “Çok kişiye sordum; bunun kim olduğunu bulamadık.”

“Bu da pencereyi ya Harriet’in açtığını, yani o saatte henüz hayatta olduğunu ya da birilerinin sana yalan söylediğini gösterir.

Ama bir katil niçin onun odasına girip de pencereyi açsın? Ya da birileri niçin yalan söylesin?”

Henrik Vanger başını iki yana sal adı. Bunun bir cevabı, yoktu.

“Harriet saat 15.00’te ya da biraz sonrasında kayboldu. Bu resimler o saatlerde kimin nerede bulunduğuna dair bir parça fikir veriyor. İşte bu nedenle bir kısım insanları şüpheliler listesinin dışında tutuyorum. Bir takım insanları da aynı nedenle; o saatlerde fotoğraflarda olmadıkları için, şüpheliler listesine kaydediyorum.”

“Ama niçin ortada bir ceset yok? Bu soruyu ortada bıraktın. Doğal olarak buna mantıklı bir cevap verilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Basit bir hokkabazlık numarasıyla kaybedi-lemeyeceğine göre…”

“Buna dair çok gerçekçi birkaç yorum var. Katil saat 15.00

civarında harekete geçti. Kadın ya da erkek her kimse bu cinayeti herhangi bir aletle işlemedi; öyle olsa kan izine rastlardık. Bana göre Harriet boğularak öldürüldü. Cinayet; burada, bahçe duvarlarının gerisinde işlendi; fotoğraflarda görünmeyen, binanın gözlerden uzak kanadında. Papazın evinden buraya kestirme bir patika var, Harriet en son bu patika’da görüldü. Bugün orada küçük bir çiçek tarhı ve çimenlik var ama altmışlı yıl arda arabaların park ettiği çakıllık bir yerdi. Katilin yalmzca arabasının bagajını açıp Harriefin cesedini içine atması yeterdi. Harriet’i aramaya: başladığımız

o gün, cinayet ihtimali hiçbirimizin aklında yoktu. Arama faaliyetlerini kıyı şeridinde, evlerde ve köye en yakın ormanlık alanlarda sürdürüyorduk."
"Yani araba bagajlarını kontrol etmediniz."

"Ve ertesi günün akşamı, köprü açıldığında katil, arabasının bagajına koyduğu cesetle köprüden geçti. Cesedi başka bir yere gömdü."

Mikael başını sal adı. "Arama ekibinin burnunun önünden? Eğer böyleyse çok soğukkanlı bir katil e karşı karşıyayız demektir."

Henrik Vanger acı acı güldü. "Tam da şimdi Vanger ailesinin birçok üyesini tarif ettin."

Akşam saat altıya kadar tartıştılar. Anna kuş üzümü jöleli kızarmış

tavşanla, haşlanmış patates servisi yaptı. Henrik Vanger yemeğin yanına bir şişe kırmızı şarap açtı. Mikael son trene hâlâ yetişebilirdi.

Artık toparlama zamanı geldi diye düşündü.

"İtiraf etmeliyim ki etkileyici bir öyküydü. Ama bunları bana niçin anlattığını hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Nedenini daha önceden söyledim. Yeğenimi öldüren soysuz katilin peşindeyim, senden yardım istiyorum." "Nasıl?"

Henrik Vanger elindeki çatal ve bıçağı bıraktı. "Mikael, neredeyse otuz yedi yıldır Harriet'e ne olduğunu düşünmekten perişan oldum.

Bütün bu yıl ar boyunca boş zamanlarımdan çok daha fazlasını onu bulmaya harcadım."

Sustu, gözlüğünü aldı. Gözlerini merceklerden birinin üzerine dikti. Sanki görünmez bir lekeyi arar gibiydi. Sonra bakışlarını Mikael'in üzerine çevirdi.

"Eğer dürüst konuşmak gerekirse şirketin yönetimini Harriet

? 64 - kaybolduğu için bıraktım. Yakınımda bir katil olduğunu biliyordum, gerçeği aramak benim için ağır bir] yüke dönüşmüştü. Daha kötüsü bu yük zamanla hafiflemedi,! tersine ağırlaştı. Yetmişli yıl arda her şeyi bırakma isteğine] kapıldım. İşte tam o anda Martin yönetime adım attı, gittikçe| daha fazla benim görevlerimi üstlenmeye başladı. Hâlâl yönetim kurulundayım ama el i yaşıma bastıktan sonra hiçbiri şey yapmadım. Son otuz altı yıldır Harriet'i düşünmediğim; bir günüm bile geçmedi. Belki de bunun bir saplantı olduğunu] düşünüyorsundur. En azından akrabalarımın çoğu böyle düşünüyor. Göründüğü kadarıyla da öyle." "Korkunç bir olay."

"Daha da fazla. Benim hayatımı mahvetti. Zamanla! bu gerçeği daha açık görmeye başladım. Kendini iyi tanır! mısın?" "Eh, sanırım."

"Ben de tanırım. Olup bitenleri unutamam. Zamanle|

motivasyonum değişti. İlk başlarda beni bu çabaya iten şeyj belki de acıydı. Hiç değilse cesedini bulup cenaze töreni, yapmak istiyordum." "Ne değişti?"

"Artık daha çok o kanlı katili bulmak istiyorum. Ama ne tuhaftır ki bu arayış beni yutan bir hobiye dönüştüJ Yaşlandıkça daha çok böyle oldu." "Hobi?"

"Evet, bu sözcüğü bilerek seçtim. Polis araştırması fos çıktığında, araştırmalara ben devam ettim. Sistematik, bilimj sel bir yol izlemeye çalıştım. Toplayabileceğim bütün bilgirjj leri topladım; bütün bu fotoğrafları, polis raporlarını, o gürl alınan ifadeleri. Yani neredeyse yarı yaşamımı, bu bir günüri bilgilerini toplamaya adadım."

"Otuz üç yıl geçmiş, katilin de ölmüş olabileceğini hesaba katıyorsundur herhalde." "Hiç sanmam."

Mikael bu kararlı ifade karşısında şaşırdı.

"Hadi yemeğimizi bitirelim, konuya sonra döneriz. Öykümün tamamlanması için yalnızca bir ayrıntı kaldı. Çok şaşırtıcı bir ayrıntı."

Lisbeth Salander otomatik vitesli Corrolan'ı, Sundbyberg tren istasyonunun önüne park etti. Bu Toyota'yı MiltonSecurity'nin araba parkından ödünç almıştı. Aslına bakılırsa bundan hiç kimsenin haberi yoktu ama Armansky, Milton'un arabalarını kul anamayacağına dair bir şey de söylememişti. Er ya da geç kendime ait bir arabam olmalı diye düşündü Salander. Arabası yoktu ama yazları kul andığı bir motosikleti vardı; ikinci el bir Kawasaki 125. Kışları bodrum katındaki bisiklet odasına koyuyordu.

Högklinta Sokağı'na girdi. Tam saat altıda bir binanın kapıcı zilini çaldı. Birkaç saniye sonra kapı otomatik olarak açıldı, iki kat yukarıya çıktı, üzerinde Svensson yazan kapı zilini çaldı.

Svensson'un kim olduğu ya da daha önce bu dairede böyle birinin gerçekten yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikri yoktu. "Merhaba, Plaque," dedi kapıyı açan oğlana. "VVasp… Ancak işin düştüğünde beni ziyarete gelirsin."

Lisbeth Salander'den üç yaş daha büyük olan Plaque 1-89

boyunda ve 152 kilo ağırlığmdaydı. 1,54 boyunda ve 42 kilo ağırlığında olan Lisbeth, kendini onun yanında cüce gibi hissederdi.

Daire her zamanki gibi karanlıktı; Plaque'nin Çalışma odası olarak da kul andığı yatak odasından hole süzülen ışığın dışında hiçbir ışık yoktu. İçeride küflü, boğucı bir koku vardı.

"Plaque, bir kez olsun yıkanmaya ne dersin, burası ahi gibi kokuyor. Eğer bir gün dışarı çıkacak olursan sana sabu denilen bir şeyi tavsiye edebilirim; dükkanlarda satılır."

Dudaklarında solgun bir gülümseme beliren Plaqu Salander'e mutfağa gelmesini işaret etti. Lambaları yakma dan mutfak masasının başına oturdu. Mutfak, sokak lamba smdan gelen ışıkla aydınlanıyordu.

"Ben de öyle aman aman temiz değilim ama eğer es1 bir un torbasından ölmüş solucan kokusu geliyorsa ağzı kapatıp çöpe atıyorum."

“Benim malulen emekli olduğumu unutma,” dedi Plaqu “Sosyal özürlüyüm.”

“Bunun için devlet sana bir ev verip arkasından da se unuttu ya.

Komşularının şikayet edeceğinden ve sosy büronun bir müfettiş

göndereceğinden hiç mi korkmuyorsu” Belki de seni akıl hastanesine kapatırlar.”

“Bana bir şey getirdin mi?”

Lisbeth Salander ceketin cebinden 5000 kron çıkarttı. “Ancak bu kadar biriktirebildim. Bunlar benim para rım, harcama olarak düşemem.” “Ne istiyorsun?”

“İki ay önce bahsettiğin o elektronik manşeti. Halle ” mi?” Plaque gülümseyerek masanın üzerine bir kutu koydu. | “Nasıl kul anılıyor?”

Plaque’nin anlattıklarını bir saat boyunca dikka dinleyen Salander, manşetleri test etti. Plaque belki sosy özürlüydü ama bir dahi olduğu tartışılmazdı.

Henrik Vanger durdu, Mikael’in dikkatini çekene kadar bekledi.

? 64 - Mikael kol saatine baktı. “Çok şaşırtıcı bir detaydan bahsetmiştin?” dedi.

Henrik Vanger başını sal adı. “Benim doğum günüm 1 Kasım.

Harriet sekiz yaşındayken bana bir doğum günü hediyesi vermişti, bir tablo. Basit bir çerçevenin içinde camlanmış kuru bir çiçek.”

Henrik Vanger masanın arkasına geçip duvarda asılı olan ilk çiçeği işaret etti. Çan çiçeği. Çerçevesi amatörce, sal apati monte edilmişti.

“Bu, bana verdiği ilk tabloydu. 1958’de aldım.” İkinci tabloyu işaret etti.

“1959, düğün çiçeği. 1960, papatya. Bunu bir gelenek haline getirmişti. Yazları içine kurutulmuş çiçek koyduğu bir tablo hazırlar, doğum günlerimde bana hediye ederdi. Onları her zaman bu duvara asardım. 1966’da kaybolduğunda bu gelenek bozulmuştu.”

Henrik Vanger sustu ve sıra sıra dizilmiş tabloları işaret etti.

Mikael ürperdi. Bütün bir duvar kurutulmuş çiçek tabloları ile doluydu.

“1967’de, o kaybolduktan bir yıl sonra, doğum günümde bu çiçeği aldım: Menekşe.”

“Bunu nasıl aldın?” diye sordu Mikael kısık bir sesle.

“Bir hediye kağıdına sarılmış, pamuklu zarfa koyulup postalanmışb. Stockholm’den. Ne gönderenin adı ne de bir mesaj.”

“Yani demek istiyorsun ki…” diye el erini açtı Mikael.

“Tam da öyle. Her lanet doğum günümde. Ne hissettiğimi anlıyor musun? Bu bana yönelmiş bir şey, katil bana işkence etmek istiyor.

Bunun böyle olabileceğini düşünmek beni pe- ? 133

rişan ediyor. Harriet’in bana acı çektirmek için ortadan kaldı rıldığmı düşünmek. Harriet’e özel bir düşkünlüğüm olduğı onu kendi kızım gibi gördüğüm bir sır değildi.”

“Benim ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Mikael ke kin bir tonla.

Lisbeth Salander, Corolla’yı Milton Security’nin garajın park ettikten sonra, önce büroların olduğu kata çıkıp tuvale gitmeye karar verdi.

Garajdan yukarı çıkan asansör kapısın! kendi kod anahtarıyla açtı, güvenliğin olduğu ikinci kattaki an giriş kapısından geçmemek için üçüncü kata çıktı. Tuvaletten sonra kahve makinesinden bir bardak kahve aldı. Bu makineyi Armansky Lisbeth’in -sırf ondan beklendiği için- asla kahve* yapmayacağına emin olduktan sonra almıştı. Sonra çalışmJ odasına geçti, deri ceketini çıkartıp bir sandalyenin üzerine; astı. Odası altı metre kare

cam bir bölmeden ibaretti. Odada) bir masa, eski model bir PC, bir sandalye, çöp kovası, telefon! ve bir de kitaplık vardı. Kitaplıkta telefon katalogları, üç tane! de boş dosya duruyordu. Masanın çekmecelerinde kul anılma birkaç kurşunkalem, ataşlar ve not defteri vardı. Penceredeki saksı çiçeğinin yaprakları solmuştu. Lisbeth Salander sanki ilk] defa görüyormuş gibi düşünceli bir ifadeyle çiçeği inceledi* Bir süre sonra kararlı bir hareketle çiçeği alıp çöp kovasına attı.

Salander'in büroda pek işi olmaz, senede en çok alta ya da yedi defa uğrardı. Bu da genel ikle bir raporu teslirij etmeden önce kontrol etmek için olurdu. Dragan Armansky; onun kendine ait bir odası olması gerektiğini düşünmüştü. Ona göre, her ne kadar serbest çalışsa da, bir odasının olması, Salander'in kendini şirketin bir parçası olarak görmesini! sağlayacaktı. Salander'se Armansky'nin bu davranışının: gerisinde onu kontrol altında tutmak isteği olduğundanA şüpheleniyordu. Daha önce ona, meslektaşlarıyla paylaşacağı umuduyla, koridorun en sonunda daha büyük bir oda verilmişti. Ama Salander o odaya asla adım atmadığından, Armansky koridorun diğer ucundaki bu odaya taşınmasına müsaade etmişti.

Lisbeth Salander, Plaque'den aldığı manşetleri çıkardı masaya koydu ve alt dudağını ısırarak düşünmeye başladı.

Saat yirmi üçü biraz geçiyordu. Katta yalnız başınaydı. Birdenbire kendini çok bitkin hissetti.

Bir süre sonra kalktı, koridorun sonlarındaki Armansky'nin odasına gitti. Kapısı kilitliydi. Etrafını kolaçan etti. Aslına bakılırsa Noel'in ikinci günü bu saatlerde koridorda birinin belirmesi pek olası değildi. Kapıyı birkaç yıl önce gizlice kopya ettirdiği şirketin ana anahtarıyla açtı.

Armansky'nin odası bir yazı masası, ziyaretçi koltukları ve bir köşede sekiz kişilik toplantı masasının olduğu geniş bir odaydı.

Düzenli ve temizdi. Bu odayı uzun zamandır incelememişti ama şimdi el erindeydi… Bir saat kadar Armansky'nin çalışma masasına oturdu, masadaki kağıtları karıştırdı; bir şirkette yürütülen casus avını, bir hırsız çetesinin kasıp kavurduğu şirkete under cover (el altından) kimlerin yerleştirildiğini ve eski kocasının çocuğunu kaçırmasından korkan bir

kadının sorununu çözmek için ne tür gizli önlemler alındığını okuyup bilgilerini tazeledi.

En sonunda bütün kağıtları daha önce nasıl arsa öyle yerleştirdi.

Odadan çıkıp kapıyı kilitledi. Asansörle tekrar garaja indi ve evine yol andı. O gün yapmış olduğu şeylerden ho şnut olmuştu.

Çah şma masasının başına oturan Henrik Vanger, bütün itirazlarını karşılamaya hazır olduğunu ifade eden gözlerle Mikael’e baktı ve:

“Bir gün gerçeği ortaya çıkartabilecek miyiz bilemiyoru ama mezarı boylamadan önce son bir deneme daha yapm istiyorum,”

dedi. “Kısaca senden istediğim bu, bütün kanıtl gözden geçirmen.”

“Ama bu akıl kârı değil,” dedi Mikael. “Niçin akıl kârı değil ki?”

“Seni yeterince dinledim. Henrik, acını anlıyorum, a ben de sana karşı dürüst olacağım. Benden istediğin şey nim vakit, senin de de para kaybetmenden başka bir işe y ramaz. Cinayet masası polislerinin ve bu tür işlerde uzma laşmış bir sürü insanın, çok büyük imkanlarla yıl ardır çöz medikleri bir olayı bir sihir yaparak çözmemi istiyorsun. Kı yıl önce işlenmiş bir cinayetin fail erini ortaya çıkartmamı bunu nasıl yapabilirim?”

“Alacağın ücreti henüz tartışmadık,” dedi He: Vanger.

“Gerek yok.”

“Eğer hayır diyorsan seni zorlayamam. Ama teklifimi b’ dinle.

Dirch Frode’yle bir sözleşme hazırladık bile. Ayrmtıl tartışabiliriz ama çok basit bir sözleşme; yalnızca senin imz eksik.” “Henrik, bu çok anlamsız. Ben bu gizemi çözemem.”

“Sözleşmeye göre çözmen de gerekmiyor. Send yalnızca yapabileceğinin en iyisini yapmanı istiyorum. Eğ başaramazsan tanrı

-ya da tanrıya inanmıyorsan- kad istemiyor demektir.”

Mikael iç çekti. Gittikçe daha çok huzursuzlaşıyo Hedeby'den hemen ayrılmak istiyordu ama yine de boy eğdi. “Tamam, anlat o zaman.”

Bir yıl boyunca Hedeby'de kalıp çalışmam, Harriet'in kaybolmasıyla ilgili bütün belgeleri satır satır incelemeni istiyorum.

Her şeyi yeni bir bakış açısıyla gözden geçirmeni. Tıpkı bir araştırmacı gazetecinin yapacağı gibi, bütün eski kararları sorgulamam istiyorum. Benim, polisin ve diğer araştırmacıların gözden kaçırdığı şeyleri bulmam.”

“Yani kariyerimi, her şeyi bırakıp bir yılımı havaya savurmamı istiyorsun.”

Henrik Vanger ansızın güldü.

“Kariyerine gelince, şu an için askıya alınmış olduğu konusunda sanırım hemfikir olabiliriz.” Mikael'in buna verebileceği bir cevap yoktu.

“Hayatının bir senesini satın almak istiyorum. Bu bir iş, hiç kimsenin teklif edemeyeceği bir maaş öneriyorum. Aylık 200.000

kron ödeyeceğim, eğer bir yıl burada kalıp çalışırsan 2,4 milyon kron alacaksın.”

Mikael'in dili tutulmuştu.

“Ben hayalci değilim. Başarma şansının çok zayıf olduğunu biliyorum ama eğer bu muammayı çözersen sana bu paranın iki katım ödeyeceğim, yani 4,8 milyon kron. Bırak biraz cömert davranıp şuna düz hesap 5 milyon kron diyelim.”

Henrik Vanger geriye yaslandı ve başım bir yana eğdi.

“Paraları, dünyamn neresinde olursa olsun istediğin banka hesabına yatırırım. Ya da istiyorsan bir çantada eline veririm, bunu vergi dairesine bildirip bildirmemek sana bağlı.” “Bu… Akıl kârı değil,” diye kekeledi Mikael.

“Niçin?” dedi Vanger sakince. “Seksenin üzerindeyim. Akıl sağlığım da hâlâ yerinde. İstediğim gibi harcayacağım bir servetim var. Hiç çocuğum

yok, üstelik bu paraları nefret ettiğim alcrabalarıma miras bırakmak gibi bir niyetim d(i yok. Bir vasiyet hazırladım: Paralarımın önemli bir kısmınA WWF'ye bağışlıyorum. Bana yakın olan az sayıda insan dal sıkı bir pay alacak; Anna bunlardan biri."

Mikael başını sal adı.

"Beni anlamaya çalış. Yaşlıyım ve çok geçmeden öleceği Bu dünyada istediğim tek bir şey var; kırk yıl boyun bana eziyet eden sorunun cevabı. Bu cevabı alabileceği sanmıyorum ama son bir çabada bulunmak için yeterin servetim var. Bu servetin bir bölümünü bu amaç için harcama:A, niçin akıl dışı olsun ki? Bu benim Harriet'e borcum. Kendime olan borcum."

"Bir hiç için milyonlarca kron harcayacaksın. Yani şimdi yapmam gereken tek şey bu sözleşmeyi imzalamak ve bir yı| boyunca yan gelip yatmak, öyle mi?"

"Yan gelip yatmayacaksın. Aksine; şimdiye kadar çalıştığından çok daha fazla çalışacaksın." "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sana, bu dünyada her şeyden çok daha fazla is-1 tediğin ama parayla asla satın alamayacağın bir şeyi verebili-l rim." "Bu ne ola ki?" Henrik Vanger gözlerini kıstı.

"Sana Hans-Erik VVennerström'ü verebilirim. Onun bil dolandırıcı olduğunu kanıtlayabilirim. O, otuz beş yıl önce| kariyerine benim yammda başladı, onun başını bir tepside sana sunabilirim. Bu sırrı çöz, o zaman mahkemede aldığıh yenilgiyi yılın röportajına dönüştürebilirsin."

7. BÖLÜM

3 OCAK CUMA

Erika kahve fincanını masaya koydu, Mikael'e sırtını dönerek pencere kenarına dikildi, Gamla Stan'a (Eski Şehir-bir semt-çn) bakmaya başladı. 3 Ocak, saat sabahın dokuzuydu. Yeni yıl tatilinde yağan karlar erimişti.

“Bu manzarayı her zaman sevdim,” dedi Erika. “Böyle bir daire için Saltsjöbaden’i terk edebilirim.”

“Anahtarın var. Canın ne zaman isterse sırçaköşkünden buraya taşınabilirsin,” dedi Mikael. Bavulunu kapatıp hole koydu. Erika döndü, inanmaz gözlerle Mikael’e baktı.

“Ciddi olamazsın,” dedi. “En ağır krizimizi yaşarken iki bavul hazırlıyorsun ve Tjottahejti’ye yerleşmeye gidiyorsun.”

“Hedestad’a. Trenle birkaç saat. Ayrıca sonsuza kadar orada kalmayacağım.”

“Ulan Batur’a da gidebilirdin. Bunu, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçtı diye yorumlayacaklarını anlamıyor musun?”

“Evet, tam da öyle yapıyorum. Ayrıca bu yıl aldığım hapis cezasım da yatacağım.”

Mikael’in koltuğunda oturan Christer Malm huzursuz olmuştu.

Mil ennium kurulduğundan beri Mikael ve Erika’nın defa bir konuda anlaşamadıklarına şahit oluyordu. Bütün bu sürede ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Bazen aralarında Şiddetli tartışmalar yaşandığı da olurdu ama somut sorunlar

üzerine kopan bu tür fırtınalar, birbirlerine sarılıp soluğu bir barda ya da yatakta almadan önce dinerdi. Tamam, sonbahar boyunca ortamın pek neşeli olduğu söylenemezdi ama şimdi? sanki aralarında uçurum açılmış gibiydi. Christer Malm, bunun Mil ennium için sonun başlangıcı olup olmadığım,] merak ediyordu.

“Başka bir seçeneğim yok,” dedi Mikael. “Başka bir seçM neğimiz yok.”

Bir fincan kahve alıp mutfak masasının başına oturdu. Onun karşısına geçen Erika, Christer’e döndü: “Sen ne diyorsun?” diye sordu.

Christer el erini iki yana açtı. Bu soruyu bekliyor ve b’ tavır almak zorunda kalmaktan korkuyordu. Her ne kad üçüncü ortakdıysa da, Mil ennium’un

Erika ve Mikael dem olduğunu herkes gibi o da biliyordu. İlk defa, hem de konuda birbirlerinden çok farklı düşünürken, onun görüşü soruyorlardı.

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi Christer, “benim ne d şündüğüm ikinizin de umurunda değil.”

Sonra sustu. O resim yapmaktan hoşlamr, grafik çizme~ severdi.

Kendim asla bir sanatçı olarak görmemişti ama ço’ yetenekli bir tasarımcı olduğunu biliyordu. Bununla birlikt entrika ve politik davranma konusunda çok berbattı.

Erika ve Mikael birbirlerine baktılar. Erika’mn bakışlar| soğuk ve öfkeli, Mikael’inkiler düşünceliydi.

Bu bir kavga değil, diye düşündü Christer. Bu bir ayrılık. Sessizliği Mikael bozdu.

“Tamam, son bir kez daha gerekçelerimi söylememe izi ver.”

Gözlerini Erika’mn gözlerine dikti. “Birinci olarak; b Mil ennium’-a terk ettiğim anlamına gelmez. Bu dergi için deliler gibi çalıştık.”

“Ama artık yazı işlerinde olmayacaksın, bütün yükü ben ve Christer üstleneceğiz. Kendi kendim sürgün ettiğinin farkında değil misin?”

“İkinci olarak; biraz ara vermek zorundayım Erika. Artık bir işe yaramam. Bütünüyle tükendim. Hedestad’ta paralı bir tatil yapacağım… şu anda en çok ihtiyaç duyduğum şey de bu.”

“Bütün bunlar çok aptalca, Mikael. Bir UFO’da çalışmaya başlasan daha iyi.”

“Biliyorum. Ama yalmzca kıçımın üzerinde oturarak bir yılda 2,4

milyon kron alacağım, üstelik bu süreyi boşa harcamayacağım.

Üçüncü olarak; VVennerström’e karşı birinci raundu kaybettim, nakavt oldum. İkinci raund çoktan başladı; o, Mil ennium’u sonsuza kadar batırmak için elinden geleni yapacaktır. Çünkü bu dergi, bu kadroyla ayakta kaldığı sürece, adım adım izleneceğini bilecek.”

“Bunu ben de biliyorum. Son yarım yılın bilançosunda reklam gelirlerinin ne kadar düştüğünü gördüm.”

“Gördün mü? İşte bu nedenle ben yayın yönetmenliğini bırakmak zorundayım. Adam beni gördüğünde kırmızı görmüş boğa gibi oluyor. Söz konusu olan bensem, tam bir paranoyak gibi davramyor.

Burada kaldığım sürece dergiye karşı yürüttüğü kampanyaya ara vermeyecek. Biz kendimizi üçüncü raunda hazırlamalıyız. Eğer VVennerström’e karşı en küçük bir şans elde etmek istiyorsak, geri çekilip yepyeni bir strateji geliştirmeliyiz. Başına indireceğimiz bir çekiç bulmalıyız. İşte önümüzdeki bir yıl benim işim bu olacak.”

“Bütün bunları anlıyorum,” dedi Erika. “Tatile çık, başka bir ülkeye git, bir ay bir kumsalda yat. İspanyol kadınlarının aşk hayatlarım araştır. Dinlen. Sandhamn’da kıyıya otur, dalgaları seyret.”

“Ve geri döndüğümde hiçbir şey değişmemiş olsun: VVennerström Mülennhım’u ezecek, bunu biliyorsun. Onu engel eyecek, ona karşı kul anacağımız bir şey bulmalıyız.” “Bunu Hedestad’da bulacağını sanıyorsun?”

“Gazete kupürlerini araştırdım. VVennerström 1969’la 7 arasında Vanger Şirketine çalışmış. Grubun yönetici kadro sunda yer almış, stratejik yatırımların sorumluluğunu üstlenmiş ve çok kısa zamanda işinden olmuş. Henrik Vanger’i onun hakkında bir şey biliyor olduğu ihtimalini yok sayama yız.”

“Tamam da, eğer otuz yıl önce bir şey yapmış olsa bil bunu nasıl ispatlarız?”

“Henrik Vanger benimle bir söyleşi yapıp bildiği heıA şeyi anlatma sözü verdi. Aklını kaybolan akrabasına takmış. İlgilendiği tek şey buymuş gibi görünüyor, eğer öyleyse VVennerström’ü yakmak zorunda, büyük ihtimal öyle de yapaJ cak. Ne olursa olsun bu fırsatı kaçıramayız. VVennerström’ün yediği haltları kayıt cihazı eşliğinde anlatmaya yanaşan tek kişi o oldu.”

“Eğer o kızın katilinin VVennerström olduğunu bile kanıt-lasan bir işe yaramaz. Bu kadar zaman geçtikten sonra hiçbir şey olmaz.

VVennerström mahkemede başımızı yer.”

“Bak bu düşünce beni etkiledi ama üzgünüm, Harriet kaybolduğunda VVennerström yüksek ticaret okulunda! öğrenciydi ve Vanger Şirketi’yle hiçbir bağı yoktu.” Mikael; bir süre sustu. “Erika, Mil eıınium’u bırakmayacağım amal sanki bırakmışım gibi görünmesi çok önemli. Sen ve Christe dergiyi götürmek zorundasınız. Eğer yapabilirseniz.. ,| Eğer VVennerström’le bir barış antlaşması yapma fırsatı ele geçirebilirseniz… Bunu yapın. Ben yazı işlerinde olduğun!

sürece bunu yapamazsınız.” “Tamam, durumumuz çok boktan ama bence Hedestad’a samanlıkta iğne aramaya gidiyorsun.” “Daha iyi bir önerin var mı?”

Erika omuzlarım silkti. “Şimdi yeni haber kaynakları arıyor olmalıydık. Öyküyü yeni baştan kurmalıydık ve bu defa işi sağlama almalıydık.”

“Ricky, bu öykü öldü.”

Erika başını ellerinin arasına aldı. Konuşurken Mikael’in bakışlarından kaçınmak istiyordu.

“Sana korkunç kızıyorum. Bu öyküyü yanlış yazdığın için değil…

Bunda benim de sorumluluğum var. Yayın yönetmenliğini bıraktığın için de değil… Bu durumda alınabilecek en akıl ı karar bu. Seninle benim aramda bir iktidar savaşı varmış gibi göstermeyi de kabul enebilirim… Benim yalnızca zararsız bir sürtük olduğumu ve asıl tehlikenin sen olduğunu VVennerström’e inandırmanın mantığını da anlayabilirim.”

Bir süre durdu, başını kaldırıp öfkeli gözlerle baktı.

“Ama bence yanlış düşünüyorsun. VVennerström bu hileyi asla yutmayacak. Mil enniıım’u batırmak için ne gerekiyorsa yapmaya devam edecek. Tek fark, şu andan itibaren onunla yalnız başıma kavga etmek zorunda kalacağım. Sana en çok da şimdi ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Tamam, ben VVennerström’e karşı bu savaşı severek sürdürürüm. Ama senin gemiyi birdenbire terk ediyor olman beni ifrit ediyor. Tam da kavganın en çetin anında bize ihanet ediyorsun.”

Mikael bir elini uzatıp Erika’nın saçlarım okşadı.

“Yalnız değilsin. Arkanda Christer ve yazı işlerinin diğer elemanları var.”

“Janne Dahlman değil. Ayrıca onu işe aldığımız için pişmanım.

Yetenekli biri ama yarardan çok zarar veriyor. Ona güvenmiyorum.

Bütün bir sonbahar sinsi bir neşeyle dolaşıp durdu. Bunun nedeni senin rolünü üstlenmeyi umması mı, yoksa yazı işlerinin diğer üyeleriyle yaşadığı karakter uyuşmazlığı mı bilemiyorum.” “Korkarım haklısın,” dedi Mikael. “Ne yapmalıyım. Onu sepetleyecek miyim?”

“Erika, sen sorumlu yazı işleri müdürü ve Mil ennium’un büyük ortağısın. Eğer gerekiyorsa onu atabilirsin.”

“Daha önce hiç kimseyi işten atmadık Micke ve şimdi bu kararı da benim üstüme yıkıyorsun. Artık yazı işlerine gitmenin hiçbir zevki kalmadı.”

Christer Malm birdenbire ayağa kalktı.

“Eğer trene yetişmek istiyorsan acele etmelisin,” dedi. İtiraz etmeye hazırlanan Erika’yı elini kaldırarak susturdu. “Dur Erika, bana ne düşündüğümü sormuştun. Boktan bir durumdayız, bunu biliyorum. Ama eğer Mikael söylediği gibiyse -o kadar berbat bir haldeyse- o zaman hiç değilse kendisi için gitmeli. Ona çok şey borçluyuz.”

Mikael ve Erika şaşkınlıkla Christer’e bakarken, o göz ucuyla Mikael’e bakü. Utangaç bir ifadesi vardı.

“Mil ennium siz demeksiniz, bunu ikiniz de biliyorsunuz. Ben yalmzca ortaklarından biriyim, bana karşı her zaman dürüst oldunuz, bu dergiyi sevdim ama ne zaman isterseni benim yerime başka birini alabilirsiniz. Bana ne düşündüğümü sormuştunuz, işte öğrendiniz.

Janne Dahlman konusunda sizinle hemfikirim. Eğer onu kovman gerekiyorsa Erika, bunu senin için ben yapabilirim. Yeter ki geçerli bir neden bulalım.”

Durup soluklandıktan sonra devam etti.

“Mikael’in tam da şimdi gidiyor olmasımn çok talihsiz; bir durum olduğu konusunda sana kaülıyorum. Ama sanırım başka bir seçeneğimiz de yok.” Mikael’e baktı. “Seni istasyona bırakacağım.

Erika ve ben sen geri dönene kadar dayanacağız.” Mikael başını yavaşça sal ayarak onayladı.

“Onun geri gelmeyeceğinden korkuyorum,” dedi Erika Berger sessizce.

Dragan Armansky, öğleden sonra bir buçukta telefon açarak Salander’i uyandırdı.

“Ne var?” diye sordu uyku sersemi Salander. Ağzında katran tadı vardı.

“Mikael Blomkvist. Müşterimizle şimdi konuştum, Avukat Frode’yle.”
“Ee?”

“VVennerström araştırmasını bırakmamızı istedi.” “Bırakmak? Ben işe başladım bile.” “İyi, ama Frode artık ilgilenmiyor.” “Hepsi bu mu?”

“Karar onun. Eğer araştırmamızı istemiyorsa istemiyor demektir.”

“Ücret konusunda anlaşmıştık.” “Ne kadar zaman harcadın?”

Lisbeth Salander bir süre düşündü. “Yaklaşık üç tam gün.”

“40.000 kronluk bir tavan fiyatında anlaşmıştık. 10.000 kronluk bir fatura yazacağım; yarısını sen alırsın, üç gün için kabul edilebilir bir miktar. İşi o

verdiği için bunu ödemek zorunda.” “Topladığım belgeleri ne yapacağım?” “Dramatik bir şey var mı?”

Salander yine düşündü. “Hayır.”

“Frode rapor istemedi. Bırak raflarda kalsın, belki bm daha gelir.

Yoksa atarsın gider. Önümüzdeki hafta sana yeni bir iş vereceğim.”

Armansky telefonu kapattıktan sonra Lisbeth Salander elinde ahizeyle bir süre bekledi. Sonra oturma odasımn bir köşesinde duran çalışma masasına gitti, duvara raptiyeledi-, ği notlarına ve masasının üzerindeki kağıt demetine baktı. Şimdiye kadar gazete kupürleri toplamış, internetten bilgiler indirmişti. Duvardaki notları ve masamn üzerindeki kağıtları toplayıp masasının çekmecesine koydu.

Mikael Blomkvist’in mahkemedeki tuhaf davramşı onun için ilginç bir çağrı olmuştu, ayrıca Lisbeth Salander başladığı bir işi yarım bırakmazdı. İnsanların her zaman bir sırrı vardır.} Önemli olan bunların ne olduğunu ortaya çıkartmaktır.

2. KISIM SONUÇ ANALİZLERİ

3 0cak-17Mart

îsveçte’ki kadınların % 46’sı bir erkek tarafından darp ediliyor. 8. BOLUM

3 OCAK CUMA - 5 OCAK PAZAR

Mikael Blomkvist ikinci defa Hedestad tren istasyonuna indiğinde gökyüzü pastel mavi, hava da buz gibi soğuktu. İstasyonun cephesindeki termometre -15 dereceyi gösteriyordu. Mikael’in ayaklarında bu havalara uygun olmayan ince ayakkabılar vardı.

Daha önceki ziyaretinden farklı olarak onu bekleyen biri de yoktu.

Dirch Frode’ye yalnızca hangi gün geleceğini bildirmiş ama hangi trenle geleceğini söylememişti. \Te de olsa Hedeby’e giden bir otobüs vardır diye düşünmüştü ama şimdi iki ağır bavul ve bir omuz çantasıyla otobüs durağı

aramaya hiç isteği yoktu. Bunun yerine istasyonun öteki tarafındaki taksi durağına yürüdü.

Noel'le yeni yıl arasında kuzey sahil erine deli gibi kar yağmıştı, kenara köşeye yığılmış kar yığınlarına bakılırsa, Hedestad'ın belediye işçileri sıkı çalışmışlardı. Mikael, cama asılı kimlikten adının Hüseyin olduğunu öğrendiği şoföre kışın nasıl geçtiğini sordu. Şoför yayvan bir kuzey aksanıyla yıl ardır böylesi bir kar fırtınasının görülmediğini, Noel'de Yunanistan'a gitmediği için kendine çok kızdığını söyledi.

Mikael taksiyi Henrik Vanger'in yeni kürenmiş bahçesine yöneltti, bavul arım parke taşlarının üzerine bıraktı. Hedestad'a doğru kaybolan taksinin arkasından bakarken içine bir yalnızlık çöktü.

Üstelik kararsızdı da. Belki de bütün bu projenin bir tür çılgınlık olduğunu söyleyen Erika haklıydı.

Arkasında kapımn açıldığım duyup döndü. Kapıda yakası kürklü kalın deri bir ceket, ağır postal ar ve kulaklıklı

beresiyle Henrik Vanger duruyordu. Mikael'in üzerinde kot pantolonla, ince bir deri ceket vardı.

“Eğer buralarda yaşayacaksan bu mevsimde daha sağlam giyinmeyi öğrenmelisin,” dedi Henrik, Mikael'in elini sıkarken. “Büyük binada kalmak istemediğinden emin misin? İstemiyorsun? İyi o zaman, hadi gel de seni yeni evine yerleştirelim.” Mikael'in Dirch Frode ve Henrik VangerTe yaptığı anlaşmanın bir maddesi de, işlerini kendi yapacağı ve istediği zaman girip çıkabileceği bir yerde yaşamaktı. Henrik Vanger, Mikael'e köprüye doğru öncülük etti, köprüye yakın ahşap bir kulübenin önünde durdular. Bahçedeki karlar yeni temizlenmişti. Kulübenin kapısı kilitli değildi. Küçük bir hole girdiler, bavul arı yere bırakan Mikael rahat bir nefes aldı.

“Misafir kulübesi dediğimiz yer burası, uzun süre kalmayı düşünen misafirler için ayrıldı. Sen ve ailen 1963'te burada oturdunuz. Köyün en eski yapılarından biri ama restore edildi. Gunnar Nilsson -benim kahyam- bu sabah sobayı yaktı.”

El i metrekarelik kulübe, iki küçük oda ve bir mutfaktan ibaretti.

Kulübenin neredeyse yarısını kaplayan mutfakta modern bir elektrik ocağı, bir buzdolabı ve kapımn yanındaki duvara dayalı eski bir demir soba vardı.

“Eğer çok soğuk olmazsa sobayı kul anman gerekmez.. Holde hazırlanmış odunlar var, odunluk evin arkasında. Burası güzden beri boştu, ısıtmak için sobayı bu sabah yaktık Ama normalde elektrikli radyatör yeter. Üzerine elbise yığ-mamaya bak, yanabilir.”

Mikael başım sal ayarak etrafım inceledi. Pencereler ü ayrı cepheyi görüyordu; mutfak penceresi, otuz metre kad ilerideki köprüye bakıyordu. Mutfakta diğer eşyaların ya: sıra birkaç büyük mutfak dolabı, sandalyeler, eski bir kanepe ve üzerinde gazetelerin olduğu bir raf vardı. En üstte 1967 tarihli Se gazetesi duruyordu.

Yemek masasına yakın biri köşeye, yazı masası olarak kul anılabilecek küçük bir masa konulmuştu.

Mutfağa giriş kapısının bir tarafında demir bir soba diğer tarafmdaysa, iki küçük odaya açılan kapılar vardı. Dış duvara daha yakın olan sağdaki oda, diğerinden daha küçüktü. Burada bir yazı masası, bir sandalye ve bir duvarım boydan boya kaplayan kitaplık vardı. Çalışma odası olarak düşünülmüştü. Hol e çalışma odasının arasındaki oda, içinde iki kişilik küçük bir yatak, bir komodin ve bir de gardırobun bulunduğu yatak odasıydı. Duvarlarında natürmort tablolar asılıydı. Eşyalar ve duvar kağıtları biraz eski ve renkleri atıktı ama oda temizdi. Döşemesi sabunla silinmişti. Yatak odasından, tuvalet ve banyoya geçilebiliyordu.

“Tek problem su olabilir,” dedi Henrik Vanger. “Bu sabah kontrol ettiğimizde akıyordu ama borular çok yüzeyde olduğu için soğuk havalarda donuyor. Holde bir kova duruyor, eğer sular akmazsa gelip bizden alabilirsin.” “Telefona ihtiyacım olabilir,” dedi Mikael.

“Sipariş verdim. Yarın gelip bağlarlar. Evet, nasıl buldun? Eğer fikrini değiştirirsen büyük binaya taşınabilirsin.”

“Burası mükemmel,” dedi Mikael. Bununla birlikte üstlendiği şeyin akıl kârı olup olmadığından hâlâ emin değildi.

“İyi. Birkaç saat daha hava aydınlık olacak. İstersen köyü görmen için bir tur atabiliriz. Daha kaim çoraplar ve çizme giymeni öneririm.

Holdeki dolapta bulabilirsin.” Mikael denildiği gibi yapü, zaten hemen ertesi sabah Hedestad’a inip, uzun iç donla, sağlam, kışlık bir ayakkabı almaya karar vermişti.

Yaşlı adam geziye, komşuları tanıtarak başladı. Yolun hemen karşı tarafında, “kahya” diye seslendiği yardımcısı Gunnar Nilsson oturuyordu. Mikael, çok geçmeden bu

adamın yalnızca Hedeby’deki binaların bakımından değil, Hedestad’m içindeki birçok binanın yönetiminden de sorumlu olduğunu öğrenecekti.

“Babası Magnus Nilsson, altmışlı yıllarda benim kahyamdı.

Köprüde meydana gelen kazada bana yardım edenlerden biri de oydu. Hâlâ hayatta ama emekli oldu, şimdi Hedestad’da oturuyor. Bu evde de Gunnar ve karısı Helen oturuyor. Çocukları başka yerlere taşındı.”

Henrik Vanger tekrar konuşmaya başlamadan önce durup biraz düşündü.

“Mikael, burada bulunmanın resmi nedeni biyografimi yazmak için bana yardım etmen. Bu sana bütün karanlık köşelere bakma ve istediğine soru sorma imkanı verecek. Asıl görevin senin, benim ve Dirch Frode’nin arasında kalacak. Bu konuyu bir tek biz biliyoruz.”

“Anlıyorum. Ama daha önce söylediğimi bir kez daha tekrar etmek istiyorum; bu bir zaman kaybı. Ben bu gizi çö-zemem.”

“Senden tek istediğim bir denemen. Ama yakınımızdaki insanlarla konuşurken çok dikkatli olmalıyız.” “Tamam.”

“Gunnar şimdi el i altı yaşında, demek ki Harriet kaybolduğunda on dokuzundaydı. Cevabım hiç alamadığım bir soru var; Harriet ve Gunnar’m nasıl bir ilişkilerinin oldu-ğu. İyi arkadaşlardı, sanırım aralarında çocuksu,

romantik bir şeyler de vardı. En azından Gunnar, HarrietTe çok ilgileniyor-du. Harriet'in kaybolduğu gün, köprüdeki kaza nedeniyle adamn anakarayla ilişkisi kesildiğinden Hedestad'taydı. HarrietTe yakın ilişkisi göz önüne alınarak Gunnar'm üzerine daha çok gidildi. Tabi onun için çok can sıkıcı bir durumdu ama polis o gün nerede olduğuna dair gösterdiği şahitleri kontrol etti, verdiği bütün bilgiler doğruydu. Bütün günü arkadaşlarıyla geçirmiş

ve akşam geç bir saatte adaya dönmüş."

"Gördüğüm kadarıyla o gün adada kimin nerede olduğu ve ne yaptığım listelemişsin." "Doğru. Devam edelim mi?"

Vanger Çiftliği'nin yanındaki tepenin başında durdular. Henrik Vanger aşağıdaki eski balıkçı limanını işaret etti.

"Hedeby Adası'ndaki her şey, Östergârden'deki çiftlik ve köydeki birkaç evin dışında, Vanger ailesine ait… Daha doğrusu bana.

Balıkçı limanının yanındaki kulübeler de özel mülk ama kışları genel olarak boştur. O uzakta gördüğün, bacasından duman çıkan hariç."

Mikael iliklerine kadar üşümüştü.

"Ne acı ki, o viranede oturan biri var. Eugen Norman. Yetmiş yedi yaşında, bir çeşit ressam. Bana göre resimleri çok kitsch ama doğa ressamı olarak ün yapmış. Köyün en tuhaf adamı."

Henrik Vanger, Mikael'i peşine takıp buruna kadar yürüttü ve yol boyunca her evi tek tek anlattı. Bütün köy, yolun batı tarafına sıralanmış altı, doğu tarafına sıralanmış dört evden ibareti. Mikael'in yerleştiği eve en yakın olan ilk ev Henrik Vanger'in kardeşi Harald'mdı. İki katlı taş bir binaydı. İlk bakışta terk edilmiş gibi görünüyordu; pencerelerinin perdeleri kapalıydı, ön cephesi yarım metre yüksekliğinde karla kaplıydı. Bir tek giriş kapısının önündeki karlar temizlenmişti.

"Har al d yalnız yaşıyor. Onunlahiçbir zaman anlaşamadım. Şirket hakkında yaptığımız kavgaların dışında -ortaklardan biri de o- altmış

yıldır neredeyse hiç konuşmadık. Benden büyük, doksan bir yaşında. Beş kardeşimden bir tek o hayatta. Daha sonra ona dair ayrıntılı bilgi vereceğim. Tıbbı bitirdi, daha çok Uppsala'da bulundu.

Buraya yetmiş yaşma bastığında döndü."

"Anladığım kadarıyla aranız iyi değil ama komşusunuz."

"Bana göre iğrenç biri. Uppsala'da kalmasını dilerdim, ama işte burada. Şimdi kötü biri gibi mi görünüyorum?" "Kardeşinden hoşlanmayan biri gibisin."

"İlk yirmi beş yılımı, anlayış göstermek ve yalmzca akraba olduğumuz için Harald gibileri affetmekle geçirdim. Ama sonra akrabalığın sevginin garantisi olmadığını keşfettim. Artık Harald'ı savunmak için fazla bir nedenim kalmadı."

İkinci evde Harriet Vanger'in annesi Isabel a oturuyordu.

"Yetmiş beşine bastı ama hâlâ şık, zarif ve süsüne düşkün. Bütün köyde Harald'la konuşan tek kişi o. Arada bir ziyaret eder ama çok fazla ortak noktaları yok." "Harrief le ilişkisi nasıldı?"

"İyi soru? Bu cadı da benim şüpheliler listemde. Onun Harriet'i sık sık yalnız bıraktığım anlatmıştım. Tam olarak bilemiyorum, sanırım sorumluluk alabilecek olgunlukta değildi. HarrietTe çok yakın değildilerse de, düşman da değil erdi. Isabella bazen çetin ceviz olmaya soyunur ama beceremez, bu tavır üzerinde sırıtır. Onunla karşılaştığında ne demek istediğimi anlarsın."

Isabel a'nın komşusu Harald Vanger'in kızı Cecilia Vanger'di.

"Evliyken Hedestad'da oturuyordu. Ama yirmi yıl önce boşandı.

Oturduğu evi ben verdim .

Cecilia

öğretmen, birçok

bakımdanbabasmın tam tersi. Onun da-zorunda kalmadıkça-babasıyla konuşmadığım eklemeliyim.” “Kaç yaşında?”

“1946 doğumlu. Yani Harriet kaybolduğunda yirmi yaşındaydı.

Evet ya, adadaki misafirlerden biri de oydu.” Bir süre düşündü.

“Cecilia kararsız biri gibi görünebilir ama oldukça zeki. Onu küçümseme. Eğer gerçekte ne yaptığını anlayabilecek biri varsa, o Cecilia’dır. Akrabalarımın içinde en çok saygı duyduğum insanın da Cecilia olduğunu söyleyebilirim.” “Bu, ondan şüphelenmediğin anlamına mı gelir?”

“Öyle diyemem. Senin, benim ne düşündüğüme ya da neye inandığıma bakmaksızın değerlendirme yapmanı istiyorum.”

Cecilia’mn evine en yakın ev de Henrik Vanger’e aitti. Daha önceleri Vanger Şirketi’nin yönetiminde çalışan yaşlı bir çifte kiralamıştı. Hedeby’e 1980’de taşınmışlardı, yani Harriet’in kaybolmasıyla bir ilgileri olamazdı. Onların evlerinin yanındaki ev Cecilia Vanger’in kardeşi Birger Vanger’indi. Uzun yıl ardır boş

duruyordu. Birger Vanger, Hedestad’ta modern bir vil ada oturuyordu.

Yol boyunca uzanan evlerin çoğu, önceki yüzyıldan kalma sağlam taş evlerdi. Son ev diğerlerinden farklıydı, beyaz tuğladan yapılmış

duvarları, koyu renk pencere pervazlarıyla modern bir mimarisi vardı. Konumu çok iyiydi. Blomkvist, üst katın harika bir manzaraya baktığını kestirebiliyordu, doğuda denize, kuzeyde de Hedestad’a.

“Burada Martin Vanger oturuyor, Harrief in kardeşi, Vanger şirketinin CEO’su. Daha önce burada papaz evi vardı ama 1970’de çıkan bir yangınla kısmen harap oldu. Martin 1978’de şirketin başına geçtiğinde bu vil ayı yaptırdı.”

Yolun doğuya doğru uzak tarafındaki evde, Henrik’in kardeşi Greger’in dul eşi Gerda VangerTe oğlu Alexander oturuyorlardı.

“Gerda hastalıklı biri. Romatizmayla başı dertte. Alexander, Vanger Şirketi’nin küçük hissedarlarından ama kendi küçük şirketi ve restoranlarıyla uğraşıyor. Yılın birkaç ayını Barbados’ta geçiriyor, orada turizm sektörüne yatarım yaptı.”

Henrik VangerTe Gerda’ran evlerinin arasındaki iki küçük binayı aile üyeleri misafirhane olarak kul anıyordu. Henrik’in evinin öteki tarafında, şirketten emekli olmuş birinin karısıyla birlikte oturduğu bir bina daha vardı. Ama çift, kışları İspanya’da geçirdikleri için şimdi boştu.

Ada turuna başladıkları yol ayrımına döndüklerinde göreceklerini görmüşlerdi. Hava kararıyordu. İnisiyatifi Mikael aldı.

“Henrik, ben yalnızca bu girişimin bir sonuç vermeyeceğini söyleyebilirim ama beni ne için işe aldıysan onu yapacağım.

Biyografini yazacağım. Seni memnun etmek için Harriet Vanger hakkındaki bütün materyali baştan sona, olabildiğince dikkatli bir gözle elden geçireceğim. Benim bir dedektif olmadığımı anlamam istiyorum, yani benden mantık dışı beklentilerin olmasın.”

“Benim bir şey beklediğim yok. Yalnızca gerçeği ortaya çıkartmak için son bir girişimde daha bulunmak istiyorum.” “İyi.”

“Ben gece adamıyım,” dedi Henrik Vanger. “Bana öğleden itibaren ulaşabilirsin. Yukardaki çalışma odasını düzenleyeceğim, istediğin zaman kul anabilirsin.”

“Gerek yok, teşekkür ederim. Misafirhanede bir oda var, orada çalışırım.” “Nasıl istersen.”

“Seninle konuşmam gerekirse bunu senin çalışma odanda yaparız ama daha bu akşamdan seni sorulara boğacak değilim.”

“Anlıyorum.”

“Bütün o belgeleri okumak haftalar alabilir. İki cepheden çalışmalıyız. Gün içi birkaç saat buluşur, söyleşi yapar ve biyografin için materyal toplarız.

HarrietTe ilgili kafama takılan bir şey olursa, bunu seninle paylaşırım."
"Akıl ıca görünüyor."

"Ben serbest çalışırım, belirli bir çalışma saatine bağlı kalamam."

"Bu senin bileceğin bir şey."

"Aldığım cezadan dolayı birkaç ay cezaevinde kalacağım. Ne zaman olur bilemiyorum ama karara itiraz etmeyi de düşünmüyorum.

Yani büyük ihtimal bu, bu yıl içinde olacak." Henrik Vanger bir kaşını kaldırdı.

"Talihsiz bir durum. Zamanı geldiğinde bu sorunu çöze-riz.

Erteleme için başvurabilirsin."

"Eğer izin verirlerse ve ben yeterli malzemeyi toplamış olursam biyografini yazmaya cezaevinde de devam ederim. Neyse, bunu o gün geldiğinde düşünürüz. Bir şey daha var; ben hâlâ Mülennhım'un ortaklarından biriyim. Dergi şimdi ciddi bir krizle karşı karşıya. Eğer benim Stockholm'de olmamı gerektiren bir durum ortaya çıkarsa, bu işi bırakıp gitmek zorunda kalabilirim."

"Seni köle olarak işe almadım. Üstlendiğin şeyi sağlam ve tutarlı bir şekilde yapmam istiyorum. Ama nasıl çalışacağına sen karar vereceksin, çalışma saatlerini de canın nasıl istiyorsa öyle ayarlayabilirsin. Eğer ara vermen gerekirse ver ama işi savsakladığım fark edersem, sözleşmemizi çiğnediğini düşünürüm."

Mikael başım sal ayarak onayladı. Henrik Vanger, köprüye doğru bakıyordu. Oldukça zayıftı. Mikael birden onun hüzünlü bir bostan korkuluğuna benzediğini fark etti.

"Mil ennittm'a gelince, nasıl bir kriz yaşadığını konuşalım, belki bir biçimde yardımcı olabilirim."

"Bana yardımcı olmanın en iyi yolu, VVennerström'ün kafasını gümüş bir tepside bana hemen sunmandır."

“Yo, hayır, bunu yapmayı düşünmüyorum,” dedi yaşlı adam ve Mikael’e sert bir ifadeyle baktı. “Bu işi, VVennerström’ün kirli çamaşırlarım ortaya dökme sözü verdiğim için kabul endiğini biliyorum. Eğer bunu şimdi yaparsam, camn ne zaman istiyorsa işi bırakabilirsin. Bu bilgileri bir yıl soma alacaksın.”

“Henrik, bunu söylediğim için beni bağışla ama bir yıl daha yaşayacağından emin değilim.”

Henrik Vanger iç çekti, düşünceli bir ifadeyle başım balıkçı limanına çevirdi.

“Anlıyorum. Dirch FrodeTe konuşacağım, bir yol bulur muyuz göreceğiz. Ama Mil ennium’a başka şekilde de yardım edebilirim.

Anladığım kadarıyla reklam gelirleri düşüyor.”

“Reklamlar aktüel bir sorun ama kriz bundan daha derinlere uzanıyor. Güvenilirlik sorunu. Eğer insanlar dergiyi almazlarsa ne kadar reklam aldığımızın bir önemi kalmaz.”

“Sanırım öyle olur. Ama ben hâlâ, her ne kadar pasif olsam da, oldukça büyük bir şirketin yönetim kurulundayım. Bizim de reklam vermemiz gerekiyor. Neyse, bu sorunu sonra konuşalım. Akşam yemeğini benimle… ”

“Hayır. Önce bir yerleşeyim, küçük bir alışveriş yapıp, şöyle bir etrafa da bakacağım. Yarın da Hedestad’a inip biraz kışlık kıyafet alırım.” “İyi fikir.”

“Harriet hakkında tuttuğun arşivi bana göndermeni istiyorum.” “İcabına bakılacak…” “Büyükbir dikkatle… Sanırım.”

Mikael misafir kulübesine döndüğünde dişleri soğuktan birbirine çarpıyordu. Pencerenin dışındaki termometre eksi 15’i gösteriyordu.

Şu yirmi dakikalık yürüyüşteki kadar daha önce üşümüş müydü hatırlayamıyordu.

Hemen yerleşme işine koyuldu. Elbiseleri bavuldan çıkarıp gardıroba yerleştirdi. Tuvalet malzemelerini banyo dolabına koydu.

Dört köşeli ve tekerlekli bavuldan kitaplar, cd, cd çalar, küçük Sony marka bir kayıt cihazı, not defterleri, bir mikro yazıcı, taşınabilir mürekkepli yazıcı, Minolta marka dijital fotoğraf makinesi ve bir yıl ık sürgün yerinde bulamayacağım düşündüğü diğer şeyleri çıkarttı.

Kitap ve cd’leri Hans-Erik VVennerström hakkında araştırmaların olduğu iki dosyayla birlikte çalışma odasındaki kitaplığa koydu. Bu dosyalar pek işine yaramazdı ama atmaya da kıyamamıştı. Bu iki dosya bir şekilde kariyerinin devamı için yapı taşlarına dönüşmeliydi.

En son çantasını açtı, iBook’unu çıkartıp çalışma masasımn üzerine koydu. Soma durdu, koyun gibi bir suratla etrafına baktı. Tlıe benefits ofliving countryside (Şehir dışında yaşamanın faydaları).

Birden internet bağlantısının olmadığını fark etti.

Mutfağa geçti, cep telefonundan telefon idaresini aradı. Biraz uğraştıktan soma Henrik Vanger’in ısmarladığı şeylerden haberdar olan birini buldu. ADSL hattımn kapasitesini sordu, Hedeby adasına kadar kablo döşeyebilirlerdi ama birkaç gün alırdı.

İşini bitirdiğinde saat dördü biraz geçiyordu. Ayağına tekrar dolapta bulduğu kalın çorapları ve çizmeleri giydi, üzerine ekstra bir kazak geçirerek dışarı çıkmaya hazırlandı. Dış kapıya geldiğinde durdu; evin anahtarlarını almamıştı. Stockholm’de edindiği içgüdüleri, kapıyı kilitlemeden bırakmaya karşı koyuyordu. Tekrar mutfağa girdi, etrafı araştırmaya başladı. Sonunda bir çiviye asılı anahtarı buldu.

Termometre eksi 17’ye düşmüştü. Hızla köprüyü geçti, küçük bir tepeyi tırmanarak, kilisenin önünden devam etti. Yaklaşık üç yüz metre ilerideki Konsum mağazasına girdi. Aldığı iki kağıt torba dolusu eşyayı eve taşıdıktan sonra geri döndü. Köprüyü bir kez daha geçip, hemen yam başındaki Sussanne’nin Yeri’ne girdi. Tezgahın gerisinde el i yaşlarında bir kadın vardı. Kadına adım sordu -

Sussanne’ydi- kendini tanıtarak bundan sonra oranın müdavimi olacağım söyledi. İçerde ondan başka müşteri yoktu. Sussanne’nin ikram ettiği kahvenin yanına bir sandviç ısmarladı, bir de eve götürmek için somun satın aldı. Gazetelerin durduğu köşeden Hedestad Kuriren’i alıp köprüye ve kilisenin aydınlatılmış ön cephesine bakan bir masaya oturdu. Manzara, bir yılbaşı kartına benziyordu. Gazeteyi okuması dört dakika sürdü. İlgisini çeken tek haber Birger Vanger adlı yerel politikacımn -Liberal Parti üyesi- Hedestad’a bir teknoloji geliştirme merkezi açacağıydı. Mikael kapanış saatine, 6.00’ya kadar kafede oturdu.

Akşam yedi buçukta Erika’yı aradı ama telefonu kapalıydı. Mutfak kanepesine oturdu, eline bir kitap aldı. Arka kapak yazısına bakılırsa, bu kitap genç bir feministin sansasyonel çıkış romamydı. Yazarın Paris seyahatinde cinsel hayatına bir düzen verme çabasını anlatıyordu. Mikael, kendi cinsel deneyimlerini hem de lise düzeyinde bir üslupla pazarlayan birine nasıl olup da feminist denildiğini merak etti. Belli ki denilemezdi. Romanı, yazarı yeni bir Carina Rudberg diye lanse edildiği için almıştı. Gerek biçimi gerekse de içeriğiyle

RudbergTe aralarında hiçbir benzerlik kurulamayacağım anlaması için çok fazla okuması gerekmedi. Çok geçmeden de bir tarafa bıraktı, onun yerine 1950 tarihli Rekordmagasin dergisinde yayınlanan Hopalong Cassidy hakkında yazılmış macera öyküsünü okudu.

Yarım saatte bir, boğuk bir kilise çanı sesi geliyordu. Yolun diğer tarafında oturan Gunnar Nilsson’un evinin penceresinde ışık vardı ama kimse görünmüyordu. Harald Vanger’in evi karanlıklar içindeydi.

Dokuz civarı, bir araba köprüyü geçerek buruna doğru kayboldu.

Gece yarısı kilisenin cephesini aydınlatan ışıklar söndü. Belli ki Hedeby’ün Ocak başlarındaki hafta sonu eğlencesi, ancak bu saatlere kadar sürüyordu. Tuhaf bir sessizlik vardı.

Erika’yı bir daha aradı, yine kapalıydı. Mesaj bıraktı, ışığı söndürüp yatağa girdi. Uykuya dalmadan önce, Hedeby’de çıldırma riskinin oldukça yüksek olduğunu düşünüyordu.

Kesif bir sessizliğe uyanmak tuhaf bir duyguydu. Bir saniyeden daha kısa bir sürede derin bir uykudan, kesin bir uyanıklığa geçti.

Yatüğı yerden sessizliği dinledi. Oda soğuktu. Başını çevirip komodinin üzerindeki kol saatine baktı. Yediyi sekiz geçiyordu, daha önce hiç bu kadar erken kalkmamıştı. İki masa saatini birden kurar, yine de uyanmakta güçlük çekerdi. Şimdi kendi kendine uyanmıştı, üstelik yorgun da değildi.

Kahve suyunu koyduktan sonra duşa girdi. Birden kendisiyle dalga geçme isteğiyle dolmuştu. Kaile Blomkvist'in el değmemiş

yerlere keşif gezisi.

Duş musluğuna küçük bir dokunuşla su, haşlayıcı bir sıcaklıktan buz gibi soğuğa geçiyordu.

Kahvaltı masasında sabah gazetesi yoktu. Tereyağı buz tutmuştu.

Mutfak malzemelerinin olduğu çekmecede peynir bıçağı yoktu.

Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Termometre eksi 21 'i gösteriyordu.

Günlerden cumartesiydi.

Hedestad'a giden otobüs durağı Konsum mağazasının önündeydi.

Mikael sürgün hayatına, şehre inip alışveriş yapma planını gerçekleştirmekle başlayacaktı. Tren istasyonunun karşısında otobüsten indi, şehirde şöyle bir tur attı. Bir çift sağlam postal, iki uzun iç don, birkaç tane fanila, bir kalın gocuk, sıcak tutacak bir başlık ve bir çift de eldiven aldı. Elektronik malzemelerin satıldığı bölümde, portatif antenli, taşınabilir bir televizyon buldu. Satıcı televizyonun, Hedeby Adası'nda hiç değilse İsveç televizyon kanalını çekeceğine garanti veriyordu. Mikael eğer sabanın dediği gibi çıkmazsa ödediği parayı geri alacağına yemin ederek televizyonu da yüklendi.

Kütüphaneye uğrayıp üyelik kartı çıkarttı. Elizabeth George'unbütün polisiyelerini istedi. Bir kırtasiyeciye uğrayıp kalem ve not defteri, sonra da bütün bu satın aldıklarını taşıyabilmek için büyük bir spor çanta aldı.

Tütüncüye de uğradı; aslında sigar ayı onyıl öncebır akmıştı ama birdenbire nikotin ihtiyacı hissetmişti. Sigara paketini açmadan ceketinin cebine koydu. Son olarak gözlükçüye uğradı ve lens suyu aldı ve yeni lensler ısmarladı.

Saat iki civarında Hedeby'e geri döndü. Tam aldığı kıyafetlerin fiyat etiketlerini sökerken, dış kapının açıldığını duydu. El i yaşlarında, sarışın bir kadın, mutfak kapısının kenarına vurduktan sonra beklemeden içeri girdi. Bir elinde çörek dolu bir tabak vardı.

"Merhaba, sana hoş geldin demek istedim. Adım Helen Nilsson, yolun karşı tarafında oturuyorum, yani komşuyuz." Mikael kadının elini sıkarak kendini tanıttı.

"Evet ya, seni televizyonda görmüştüm. Akşamları misafir kulübesinde ışık yanması doğrusu güzel bir şey."

Mikael kahve suyu koydu, kahve davetine itiraz etmekle birlikte masaya oturan kadın, göz ucuyla dışarı bakıp:

"Henrik geliyor, kocamla birlikte. Sanırım sana birtakım kutular getiriyorlar," dedi.

Bir el arabasını sürükleyen Henrik Vanger ve Gunnar Nilsson dış

kapıda durdular. Mikael, kutuları taşımaya yardıma olmak için aceleyle dışarı çıktı. Kutuları demir sobanın yanma yığdılar. Mikael kahve fincanlarını çıkarttıktan sonra Helen'in getirdiği keki kesti.

Gunnar ve Helen Nilsson hoş insanlardı. Mikael'in Hedestad'a niçin geldiğini merak eder gibi değil erdi. Henrik Vanger'e çalıştığını bilmeleri onlar için yeterli bir açıklama olmalıydı. Henrik Vanger'in NilssonTarla kurduğu ilişkinin samimiyetine bakılırsa, efendiyle çalışanlarının arası gayet iyiydi. Köy hakkında ve Mikael'in şu an oturduğu evi kimin yaptığını konuşuyorlardı. Nilsson çifti, ev konusunda Vanger'in bel eğinin onu yanılttığını iddia ederken; Henrik Vanger, Gunnar'la ilgili komik bir hikaye anlattı: Gunnar bir akşam eve dönerken köprünün öte yakasında oturan köyün delisinin, şimdi Mikael'in oturduğu kulübeye pencereden girmeye

çalıştığını görmüş, adamın yanma giderek kapının kilitli olmadığını, oradan girebileceğini söylemiş. Mikael'in küçük televizyonunu şüpheli gözlerle inceleyen Gunnar, eğer izlemek istediği bir program olursa akşamları onlara gelebileceğini söyledi. Çanak antenleri vardı.

Henrik Vanger, Nilsson çifti gittikten sonra bir süre daha Mikael'in yanında kaldı. Getirdiği arşivi Mikael'in tasnif etmesi daha uygundu, bir sorun yaşarsa eve gelip ona sorabilirdi. Mikael teşekkür edip, bir çözüm bulunur diyerek Vanger'i yolcu etti.

Mikael yalnız kaldığında karton kutuları çalışma odasına taşıdı ve gözden geçirmeye başladı.

Yeğeninin kaybolmasından sonra Vanger, otuz altı yıl süren özel bir araştırma yapmıştı. Mikael bunun, hastalıklı bir takıntının mı, yoksa zamanla entelektüel bir oyuna dönüşen bir çabanın ürünü mü olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Ama yaşlı adamın bir arkeolog titizliğiyle çalıştığı ortadaydı; yedi raf dolusu materyal toplamıştı.

Araştırmanın ana gövdesi, Harriet'in kaybolması hakkında polis araştırmalarını içeren yirmi altı dosyaydı. Mikael "sıradan" bir kayıp vakası hakkında bu kadar çok araştırma materyali olmasını anlamakta zorluk çekiyordu. Ama bir yandan da Henrik Vanger'in, Hedestad polisini akla gelen ve gelmeven bütün ipuçlarını araştırmaya yöneltmek için, bütü ağırlığını kul anmış olacağını kestirebiliyordu.

Polis araştırmalarının dışında gazete kupürlerinin olduğu dosyalar, fotoğraf albümleri, haritalar, Hedestad ve Vanger Şirketi hakkında yazılar, Harriet Vanger'in günlüğü (çok kısa bir günlüktü) okul kitapları, hastane raporları ve buna benzer başka şeyler de vardı. Ayrıca her biri yüz sayfalık, A4 boyutunda, kitap gibi ciltlenmiş

on altı belge daha vardı. Bunlar, soruşturma hakkında Henrik Vanger'in tuttuğu bir tür seyir defteriydi. Yaşlı adam bu defterlere kendi düşüncelerini, spekülatif akıl yürütmelerini, olayın kör noktalarını ve gözlemlerini düzgün bir el yazısıyla kaydetmişti.

Mikael bunları şöyle bir karışürdı. Metinlerin edebi üslubuna bakarak, bunların düzinelerce eski not defterinden temize çekilmiş

olabileceğini düşündü. Son olarak Vanger ailesi hakkında tutulmuş

onlarca dosya vardı; bu dosyadaki sayfalar daktilo ile yazılmıştı, uzun bir çalışmanın ürünü oldukları bel i oluyordu.

Henrik Vanger, kendi akrabaları hakkında da araştırma yapmıştı.

Saat yedi civarında dış kapıdan gelen ısrarlı miyavlama sesiyle dosyaların başından kalkan Mikael kapıyı açtı, açar açmaz da tekir bir kedi hızla içeri daldı.

Kedinin arkasından bakan Mikael kendi kendine: “O da haklı,”

dedi.

Bir süre etrafı koklayarak dolaşan kedi, bir tabağa konulan sütü bir çırpıda yalayıp içtikten sonra, mutfaktaki divanın üzerine sıçradı ve kıvrılıp yattı. Oradan inmeye hiç niyeti yoktu.

Mikael dosyalar hakkında bir fikir edinip anlaşılır bir sırayla raflara dizdiğinde saat onu geçiyordu. Mutfağa geçti, kahve suyu koyup iki sandviç hazırladı. Kediye biraz sosis ve bir parça da ciğer ezmesi verdi. Bütün gün yemek yemeyen Mikael’in, tuhaf bir şekilde canı yemek de istememişti. Hazırladığı sandviçleri yedikten sonra cebinden sigara paketini çıkartıp bir sigara yaktı.

Cep telefonunda mesaj olup olmadığını kontrol etti. Erika aramamıştı, ona bir kez daha ulaşmayı denedi ve yine telesekreter mesajı aldı; aboneye şu an ulaşılamıyor…

Mikael, özel araştırma görevine Henrik Vanger’den ödünç aldığı Hedeby haritasını inceleyerek başladı. Henrik Vanger’le yaptığı ada turunun bilgileri henüz tazeyken, haritanın üzerinde kimin nerede oturduğunu işaretledi. Vanger klanının kişi galerisi bir hayli kabarıktı; kimin kim olduğunu anlaması zaman alacaktı.

Gece yarısına doğru sıcak tutacak giysiler giydi, yeni aldığı kalın botları ayağına geçirip dışarı çıktı. Köprüyü geçtikten sonra, kilisenin önünden geçip boğaza doğru uzanan yola girdi. Boğaz ve eski liman buz tutmuştu ama ilerilerde kara bir kemer gibi uzanan suyu görebiliyordu. Kilisenin cephesini aydınlatan ışıklar söndüğünden etraf kararmıştı. Soğuk ve yıldızlı bir geceydi.

Birden bir karamsarlığa kapıldı. Henrik Vanger'e nasıl kandığına, bu tuhaf işi nasıl olup da kabul endiğine bir türlü akıl erdiremiyordu.

Bunun zaman kaybından başka bir şey olmadığını söyleyen Erika haklıydı. Stockholm'de kalmalı -sözgelimi Erika'yla yatakta olmalı- ve Hans Erik Wennerström'e karşı vereceği savaşın planlarını yapmalıydı. Ama bu konuda da isteksizdi, ayrıca nasıl bir karşı strateji geliştirmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Eğer o an gündüz vakti olsaydı Henrik Vanger'in yanına gidip sözleşmeyi iptal ettirir ve hemen Stockholm'e dönerdi. Ama Vanger Çiftliği çoktan karanlığa gömülmüştü. Kilisenin yanındaki tepeden adadaki bütün evler görülebiliyordu. Harald Vanger'in evinin ışıkları da sönmüştü. Ama burunun en ucundaki Martin Vanger'in villasında, Cecil a Vanger'in evinde ve kiraya verilmiş olan evde ışık vardı.

Küçük tekne limanında, ressam Eugen Norman'ın kulübesinin de ışığı yanıyor, kulübenin bacasından yoğun, kıvılcımlı bir duman yükseliyordu. Sussanne'nin Yeri'nin üst katında da ışık vardı. Acaba Sussanne orada mı yaşıyordu, eğer öyleyse o da kendisi gibi yalnız mıydı?

Pazar sabahı geç saatlere kadar uyuyan Mikael, korkunç bir gürültüyle uyandı. Nerede olduğunu ve gürültünün ayine davet eden kilise çanlarından geldiğini anlaması kısa sürdü. Saat on bire geliyor olmalıydı. Geceleyin kapıldığı karamsarlık duygusundan hâlâ kurtulamamışü, bir süre yatakta kaldı. Yatak odasının kapısından gelen ısrarlı miyavlama sesiyle kalktı, dış kapıyı aralayıp kedinin çıkmasına izin verdi.

Saat on iki civarında duş aldıktan sonra kahvaltı yapb. Kararlı bir ifadeyle çalışma odasına gitti. Polis soruşturmasının ilk dosyasını aldı. Arkasından tekrar tereddüde kapıldı. Pencereden Sussanne'nin Yeri tabelası

görünüyordu, dosyayı çantasına koydu, sokak kıyafetlerini giyindi. Kafe tıka basa müşteriyle doluydu. Şimdi kafasını meşgul eden, Hedeby gibi bir delikte bir kafe, varlığını nasıl sürdürür sorusunun cevabını almıştı. Sussanne, kilise ziyaretçileri, cenaze ahalisi ve diğer organizasyonlar konusunda uzmanlaşmıştı.

Biraz yürümeye karar verdi. Konsum pazar günleri kapalıydı, Hedestad'a giden yolda birkaç yüz metre yürüdü, oradaki bir benzinlikten birkaç gazete aldı. Hedeby'de bir saat dolaşarak anakara tarafını tanımaya çalıştı. Kilise ve konsumun yakın çevresindeki şehrin merkezinde, iki katlı eski taş evler vardı. Mikael bunların 1910 ya da 1920'li yıllara ait olabileceklerini düşünüyordu.

Şehrin kuzey girişinde, çocuklu aileler için yapılmış oldukça bakımlı apartmanlar yükseliyordu. Kilisenin güneyinde kıyı boyunca uzanan vil alar vardı. Hedeby'ün, Hedestad'm yöneticileri ve memurlarının oturduğu nezih bir yerleşim yeri olduğu bel iydi.

Mikael geriye dönerek köprüye doğru yürüdü, Sussanne'nin Yeri boşalmış, Sussanne masaları temizlemekle uğraşıyordu. "Pazar telaşı," dedi kafeye girdiğinde.

Sussanne başını sal ayarak onayladı ve alnına düşen saçlarını kulağının arkasına topladıktan sonra "Merhaba Mikael," dedi. "Adımı hatırladın."

"Hatırlamamak ne mümkün," dedi Sussanne. "Önceki yılki dava sırasında seni televizyonda görmüştüm."

Mikael biraz utanmıştı. "Haberlerde bir şeyler bulmak zorundalar,"

diye mırıldanarak, köprüye bakan masaya oturdu. Sussanne'nin bakışlarıyla karşılaştığında gülümsedi.

Öğleden sonra saat üçte, Sussanne o gün için kapanış saatinin geldiğini bildirdi. Kilise ziyaretinin yarattığı koşuşturmadan sonra yalnızca birkaç müşteri daha uğramıştı. Mikael, Harriet Vanger'in kaybolması hakkında polisin yaptığı araştırma raporunun yaklaşık beşte birini okuyabilmişti.

Dosyayı kapattı, çantasına koydu, kafeden çıktı, hızlı adımlarla köprüyü geçip evine yöneldi.

Kedi, merdivenlerde bekliyordu, Mikael kimin kedisi olduğunu merak ederek etrafına bakındı, bel i ki sahipsizdi. Kapıyı açıp içeri aldı, ne de olsa ona arkadaşlık ediyordu.

Bir kez daha Erika'ya ulaşmayı denedi ama telefonu hâlâ kapalıydı. Demek ki Mikael'e çok kızmışü. Yazı işleri bürosunu ya da Erika'nın evini arayabilirdi ama inat edip aramadı. Şimdiye kadar yeterince mesaj bırakmıştı. Erika'yı boş verip kahve suyu koydu, mutfak divanına uzanmış olan kediyi biraz ileri itti ve masanın üzerine dosyayı açtı.

Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için dikkatle okumaya başladı.

Akşamın geç saatlerinde dosyayı kapattığında not defterinin birkaç sayfası aldığı notlarla dolmuştu. Bunlar, hatırlatma notları ve diğer dosyalarda cevabını bulmayı umduğu sorulardı. Belgeler tarih sırasına göre tasnif edilmişti. Mikael bunların Henrik Vanger tarafından mı düzenlendiği, yoksa atmışlı yıl ardaki polislerin çalışma sisteminin bir ürünü mü olduğundan emin değildi.

Dosyanın ilk sayfasında, kayıp ihbarı hakkında tutulan raporun fotokopisi vardı. İhbar Hedestad polis merkezine telefonla yapılmıştı.

Telefona cevap veren polis memuru raporun altını 'Gp. Ryttinger'

adıyla imzalamıştı, Mikael bunu 'görevli polis' diye yorumladı.

İhbarda bulunan Henrik Vanger'di. 23 Eylül 1966, saat 11.14 tarihli kayıt raporuna adresi ve telefon numarası da eklenmişti. Rapor oldukça kısaydı:

Hrk. Vanger telefon açarak kardeşinin (?) kızı Harriet Ulrika Vanger'in -15 Ocak 1950 doğumlu (16 yaşında) Hedeby Adasında oturur- Cumartesi öğleden sonraki saatlerden beri kayıp olduğunu, ailenin çok endişelendiğini bildirdi.

Rapordaki nota göre; P-014’e (Polis arabası? Devriyesi? Botu?) 11.20 ‘de olay yerine gitmesi emredilmişti.

Saat 11.35’te, Ryttingen’in el yazısından daha zor okunur bir elyazısıyla düşülmüş bir not daha vardı. Polis Magnusson’un raporu: Hedeby’e giden köprü hâlâ kapalı. Geçişler botlarla yapılıyor.

Saat 11.35’te Ryttinger geri dönmüştü: H-by’den telefon açan Magnusson, 16 yaşındaki Harriet Vanger’in cumartesi öğle saatlerinden beri kayıp olduğunu doğruladı. Aile çok endişeliymiş.

Harriet’in gece evde kalmadığına inanıyorlarmış. Köprüdeki kaza nedeniyle adayı terk etmiş de olamazmış. Görüşüne başvurulan aile üyelerinden hiçbirinin HV’nin nerede olduğuna dair bir fikri yokmuş.

Saat 12.19: G.M’ye konu hakkında telefonla bilgi verildi.

Son not saat 13.24’de düşülmüştü: G.M, H-by’de. Olay yerinde, işe el koydu.

İkinci sayfada, G.M. kısaltmasıyla, bir botla Hedeby Adası‘na geçerek Harriet Vanger olayının araştırılmasını üstlenen ve olayla ilgili resmi rapor tutan cinayet masası komiseri Gustaf Morel ‘in kastedildiği anlaşılıyordu. Gereksiz kısaltmaların olduğu ilk rapordan farklı olarak Morell’in raporu daktiloyla, anlaşılır bir tarzda yazılmıştı.

Devam eden sayfalarda ne tür somut adımların atıldığı anlatılıyordu.

Raporda, Mikael’i şaşırtan bir ayrıntı zenginliği vardı.

Morel sistematik bir yol izlemişti. Önce Henrik Vanger ve Harriet’in annesi Isabel a Vanger’in ifadelerine başvurmuştu. Daha sonra sırasıyla, Harald Vanger, Greger Vanger, Harriet” kardeşi Martin Vanger ve Annita Vanger’le konuşmuşu, Mikael, bütün bu görüşmelerin önem sırasına göre yapıldığı sonucunu çıkardı.

Raporlara bakılırsa, ailedeki statüsü dul bir kraliçeye benzeyen Henrik Vanger’in annesi Ulrike Vanger’in olaya dair verebileceği hiçbir bilgi

yoktu. O akşam erkenden yatmış ve Harriet'i de birkaç gündür görmemişti. Komiserle görüşmesinin nedeni, yalnızca görüşlerini aktarmakmış gibi görünüyordu. Bu görüşleri de polisin hemen harekete geçmesini istemekten ibaretti.

Henrik Vanger'in ağabeyi Harald Vanger, etkili aile üyeleri listesinde ikinci sıradaydı. Harriet Vanger'i Hedestad'daki festivalden döndükten sonra kısa bir süre görmüştü ama "köprüdeki olaydan sonra hiç görmemiş ve şimdi nerede olduğm dair bir fikri yok" tu.

Harald ve Henrik Vanger'in kardeşi Greger Vanger, on alü yaşındaki kayıp kızı, Henrik Vanger'in odasında gördüğünü, kızın Hedestad'daki festivalden döndükten sonra Henrik'l konuşmak için randevu istediğini söylemişti. Greger, kızı ki saca selamlamış ama konuşmamışlardı. Kızın nerede olabileceğine dair bir fikri yoktu ama ona göre kız, büyük ihtim kimseye haber vermeme sorumsuzluğunu göstererek bir a kadaşmın yanma gitmişti ve çok geçmeden ortaya çıkacak ama eğer dediği gibiyse kızın adayı nasıl terk etmiş olabile.

ğine bir cevabı yoktu.

Martin Vanger'le yapılan görüşme çok kısa sürmüş Uppsala Lisesi'nde son sınıf öğrencisiydi, orada Haral Vanger'in yanında kalıyordu. Harald'ın arabasında yer olmadığı için trene binmek zorunda kalmış ve Hedestad'a geç saatlerde inmişti. Köprüdeki kaza nedeniyle Hedeby'e ancak akşamın geç saatlerinde botla geçebilmişti. Onun ifadesine

başvurulmasının nedeni, kız kardeşinin evden kaçma gibi bir planı vardıysa ona sezdirmiş olabileceği ihtimaliydi. Harriet'in annesi bu soruya tepki duymuştu ama Komiser Morel 'e göre, o an umut edilebilecek en iyi şey, kızın evden kaçmış olmasıydı. Martin yaz tatilinden beri kız kardeşiyle hiç konuşmamıştı ve elinde anlatmaya değer bir bilgi yoktu.

Harald Vanger'in kızı Annita Vanger, rapora yanlışlıkla Harriet'in

"kuzeni" olarak kaydedilmişti, doğrusu Harriet'in kuzeninin kızı olmalıydı. Stockholm Cniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiydi ve yaz tatilini Hedeby'de geçirmişti. Harriet'le neredeyse yaşıttılar ve çok yakın arkadaş

olmuşlardı. Babasıyla birlikte adaya cumartesi günü gelmişlerdi, Harriet’le buluşmayı iple çekmiş ama buna fırsat bulamamışta. Annita Vanger çok endişeleniyordu çünkü ona göre Harriet, aileye haber vermeden bir yere gitmezdi. Onun bu görüşünü Henrik ve Isabel a da paylaşıyordu.

Komiser Morell, aile üyeleriyle görüşürken bir yandan da Magnusson ve Bergman’ın ekibine -ekip 104- hava kararmadan bir arama grubu kurmaları emri vermişti. Köprü hâlâ trafiğe kapalı olduğundan anakaradan destek almak oldukça zordu. İlk arama grubunda her yaştan kadın ve erkek olmak üzere otuza yakın insan vardı. Balıkçı limanındaki boş kulübeler, kıyı şeridi, köyün yakınındaki ve balıkçı limanının üst tarafında, Güney Dağı denilen ormanlık alan araştırılmıştı. Güney Dağı denilen yerin aranma nedeni, birinin ortaya attığı, köprüde olup bitenleri izlemek için Harriet’in oraya tırmanmış olabileceği ihtimaliydi. Kuzey çiftliği ve Harriet’in bazen uğradığı, adanın öteki tarafında bulunan Gottfried’in kulübesine de bakılmıştı.

Akşam saat on civarında, karanlığın bastırmasıyla bir sonuç almamadan arama faaliyetlerine ara verilmişti. O gece ısı sıfır derecelere düşmüştü.

Komiser Morell ana karargahını, Henrik Vanger’in hizmetine sunduğu, çiftlik evinin alt katındaki salona kurmuştu. Morel bir dizi önlem almıştı.

Isabel a Vanger’in eşliğinde Harriet’in odasını incelemiş, Harriet Vanger’in kaçmış olabileceğine dair bir işaret, eksik elbiseler, çanta vb. şeyler araştırmıştı. Isabel a Vanger’in bu konuda pek de yardımcı olduğu söylenemezdi, kızının gardırobundan habersizdi. Genel ikle kot pantolon giyerdi ama bütün kot pantolonlar da birbirine benzerdi.

Harrief in el çantası yazı masasının üzerindeydi. Çantada kimliği, içinde dokuz kron el i öre olan cüzdanı, bir tarak, bir ayna ve bir de mendil vardı. Araştırmadan sonra Harriet’in odası kapatılmıştı.

Morel , diğer aile üyelerini ve çalışanları da sorgulamıştı. Bunların bir kısmı özenle kaydedilmişti.

İlk arama grubu moral bozucu bir sonuçla döndüğünde, komiser daha sistemli bir arama yapma kararı vermiş; birçok yere başvurarak destek

talebinde bulunmuştu. Ormanda Yön Bulma Kulübü'yle ilişkiye geçmiş, üyelerinin arama faaliyetine katılmasını sağlamalarını istemişti. Gece yarısı, çoğunluğu gençlerden oluşan el i üç aktif sporcunun, ertesi sabah saat 7.00'de Vanger çiftliğinde olacağı haberini almıştı. Henrik Vanger, Vanger Grubu'na ait kağıt fabrikasında çalışan el i işçiyle bu gruba destek vermiş, arama çalışmasına katılanların yiyecek ve içecek sorunlarını hal etmişti.

Mikael Blomkvist, olay dolu o yirmi dört saatte adada neler yaşanmış olabileceğini kafasında canlandırabiliyor-du. Köprüdeki kaza büyük bir telaşa yol açmış olmalıydı. Ana karadan destek almanın güçlüğü yanı sıra, aynı yerde ve hemen hemen aynı saatlerde meydana gelen iki dramatik olay arasında bağ da kurmuş

olmalıydılar. Hatta Morel , yakıt tankerinin enkazı kaldırılırken, Harriet Vanger'in kötü bir tesadüf eseri tankerin altında kalmış

olabileceğini düşünerek köprüye gitmişti. Mikael'in Morel 'de bulabildiği tek mantık dışı davranış da buydu. Çünkü kızın olaydan sonra adada görüldüğünün ispatı vardı. Komiser Morell, akla uygun bir açıklama yapmaksızın, bu iki olay arasında bir biçimde bir bağ

olduğunu düşünüyordu.

Karmaşayla geçen ilk günün sonunda, olayın hızla çözüm kazanacağına ilişkin umutlar kaybolarak, yerini iki spekülasyona bırakmışü. O gün adayı fark edilmeden terk etmenin bütün zorluklarına rağmen Morell, kızın evden kaçmış olma ihtimalini yok saymak istemiyordu. Harriet Vanger'in ada dışında da aranmasına karar vermiş ve Hedestad'daki gezici ekiplere kayıp kız konusunda uyanık olmaları emrini vermişti. Ayrıca cinayet masasındaki arkadaşlarından, kayıp kızı görüp görmediklerini öğrenmek için otobüs şoförleri ve tren istasyonu görevlileriyle konuşmalarını istemişti.

Bu yöndeki araşürmalardan olumsuz sonuçlar gelmeye başladığında Harriet Vanger'in bir kazaya kurban gitmiş olma ihtimali kuvvet kazanmaya başlamış, devam eden günlerde araştırma daha çok bu ihtimal üzerinden yürütülmüştü.

Kızın kaybolmasını izleyen ilk iki günde arama zinciri -Mikael'in anlayabildiği kadarıyla- son derece profesyonelce çalışmıştı. Arama faaliyetlerini, bu gibi olaylarda tecrübe sahibi olan polis ve itfaiyeciler yönetmişti. Hedeby Adası'nda erişilmesi zor birkaç ormanlıkbölge olsa da, adanın yüzölçümü küçük olduğu için bütün ada özenle taranabilmişti. Bir polis botuyla birlikte, Petterson'a ait iki bot adanın etrafını dolaşarak kıyıları kontrol etmişti.

İkinci gün arama faaliyetine katılanların sayısı azalülmış, erişilmesi ve girilmesi zor bölgelere, özellikle de "İstihkam" denilen yere -İkinci Dünya Savaşı sırasında sahil koruma için yapılmıştı-yeni bir arama için ekipler gönderilmişti.

Köydeki bütün evler, kuyular, rüzgar korunakları köşe bucak aranmıştı.

Resmi tutanaklarda, üçüncü gün son verilen aramaların yarattığı hayal kırıklığı okunabiliyordu. Gustaf Morel o zaman, doğal olarak, farkında değildi ama ulaşılabilecek son noktaya ulaşmışü. Şaşkındı, ikinci adımın ne olması gerektiği ya da araştırmaların nerede sürdürülmesi gerektiğine dair bir şey belirtmemişti. Harriet Vanger buhar olup uçmuş gibiydi ve işte Henrik Vanger'in kırk yıl boyunca sürdürdüğü araştırma böyle başlamıştı.

9. BÖLÜM

6 OCAK PAZARTESİ-8 OCAK ÇARŞAMBA

Mikael, dosyaları geç saatlere kadar okudu. İsa Yortusu'nun 13.

günü yataktan geç saatlerde kalktı. Henrik'i ziyaret etmek için dışarı çıkü. Henrik Vanger'in evinin önünde deniz mavisi eski model bir Volvo duruyordu. Mikael tam Henrik Vanger'in kapışım çalacaktı ki, kapı açıldı ve içeriden el i yaşlarında bir adam çıktı. Neredeyse çarpışacaklardı. Adamın çok acelesi var gibiydi. "Evet? Size yardımcı olabilir miyim?"

"Henrik Vanger'i ziyaret edecektim," dedi Mikael.

Adamın bakışları aydınlandı. Gülümsedi ve elini uzatü.

“Siz Henrik’in biyografisine yardımcı olan Mikael olmalısınız.”

Mikael başıyla onayladı ve adamın elini sıktı. Belli ki Henrik Vanger, Mikael’in adada bulunmasına bahane sağlayan öyküyü yaymaya başlamıştı. Adam oldukça şişmandı -yıl ar boyunca ofis ve toplantı odalarında oturmaktan olmalıydı- ama Mikael, adamın yüz ifadesinin Harriet Vanger’i araştırdığını hemen anlayabilmişti.

“Adım Martin Vanger,” diyen adam, Mikael’in tahminini doğruladı.

“Hedestad’a hoş geldiniz.” “Teşekkür ederim.”

“Bir süre önce seni televizyonda görmüştüm.” “Görünüşe göre bunu herkes yapmış.” “VVennerström… Bu evde pek de popüler sayılmaz.”

“Henrik biraz bahsetti. Öykünün devamını bekliyorum,A “Seni işe aldığını Henrik birkaç gün önce anlattı,” Martin Vanger birden bir kahkaha attı. “Bu işi büyük ihtimal VVennerström için kabul etmiş

olabileceğini de söyledi.”

Mikael, gerçeği söylemeye karar vermeden önce bir süre tereddüt etti.

“Önemli bir neden. Ama dürüst olmak gerekirse bir süre Stockholm’den uzaklaşmam gerekiyordu ve birden karşıma Hedestad çıktı. Sanırım böyle oldu. Bu dava hiç olmamış gibi davranamam. Cezaevine gireceğim.” Martin Vanger birden ciddileşti.

“İtiraz edemez misin?” “Bu durumda bir faydası olmaz.” Martin Vanger saatine baktı.

“Bu akşam Stockholm’e gideceğim, acele etmeliyim. Birkaç gün sonra döneceğim. Bir akşam bana yemeğe gel. O: mahkemede neler olduğunu dinlemeyi çok isterim.”

El sıkışarak vedalaştılar. Volvo’nun kapısını açan Martin; Vanger durdu ve Mikael’e dönüp: “Henrik ikinci katta. Hemen çıkıver.”

Henrik Vanger çalışma odasındaki koltuklardan birine oturmuş

gazete okuyordu. Önündeki sehpada Hedestad-Kurier, Dagens İndustri, Svenska Dagbladet ve akşam gazeteleri vardı. “Kapıda Martin’le karşılaştım.”

“İmparatorluğu kurtarma telaşına kapılmış,” dedi Henrik Vanger ve kahve termosunu havaya kaldırdı. “Kahve?”

“Çok iyi olur,” dedi Mikael. Oturdu ve Henrik Vanger’irl| niçin bu kadar endişeli göründüğünü merak etti. “Gazetede adın geçiyor,”

dedi Vanger.

Ve bir akşam gazetesini Mikael’in önüne itti. Kısa Basın Macerası diye bir başlık vardı. Metni daha önce Finansmagasi-net Monopolde çalışmış olan bir köşe yazarı kaleme almıştı. Adam, herhangi bir sorunla ilgilenen herkesi alaycı bir tonla yerin dibine batırmakla ünlenmişti -feministler, ırkçılık karşıtları, çevreciler- herkes onun alaycı tonundan payına düşeni alırdı. Bununla birlikte kendine ait tek bir görüşü dahi yoktu. Bel i ki şimdi basın eleştirmenliğine soyunmuştu; VVennerström davası sürerken bütün ateşini Mil ennium’a yöneltmiş, Mikael’in tam bir aptal, Erika Berger’in de beceriksiz bir basın sürtüğü olduğunu yazmıştı.

“Dedikodulara göre, genel yayın yönetmeninin kısa etekli bir feminist olmasına ve TV’de dudaklarını ileriye doğru uzatarak konuşmasına rağmen, Mil ennium iflasın eşiğindeymiş. Yazı işlerinin başarıyla pazarladığı, “araştırmacı genç gazetecilerle, iş dünyasındaki haydutları açığa çıkaran dergi” imajıyla bugüne kadar ayakta kalmışlardı. Bu reklam numaralarını genç anarşistler belki yutuyorlardı ama mahkemeye sökmedi. Ve şimdi Kaile Blomkvist de bunu anlamış oldu.”

Mikael Erika’dan bir mesaj var mı diye telefonunu kontrol etti.

Mesaj yoktu. Henrik Vanger hiç konuşmadan Mikael’i inceliyordu; Mikael birden yaşlı adamın ondan sessizliği bozmasım beklediğini hissetti.

“Gerzeğin teki,” dedi Mikael.

Henrik Vanger güldü ve duygusal olmayan bir yorum yaptı: “Öyle olmalı. Ama mahkemede ceza alan o değil.”

“Haklısın. Hiçbir zamanda almayacak. Hiçbir zaman kendine ait bir fikir beyan etmez ama sürüye katılıp, mümkün olan en aşağılayıcı sözlerle son taşı atan hep o olur.”

“Hayatım boyunca bu tür çok insanla karşılaştım. Sana iyi bir öğüt vereyim -benden öğüt almaya ihtiyacın varsa tabi - bırak istediği kadar hırlasın, aldırma, hiçbir şeyi de unutma, fırsatını bulduğunda eski hesapları görürsün. Ama avantaj ondayken değil.” Mikael onu kayıtsızca dinliyordu.

“Benim çok düşmanım oldu. Yılların bana öğrettiği bir şey var; kaybedeceğin kesinken asla savaşa girme. Ama seni aşağılamış

olan hiç kimseyi de affetme. Zamana bırak ve güçlü olduğun zaman saldır. Artık karşılık vermene gerek kalmasa da yap bunu.”

“Bilgece öğütlerin için teşekkürler. Şimdi akrabalarını anlatmanı istiyorum.”

Mikael, sehpanın üzerine bir kayıt cihazı koydu ve düğmesini açtı.

“Neleri merak ediyorsun?”

“İlk dosyayı okudum; Harriet’in kaybolması ve ilk gün-1 lerdeki arama faaliyetlerini. Ama o kadar çok Vanger adı geçiyor ki, kimin kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum.”

Lisbeth Salander, yaklaşık on dakikadır üzerinde Avukat N.| E.

Bjurman yazan pirinç plakete gözünü dikmiş bekliyordu. Koridorda yalnızdı. Sonunda zili çaldı ve kapı kilidinde bir anahtar döndü.

Günlerden salıydı. Bu onların ikinci buluşmasıydı ve Lisbeth’in içinde kötü bir şeyler olacağı hissi vardı.

Korktuğu, Avukat Bjurman değildi. Lisbeth ne insani lardan ne de başka bir şeyden korkardı. Ama bu yeni vasisine karşı derin bir huzursuzluk

hissediyordu. Bjurman'ın selefi, Avukat Holger Palmgren, başka bir kumaştandı; açıksözlü,] nazik ve dost canlısıydı. İlişkileri üç ay önce Palmgren'ir|

beyin kanaması geçirmesiyle kopmuş ve Lisbeth, bir türlü akıl sır erdiremediği bürokratik mutabakatlar sonucu Bjurman'a miras kalmıştı. Lisbeth Salander sosyal ve psikolojik gözetimin nesnesi olduğu on iki yıl boyunca -bunun iki yılı çocuk kliniğinde geçmişti-

"Peki, bugün nasılsınız?" gibi basit bir soruyu bile cevaplayamamışü.

Mahkemenin küçük yaştaki çocukları koruma yasasına dayanarak, Uppsala'daki St. Stefan Çocuk Kliniği'nde gözetim alüna alınmasına karar verdiğinde Lisbeth Salander on üçünü yeni doldurmuştu. Karar, psikolojik rahatsızlığı bulunduğu ve okul arkadaşlarına, hatta bir ihtimal kendi kendine zarar verebileceği varsayımına dayandırılmıştı.

Bu varsayım, dikkatli bir analizden daha çok ampirik gözlemlere dayandırılmıştı. Bir doktorun ya da devlet memurlarından herhangi birinin duygusal, ruhsal ya da fiziksel durumunu anlamak için kurmaya çalıştığı diyalog girişimler karşısında Lisbeth, her defasında suratını asıp susmuş, gözlerini yere, tavana ya da duvarlara dikmişti.

Psikolojik testlere katılmayı, kol arını göğsüne kavuşturup kararlı bir ifadeyle reddetmişti. Onu ölçmek, tartmak, duygusal haritasını çıkartmak, terbiye etmek için gösterilen çabalara karşı gösterdiği direnci okulda da sürdürmüştü. Makamlar onu bir okul salonuna götürüp sıraya zincirleyebilirdi ama kulaklarım kapamasını ve eline kalem almayı reddetmesini engelleyemezlerdi. İlkokulu diploma almadan terk etmişti.

Zihinsel gelişimini de ölçmekte güçlük çekiliyordu. Kısaca Lisbeth Salander, kolay idare edilir bir çocuk değildi.

On üçüne bastığında, ergenlik çağma gelene kadar çıkarlarım ve malvarlığını korumak üzere güvenilir bir vasi tayin edilmesine de karar verilmişti. Bu güvenilir adam, Avukat Holger Palmgren'di.

Palmgren her türlü zorluğa rağmen, psikiyatristlerin ve uzman doktorların başaramadı-

ğını başarabilmişti. Yalnızca Salander'in güvenini kazanmakla kalmamış, alçakgönül ü bir yakınlık da kurabilmişti.

Lisbeth on beşine bastığında doktorlar, artık toplum ya da kendisi için acil bir tehdit oluşturmadığına dair az ya da çok fikir birliğine varmışlardı. Lisbeth'in ailesi uyumsuz kategorisine sokulmuştu ve başka akrabası da yoktu. Bu durumda onun iyiliği düşünülerek, Uppsala'daki çocuk psikiyatrisi kliniğinden, onu evlatlık edinecek bir aile aracılığıyla topluma salmaya karar vermişlerdi.

Bu, kolay bir yolculuk olmayacaktı. Onu evlatlık alan ilk ailenin yamndan iki hafta sonra kaçmış, ikinci ve üçüncü ailelerinde de kısa zamanda haklarından gelmişti. Bunun üzerine Palmgren, Lisbeth'le ciddi bir konuşma yaparak, e-ğer böyle devam ederse tekrar çocuk kliniğine kapatılacağım söylemişti. Bu korkunç tehdit işe yaramış, Lisbeth dördüncü aileyi kabul enmişti. Bu aile Stockholm'ün Midsommarkran-sen semtinde oturan yaşlı bir çiftti.

Bu, Lisbeth'in uslandığı anlamına gelmiyordu. On yedisinde dört defa polis merkezini boylamış ve iki defasında aşırı alkol aldığı, bir defasında da uyuşturucu kul andığı için acile yatırılmıştı. Bunlardan birinde, Söder Mâlarstrand'da park edilmiş bir arabamn arka koltuğunda, elbiseleri dağınık ve alkolden kendinden geçmiş

vaziyette bulunmuştu. Yanında ondan çok yaşlı ve kendisi kadar sarhoş bir adam vardı.

Son vukuatı on sekizine basmadan hemen önceydi. Bu; defa ayıktı ve Gamla Stan'daki metro istasyonunun girişinde-bir yolcunun kafasına tekme atmıştı. Bu defa, yaralamadan' mahkemeye sevk edilen Salander savunmasında, adamın] kendisini mıncıkladığını, ayrıca görünüş itibarıyla on sekizinde gençbir kızdan daha çokon iki yaşındaki bir kız çocuğuna benzediğinden, adamın pedofil eğilimleri olabileceğini söylemişti. Şahitlerin ifadesi onu doğruladığından, savcı beraatım istemiş ama geçmişini göz önüne alan yerel mahkeme, akıl

sağlığımnincelenmesinekararvermişti. Lisbeth mutadı üzere sorularını cevaplamayı reddederek araştırmaya katılan doktorlarla işbirliği yapmamıştı. Bunun üzerine Sosyal Büro'nun atadığı doktorlar, "hastanın gözetim altında tutulması" kararım vermişti.

Oturduğu sandalyede kol arını kavuşturup, alt dudağım sarkıtarak soruları cevaplamayı reddeden genç bir kızın neyinin gözetleneceği açık değildi. Ama içinde bulunduğu psikolojik rahatsızlık, bakım altına alınmasını gerektiriyordu. Yani doktorların raporuna göre Lisbeth'in özel bir psikiyatri kliniğine kapatılması gerekiyordu. Sosyal Büro görevlisi de, doktorların bu kararma katıldığım belirten ayrı bir rapor yazmıştı.

Rapor'da Lisbeth'in, alkol ya da uyuşturucu kul anma riskinin çok yüksek olduğu ve kendini kontrol edemediği iddia ediliyordu. Rapor, oldukça yüklü tanımlarla doluydu; içe dönük, çekingen, empatiden yoksun, kendi benine kapanmış, psikopat, asosyal, diyaloga ve eğitime kapalı. Bu raporu okuyan biri, Lisbeth'in vahim düzeyde bir geri zekalılık sorunu olduğu sonucunu çıkartabilirdi. Sosyal Büro'nun sokak görevlilerinin onu Mariatorget civarında değişik erkeklerle dolaşırken gördüğü, bir defasında Tantolunden'de durdurulup üzerinin arandığı ve bir kez de yanında kendinden çok yaşlı bir adamla görüldüğü de rapora eklenmişti. Rapora göre Lisbeth Salander ya fahişelik yapıyor ya da herhangi bir biçimde fahişelik yapma riski taşıyordu.

Mahkeme -onun geleceği hakkında karar verecek kurum- sanki onun hakkında zaten vermiş olduğu kararı destekleyecek bilgileri toplamış gibiydi. Bu kızın sorun olduğu ve mahkemenin, psikiyatrların ve sosyal görevlilerin tavsiyelerine uyacağı gün gibi ortadaydı. Gamla Stan'daki olaydan sonra çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatılmış olan

Lisbeth Salander, duruşmanın yapılacağı gün mahkeme salonuna getirilmişti. Kendini toplama kampına kapatılmış, ertesi günü çıkartamayacak bir mahkum gibi hissediyordu. Mahkeme salonunda gördüğü ilk kişi Holger Palmgren'di. Palmgren'in orada vasisi olarak değil, avukatı olarak bulunduğunu anlaması çok zaman almamıştı. O

an Palmgren'in bambaşka bir tarafını görecekti.

Lisbeth, Palmgren’in açıkça onun tarafında yer aldığını ve bir yere kapatılma önerisine şiddetle karşı çıktığını şaşkınlıkla izlemişti.

Kaşlarını çatarak şaşkınlığını gizlemiş ve bütün konuşmaları dikkatle dinlemişti. Salander’in bir kuruma kapatılmasını öneren raporun altında imzası olan Doktor Jesper H. Löderman’ı, sorularıyla iki saat boyunca terleten Palmgren, gerçekten harikaydı. Raporu didik didik etmiş ve doktordan her iddiasımn bilimsel açıklamasını yapmasını talep etmişti. Sonuçta hasta, hiçbir teste katılmaya yanaşmadığından, doktorların raporlarını, bilimsel verilerin değil, tahminlerinin üzerine inşa ettikleri ortaya çıkmıştı.

Son oturumda Palmgren, zorla kapatmanın yalnızca benzer durumlar için parlamentonun aldığı kararları çiğnemekle kalmayıp, politikacılar ve basının dikkatinden kaçmayacağım da ima etmişti.

Yani başka bir çözümün bulunması herkes için daha hayırlıydı. Bu tür davalar için alışılmadık sertlikteki üslubu hakimleri huzursuz etmişti.

Çözüm için bir orta yol bulundu: Mahkeme Lisbeth Salander’in psikolojik sorunlarına rağmen, durumunun bir kuruma kapatılmasını gerektirecek kadar vahim olmadığına karar vermiş ama Sosyal Büro görevlisinin vasi atama önerisini de dikkate almışta. Mahkeme başkam, o zamana kadar Lisbeth’in vasiliğini yapan Holger Palmgren’e dönmüş ve zehirli bir gülümsemeyle bu görevi tekrar üstlenmeye gönüllü olup olmadığım sormuştu. Holger Palmgren’in geri basacağı ve bu görevi başkasımn sırtına yıkmaya çalışacağından emin gibiydi ama Palmgren Bayan Salander’in vasisi olmayı severek kabul edeceğini söylemişti. Yalmzca bir koşulu vardı:

“Lisbeth Salander’in bana inanması ve gözetmeni olmamı gönüllü olarak kabul etmesi.”

Bunları Salander’e bakarak söylemişti. Lisbeth Salander, gün boyu dinlemek zorunda kaldığı bütün o konuşmalardan biraz sersemlemiş gibiydi. O ana kadar hiç kimse onun ne düşündüğünü sormamıştı. Holger Palmgren’e uzun süre baktıktan sonra, evet anlamında başım sal amıştı.

Palmgren, sosyal görevliyle avukat arası tuhaf bir karışımdı. Bir zamanlar sosyal büronun başına atanmış ve neredeyse bütün hayatını sorunlu çocukların idaresine adamışta. Avukatla, vasiliğini üstlendiği, tarif edilemez ölçüde sorunlu çocuk arasında, gönülsüz bir saygıyla başlayan ilişki, en sonunda arkadaşlığın sınırlarına gelip dayanmışta.

İlişkileri, Salander'in on üçüne bastığı yıldan itibaren on bir yıl devam etmişti. Salander bir gün, aylık randevulardan birini kaçırdığı için, Palmgren'in evine gitmişti. İçerden sesler gelmesine rağmen kapı açılmadığından, su borusundan ü-çüncü katın balkonuna tırmanmıştı. Palmgren holde yatıyordu, bilinci yerindeydi ama geçirdiği beyin kanaması nedeniyle ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordu. Salander telefon açarak ambulans çağırmış ve endişeden midesine kramplar girerek Söder Hastanesi'ne onunla birlikte gitmişti. Üç gün boyunca, yoğun bakımın kapısından neredeyse hiç ayrılmamıştı. Yoğun bakım odasına girip çıkan doktor ve hemşirelerin attığı her adımı, sahibi için endişelenen sadık bir köpek gibi izlemişti. Koridorda sanki ruhunu kaybetmiş gibi ileri geri dolaşmış, yamna yaklaşan her doktora kaşlarım çatarak bakmıştı.

Sonunda bir doktor -adını hiç öğrenememisti- onu bir odaya almış ve Palmgren'in durumunun çok kritik olduğunu, uyanabileceğim beklemediklerini söylemişti. Salander ne ağlamış ne de yüzünde herhangi bir acı ifadesi belirmişti. Hiçbir şey söylemeden hastaneyi terk etmiş ve bir daha dönmemişti.

Sosyal Güvenlik Bürosu beş hafta sonra Lisbeth Salander'i, yeni vasisiyle yapacakları toplanüya çağırmıştı. Bu çağrıyı aldığında ilk tepkisi boş vermektiyse de, Palmgren, her davranışının bir sonucu olacağını kafasına çakmış olduğundan fikrini değiştirmişti. Eyleme geçmeden önce sonuçlarım kestirmesi gerektiğini öğrendiği için, durumunu tartmış ve içinde bulunduğu açmazdan kurtulmanın en kestirme yolunun, söylediklerini dinlermiş gibi görünerek Sosyal Güvenlik Bürosu elemanlarım hoşnut etmek olduğuna karar vermişti.

Aralık ayında -Mikael Blomkvist hakkında yürüttüğü araştırmaya kısa bir ara verdiğinde- Bjurman'm S.t Eriksplan'daki bürosunda uysal bir şekilde oturuyordu. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun temsilcisi yaşlı kadın, Salander hakkında tutulan yüklü dosyayı Avukat Bjurman'a vermişti. Salander'e

nazik bir ifadeyle hatırım soran kadın, aldığı cevaptan memnun gibiydi. Salander'i yarım saat içinde Bjurman'ın vesayetine teslim ederek çıkmıştı.

Lisbeth Salander, elini sıktığı beş saniyelik sürede Bjurman'dan hoşlanmadığına karar vermişti.

Salander, dosyasım okuyan Bjurman'ı göz ucuyla incelemişti: Yaşı el inin üzerinde. Sportif bir vücut; salı ve cumaları tenis. Sarışın.

İnce saçlı. Çenesinde küçük bir gamze var. Boss parfümü. Mavi takım. Sarı iğneli kırmızı kravat. Üzerinde NEB harfleri olan tuhaf kol manşetleri. Çelik çerçeveli gözlük. Gri gözler. Sehpanın üzerindeki dergilere bakılırsa avcılık ve atıcılıktan hoşlanıyor.

Palmgren, on yıl boyunca her buluşmalarında Salander'e kahve ikram ederek onunla sohbet etmişti. Salander bakımevinden kaçtığında ya da sistematik bir şekilde okulu astığında bile Palmgren soğukkanlılığım kaybetmemişti. Bir tek, Gamla Stan'da kendisini mıncıklayan o pisliği tekmelediği için gözaltına alındığında rahatsız olmuştu. Ne yaptığının farkında mısın? Bir insanı yaraladın Lisbeth.

Tıpkı yaşlı bir öğretmen gibiydi ve Salander bütün azarlamalarına sabırla katlanmıştı.

Bjurman’m sohbete ayıracak vakti yoktu. Lisbeth Salander’in kendi bütçesini idare etmesine izin veren Holger Palmgren’in, vasilik yasalarım çiğnediğine hemen karar vermişti. Kızı bir çeşit sorguya almıştı. Ne kadar kazanıyorsun? Kazancının ve harcamalarının bir dökümünü istiyorum. Kimlerle arkadaşlık ediyorsun? Kiranı zamanında ödüyor musun? Alkol ü içki içiyor musun? Yüzündeki piercinglere Palmgren mi izin verdi? Kendi temizliğini yapabiliyor musun? Fuck you.

Olup biten bütün o kötü şeylerden sonra Palmgren, Salander’in vasisi olmuştu. Ayda bir kez hatta bazen iki kez buluşmaları gerektiğine karar vermişti. Salander, Lundgatan’a taşındıktan sonra da neredeyse komşu olmuşlardı. Palmgren birkaç sokak ötede, Horsgatan’da oturuyordu. Bazen tesadüfen karşılaşıp Giffi ya da yakınlarda başka bir kafede oturup kahve içiyorlardı. Palmgren onun hayatına girmeye asla teşebbüs etmemiş, yalmzca doğum günlerinde küçük hediyeler alarak ziyaret etmişti. Bununla birlikte Salander ne zaman isterse onu ziyaret edebiliyordu, bu ayrıcalığım nadiren kul anırdı ama güneye taşındıktan sonra Noel akşamlarım onunla kutlamaya başlamıştı. Her Noel, annesini ziyaret ettikten sonra, Palmgren’in evine gider, Noel yemeği yiyip satranç oynarlardı.

Satranç‘a karşı pek bir ilgisi yoktu

ama kural arı öğrendikten sonra hiçbir partiyi kaybetmemişti. Lisbeth Salander, yalmz geçirdiği bu tür bayramlarda Palmgren’e eşlik etmeyi görev bel emişti.

Kendini ona karşı hep borçlu hissetmişti ve o, borcunu asla unutmazdı.

Lundgatan’da annesine ait olan daireyi de, Lisbeth bir daireye ihtiyaç duyana kadar, Palmgren kiraya vermişti. Kırk dokuz metrekare

büyüklüğündeki daire, biraz döküntüydü ama önemli olan başının üzerinde bir tavan olmasıydı.

Palmgren artık yoktu ve Lisbeth’in toplumla arasındaki bağ

kopmuştu. Bjurman, Palmgren’le karşılaştırılacak türden biri değildi.

Noel akşamlarını onunla kutlayamazdı. Bjurman’m ilk işi, Lisbeth’in Handelsbanken’deki hesabının kul anımına ilişkin yeni kural ar koymak olmuştu. Oysa vasilik yasasım esneten Palmgren, Lisbeth’in kendi bütçesini yönetmesinde hiçbir mahsur görmemişti. Faturalarım kendi ödüyor, biriktirdiği paraları canı nasıl istiyorsa öyle harcayabiliyordu.

• Lisbeth, BjurmanTa Noel’den bir hafta önceki ikinci buluşmasına, Palmgren’in kendisine güvendiğini ve bunun bir soruna yol açmadığını anlatmak için hazırlanmıştı. Palmgren, onun özel hayatına karışmaz, kendi kendini yönetmesine izin verirdi.

“Sorunlardan biri de bu,” diye cevapladı Bjurman ve orta parmağım kıvırarak Lisbeth’in dosyasına vurdu. Bir vasinin, yasalara göre neler yapması gerektiği ve kural ar üzerine uzun bir nutuk çektikten sonra, yeni bir düzenleme yapacaklarım bildirdi.

“Seni serbest bırakmış, öyle değil mi? Bunu nasıl yapabildiğini çok merak ediyorum.”

Çünkü o neredeyse kırk yılım sorunlu çocuklara adamış çılgın bir sosyal demokrattı.

“Ben artık bir çocuk değilim,” dedi Lisbeth Salander, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

“Evet, çocuk değilsin. Ama beni vasi tayin ettiler, bu görevde olduğum sürece hukuki ve ekonomik olarak senden ben sorumluyum.”

İlk önlem olarak Bjurman, Lisbeth adına yeni bir hesap numarası açtıracak ve Lisbeth, Milton Güvenlik şirketine, kendisine yapacakları ödemeleri bu hesap numarasına yatırmalarım bildirecekti. Salander o güzel günlerin

geride kaldığım seziyordu; bundan böyle onun faturalarım Avukat Bjurman ödeyecek ve Lisbeth'e her ay belirli bir miktar cep harçlığı verecekti. Ayrıca Lisbeth, harcamalarımn detaylı hesabım da verecekti. Bjurman, Lisbeth'e -yiyecek, kıyafet, sinema vs için-1.400 kron haftalık vermeye karar vermişti.

Lisbeth ne kadar çalıştığına bağlı olarak yıllık 160.000 kron kadar kazanabiliyordu. Tam gün çalışarak ve Armansky'nin önerdiği her işi kabul enerek bu miktarı rahatlıkla iki katına çıkartabilirdi. Ama çok az gideri olduğu için, öyle çok paraya ihtiyacı yoktu, kendi istediği kadar çalışıyordu. Kaldığı dairenin aylık gideri iki bin kron civarındaydı, oldukça az kazanmasına rağmen hesabında 90.000 kron birikmişti ve artık bu hesabı kul anamayacaktı.

"Yani senin paralarımn tasarruf hakkı bende," dedi Bjurman.

"Geleceğin için bir kenara para ayırmalıyız. Ama endişelenme; bu işi ben çekip çevireceğim."

On yaşımdan beri kendimi ben çekip çeviriyorum, seni pislik!

"Sosyal davranışlarına dikkat ettiğin sürece bir yere kapatılman gerekmez ama toplum senden sorumlu."

Lisbeth'i, Milton Security'de ne yaptığına dair dikkatle sorguladı.

Lisbeth bu konuda içgüdüsel olarak yalan söyledi. Sorulan Milton'da ilk haftalarda yaptıklarını anlatarak cevapladı. Avukat Bjurman, onun gelen postaları ayırıp, kahve yaptığına ikna oldu; biraz ahmak biri için uygun bir işti. Lisbeth'in verdiği cevaplardan tatmin olmuştu.

Lisbeth niçin yalan söylediğini tam olarak bilmiyordu ama bunun akıllı bir tutum olduğundan kesinlikle emindi. Şu Avukat Bjurman, nesli tükenmek üzere olan böceklerden biri bile olsa, üzerine basıp ezmekte hiç tereddüt etmezdi.

Henrik Vanger'in yanında beş saat kadar kaldıktan sonra kulübesine dönen Blomkvist, gecenin önemli bir kısmım ve bütün bir salı gününü notlarım

temize çekmenin yanı sıra, Vanger sülalesinin soyağacını çıkartmaya harcadı. Henrik Vanger'in anlattığı aile öyküsü, aile hakkındaki resmi bilgilerden dramatik olarak farklıydı.

Mikael her ailenin arka bahçesine bir iskelet gömüldüğünü biliyordu ama Vanger ailesinin arka bahçesinde kocaman bir mezarlık vardı.

Mikael asıl görevinin, Vanger ailesinin biyografisini yazmak değil, Harriet Vanger 'in başına ne geldiğini araştırmak olduğunu kendi kendine sık sık hatırlatmak zorunda kalıyordu. Bunun, kıçının üzerinde oturarak bir yılı havaya savurmaktan başka bir anlamı olmadığını söylemekle birlikte görevi kabul etmişti. Henrik Vanger'in biyografisi yalnızca bir bahaneydi. Bir yıl sonra, Dirch Frode'nin yazıp kendinin imzaladığı sözleşmeye göre, akla ziyan maaşım alarak çekip gidecekti. Ama asıl kazancı -öyle olmasını umuyordu-Henrik Vanger'in, Hans-Erik Wennerström hakkında, vereceğini iddia ettiği o değerli bilgi olacaktı.

Ama Henrik Vanger'i dinledikten sonra, bu bir yılın hiç de boşa geçmek zorunda olmadığını anlamaya başlamıştı. Vanger ailesi hakkında yazılacak bir kitap, bu bir yıla değerdi, kısacası iyi bir öyküydü.

Harriet Vanger'in katilini bulmak şöyle böyle aklına geliyordu, eğer kız saçma bir kazaya kurban gitmemiş ya da başka bir şekilde kaybolmayıp gerçekten öldürülmüşse. Mikael, on altı yaşındaki bir kızın kendi isteği ile evden kaçıp, otuz altı yıl boyunca bütün bürokratik denetim sistemlerini atlatarak saklanamayacağı konusunda Henrik Vanger'le hemfikirdi. Bununla birlikte kaçmış olma ihtimalini de yok saymıyordu, belki Stockholm'e gitmiş, belki orada başına bir şey gelmişti; uyuşturucu, fahişelik, tecavüz ya da bir kaza.

Ama Henrik Vanger, Harriet'in öldürüldüğünden ve katilin aileden biri olduğundan emindi, bir ihtimal katil başka biriyle de işbirliği yapmışü. Tezinin temel dayanağı, Harriet Vanger'in adamn anakarayla ilişkisinin kesildiği ve herkesin gözünün o dramatik kazaya çevrildiği saatlerde kaybolmuş olmasıydı.

Gizemli bir cinayeti çözmeye çalışmasının akla ziyan bir çaba olduğunu söyleyen Erika haklıydı. Ama Mikael Blomkvist, Harriet Vanger'in

yazgısının aile için, özel ikle de Henrik Vanger için önemli bir dönüm noktası olduğunu anlamaya başlamıştı. Doğru ya da yanlış, Henrik Vanger'in ailesine yönelttiği suçlamalar aile tarihi için çok önemliydi. Otuz yıldan fazla bir süredir aile toplantılarında açıkça dil endirdiği bu suçlamalar, ilişkileri zehirleyerek gruba ait şirketlerin dengesini bozmuştu. Harriet'in kaybolmasına dair yapılacak bir araştırma, başlı başına bir bölüm tutabilir, hatta aile tarihinin mihenk taşı olabilirdi ve sürüsüne bereket kaynak vardı. İster asıl görevi olan Harriet olayı, isterse yalnızca aile günlüğünün yazılması olsun, en akıllı yöntem, önce sülalenin şeceresini çıkartmaktı. Henrik Vanger'le bütün gün yaptığı konuşma buna yönelikti.

Vanger sülalesi, kuzinlerin çocukları ve onların çocukları da hesaba katıldığında yüzlerce kişiden müteşekkildi. Sülale o kadar büyüktü ki, Mikael'in iBook'unda bir veri tabanı hazırlaması gerekiyordu. Bunun için XotePad (www.ibirum. ‘ se) programını kul andı, bu programı Stockholm'daki Kraliyet Teknik Üniversitesi'nden iki öğrenci üretmiş ve düşük bir ücretle shareware olarak pazarlamışlardı. Veritabamnda her aile üyesi için bir dosya açılacaktı.

Sülalenin kökleri 1500'lü yıl arın başlarına kadar uzanıyordu. O

zamanki adları Vangeersad'tı. Henrik Vanger'e göre bu isim, Flemenkçe van Geerstad'dan geliyor olabilirdi; eğer öyle idiyse köklerini HOOTü yıl ara kadar izlemek mümkündü.

Daha yakın zamanlara gelindiğinde Kuzey Fransa'dan izlenebiliyorlardı. 1800'lerin başlarında, Kral Jean Baptiste Bernadotte zamanında İsveç‘e gelmişlerdi. Alexanre Vengeerstad askerdi, kral a kişisel bir tanışıklığı yoktu ama başarılı bir garnizon komutam olarak dikkatleri üzerine ; çekmiş ve 1818 yılında sadakatinin karşılığı olarak Hedeby'de bir çiftlik verilmişti. Ayrıca Alexandre Vangeerstad'm kendi serveti de vardı, Norrland'da hatırı sayılır bir ormanlık araziyi satın alabilmişti. Oğlu Adrian Fransa'da doğmuştu ama babasının çağrısı üzerine çiftliği yönetmek için, Paris'in salonlarından çıkıp, kuzeyin bir köşesindeki Hedeby'e gelmişti. Kıta Avrupası‘ndan ithal ettiği yeni yöntemlerle tarım ve ormancılıkla uğraşmış ve etrafında Hedestad'm gelişeceği bir de kağıt fabrikası kurmuştu.

Alexandre'nin torunu Henrik, soyadlarını Vanger olarak kısaltmıştı.

Rusya'yla ticareti geliştirmiş; Baltık ülkeleri, Almanya ve 1800'ün başlarında çelik endüstrisinin geliştiği İngiltere arasında çalışan bir filo kurmuştu. Henrik Vanger, aile şirketinin faaliyet alanlarım çeşitlendirmiş, mütevazı bir madencilik faaliyetinin yam sıra, Norrland'm ilk metal endüstrisi kompleksini de kurmuştu. Geride bıraktığı iki oğlu,

Birger ve Gottfried, finans devi Vanger sülalesinin temel erini atmışlardı.

"Eski miras kural arım bilir misin?" diye sormuştu Henrik Vanger Mikael'e.

"Pek ilgilenmedim."

"Anlıyorum. Ben bile anlamakta güçlük çekiyorum. Birger ve Gottfried kedi ve köpek gibiydiler, aile şirketinde iktidar ve etkiyi artırmak için verilen kavgaların öncüleri onlardı. Bu kavgalar, şirketin varlığım potansiyel olarak tehdit ediyordu. Bunun nedeni, babalarının -ölmeden hemen önce- ailenin bütün üyelerinin şirketten belirli bir pay almalarına olanak sağlayan bir tür miras sistemi kurmuş olmasıydı. İyi bir düşünceydi ama şöyle bir duruma yol açmıştı; aile dışından şirkete kazamlabilecek yetenekli insanların ve muhtemel ortakların önü kesilmiş, şirket yönetimi şu ya da bu ölçüde oy sahibi olan bütün aile üyelerinden teşekkül edilmişti."
"Bu kural bugün de geçerli mi?"

"Evet. Eğer bir aile üyesi payını satmak isterse, bunu aileden birine satmak zorunda. Yıllık şirket toplantıları el iye yakın aile üyesiyle yapılıyor. Martin'in hissesi yüzde on: Hisselerimin bir kısmım, aralarında Martin'in de bulunduğu aile üyelerine sattığım için benim payım yüzde beş. Kardeşim Harald'ın hissesi yüzde yedi, ama şirket toplantılarına katılanlarının çoğu yüzde bir ya da yüzde yarım hisse sahibiler."

"Bak bunu bilmiyordum. Bir parça Orta Çağ sistemini anıştırıyor."

"Tam bir çılgınlık. Yani bugün Martin yeni bir şirket politikası geliştirmek isterse, ortakların hiç değilse yüzde 20-25'inin desteğini garantilemek için sıkı bir kulis faaliyeti yürütmek zorunda. Müttefikler, fraksiyonlar ve dalaverecilerden oluşan yamalı bir bohça."

"Gottfried geride çocuk bırakmadan 1901 yılında öldü. Yo…

Affedersin, dört kızı vardı ama o zamanlar kadınlar hesaba katılmazdı. Kızlar da pay sahibiydiler ama miras işlerini ailenin erkekleri yürütürdü. Kadınlar oy hakkım kazandıklarında, samrım 1900'lerde, şirket yönetiminde de yer alabildiler." "Çok liberal bir tutum."

"Alay etmeyin. O zamanlar başka zamanlardı. Her neyse, Gottfried'in kardeşi Birger'in üç oğlu vardı; Johan, Fredrik ve Gideon Vanger. Hepsi de 1800'li yıl arın sonlarında doğmuşlardı. Gideon'u hesaptan düşebiliriz; bütün hisselerini satıp Amerika'ya göçtü, yani ailemizin bir dalı da orada. Johan ve Fredrik, şirketi modernleştirip Vanger Grubu'nu kurdular."

Henrik Vanger bir fotoğraf albümü açmış ve aile üyelerinin fotoğraflarını göstererek anlatmaya devam etmişti. 1900'ün başlarında çekilmiş bir fotoğrafta, çeneleri güçlü, saçları ıslatılıp arkaya taranmış, objektife bakan iki adam vardı. Çok ciddi bir ifadeleri vardı.

Johan Vanger ailenin dahi çocuğuydu. Mühendislik okumuş, makine sanayini geliştiren buluşlar yapıp, patentini almıştı. Grubun temel işi demir-çelik üretimiydi ama örneğin tekstil gibi başka alanlara da el atmışlardı. Johan Vanger 1956'da öldüğünde geride, şirket toplantılarına katlan üç kız bırakmışü; Sofia, Mârit ve İngrid.

"Fredrik Vanger benim babamdı. İş dünyasımn ve endüstrinin lideriydi, Johan'ın buluşlarını kazanca çevirdi. 1964'te öldü. El ili yıl arda günlük işleri bana devretmiş olsa da, ölene kadar şirket yönetiminde aktif rol üstlendi. O da tıpkı, kendinden önceki kuşaklar gibiydi ama bir farkı vardı. Johan Vanger'in hiç erkek çocuğu yoktu,"

Henrik Vanger kocaman göğüslü, geniş kenarlıklı şapkalar giymiş ve el erinde şemsiyeler olan üç kadın fotoğrafı göstermişti; "Ama Fredrik'in -benim babamın- yalmzca erkek çocukları oldu. Biz beş

kardeştik. Richard, Harald, Greger, Gustav ve ben."

Mikael aile üyelerini birbirine karıştırma riskine karşı A4

boyutunda kağıtlara bir aile şeceresi çıkartıp birbirine bant-ladı. 1966

yılında adada yapılan toplantıya katılan bütün aile üyelerinin isimlerini kalın harflerle yazdı. Bu isimler, hiç değilse teorik olarak, Harriet Vanger'in kaybolmasıyla ilgili olabilirdi.

On iki yaşının altında olan çocukları bir tarafa bıraktı, şüphelilere akla uygun bir sınır çekilmeliydi. Biraz düşündükten soma Henrik Vanger'in adım da çizdi; eğer yaşlı adamın yeğeninin kaybolmasıyla bir ilgisi vardıysa, o zaman son otuz altı yıldır gösterdiği tutum psikopatolojinin alamna girerdi. Mantıki olarak Henrik Vanger'in annesi de -1966 yılında saygı duyulacak bir yaşta, seksen bir yaşındaydı- bu işin dışında tutulmalıydı. Geriye, Henrik Vanger'in anlattıklarına göre "şüpheliler" listesinde olmaları gereken yirmi üç kişilik bir grup kalıyordu. Bunlardan yedisi ölmüş ve geriye kalanların bir kısmı da epeyce yaşlanmıştı.

Buna karşın Mikael, Harriet Vanger'in kaybolmasının arkasında aile üyelerinin bulunduğuna dair Henrik Vanger'in inancım paylaşmaya çok gönül ü değildi. Bu listeye başkaları da eklenmeliydi.

Dirch Frode 1962 yılında Henrik Vanger'in avukatlığım yapmaya başlamıştı. Aile üyeleri bir tarafa, o zaman çiftlikte kimler çalışıyordu? "Kahya" Gunnar Nilsson… Kendini temize çıkartacak şahidi var ya da yok… O zaman on dokuz yaşındaydı ve babası Magnus Nilsson da, tıpkı ressam Eugen Norman ve Papaz Otto Faik gibi büyük ihtimal Hedeby Adası'ndaydı. Faik evli miydi? Östergârd Çiftliği'nin sahibi Martin Aronsson, keza oğlu Jerker Aronsson da adadaydı ve

Harriet'in yetişme döneminde yakınında bulunmuştu… Ne tür bir ilişkileri vardı? Martin Aronsson evli miydi? Çiftlikte başka insanlar var mıydı?

FREDRIK VANGER (1886-1964) esi Ulrika (1885-1069) JOHAN VANGER (1884-1956) esi Gerda (1888-

1960) Richard (1907-1940) eşi Margareta (1906-1959)

Sofia (1909-1977) esi Ake Sjögren (1906-1967)

Gottfried (1927-1965) eşi Isabel a (1928-) Martin (1948-) Harriet (1950—?)

Magnus Sjögren (1929-1977) Sara Sjögren (1931-) Erik Sjögren (1951-) Hakan Siöeren (1955-) Harald (1911-) eşi Ingrid (1925-1992) Birger (i939) Cecilia (1946-) Anita (1948-)

Märit (1911-1988) esi Algot Günther (1904-1987) Ossian Günther (1930-) esi Agnes (1933-) Jakob Günther (1952-) Greger (1912-1074) eşi Gerda Ingrid (1916-1990) esi Harry (1922-) Alexander (1946-)

Karlman (1912-1984) Gunnar Karlman (1948 -) Maria Karlman (1944-)

Gustav (1918-1955) eşi ve çocuğu yok. Henrik (1920-) eşi Edith (1921-1958) çocuğu yok.

Mikael bütün isimleri yazdığında "şüpheliler" grubunun listesi kırk kişiye çıkmıştı. En sonunda bilgisayarın başından öfkeyle kalktı.

Saat sabahın üç buçuğunu bulmuştu ve termometre hâlâ eksi yirmi biri gösteriyordu. Soğukların ardı kesilmeyecek gibiydi.

Bel mansgatna'daki yatağım özlemeye başlamıştı.

Mikael Blomkvist, çarşamba sabahı kapının çalmasıyla, saat dokuzda uyandı. Telefon ve ADSL bağlantısı için gelmişlerdi. Saat on birde dış dünyayla bağlantısı sağlandı, artık kendim mesleki donanım açısından eksik hissetmiyordu. Buna karşılık telefonları hâlâ sessizdi. Erika bir haftadır telefonlarına cevap vermiyordu. Çok kızmış olmalıydı. Mikael'in de keçi inadı tutmuş, iş telefonundan aramamıştı. Erika cep telefonunda onun aradığım görüyordu, arayıp aramamak onun sorunuydu. Bel i ki istemiyordu.

Mikael mail erini kontrol etti. Son bir haftada 350 mail gelmişti.

Bunların bir kısmım ayırdı, bir kısmı spam ya da üyesi olduğu mail gruplarından geliyordu. Açtığı ilk mail demokrat88@yahoo.com

adresinden gelmişti ve şöyle bir şeydi: UMARIM KIÇINLA PENİS

EMERSİN KOMÜNİST DOMUZU. Mikael bunu "ENTELEKTÜEL

ELEŞTİRİ” başlıklı dosyaya kaydetti.

Erika.berger@mz7Zettmu7n.se adresine kısa bir mail gönderdi.

“Merhaba Ricky. Telefonlarıma cevap vermediğine göre cammı alacak kadar kızgın olmalısın. Yalnızca artık internet bağlantımın olduğunu ve beni affettiğinde ulaşabileceğini bildirmek istedim.

Hedeby’ü sorarsan, görülmeye değer rustikbir yer/M.”

Öğle yemeği saatine iBook’unu çantasına koyup Sussanne’nin Yeri’ne gitti ve her zaman oturduğu masaya oturdu. Ismarladığı kahve ve sandviçi getiren Susane, meraklı gözlerle Mikael’in bilgisayarına baktı ve ne yapüğını sordu. Mikael ilk defa sığındı ve Henrik Vanger’in biyografisini yazdığım söyledi. Birbirlerine latife yaptılar. Sussanne, aile hakkında gerçekleri öğrenmek isterse kendisine başvurabileceğini söyledi.

“Vangerler’e otuz beş yıl hizmet ettim ve aile hakkında çok dedikodu biliyorum,” dedi ve sal anarak mutfağa gitti.

Mikael’in yaptığı aile tablosu, Vanger sülalesine sürekli yeni üyelerin katıldığını gösteriyordu. Çocuklar, torunlar, torunların torunları -

bunları tabloya ekleme gereği duymadı-FredrikTe Johan Vanger’in etrafında sonradan doğmuş elliye yakın insan vardı. Mikael ayrıca aile üyelerinin yaşam sürelerinin oldukça uzun olduğunu da görmüştü. Fredrik Vanger yetmiş sekiz, Johan’sa yetmiş iki yıl yaşamışlardı, Ulrika Vanger seksen dört yaşında ölmüştü. Hayatta olan kardeşlerden Harald Vanger doksan bir, Henrik Vanger’aB

seksen iki yaşındaydı.

Teki*stisna Henrik Vanger’in kardeşi Gustav’dı, otuz yedM

yaşındayken akciğer iltihaplanmasından ölmüştü. Henrikf Vanger, Gustav’m hep hasta olduğunu ve ailenin diğer 5 üyelerinden farklı bir yol izlediğini söylemişti. Evlenmemişti ve çocuğu yoktu.

Sülalenin genç ölen diğer üyelerinin, ölüm nedenler» hastalık değildi. Richard Vanger gönüllü olarak katıldığı Fin I savaşında otuz üç yaşında ölmüştü. Gotfried Vanger, HamefA in babası, kızı kaybolmadan bir yıl önce denizde boğulmuştu. I Harriet, kaybolduğunda on altısındaydı. Mikael ailenin bu i dalının, dede, baba ve çocuk, kazaya kurban gittiklerini no™ etti. Richard’dan geriye kalan tek kişi Martin Vanger, el i beş yaşında, bekardı ve çocuğu yoktu. Henrik Vanger, Martin’inl Hedestad’da bir kadınla evlilik dışı bir ilişki yaşadığım söylemişti.

Kız kardeşi kaybolduğunda Martin on dokuz yaşmdaydı.1

Şüpheliler listesinden adı düşecek az sayıdaki yakın 1 akrabadan biri de oydu. Harriet’in kaybolduğu o sonbahar,! Uppsala’da lise son sınıf öğrencisiydi. Aile toplantısına al da katılacaktı, ama Hedestad’a ikindi üzeri gelmiş ve kız kardeşinin yok olduğu saatlerde köprünün anakara tarafında, kazayı izleyenler arasında kalmıştı.

Mikael, aile tablosunda bir özel iği daha not etmişti. Birincisi evlilikler ömür boyu sürüyordu; Vanger sülalesinden hiç kimse ne boşanmış ne de bir tarafın gençken ölmesi halinde bile yeniden evlenmişti. Cecilia Vanger birkaç yıl önce kocasından ayrı yaşamaya başlamışü ama Mikael’in bildiği kadarıyla hâlâ boşanmamışlardı.

Diğer bir özel ik de sülalenin “erkek” ve “kadın” tarafımn coğrafi dağılımıydı. Fredrik Vanger’in soyundan gelenler, Henrik Vanger de bu gruba dahildi, şirkette geleneksel bir yöneticilik pozisyonuna sahip olmanın yam sıra, Hedestad’da ya da yakınlarında oturuyorlardı. Ama yalmzca kadın mirasçılardan oluşan Johan Vanger kolu, evlenerek ülkenin diğer coğrafyalarına dağılmışlardı; başta Stockholm olmak üzere, Malmö, Göteborg ve bir kısmı da yurt dışına yerleşmişler, Hedestad’a yalnızca yaz tatil erinde ya da önemli şirket toplantılarına geliyorlardı. Tek istisna İngrid Vanger’di, Hedestad Kuriren’nin baş redaktörü olan oğluyla birlikte Hedestad’da oturuyordu.

Özel bir dedektif gibi çalışan Henrik’e göre “Harriet’in öldürülmesinin temel nedeni” belki de şirketin yapısında aranmalıydı.

Harriet’in onun için ne kadar özel biri olduğu herkesin bildiği bir gerçekti, belki de onu Henrik’e zarar vermek için öldürmüşlerdi ya da Harriet, şirket hakkında önemli bir bilgiye ulaşmış ve bu nedenle birileri için tehdit haline gelmişti. Bunlar dayanaksız spekülasyonlardı ama yine de bu spekülasyonlara dayanarak “potansiyel şüpheli” on üç kişi belirlenmişti.

Mikael’in Henrik VangerTe dünkü konuşmasında aydınlanan başka bir nokta daha vardı. Yaşlı adam daha konuşmaya başlar başlamaz ailesi hakkında, Mikael’e çok tuhaf len, aşağılayıcı ve küçümseyici bir dil kul anmıştı. Mikael i başlarda bunu, Harriet’in kaybolmasıyla ilgili olarak ailesi duyduğu şüpheler nedeniyle, yaşlı adamın yargı gücünü etkilenmiş olabileceğine vermişti. Ama daha sonra bütün bu değerlendirmelerini, şaşırtacak kadar açık bir zihinle yaptığını anlamaya başlamıştı.

Ortaya sosyal ve ekonomik olarak çok başarılı ama gün* delik hayatları açısından açık ve net bir işlev bozukluğu olan bir aile resmi çıkmıştı.

Henrik Vanger’in babası soğuk ve duygusuz bir adamdı/; çocukların yetiştirilmesi işini karısına bırakmıştı. Çocuklar on altısına gelene kadar babalarıyla çok az bir araya gelebilmişlerdi. Özel aile toplantılarına çocukların da katılması beklenir ama pek öyle görünür olmaları da istenmezdi. Babasımn herhangi bir sevgi ifadesinde bulunduğuna dair Henrik Vanger’in en küçük bir anısı bile yoktu; bununla birlikte ne kadar beceriksiz biri olduğunu babasımn ağzından sık duymuş ve hep yıkıcı bir eleştirinin hedef tahtası olmuştu. Ama dayak ender vakaydı, aslında dayağa gerek de kalmazdı. Babasının saygısını ancak Vanger Şirketi’ne katkıda bulunmaya başladığı yıl arda kazanmıştı.

En büyük ağabeyi Richard, babasına başkaldırmışü. Bir kavgadan sonra -kavgamn nedeni aile içinde hiç konuşulmamıştı- okumak bahanesiyle Uppsala’ya taşınmış, Fin Savaşı‘na gönüllü yazılıp siperlere sürükleyen Nazi: kariyerine de orada başlamıştı.

Yaşlı adam, iki kardeşinin daha benzer bir yol izlediği-j ni anlatmıştı. Harald ve Greger, 1930 yılında ağabeylerinin; izinden Uppsala’ya gitmişlerdi. Bu iki kardeş birbirine çok yakındı ama Henrik, ilişkilerinin derecesini bilemiyordu.! Per Engdahl’m, Yeni İsveç adlı faşist hareketine katılmışlar-;

dı. Harald Vanger, Per Engdahl’m sadık bir izleyicisi olmuş, önce İsveç Ulusal Birliği, daha sonra İsveç Muhalefeti ve son olarak da II.

Dünya Savaşı‘mn bitiminden hemen sonra kurulan Yeni İsveç Hareketi örgütlerinde yer almıştı. Harald’m bu son örgütte üyeliği, Per Engdahl’m öldüğü 1990 yılma kadar sürmüş ve bütün bu süre zarfında, kış uykusuna yatmış olan, İsveç faşizminin önemli finansal kaynaklarından biri olmuştu.

Harald Vanger, Uppsala’da tıp okumuş ve okulu bitirir bitirmez ırk temizliği ve ırk biyolojisi ile uğraşan grupların arasını boylamıştı.

İsveç Irk Biyolojisi Enstitüsü‘nde çalıştığı yıl arda, istenmeyen halk gruplarımn kısırlaştırılmasma yönelik kampanyamn en önde gelen savunucularından biri olmuştu.

Alıntı, Henrik Vanger, bant 2,02950:

Harald çok ileri gitmişti. 1937’de Halkın Yeni Avrupa’sı adlı kitabın yazarlarından biri de oydu; müstear adı Tanrıya Şükür’dü. Bunu ancak 1970’de öğrendim. Bende bir kopyası var, istersen okuyabilirsin. İsveç dilinde yayınlanan en iğrenç kitaplardan biri.

Harald bu kitapta yalnızca kısırlaştırmayı değil ötenaziyi de savunuyor; yani onun estetik zevkini rahatsız eden ve kafasındaki mükemmel İsveçli resmine uymayanların ölmelerine aktif yardımı.

Başka bir deyimle, akademik olarak beş para etmez bu kitapta, kitlesel katliamları savunuyordu, bir sürü tıbbi gerekçeye başvurmuştu. Sakatları yok edin. Sami lıalkının yayılmasına müsaade etmeyin; o halkta Moğol kanı var. Psikolojik hastalığı olanlar için ölüm bir kurtuluş değil mi? Hafifmeşrep kadınlar, Tatarlar, Çingene ve Yahudiler… İşte tahmin edersin. Kardeşimin fantezilerine göre Dalama’da da bir Auschwitz kurulmalıydı.

Greger Vanger savaştan sonra önce öğretmenlik yapmış ve daha sonra Hedestad’da lise müdürü olmuştu. Onun savaştan sonra Naziliği bıraktığını, hiçbir partiye üye olmadığını düşünen Henrik, kardeşinin ölümünden sonra -1974- yazışmalarını incelediğinde, 1950 yılında politik açıdan etkisiz ama

kafadan çatlak bir tarikat olan Kuzey Nasyonal Partisi, KNP’ye üye olduğunu öğrenmişti. Ölene kadar da bu partinin üyesi kalmıştı.

Alıntı, Henrik Vanger, kaset 2, 04167:

“Neticede, kardeşlerimden üçü, başka alanlarda ne kadar sağlıklılardı bilmem ama politik olarak hastaydılar.”

Henrik Vanger’in gözünde bir parça sempatiyi hak eden tek kardeşi, 1955’te akciğer iltihaplanmasından ölen Gustav’dı.

Politikaya ilgi duymayan Gustav, dünyaya sırtını dönmüş bir sanatçı ruhuna sahipti. Ne ticarete ne de Vanger Şirketi’nde çalışmaya istek duymuştu. Mikael, Henrik Vanger’e:

“Şimdi yalmzca sen ve Harald hayattasımz. Harald, Hedeby’e niçin döndü?” diye sormuştu.

“1979’da, yetmişine basmadan hemen önce döndü. Burada evi var.”

“Nefret edilen bir kardeşle bu kadar yakın olmak biraz tuhaf değil mi?”

Henrik Vanger ona şaşkın bir ifadeyle bakmış:

“Beni yanlış anlamışsın. Kardeşimden nefret etmiyorum.

Herhalde ona acıyorum. Tam bir kaçık, ben ondan değil o benden nefret ediyor,” demişti. “Senden nefret mi ediyor?”

“Kesinlikle. Bence buraya taşınmasının nedeni de bu.

Bana duyduğu nefreti daha yakın mesafeden göstermek için buraya taşındı.”

“Senden niçin nefret ediyor?”

“Çünkü ben evlendim.”

“Bence bunun biraz açıklanması gerekir.”

Henrik Vanger'in ağabeyleriyle olan ilişkisi erken kopmuş.

Kardeşlerin içinde iş adamlığına hevesli bir tek oymuş— babasımn son umudu. Politikaya ilgi duymamış ve Uppsala'ya gitmekten kaçımp, Stockholm'de ekonomi okumuş. On sekizine bastıktan soma bütün bayram ve yaz tatil erim Vanger Grubu'na ait herhangi bir şirketin ofisinde ya da yönetiminde çalışarak geçirmiş. Aile şirketinin bütün girdi ve çıktılarım öğrenmiş.

10 Haziran 1941'de -II Dünya Savaşı'nm en ateşli zamamnda-Vanger Şirketi'nin Hamburg'daki ticaret bürosuna altı haftalığına gönderilmiş. O zaman henüz yirmisindeymiş. Vanger Şirketi'nin Almanya'daki temsilcisi, şirketin eski tüfeklerinden Hermann Lobach ona akıl hocalığı etmiş.

"Seni ayrıntılarla yormak istemiyorum ama benim Almanya'ya gittiğim günlerde, henüz doğu cephesi yoktu ve Stalin ile Hitler iyi arkadaşlardı. Herkes Hitler'in yenilmez olduğunu düşünüyordu. Bir şey duygusu… İyimserlikle çaresizlik karışımı bir şey vardı. Aradan yarım yüzyıl geçmiş olsa da, bu havayı tammlayacak bir sözcük bulmakta zorlanıyorum. Beni yanlış anlama, hiçbir zaman Nazi sempatizanı olmadım, Hitler benim gözümde gülünç bir operet figürüydü. Ama Hamburg'da yaşayan sıradan insanların, geleceğe dair iyimserliğinin bulaşmasım engel emek de çok zordu. Savaşın gittikçe daha yakınlarına gelmesine ve benim orada olduğum sürede Hamburg'a birkaç defa bomba yağdırılmasına rağmen, insanlar bunun geçici bir rahatsızlık olduğunu düşünüyordu; çok geçmeden barış ilan edilecek ve Hitler Yeni Avrupa'sım tesis edecekti. İnsanlar Hitler'in tanrı olduğuna inanmak istiyordu. Çünkü yürütülen propaganda buydu."

Henrik Vanger, fotoğraf albümlerinden birini açtı.

"Hermann Lobach bu. 1944'te kayboldu, büyük ihtim, bir hava akınında ölmüş olabilir. Yazgısının ne olduğu hakkında bir şey öğrenemedik. Hamburg'da kaldığım süre boyunca ona çok yakındım. Ailesiyle birlikte oturduğu evde kalıyordum. Hamburg'un nezih semtlerinden birinde, şık bir apartmanda oturuyorlardı. Her gün birlikteydik. Ben ne kadar Nazi'ydiysem o da o kadar Nazi'ydi ama rahat etmek için partiye üye olmuştu. Üyelik karü bütün kapıları açıyor ve Vanger Şirketi adına yapüğı işlerde kolaylık

sağlıyordu. Ne isterlerse yapıyorduk. Yük vagonları üretiyorduk, -bu vagonların Polonya'ya gidip gitmediğini hep merak etmişimdir-üniformalarının üretildiği fabrikalara kumaş satıyorduk, radyo yapımında kul andıkları tüpleri bizden alıyorlardı ama bunları ne için kul andıklarını resmi olarak bilmiyorduk. Harmann Lobach, o limanda nasıl sözleşme yapılacağım iyi biliyordu; eğlendirici ve geçimliydi. Mükemmel Nazi.

Bir süre sonra, umutsuz bir çabayla bir sırrı korumaya çalıştığım öğrenecektim.

22 Haziran 1941'de gece yarısı, Hermann Lobach yatak odamın kapısını çalarak beni uyandırdı. Benim yatak odam, karısının yatak odasımn yamndaydı. Sessiz olmamı, giyinmemi ve onu izlememi işaret etti. Bir kat aşağı inip sigara salonuna oturduk. Hiç uyumamış

olduğu bel i oluyordu. Radyo onun odasındaydı, dramatik bir şey olduğunu anlamıştım.

Barbarossa Harekâtı başlamıştı. Yaz ortası tatilinde Almanya, Rusya'ya saldırmıştı."

Henrik Vanger 'ne yaparsın' der gibi el erini açtı.

"Hermann Lobach iki kadeh çıkarttı ve ağızlarına kadar içkiyle doldurdu. İyice sarsılmıştı. Ona bunun ne anlama geldiğini sorduğumda, açık bir şekilde bunun Almanya'mn ve Nazizmin sonu demek olduğunu söyledi. Onun görüşünü yarı yarıya paylaşıyordum

-Hitler yenilmez kabul ediliyordu ya- ama Lobach Almanya'mn çöküşüne kadeh kaldırdı ve arkasından esas konuya geldi." Mikael dinlemeye devam ettiğini gösteren bir işaret yapü.

"İlk olarak babamla ilişki kurup direktif almanın imkansız olduğunu anlara ama kendi inisiyatifine dayanarak, benim Almanya'yı mümkün olan en kısa zamanda terk etmem gerektiğine karar vermişti. İkinci olarak benden istediği bir şey vardı."

Henrik Vanger sararmış bir fotoğraf gösterdi. Üzerinde yarı profilden poz vermiş, siyah saçlı bir kadın vardı.

“Hermann Lobach kırk yıldır evliydi ama yarı yaşında bir kadına ölümcül bir şekilde sevdalanmıştı. Basit, yoksul bir terzi kadına.

Lobach, kadını koruması altına almış ve hali vakti yerinde olan erkeklerin yaptığı gibi, bürosuna yakın bir yerde ev tutup kadını yerleştirmişti. 1921 yılında kadından bir kız çocuğu olmuş, adım Edith koymuştu.”

“Yaşlı zengin adam, yoksul genç kadın ve aşklarının meyvesi bir çocuk, bu tür bir ilişki 1940Tı yıl arda bile öyle büyük bir skandal değildi,” diye yorum yapü Mikael.

“Doğru. Ama bir sorun vardı. Kadın Yahudi’ydi ve Lobach, Nazi Almanya’sında, Yahudi bir kızın babası olmuştu. Yani fiili olarak ırkına ihanet etmişti.”

“Ah… İşte bu, durumu değiştirir. Ne oldu?”

“Edith’in annesi 1939’da tutuklandıktan sonra kaybolmuş, yazgısının ne olduğunu tahmin edebiliriz. Kadımn bir kızının olduğunu biliyorlarmış ve el erindeki Yahudilerin listesinde adı yokmuş, Gestapo’nun kaçak Yahudileri arayan bölümü peşine düşmüş. 1941 yazında, benim Hamburg’a ayak bastığım hafta, Edith’in annesinin Herman Lobach’la olan ilişkisi keşfedilmiş ve Lobach’ı sorguya çağırmışlar. İlişkilerini ve çocuğun babası olduğunu itiraf etmiş ama kızı on yıldır görmediğini ve nerede olduğuna dair bir fikri olmadığım söylemiş.” “Peki, kız neredeymiş?”

“Kızı Lobach’m evinde her gün görüyordum. Yirmi yaşında, hoş, sessiz bir kızdı. Temizlik yapıyor ve akşamları yemek servisine yardımcı oluyordu. Yahudi avı başladıktan birkaç yıl soma, 1937’de, Edith’in annesi yardım etmesi için Lobach’a yalvarmış. Lobach da yardım etmiş. Evlilik dışı kızını diğerlerinden ayırt etmiyordu. Edith’i düşünülebilecek en son yerde saklamıştı; herkesin burnunun dibinde. Sahte belgeler düzenlemiş ve kızı hizmetçi olarak eve almıştı.”

“Karısı kızın kimliğini biliyor

muydu?” “Hayır, bilmiyordu.” “Soma ne oldu?”

“Dört yıl boyunca gayet iyi gitmiş. Ama benimle konuşurken Lobach’m etekleri tutuşmuştu. Gestapo’nun kapıya dayanması an meselesiydi. Bütün bunları ben İsveç‘e dönmeden yalnızca birkaç hafta önce anlattı. Sonra kızı çağırıp benimle tanıştırdı. Kız o kadar utangaçtı ki, göz göze gelmeye cesaret edemiyordu. Kızın hayatım kurtarmam için bana yalvardı.” “Nasıl kurtaracaktın?”

“Her şeyi ayarlamıştı. Yaptığı plana göre, ben üç hafta daha Hamburg’da kalacak, sonra bir gece treniyle Kopenhag’a gidecek ve oradan vapurla İsveç‘e geçecektim. Savaş zamamnda bile kısmen tehlikesiz bir yolculuktu. Bu konuşmadan iki gün sonra, Vanger şirketine ait bir yük gemisinin Hamburg’dan İsveç‘e gideceğini öğrendik. Lobach beni bu gemiyle yol amak istedi, çok beklemeden Alman topraklarım terk edecektim. Ama bu değişikliğin güvenlik servisi tarafından onaylanması gerekiyordu; yalmzca basit bir formaliteydi. Lobach beni bu gemiye bindirmek istiyordu.” “Sanırım Edith’le birlikte.”

“Edith, içinde makine parçaları yüklü üç yüz konteymr-dan birinin içine saklanarak gemiye sokuldu. Benim görevim, eğer Alman karasularım terk etmeden önce keşfedilirse onu korumak ve kaptanın bir delilik yapmasını engel emekti. Bir sorun yaşanmazsa, Alman kara sularım terk edene kadar bekleyip, sonra kızı konteynırdan çıkartacaktım.” “Evet.”

“Kolay bir yolculuk olacakmış gibi görünüyordu ama tam bir karabasana dönmüştü. Geminin kaptam Oskar Granath patronuna karşı sorumluluğunun dışında hiçbir şey düşünmeyen kibirli bir adamdı. Haziran sonu akşamlarından birinde, saat dokuz civarında Hambug limanından ayrıldık. Tam limandan çıkarken hava saldırısı alarmı verildi. Gelenler İngiliz uçaklarıydı ve baş hedeflerden biri limandı. Gümbürtü başladığında, nerdeyse altıma kaçırmak üzere olduğumu söylersem abartmış olmam. Ama bir biçimde kurtulduk, motorun bozulmasına ve gecenin bir yarısında kopan fırtınaya rağmen ertesi gün öğlen vakti Karlskrona’ya yanaştık. Şimdi kıza ne olduğunu soracaksın.” “Sanırım ne olduğunu biliyorum.”

“Tabi babam küplere binmişti. Aptalca davramşım nedeniyle her şeyi risk altına sokmuştum ve kız derhal geri gön derilecekti, düşün 1941’de. Ama

ben tıpkı Lobach'm kızın annesine bağlandığı gibi, kıza ölümcül bir aşkla bağlanmıştım. Edith'e evlenme teklif ettim ve babama bir ültimatom verdim; ya bu evliliği kabul edecek ya da aile şirketi için başka bir yük hayvanı bulacaktı. Diz çöktü." "Ama kız öldü."

"Evet, çok genç öldü. 1958'de. Yaklaşık on altı yıldır birlikteydik.

Doğuştan kalp sorunu vardı ve benim kısır olduğum ortaya çıkmıştı, hiç çocuğumuz olmadı. İşte kardeşim bunun için benden nefret ediyor."

"Edith'le evlendiğin için mi?"

"Onun deyimiyle "pis bir Yahudi orospu"yla evlendiğim için. Ona göre ben ırkımıza, köklerimize, ahlakımıza ve onun temsil ettiği her şeye ihanet etmiştim." "Ama bu delilik."

"Ben bundan daha iyi ifade

edemezdim." 10. BÖLÜM

9 OCAK PERŞEMBE - 31 OCAK CUMA

Hedestad-Kuriren'e bakılırsa, Mikael'in orada geçirdiği o ilk ay bilinen en soğuk kıştı ya da Henrik Vanger'in dediğine göre 1942'de savaş yıl arında yaşanan kıştan beri böylesi bir kış yaşanmamıştı.

Söylenenleri ciddiye alıyordu. Hedeby'e geldikten yalnızca bir hafta sonra, paçalı donlar, yün çoraplar ve üst üste iki fanila giymesi gerektiğini öğrenmişti. Ocak ayının ortasında birkaç gün dehşet soğuk olmuş, derece eksi otuz yediyi göstermişti. Mikael böyle bir soğuğa, askerliğini yaptığı Kiruna bölgesinde bile şahit olmamıştı.

Bir sabah uyandığında su boruları donmuş, Gunnar Nilsson yemek yapması ve yıkanması için iki kocaman bidon su getirmişti. Felç edici bir soğuk vardı. Pencere camımn iç tarafında buz çiçekleri oluşmuş, Mikael odun sobasını ne kadar yakarsa yaksın üşümekten kurtulamamıştı. Günlerinin önemli bir kısmını evin arka tarafındaki depoda odun kırmakla geçirmişti.

Bazen canına tak etmiş, bir taksi çağırıp istasyona gitmeyi ve güneye giden bir trene atlamayı düşünmüştü. Ama bu duyguya yakalandığı her seferde üzerine ekstra bir kazak daha geçirmiş, battaniyeye sarınıp mutfak masasının başına oturmuş, kahve içerek polis tutanaklarını okumuştu.

Mikael, Hedeby'deki insanları tanımaya başlamıştı. Martin Vanger, verdiği sözü tutarak Mikael'i akşam yemeğine çağırmıştı. Yemekte kızarmış geyik eti ve kırmızı İtalyan şarabı vardı. Bekar sanayi patronunun sevgilisi Eva Hassel de akşam yemeğinde onlara eşlik ediyordu. Sıcakkanlı, hoş sohbet bir kadındı. Mikael onu çok çekici bulmuştu. Diş doktoruy.l du, Hedestad'ın içinde oturuyor, yazlarını Martin Vanger'le geçiriyordu. Mikael, Eva'yla Martin'in birbirlerini çok uzun yıllardır tanıdıklarını, birlikte olmaya başladıklarında da ev-1

lenmek için bir neden görmediklerini öğrenecekti.

“O benim diş doktorum,” diye bir kahkaha attı Martin Vanger.

“Bu kaçık aileden biriyle evlenmek bana göre değil,” dedi Eva ve Martin'in dizine dostça bir şaplak vurdu.

Martin Vanger'in vil asının modern bir mimarisi vardı; siyah, beyaz ve krom rengi mobilyalarla döşenmişti.

Mutfak, meslekten aşçıların gereksindiği malzemelerle donatılmıştı. Oturma odasında birinci sınıf bir müzik seti ve Tommy Dorsey'den John Coltrane'ye kadar harika bir caz koleksiyonu vardı.

Martin Vanger zengin bir adamdı, evini pahalı ama kul anışlı malzemelerle donatmıştı. Yine de evin çok da soğuk bir havası vardı. Duvardaki tablolar basit taklitlerdi, İKEA'da bulunan ucuz posterlere benziyordu; güzel ama sahte. Kitaplıklarda, en azından Mikael'in gördüğü odada, dağınık vaziyette ansiklopediler ve yılbaşlarında \ alınan -daha iyisi akıllara gelmediği için- hediyelik cinsten! kitaplarla doluydu. Evin haline bakan Mikael, Martin Vanger'in iki kişisel ilgisini tespit etmişti; müzik ve yemek. Müziğe olan ilgisi üç bine yakın long play'le ortadaydı. İkinci ilginin göstergesi de Martin'in kemerinden taşan göbeğiydi.

Martin Vanger'in kişiliğinde basitlik, zeka ve yumuşakA başlılık bir araya gelmişti. İşleri yolunda gitmeyen bir CEO olduğunu anlamak için büyük bir analiz yeteneği gerekmiyordu. Night in Tıınisia'yı dinlerlerken konu Vanger Şirketi'ne gelmişti, Martin Vanger, şirketi ayakta tutmak için çabaladığını saklamıyordu. Konu seçimi Mikael'i şaşırtmıştı:

Martin Vanger, akşam yemeğine davet ettiği kişinin pek tanımadığı bir ekonomi muhabiri olduğunu biliyordu ama yine de şirketinin iç sorunlarını, tedbirsiz bir açık kalplilikle ortaya dökmekten çekinmiyordu. Belki de Mikael'i, Henrik Vanger için çalıştığından, aileden biri gibi görüyordu. Martin Vanger, Henrik'in görüşlerini paylaşıyor, şirketin şu an içinde bulunduğu durum için ailenin kendi kendini suçlaması gerektiğini söylüyordu. Bununla birlikte, aileye karşı yaşlı adam kadar öfkeli ve aşağılayıcı değildi. Daha çok ailenin tedavi edilemez çılgınlığı ile eğlenir gibiydi. Eva Hassel arada bir başını sal ayarak Martin'i onaylıyor ama yorum yapmıyordu. Bu konuları daha önce konuştukları bel iydi.

Martin Vanger konuyu aile biyografisine getirdi ve Mikael'e nasıl gittiğini sordu. Mikael gülümseyerek sülalenin bütün üyelerinin adını öğrenmenin bile zor olduğunu, uygun bir zamanda Martin'le aile hakkında bir söyleşi yapmak istediğini söyledi. Birkaç defa konuyu yaşlı adamın takıntısına, Harriet'in kaybolması konusuna getirmeye çalıştı. Henrik Vanger'in, Martin'i, kız kardeşi Harriet hakkındaki teorileriyle bunaltmış olduğunu tahmin edebiliyordu ama ailenin tarihini yazacak olan birinin kayıp kız konusundan kaçınamayacağını da Martin'in bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Martin'in bu Harriet hakkında konuşmaya pek de istekli olmadığını anladığından, bu konuyu bıraktı. Birkaç kadeh daha votka yuvarlayan Mikael, sabahın ikisinde kalktı. Hoş bir gece geçirmişti.

Adaya geldiği günün ikinci haftasında, bir öğle vakti kapısı çalındı.

Mikael kapağını yeni açtığı dosyayı -yedinci dosyaydı- bir kenara koydu, çalışma odasının kapısını kapattı ve dış kapıyı açmaya gitti.

Kapıda kürklere sarınmış, el i yaşlarında bir kadın vardı.

"Merhaba. Sana hoş geldin demek istedim. Adım Ceriha Vanger."

El sıkışıp içeri girdiler. Mikael kahve fincanlarını çıkarttı. Cecilia Vanger, Nazi Harald Vanger'in kızı, açıksözlü ve birçok bakımdan hoş bir kadındı. Henrik Vanger, Cecilia'dan beğeniyle bahsetmiş, komşu olmasına rağmen babasıyla görüşmediğini söylemişti.

Cecilia gerçek ziyaret sebebine gelinceye kadar oradan buradan konuştular.

"Anladığım kadarıyla aile hakkında bir kitap yazıyor-muşsun. Bu iyi bir düşünce mi emin değilim ama senin nasıl bir insan olduğunu görmek istedim."

"Şey, beni Henrik işe aldı. Bu onun öyküsü diyebiliriz."

"Ama bizim iyi kalpli Henrik'imiz aile söz konusu olduğunda pek tarafsız olamaz."

Mikael soran gözlerle kadına baktı, ne demeye çalıştığını tam olarak anlayamamışta.

"Vanger ailesi hakkında bir kitap yazılmasını istemiyorsun?"

"Öyle bir şey demedim. Ayrıca benim ne düşündüğümün: bir önemi de yok. Ama daha şimdiden bu ailenin bir parçası olmanın zorluğunu anlamışsmdır."

Henrik'in ona ne anlattığı, Cecilia'nın onun görevine dair ne kadar çok şey bildiği hakkında Mikael'in bir fikri yoktu. El erini iki yana açtı.

"Henrik Vanger'le ailenin tarihini yazmak konusunda bir sözleşme yaptım. Onun, ailenin birçok üyesi hakkında oldukça keskin görüşleri var ama ben kendimi belgelenebilir şeylerle sınırlayacağım."

Cecilia Vanger'in dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi.

"Ben yalnızca bu kitap piyasaya çıktığında başka bir ülkeye iltica etmem gerekecek mi onu öğrenmek istedim?"

"Hiç sanmam," dedi Mikael. "Okuyucu, ak koyunla kara koyunu birbirinden ayırt edebilecektir." "Örneğin babamı?"

“Şu Nazi’yi mi?” dedi Mikael. Cecilia kaşlarını çatü.

“Babam deli. Kapı komşusu olmamıza rağmen senede bir kez ya görüşüyor ya görüşmüyoruz.” “Onunla niçin görüşmek istemiyorsun?”

“Bir dakika, soru yağmuruna başlamadan bir şeye karar vermeliyiz; söyleyeceklerimi yazacak mısm? Yoksa bir aptal yerine konulma korkusu yaşamadan seninle konuşabilecek miyim?”

Mikael biraz tereddüt etti, kendini nasıl ifade edeceği konusunda kararsızdı.

“Benim görevim, Bernadotte zamanında İsveç‘e ilk ayak basan Alexandre Vangeersad’la başlayıp, bugüne kadar ailenizin tarihini anlatan bir kitap yazmak. Bu kitap, şirket imparatorluğunun onlarca yıl ık serüvenini anlatacak, tabi niçin çöktüğünü ve aile içi çatışmaları da. Böyle bir kitapta yüzeye vurmuş pislikleri yazmaktan kaçınamazsmız. Ama bu, aileye kara çalacağım ya da karikatürize edeceğim anlamına gelmez. Örneğin Martin Vanger’i sempatik bir insan olarak gördüm ve öyle anlatacağım.” Cecilia Vanger bir yorum yapmadı. “Bildiğim kadarıyla sen öğretmen…” “Daha da kötüsü, Hedestad Lisesi’nde müdürüm.”

“Affedersin. Henrik Vanger seni seviyor, evlenip boşanmışsın…

Sanırım senin hakkında bildiklerim bundan ibaret. Tabi ki benimle, söylediklerinin yazılacağı ya da afişe olacağın korkusu yaşamadan konuşabilirsin. Ama bir gün mutlaka senin kapını çalıp, belki de beni aydınlatabileceğini umduğum özel bir konuda görüşlerine başvuracağım. İşte o bir röportaj olacak ve sorularımı cevaplayıp cevaplamamaya sen karar vereceksin.”

“Yani seninle konuşabilirim… Siz gazetecilerin dediği gibi; offthe record.” “Tabi ki.”

“Yani bu konuşma offthe record?”

“Sen bir fincan kahve içmek için ziyarete gelmiş bir komşusun, hepsi bu.”

“İyi. O zaman sana bir soru sorabilirim?” “Lütfen.” “Bu kitapta Harriet Vanger’e ne kadar yer ayrılacak?”

Mikael alt dudağını ısırdı ve birkaç saniye tereddüt ettikten sonra rahat bir ifadeyle cevap verdi.

“Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir fikrim yok, sanırım bir bölüm tutar. Kuşkusuz dramatik bir olay, hiç değilse Henrik Vanger çok etkilenmiş.”

“Ama sanırım buraya bu konuyu araştırmak için gelmeA din?” “Böyle düşünmene neden olan şey ne?”

“Eh, Gunnar Karlsson’un buraya dört kutu belge taşıdığı bir sır değil. Henrik’in yıllardır yürüttüğü özel araştırmalarının belgeleri olmalı. Henrik’in bu belgeleri koyduğu Harriet’in eski odasına şöyle bir göz attım, yerlerinde olmadıklarını gördüm.” Cecilia Vanger hiç de aptal değildi.

“Bunu benimle değil Henrik Vanger’le konuşmalısın, dedi Mikael.

“Ama tabi ki Henrik, Harriet’in kaybolması hakkında bir şeyler anlattı, ben de bu belgelere göz atmanın ilginç olacağını düşündüm.”

Cecilia’nın yüzünde tekrar o soğuk gülümseme belirdi.

“Bazen kimin daha çılgın olduğunu düşünüyorum… Babam mı, yoksa amcam mı? Harriet olayını belki binlerce kez konuşmak zorunda kalmışımdır.” “Sence ona ne oldu?” “Bir röportaj sorusu mu?” “Hayır,” diye güldü Mikael. “Merak sorusu.”

“Ben de senin bir kaçık olup olmadığını merak ediyordum.

Henrik’in açıklamalarını yuttun mu yoksa onunla dalga mı geçiyorsun diye merak ediyorum?” “Henrik’in kaçık mı olduğunu söylüyorsun?”

“Beni yanlış anlama; Henrik tanıdığım en sıcak ve en düşünceli insanlardan biri. Ama bu konuda takıntısı var.”

“Ama bu takıntının gerçek bir temeli de var. Harriet gerçekten kaybolmuş.”

“Bu öyküye ifrit oluyorum. Yıl arca hayatımızı zehirledi ve zehirlemeye de devam ediyor,” birden ayağa kalktı ve kürkünü aldı.

“Şimdi gitmeliyim. Sen hoş birine benziyorsun. Martin de benim gibi düşünüyor ama her zaman böyle düşünmez. Ne zaman istersen bana kahve içmeye gelebilirsin. Neredeyse her akşam evdeyim.”

“Teşekkürler,” dedi Mikael. Cecilia dış kapıya doğru giderken Mikael arkasından bağırdı: “Röportaj sorusu olmayan soruyu cevaplamadın.”

Cecilia bir süre kapıda durdu ve arkasını dönmeden cevap verdi.

“Harriet’e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım, bir gün nasıl olduğunu öğrendiğimizde hepimizi şaşırtacak, basit bir kazaya kurban gitti.”

Sonra Mikael’e dönüp baktı, yüzünde ilk defa sıcak bi |

gülümseme belirmişti.

Mikael mutfak masasının başında bir süre hiç hareketi etmeden oturarak, Cecilia Vanger’in, Harriet’in kaybolduğu gün adada olan aile üyeleri tablosundaki yeri üzerine düşündü.

Eğer Cecilia Vanger’le bu ilk karşılaşmasına hoş bir şey denilebilirdiyse, Mikael’in, Isabel a Vanger’le ilk karşılaşması için başka bir şey söylemek gerekirdi. Harriet Vangerin annesi -şimdi yetmiş besindeydi- Henrik Vanger’in söylediği gibi felaket şık bir kadındı. Bir parça Lauren Bacal ‘m yaşlılığını andırıyordu, ince yapılıydı. Mikael onunla bir sabah, Sussanne’nin Yeri’ne giderken karşılaşmıştı. Üzerinde siyah! İran kürkü ve kürke uyan bir başlık vardı. Siyah bir bastona dayanarak yürüyen Isabel a, yaşlı bir vampire benziyordu. Hâlâ göz alıcı bir güzel iği vardı ama bir yılan kadar da zehirliydi. Belli ki şöyle bir gezintiye çıkmış, şimdi evine dönüyordu. Dört yol ağzından Mikael’e seslendi. “Hey, genç adam.

Buraya gel.”

Bu emredici sesi duymamak imkansızdı. Mikael etrafına bakındıktan sonra, sesin kendini çağırdığı sonucuna vardı ve; kadına doğru yürüdü. “Ben Isabel a Vanger,” dedi. “Merhaba, Mikael Blomkvist.” Isabel a, Mikael’in uzattığı eli havada bıraktı. “Bizim aile sorunlarımıza burnunu sokan tip sen misin?‘i]

“Eh, aile hakkında yazacağı kitaba yardımcı olmak için Henrik Vanger’le anlaşan tip benim.” “Ailemizin işleri seni ilgilendirmez.”

“Hangisi? Henrik Vanger’in benimle sözleşme yapması mı yoksa benim bu sözleşmeyi kabul etmem mi? İlk söylediğim Henrik’in sorunu, ikinci de benim bileceğim bir şey.”

“Ne demek istediğimi çok iyi anladın. İnsanların benim hayatıma burnunu sokmasından hoşlanmam.”

“Tamam, senin hayatına burnumu sokmayacağım. Diğer sorunu da artık HenrikTe hal edersin.”

Isabel a birden bastonu, ortasından tutarak havaya kaldırdı ve sapını Mikael’in göğsüne dayadı. Zayıf bir dokunuştu ama Mikael şaşkınlıkla bir adım geriledi.

“Benden uzak dur,” diyen Isabel a, topuklarının üzerinde döndü ve evine doğru yürüdü. Mikael bir çizgi roman kah-ramanıyla karşılaşmış gibiydi. Bakışlarını kaldırdığında çalışma odasının penceresinden Henrik Vanger’in onları izlediğini gördü. Henrik elindeki kahve fincanını, alaycı bir ifadeyle, şerefe der gibi kaldırdı.

Mikael iki elini yanlarına sarkıttı, başım sal adı ve kahveye doğru yürüdü.

Orada bulunduğu bir aylık sürede Mikael, adadan yalmzca bir günlüğüne ayrıldı. Dirch Frode’den ödünç aldığı Mercedes’le, karla kaplı tarlaların arasından geçen yoldan, Siljan Körfezi’ne, cinayet masası komiseri Gustaf Morell’le bir akşam yemeği için buluşmaya gitti. Yolculuk boyunca, soruşturma tutanaklarından hareketle, kafasında Morel ‘in resmini çizmeye çalışan Mikael, yavaş hareket eden, hareketlerinden de yavaş konuşan sırım gibi bir yaşlıyla karşılaştı.

Not defterinde Morel için hazırladığı on soru vardı. Bu soruları araştırma tutanaklarım okurken hazırlamıştı. Morel , Mikael'in sorduğu her soruya didaktik cevaplar verdi. Bir süre sonra not defterini bir kenara bırakan Mikael, bu soruların emekli komiserle buluşmak için yalmzca bir bahane olduğunu söyledi. Asıl niyetinin onunla biraz sohbet etmek, ve yalnızca bir sorunun cevabını almak olduğunu söyledi: Soruşturma tutanağına koymadığı ya da kağıda dökmediği ve şimdi kendisiyle paylaşabileceği bir şey var mıydı?

Tıpkı Henrik Vanger gibi Morel de, otuz altı yıl boyunca Harriet'in kaybolması konusuna kafa yormuş olduğundan, Mikael bir dirençle karşılaşacağını bekliyordu. Öyle ya, bir yeniyetme gelmiş ve Morel 'in bile içinde kaybolduğu çalılıklarda dolaşmaya başlamıştı.

Ama Morel 'de düşmanca tutumun kırıntısı bile yoktu. Cevap vermeden önce piposunu özenle doldurup yaktı. "Tabi düşündüğüm bazı şeyler var. Ama o kadar zayıf ve kaygan ki nasıl formüle edeceğimi bilemiyorum."
"Sence Harrief e ne oldu?"

"Bana göre öldürüldü. Bu konuda Henrik'le hemfikirim. Akla uygun tek açıklama bu. Ama nedenini asla anlayamadık. Bence özel bir nedenle öldürüldü; yani bir çılgınlık anı ya da tecavüz girişimi gibi bir şey değil. Eğer nedeni bulabilseydik kimin öldürdüğünü de ortaya çıkartabilirdik."
Morel bir süre düşündü.

"Cinayet aniden işlenmiş olabilir. Demek istediğim, katil köprüdeki kazanın yarattığı kargaşadan yararlanmış olabilir. Cesedi saklamış

ve bir fırsatını bulduğunda da, biz kızı ararken, başka bir yere götürmüş olabilir."

"Öyleyse soğukkanlı bir katil e karşı karşıyayız demektir."

"Bir ayrıntı var: Harriet, Henrik'in odasına gelmiş ve onunla konuşmak istediğini söylemiş. Üzerine düşündüğümde bu bana tuhaf çok tuhaf geldi. Harriet, Henrik'in etrafında bir sürü akrabanın olduğunu biliyordu. Benim görüşüme göre birini tehdit etmek istedi, bildiği şey her neydiyse Henrik'e anlatabileceğini ima etti ve katil…

Bunu ciddiye aldı.”

“O gün Henrik’in başına toplanmış bir sürü akraba var- d

l 1…

“Odada Henrik’in dışında dört kişi daha varmış. Kardeşi Greger, kuzeninin oğlu Magnus Sjögren, Harald’ın oğlu Birger ve kızı Cecilia.

Ama bunun bir anlamı yok. Düşün ki Harriet, birinin şirketin paralarını zimmetine geçirdiğini keşfetti, yalnızca bir varsayım. Bunu aylardır biliyordu ve hatta bu kişiyle birkaç defa bu konuda tartıştı.

Ona baskı yapmayı denemiş ya da ona acımış olabilir ama adam Harrief in kendisini ele verip vermeyeceğinden emin değildir. Harriet arük bunu anlatmaya karar vermiş ve adama da söylemiştir, çaresiz kalan adam da onu öldürmüştür.” “Adam sözcüğünü kul anıyorsun.”

“İstatistiklere göre katil erin çoğu erkek. Ama tabi Vanger sülalesinde bir sürü eli maşalı cadaloz da var.” “Isabel a ile karşılaştım.”

“Cadalozlardan biri de o. Ama başkaları da var. Cecilia Vanger’in de pençeleri keskindir. Sara Sjögren’le karşılaştın mı?” Mikael başıyla onayladı. “Sofia Vanger’in kızı, Henrik’in kuzenlerinden biri.

Çok itici ve acımasız bir kadından bahsediyoruz. Malmö‘de oturuyor ama Harriet’i öldürmesi için bir neden bulamadım.” “Evet.”

“Sorun şu ki, ne kadar ince eleyip sık dokusak da cinayet nedenini bulamadık. En önemlisi bu. Eğer cinayet nedenim bulursak, kimin işlediğini ve nasıl işlediğini de buluruz.”

“Bu olayın çözülmesi için çok emek sarf ettin. İzini sürmediğin bir şey kaldı mı?”

Gustaf Morel başını iki yana sal adı.

“Yo hayır, Mikael. Bu olaya sonsuz zaman harcadım ve izini sürmediğim hiçbir şey kalmadı. Hatta terfi ettirilip Hedestad’dan taşındıktan sonra bile

bu olayla ilgilendim.”

“Taşınmak?”

“Evet, ben HedestadTıyım. 1963-68 arası orada çalıştım.

Ardından komiserliğe terfi ettim ve kariyerimin geri kalan bölümünü Gâvle’de tamamladım ama Gâvle’deyken bile Harriet olayının izini sürüyordum.”

“Bunun arkasında Henrik Vanger’in olduğunu tahmin edebilirim.”

“Tamam, o da var. Ama yalnızca o değil. Harriet olayının sırrı beni hâlâ cezbediyor. Demek istediğim… İşte böyle bir şey. Her polisin çözülmemiş bir davası vardır. Hedestad’da olduğum günlerde yaşlı meslektaşlarımın Rebecka olayından nasıl bahsettiklerini duyardım.

Özellikle Torstensson adlı bir polis memuru -öleli çok oluyor- bu olayın peşini yıllarca bırakmamıştı. Boş zamanları ve tatillerde bile.

Her fırsatta olay hakkındaki dosyaları indirir ve düşünmeye başlardı.” “O da mı kayıp kız vakasıydı?”

Komiser Morell bir süre ne sorduğunu anlamamış gibi baktıktan sonra gülümsedi, Mikael’in iki olay arasında bir bağ aradığını fark etmişti.

“Hayır, bunu aklından geçen nedenle anlatmadım. Bir polisin ruh dünyasını anlayasın diye anlattım. Rebecka olayı Harriet dünyaya gelmeden çok önce yaşandı ve uzun yıl ar önce zaman aşımına uğradı. 1940 yılında Hedestad’da bir kadına tecavüz edildi ve öldürüldü. Bu tür olaylara sık rastlanılırdı. Her polis meslek yaşamı boyunca bu türde bir olaya rastlar ama demek istediğim, insana yapışıp derisinin içine işleyen bazı olaylar vardır. Bu kız vahşice öldürülmüştü. Katil kızı bağlamış ve başım kor halindeki kömürlerin içine sokmuştu. Kim bilir zaval ı kız ölmeden önce ne kadar acı çekmişti.”

“Tanrı belasını versin.”

“Evet. Çok sadistçeydi. Olay yerine giden ilkpolis memuru zaval ı Torstensson’du ve bu olay çözülemedi, Stockholm’den destek almasına rağmen çözülemedi. Ve Torstensson bu olayı hiç unutamadı.” “Anlıyorum.”

“Harriet de benim Rebeka’m. Ama onun nasıl öldürüldüğünü bile bilmiyoruz. Teknik olarak bir cinayet işlenmiş olduğunu bile ispat edemeyiz. Ama bu olayı hiç unutamadım.” Bir süre düşündü.

“Cinayet masası polisleri dünyanın en yalnız insanlarıdır.

Kurbamn arkadaşları çok üzülürler ama er ya da geç -birkaç hafta ya da birkaç ayda- tekrar gündelik hayatlarına dönerler. Kurbamn en yakın akrabaları için bu süre daha uzun olsa da, onlar da acının üstesinden gelebilirler. Yaşam devam eder. Ama çözülmemiş bir cinayet, insanın içini kemirir. En sonunda kurbanı düşünen, kurban için adaletin yerini bulmasım isteyen tek bir insan kalır; cinayet soruşturmasını yürüten polis memuru.”

Hedeby Adası‘nda yaşayan Vanger sülalesinden üç kişi daha vardı.

Bunlardan biri Henrik’in üç numaralı kardeşi Greger’in oğlu Alexander’di, 1900’lü. yıl arın başlarından kalma, yeni restore edilmiş

ahşap bir binada oturuyordu. Henrik, Alexander’in şimdi Batı Hint Adası‘nda olduğunu söylemişti. Orada en sevdiği işi yapıyor, denizde yelken açıyor ve her türlü didişmeden uzak, zaman öldürüyordu.

Mikael, Henrik’in bu çocuk hakkında fazla konuşmamasından, Alexander’in sorunlu biri olduğu sonucunu çıkartmıştı. Yalnızca, Harriet kaybolduğunda bu çocuğun yirmi yaşında ve adada olduğunu söylemekle yetinmişti.

Alexander’in annesi, Greger Vanger’in dul eşi seksen yaşındaki Gerda da adada yaşıyordu; hastaydı ve genel ikle yataktaydı.

Adada yaşayan üçüncü aile üyesi Harald Vanger’di. Adadaki ilk ayında Mikael, bu ırk biyologunun gölgesini bile görmemişti.

Mikael’in en yakın komşusu olan Harald Vanger’in evi, pencerelerindeki hiç açılmayan koyu renk per-deleriyle kasvetli, uğursuz bir görünüme sahipti. Mikael, bu evin önünden geçtiği birkaç seferde perdelerin bir parça kımıldadığım hissetmiş, bir gece de geç bir vakit yatağa gitmeye hazırlanırken, Harald’m evinin üst katlardaki bir odasının biraz aralık olan perdesinden ışık sızdığını görmüştü.

Mikael karanlıkta mutfak penceresinin önüne dikilmiş, yirmi dakika boyunca büyülenmiş gibi o ışığı seyretmiş, sonra titreyerek yatağına girmişti. Ertesi sabah perde iyice kapatılmıştı.

Harald Vanger görünmez adam gibiydi ama bedeni ortalarda olmasa da, köydeki hayatların bir kısmına damgasını vurmuş olan ruhu hep hissediliyordu. Mikael’in hayal dünyasında Harald, perdelerin arkasına saklanmış etrafı gözleyen ve kapandığı delikte kendini mistik şeylere adamış, kötülük dolu bir Gollüm olarak şekil eniyordu.

Harald Vanger’i günde bir kez ev yardımı servisinden biri ziyaret ediyordu. Bu, köyün diğer tarafında oturan yaşlı bir kadındı. Harald, bahçede biriken karların temizlenmesine müsaade etmediği için, kadın elinde yiyecek torbalarıyla, karlara bata çıka kapıya ulaşabiliyordu. Mikael, karların niçin temizlenmediğini sorduğunda

“kahya” Gunnar Nilsson başım iki yana sal amıştı. O hiç değilse kapının önündeki karları küremeyi önermişti ama Harald, hiç kimsenin bahçesine adım atmasını istemiyordu. Harald Vanger’in, Hedeby’e döndüğü ilk kış, Gunnar Nilsson diğer bütün evlerin girişindeki karları temizlediği gibi, Harald’ın bahçesindeki karları da temizlemek için traktörle bahçe girişine gelmişti. Ama bunu gören Harald Vanger hemen dışarı fırlamış ve bağırıp çağırarak Nilsson’u uzaklaştırmıştı.

Daha da kötüsü Gunnar Nilsson, Mikael’in evinin önündeki karları da kaldıramıyordu çünkü bahçe kapısı traktörün giremeyeceği kadar dardı.

Ocak ayının ortasında Mikael avukatından, üç aylık cezasını çekmek için ne zaman cezaevine girmesi gerektiğini araştırmasını istemişti. Bu sorundan en kısa zamanda kurtulmak istiyordu.

Cezaevine girmenin sandığından da kolay olduğunu öğrendi. Ceza aldıktan birkaç hafta sonra karar onanmış ve 17 Mart'ta Östersund'daki Rullâker Cezaevi'nin kapısında olması istenmişti.

Burası hafif suçluların kaldığı yarı açık bir cezaeviydi. Mikael'in avukatı, cezanın biraz indirilebileceğini de söylemişti.

Mikael bu haberi pek de coşkuyla karşılamamış, "iyi" demekle yetinmişti. Sonra mutfak masasının başına oturmuş arada bir ortaya çıkıp, geceyi Mikael'in evinde geçiren kahverengi çizgili kediyi okşamıştı. Yolun karşısında oturan Helen Nilsson, kedinin adının Tjorven olduğunu söylemişti, kimseye ait değildi ve canının istediği yere gidiyordu.

Mikael işvereniyle neredeyse her akşam buluşuyordu. Bazen kısa bir konuşmayla yetiniyor, bazen de saatlerce oturup Harriet Vanger'in kaybolmasına ilişkin muhtemel bütün ayrıntıları tartışıyorlardı.

Genel ikle Mikael bir teori ortaya atıyor, Henrik Vanger de bu teoriyi çürütüyordu. Mikael üstlendiği işle arasına bir mesafe koymaya çalışıyordu ama bazen kendini Harriet olayının gizine kapılmaktan alıkoyamıyordu.

Erika'ya, Hans-Erik VVennerström'e karşı bir mücadele stratejisi geliştirme sözü vermişti. Ama Hedeby'de geçirdiği ilk ayda, onu mahkemeye götüren dosyaların kapağım bile açmamış, aksine bu sorundan uzak durmuştu. VVennerström ve içine düşmüş olduğu durumu düşündüğü her seferinde derin bir karamsarlığa kapılan Mikael'in, neredeyse bedeninden bütün gücü çekiliyordu. Sakin bir kafayla düşündüğü bazı anlarda, kendisinin de Henrik gibi çılgmlaşıp çılgınlaş-mayacağını merak ediyordu. Mesleki kariyeri iskambilden şato gibi çökmüş ve çareyi bir hayalet avlamak için küçük bir köye sığınmakta bulmuştu. Ayrıca Erika'yı da çok özlüyor-du.

Henrik Vanger, araşürma ortağım, bel i etmediği bir endişeyle izliyordu. Blomkvist'in bazen dengesini kaybettiğinin farkındaydı.

Ocak sonlarında yaşlı adam kendini de şaşırtan bir karar verdi.

Telefon ahizesini kaldırdı ve Stockholm'ü aradı. Yirmi dakikalık konuşmanın önemli bir bölümü Mikael Blomkvist üzerineydi.

Erika’mn öfkesinin dinmesi neredeyse bir ayı buldu. Ocak ayının son akşamlarından birinde, saat sekiz otuzda Mikael’i aradı.

“Gerçekten de orada kalmak istiyorsun,” dedi selam yerine.

Mikael için bu telefon öylesine şaşırtıcıydı ki, önce ne diyeceğini bilemedi. Soma gülümsedi ve battaniyesine sıkıca sarındı.

“Merhaba Ricky. Bence sen de denemelisin.” “Niçin? Tanrının başı boş bıraktığı bir yerde yaşamamn neresi güzel?”

“Biraz önce dişlerimi buz suyuyla fırçaladım. Dolgularım sızlıyor.”

“Beter ol. Ama Stockholm de buz gibi.” “Anlat.”

“Sürekli reklam veren müşterilerimizin üçte ikisini kaybettik. Hiç kimse açık konuşmuyor ama…”

“Biliyorum. Gemiyi terk eden o farelerin bir listesini yapıyorum. Bir gün ipliklerini pazara çıkartacağız.”

“Micke…Yaptığım hesaplara göre, eğer yeni reklam müşterileri bulamazsak ancak sonbahara kadar dayanabiliriz. Kısaca durumumuz bu.” “Her şey değişecek.”

Erika telefonun diğer ucunda yorgun bir kahkaha attı. “Oturduğun o cehennemden konuşması kolay.” Erika susmuştu. “Erika ben…”

“Biliyorum. A man’s gotta do what a man’s gotta do and al that crap. (Bir adam ne yapması gerekiyorsa onu yapar. Gerisi hikaye) Bir şey demen gerekmez. Biraz orospuluk yapıp telefonlarına cevap vermediğim için beni affet. Yeniden başlayamaz mıyız? Seni ziyaret etmeye gelebilir miyim?” “Ne zaman istersen.” “Kurtlar için yamma tüfek almalı mıyım?”

“Gerek yok. Birkaç kızak köpeği kiralarız. Ne zaman geliyorsun?”

“Cuma akşamına ne dersin?”

Mikael için hayat birdenbire sonsuz bir ışığa boğulmuştu.

Giriş kapısının önündeki dar bir alan hesaba kaülmazsa, bütün bahçe neredeyse bir metre karla kaplıydı. Mikael uzun süre, kar küreğini endişeli gözlerle inceledikten sonra Gunnar Nilsson'a gidip, ziyareti boyunca Erika'mn BMVV'sini onların garajına park edip edemeyeceklerini sordu. Nilsson sorun olmadığını söyledi, garajlarında iki arabalık yer vardı, ayrıca motor ısıtıcılarım da kul anabilirlerdi.

Öğleden sonra yola çıkan Erika, akşam saat altı civarında Hedestad'a ulaşmıştı. Birkaç saniye birbirlerini inceledikten sonra uzun süre kucaklaştılar.

Karanlık çöktüğünden, kilisenin aydınlatılan cephesinden başka bir yer görülmüyordu, Konsum ve Susane'nin Yeri kapanmak üzereydi. Aceleyle eve gittiler. Mikael akşam yemeği hazırlarken etrafı karışüran Erika, 1950'li yıl ardan kalan Rekordmagasinet dergileri hakkında yorum yaptıktan sonra, çalışma odasına geçmiş

ve masamn üzerinde yığılı duran dosyalara gömülmüştü. Yemekte kuzu pirzolası, mayonez soslu patates ve kırmızı şarap vardı.

Mikael, Mülennium konusunu açmak istedi ama Erika'nın şimdi bunu konuşmaya pek isteği yoktu. Bunun yerine, iki saat boyunca Mikael'in nasıl olduğu ve ne yaptığı konuşuldu. Daha sonra yatağın iki kişiyi alabilecek kadar büyük olup olmadığını kontrol ettiler.

Lisbeth Salander'in Avukat Nils Bjurman'la cuma günü yapacağı üçüncü görüşmenin saati değiştirilip, beşe alınmıştı. Salander, bir önceki görüşme saatinde avukat bürosuna geldiğinde, onu misk kokulu parfüm sürmüş el i yaşlarındaki sekreter kadın karşılamıştı.

Salander saat beşte geri geldiğinde, Bjurman'dan hafif bir içki kokusu yayılıyordu. Eliyle; Salander'e oturmasım işaret etmiş, onun oradaki varlığını tekrar keşfedene kadar, dalgın bir ifadeyle önündeki kağıtları karıştırmışta.

Yeni bir sorgu daha başlamıştı. Bu defa sorgulanan şeyi Salander'in cinsel hayatıydı. Salander bunun kesinlikle özel hayatına ait olduğuna inanıyor ve kimseyle tartışmayı düşünmüyordu.

Daha sonra aralarında geçen konuşmayı tarttığında, yanlış

davrandığım anlayacaktı. Önce sessizce oturmuş ve soruları yanıtlamaktan kaçınmıştı. Bjurman onun bu çekingenliğini utangaçlığına, geri zekalılığına ya da saklayacak bir şeyi olduğuna yormuş ve cevap vermesi için sıkıştırmıştı. Avukatın pes etmeye hiç de niyetli olmadığım anlayan Salander, psikolojik profiline uygun düşeceğini hesapladığı saf ve tutarsız cevaplar vermişti. Magnus'tan bahsetmiş; kendisiyle aynı yaşta bir bilgisayar programcısı olduğunu, kendisine centilmence davrandığım, arada bir sinemaya ve arada bir de yatağa gittiklerim anlatmıştı. Magnus onun o anda hayal dünyasında yarattığı bir figürdü ama Bjurman, kızın cinsel haritasım çıkartmak için bunu bir fırsat olarak görmüş ve sorularım sıralamaya başlamıştı. Ne kadar sık seks yapıyorsunuz? Arada bir.

inisiyatifi kim ele alıyor, sen mi yoksa o mu? Ben. Kondom kul anıyor musunuz? Tabi , HIV'i duymuştu. En sevdiğin pozisyon ne? Eh, sanırım sırtüstü uzanmak. Oral seksten hoşlanıyor musun? Böğ, dur biraz… Hiç anal seks yaptınız mı?

"Hayır, arkadan düzülmenin hiç de hoş olmadığım düşünüyorum ama bu lanet soruların anlamı ne?"

Bjurman'a karşı ilk defa kontrolü elden kaçırıyordu. Soruları cevaplarken, duygularını ele vermesinden kaçınmak için gözlerini yere çevirmişti. Başım kaldırıp Bjurman'a baktığında, yazı masasımn arkasında sırıttığını gördü. Lisbeth Salander, hayatının dramatik bir dönüm noktasında olduğunu anlamıştı. Avukatın bürosunu iğrenerek terk ettti. Bu tür şeylere hazır değildi. Palmgren asla bu tür sorular sormazdı ama eğer Salander'in kafasına bir şey takılırsa, ona her zaman ulaşabilirdi. Bu da çok nadir olurdu.

Bjurman Serious Pain in The Ass'dı ve Salander'e göre Majör Problem olma yolundaydı.

11. BÖLÜM

1 ŞUBAT CUMARTESİ -18 ŞUBAT SALI

Cumartesi gününün o kısa aydınlık saatlerinde MikaelTe Erika, balıkçı limammn önünden geçerek, Östergârd çiftliğine uzanan yolda yürüyüşe çıktılar. Bir aydır orada bulunmasına rağmen Mikael, adanın içlerine doğru hiç yürümemişti. Kar fırtınaları ve korkutucu soğuk onu alıkoymuştu. Ama o cumartesi hava güneşli ve güzeldi.

Sanki Erika kendisiyle birlikte baharı amştıran bir şeyler getirmişti.

Yalmzca beş derecelikbir soğuk. Yolun iki tarafında bir metre yüksekliğinde karlar yığılmıştı. Kulübeleri geride bırakır bırakmaz, sık bir ormanlık alana gelmişlerdi. Mikael, kulübelerin arkasında yükselen Söderberg’in göründüğünden daha yüksek ve daha geçilmez bir yer olmasına şaşırmışta. Kısa bir süre Harriet Vanger’in çocukluğunda burada ne kadar oynamış olabileceğini düşündü ama hemen arkasından kızı kafasından sildi. Birkaç kilometre yürüdükten sonra orman bitmiş, çitlerle çevrili bir yere gelmişlerdi. Östergârd çiftliği burada başlıyordu. Çitlerin ortasında beyaz ahşap bir bina ve bir de ahır vardı. Oradan geri döndüler.

Vanger çiftlik evinin önünden geçerlerken, Henrik Vanger üst kattaki odasının pencere camına vurarak yukarı gelmelerini işaret etti. Mikael ve Erika birbirlerine baktılar.

“Bir endüstri deviyle buluşmak ister misin?” diye sordu Mikael. “Isırır mı?”
“Cumartesileri değil.”

Henrik onları çalışma odasının kapısında karşılayıp el erini sıktı. “Sizi tamdım,” dedi Erika’ya. “Bayan Berger olmalısınız.

Mikael, Hedeby’ü ziyaret edeceğinizden hiç bahsetmedi.”

Erika’mn en büyük özelliklerinden biri, değişik insanlarla çok çabuk kaynaşmasıydı. Mikael onun beş yaşındaki çocukları etkisi altına alıp, on dakika içinde annelerini terk etmeye hazır hale getirdiğine şahit olmuştu. Seksen yaşındaki ihtiyarlar da bundan istisna değildi.

İki dakika sonra Erika ve Henrik, Mikael’i bütünüyle unutmuşlar ve sanki birbirlerini çocukluklarından beri tanıyormuş gibi kaynatmaya başlamışlardı.

Erika konuşmasına, yazı işleri sorumlusunu baştan çıkarttığı için, Henrik Vanger'i kınayarak başlamıştı. Yaşlı adam, basma yaptığı açıklamalarından anladığı kadarıyla Erika'mn onu işten atığım, eğer bunu yapmamış olsaydı bile, yazı işlerinde dengeyi sağlamak için uygun bir fırsatta safra gibi atacağını söyleyerek yanıtladı. Erika yaşlı adamın iddiasını kısa bir süre tarttı ve sorgulayan gözlerle Mikael'i inceledi. Her neyse diye devam etti Henrik Vanger, bir süre yaşayacağı gösterişsiz bir köy hayatı Blomkvist'e iyi gelirdi. Erika bu fikre katıldı.

Beş dakika boyunca oldukça rahatsız edici sözcüklerle Mikael'in yanlışlarını tartıştılar. Mikael oturduğu koltukta I geriye yaslanarak bütün bu aşağılamalara aldırmıyormuş gibi davrandı ama Erika çok kapalı bir ifadeyle, onun gazeteci ; olarak eksikliklerini ima ettiğinde -

bu imalar pekala seksüel performansıyla ilgiliymiş gibi de yorumlanabilirdi- alnını 1 kırıştırdı. Henrik Vanger, başını geriye atarak kahkahayı koyuverdi.

Mikael şaşırmıştı; hakkındaki yorumlar yalnızca bir şakaydı ama Henrik Vanger'in böyle doğal ve rahat davrandığını da ilk defa görüyordu. Mikael el i -yok, otuz- yıl önceki Henrik Vanger'i gözlerinin önüne getirdi; herhalde çok çekici ve baştan çıkartıcıydı. Karşısına çok kadın çıkmış olmalıydı ama o, neredeyse yarım yüz yıldır bekAr yaşıyordu.

Kahvesinden bir yudum alan Mikael, kulaklarını dikti. Sohbet birden ciddileşmiş, Mil ennium konusuna gelmişti. "Mikael'den anladığım kadarıyla dergide sorunlarınız var.

Erika göz ucuyla Mikael'e baktı. Bunu fark eden Henrik,

"Endişelenme, iç işlerinizi anlatmadı ama tıpkı Vanger şirketleri gibi, sizin derginin de sorun yaşadığım anlamamak için kör ve sağır olmak gerek," dedi.

"Sanırım durumu düzeltmenin bir yolunu bulacağız," diye dikkatli bir cevap verdi Erika. "Bundan çok kuşkuluyum," dedi Henrik.

"Niçin?"

“Bırak bir hesap yapalım, kaç işçiniz var, altı? Ayda bir 21.000

baskı yapıyorsunuz, matbaa, dağıtım, büro masrafları… Her şeyi hesaba katarsak ayakta kalmak için on milyon kronluk bir ciro yapmalısınız. Bunun yarısı reklamlardan gelmeli.” “Ee?”

“Hans-Erik VVennerström kinci, dar kafalı bir iblistir, yani yaptıklarınızı o kadar kolay unutmaz. Son aylarda ne kadar reklam kaybımz oldu?”

Erika, endişeli gözlerle Henrik Vanger’i süzdü. Mikael toparlanmış, nefesini tutmuştu. Mil ennium”u konuştukları her ftrsatta yaşlı adam, ya rahatsız edici yorumlar yapmış ya da derginin içinde bulunduğu durumun, Mikael’in Hedestad’da yapacağı işi olumsuz etkileyeceğinden bahsetmişti. Mikael ve Erika derginin kurucusu ve ortaklarıydı ama yaşlı adam yalmzca Erika’ya yönelmişti, yani bir patron diğer bir patrona. Birbirlerine gönderdikleri sinyalleri, Mikael ne anlayabiliyor ne de yorumlayabiliyordu. Belki de bunun nedeni, onun Norland’lı yoksul bir işçi ailesinden gelmesiydi. Erika’ysa, aile ağacımn kökleri değişik ülkelere uzanan, görgülü bir üst sımf kızıydı.

“Biraz daha kahve alabilir miyim?” diye sordu Erika. Henrik hemen fincamm doldurdu. “Tamam, dersine iyi çalışmışsın. Evet, kan kaybediyoruz. Ee?” “Ne kadar dayanabilirsiniz?”

“Alü ay, bilemedin dokuz ay. Daha uzun dayanmaya yetecek sermayemiz yok.”

Pencereden dışarı bakan yaşlı adamın ifadesini okumak mümkün değildi.

“Bir zamanlar benim de gazete sahibi olduğumu biliyor muydunuz?”

Mikael ve Erika başlarım sal adı. Henrik Vanger güldü.

“Kuzeyde yayınlanan altı günlük gazetenin sahibiydik. 1950-60

arasında. Babamın fikriydi; basını arkana almamn politik faydalarımn olduğunu düşünüyordu. Hedestad Kuriren’nin ortaklarından biri hâlâ biziz. Hissedarlardan oluşan yönetimin başında Birger Vanger var.”

Mikael’e dönerek, “Harald’ın oğlu,” diye ekledi. “Ayrıca belediye yönetiminde,” dedi Mikael.

“Bu gazetenin yönetiminde Martin de var. Birger’i doğru yolda tutmak için.”

“Peki, gazeteleri niçin bıraktınız?” dedi Mikael.

“1960’lardaki yeniden yapılanma süreci bunu gerektiri yordu.

Gazete yayınlamak bizim için ihtiyaçtan çok hobi gib bir şeydi.

Bütçede kısıntıya giderken sattığımız ilk şey gazeteler oldu. 1970’li yıl arda. Ama bir gazete yönetmek nasıl bir şeydir bilirim… Özel bir soru sorabilir miyim?”

Soru Erika’ya yöneltilmişti. Erika kaşlarım kaldırdı ve evet anlamında bir jest yaptı.

“Bunu Mikael’e hiç sormadım, eğer isterseniz yanıtlamayabilirsiniz. Bu bataklığa nasıl yuvarlandınız? Bunun bir öyküsü var mı, ya da?”

Mikael ve Erika birbirlerine baktılar. Şimdi de Mikael’in yüz ifadesi okunamıyordu. Erika konuşmadan önce bir süre düşündü. “Bir öykümüz var. Ama çok değişik bir öykü.”

Henrik Vanger, Mikael bile hiçbir şey anlamamışken, Erika’mn ne söylemek istediğini tam olarak anlamış gibi başım sal adı.

“Bu konuyu tartışmak istemiyorum,” diye araya girdi Mikael. “Bir araştırma yapüm ve bir makale yazdım. Her türlü kaynağa sahiptim.

Ama işler sarpa sardı.”

“Yazdıklarının kaynağı gerçekten de var mıydı?”

Mikael başım sal adı. Henrik Vanger’in sesi birden sertleşti.

“Böyle bir mayına basmış olduğunuzu anlamamış gibi davranamam. Sizin öykünüze benzer, hatırlayabildiğim tek vaka, 1960’da Express Gazetesi’nin başına gelen Lundahl olayıdır. Siz gençler hatırlar mısınız bilmiyorum? Sizin kaynağımz da mı mitomandı?” Başını iki yana salladı, Erika’ya döndü, sesini alçaltarak: “Ben gazete sahibiydim ve yine olabilirim. Bir ortağa daha ne dersiniz?” diye sordu.

Soru bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek gibi aniden gelmişti ama Erika şaşırmış görünmüyordu. “Nasıl yani?” diye sordu.

Henrik Vanger başka bir soruyla karşılık vererek bu soruyu cevaplamaktan kaçındı. “Hedestad’da ne kadar kalacaksın?” “Yarın ayrılıyorum.”

“Bu akşam yemeğe gelip -tabi Mikael’le- yaşlı bir adamı sevindirmek ister misin? Saat yediye ne dersin?”

“İyi bir saat. Memnuniyetle geliriz. Ama sana sorduğum soruyu cevaplamaktan kaçındın. Mil enniıım’a niçin ortak olmak istiyorsun?”

“Cevaptan kaçınmadım. Daha çok yemekte tartışırız diye düşündüm. Ne istediğimi tam olarak anlatmadan önce avukatım Dirch Frode ile tartışacağım. Şunu söyleyebilirim ki yatırım yapacak param var. Eğer dergi başarılı olur da tekrar kazanmaya başlarsa, ben de kazanırım. Eğer kaybederse… Eh, iyi günlerimde bundan daha büyük kayıplarım oldu.”

Mikael tam ağzını açacaktı ki, Erika elini onun dizine koyarak engel edi.

“Ben ve Mikael bütünüyle bağımsız kalabilmek için çok emek sarf ettik.”

“Boş laf. Hiç kimse tam bağımsız olamaz. Ama dergiyi ele geçirmenin peşinde değilim ve içeriğini nasıl belirleyeceğiniz de umurumda değil. Stenbeck denilen iblis Modern Zamanlar’ı çıkartarak puan topladı, ben de Mil ennium’un arkasında durabilirim.

Üstelik iyi bir dergi.”

“Bunun YVennerström’le bir ilgisi var mı?” diye sordu] Mikael.

Henrik Vanger gülümsedi.

“Mikael, ben seksenimi geçtim. Yapmadığım için pişmani olduğum şeyler ve yeterince rezil etmediğim için pişman olduğum insanlar var.

Yeri gelmişken -Erika’ya doğru eğildi-* bu dergiye yatırım yapmak için hiç değilse bir koşulum var.” I “Söyle de bilelim.”

“Mikael Blomkvist yazı işlerinin başına tekrar dönmeli.”

“Hayır,” diye hemen itiraz etti Mikael.

“Evet,” dedi Henrik Vanger kararlı bir ifadeyle. “Vanger Şirketi’nin Mil ennium’u desteklediği ve senin tekrar işe döndüğünü bir basın bildirisi ile açıkladığımızda, VVennerström kalp krizi geçirecektir.

Kesinlikle çok açık sinyal er göndermeliyiz; bunun bir el değiştirme anlamına gelmediğini ve yayın politikasının aynen süreceğini herkesin bilmesi gerekir. Reklamlarını geri çekmeyi düşünenler, bu düşüncelerini bir kez daha tartacaklardır. Ve VVennerström öyle her şeye kadir biri değil. Onun da düşmanları var. Bize reklam vermek isteyen çok şirket çıkacaktır.”

“Bu da ne oluyor şimdi,” dedi Mikael, Erika dış kapıyı kapatır kapatmaz.

“Sanırım buna, bir iş anlaşması için sondaj çalışması diyorlar,”

dedi Erika. “Henrik Vanger’in bu kadar tatlı biri olduğunu anlatmamıştın.”

Mikael, Erika’nm önüne dikildi. “Ricky, bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi biliyordun.”

“Hey, tatlı çocuk. Saat daha üç ve akşam yemeğinden önce eğlenmek istiyorum.”

Mikael öfkeden köpürüyordu. Ama Erika’ya karşı öfkesini korumayı hiçbir zaman başaramamıştı.

Erika siyah bir elbise, beline kadar bir ceket ve tesadüfen çantasım boylamış olan topuklu ayakkabılarım giymişti. Siyah bir pantolon, gri bir gömlek ve gri ceket giyen Mikael, Erika’nm ısrarıyla koyu bir kravat da takmıştı. Henrik

Vanger’in kapısını tam saatinde çaldılar. Misafirlerin arasında Dirch Frode’yle birlikte Martin Vanger de vardı. Henrik’in dışında bütün erkekler kravatlıydı.

“Seksenin üzerinde olmamn avantajlarından biri de kimsenin ne giydiğinizle ilgilenmemesi,” dedi Vanger. Gömleğinin yakasına papyon takmış ve üzerine kahverengi hırkasını giymişti.

Erika’mn yemek boyunca keyfi yerindeydi.

Konuşma ancak şöminenin olduğu salona geçip, bardaklarına konyak doldurduklarında ciddiyet kazandı. Masaya bir anlaşma taslağı koymadan önce iki saat kadar tartıştılar.

Dirch Frode, tamamı Henrik Vanger’e ait olan bir şirket kuracak, bu şirketin yönetiminde Henrik, Frode ve Martin Vanger yer alacaklardı. Şirket, dört yıl boyunca Mil ennium’vm gelir ve giderleri arasındaki açığı kapatmak için belirli bir miktar para yatıracak, bu paralar dergiye Henrik Vanger’in kişisel gelirlerinden aktarılacaktı.

Karşılık olarak Henrik Vanger’in dergi yönetiminde dikkate değer bir yeri olacaktı. Dört yıl ık bir sözleşmeydi ama Mil ennium iki yıl sonra sözleşmeyi tek taraflı iptal edebilecekti. Daha önce iptal etmeleri halinde, Henrik Vanger’in yatırdığı paraları geri ödeyecekleri için, dergiye pahalıya patlayacaktı.

Henrik Vanger’in ani ölümü durumunda, yönetimdeki yerini, yaptıkları sözleşmenin süresi dolana kadar Martin Vanger alacak, sözleşme süresinin bitiminde yenilenip yenilenmeyeceğine Martin’in kendisi karar verecekti. Martin Vanger’in, Hans Erik VVennerström’ün hesabımn kesilecek olması ihtimalinden zevk aldığı ortadaydı. Mikael, onların arasında ne geçmiş olduğunu daha çok merak etmeye başlamıştı.

Kabataslak bir anlaşma yapıldıktan sonra, Martin konyak bardaklarını doldurdu. Henrik Vanger, Mikael’e doğru eğilerek, bu sözleşmenin aralarındaki anlaşmayı hiçbir şekilde etkilemeyeceğini fısıldadı.

Dergideki bu yeni düzeni, basının ilgisini daha çok çekmesi için Mikael Blomkvist’in cezaevine gireceği gün -Mart ayının ortasında-ilan etmeye karar verdiler. Bu yeni durumun olumsuz bir olayla birlikte açıklanmasının, Mikael’in muhaliflerini şaşırtarak, dikkatleri Henrik Vanger’e yöneltmenin dışında, halkla ilişkiler açısından yanlış

bir tutum olduğu aşikardı. Ama yine de bunun manüklı bir tutum olduğu konusunda herkes hemfikir olmuştu. Mil ennium’un yazı işlerinin üzerinde dalgalanan felaket bayrağı indirilecek ve derginin dişe diş mücadele edecek bir koruyucuya kavuştuğu ilan edilecekti.

Vanger Şirketi ne kadar kriz içinde olursa olsun hâlâ gerektiğinde saldırıya geçebilecek kadar ağırlığı olan bir şirketti.

Bütün konuşma bir tarafta Erika, diğer tarafta Martin ve Henrik arasında geçmiş, Mikael’e fikrini soran olmamıştı.

Mikael ve Erika ancak gecenin geç saatlerinde kulübeye dönebilmişlerdi. Mikael başım Erika’mn göğsüne yaslamış

uzanırken, gözlerinin içine bakarak:

“Henrik ve sen bu konuyu ne kadar zamandır tartışıyordunuz?”

diye sordu.

“Yaklaşık bir haftadır,” diye gülümsedi Erika.

“Christer’in bundan haberi var mı?”

“Elbette.”

“Benim niçin hiç haberim olmadı?”

“Seninle bu konuyu niçin tartışmalıyım ki? Sorumlu yazı işleri müdürlüğünden istifa ettin, yazı işleri ve yönetim-deki görevlerinden ayrıldın ve gelip ormamn ortasına yerleştin.” Mikael bir süre düşündü.

“Yani bir aptal gibi muamele görmeyi hak ettiğimi söylü_ yorsun?”

“Oo, evet,” dedi kararlı bir sesle. “Bana gerçekten kızmışsın.”

“Mikael, kendimi hiç senin yazı işlerinden ayrıldığın günkü kadar kırgın, terkedilmiş ve ihanete uğramış hissetmemiştim. Daha önce sana hiç bu kadar öfkelenmemiştim.”

Erika, Mikael’in saçlarından sıkıca tuttu ve yataktan aşağı yuvarladı.

Erika’nın adadan ayrıldığı pazar günü Mikael, çok öfkeli olduğu Henrik Vanger’le ya da akrabalarından biriyle karşılaşmamak için Hedestad’a gitti. Bütün öğleden sonrayı şehirde tur atarak geçirdi.

Kütüphaneye uğradı ve bir pastanede oturup bir fincan kahve içti.

Akşam olduğunda sinemaya gidip, bir yıldır gösterimde olmasına rağmen fırsat bulup izleyemediği Yüzüklerin Efendisi’rıı seyretti.

Orclar’m insanlardan daha basit, daha az karmaşık yaratıklar olduklarım düşündü.

Hedestad’daki gezisine McDonalds’a giderek son verdi ve son gece otobüsüyle Hedeby Adası‘na döndü. Kahve pişirdi, mutfak masasına oturup bir dosyayı açtı. Sabahın dördüne kadar okudu.

Harriet Vanger olayının soruşturma tutanaklarında birçok soru işareti vardı. Mikael, belgeleri inceledikçe bu soru işaretleri daha da artıyordu. Ama Mikael’in kendi çabasıyla keşfettiği bu sorular, araştırma için devrim sayılacak şeyler de değildi. Bunların çoğu komiser Gustaf Morel ‘in uzun zamandır, özel ikle de boş

zamanlarında yapmış olduğu araştırmaların ürünüydü.

Hayatımn son zamanlarında Harriet Vanger değişmişti. Bunların bir kısmı o yaşlardaki gençlerde görülen değişiklikle açıklanabilirdi.

Harriet büyüyordu. Okul arkadaşları, öğretmenleri ve aile üyelerinin gözlemlerine göre gittikçe daha çok içine kapanmaya başlamıştı.

İki yıl önce yaşam dolu bir kız çocuğu olan Harriet, çevresiyle arasına görünür bir mesafe koymaya başlamışta. Okul arkadaşlarıyla ilişkisini hâlâ sürdürüyordu ama bir kız arkadaşının deyimiyle, bu ilişki artık “kişisel” değildi. Morel , Harriet’in arkadaşımn kul andığı bu terimi not edip daha fazla açmasını isteyecek kadar önemsemişti. Cevap olarakHarriet’in kendisi hakkında konuşmayı bıraktığı, dedikodu yapmadığı ve arkadaşlarına güvenmediği açıklaması gelmişti.

Harriet Vanger, Hıristiyan geleneklerini, ancak o yaştaki çocukların bilebileceği kadar biliyordu; pazar ayinleri, akşam duaları ve vaftiz töreni. Son yıl arında da dinsel inancı artmış gibiydi. Kutsal Kitabı okuyor ve düzenli olarak kiliseye gidiyordu. Ama bütün bir ilkbahar boyunca, Vanger ailesinin ahbaplarından olan Hedeby Adası papazı Otto Falk’m vaiz verdiği kiliseye değil, Hedestad’daki Pentecostal cemaatinin kilisesine gitmişti. Bu da çok uzun sürmemişti. İki ay sonra bu cemaati terk etmiş, Katolik inancım yansıtan kitaplar okumaya başlamıştı.

Onlu yaşlarda ateşli bir dindarlık? Belki… Ama Vanger ailesinden hiç kimse dikkate değecek ölçüde dindar olmamışta, bu nedenle Harriet’in düşüncelerini yöneten dürtüleri ortaya çıkartmak bir hayli güçtü. Onun tanrıya duyduğu ilginin bir açıklaması, babasının bir kazaya kurban gitmesiyle ilgili olabilirdi. Kısaca Gustaf Morel , Harriet’in hayatım baskı altına alan ya da etkileyen bir şeylerin varlığım hissetmiş ama bunların ne olduğunu anlayamamıştı. Henrik Vanger gibi Komiser Morel de, sırrını açıklamış olabileceği umuduyla

Harriet’in arkadaşlarıyla konuşmaya hatırı sayılır bir vakit harcamıştı.

En çok da, 1966 yazım Hedeby Adası‘nda geçiren, Harald Vanger’in kızı Anita Vanger üzerinde durulmuştu. Harriet’in kendinden iki yaş daha büyük olan Anita’yla yakın arkadaş olduğu düşünülüyordu. Ama Anita’dan da dişe dokunur bir şeyler öğrenilememişti. O yaz arkadaşlık etmişler, yüzmüşler, yürüyüşe çıkmışlar, sinema, pop grupları ve kitaplar üzerine konuşmuşlardı.

Anita direksiyon talimi yaparken, Harriet sık sık onu izlemişti. Bir seferinde evden çaldıkları bir şişe şarapla kafaları çekmişlerdi.

Ayrıca Hedeby Adası‘mn en uç tarafındaki Gottfried’in kulübesinde birkaç hafta yalnız başlarına kalmışlardı. Bu turistik binayı, Harriet’in babası 1950’li yıl arın başında yaptırmıştı.

Harriet Vanger’in özel düşünceleri ve duygulan etrafındaki sorular yamtsız kalmıştı. Bununla birlikte Mikael rapordaki bir çelişkiyi not etti: Arkadaşları ve aile üyeleri Harriet’in içine kapandığım söylerken, Anita Vanger böyle bir şey hissetmemişti. Mikael bir fırsatta bu konuyu Henrik Vanger’e sormaya karar verdi.

Daha somut bir soru işareti de, Harriet Vanger’in cep! takvimindeki şaşırtıcı bir sayfaydı. Morel ‘in çok ilgilendiği bu takvimi Harriet, kaybolmadan bir yıl önce Noel hediyesi olarak almıştı. Güzel, ciltli bir cep takvimiydi. Takvimin yarısına toplantı saatlerini, lisedeki imtihan günlerini, ödev günlerini vb. şeyleri günü gününe kaydetmişti.

Takvimde günlük tutmak için epeyce sayfa ayrılmış olsa da, Harriet pek bir şey yazmamıştı. Ocak ayında hevesli birkaç kısa notla günlük tutmaya başlamış; kimlerle buluştuğunu ve gördüğü filmler hakkındaki yorumlarım yazmışta. Daha sonra, okul bitimine kadar kişisel hiçbir şey yazmamıştı. O zamanlar büyük ihtimal -bu notların nasıl yorumlandığına bağlıydı-adı belirtilmeyen bir çocukla uzaktan ilgilenmeye başlamıştı.

Ama asıl muamma, telefon kayıtlarmdaydı. Aile üyelerinin, okul arkadaşlarının, birtakım öğretmenlerinin, kilise cemaatinden birkaçının ve çevresindeki tamnmış kişilerin telefonları alfabetik sırayla özenle kaydedilmişti. Ama takvimde telefon kayıtları için ayrılmış sayfaların en sonunda, alfabetik sıraya bağlı olmaksızın kaydedilmiş beş telefon numarası daha vardı. Bunlardan üçü kadındı ve ikisinin de yalmzca baş harfleri kaydedilmişti.

Magda-32016

Sara-32109

RJ-30112

RL-32027

Mari-32018

32 ile başlayan beş rakamlı numaralar, 1960Tı yıl arda Hedestad'a aitti. Bunlardan farklı olan 30Tu numara, Hedestad yakınlarındaki Norrbyn'nün alan koduydu. Sorun, Harriet'in tamdık çevresinden hiç kimsenin, bu telefon numaralarının sahiplerini tanımamalarıydı. Komiser Morel , Harriet'in bütün tanıdıklarını bu konuda sistematik biçimde sorgulamış ama bir yere ulaşamamıştı.

îlk numara "Magda" umut vaat eder gibiydi. Park Sokağı 12

numarada oturan bir kumaş ve terzi dükkanına aitti. Telefon, Margot Lundmark adına kayıtlıydı. Margot'un arada bir dükkanda çalışan annesinin adı Magda'ydı. Bununla birlikte, altmış yaşındaki Magda, Harriet Vanger'in kim olduğunu bilmiyordu. Ayrıca Harriet'in bu dükkana uğradığı

ya da alışveriş yaptığını gören de yoktu. Üstelik Harriet dikiş işleriyle de ilgilenmezdi.

Harriet'in 'Sara' adına kaydettiği ikinci telefon numarası, demir yolunun öteki tarafındaki Vâststan'da oturan iki küçük çocuk sahibi Toresson ailesine aitti. Anders ve Monica Toresson'un çocukları Peter ve Jonas, o zamanlar anaokuluna gidiyorlardı. Ailede hem Sara adında biri yoktu, hem de Harriet Vanger'in adım yalnızca basında çıkan haberlerden duymuşlardı. Harriet ve Toresson ailesi arasındaki bağ çok zayıftı. Harriet dokuzuncu sınıf öğrencisiyken, kaybolmadan bir yıl önce, çatı ustası olan Anders, okulun çatışım aktarmıştı. Her ne kadar olağandışı olsa da, orada karşılaşmaları teorik açıdan mümkündü.

Geriye kalan üç telefon numarasının durumu da aynıydı. RL

kısaltmasıyla kaydedilen 32027 nolu telefon Rosmarie Larsson'a aitti. Ama bu kadın, Harriet kaybolmadan yıl ar önce ölmüştü.

Komiser Morell, 1966-67 kışı boyunca zamanının önemli bir bölümünü Harriet'in bu isim ve numaraları niçin kaydettiğini anlamaya ayırmıştı.

Akla gelen ilk ihtimal, bu telefon numaralarının bir tür şifre olmasıydı. Bu nedenle Morel , onlu yaşlardaki bir kızın nasıl bir şifreleme yapmış olabileceğini çözmeye çalışmıştı. 32 Hedestad’m kod numarası olduğu için, bundan sonra gelen üç rakamla değişik kombinasyonları denemiş ama ne 32601 ile ne de 32160 ile Magda adlı birine ulaşabilmişti. Yeterli | sayıda olasılığı denemesi halinde, er ya da geç Harriet’le ilgili bir bağlantıya ulaşabileceğini uman Morell, bir numeroloji 1 sistemi de geliştirmişti. Örneğin 32016’nın son üç rakamın her birini artırarak 32127 yapmış; bu numara onu DirchJ Frode’nin Hedestad’daki avukatlık bürosuna götürmüştü.

Sorun yalmzca bu tür bir bağlantının hiçbir anlam ifade etmemesiydi.

Ayrıca beş numarayı birden açıklayabilecek bir kodlama sistemine de ulaşamamıştı.

Araştırmasının kapsamını genişleten Morel , rakamların başka bir anlamı var mı diye de düşünmüştü. 1960’lı yıl arın plaka numaraları bölgeyi belirten harflerden ve beş rakamdan oluşurdu. Bu da işe yaramamıştı.

Bunun üzerine rakamları bir kenara bırakıp, isimler üzerine yoğunlaşmıştı. Hedestad’da oturan bütün Mari, Magda, Saraiarla, ad ve soyadlarmın kısaltması RL ve RJ olanları araştırmış; üç yüz yedi kişilik bir liste yapmıştı. Bunlardan yirmi dokuzunun şu ya da bu şekilde Harriet’le ilişkisi vardı; örneğin dokuzuncu sınıftan bir arkadaşının adı Roland Jacobsson’du, RJ. Ama bu ilişkilerin hepsi de yüzeyseldi ve Harriet liseye başladıktan sonra kopmuştu. Ayrıca telefon numaralarıyla bir bağlantıları da yoktu. Kısaca bu telefon numaralarımn sırn çözülememişti.

Lisbeth’in Avukat Bjurman’la dördüncü buluşması, daha önce kararlaştırılmış bir buluşma değildi. Zorunda kaldığı için bu buluşmayı Lisbeth talep etmişti.

Şubat ayının ikinci haftasında dizüstü bilgisayarı bir kazaya kurban giden Lisbeth, birilerini öldürme arzusuna kapılacak kadar öfkelenmişti. Bir toplantıya kahlmak için bisikletiyle Milton Security’ye gelmiş ve bisikletini bırakmak için şirketin garajına girmişti. Geri geri çıkan koyu kırmızı bir Saab, Lisbeth’in bisikletini kilitlerken yere bıraktığı sırt çantasım

çiğnemişti. Arabaya arkası dönük olan Lisbeth, sırt çantasından gelen çatırüyı duyup baktığında, hiçbir şey fark etmeyen araba sürücüsü, garajın çıkışında kaybolup gitmişti.

Lisbeth Salander'in sırt çantasında, 2002'de üretilmiş 35 ekran, 25 Gb harddisk ve 420 MB RAM ile donatılmış beyaz iBook 600'ü vardı. Satın aldığı sıralarda, Apple'm dizüstü model erinin teknoloji harikasıydı bu alet. Bilgisayar ekipmanları, onun masraf listesinde her zaman mübalağalı bir yer tutardı…

Sırt çantasım açtığında bilgisayarının kapağımn kırıldığını gördü.

Bilgisayarı çalıştırmak için düğmesine bastı ama bir ölüm soluğu bile duymadı. Bilgisayarından geriye kalanları alıp, hiç değilse harddiskini kurtarabilmek umuduyla Brânnkyrkagatan Caddesi'ndeki Timmys Macjesus Shop'a gitti. Timmy, bilgisayarın orasını burasını kurcaladıktan sonra başım sal ayarak;

"Sorry, umutsuz vaka," dedi. "Bunun için iyi bir cenaze töreni düzenleyebilirsin?"

Bilgisayarın kaybı sinir bozucuydu ama bir felaket de değildi.

Lisbeth Salander, satın aldıktan sonra bu bilgisayarla çok iyi geçinmişti. Bütün dokümanlarım yedeklemişti, üstelik evinde kul anabilir halde eski bir Mac G3Te, beş yıllık Toshiba laptop'u vardı. Ama onun -lanet olsun- hızlı ve modern bir bilgisayara ihtiyacı vardı.

Gözünün düşünülebilecek en iyi modele yönelmesi beklenmedik bir şey değildi: I/O GHz hızlandırılmış PowerPC 7451 işlemcisi, alüminyum kasası, 960 MB RAM bel eği ve 60 GB sabit diskiyle yeni Apple Powerbook G4. CD ve DVD yazabiliyor, Blue Tooth kul anabiliyor. Hepsinden önemlisi, laptop dünyasında bir ilk teşkil ederek, başta PC yandaşlarım ve başka herkesi şoke eden, 1440 x 900 piksel ik çözünürlükteki NVIDA grafik kalitesiyle 43 cm'lik ekran.

Bu taşırulabilir bilgisayarların Rol s Royce'uydu. Ama Lisbeth Salander'i asıl baştan çıkartan şey, klavyesinin ışıklandırılmış

olmasıydı, klavyenin tuşlarım karanlıkta da görebilirdi. Bunu daha önce niçin akıl edememişlerdi ki?

İlk görüşte aşık olmuştu. Fiyatı 38.000 kron artı KDV. Sorun buydu.

Yine de Macjesus'a bu bilgisayardan ısmarladı, sürekli oradan alışveriş yaptığı için biraz indirim yaptırabilmişti. Bir hesap yaptı.

Yeni alacağı bilgisayarın bir kısmım, eski bilgisayarının sigortasından gelen parayla karşılardı ama tabi o paradan zarara katılma payım düşeceklerdi, yani 18.000 kron eksikti. Evde, bir kahve kavanozunda 10.000 kronu vardı. Ama bu da yetmiyordu.

Vasisi Avukat Bjurman'a lanetler yağdırdıysa da, bağrına taş basarak aradı. Hesapta olmayan birtakım harcamalar için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bjurman o gün hiç vakit ayıramayacağını söyledi.

Salander 10.000 kronluk bir çek yazmanın yalmzca yirmi dakikasını alacağım söyleyerek üsteledi. Bjurman önce öyle gelişigüzel para veremeyeceğini söyledi ama bir süre düşündükten soma akşam yedi buçuğa randevu verdi.

Mikael, kendini bir cinayet soruşturmasım değerlendirebilecek yetenekte görmese de, komiser Morel 'in dürüst ve olağanüstü özenli bir araştırma yapmış olduğunu anlayabiliyordu. Polis araştırmasını bir kenara koyduğunda bile Morell, Henrik'in özel notlarında sık sık karşısına çıkıyordu. Bu iki insan arasında bir çeşit arkadaşlık oluşmuştu. Mikael, Henrik gibi Morel 'in de bu olayı saplantı haline getirip getirmediğini merak etmeye başlamıştı. Morell'in hemen hiçbir şeyi gözden kaçırmadığı ortadaydı. Ama Harriet Vanger'e ne olduğunun cevabı, bu kusursuz araştırmalarda bile bulunamamıştı.

Düşünülebilecek bütün sorular sorulmuş ve akla ziyan olanlar da dahil bütün ipuçları araştırılmıştı.

Mikael henüz bütün polis raporlarını okumamıştı ama okudukça ipuçları ve bilgiler daha da bularuklaşıyordu.

Kendinden öncekilerin gözden kaçırdığı bir şey bulacağını uman Mikael, soruna nasıl yaklaşması gerektiğini bilemiyordu. En sonunda bir karara varmıştı; kendi adına izleyebileceği en akılcı yol, şüphelilerin bu olaya karışmalarını gerektiren psikolojik nedenleri araştırmaktı.

En önemli soru işareti Harriet'in kendisiydi. Nasıl bir kızdı?

Mikael, öğleden sonra saat beş civarında, Cecilia Vanger'in evinin ikinci kat penceresinde ışık yandığım gördü. Saat yedi otuzda Cecilia'mn kapışım çaldığında TV'de haberler yeni başlamıştı.

Cecilia üzerinde sabahlıkla kapıyı açtı, sarı bir havlu sardığı saçları ıslaktı. Mikael rahatsız ettiği için özür dileyerek geri dönmek için bir hamle yaptı ama Cecilia onu içeri davet edip mutfağa aldı. Kahve suyu koyduktan sonra birkaç dakikalığına üst kata çıktı. Geri döndüğünde üzerinde bir kot pantolon ve kareli gömlek vardı.

"Beni ziyaret etmeye cesaretinin olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Gelmeden önce telefon etmeliydim ama ışığının yandığım görünce seni ziyaret etmeye karar verdim."

"Senin ışığın bütün bir gece yanıyor ve gece yarıları sık sık yürüyüşe çıkıyorsun. Gece kuşu?" Mikael omuzlarım silkti, "Biraz öyle oldum."

Mutfak masasının kenarında duran birkaç okul kitabını inceledi.

"Hâlâ derslere giriyor musun?"

"Hayır, müdür olarak buna pek fırsatım olmuyor. Ama daha önce tarih, toplumbilim ve din dersi öğretmenliği yaptım. Artık birkaç yılım kaldı.

"Kaldı?"

Cecilia gülümsedi.

"El i altı yaşındayım. Emekliliğime çok kalmadı."

"El iden fazla göstermiyorsun, daha çok kırklı yaşlarda gibisin."

“Yağlama, yağlama. Sen kaç yaşındasın?” “Kırkın üzerinde,” diye gülümsedi Mikael.

“Daha biraz önce yirmindeydin? Ne çabuk geçiyor. Yani zaman.”

Mikael’e kahve dolduran Cecilia aç olup olmadığını sordu. Mikael gelmeden biraz önce yediğini söyledi, bir parça doğruydu da. Yemek yapmaya üşenmiş ve sandviç yapıp yemişti ama aç değildi. “Evet, ziyaretinin sebebi ne? Sorgu vakti geldi mi?”

“Dürüst olmak gerekirse… Buraya seni sorgulamaya gelmedim.

Sanırım sadece ziyaret etmek istedim.” Cecilia Vanger birden gülümsedi.

“Hapis cezasına çarptırıldın, Hedeby’e taşındın, Henrik’in en gözde hobisi için belgeleri inceliyorsun, geceleri uyumuyorsun, buz gibi havalarda gece yürüyüşlerine çıkıyorsun… Atladığım bir şey var mı?”

“Hayatım boka batıyor,” diye gülümsedi Mikael.

“Hafta sonu ziyaretine gelen kadın kimdi?”

“Erika… Mil ennium’un baş redaktörü.” “Kız arkadaşın mı?”

“Tam değil. Evli. Arkadaştan daha fazla bir şeyim, bir tür nöbetçi sevgili.”

Cecilia ağız dolusu kahkaha attı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Söylediğin şey. Nöbetçi sevgili. Bu deyimden hoşlandım.” Mikael de güldü. Cecilia Vanger’den hoşlanmıştı. “Benim de bir nöbetçi sevgilim olmalıydı,” dedi Cecilia.

Terlikleri atıp ayaklarım Mikael’in dizlerine koydu. Mikael otomatik olarak Cecilia’mn ayaklarını tuttu ve tenine dokundu. Bir süre tereddüt etti; hiç beklemediği bir şeyle karşı karşıya olduğunu hissetti, bilinmeyen sulara yolculuk yapıyordu. Ama Cecilia’mn ayak tabanlarına masaj yapmaya başladı.

“Ben de evliyim,” dedi Cecilia Vanger. “Biliyorum. Vanger klanında boşanma olmaz.” “Kocamla yaklaşık yirmi yıldır görüşmüyorum.”

“Niçin?”

“Bu seni ilgilendirmez. Uzun zamandır… Hmm, yaklaşık üç yıldır seks yapmadım.” “Bak buna şaşırdım.”

“Niçin? Bir tür arz talep sorunu. Kesinlikle bir erkek arkadaş, koca ya da birlikte yaşayacağım birini istemiyorum. Halimden oldukça hoşnutum. Kiminle seks yapacağım? Okuldaki öğretmenlerden biriyle mi? Hiç sanmam. Öğrencilerden biriyle? Dedikoducu teyzeler için harika bir öykü olur. Eğer soyadımz Vanger’se gözaltındasınızdır ve Hedeby Adası‘nda yalmzca akrabalar ve evli insanlar yaşar.”

Cecilia eğildi ve Mikael’in boynunu öptü. “Seni şaşırttım mı?”

“Hayır. Ama bunun iyi bir düşünce olduğundan emin değilim.

Amcan adına çalışıyorum.”

Cecilia, Mikael’in dizlerine oturdu ve dudaklarından öpmeye başladı. Islak saçları şampuan kokuyordu. Mikael beceriksizce Cecilia’mn gömleğinin düğmelerini açıp, omuzlarından aşağı sıyırdı.

Sutyeni yoktu. Cecilia göğüslerini emen Mikael’e sıkıca sarıldı.

Avukat Bjurman masanın etrafından dolaşıp, Lisbeth’e hesap bilançosunu gösterdi. Lisbeth artık kendi tasarrufunda bulunmayan hesabım zaten kuruşuna kadar biliyordu. Lisbeth’in arkasına dikilen Bjurman, birden ensesini okşamaya başladı. Daha sonra elini kızın sol omzundan aşırıp sağ göğsünün üzerine koyarak öylece bekledi, Lisbeth itiraz etmeyince de kızın göğsünü sıktı. Lisbeth hiç hareket etmedi. Bjurman’ın nefesini ensesinde hissediyor ve masamn üzerinde duran mektup açacağına bakıyordu; isterse onu kapabilirdi.

Ama yapmadı. Holger Palmgren, birlikte olduğu yıl arda, hiç değilse içgüdüsel davranışların sorun yaratacağını öğretmişti ve bu sorunlar

istenmeyen sonuçlar doğururdu. Ve Lisbeth sonuçlarım hesaplamadan hiçbir şey yapmazdı.

Bjurman’m yaptığı şeyin hukuki ifadesi, bakımına bırakılmış birine cinsel açıdan uygunsuz davranışta bulunmaktı. Bjurman, bu davramşından dolayı teorik olarak iki yıl hapis cezası alabilirdi; yalmzca birkaç saniye sürdü. Ama bu birkaç saniye, sınırın bir daha geri dönülmez şekilde geçilmesi için yeterliydi. Lisbeth Salander için bu, düşman birliklerinin askeri güç gösterisi anlamına geliyordu.

Aralarındaki dikkatle düzenlenmiş hukuki ilişkiyi bir tarafa bırakırsak, Lisbeth savunmasız olarak Bjurman’ın insafına terk edilmişti. Birkaç saniye sonra göz göze geldiklerinde Bjurman’m dudakları yarı aralıktı, Lisbeth onun yüzündeki arzuyu okuyabiliyordu. Kendi yüzündeyse hiçbir ifade yoktu.

Bjurman masayı dolaşarak tekrar rahat koltuğuna gömüldü.

“Sana istediğin zaman para veremem,” dedi birdenbire. “Böylesi pahalı bir bilgisayarı ne yapacaksın ki? Bilgisayar oyunları oynayabileceğin çok daha ucuzları var.”

“Daha önce olduğu gibi paramı nasıl harcayacağıma kendim karar vermek istiyorum.”

“İşler nasıl gelişir göreceğiz. Önce sosyal biri olmayı öğreneceksin, insanlarla anlaşabılmeyi.”

Avukat Bjurman’ın gülümsemesi, bir ihtimal Lisbeth’in ifadesiz gözlerinin arkasındaki düşünceyi okumak için sönmüştü.

“Sen ve ben iyi arkadaş olabiliriz,” dedi Bjurman. “Birbirimize güvenmek zorundayız.” Cevap alamayınca kendini daha açık ifade etti. “Sen artık yetişkin bir kızsın, Lisbeth.” Lisbeth başım sal adı.

“Buraya gel,” dedi Bjurman bir elini uzatarak.

Lisbeth ayağa kalkıp ona doğru gitmeden önce, birkaç saniye gözünü mektup açacağına dikti. Sonuçlar. Bjurman, Lisbeth'in elini tuttu ve apış arasına bastırdı. Lisbeth koyu renk gabardin pantolonun altından Bjurman'ın erkeklik organım hissetti.

"Eğer sen bana karşı iyi olursan, ben de sana karşı iyi olurum,"

dedi Bjurman.

Lisbeth taş gibi kaskatı kesilmişti. Bjurman diğer elini kızın boynuna dolayarak diz çöktürdü. Lisbeth'in yüzü şimdi onun apış

arasına bakıyordu.

"Bunu daha önce yaptın değil mi?" diyerek fermuarım açtı Bjurman. Sanki biraz önce yıkanmış gibi sabun ve su kokuyordu.

Lisbeth başını bir yana çevirdi ve kalkmaya çalıştı ama Bjurman onu sıkıca tuttu. Lisbeth'in onunla baş etmesi imkansızdı, doksan beş kiloluk bir adama karşı 45 kiloluk bir kız. Bjurman iki eliyle Lisbeth'in başım kavrayarak yüzünü çevirdi, göz göze geldiler.

"Eğer sen bana karşı iyi olursan ben de sana karşı iyi olurum,"

diye tekrar etti. "Eğer benimle kavga edersen, seni ömür boyu deliler evine kapatırım. Bunu istemezsin değil mi?" Lisbeth cevap vermedi.

"Bunu istemezsin değil mi?" diye tekrar etti Bjurman. Lisbeth başım iki yana sal adı.

Bjurman, Lisbeth bakışlarım yere indirene kadar bekledi -bunu bir çeşit teslimiyet gibi yorumlamıştı- sonra daha yakınına çekti. Lisbeth dudaklarım araladı ve erkeklik organım ağzına aldı. Bjurman bir eliyle Lisbeth'in ensesini sıkarken, diğer eliyle de başını apış arasına bastırıyordu. Lisbeth, on dakika boyunca inamlmaz bir kusma isteğiyle sarsılmışta. Bjurman tam boşalırken Lisbeth'in başım apış

arasına öylesine bastırmıştı ki, neredeyse nefesi kesiliyordu.

İstediğini alan Bjurman, Lisbeth’in bürosunun karşısındaki tuvalete gitmesine müsaade etti. Bütün bedeni titreyen Lisbeth yüzünü yıkadı ve gömleğine bulaşan lekeleri silmeye çalıştı. Ağzındaki tadı yok edebilmek için orada duran diş macunundan ağzına bolca sıkarak çiğnedi. Geriye döndüğünde, Bjurman hiçbir şey olmamış gibi masasında oturuyor ve önündeki kağıtları karıştırıyordu.

“Otur Lisbeth,” dedi yüzüne bakmaksızın. Sonunda başını kaldırdı ve gülümsedi.

“Şimdi büyüdün, öyle değil mi?” dedi. Lisbeth başım sal adı.

“O zaman büyüklerin oyunlarından oynamalısın,” dedi Bjurman.

Sesinin tonu küçük bir çocuğa hitap eder gibiydi. Lisbeth bir şey demedi. Almnda küçük bir çizgi belirmişti.

“Bizim oyunlarımızdan başkalarına bahsetmenin iyi bir fikir olmadığım düşünüyorum. Bir düşün… Kime inamrlar? Akli dengenin yerinde olmadığına dair raporlar var.” Lisbeth susarken Bjurman devam etti.

“Senin sözüne karşı benim sözüm. Sence kiminki daha ağır basar?”

Cevap alamayan Bjurman iç çekti. Lisbeth’in öylece durup hiçbir şey söylemeden bakması onu sinirlendirmişti ama kendine hakim oldu.

“İki iyi arkadaş olabiliriz, sen ve ben,” dedi. “Bence bugün bana gelmen akıl ıca bir davramştı. İstediğin zaman bana gelebilirsin.”

“Bilgisayar için 10.000’e ihtiyacım var,” dedi Lisbeth alçak bir sesle. Sanki bütün bunlar yaşanmadan önceki konuşmaya dönmüş

gibiydi.

Avukat Bjurman kaşlarım kaldırdı. İnatçı orospu. Bu kız tam bir geri zekalı. Lisbeth tuvaletteyken yazmış olduğu çeki uzattı. Ama bir orospudan daha iyi; ücreti kendi parasından alıyor. Yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. Lisbeth çeki aldı ve gitti.

12. BÖLÜM 19 Şubat, Çarşamba

Eğer Lisbeth Salander normal bir vatandaş olsaydı, Avukat Bjurman'ın bürosunu terk eder etmez, polisi arayıp tecavüz ihbarında bulunurdu. Boynunda ve boğazmdaki morluklar, bedeni ve elbisesindeki sperm lekeleri teknik bir kanıt için yeterliydi. Bjurman diğer bütün tecavüzcülerin yaptığı gibi, 'o istedi' ya da 'beni baştan çıkarttı' diye kıvırsa bile, vasilikten hemen alınmasını gerektirecek kadar yasaları çiğnemiş olacaktı. Suç duyurusunda bulunması durumunda Lisbeth Salander'i savunmak için, tecavüz konusunda yeterince tecrübeli bir avukat bulunabilirdi. Bu da sorunun esasım tartışmak için bir fırsat yaratırdı; yani mahkemenin verdiği "gayrı mümeyyiz" kararım.

1989 yılından beri, yetişkin insanlar için artık "gayrı mümeyyiz"

kavramı kul anılmıyor.

Sosyal korumamn iki düzeyi var; kayyumluk ve vasilik.

Kayyumluk; birçok nedenle gündelik hayatını sürdüremeyenlere birinin gönül ü yardım etmesi, faturalarım ödeyip sağlığına dikkat etmesidir. Genel ikle sorunlu kişinin bir akrabası ya da bir tanıdığı kayyum tayin edilir. Eğer böyle biri yoksa kayyum tayin etme işini Sosyal İşler Müdürlüğü yapar. Kayyumluk, vasiliğin bir parça yumuşatılmış halidir. Bu durumda sorunlu kişi, kendi birikimlerini kendi kontrol edebilir ve hakkında alınan kararlara katılır.

Vasilik bu kontrolün bir parça daha sert olmasıdır, bu durumda sorunlu kişinin -gayrı mümeyyiz- kendi gelirleri üzerindeki tasarruf hakkı ve değişik konularda karar verme hakkı elinden alınır. Yani sorunlu kişinin bütün hukuki haklan başkasına devredilir. İsveç'te yaklaşık 4000 kişiye vasi atanmıştır. Vesayeti gerektiren en yaygın neden psikolojik bir hastalık, alkol ya da uyuşturucunun neden olduğu psikolojik sorunlardır. Şaşırtıcı olansa, bu kişilerin çoğunun göreli olarak genç -otuz beş ya da biraz altında- olmasıdır. İşte bunlardan biri de Lisbeth Salander'di.

Bir insanın kendi hayatım kontrol hakkım elinden almak… Bir demokrasiye bundan daha ağır bir tecavüz düşünülemezdi. Hele ki genç insanlar söz

konusu olduğunda. Alman önlemlerin ne kadar iyi niyetli ve sosyal olarak mantıklı olduğu düşünülse de bu böyleydi.

İşte bu nedenle vasilik sorunu, gülünç kararlarla kuşatılmış, Vesayet Makamı tarafından denetlenen, politik olarak duyarlı bir konuydu. Bu makam valiliğe bağlıydı, valilik de kamu denetçisine hesap veriyordu.

Vesayet Makamı çok zor koşul ar altında faaliyet yürütüyordu.

Ama şaşırtıcı bir biçimde böylesine duyarlı bir konunun üstesinden gelebiliyor, basma çok az sayıda şikayet ya da skandal yansıyordu.

Sorunlu bir kişinin parasını zimmetine geçiren ya da evini satıp parasım cebine atan vasi ya da kayyuma açılmış davalar yok değildi ama sayısı oldukça azdı. Bunun da iki nedeni olabilirdi: Ya makamlar işlerini mükemmel yapıyordu ya da sorunlu kişiler, şikayetlerini gazetecilere ve makamlara duyurma imkanından yoksundu.

Vesayet Makamı, vesayet altına alman kişinin, vesayetten kurtulmasım gerektirecek bir gelişme olup olmadığım anlamak için her yıl yeni bir araştırma yapmakla yükümlüydü. Ama Lisbeth Salander, psikolojik testleri inatla reddettiği için -doktorlarından nazik bir iyi günler sözcüğünü bile esirgiyordu- Vesayet Makamı onun durumunu değiştirecek bir neden görmüyordu.

Bununla birlikte, vesayet yasasına göre vasi, özel durumlara göre davranabilirdi. Bu yasayı Salander lehine yorumlayan Holger Palmgren, Lisbeth’e kendi bütçesini ve hayatım idare etme serbestliği tanımıştı. Vesayet Dairesi’nin bütün kural arım harfi harfine yerine getiren Palmgren, her ay düzenli olarak verdiği raporların yanı sıra, özenle hazırlanmış yıl ık bir rapor da veriyordu.

Ama Lisbeth’e herhangi bir genç kadına nasıl davranırsa öyle davranıyor, onun yaşam tarzı ve arkadaş çevresine karışmıyordu.

Palmgren’e göre, genç bir kadının burnuna piercing takması ya da boynuna dövme yaptırması, yalmzca onu ilgilendirirdi. Lisbeth SalanderTe çok iyi anlaşıyor olmasımn nedeni de, Palmgren’in bu tutumunu mahkemede inatla

savunmuş olmasıydı. ‘ ‘-Holger Palmgren vasisi olduğu sürece, Lisbeth’in hukuki durumuna ilişkin uzun boylu düşünmesine gerek kalmıyordu. Ama Avukat Nils Bjurman, vasilik yasasını Palmgren’den çok farklı yorumlamıştı.

Lisbeth Salander diğer insanlardan çok farklı biriydi. Yasalar konusundaki bilgisi sınırlıydı. Hukuk, onun için derinleşmesini gerektirmeyen bir alandı ve polise karşı hemen hiç güveni yoktu.

Onun için polis, en hafif deyimle düşman kuvvetiydi, gözaltına alır ve aşağılardı. Polisle en son Mayıs ayında, Götgatan Caddesi’nden Milton Security’ye giderken karşılaşmıştı. Birdenbire miğferli bir polisle göz göze gelmiş ve onu kışkırtacak hiçbir şey yapmamasına karşın omzuna bir cop yemişti. İlk düşüncesi elindeki kola şişesiyle karşı saldırıya geçmek olmuştu. Neyse ki polis, topukları üzerinde dönmüş ve Lisbeth’in saldırmasına fırsat vermeden kaybolmuştu.

Lisbeth daha sonra caddenin ilerisinde bir gösteri olduğunu öğrenecekti.

Cinsel tecavüzde bulunduğu için Bjurman’ı polise şikayet etmek…

Onun defterinde buna yer yoktu. Ayrıca neyi şikayet edecekti?

Bjurman göğsünü tutmuştu. Hangi polis olursa olsun ona baktığında, minyatür memeler görecek ve birinin bu memelere el atmış olmasına ihtimal vermeyecekti. Eğer böyle olmuşsa bile, biri böyle bir zahmete katlandığı için Lisbeth’in gurur duyması gerektiğini düşünecekti. Şu emme işi; Lisbeth’in sözüne karşı Bjurman’ın sözü… Genel ikle başkalarımn sözü onunkinden daha ağır basardı. Polis bir seçenek değildi.

Bjurman’ın bürosunu terk ettikten sonra polise gitmek yerine evine gitti, duş aldı, salatalık turşulu ve peynirli iki sandviç yedi. Sonra oturma odasındaki yıpranmış koltuğa oturarak düşünmeye başladı.

Herhangi bir insan, belki de duygusal tepki eksikliği nedeniyle onu suçlayabilir; bir tecavüze bile duygusal reaksiyon göstermeyecek kadar anormal olduğunu düşünebilirdi.

Lisbeth'in öyle geniş bir tanıdık çevresi yoktu, ayrıca bu insanlar, şehrin çevresindeki korunaklı vil alarda oturan orta sımf mensupları da değildi. On sekiz yaşında olan Lisbeth Salander'in çevresinde, herhangi bir şekilde cinsel ilişkiye zorlanmış biri de yoktu. Kendinden biraz daha büyük oğlanların bir parça zor kul andıkları durumlar olmuş ve onlara anladıkları dilden cevap vermişti. Ama bildiği kadarıyla ağlamalar ve öfke patlamalarına yol açan bu tür olaylar polise aksettirilmiyordu.

Lisbeth Salander'in dünyasında bu tür şeyler eşyamn tifl biaündandı. Özellikle de yıpranmış siyah deri bir ceket giyen/

kaşlarının kenarında piercing takılı, sosyal statüsü sıfır olan bir kız olarak Lisbeth kolay bir avdı. Bunun için sular sel er gibi gözyaşı dökecek değildi.

Ama onu erkeklik organım emmeye zorlayan Avukat Bjurman'ın cezasız kalması da söz konusu olamazdı. Lisbeth Salander haksızlığı asla sineye çekmezdi, affetmek onun doğasına aykırıydı.

Hukuki durumunun ne kadar boktan olduğunun farkındaydı.Kendini bildi bileli, nedensiz şiddet uygulayan zor bir insan olarak damgalanmıştı. Daha ilkokula giderken okul hemşiresi onun hakkında rapor yazmıştı. Bir sımf arkadaşım elbise asacağına doğru itip başının kanamasına neden olduğu için evine yol anmıştı.

O çocuğu hâlâ öfkeyle hatırlıyordu; David Gustavsson adında, sürekli Lisbeth'e bir şeyler atıp alay eden şişko bir çocuktu; geleceğin tacizci adaylarmdandı. O zamanlar Lisbeth, daha 'taciz'

sözcüğünün anlamım bile bilmiyordu. Ama ertesi gün okula geri döndüğünde, David denilen o oğlan, tehditler savurarak intikam yeminleri etmiş, bunun üzerine önce bir sağ çakan Lisbeth, elindeki golf topunun da yardımıyla onu yere sermişti. Tabi bu, yeni bir yaralama vakası olarak dosyasına eklenmişti.

Okulun öğütlediği sosyal davranış kural arı, Lisbeth'i her zaman şaşırtmıştı. O kendi işine bakıyor, başkalarımn ne yaptıklarıyla ilgilenmiyordu. Ama yine de onu rahat bırakmayacak biri kesinlikle bulunuyordu.

Ortaokulda sımf arkadaşlarıyla şiddetli kavgaya tutuştuğu için, birkaç defa evine gönderilmişti. Ondan çok daha güçlü olan oğlanlar çokgeçmeden, bu sıska kızla kavgaya tutuşmamn akıl kârı bir şey olmadığım öğrenmişlerdi. Sınıftaki diğer kızlardan farklı olarak Lisbeth hiç geri basmıyor, kendini korumak için yumruğunu ya da başka bir silahı kullanmaktan kaçınmıyordu. Etrafta, aşağılanmaktansa ölene kadar dayak yemeyi göze almış birinin tavrıyla dolaşıyordu. Ayrıca intikamım da alıyordu.

Altıncı sınıfa giderken, kendinden çok daha büyük ve güçlü bir oğlan çocuğu ile kavga etmek zorunda kalmıştı. Fiziksel olarak o çocukla boy ölçüşebilecek durumda değildi. Oğlan ilk başta onu birkaç defa yere yuvarlamakla yetinmiş, Lisbeth karşı saldırıya geçtiğinde de tokatlamıştı ama Lisbeth pes etmemişti. Oğlan, ne kadar üstün durumda olursa olsun, bu deli kızın saldırılarını engelleyemiyordu, bir süre sonra sınıftaki diğer çocuklar da bu işin çok ileri gittiğini düşünmeye başlamışlardı. Lisbeth’in savunmasız olduğu çok açıktı ve bu duruma seyirci olmak içlerini acıtıyordu. En sonunda oğlan sıkı bir yumruk atarak Lisbeth’in dudağını yarmış ve ona yıldızları saydırmıştı. Jimnastik salonunun arkasında öylece bırakmışlardı. Lisbeth iki gün okula gelememişti. Üçüncü günün sabahı, kendine acı çektiren düşmanını elinde bir beyzbol sopasıyla beklemiş ve sopayı kulağının üzerine indirerek intikamını almıştı.

Bunun üzerine müdürün odasına çağrılmış ve polise başvurulmuştu.

Bu da özel bir sosyal araştırmayla sonuçlanmıştı.

O günden sonra okul arkadaşları onun deli olduğuna karar vermiş

ve buna göre davranmaya başlamışlardı. Lisbeth’i bir baş belası gibi gören öğretmenlerinde, ona karşı bel i belirsiz bir sempati uyanmıştı.

Konuşkan bir öğrenci değildi, el kaldıran öğrencilerden de değildi.

Öğretmenleri doğrudan ona soru yönelttiklerinde de genellikle cevap vermezdi. Bunun, cevabı bilmediğinden mi, yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığını kimse bilmiyordu. Bir sorun olduğu kuşkusuzdu ama kendi aralarında defalarca tartışmalarına karşın, hiçbir öğretmen bu problemli

kızın sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu. Herkesin sırt çevirdiği bu kızın, sınıfta küskün bir sessizlikle oturmasına aldıran yoktu.

Bir seferinde, onun özel durumunu bilmeyen bir vekil öğretmen, bir matematik sorusunu cevaplaması için baskı yapmış; sinir krizleri geçiren Lisbeth öğretmeni yumruklayıp tekmelemişti. Bu, onun o okuldaki son günü olmuş, başka bir okula gönderilirken sınıf arkadaşlarından hiçbiri güle güle dememişti. O, tuhaf davranışları olan, sevilmeyen bir kız çocuğuydu.

Düşünmek bile istemediği bütün bu kötülükler, on yaşma basarken olmuştu. Son öfke patlaması, dosyasında iddia edilen

“uyumsuz” kız kanısının pekişmesine neden olmuş, o günden sonra hukuki olarak ‘deli’ -evet, deli- olarak tanımlanmıştı. Acayip bir yaratık. Lisbeth Salander’in, değişik biri olduğunu bilmesi için rapora ihtiyacı yoktu. Bununla birlikte vasisi, istediği zaman parmağının ucunda oynatabileceği Holger Palmgren olduğu sürece, hiçbir şeyden endişelenmiyordu.

Bjurman’m ortaya çıkmasıyla birlikte beliren “gayrı mümeyyiz” ilan edilme tehdidi, omuzlarında dramatik bir yük olmuştu. Kime dönerse dönsün, görünmez tuzaklarla karşılaşıyordu. Kavgayı kaybederse ne olacaktı? Islahevine mi yoksa akıl hastanesine mi kapatılacaktı? Bu bir seçenek olamazdı.

Gecenin ilerlemiş bir saatiydi. Mikael ve Cecilia yatakta sessizce uzanıyorlardı. Bir bacağını ve kolunu Mikael’e dolamış olan Cecilia, başını kaldırıp Mikael’in yüzüne baktı.

“Teşekkürler. Sevişmeydi uzun zaman olmuştu. Yatakta mükemmelsin.”

Mikael gülümsedi. Bu tür cinsel komplimanlar ona çocuksu bir mutluluk verirdi.

“Benim için beklenmedik ama hoş bir şeydi,” dedi Mikael.

“Bunu memnuniyetle tekrarlayabiliriz, eğer sen de istersen.”

“Bir sevgili istediğini söylemiyorsun değil mi?”

“Nöbetçi bir sevgili,” dedi Cecilia Vanger. “Ama uyku dalmadan evine gitmeni istiyorum. Yarın erken kalkmak v kendime çekidüzen vermeden önce seni görmek istemiyorum. Ayrıca bütün bir köye birlikte olduğumuzu anlatmasan iyi olur.” “Bunu aklına bile getirme.”

“Özel ikle de Isabel a’nın bilmesini istemiyorum. Orospunun teki.”

“Yani en yakın komşun… Onunla karşılaştım.”

“Evet, neyse ki kapısı kapıma bakmıyor. Mikael, ağzını sıkı tut, lütfen.”

“Ağzımı sıkı tutacağım.”

“Teşekkürler. İçki içiyor musun?”

“Bazen.”

“Cinli bir şeyler içmek istiyorum. Sen de ister misin?”

“Memnuniyetle.”

Cecilia yatak örtüsünü beline doladı ve alt kata indi. Mikael bu fırsatı değerlendirip banyoya girdi ve kısa bir duş aldı. Cecilia’nın kitaplığını incelerken, Cecilia bir sürahi buzlu su, iki bardak cin ve limonla döndü. Şerefe kadeh kaldırdılar. “Buraya niçin geldin?” diye sordu Cecilia. “Özel bir nedeni yok. Yalnızca…”

“Evde oturmuş Henrik’in araştırmalarını okuyordun v kalkıp bana geldin. Kafandan neler geçtiğini hesaplamak içi özel bir yetenek gerekmiyor.” “Sen onları okudun mu?”

“Bir kısmını. Gençliğimin yarısı onunla geçti. Harrie’ muammasına bulaşmadan Henrik’le arkadaşlık etmeni imkanı yok ki.”

“Gerçekten büyüleyici bir olay. Demek istediğim, bütün bir adada kapalı oda esrarı ve soruşturmada normal mantık kural arına göre işleyen hiçbir şey yok. Bütün sorular cevapsız kalıyor, bütün ipuçları boşluğa götürüyor.”

“Mmm, bir tür takıntıya dönüşmesinin nedeni de bu.” “Sen o gün adadaydın değil mi?”

“Evet. Buradaydım ve bütün o karmaşayı yaşadım. Aslında Stockholm’de kalıp ders çalışmam gerekiyordu. Keşke o hafta sonu buraya gelmeseydim.”

“Harriet nasıl biriydi gerçekten? Görünüşe göre herkes onu çok değişik yorumluyor.” “Bu offthe record mu, yoksa…” “Offiherecord.”

“Harriet’in kafasının içinde ne vardı hiçbir fikrim yok. Sanırım sen son yılını soruyorsun. Bir gün sofu bir dinci oluyor, ertesi gün tam bir orospu gibi makyaj yapıp, en dar süveterini giyerek okula gidiyordu.

Çok mutsuz olduğunu anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu.

Ama dediğim gibi ben burada yaşamıyordum, bunlar duyduğum dedikodular.”

“Sorununu tetikleyen neydi?”

“Tabi Gottfried ve Isabel a. Evlilikleri karmakarışıktı. Ya çok iyi vakit geçiriyor ya da kavga ediyorlardı. Tabi fiziki kavga değil.

Gottfried, öyle kadınlara vuracak bir insan değildi, ayrıca Isabel a’dan da korkardı. Isabel a’nın kötü bir mizacı var. Gottfried atmışların başında adanın en ucundaki kulübeye taşındı, yani şu ya da bu biçimde oraya yerleşti. Isabel a o kulübeye adımını bile atmadı. Gottfried arada bir köyde görünüyordu, pejmürde bir hali vardı. Sonra içkiyi bırakn, yeniden şık kıyafetler giymeye başladı ve işlerini yürütmeye çabaladı.” “Harriet’le ilgilenen biri var mıydı?”

“Tabi ki Henrik. Harriet en sonunda onun yanma taşındı. Ama Henrik’in o sıralar büyük işadamı rolünü oynamakla meşgul olduğunu unutma. Sık sık seyahate gidiyor, Harriet ve Martin’e vakit ayıramıyordu. O günlerde önce Uppsala, sonra da Stockholm’de yaşadığım için nasıl olduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama bu arada şunu belirtmeliyim ki, Harald gibi bir babanın yanında ben de kolay bir çocukluk yaşamadım. Bir süre sonra asıl sorunun

Harriet'in hiç kimseye açılmaması olduğunu anladım. Durumu idare ediyor ve sanki mutlu bir aile hayatı varmış gibi davranıyordu." "Yadsıma."

"Evet öyle. Ama babası boğulduktan sonra değişti. Artık her şey yolundaymış gibi davranmıyordu. O güne kadar o… Nasıl anlatacağımı bilemiyorum… Çok yetenekli ve fazlasıyla olgundu ama en önemlisi tam anlamıyla bir genç kızdı. Okulda çok başarılıydı, bütün sınavlarda tam not alıyordu ama sanki ruhunu kaybetmiş

gibiydi."

"Babası nasıl boğuldu?"

"Gottfried? Çok sıradan bir kazaya kurban gitti. Kulübesinin önündeki iskeleden denize düştü. Pantolonunun fermuarı açık ve kanında yüksek düzeyde alkol vardı. Nasıl olduğunu tahmin edersin işte. Onu Martin buldu." "Bunu bilmiyordum."

"Çok komik bir durum. Martin çok iyi bir insan oldu. Ama eğer bana otuz beş yıl önce onu sorsaydm, tam psikologluk derdim."

"Nasıl yani?"

"Bu durumdan acı çeken tek insan Harriet değildi. Martin de yıl arca suskun ve içine kapanık yaşadı, asosyal biriydi. Yani her iki çocuk da sorunluydu. Aslında hepimiz sorunluyduk. Benim de babamla sorunlarım vardı… Sanırım onun nasil bir kaçık olduğunu anlamışsındır. Kız kardeşimin de, kuzenim Alexander'in de sorunları vardı. Vanger ailesinde genç olmak oldukça zordu." "Kız kardeşine ne oldu?"

"Anita Londra'da yaşıyor. 1970'lerde bir İsveç seyahat acentesinde çalışmak için gitti ve orada kaldı. Aile ile hiç tanıştırmadığı bir adamla evlenip boşandı. Şimdi British Airways'te üst düzey bir görevi var. Onunla iyi anlaşıyoruz ama öyle sık görüşmüyoruz, ancak iki yılda bir, bir araya geliyoruz. Hedestad'a hiç gelmiyor." "Niçin?"

"Babamızın kaçık olduğunu söylesem yeter mi?" "Ama sen burada kaldın." "Ben ve kardeşim Birger." "Politikacı olan."

“Dalga mı geçiyorsun? O kendini, geleceği olan çok önemli bir politikacıymış gibi görüyor. Eğer burjuvalar kazanırsa, bakan bile olacağını düşünüyor. Aslına bakılırsa İsveç‘in bir köşesinde, ortalama yeteneği olan küçük bir belediye meclis üyesi. Olup olabileceği de bu. Birger benden ve Anita’dan daha büyük. Onunla pek yakın olamadık.”

“Vanger ailesindeki her üyenin birbirinden hiç hoşlanmaması beni çok eğlendiriyor.”

“Bu çok da doğru değil. Ben Martin ve Henrik’e bayılırım. Nadiren bir araya gelsek de, kız kardeşimle her zaman çok iyi anlaştım.

Isabel a’dan iğreniyorum, Alexander’la pek anlaşamadım, babamla konuşmuyorum. Yani yaklaşık olarak sülalenin yüzde el isinden hoşlanıp, el isinden hoşlanmıyorum. Birger… Mmm, kötü bir insan olmaktan daha çok kendini beğenmiş bir tembel. Ama senin ne demek istediğini anlıyorum. Biraz şöyle bak: Vanger ailesi üyeleri, açıksözlü olmayı çok küçük yaşlarda öğrenir. . düşünüyorsak onu söyleriz.”

“Evet, hemen konuya girdiğinizi fark ettim.” Mikael eli uzatıp Cecilia’nın göğsüne dokundu. “Seni ziyaretimin üz rinden on beş

dakika geçmeden beni yatağa attın.”

“Dürüst olmak gerekirse daha seni ilk gördüğümde yatakta nasıl olduğunu düşünmüştüm ve bunu test etmek iyi oldu.”

Lisbeth Salander, hayatında ilk defa birinden tavsiye almak istiyordu.

Ama bunun için, sırlarını açabilecek kadar güvenilir birine ihtiyacı vardı. Bu kim olabilirdi? İnsanlarla ilişkisi pek de iyi sayılmazdı.

Kafasına kaydettiği adresleri şöyle bir gözden geçirdi, oldukça cömert bir yargıyla, tamdık diyebileceği on kişi tespit etti.

Şu ya da bu biçimde sürekli yanında olan Plague ile konuşabilirdi.

Ama Plague kesinlikle bir arkadaş sayılmazdı ve Lisbeth’in sorununu çözebilecek en son insandı. Plague bir alternatif olamazdı.

Lisbeth Salander'in cinsel hayatı, Avukat Bjurman'a yansıttığı kadar mütevazı değildi. Bununla birlikte cinsel iğini her zaman (hiç değilse genel olarak) kendi belirlediği koşul arda yaşıyordu. On beş

yaşından bu yana elliye yakın ilişkisi olmuştu. Yani her bir yıl için beş

kişi, bu da seksi zaman öldürmek için eğlenceli bir yol olarak gören ve yalnız yaşayan bir kız için anlaşılabilir bir şeydi. Ama bu geçici partnerlerinin çoğuyla, iki yıl ık bir sürede birlikte olmuştu. Bunlar onlu yaşlarım geride bırakacağı o çalkantılı yıl arda olmuştu, artık reşit olması gerekiyordu. Lisbeth Salander'in bir yol ayrımına geldiği, kendi hayatım kontrol edemediği, dosyasına eklenen uyuşturucu, alkol ve değişik kurumlarda gözetim altına alınma vakalarıyla geleceğinin şekil endiği yıllardı. Yirmi yaşma basıp da Milton Security'de çalışmaya başladıktan sonra, önemli ölçüde durulmuş ve

-kendine göre- hayatının kontrolünü ele almıştı.

Artık kendine bir barda üç bira ısmarlasın diye birini memnun etmeye ihtiyacı yoktu. Neredeyse adını bile bilmediği bir takım sarhoş erkeklerle eve giderek kendini aşağılamaktan hiç de memnun değildi. Son yıl arda düzenli olarak ilişkide olduğu bir tane seks partneri vardı ve artık, dosyasında ima edildiği gibi, önüne gelenle yattığı söylenemezdi.

Onun için seks, pek de sağlam olmayan bir arkadaş grubu arasında söz konusu olan bir şeydi. O, bu grubun üyesi değildi; gruba yalmzca Cilla Noren'i tamdığı için kabul edilmişti. Cilla'yla, Holger Palmgren'in üstelemesiyle, eksik derslerini tamamlamak için yetişkinler okuluna gittiği yıllarda tanışmıştı. Cilla, erik kırmızısı saçlarının buklelerini siyaha boyamış, siyah deri pantolonlu, burnu piercingli, tıpkı Lisbeth'inki gibi kemeri perçinlerle dolu bir kızdı. İlk derste birbirlerini şüphe ve öfkeyle süzmüşlerdi.

Lisbeth'in bir türlü anlayamadığı bir nedenle arkadaşlık etmeye başlamışlardı. Özel ikle o yıl arda Lisbeth, kolaylıkla arkadaşlık yapılabilecek biri değildi ama Cil a onun sessizliğine aldırmamış, kolundan tutup bara götürmüştü. Lisbeth, varoşlarda yaşayan hard rock hayram dört

genç kızın kurduğu Evil Fingers grubuna onun aracılığı ile katılmıştı. On yıl sonra daha da büyüyen bu arkadaş

çetesi, salı akşamları Kvarnen kafesinde buluşup kocaman bardaklarda biraları devirirken, erkeklerin ne kadar boktan oldukları, feminizm, beş köşeli yıldız, müzik ve politika hakkında konuşuyorlardı. Yani adlarına uygun yaşıyorlardı.

Kendini grubun içinde bulan Salander, konuşmalara nadiren katılıyordu. Ama bütün bir akşam sessizce birasım içen ve istediği zaman gruba katılıp çıkan bu kızı olduğu gibi kabul enmişlerdi. Her ne kadar Salander nadiren icabet etse de doğum günü, sıcak şarap partileri gibi eğlencelere de çağrılıyordu.

Beş yıl boyunca arkadaşlık ettiği Evil Fingers'in kızları değişmeye başlamıştı. Saç renkleri normalleşiyor ve herkesin giyindiği mağazalardan giyiniyorlardı. Okula gidiyor ya da çalışıyorlardı, hatta kızlardan biri anne de olmuştu. Lisbeth, birazcık olsun değişmeyen tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu, bu da hep aynı yerde saydığı anlamına gelirdi.

Ama bir araya geldiklerinde hâlâ eğlenebiliyorlardı. Lisbeth'in herhangi bir şekilde birliktelik duygusu hissettiği bir çevre varsa, o da Evil Fingers'dı. Erkek arkadaşları da bu kızların tanıdık çevresindendi.

Evil Fingers onu dinlerdi. Ayrıca arka da çıkarlardı. Ama mahkemenin hakkında verdiği akli dengesi yerinde değil kararından habersizlerdi. Onlar da kendisine yan gözle baksınlar istemiyordu.

Onlar da alternatif olamazdı.

Adres defterinde eski okul günlerinden bir arkadaşı da kayıtlı değildi. Herhangi bir destek grubuyla ya da politik bir çevreyle de ilişkisi yoktu. Bu durumda Avukat Bjurman'la yaşadığı sorunu kime anlatacaktı?

Belki de biri vardı. Uzun süre Dragan Armansky'e güvenip güvenemeyeceğini tarttı; kapısını çalıp, içinde bulunduğu zor durumu anlatabilir miydi? Armansky, herhangi bir sorunu olursa tereddüt etmeden

kendisine başvurabileceğini söylemişti. Lisbeth onun samimi olduğundan emindi.

Bir seferinde Armansky de onu mıncıklamıştı ama bu biraz …

kötü niyetten ya da güç gösterisinden uzak arkadaşça bir mıncıklamaydı. Yine de ondan yardım isteyemezdi. Armansky onun patronuydu ve ona borçlu kalmak istemiyordu. Lisbeth, vasisi Bjurman değil de Armansky olsaydı, hayatının nasıl bir görünüm alacağını hayal etti. Birden gülümsedi. Bu düşünce pek de hoş

değildi, büyük ihtimal Armansky işini çok ciddiye alacak ve onu şefkatle boğacaktı. Bu da… Hmmm, alternatif olabilirdi.

Kadın sığınma evinden haberdar olmasına rağmen, buraya başvurmayı aklına bile getirmemişti. Onun gözünde burası kurbanlar içindi ve kendini hiçbir zaman bir kurban olarak görmemişti. Geriye bir tek her zaman yaptığını yapmak kalmıştı; işi kendinin üstlenmesi ve kendi sorununu kendisinin çözmesi. Bu kesinlikle tek alternatifti.

Yani Bjurman’m sonu hayırlı olmayacaktı.

13. BÖLÜM

20 ŞUBAT, PERŞEMBE-7 MART, CUMA

Şubat ayının son haftasında, Lisbeth Salander kendi vekaletini üstlenerek, 1950 doğumlu Nils Erik Bjurman’a karşı özel davasım ele aldı. Her gün yaklaşık on altı saat çalışarak, o güne kadar yapılmış en kapsamlı kişi araştırmasını yapü. Ulaşabildiği bütün arşivleri ve incelemeye açık belgeleri gözden geçirdi. Bjurman’ın en yakın

akraba ve arkadaşlarım araştırdı. Ekonomik durumuna baktı, üstlendiği bütün görevlerin ve en ince detaylarına kadar kariyerinin bir haritasını çıkarttı. Sonuç tam bir hayal kırıklığıydı.

Baroya kayıtlı bir avukattı. Ticaret hukuku hakkında uzun ve fevkalade sıkıcı bir kitap yazmıştı. Lekesiz bir ünü vardı. Hakkında hiç şikayet yoktu.

Bir seferinde, on yıl kadar önce, bir apartman dairesinin satışında vergi kaçırdığı iddiasıyla baroya şikayet edilmiş

ama suçsuz bulunarak siciline hiçbir şey eklenmemişti. Ekonomik durumu iyiydi; varlıklı bir adamdı, sahip olduğu mal arın değeri en az on milyon krondu. Vergilerini düzenli ödüyordu. Greenpeace ve Af Örgütü‘ne üyeydi. Kalp ve Ciğer Vakfı‘na para yardımında bulunuyordu. Basında nadiren boy gösteriyordu ama birkaç kez üçüncü dünyadaki mahkumların içinde bulunduğu durumu protesto eden makaleler yazmıştı. Odenplan yakınlarında, Upplansgatan’da beş odalı bir dairesi vardı ve bağlı olduğu ev kurumunun sekreteriydi. Boşanmıştı ve hiç çocuğu yoktu.

Lisbeth, araştırmasını Bjurman’m ayrıldığı eşinin üzerinde yoğunlaşürdı. Adı Elena’ydı; Polonya’da doğmuş ama bütün hayatı İsveç‘te geçmişti. Rehabilitasyon merkezinde çalışıyordu. Ne mutlu ki Bjurman’dan ayrılıp başka bir avukatla evlenmişti. Buradan da çıkartılacak bir şey yoktu. On dört yıl evli kaldıktan sonra kavgasız gürültüsüz boşanmışlardı.

Avukat Bjurman, adaletle sorun yaşayan bir sürü gencin düzenli olarak gözetimini üstlenmişti. Lisbeth Salander’in velayetini üstlenmeden önce dört gence daha vasilik yapmıştı. Söz konusu gençlerin yaşları küçüktü ve reşit olduklarında basit bir mahkeme kararıyla Bjurman’m görevi sona ermişti. Ama bu gençler daha sonra avukat olarak Bjurman’ı seçmişlerdi, yani aralarında bir sorun yaşanmadığı ortadaydı. Eğer Bjurman, korumasına verilen insanlardan faydalandıysa bile yüzeye vurmuş bir şey yoktu. Lisbeth ne kadar derine inerse insin buna dair bir işaret bulamadı. Bu dört kişi, kendilerine kız ya da erkek arkadaşlar bulmuş, işe girmiş, ev tutmuş ve kredi kartları edinmiş, kısacası düzenli bir hayat kurmuşlardı.

Lisbeth, bu dört kişiyi tek tek arayarak kendini sosyal hizmet uzmanı olarak tamtü. Daha önce bir vasinin korumasına verilen çocukların, diğer çocuklardan farklı olarak hayatlarım nasıl düzenlediklerine dair bir araştırma yapıyordu. Tabi bu araştırmaya katılanların isimleri kesinlikle gizli kalacaktı. Telefonda anket yaptığı bu kişilere on soru sordu. Soruların çoğu vasilik kurumunun nasıl çalıştığına dair fikirlerini almak üzere formüle edilmişti. Lisbeth bu sorularla, hiç değilse birkaçından Bjurman’a karşı bir şeyler alabileceğini umuyordu. Ama hiçbirinin onun hakkında söyleyeceği kötü bir şey yoktu.

Lisbeth Salander, Bjurman hakkında araştırmasını bitirdikten sonra, topladığı bütün dokümanları naylon bir torbaya doldurdu ve holde duran gazete dolu diğer yirmi torbanın yanına koydu.

Göründüğü kadarıyla Avukat Bjurman lekesizdi. Kısacası geçmişinde Lisbeth’in ona karşı kul anabileceği hiçbir şey yoktu.

Lisbeth, onun iğrenç bir böcek olduğunu biliyordu ama bunu diğer insanlara da kanıtlayabileceği delil erden yoksundu.

Geriye diğer alternatifi değerlendirmek kalmıştı. Yaptığı analizlerden sonra, bu alternatif ona gittikçe daha çekici.gelmeye başlamıştı; ya da hiç değilse çok gerçekçi bir alternatif. Bu adam onun hayatından çıkmalıydı. Ani bir kalp krizi. End of problem. Ama el i beş yaşındaki iğrenç bir adam bile, durup dururken kalp krizi geçirmezdi.

Bu işin organize edilmesi gerekiyordu.

Mikael Blomkvist, Cecilia VangerTe olan ilişkisini büyük bir gizlilikle sürdürüyordu. Cecilia’run kural arı vardı: Hiç kimse onların buluştuğunu bilmeyecekti. Mikael, Cecilia’yı ancak o arzu edip aradığında ziyaret edecekti. Cecilia’run evinde gecelemeyecekti.

Mikael onun tutumu karşısında şaşırmış ve hayrete düşmüştü.

Sussanne’nin Yeri’nde karşılaştıklarında Cecilia, nazik ama mesafeli davranmışta. Ama yatak odasında dizgini enemez bir arzusu vardı.

Mikael onun özel hayatını kurcalamak istemiyordu ama Vanger ailesindeki her bireyin özel hayatım didik didik etmek için işe alınmıştı. Bir gün, Harriet kaybolduğunda Hedeby Adası‘nda olan Alexander, Birger ve diğer aile üyelerinin geçmişleri hakkında konuşurlarken Mikael, Henrik Vanger’e, Cecilia’nm durumunu da sordu.

“Cecilia? Bence onun Harriet’in kaybolmasıyla bir ilgisi yok.”

“Bana geçmişini anlat.”

“Okulunu bitirdikten sonra buraya taşındı ve öğretmen olarak işe başladı. Vanger Şirketi’nde çalışan Jerry Karlsson adında bir adamla tanıştı ve evlendiler, mutlu bir evliliklerinin olduğunu düşünüyordum.

Ama birkaç yıl geçtikten sonra, her şeyin yolunda olmadığını anlamaya başladım; adam Cecilia’yı dövüyordu. Bildik öykülerden biri işte… Adam onu döverken o, sadık bir şekilde adamı savunuyordu. Ama bir gün adam ona sıkı bir dayak attı. Cecilia’yı hastaneye kaldırdılar. Onunla konuşup yardım önerdim. Hedeby Adası‘na taşındı ve o günden sonra onunla karşılaşmayı reddetti.

Adamı işten attırdım.” “Ama hâlâ onunla evli.”

“Bu, evliliğe nasıl baktığına bağlı. Cecilia’nın niçin boşan-madığını bilmiyorum. Belki de bir daha asla evlenmek istemediği içindir, bu nedenle boşanma konusu gündeme gelmemiş olabilir.”

“Şu Jerry Karlsson, onun…”

“… Hariet olayıyla bir ilişkisi olabilir mi? Hayır, 1966’da Hedestad’da oturmuyordu ve henüz şirkette çalışmaya başlamamıştı.” “Peki.”

“Mikael, ben Cecilia’yı severim. Biraz zor biri olsa da, akrabalarımın arasındaki az sayıda iyi insanlardan biridir.”

Lisbeth Salander, bir hafta boyunca Avukat Bjurman’ı ortadan kaldırma planları yaptı. İçlerinden en gerçekçi olanında karar kılmadan önce bütün seçenekleri enine boyuna tartı. Güdülerinle hareket etme: İlk aklına gelen, bir tür kaza hazırlamaktı ama daha sonra pekala bir cinayete kurban gidebileceğini de düşündü.

Dikkat etmesi gereken tek şey vardı: Onun ölümüyle kendisi arasında hiçbir bağ kurulmamalıydı. Polislerin şu ya da bu şekilde onu da sorgulayacakları kesindi. Bjurman’ın faaliyetleri incelenirken, er ya da geç onun adı da gündeme gelecekti. Ama Bjurman’ın önceki ve şimdiki müvekkil eri arasında, bu cinayetle ilgili akla gelebilecek en son kişi o olacaktı. Onunla yalnızca birkaç kez buluşmuştu ve Bjurman herhalde onu kendisini emmeye zorladığını not defterine kaydetmemişti -Lisbeth buna ihtimal vermiyordu-

yani onu öldürmesi için bir nedeni yoktu. Ayrıca müvekkil erinden birinin onu öldürmüş olacağına dair de hiçbir kanıt bulunamayacaktı. Eski kız arkadaşları, akrabaları, tanıdıkları, meslektaşlarıyla da cinayet arasında bir bağ kurulamayacaktı. Katille maktulün birbirini tanımadığı, o ‘random violence’ (rastgele şiddet) denilen cinayet sınıfına kaydedilecekti.

Eğer Lisbeth’in adı anılırsa, yalnızca, raporlarda yazıldığı gibi reşit olmayan, zihinsel özürlü, çaresiz bir kızı göreceklerdi. Yani Bjurman, zihinsel özürlü bir kızın gerçekleştiremeyeceği kadar karmaşık bir cinayete kurban gitmeliydi.

Silah kul anmayacaktı. Silah temin etmesi zor değildi ama polis, piyasada dolaşan silahların izini sürmek konusunda epeyce uzmanlaşmıştı.

Bıçak olabilirdi, herhangi bir dükkandan bir bıçak temin etmenin hiçbir zorluğu yoktu ama bu seçeneği de eledi. Hiç fark ettirmeden ona yanaşıp bıçağı sırtına saplasa bile, hemen ve sessizce öleceğinin bir garantisi yoktu, hatta öleceğinin bile. Bu durumda dikkat çekici bir boğuşmaya neden olabilir, üstelik elbisesine kan bulaşıp kanıt oluşturabilirdi.

Bir çeşit bomba kul anmayı düşündü ama bu da sorunu dal andırıp budaklandırırdı. Bir bomba imal etmesi büyük bir sorun değildi, internette bir sürü tarif dolaşıyordu. Ama bombayı yerleştirmek için, suçsuz insanların zarar görmeyeceği bir yer bulmak sorun olabilirdi. Ayrıca bu durumda da ada mın öleceğine dair bir garanti yoktu.

Lisbeth bütün bunları düşünürken telefon çaldı.

“Merhaba Lisbeth. Sana vereceğim bir iş var.

“Vaktim yok.”

“Ama çok önemli bir iş.”

“Meşgulüm.”

Ahizeyi kapattı.

En sonunda aklına daha önce hiç düşünmediği bir seçenek geldi: Zehir. Bu seçeneği niçin aklına getirmediğine şaşırdı. İyice düşündüğünde, bunun mükemmel bir seçenek olduğuna karar verdi.

Lisbeth Salander, birkaç gün uygun zehri bulabilmek için internette gezindi. Bir sürü alternatif vardı. İçlerinden bir tanesi bilimin şimdiye kadar tanıdığı en öldürücü zehirdi: Hidrosiyanür asit.

Bu, çok bilinen prusik asitten daha öldürücüydü.

Hidrosiyanür, boya sanayi gibi, kimyasal sanayinin birçok dalında tamamlayıcı olarak kul anılıyordu. Birkaç miligramı bir inşam öldürmek için yeterliydi; orta büyüklükteki bir kentin su şebekesine bir litre katmak, o kenti yok etmeye yeterdi.

Bu nedenle, bu maddenin dolaşımının sıkı bir güvenlik kontrolüne tabi olması anlaşılır bir şeydi. Ama herhangi bir mutfakta, sınırsız miktarda elde etmek mümkündü. Bunun için yalnızca bir parça laboratuvar gereci yeterdi. Bu da birkaç yüz krona elde edilebilirdi.

Bu iş için gerekli bileşim maddeleri de, temizlik malzemeleri satılan herhangi bir dükkandan alınabilirdi. Nasıl üretileceğinin bilgisi de zaten internette vardı.

Başka bir olasılık da nikotindi. Bir karton sigaradan birkaç miligram damıtılabilir, kaynatılarak ağdalı bir sıvıya çevrilebilirdi.

Daha iyisi, elde edilmesi biraz daha zor olsa da, deri tarafından emilebilen nikotin sülfattı. Eline lastik bir eldiven geçirip, su tabancasıyla Bjurman’m yüzüne püskürtebilirdi. Yirmi saniyede bilincini kaybeder ve birkaç saniyede de öteki dünyayı boylardı.

Lisbeth Salander, o güne kadar herhangi bir boyacı dükkanından alınabilecek malzemelerin, ölümcül bir silaha çevrilebileceğinden habersizdi. Birkaç günlük araştırmadan sonra, Bjurman’dan kurtulmak için teknik bir engelin olmadığına ikna olmuştu.

Geriye iki sorun kalıyordu: Bjurman’m ölümü, kendi hayatının kontrolünün kendisinin eline geçeceği anlamına gelmezdi, gelenin gideni aratmayacağının garantisi de yoktu. Sonuç analizi.

Onun, bir biçimde vasisini kontrolü altına alması gerekiyordu.

Bütün bir akşam oturma odasındaki yıpranmış koltukta oturdu ve düşündü. Akşamın bitiminde, zehirleyerek öldürme planından vazgeçerek başka bir plan düşünmeye başladı.

Yeni bulduğu plan çok cazip değildi, üstelik Bjurman’m tekrar harekete geçeceği hesabı üzerine inşa edilmişti ama bu gerçekleşirse Lisbeth kazanacaktı. En azından o, öyle düşünüyordu.

Şubat ayımn sonlarında Mikael, Hedeby Adası‘ndaki günlerini bir rutine oturtmuştu. Her sabah dokuzda uyanıyor, kahvaltı ediyor ve on ikiye kadar çalışıyor, bu sürede kafasına yeni şeyler kaydediyordu. Soma havamn nasıl olduğuna bakmaksızın, bir saatlik yürüyüşe çıkıyordu. Öğleden sonra evde ya da Sussanne’nin Yeri’nde çalışmaya devam ediyordu. Ya öğleden önce okuduğu belgeleri gözden geçiriyor ya da Henrik’in biyografisiyle ilgili bir şeyler yazıyordu. Üçle altı arasındaki süreyi mutlaka kendine ayırıyordu. Bu saatlerde alışveriş yapıyor, çamaşır yıkıyor, Hedestad’a iniyordu. Saat yedi civarında Henrik Vanger’i ziyaret ediyor ve kafasında beliren soruları soruyordu. Saat onda tekrar eve dönüyor, gecenin biri ya da ikisine kadar Henrik’in dokümanlarını sistematik olarak inceleyerek çalışmaya devam ediyordu.

Biyografi işinin bu kadar iyi gitmesine kendisi de şaşırmışü. Daha şimdiden, ailenin tarihine ilişkin yüz yirmi sayfalık bir taslak çıkarmıştı. Bu yüz yirmi sayfa, Jean Babtiste Bemadot t e’ nin İsveç‘e ilk ayak bastığı 1920’li yıl arı kapsıyordu. Sonraki tarihleri daha yavaş ve her sözü tartarak yazıyordu.

Hedestad Kütüphanesi aracılığıyla, o günlerdeki Nazizmi anlatan, aralarında Helene Lööıv’ün Gamalı Haç ve Wasa Bağı adıyla yayınlanan doktora tezinin de olduğu kitaplar ısmar-‘: lamıştı. Ayrıca Henrik ve kardeşleri hakkında kırk sayfalık bir taslak da yazmıştı, bu taslakta öykünün etrafında örüldüğü kişi olarak Henrik’e özel bir yer ayırmıştı. Araştırmasını yapacağı konulara ilişkin uzun bir liste yapmıştı; o zamanlarıni şirketleri nasıldı, nasıl çalışırlardı vb. Vanger ailesinin, İvar Kreguer imparatorluğu ile derin ilişkiler içinde olduğunu da keşfetmişti. Bu, mutlaka araştırılması gereken yan konular-! dan biriydi. Mikael’in yaptığı hesaplara göre, yaklaşık üç yüz| sayfa daha yazması gerekiyordu. 1 Eylül’de incelemesi için| Henrik’e bir taslak vermeyi planlamıştı, böylece sonbahar boyunca yazdıklarını gözden geçirebilecekti.

Bununla birlikte Harriet Vanger olayı hakkında bir mil metre bile ilerleyememişti. Çok kapsamlı olan bütün o be geleri inceleyip, ayrıntılar hakkında ne kadar kafa yorars

yorsun, daha önce yapılan araştırmayla tezat oluşturacak bir şeye ulaşamamıştı.

Şubat sonlarında, bir cumartesi günü Henrik Vanger’le uzun bir konuşma yaptı ve Harriet konusundaki bu durumu anlattı. Yaşlı adam sabırla onun sözlerini bitirmesini bekledi.

“Kısaca Henrik… Soruşturma dosyasında dibine kadar gidilmemiş

hiçbir şey bulamadım.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de kendimi perişan edene kadar bu konuya kafa yordum. Ama yine de bir şeyi atlamış

olduğumuzdan eminim. Hiçbir cinayet kusursuz olamaz.”

“Biz hâlâ ortada bir cinayet olup olmadığından bile emin değiliz.”

Henrik Vanger iç çekti ve dargın bir şekilde el erini açü.

“Devam et,” dedi. “İşi bitir.”

“Boşuna çabalıyoruz.”

“Belki de öyle ama havlu atma.”

Mikael iç çekti.

“Telefon numaraları,” dedi birden. “Evet.” “Onların bir anlamı olmalı.” “Evet.” “Ama ne olduklarını çözemiyoruz.” “Hayır.” “Ya da yanlış çözüyoruz.” “Kesinlikle.”

“Onlar telefon numarası değil. Başka bir şey olmalılar.” “Belki de.”

Mikael tekrar iç çekti ve çalışmaya devam etmek içi evine döndü.

Lisbeth onu arayıp daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söylediğinde, Avukat Bjurman rahat bir nefes almıştı. Lisbeth, kararlaştırdıkları son randevuyu, çalışmak zorunda olduğunu söyleyip özür dileyerek ertelediği için Bjurman biraz endişelenmişti.

Yoksa Lisbeth, idare edilmesi imkansız, sorunlu bir çocuk mu olmak üzereydi? Ama son randevuya gelmediği için harçlık da alamamıştı, er ya da geç Bjurman’m kapışım çalacaktı. Bjurman, kızın olanları birine anlatmış olabileceğinden de endişeleniyordu.

İşte bu nedenle, Lisbeth’in paraya ihtiyacı olduğunu söylediği o kısa telefon konuşmasım, her şeyin yolunda olduğuna yorumlamıştı.

Ama yine de bu kız dizginlenmek’ diye düşünüyordu Bjurman.

Aralarında olumlu bir ilişkinin gelişmesi için, önce kararları kimin verdiğini iyice anlaması gerekiyordu. İşte bunun için Lisbeth’e bürosuna değil, Odenplan’daki evine gelmesini söylemişti. Bu istek karşısında Lisbeth, olur demeden önce bir süre susmuştu; Lanet olası puşt.

Lisbeth’in plam, önceki randevularda olduğu gibi bürosunda buluşmaktı. Ama bilmediği bir alanda buluşmaya zorlanmıştı. Bir cuma akşamıydı. Binanın ana kapısının şifresini almış ve anlaştıkları saatten yarım saat sonra, sekiz otuzda Bjurman’ın zilini çalmıştı. Bu yarım saatlik süreyi karanlıkta, merdivenlerde durarak plamm yeniden gözden geçirmek için kul anmıştı. Her şeyi yeniden tartmış

ve gerek duyduğu cesareti toplamıştı.

Akşam saat sekiz civarında, Mikael bilgisayarım kapattı ve dışarı çıkmak için giyindi. Çalışma odasındaki ışığı açık bıraktı. Dışarıda gökyüzü açık, hava sıfır dereceydi. Hızlı adımlarla yokuşu tırmandı, Henrik Vanger’in evinin önünden geçti veÖsrtergârd Çiftliği’ne yöneldi. Henrik’in evini geride bırakır bırakmaz sola döndü ve sahil boyunca uzanan engebeli patikada yürümeye başladı. Şamandıralar parlıyor ve Hedestad’ın ışıkları karanlıkta güzel bir görüntü oluşturuyordu. Temiz havaya ihtiyacı vardı ama daha çok da Isabel a Vanger’in üzerine çevirdiği gözlerinden kaçınmak istiyordu. Martin Vanger’in evinin yarandan yukarı döndü ve sekiz buçuk civarında Cecilia Vanger’in evine geldi. Hemen yatak odasına geçtiler.

Haftada bir ya da iki kez buluşuyorlardı. Cecilia onun kendini sürgün hissettiği bu yerde yalnızca sevgilisi değil, sır ortağı da olmuştu. Harriet Vanger olayım onunla konuşmak, HenrikTe konuşmaktan daha faydalıydı.

Lisbeth’in yaptığı plan, daha baştan çuval amaya başlamıştı.

Bjurman kapıyı üzerinde bir sabahlıkla açtı. Geç geldiği için Lisbeth’e daha şimdiden kızmıştı, içeri girmesini işaret etti. Lisbeth’in üzerinde siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört ve olmazsa olmaz deri ceketi vardı. Ayağına siyah botlarını geçirmişti, ince şeritli sırt çantasını yanma almıştı.

“Saate bakmayı bile öğrenemedin mi?” diye azarladı Bjurman.

Lisbeth hiçbir şey demedi. Etrafına baktı. Daire tahmin ettiği gibiydi.

Gelmeden önce şehir planlama arşivine girip kontrol etmişti. Huş ve kayın ağacından yapılmış açık renk mobilyalarla döşenmişti.

“Gel,” dedi Bjurman yumuşak bir sesle ve bir elini Lisbeth’in omzuna koyup holden içeri götürdü. Boş laf yok. Yatak odasının kapısını açtı. Lisbeth’den neler yapmasını beklediğine dair hiç şüphe yoktu.

Lisbeth çabucak etrafına göz attı. Tipik bekar erkek odasıydı.

Paslanmaz çelikten yatak başlıkları olan iki kişilik bir yatak, bir komodin, loş ışık yayan yatak lambaları, bir tarafında ayna olan bir gardırop, kapıya yakın köşede duran bambu koltuk ve küçük bir masa. Bjurman elinden tutup Lisbeth’i yatağa götürdü.

“Anlat bakalım bu defa paraya niçin ihtiyacın var? Bilgisayar şeyleri mi?” “Yemek,” dedi Lisbeth.

“Tabi ya. Ne aptalım, son buluştuğumuzda bunu unutmuşum.” Bir elini çenesinin altına koyup Lisbeth’in başını kaldırdı, göz göze geldiler. “Nasılsın?” Lisbeth omuzlarını silkti. “Bir önceki sefer söylediklerimi düşündün mü?” “Neleri?”

“Lisbeth, olduğundan daha aptal görünme. İkimizin iyi arkadaş

olup birbirimize yardımcı olmamızı istiyorum.”

Lisbeth cevap vermedi. Bjurman, bir tokat atıp onu hayata döndürmemek için kendini zor tutuyordu. “Önceki sefer oynadığımız oyunundan hoşlandın mı?” “Hayır.”

Bjurman kaşlarını çattı.

“Aptal ık etme Lisbeth.”

“Yiyecek için paraya

ihtiyacım var.”

“Şimdi bir önceki buluşmamızı konuşuyoruz. Sen beni memnun edersen, ben de seni memnun ederim. Ama eğer benimle kavga edersen…” Çenesini sıktı, Lisbeth başını çevirerek Bjurman’m elinden kurtuldu.

“Paramı istiyorum. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Ne istediğimi çok iyi biliyorsun.” Kızı omzundan tuttu ve yatağa çekti.

“Bekle,” dedi Lisbeth aceleyle. Yazgısını kabul enmiş bir bakış

fırlattı ve sonra iç çekti. Sırt çantasını ve üzerinde demir perçinler olan deri ceketini çıkarttı, etrafına bakındı. Deri ceketini bambu koltuğa, sırt çantasını da yuvarlak masanın üzerine bıraktıktan sonra yatağa doğru çekingen birkaç adım attı. Sonra korkmuş gibi birden durdu. Bjurman ona doğru yaklaştı.

“Bekle,” dedi Lisbeth bir kere daha. Sesinin tonu sanki onu doğru davranmaya davet eder gibiydi. “Paraya ihtiyacım olduğu her seferde seni emmek istemiyorum.”

Bjurman’m yüz ifadesi değişti. Kıza bir tokat attı. Lisbeth’in öfkeden gözleri dönmüştü. Omuzlarından tutan Bjurman, bir şey yapmasına fırsat vermeden onu yüzüstü yatağa itti. Lisbeth böyle bir şiddete hazırlıklı değildi. Dönmeye çalışırken yatağa çıkan Bjurman kalçalarının üzerine oturdu, kol arını arkaya kıvırdığı Lisbeth’i yatağa bastırdı.

Tıpkı ilk seferde olduğu gibi, Lisbeth’in onunla fiziki olarak baş

etmesi imkansızdı. Ona karşı yapabileceği tek şey, tırnaklarını ya da başka bir şeyi gözlerine sokmaktı. Planladığı senaryo çoktan suya düşmüştü. Bjurman tişörtünü sıyırırken Lanet olsun, diye düşündü Lisbeth. Boyundan büyük bir işe kalkışmış olduğunu dehşetle fark etmişti.

Bjurman’m komodinin çekmecesini açtığını duydu. Seslere bakılırsa metal bir şeyler çıkartmıştı. Önce ne olduğunu anlayamadı, sonra bir bileğine kelepçe geçirdiğini fark etti. Lisbeth’in kelepçelediği kolunu kaldıran Bjurman, kelepçenin diğer ucunu yatak başlığının bir tarafına geçirdi. Sonra diğer elini de yatak başlığının diğer ucuna kelepçeledi. Kızın botlarını ve pantolonunu çıkartması uzun sürmedi. Sonunda külotunu da çıkarttı, bir parmağına takıp havaya kaldırdı.

“Bana itaat etmeyi öğreneceksin Lisbeth/’ dedi. “Sana büyüklerin nasıl oynadıklarını öğreteceğim. Bana karşı nazik olmazsan cezalandırılacaksın. Ama nazik olursan arkadaş olacağız.” Soma tekrar bacaklarını açıp kızın üzerine oturdu. “Demek anal seksten hoşlanmıyorsun,” dedi.

Lisbeth bağırmak için ağzını açü. Bjurman saçlarından çekerek kızın başını kaldırdı ve külotunu zorla ağzına tıktı. Lisbeth, Bjurman’ın ayak bileklerine bir şey taktığını fark etti. Sonra bacaklarını ayırdı ve yatağın ayak ucundaki iki korkuluğun iki yamna sıkıca bağladı. Şimdi Lisbeth bütünüyle savunmasızdı. Onun odada gezindiğini duyuyor ama tişörtünü başına geçirdiği için hiçbir şey göremiyordu. Birkaç dakika bekleyerek geçti. Zor nefes alıyordu.

Sonra müthiş bir acıyla sarsıldı, Bjurman kıçına zorla bir şey sokuyordu.

Mikael’in evinde gecelemeyeceğine dair Cecilia’mn koyduğu kural hâlâ geçerliydi. Mikael, gecenin ikisinde tekrar giyinirken, Cecilia yattığı yerden, dudağında hafif bir gülümsemeyle onu izliyordu.

“Senden hoşlamyorum, Mikael. Arkadaşlığından hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

Cecilia onu yatağa çekti ve Mikael’in henüz üzerine giydiği gömleği çıkarttı. Mikael bir saat daha orada kaldı.

Gece geç saatte Harald Vanger’in evinin önünden geçerken, üst kattaki perdelerin oynadığım düşündü. Ama çok karanlık olduğu için bundan çok emin olamadı.

Lisbeth Salander, cumartesi sabahı dört civarında giysilerini giydi.

Deri ceketi ve sırt çantasını aldı, dış kapıya doğru topallayarak yürüdü. Orada onu Bjurman karşıladı, duş almış ve giyinmişti.

Lisbeth’e 2500 kron verdi.

“Seni evine bırakayım,” diye kapıyı açtı.

Lisbeth kapımn eşiğinden dışarı çıktı ve yüzünü Bjurman’ a döndü. Bedeni çok kırılgan görünüyordu ve yüzü ağlamaktan şişmişti. Onun bakışlarıyla karşılaşan Bjurman geriledi. Hayatı boyunca böylesine nefret dolu bakışlar görmemişti. Salander, dosyasında yazdığı gibi akıl hastası biri gibi görünüyordu. “Hayır,”

dedi Salander zor duyulur bir sesle. Bjurman bir elini onun omzuna koydu. “Emin misin?”

Lisbeth başını sal adı. Bjurman omzunu sıktı. “Anlaşmamızı unutma.

Gelecek cumartesi buraya geleceksin.”

Lisbeth tekrar başım salladı. Bjurman omzunu bir kez daha sıktı ve gitmesine izin verdi.

14. BÖLÜM

8 MART CUMARTESİ -17 MART PAZARTESİ

Lisbeth Salander, bütünbir haftayı acılar içinde yatarak geçirdi.

Anüsünde, vajinasmda ve diğer birçok yerinde iyileşmesi zaman alacak yaralar vardı. Bjurman’m bürosundaki tecavüzle karşılaştırılamayacak şeylere maruz kalmıştı; bu artık zorlama, aşağılama değil sistematik bir şiddet uygulamasıydı.

Lisbeth, Bjurman’ı küçümsediğini, bütünüyle yanlış

değerlendirdiğini iş işten geçtikten sonra anlamıştı. Bjurman’m yönetmekten hoşlanan, iktidar düşkünü biri olduğunu düşünmüştü ama böylesi sadist olabileceğini aklına bile getirmemişti. Birkaç kez Bjurman’m kendisini öldüreceğini düşünmüş, bir ara Bjurman yastığı yüzüne bastırdığında, bilincini kaybeder gibi olmuştu. Ama ağlamamıştı.

Fiziki acıların verdiği yaşlar hesaba katılmazsa, bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Bjurman’m evinden ayrıldıktan sonra sendeleyerek bir taksi durağına gitmiş, evine taksiyle dönmüştü.

Merdivenleri çıkarken çok zorlanmıştı. Duşa girmiş, bedenindeki kanları temizlemiş, sonra yarım litre suyla uyku ilacı içmiş, yatağına girip battaniyeyi başına kadar çekmişti.

Pazar günü öğle üzeri uyandı. İçinde bir boşluk vardı. Başı, eklemleri ve vücudunun alt tarafında ağrılar vardı. Yataktan kalkü, bir bardak kefir içip elma yedi. Sonra iki uyku hapı daha alıp tekrar yattı.

Ancak salı günü yataktan kalkabildi. Dışarı çıktı ve bir paket hazır pizza aldı. Eve döndüğünde ikisini mikro firma

koydu ve termosa kahve doldurduktan sonra bilgisayarın başına oturdu ve gece yarısına kadar internette dolaşıp, sadiz-min psikopatolojisi üzerine yazılanları okudu.

ABD'de bir kadın grubunun yayınladığı makale ilgisini çekti.

Yazarlara göre sadistler "ilişki"ye geçecekleri insanları dikkatli bir sezgiyle ayırt ediyorlar, en gözde kurbanlarını, çaresiz olduklarını düşündükleri için, gönül ü olarak onların ayağına giden insanlardan seçiyorlardı. Yalnız başına yaşayamayan, bağımlı insanlar konusunda uzmanlaşan sadistlerin, en uygun kurbanı seçme konusunda uğursuz bir yetenekleri vardı. Avukat Bjurman, kurban olarak Lisbeth'i seçmişti.

Lisbeth, düşüncelere daldı. Bu, başkalarının onu nasıl gördüğünü anlatıyordu.

Cuma günü, uğradığı ikinci tecavüzden bir hafta sonra, Lisbeth, Hornstul'da dövme yapan bir dükkanın kapısını çaldı. Daha önceden telefon açıp randevu almıştı. Dükkanda ondan başka müşteri yoktu.

Dükkan sahibi onu tanıyordu. "Orada deri çok ince. Canını çok acıtır," dedi.

"Önemi yok," dedi Lisbeth, pantolonunu çıkardı ve bacağını uzattı.

"Tamam, bir spiral. Bir sürü dövmen var, bir tane daha istediğinden emin misin?" "Hatırlamak için," dedi Lisbeth.

Mikael Blomkvist, cumartesi günü on ikide, kapanış saatinde Sussanne’nin Yeri’nden ayrıldı. O saate kadar iBook’undaki notlarını temize çekmişti. Eve gitmeden önce Konsum mağazasına uğrayıp yiyecek ve sigara aldı. Kızarmış patates, sosis ve kırmızı pancar yemeğini yeni keşfetmişti. Daha önce bunlardan hiç hoşlanmazdı ama her nedense kırdaki bir kulübede iyi gidiyordu.

Akşam saat yedi civarında, mutfak penceresinin önüne dikilmiş

düşünüyordu. Cecilia onu aramamıştı. Onu, o gün ekmek almak için kafeye geldiğinde şöyle bir görmüştü, dalgın gibiydi. Bu cumartesi akşamı aramayacak gibi görünüyordu. Mikael göz ucuyla hiç kul anmadığı küçük televizyona bakü. Sonra mutfak sedirine oturdu ve Sıe Grafton’un bir polisiyesini okumaya başladı.

Lisbeth Salander, cumartesi akşamı kararlaştırdıkları gibi Xils Bjurman’ın Odenplan’daki dairesine geldi. Bjurman onu yüzünde bir gülümsemeyle nazik bir şekilde içeri davet etti. “Nasılsın sevgili Lisbeth?” diye sordu.

Lisbeth cevap vermedi. Bjurman bir kolunu kızın boynuna doladı.

“Sanırım son geldiğinde biraz sert davrandım,” dedi. “Uslanmış

gibisin.”

Lisbeth’in çarpık bir gülümsemeyle karşılık vermesi Bjurman’ı pirelendirdi. Bu karı deli. Bunu unutmamalıyım. Lisbeth’in uslandığından emin olamadı. “Yatak odasına gidecek miyiz?” diye sordu Lisbeth.

Ne de olsa zamane kızı işte… Daha önce olduğu gibi, elini omzuna atıp yatak odasına götürdü. Bugün ona karşı daha dikkatli olacağım. Güvenini kazanacağım. Lisbeth gelmeden kelepçeleri çekmeceden çıkartmış, komodinin üzerine koymuştu. Bjurman bir şeylerin ters gittiğini ancak yatağa yaklaştıklarında fark etti.

O Lisbeth’i değil, Lisbeth onu yatağa götürüyordu. Birden durdu.

Lisbeth’in ceketinin cebinden bir şey çıkarttığını şaşkınlıkla izledi, önce bunun bir cep telefonu olduğunu düşündü, sonra kızın gözlerine baktı. “İyi geceler de,” dedi Lisbeth.

Elektrik tabancasını Bjurman’m sol koluna dayadı ve düğmesine bastı. 75.000 volt. Bjurman’m bacakları kıvrılmaya başladığında elektrik tabancasım omzuna bastırarak Bjurman’ı yatağa doğru sürdü.

Cecilia Vanger biraz çakırkeyifti. Mikael’i aramamaya karar vermişti.

İlişkilerinin tuhaf bir yatak güldürüsüne dönüştüğünü düşünüyordu.

Mikael ona gelirken, fark edilmemek için dolambaçlı yol arı kul amyor, kendisi de arzularım kontrol edemeyen liseli bir kız çocuğu gibi davramyordu. Son günlerdeki davramşları çok mantıksızdı.

Mikael’den çok hoşlanması da başka bir sorundu. Bu) onu yaralayabilirdi. Uzun süre oturup düşündü, keşke Mikael Blomkvist Hedeby’e hiç gelmemiş olsaydı. Bir şişe şarap açtı ve iki kadeh içti.

Televizyonu açıp haberleri dinlemeye çalıştı ama Başkan Bush’un, niçin Irak’ı bombalayıp yerle bir etmesi gerektiğine dair “sağduyulu”

açıklamalarından bıkıp hemen kapattı. Oturma odasındaki koltuğa geçip Gel ert Tamas’m Laser Mannen kitabını okumaya başladı.

Birkaç sayfa okuduktan sonra kitabı bıraktı, konusu babasım hatırlatmıştı. Onun hayal dünyasım merak ediyordu. Son kez 1984

yılında görüşmüşlerdi, kardeşi BirgerTel I

babası Hedestad’m kuzeyinde ava çıkarlarken, o da katılmıştı.

Birger, yeni av köpeğini deneyecekti; bir İsveç zağarıydı. Ol zamanlar Harald Vanger yetmiş üç yaşındaydı ve Cecilia, çocukluğunu karabasana çevirip, gençlik hayatım da etkilemiş İ olan bu adamın deliliklerini kabul edebilmek için elinden! geleni yapıyordu.

Cecilia’nın çok kırılgan olduğu zamanlardı. Üç ay önce kocasıyla evleri ayırmışlardı. Aile içi şiddet kulağa ne de kaba geliyordu. Bu sözcük onun için, yumuşak ama sürekli bir şiddeti içeriyordu.

Tokatlar, şiddet dolu itip kakmalar, dengesiz tehditler… Kocasının uyguladığı şiddetin bir açıklaması yoktu. Fiziki olarak zarar verecek ölçüde şiddete nadiren başvururdu, yumrukla vurmaktan kaçınırdı.

Cecilia bu kadarına alışmıştı.

Hayatları, Cecilia’nın tokada tokatla karşılık verdiği güne kadar böyle sürüp gitmişti. Ama o gün kendini bütünüyle kaybeden kocasımn fırlattığı makas, Cecilia’nın omzuna saplanmıştı.

Paniğe kapılıp pişmanlık krizleri geçiren kocası, onu hemen hastaneye götürmüştü. Ve orada, acilde çalışan personelin yalan olduğunu hemen anladığı talihsiz bir kaza masalı uydurduğunda, Cecilia çok utanmıştı. Yarasına on iki dikiş atılan Cecilia, iki gün hastanede yatmıştı. Onu hastaneden Henrik Vanger almış, kendi evine götürmüş ve o günden sonra Cecilia, kocasıyla bir daha hiç konuşmamıştı.

Babası ve kardeşiyle birlikte ormana gittikleri o günü hiçbir zaman unutmayacaktı:

Güneşli sonbahar günüydü. Harald Vanger’in keyfi yerindeydi ve kızına neredeyse dostça davranıyordu. Ama birdenbire, tam ormamn ortasında, ağzını bozup Cecilia’yı aşağılamaya başladı. Kızının yaşam tarzı ve cinsel eğilimleri konusunda oldukça kaba yorumlar yaparak, onun gibi bir orospunun kocasım elbette elinde tutamayacağım söyledi.

Görünüşe göre kardeşi, babasımn ağzından çıkan her sözün, Cecilia’mn üzerinde nasıl kırbaç gibi sakladığını fark edemiyordu.

Kahkahalar atarak elini babasımn omzuna koyan Birger, kadınların nasıl olduklarını bildiğim söyleyerek, kendince ortamı yumuşatmaya çalışıyordu, Cecilia’ya neşeli bir bakış fırlattıktan sonra, Harald Vanger’e eğleneceği küçük b’ iş vermeyi önerdi.

Bir saniyelik bir süre -donmuş bir saniye- Cecili Vanger, kardeşi ve babasına baktı ve birden elinde dolu b! çifte tüfek olduğunu fark ederek gözlerini kapadı. O an yapmayı düşündüğü tek şey, tüfeği doğrultup iki namlusun birden ateşlemekti. İkisini de öldürmek istiyordu ama tüfe ayaklarının dibine bırakn, dönüp arabaları park ettikleri ye gitti. Arabasına atladı, onları baş başa bırakarak evine dönd' O günden sonra babasıyla yalnızca birkaç defa konuştu, o d zorunda kaldığı için. Ne babasının evine girmesine müsaad etti, ne onun evine adımını attı…

Hayatımı mahvettin, diye düşündü Cecilia Vange Çocukluğumdan beri hayatımı mahvettin.

O akşam sekiz buçukta, telefonun ahizesini kaldır Cecilia Vanger, Mikael'i aradı ve gelmesini rica etti.

Avukat Nils Bjurman acılar içinde kıvranıyor, kasları on dinlemiyordu, bedeni felç olmuş gibiydi. Bilinci belki yerindeydi ama aklı karışmıştı, neler blduğunu tam olarak bilemiyordu. Yavaş yavaş kendini toparlamaya başladığında, yatakta çırılçıplak uzandığını ve el erinin karyolanın demirine kelepçelendiğini fark etti. Bacakları acı verecek kadar ayrılmış ve ayak bileklerinden de yatağa bağlanmıştı.

Vücudunun değişik yerlerinde elektrik tabancasının açtığı yanık yaraları vardı.

Lisbeth Salander bambu koltuğu yatağın yanma çekmiş, botlarını yatağa uzatarak oturmuş sigara içiyordu. Bjurman konuşmaya çalışnğmda ağzının bantlanmış olduğunu fark etti. Başını çevirdi, Lisbeth komodinindeki her şeyi altüst etmişti.

"Oyuncaklarını buldum," dedi Salander. Elinde tuttuğu kırbaçla, yerde duran vibratör koleksiyonunu, at gemlerini ve lastik maskeleri işaret etti. "Bu ne işe yarıyor?" dedi. Plastikten yapılma kaba bir kıç tıkacını eline almıştı. "Boş ver, konuşmaya yeltenme… Ne dediğini duymuyorum. Geçen hafta bunu mu kul andın? Başını sal a yeter."

Bjurman'a doğru eğilip cevap bekledi.

Nils Bjurman birden göğsünü delen soğuk bir acı hissetti ve kıvranmaya başladı. Kelepçelerden kurtulmaya çalıştı, olmadı.

Kontrol onda. İmkansız. Lisbeth Salander eğilip ükacı anüsüne yerleştirdiğinde hiçbir şey yapamadı. “İşte böyle seni Sadist,” dedi Lisbeth. “İnsanların içine bir şey sokmaktan hoşlanıyorsun değil mi?”

Gözlerini Bjurman’a dikmişti, yüzü ifadesiz bir maske gibiydi.

“Yağlamadan, öyle değil mi?”

Lisbeth Salander tıkacı zorla anüsüne sokarken, Bjurman deliler gibi kıvranıyor ama atmaya çalıştığı çığlıklar ağzına yapıştırılmış

banün altında boğuluyordu.

“Mızırdanmayı bırak,” dedi Lisbeth ve onun sesini taklit ederek,

“eğer bırakmazsan seni cezalandırırım,” diye ekledi.

Ayağa kalktı ve yatağın etrafını dolaştı. Bjurman çaresiz gözlerle onu izliyordu… Bu ne halt karıştırıyor?

Lisbeth Salander, oturma odasındaki 32 ekran televizyonu itekleyerek yatak odasına getirdi, DVD çaları yere koydu. Bjurman’a döndü, kırbacı hâlâ elinde tutuyordu.

“Bütün dikkatinizi bana vermenizi rica edebilir miyim?” dedi.

“Konuşmaya çalışma, başını sal aman yeter. Ne söylediğimi duyuyor musun?” Bjurman başını sal adı.

“İyi.” Eğildi ve yerden sırt çantasını aldı. “Bunu hatırladın mı?”

Bjurman başını sal adı. “Önceki hafta buraya geldiğimde bu yanımdaydı. Pratik bir şey. Milton Security’den ödünç aldım.”

Çantanın kenarındaki fermuarı açtı. “Bu dijital bir vi deo kamera. Tv 3’deki Insider programım seyrediyor musun? Bu tür bir çantayı, gizli kamerayla

bir şeyler kaydetmek isteyen edepsiz muhabirler taşır.” Çantanın fermuarım kapattı.

“Objektifi nerde diye merak ediyorsun? İşte işin inceliği de bu.

Geniş açılı fiber optik. Objektifi çantanın bir kopçası gibi görünüyor.

Belki de hatırlıyorsundur, sen beni mıncıklamaya başlamadan önce çantayı masanın üzerine koymuş ve objektifin yatağa dönük olmasına dikkat etmiştim.”

Bir CD çıkarttı ve DVD çalara yerleştirdi. Sonra bambu koltuğu çevirdi ve yüzü ekrana dönük oturdu. Bir sigara yaktı ve kumanda aletinin düğmesine bastı. Avukat Bjurman, Lisbeth’e kapıyı açan kendini gördü.

Saate bakmayı bile öğrenemedin mil diye azarlayarak selamlıyordu Lisbeth’i.

Lisbeth bütün filmi seyrettirdi. Doksan dakika sürmüştü. Son sahnede çırılçıplak olan Avukat Bjurman, sırtım karyolanın korkuluğuna dayamış, elinde bir bardak şarap, el eri arkasından bağlı vaziyette iki büklüm uzanan Lisbeth’i seyrediyordu.

Lisbeth Tv’yi kapattı, on dakika boyunca Bjurman’a bakmadan sessizce oturdu. Bjurman kımıldamaya bile cesaret edemiyordu.

Lisbeth ayağa kalktı ve banyoya gitti. Geri döndüğünde bambu koltuğa oturdu. Sesi zımpara kağıdı gibiydi.

“Önceki hafta bir hata yaptım,” dedi. “Beni tekrar seni emmeye zorlayacağım düşünmüştüm. Bu zaten yeterince iğrenç bir şeydi.

Ama yine de üstesinden gelebilirdim. Senin nasıl iğrenç bir adam olduğunu ispatlayacak delili kolayca elde edebileceğimi sanmıştım.

Yanlış değerlendirmişim, senin nasıl hasta ruhlu olduğunu anlayamamışım.”

“Açık konuşacağım,” diye devam etti Lisbeth. “Bu video, bakımım üstlendiğin, yirmi dört yaşındaki zeka özürlü bir kıza nasıl tecavüz ettiğini

gösteriyor. Gerektiğinde benim nasıl bir zeka özürlü olacağımı tahmin bile edemezsin. Bu videoyu kim seyrederse seyretsin, senin yalnızca bir kusmuk değil, nasıl bir sadist olduğunu da anlayacaktır. Bu filmi ikinci kez ve umarım son kez izledim. Çok eğitici, değil mi? Tahminime göre bu videoyu seyrettikten sonra, beni değil seni bir yerlere kapatırlar. Bana katılıyor musun?"

Lisbeth bekledi. Bjurman hiç tepki göstermedi ama Lisbeth onun nasıl titrediğini görebiliyordu. Kırbacı aldı ve Bjurman'm erkeklik organına hafifçe vurdu.

"Bana katılıyor musun?" diye daha yüksek sesle tekrarladı.

Bjurman başım sal adı.

"İyi. Demek ki bu konuda anlaştık." Koltuğu yatağa yaklaştırdı, gözlerini Bjurman'ın gözlerine dikti.

"Peki, sence şimdi ne yapmalıyız?" Bjurman cevap vermedi. "İyi bir fikrin var mı?" Cevap alamayınca elini uzattı, Bjurman'm testislerini avuçladı ve avukatın yüzü acıdan çarpılana kadar sıktı.

"Bir fikrin var mı?" diye tekrarladı. Bjurman başım sal adı.

"İyi. Eğer ilerde bir fikrin olursa, bilesin ki bu beni dehşet kızdırır."

Lisbeth sırtını koltuğa yasladı ve bir sigara daha yaktı. "Şimdi neler yapacağını anlatayım. Gelecek hafta, kıçına saplanmış şu kocaman şeyi sıçar sıçmaz, bankadaki hesabımı benim -yalmzca benim- kul anacağıma dair talimat vereceksin. Xe dediğimi anladın mı?" Bjurman başım sal adı.

"Akıl ı çocuk. Bir daha beni asla aramayacaksın. Eğer camm isterse ben seni ararım. Yani sana ziyaret yasağı koydum." Bjurman başını defalarca sal adı ve derin bir nefes aldı. Beni öldürmeyecek.

"Eğer benimle ilişkiye geçmeye çalışırsan, bu videonun kopyaları Stockholm'deki bütün basın organlarına iletilecek. Anladın mı?"

Bjurman yine defalarca başını sal adı. Bu kaseti ondan almalıyım.

“Sosyal îşler Müdürlüğü‘ne yılda bir kez, benim ne kadar iyi olduğumu rapor edeceksin. Çok normal bir hayatımın olduğunu, sürekli bir işim olduğunu, kendimi iyi idare ettiğimi ve davranışlarımda hiçbir anormal ik olmadığını yazacaksın.” Bjurman başını sal adı.

“Her ay, benimle buluştuğuna dair yazılı bir rapor hazırlayacaksın.

Davranışlarımın ne kadar olumlu olduğunu, her şeyin ne kadar yolunda olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatacaksın. Bir kopyasını da bana göndereceksin. Anladın mı?” Bjurman başını sal adı. Lisbeth adamın alnında biriken terlere ilgisizce baktı.

“Birkaç yıl sonra, şuna iki diyelim, hakkımda verilen “gayrı mümeyyiz” kararının kaldırılması için mahkemeden görüşme talebinde bulunacaksın. Dayanak olarak her ay tutmuş olduğun raporları göstereceksin. Benim bütünüyle normal olduğuma dair yeminler edebilecek bir kafa doktoru bulacaksın, işin gücün bu olacak. Yani benim reşit ilan edilmem için elinden geleni yapacaksın.” Bjurman başını sal adı.

“Biliyor musun niçin elinden geleni yapacaksın? Çünkü bunun için muazzam bir nedenin var. Eğer başarısız olursan, bu videoyu herkesin izlemesini sağlarım.”

Bjurman, Lisbeth’in ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle dinliyordu. Lisbeth’in kendini sağ bırakmakla büyük bir hata işlediğini düşünüyordu. Bunları sana yedireceğim lanet olası sürtük. Er ya da geç. Seni mahvedeceğim. Ama Lisbeth’in sözlerini başını hararetle sal ayarak onaylamaya devam etti.

“Benimle ilişkiye geçmeye teşebbüs edersen de aynı şey olacak.”

Lisbeth elini bıçak gibi boğazına dayayıp, kesme işareti yaptı. “O

zaman dairene de, mesleğine de ve ülke dışındaki bankalarda yatan milyonlarına da veda edersin.”

Lisbeth paralardan bahsettiğinde Bjurman’m gözleri büyüdü. Bunu nasıl bilebilir?

Lisbeth gülümsedi ve bir sigara daha yaktı. Sonra sigarayı halının üzerine attı ve topuğuyla ezdi.

“Buranın ve büronun anahtarlarının birer örneğini istiyorum.”

Bjurman’m kaşları çatıldı. Lisbeth ona doğru eğildi ve mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

“Bundan sonra hayatını kontrol altında tutacağım. Hiç beklemediğin bir anda, belki yatıp uyuyorken, elimde bununla yatak odanda dikiliyor olacağım.” Elektrik tabancasını havaya kaldırdı.

“Gözüm üzerinde olacak. Seni eğer bir kızla yakalarsam -gönül ü olup olmadığı fark etmez- eğer bir kadınla yakalarsam… ” Elini yanlamasına boğazına götürüp tekrar kesme işareti yaptı.

“Eğer ölürsem… Eğer bir kazaya uğrarsam, bir araba ya da başka bir şey bana çarparsa… O zaman bu videonun birer kopyası gazetelere yollanacak. Artı, senin nasıl bir vasi olduğunu ayrıntılarıyla anlatan bir yazı da.”

“Bir şey daha var.” Eğildi ve yüzünü Bjurman’m yüzüne iyice yaklaşürdı, “Eğer bana bir daha dokunursan seni öldürürüm. Bana inan.”

Avukat Bjurman bundan emin oldu. Lisbeth’in gözünde blöf yaptığına dair en küçük bir işaret yoktu.

“Deli oluğumu unutma.”

Bjurman başını sal adı.

Lisbeth onu düşünceli bir ifadeyle süzdü.

“İkimizin iyi birer arkadaş olacağını hiç sanmıyorum,” dedi ciddi bir sesle. “Şimdi uzandığın yerden, seni öldürmediğim için ne büyük bir aptal ık yapüğımı düşünerek seviniyorsun. Şimdi benim esirim olsan da, kontrolün bir gün senin eline geçeceğini, öldürmediğime göre, yapacağım tek şeyin seni özgür bırakmam olduğunu düşünüyorsun. Yani tekrar benim üzerimde iktidar kuracağına dair umut dolusun, öyle değil mi?”

Bjurman’m bütün bedeni sarsıldı, birden kötü bir şeyler olacağım sezmişti.

“Şimdi aramızda yaptığımız anlaşmayı hep hatırlayasm diye sana bir hediye vereceğim.”

Lisbeth dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle yatağa çıktı ve Bjurman’m bacaklarının arasına diz çökerek oturdu. Bjurman kızın ne demek istediğini anlamamış ama müthiş bir korkuya kapılmıştı.

Lisbeth’in elindeki iğneleri görünce, başım geriye attı ve Lisbeth bir dizini apış arasına bastırıp onu vazgeçirene kadar kıvrandı.

“Kımıldama. Bunları ilk defa kul anıyorum.”

Lisbeth iki saat boyunca bütün dikkatini vererek çalıştı. İşini bitirdiğinde Bjurman’m kımıldamaya bile takati kalmamıştı. Sanki bütün duyguları ölmüş gibiydi.

Lisbeth yataktan indi, başım yan yatırıp eserini eleştirel gözlerle inceledi. Sanatsal yetenekleri sınırlıydı, eğri büğrü harfler çok empresyonist görünüyordu. Mesajım dövme olarak kazırken, kırmızı ve mavi kul anmıştı. Büyük harflerle beş satır olan mesajı sığdırabilmek için, göğsünden erkeklik organının olduğu yere kadar geniş bir alam kul anmakzorunda kalmıştı: BEN SADİST BİR

DOMUZUM, BİR KUSMUK VE BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Lisbeth iğnelerini ve boya tüplerini toplayıp çantasına koyduktan sonra, lavaboya gidip ellerini yıkadı. Yatak odasına döndüğünde kendini çok iyi hissediyordu. “İyi geceler,” dedi.

Bjurman’m bir elindeki kelepçeyi çözdü ve odadan ayrılmadan önce kelepçenin anahtarım Bjurman’m karnına koydu. Getirdiği video kasetini ve Bjurman’m anahtar demetini de alarak çıktı gitti.

Gece yarısından soma, bir sigarayı paylaşarak içerlerken Mikael, Cecilia’ya bir süre görüşemeyeceklerini söyledi. Cecilia yüzünü ona döndü.

“Bu ne demek şimdi?” diye

sordu. Mikael utanmış gibiydi.

“Pazartesi günü üç aylığına cezaevine gireceğim.”

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Cecilia uzun süre sessiz kaldı. Ağlamaklı olmuştu.

Lisbeth Salander, pazartesi sabahı odasımn kapışım çaldığında, Dragan Armansky onun geleceğinden umudunu kesmeye başlamıştı. Lisbeth’i Ocak ayımn başlarında, VVennerström araştırması ertelendikten soma hiç görmemişti ve ne zaman telefon açsa ya hiç cevaplamamış ya da meşgul olduğunu söyleyerek telefonu hemen kapatmıştı.

“Bana vereceğin bir iş var mı?” dedi Lisbeth, gereksiz lamlaşma faslım atlayarak. Armansky başını sal adı.

“Merhaba. Seni görmek ne iyi. Öldüğünü ya da başına b” şey geldiğini düşünmeye başlamıştım.”

“Araştırmam gereken şeyler vardı.” “Araştırman gereken ne de çok şeyin oluyor. “Acil bir işti. İşte geri döndüm. Bana vereceğin bir iş v mı?”

Armansky başını iki yana sal adı. “Üzgünüm. Şu an yok.”

Lisbeth sakin gözlerle onu inceledi. Bir süre sonra sessi ligi bozup konuşan Armansky oldu.

“Lisbeth, seni sevdiğimi ve sana severek iş verme istediğimi biliyorsun. Ama iki aydır ortalarda yoktun ve b: sürü iş yığıldı. Kısaca sana itimat olmuyor. Bu nedenle seni yerini alacak başka insanlar buldum ve şu anda sana verecek bir iş yok.” “Sesini açabilir misin?”

“Ne?”

“Radyonun.”

.. .Millennium dergisi. Kıdemli sanayici Henrik Vanger’in Millennium dergisine ortak olduğu ve yönetiminde yer aldığı açıklaması, derginin eski genel yayın yönetmeni Mikael Blomkvist’in, Hans-Erik Wennerström

davasından dolayı aldığı üç aylık hapis cezasını çekmek için cezaevine girdiği gün yapıldı. Mil ennium ‘un şimdiki genel yayın yönetmeni Erika Berger, bir basın toplantısı yaparak, Blomkvist’in cezasını çektikten sonra tekrar derginin başına geçeceğini açıkladı.

“İşe bak,” dedi Lisbeth Salander. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, Armansky onun yalmzca dudaklarının kımıldadığım görebildi. Lisbeth ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

“Bekle. Nereye gidiyorsun?”

“Eve. Bazı şeyleri kontrol etmeliyim. Bir iş olduğunda beni ara.”

Mil ennium”un Henrik VangerTe güçlendirildiği haberi, Lisbeth Salander’in tahmin ettiğinden çok daha büyük bir olaydı. Daha şimdiden Aftonbladet’in internet sayfasında Henrik Vanger’in kariyeri özetlenmiş ve sanayi devinin yirmi yıla yakın bir süreden sonra ilk defa halkın önüne çıktığı yazılmıştı. Onun Mil ennium’di ortak olduğu haberi, Peter Wallenberg’hin ya da Erik Penser’in birdenbire ortaya çıkıp da, ETC’nin ortağı ya da Ordfront dergisinin sponsoru olması kadar inanılmaz bir olay olarak değerlendiriliyordu.

Bu olay o kadar büyüktü ki, Rapport 19.30 haberlerinde bu olaya üçüncü sırada yer vermiş ve üç dakika ayırmışü. Erik BergerTe Mil ennium’un yazı işleri odasında bir mülakat yapılmıştı. Yani Wennerstrom olayı tekrar gündeme gelmişti.

“Geçen yıl, mahkemenin bizi iftiradan suçlu bulmasına yol açan büyük bir yanlış yaptık. Böyle olduğu için elbette üzgünüz ve bu sorunu daha uygun bir zamanda yeniden ele alacağız.” “Yeniden ele alacağız derken neyi kastediyorsun?”

“Demek istediğim, zamanla bu olayı bir de bizim cephemizden anlatacağız, bu henüz yapılmadı.”

“Ama bunu mahkemede yapabilirdiniz.”

“Yapmamayı tercih ettik. Ama tabi ki araştırmacı gazeteciliğimizi sürdüreceğiz.”

“Bu, ceza almanıza neden olan iddiaların arkasında durduğunuz anlamına mı geliyor?”

“Bu konuda bugün bir yorum yapmayacağım.”

“Mahkemeden sonra Mikael Blomkvist’i işten attın.”

“Bütünüyle yanlış. O zamanki basın bildirimizi oku. Blomkvist biraz dinlenmek istedi. Bu yıl işinin başına geri dönecek.”

TV kamerası yazı işleri odasının içini dolaşırken, muhabir, pervasız ve tavizsiz Mil ennhtm dergisinin fırtınalı öyküsünü anlatıyordu. Mikael Blomkvist’e ulaşmak mümkün olmadığından onun görüşüne başvurulamamıştı. Mikael, Jâmtland bölgesinin Östersund kasabasına bir mil uzakta, bir ormanın ortasındaki Rul âker cezaevine kapatılmıştı.

Yazı işleri odasının açık kapısının önünden geçen Dirch Frode’yi fark eden Salander, kaşlarını kaldırdı ve düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırdı.

Haber açısından oldukça yoksul bir pazartesiydi ve dokuz haberlerinin dört dakikası Henrik Vanger’e ayrılmıştı. Hedestad’daki bölgesel televizyon kanalının stüdyosunda onunla bir röportaj yapılmıştı. Haberlere, ‘yirmi yıl ık sessizlikten sonra efsane sanayici Henrik Vanger tekrar sahneye çıktı’ diye başlamışlardı. Röportaj’dan önce, siyah beyaz televizyon döneminde çekilmiş görüntülerin eşliğinde, Vanger’in hayatı hakkında kısa bir sunum yapılmıştı. Eski görüntülerde Henrik Vanger, Tage Erlander’le birlikte bir fabrikanın açılışını yapıyordu. Bu girişten sonra kamera, bir koltukta bacak bacak üzerine atıp sakince arkasına yaslanmış olan Henrik Vanger’e yöneldi. Üzerinde koyu kahverengi rahat bir ceket, san bir gömlek ve ince, yeşil bir kravat vardı. Zayıf ve artık hiç kimsenin korkmadığı bir korkuluğa benziyordu ama kendini oldukça anlaşılır ve emin ifade ediyordu. Ayrıca dobraydı da. Muhabir onu Mil ennium’a ortak olmaya ikna eden şeyin ne olduğunu sorarak başladı.

“Mil ennium yıl ardır büyük bir ilgiyle izlediğim iyi bir dergi. Bu dergi susturulmaya çalışılıyor. Dergiyi batırmak için reklam boykotu kampanyaları düzenleyen önemli düşmanları var.”

Muhabirin böylesi bir cevap beklemediği ortadaydı ama zaten yeterince sıradışı olan bu öykünün, tahmin edilemeyen boyutları olduğunu da sezmişti.

“Sizce bu kampanyanın arkasında kimler var?”

“Mil ennium’un dikkatle araştıracağı şeylerden biri de bu. Ama bu arada Mil ennium’un ilk salvoda baünlamayacağını söylememe izin verin.”

“Dergiye ortak olmanızın nedeni bu mu?”

“Eğer kişisel çıkar hesabı olanların, beğenmediği sesleri susturmasına müsaade edilirse bu, ifade özgürlüğü açısından çok kötü sonuçlara yol açacaktır.”

Henrik Vanger, sanki bütün hayatı boyunca radikal bir ifade özgürlüğü savaşçısıymış gibi konuşuyordu. Cezaevindeki ilk gününde, televizyon odasına törenle girmiş olan Mikael Blomkvist’in, duydukları karşısında ağzı açık kalmışta. Cezaevi arkadaşları onu yan gözlerle süzüyorlardı.

Akşamın geç saatlerinde, küçük bir masa, bir sandalye ve duvara monte edilmiş kitap rafıyla küçük bir otel odasını andıran hücresinde yatağa uzanan Mikael, bir haberin nasıl pazarlanacağı konusunda Henrik ve Erika’nın ne kadar haklı olduklarını düşünüyordu.

Mil ennium’a karşı bir tutum değişikliği olduğunu daha şimdiden görebiliyordu. Henrik Vanger’in ortaya çıkması Hans-Erik VVennerström’e karşı savaş ilamndan başka bir şey değildi. Mesaj çok açıktı; artık altı çalışanı ve yıl ık cirosu VVennerström Grubu’nun verdiği bir öğle yemeği masraflarına eşit olan bir dergiye karşı savaşmıyordu. Eski görkemli günlerini geride bırakmış olsa da, çetin bir ceviz olan Vanger Şirketi’yle karşı karşıyaydı. VVennerström şimdi bir seçim yapmak zorundaydı: Ya geri basacak ya da Vanger Şirketi’yle savaşmayı da göze alacaktı.

Henrik Vanger, televizyonda kavgaya hazır olduğu mesajım vermişti. Belki VVennerström'e karşı şansı yoktu ama b savaş, VVennerström için pahalıya patlayacaktı.

Erika sözcükleri dikkatle seçerek konuşmuştu. Aslın bakılırsa bir şey söylememişti ama derginin VVennerströ davası hakkında “henüz kendi sözünü söylemediği” iddias söyleyecek bir şeyi varmış

izlenimini yaratmışta. Tama: Mikael yargılanmış, ceza almış ve şimdi cezaevine girmişti, Erika için bunların hiçbir önemi yoktu. Doğrudan ifade etmiyordu ama onun suçsuz olduğunu ve gerçeğin de göründüğünden farklı olduğunu ima etmişti.

Erika'nın, ‘suçsuz’ sözcüğünü açık bir şekilde telaffu etmemesi, Mikael'in suçsuzluğunu her zamankinden dah net bir şekilde vurgulamıştı. Mikael'in Mülenniutriun gem yayın yönetmenliğine tekrar döneceğinin kesin bir dil e ifade edilmesi, derginin utanacak bir şey yapmadığının altının çizilmesi demekti. Halkın gözünde güvenilirlik sorunları yoktu. Komplo teorilerinden herkes hoşlanırdı, ayrıca para babası bir sanayici ile harbi ve yakışıklı bir yayın yönetmeni arasındaki çatışmada nerede duracakları da bel iydi. Ama basımn anlatılan öyküyü kolay satın almayacağı da belliydi.

Görüldüğü kadarıyla Erika, dikkafalılık edebilecek eleştirmenlerin silahlarım el erinden almıştı.

Bütün bunlar, durumu kökünden değiştirmemiş ama dergiye zaman kazandırmış ve güçler dengesini bir parça etkilemişti. Mikael, VVennerström'ün huzursuz bir akşam geçirdiğini tahmin edebiliyordu. VVennerström, onların ne kadar çok ya da az şey bildiklerini bilemezdi, ikinci hamleyi yapmadan önce bunu hesaba katmak zorundaydı.

Erika önce kendisiyle, soma da Henrik VangerTe yapılan röportajı seyrettikten sonra, sert bir ifadeyle televizyona bağlı videoyu kapattı.

Saatine baktı, sabahın dördüne yaklaşıyordu. Mikael'i aramak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama o şimdi bir hücredeydi ve cep telefonunun yanında olması ihtimali yoktu. Saltsjöbaden'deki evine geldiğinde kocası çoktan uyumuştu. İçki dolabına gitti ve bardağına hatırı

sayılır miktarda Aberlour doldurdu, sadece yılda bir ya da iki defa içerdi. Soma pencere kenarına oturdu, Saltsjö‘ye ve Skure Boğazı‘mn girişinde göz kırpan deniz fenerine bakmaya başladı.

Henrik VangerTe anlaşma yaptıkları gün, MikaelTe ciddi bir ağız dalaşı yapmışlardı. Daha önceden de didişirlerdi ama bunlar, özel bir yazıyı dergide hangi köşeye koyacakları, derginin tasarımı, haber kaynaklarının güvenilirliklerinin değerlendirilmesi ve dergi üzerine daha binlerce konuya ilişkin olurdu. Ama Henrik Vanger’in misafir kulübesinde yaptıkları kavga, prensipler üzerineydi ve sağlam bir yerde durmadığı konusunda uyanmasını sağlamıştı.

“Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum,” demişti Mikael. “Henrik Vanger otobiyografisini yazmam için benimle anlaştı. Şimdiye kadar gerçek olmayan bir şeyi yazmam konusundaki zorlamalarına ya da beni yönlendirme çabalarına katlanabildim. Ama şimdi bize ait olan bir şeyin ortağı oldu, üstelik dergiyi ekonomik olarak kurtarmamn biricik yolu da bu.

Birdenbire kendimi iki koltukta birden otururken buldum. Bu, meslek ahlakı açısından hiç de kabul edilebilir bir duru değil.”

“Daha iyi bir önerin var mı?” diye sormuştu Erika. “Eğer varsa, sözleşmeyi yazıp da imzalamadan önce yumurtla.”

“Ricky; Vanger, Wennerström’e karşı duyduğu kişisel husumetine bizi alet ediyor.”

“Eee ne olmuş? VVennerström’e karşı bizim de özel bir husumetimiz var.”

Mikael, Erika’ya sırtını dönmüş ve bir sigara yakmıştı. Ağız dalaşları Erika yatak odasına geçip, soyunup yatağa uzanana kadar sürmüştü. İki saat sonra Mikael de gelip yatağa girdiğinde de uyuyormuş gibi yapmıştı.

O akşam DN gazetesinin muhabiri de aynı soruyu yöneltmişti:

“Bu durumda Mil ennium’ un bağımsız olduğu söylenebili mi?” “Ne demek istiyorsun?”

Sorunun yeterince açık olduğunu düşünen muhabir kaşlarını kaldırmış ama yine de sözcüklerin üzerine basarak tekrar etmişti.

“Mil ennium’un bir görevi de şirketleri mercek altına almak. Vanger Şirketi’ni titizlikle araştırabileceğine artık nasıl güvenebiliriz?”

Erika, sanki bu soruyu hiç beklemiyormuş gibi muhabire şaşkın bir yüz ifadesiyle bakmışta.

“Tanınmış bir sanayici sahneye girdiği için Mil ennium’un güvenilirliğinin azalacağını mı iddia ediyorsun?”

“Evet, Vanger Şirketi’ni araştırmak söz konusu olduğunda güvenilir olmayacağınız çok açık.”

“Sence bu yalnızca Mil ennium için mi geçerli?” “Affedersiniz?”

“Demek istediğim, sen de büyük ölçüde ekonomik bağımlılığı olan bir gazetede çalışıyorsun. Sana göre Bonnier Grubu’nun çıkardığı gazetelerin hiçbirine güvenmemeli miyiz? Aftonbladet’in elektronik endüstrisi konusundaki araştırmalarına güvenmemeli miyiz?

Metro’nun sahipleri de Stenbeck Grubu. Sence sırtını büyük finans gruplarına dayamış olan İsveç‘teki hiçbir gazeteye güvenmemeli miyiz?” “Hayır, tabi ki bunu demek istemedim.”

“Peki, o zaman bir ekonomik destek buldu diye, Mil ennium’un güven sorunu yaşayacağını ima etmenin nedeni ne?” Bunun üzerine muhabir el erini havaya kaldırmış: “Tamam, bu soruyu geri alıyorum,”

demişti. “Hayır. Geri alma. Söylediklerimi tam olarak yazmanı istiyorum ve şunu da ekle; eğer Dagens Nyheter, Vanger Şirketi’yle daha fazla ilgilenirse, biz de aynısını Bonnier Şirketi için yapacağız.”

Ama tüm bu yaşananlarda ahlaki bir açmaz vardı; Mikael, Henrik Vanger için çalışıyordu, Henrik Vanger de Mil ennium’u ekonomik olarak çökertebilecek bir pozisyon edinmişti. Bir gün Henrik ve Mikael’in araları bozulursa ne olacaktı?

En önemlisi; bağımsız bir yayın yönetmenliğinden, rüşvete bulaşmış birine dönüştüğü şu anda, kendi güvenilirliğine biçtiği değer neydi? Ne muhabirin sorusundan, ne de verdiği cevaptan hoşlanmıştı.

Lisbeth Salander internetten çıktı ve bilgisayarını kapattı. İşsiz ve açtı. Avukat Bjurman artık geçmişte bıraktığı önemsiz bir rahatsızlık kaynağı haline geldikten ve bankadaki hesabımn kontrolünü ele geçirdikten sonra işsizlik, o kadar dert değildi. Açlığına karşı mutfağa gidip kahve suyu koyarak önlem almaya başladı. Kaynamış yumurta, peynir ve havyarla üç tane sandviç yaptı, saatler sonra ilk defa yemek yiyecekti. Sandviçlerini, topladığı bilgileri gözden geçirirken oturma odasındaki koltukta yedi.

Hedestad'h Dirch Frode, Hans-Erik VVennerström'e iftira attığı gerekçesiyle ceza alan Mikael Blomkvist hakkında araşürma yapması için Lisbeth'i tutmuştu. Şimdi aylar sonra, Hedestad'dan Henrik Vanger diye biri çıkıyor, Mil ennium dergisinin yönetimine giriyor ve dergiyi çökertmek için bir komplo olduğunu iddia ediyordu.

Aym gün Mikael Blomkvist cezaevine giriyordu. Bütün bunların içinde en etkileyici olansa, finans dergisi Monopol'un internet sayfasında bulduğu Hans-Erik YVennerström hakkında iki yıl önce yazılmış olan 'iki boş el' başlıklı makaleydi. Görünüşe göre HansErik VVennerström, finans adamı olarak kariyerine 1960Tı yıl arın sonunda Vanger Şirketi'nde başlamıştı.

Bu iki olayın birbirine bağlı olduğunu anlamak için üstün zekalı olmaya gerek yoktu. Bir yerlere bir ceset gömülmüştü ve Salander gömülmüş cesetleri gün yüzüne çıkartmaya bayılırdı. Ayrıca yapacak daha iyi bir işi de yoktu.

3. Kısım BİRLEŞME

16 Mayıs-11 Temmuz

İsveç'te kadınların % 13'ü ağır cinsel şiddete maruz kalıyor. 15. BÖLÜM

16 MAYIS, CüMA-31 MAYIS, CUMARTESİ

Mikael Blomkvist iki ay sonra, 16 Mayıs'ta cezaevinden salıverildi.

Cezaevine girdiği gün, olumlu sonuçlanacağına dair çok fazla umut beslemese de, ceza indirimi için başvurmuştu. İsteğinin kabul edilmesinin hukuki nedenini hiçbir zaman öğrenemeyecekti ama belki de erken tahliye edilmesinin nedeni, tatil haklarını kul anmaması ve yer sorunuydu. Otuz kişilik cezaevinde kırk mahkum vardı. Nedeni ne olursa olsun, eski bir Polonyalı mülteci olan ve Mikael'in çok iyi anlaştığı cezaevi müdürü Peter Sarovvsky Mikael'in cezasının indirilmesini önermişti.

Cezaevinde sakin ve huzurlu günler geçirmişti. Sarovvsky'nin dediğine göre, o cezaevi ağır suçlular için değil, serseriler ve içkili araba kul ananlar için yapılmıştı. Cezaevindeki gündelik rutinler, öğrenci yurtlarındaki yaşamı hatırlatıyordu. Yarıdan fazlası ikinci kuşak göçmen olan kırk bir mahkum, Mikael'in gözünde bir tür yabana kuşlar koleksiyonuydu ve kendisi de koleksiyona dahildi.

Televizyonda adı geçen tek mahkum da oydu, bu ona özel bir statü kazandırmıştı ama mahkumlardan hiçbiri, onu ciddi bir suçlu gibi görmüyordu.

Cezaevi müdürü de öyle görmüyordu. Daha cezaevine geldiği ilk gün Mikael müdüriyete çağrılmış, terapi, yetişkinler lisesinde kurs ya da işe hazırlanma konusunda yardım teklif edilmişti. Mikael sosyal uyum gibi bir sorun yaşamadığım, okul işini çok uzun yıl ar önce hal ettiğini ve

halihazırda bir işinin olduğunu söyleyerek teşekkür etmişti. Buna karşılık kitabım tamamlayabilmesi için iBook'unu hücresine almasına izin vermelerini istemiş, bu isteği hiç sorun çıkartılmadan kabul edilmişti. Sorovvsky çalınma ya da biri tarafından bozulması ihtimaline karşı, bilgisayarını koyabileceği kilitlenebilir bir dolap bile ayarlamıştı. Aslında mahkumlardan hiçbiri böyle bir şey yapmazdı, hatta daha çok Mikael'i koruyorlardı da.

Kısaca, günde yaklaşık altı saatini Vanger ailesinin biyografisini yazmaya ayıran Mikael, bu iki ayı rahat geçirmişti. Yazma işi, yalmzca birkaç saat süren temizlik ya da etkinlikle kesiliyordu.

Mikael ve iki cezaevi arkadaşı, bunlardan bingili kökenliydi, her gün cezaevinin jimnastik salonunun temizliğini yapıyorlardı. Etkinlik denilen

şey, televizyon izlemek, iskambil oynamak ya da hafif ağırlık çalışması yapmaktan ibaretti. Mikael iyi poker oynadığım keşfetmişti ama yine de her gün el i avro kaybediyordu. Cezaevi kural arı, beş

kronun üzerinde kumar oynanmasına izin vermiyordu.

Cezasının indirildiği ve erken tahliye olacağı haberi ona bir gün önce bildirilmişti. Sarowsky onu odasına çağırmış ve bir bardak içki ikram etmişti. O akşam Mikael, özel eşyalarım ve notlarını toplayarak hazırlanmıştı.

Mikael tahliye olduktan sonra doğrudan Hedeby'e gitti. Köprüden geçerken bir miyavlama sesi duydu, koşarak gelen sarman kedi bacaklarına dolanarak ona hoş geldin dedi. "Tamam, hadi gel bakalım. Ama evde süt yok."

Mikael valizlerini boşalttı, sanki tatilden dönmüş gibiydi.

Sarovvsky ve mahkum arkadaşlarım özlediğini fark etti. Rullâker'den hoşlanmış olması ona çok tuhaf geliyordu. Bu kadar erken tahliye olmayı beklemediği için, kimseye haber verememişti.

Saat akşamın altısını biraz geçiyordu. Dükkanlar kapanmadan önce gidip temel ihtiyaçlarını aldı. Eve döndüğünde cep telefonundan Erika'yı aradı. Geçici olarak ulaşılamıyordu. Ertesi gün araşırız diye mesaj bıraktı.

Daha sonra Henrik Vanger'in evine gitti, Henrik aşağı kattaydı.

Mikael'i görünce kaşlarım çattı, ilk sözü: "Kaçtın mı?" oldu. "Erken tahliye edildim." "Sürpriz diye buna derim."

"Benim için de öyle. Benim de dün akşam haberim oldu."

Bir süre birbirlerine baktılar. Sonra yaşlı adam kol arım kocaman açıp kucaklayarak Mikael'i şaşırttı. "Ben de şimdi yemek yiyecektim.

Hadi bana eşlik et."

Anna gözleme ve sos hazırlamıştı. Yemek odasında kalıp iki saat boyunca konuştular. Mikael aile biyografisinde nereye geldiğini ve ne tür eksik ve

boşluklar olduğunu anlattı. Harriet Vanger konusu açılmadı, sohbet genel olarak Mil ennium dergisine yönelmişti.

“Üç yönetim kurulu toplantısı yaptık. Bayan Berger ve ortağı Christer Malm iki toplantıyı burada yapma inceliğini gösterdiler.

Stockholm’de yapılan üçüncü toplantıya benim adıma Dirch Frode katıldı. Keşke bu kadar yaşlı olmasaydım, uzun yol beni yoruyor.

Ama yazın orada olmaya çalışacağım.”

“Sanırım toplantıları burada yapabilirler,” dedi Mikael. “Gazete ortaklığı nasıl bir şey?”

Henrik Vanger’in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

“Yıl ardır yaptığım işlerin en eğlencelisi diyebilirim. Hesaplara şöyle bir baküm, oldukça iyi görünüyor.

Sandığımdan daha az harcayacağım gibi… Gelirle gider arasındaki fark azalıyor.”

“Erika’yla bu hafta konuştum. Reklam gelirleri artmaya başlamış.”

Henrik Vanger başını sal ayarak Mikael’i onayladı.

“Bir kıpırdama var ama biraz zaman alacak. İlk başta destek olmak için, Vanger Grubu reklam sayfaları satın aldı. Ama daha şimdiden iki eski müşteri -cep telefonu ve seyahat şirketi- geri döndü.” Henrik’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“VVennerström’ün eski düşmanlarına biraz kişisel yatırım da yapıyoruz tabii ve inan oldukça kabarık bir liste.” “VVennerström hakkında bir şey duydun mu?”

“Hayır, özel bir /şey yok. Ama VVennerström’ün Mülennium’a karşı boykot örgütlediği bilgisini sızdırdık. Bu onu pirelendirecektir.

Bu konuda ona soru soran bir gazeteciyi paylamış.” “Bu sana keyif veriyor.”

“Keyif yanlış bir kelime. Bu işe yıl arca önce el atmalıydım.”

“VVennerstöm’le aranızda ne geçti sahiden?” “Hiç heveslenme.

Önümüzdeki yıl öğrenirsin.”

Mikael dokuz civarında Henrik’ten ayrıldı, havada bahar kokusu vardı. Bir süre tereddüt ettikten sonra, Cecilia Vanger’in kapısını çaldı.

Neyi ummuş olduğundan emin değildi. Cecilia Vanger çok şaşırmıştı, huzursuz bir ifadeyle Mikael’i hole aldı. Ne yapacaklarını bilmeden öylece durdular. Cecilia da ‘kaçtın mı’ diye sordu ve Mikael olanları ona da anlattı.

“Bir merhaba demek istedim. Uygunsuz bir zamanda mı geldim?”

Cecilia gözlerini kaçırdı. Mikael, onun kendisini görmüş olmaktan pek de memnun olmadığını fark etti. “Hayır, hayır, içeri gel… Kahve içer misin?” “Memnuniyetle.”

Mutfağa geçtiler. Cecilia sırtım Mikael’e dönmüş kahve suyu koyuyordu. Mikael ona doğru gitti ve elini omzuna koydu. Cecilia kasıldı.

“Cecilia aslında bana kahve ikram etmek istemiyor gibi- sın.

“Bir ay sonra geleceksin diye bekliyordum,” dedi Cecilia. “Beni şaşırttın.”

Mikael ondaki isteksizliği hissetti ve yüzünü görebilmek için önüne geçti. Bir süre öyle durdular. Cecilia gözlerini kaçırdı. “Cecilia, kahveyi boş ver. Neyin var onu anlat.” Cecilia başım sal adı ve derin bir nefes aldı. “Mikael gitmeni istiyorum. Bir şey sorma. Yalmzca git.”

Mikael önce kulübesine doğru yürüdü, kapıya vardığında bir süre durdu, biraz tereddüt ettikten sonra içeri girmekten vazgeçti ve köprüye doğru yürüyüp suyun kenarında bir taşa oturdu. Bir sigara yaktı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı, Cecilia’nm davranışlarmdaki bu dramatik değişimin nedeni neydi?

Birden bir motor sesi duydu, büyük beyaz bir tekne köprünün altından geçmiş boğaza giriyordu. Dümeninde Martin Vanger vardı, bir kayaya çarpmamak için dikkatle suyu kontrol ediyordu. Bu on iki metrelik, büyük bir tekneydi. Mikael ayağa kalktı ve sahil boyunca yürümeye başladı. Motorlu ve yelkenli birçok tekne, daha şimdiden suya indirilmişti. Çoğu Petterson teknesiydi, içlerinden biri I.F

klasmdaydı. Diğer tekneler daha büyük ve daha pahalı şeylerdi. Bir tane de Halbery Rassy vardı. Hedeby marinasma bağlı teknelere bakarak, klas farkı ayırt edilebilirdi. Martin Vanger'in teknesi, çevresindekilerin en büyüğü ve en pahalısıydı.

Mikael, Cecilia Vanger'in evinin yakınından geçerken durdu ve ışık yanan üst kat penceresine göz ucuyla baktı. Sonra eve dönüp kahve suyu koydu. Su kaynarken çalışma odasına göz attı.

Cezaevine gitmeden önce Harriet Vanger hakkındaki dosyaları tekrar Henrik'e taşımıştı. Bu dosyaları boş bir evde uzun süre tutmak pek akıllıca bir davranış olmayacaktı. Cezaevine giderken, yanma yalnızca Pienrik Vanger'in soruşturma hakkında tutmuş olduğu beş

defteri almıştı ve şimdi bu defterde yazılanları ezbere biliyordu.

Fotoğraf albümlerinden birini kitaplığın en üst rafında unuttuğunu fark etti.

Albümü alıp mutfağa döndü. Bir fincan kahve alıp, masanın başına oturdu ve albümün sayfalarım çevirmeye başladı.

İçinde Harriet'in kaybolduğu gün çekilmiş fotoğraflar vardı. İlk önce Harriet'in kaybolmadan önce çekilen son fotoğrafına baktı.

Çocuklar Bayramı'nda Hedestad'da yapılan geçit töreninde çekilmişti. Bu fotoğrafın arkasından, köprüdeki tanker kazasına ait 180 fotoğraf geliyordu. Mikael, daha önce bu fotoğrafları bir mercekle teker teker incelemişti. Şimdi onlara yorgun bir ifadeyle bakıyordu, fikir verecek yeni bir şey bulamayacağından emindi.

Birden, Harriet Vanger muammasından bıkkınlık duygusuna kapıldı ve albümü öfkeyle kapadı.

İçinde bir huzursuzlukla mutfak penceresinin yanına dikildi ve karanlığa bakmaya başladı.

Sonra bakışlarını tekrar albüme çevirdi. Sanki daha önce görmediği bir şey görmüş gibi, nedenini açıklayamadığı tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Sanki görünmez bir yaratık kulağına fısıldamış, ensesindeki saçları hafifçe oynamıştı.

Tekrar oturdu ve albümü açtı. Köprüde çekilmiş her fotoğrafı teker teker incelemeye başladı; mazota bulanmış genç Hemik Vanger ve henüz karşılaşmadığı genç Harald Vanger’e baktı. Köprünün parçalanmış korkuluklarına, binalara, pencerelere ve fotoğraflarda görünen arabalara baktı. Kalabalığın arasından, o zaman yirmili yaşlarda olan Cecilia Vanger’i ayırt etmekte güçlük çekmedi.

Üzerinde açık renk bir elbise ve koyu bir ceketle yirmiden fazla resimde görülüyordu.

Onu heyecanlandıran bir şey vardı. Yaşadığı bütün o yıl ar, Mikael içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Bu albümde ilgisini çeken bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak bilemiyordu.

Saat on bire gelirken Mikael mutfak masanın başında hâlâ fotoğraflara bakıyordu. Birden dış kapının açıldığım duydu.

“Girebilir miyim?” dedi Cecilia Vanger ve cevap beklemeden mutfağa girip Mikael’in karşısına dikildi. Mikael tuhaf bir deja vu’ya kapılmıştı. Cecilia’mn üzerinde tıpkı 1966’da çekilmiş olan fotoğraflardaki gibi ince, açık renk bir elbise ve gri mavi bir ceket vardı.

“Sorun sensin,” dedi Cecilia.

Mikael ne dediğini anlayamamıştı.

“Özür dilerim ama bu akşam kapımı çaldığında beni çok şaşırttın.

Şimdi çok mutsuzum ve uyuyamıyorum.” “Niçin mutsuzsun?”

“Anlamıyor musun?”

Mikael başını sal adı. “Anlatacağım ama gülmeyeceksin.” “Söz, gülmeyeceğim.”

“Geçen kış seni baştan çıkardığımda, çılgınca davranmıştım.

Eğlenmek istiyordum, hepsi buydu. O gün çok içmiştim ve seninle uzun süreli bir ilişki düşünmüyordum. Nöbetçi sevgilim olduğun o günlerin, hayatımın en eğlenceli günleri olduğunu bilmeni isterim.”

“Benim içinde çok eğlenceliydi.”

“Mikael, sana ve kendime hep yalan söyledim. Cinsel ik konusunda hiçbir zaman öyle serbest olamadım, hayatım boyunca yalnızca beş kişiyle yattım. İlk ilişkimi yirmi birimde yaşadım. Sonra yirmi üçümde kocam olacak kusmukla ve arkasından, birkaç yıl arayla, üç erkekle daha. Ama sende beni çeken bir şey var. Kısaca kendime dur diyemedim. Belki hiçbir şey istemediğinden.” “Cecilia, açıklama yapman gere… ”

“Şşş, sözümü kesme. Yoksa bunları bir daha hiç anlatamam.”

Mikael sustu.

“Cezaevine girdiğin gün o kadar mutsuzdum ki. Birden yok olmuştun, sanki hiç var olmamışsın gibi. Kulüben karanlığa bürünmüştü, yatağım soğuk ve boştu. Birdenbire o el i alü yaşındaki teyzeye dönmüştüm.” Bir süre sustu ve Mikael’in gözlerine bakü.

“Ben sana aşık oldum. Bir anlamı yok ama oldum işte. Ama burada geçici olduğunu, bir gün bütünüyle hayatımdan çıkıp gideceğini, benimse hayatım boyunca burada kalacağımı düşündüm. Bu içimi öylesine acıttı ki, cezaevinden döndüğünde bir daha seninle buluşmamaya karar verdim.” “Üzgünüm.” “Senin hatan değil.” Bir süre sustular.

“Bu akşam sen gittikten sonra oturup hüngür hüngür ağladım.

Hayatıma yeniden bir düzen verebilmeyi diledim ve bir karara vardım.”

“Nasıl bir karar?”

Cecilia gözlerini masaya indirdi.

“Bir gün buradan gideceksin diye senden uzak duramam, bu delilik. Mikael, tekrar başlayabilir miyiz? Bu akşam olanları unutabilir misin?”

“Unuttum bile,” dedi Mikael. “Ama bütün bunları bana anlattığın için sağol.”

Cecilia hâlâ masaya bakıyordu. “Eğer

beni istiyorsan, ben çok istiyorum.”

Birden başım kaldırdı. Sonra yatak odasına yöneldi. Ceketini çıkartıp yere atmıştı, başımn üzerinden elbisesini sıyırıyordu.

Mikael ve Cecilia dış kapımn açılıp birinin mutfağa girmesiyle aynı anda uyandılar. Yere ağır bir şey bırakılmıştı. Sonra yatak odasımn kapısında Erika belirdi, yüzündeki gülümseme donup kalmışü. “Ah, tanrım,” diyerek bir adım geriledi. “Merhaba Erika,” dedi Mikael.

“Merhaba. Özür dilerim. Öyle içeri daldığım için binlerce kez özür dilerim. Kapıyı çalmam gerekirdi.”

“Kapıyı kilitlemeliydik. Erika… Cecilia Vanger. Cecilia… Erika Berger, Mil ennium’un baş redaktörü.” “Merhaba,” dedi Cecilia.

“Merhaba,” dedi Erika. Sanki ne yapması gerektiğine karar verememiş gibiydi. Gidip iyi yetişmiş bir insan olarak Cecilia’nm elini sıkmalı mı yoksa çekip gitmeli miydi. “Şey… Ben biraz hava alsam iyi olur.”

“Kahve koymaya ne dersin?” dedi Mikael ve komodinin üzerindeki saate baktı. On ikiyi geçiyordu.

Erika başım sal adı ve yatak odasının kapısını kapattı. Mikael ve Cecilia birbirlerine baktılar. Cecilia huzursuz olmuştu. Gece sevişmişler ve sabahın

dördüne kadar konuşmuşlardı. Daha soma Cecilia orada uyumak istediğini ve artık MikaelTe düzüştüğünü kim bilirse bilsin dert etmediğini söylemişti. Arkasım dönüp yatmış, Mikael de ona sarılmış, uyuyup kalmışlardı.

“Endişelenme, bir şeyAok,” dedi Mikael. “Erika evli, benim kız arkadaşım da değil. Arada bir buluşuruz ama seninle birlikte olup olmadığım umurunda bile değildir. Şimdi yalnızca çok utandı.”

Bir süre sonra mutfağa geçtiklerinde Erika, kahve, meyve suyu, peynir ve kızarmış ekmekle bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Cecilia, Erika’ya doğru gidip elini uzattı. “İçerde biraz aceleye geldi. Yeniden merhaba.”

“Lütfen kusuruma bakma Cecilia, içeri pat diye dalıverdim,” diyen Erika’mn gözlerinde derin bir mahcubiyet vardı. “Tanrı aşkına, unut gitsin. Şimdi kahvaltımızı yapalım.”

“Merhaba,”’ dedi Mikael ve oturmadan önce Erika’yı kucakladı.

“Buraya nasıl geldin?”

“Tabi ki arabayla. Mesajım bu gece ikide aldım, telefon açtım ama… ”

“Telefonu kapatmıştım,” dedi Mikael ve Cecilia’ya bakıp gülümsedi.

Kahvaltıdan sonra Erika, Henrik Vanger’i ziyaret edeceğini söyleyerek izin istedi ve Cecilia’yla Mikael’i baş başa bıraktı. Mikael, kahvaltı masasım toplayan Cecilia’nm beline kol arım doladı. “Şimdi ne olacak?” dedi Cecilia.

“Hiçbir şey. İşte bu kadar… Erika benim en iyi arkadaşım. Yirmi yıldır arkadaşız ve büyük ihtimal bir yirmi yıl daha sürer. Ama hiçbir zaman bir çift olmadık ve hiçbir zaman birbirimizin aşklarına engel olmadık.” “Biz aşık mıyız?”

“Ne olduğumuzu bilmiyorum ama birbirimizden hoşlandığımız ortada.”

“Bu gece nerede uyuyacak?”

“Ona bir oda ayarlarız. Henrik’in evinde bir misafir odası vardır.

Benim yatağımda uyuyamaz.” Cecilia bir süre düşündü.

“Ben bu duruma katlanabilir miyim, bilmiyorum. Sen ve Erika bu tür şeylere alışık olabilirsiniz. Ama ben, bilemiyorum… Ben hiçbir zaman…” başım iki yana sal adı. “Şimdi eve gidiyorum. Bu durumu bir süre düşünmem gerek.”

“Cecilia bana daha önce sordun ve ben sana Erika’yla olan ilişkimi anlattım. Onun varlığının senin için bir sürpriz olmaması gerek.”

“Doğru. O Stockholm’de, yeterince uzaktayken aldırma-yabilirdim ama… ”

Cecilia ceketini giydi.

“Tuhaf bir durum,” dedi ve gülümsedi. “Bu akşam bana yemeğe gel. Erika’yı da al. Sanırım ondan çok hoşlanaca-ğım.”

Erika nerede geceleyeceği sorununu çoktan çözmüştü. Daha önce, Henrik Vanger’le görüşmek için Hedeby’e geldiği günlerde Henrik’in misafir odalarından birinde kalmıştı. Henrik’e tekrar bu odada kalıp kalamayacağım sorduğunda, Henrik gizleyemediği bir coşkuyla ne zaman isterse kalabileceğini söylemişti.

Bu tür formaliteler hal edildikten sonra Mikael ve Erika bir yürüyüşe çıktılar, kapanmadan hemen önce Sussanne’nin Yeri’nin terasına oturdular.

“Sinirimden kuduruyorum,” dedi Erika. “Özgürlüğe hoş geldin demek için kalkıp buraya geliyorum ve seni köyün femme fatale’siyle yataktaAbuluyorum.” “Özür dilerim.”

“Peki, sen ve şu Miss Big Tits ne zamandan beri…” Erika işaret parmağını sal adı.

“Yaklaşık olarak, Henrik dergiye ortak olduğu günden beri.”

“Bak sen.”

“Ne demek bak sen?” “Yalnızca merak.”

“Cecilia iyi bir kadın. Ondan

hoşlanıyorum.”

“Bir şey demedim camm. Yalnızca kızdım. Yakınımda şeker var ama ben perhiz yapmak zorundayım. Cezaevi nasıldı?” “Çok iyi bir tatil gibi. Dergi ne alemde?”

“Daha iyi. Sınırda bir yerde patinaj yapıyoruz, ama bu yıl ilk defa reklam gelirlerimiz arttı. Her ne kadar bir yıl önceki gelirlerimizin altında olsak da, yukarı doğru bir çıkış var. Henrik’in sayesinde.

Tuhaf olanı abone sayısında artış olması.” “Bu tür dalgalanmalar hep olur.”

“Ama birkaç yüz aşağı, birkaç yüz yukarı oynar. Oysa son üç ayda abone sayımız üç bine çıktı. İstikrarlı bir artış var, son haftada iki yüz el i civarında bir artış oldu. Önce bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm ama artmaya devam ediyor. Şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla baskı yapmaya başladık. Yani reklamdan aldığımızdan daha fazlası derginin satışından geliyor. Ayrıca eski abonelerimiz de aboneliklerini düzenli bir şekilde yeniliyorlar.”

“Bunun nedeni ne olabilir?” diye sordu Mikael.

“Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilemiyoruz? Bir reklam kampanyası yürütmedik. Christer yeni aboneler üzerine bir hafta süren rasgele bir araştırma yaptı. İlk olarak yeni aboneler kazanmışız. İkinci olarak bunların % 70’i kadın. Üçüncü olarak çoğu kenar semtlerde oturan orta gelir gruplarından, kalifiye iş sahibi; öğretmen, orta düzey yönetici ve memur.”

“Büyük sermayeye karşı orta sınıf devrimi?”

“Bilemiyorum. Ama böyle devam ederse abone profilimiz önemli ölçüde değişecek. Bir hafta önce bir yayın kurulu toplantısı yaptık ve dergiye kısmen yeni unsurlar eklemeye karar verdik. Memur Sendikası‘yla işbirliği yaparak, sendikal konularda ve buna benzer diğer alanlarda daha fazla makale yayınlamak istiyorum. Ama yanı sıra, örneğin kadın sorunları gibi konularda röportajlalar da yayınlamalıyız.”

“Bence bu konunda dikkatli olmak gerek,” dedi Mikael. “Eğer şimdi abonelerimiz artıyorsa bu, derginin bu halinden memnun olunduğunu gösterir.”

Cecilia Vanger, hoş olmayan bir sohbette girme riskinden kaçınmak için akşam yemeğine Henrik Vanger’i de davet etmişti. Güveç yapmış ve yamna da bir şişe kırmızı şarap

açmıştı. Erika ve Henrik, Mil ennium dergisinin gösterdiği gelişme ve yeni aboneler üzerine konuşuyorlardı ama sohbet yavaş yavaş

başka şeylere kaymaya başlamıştı. Erika birden Mikael’e döndü ve çalışmasının ne durumda olduğunu sordu.

“Ailebiyografisinintaslağıbitmeküzere,sanırımbiraygibi bir sürede, gözden geçirsin diye Henrik’e verebileceğim.”

“Addams ailesinin ruhuna adanmış bir biyografi,” diye gülümsedi Cecilia.

“Bir takım tarihi bakış açıları var tabi ,” dedi Mikael. Cecilia göz ucuyla Henrik Vanger’e bakü.

“Mikael, aile biyografisi EJenrik’in umurunda bile değil. Onun ilgilendiği tek şey Harriet olayım çözmen.”

Mikael bir şey demedi. Cecilia’ya Harriet olayından bahsetmişti.

Her ne kadar açıkça itiraf etmese de, Mikael’in asıl görevinin bu olduğunu keşfetmişti Cecilia. Ama Mikael bu konu hakkında konuştuklarım Henrik’e söylememişti. Henrik’in çalı gibi kaşlarından biri hafifçe kalktı. Erika susuyordu.

“Lütfen,” dedi Cecilia Henrik’e. “Ben aptal değilim. MikaelTe ne tür bir anlaşma yaptığım bilmiyorum ama onun burada bulunma nedeni Harriet, öyle değil mi?”

Henrik başım sal adı ve göz ucuyla Mikael’e baktı.

“Sana onun zeki olduğunu söylemiştim,” dedi ve Erika’ya döndü.

“Sanırım Mikael burada ne aradığım sana anlatmıştır.” Erika başıyla onayladı.

“Ve samrım sen de bunun saçma bir çaba olduğunu düşünüyorsundur. Hayır, cevap vermen gerekmez. Tamam, mantıksız ve saçma bir çaba. Ama yine de bilmek zorundayım.”

“Benim bu konuda bir fikrim yok,” dedi Erika diplomatik bir ifadeyle.

“Elbette var,” dedi Henrik ve Mikael’e döndü. “Yaklaşık yarım yıl geçti. Anlat, daha önce araşürıp da bulamadığımız bir şey keşfettin mi?”

Mikael, HenrikTe göz göze gelmekten kaçındı. Aklına hemen bir gece önce fotoğraf albümüne bakarken kapıldığı tuhaf duygu geldi.

Bu duygu bütün bir gün onu izlemiş ama albümü tekrar açıp bakmaya vakti olmamıştı. Hayal görüp görmediğinden emin değildi ama bir şeyin dikkatini çektiğini kesinlikle biliyordu. Belirleyici bir sonuca ulaşmak üzere olduğunu sezmişti. Sonunda bakışlarım Henrik Vanger’e çevirdi ve başım iki yana sal adı. “Hiçbir şey bulamadım.”

Mikael’deki değişikliği sezen yaşlı adam, dikkatli bir yüz ifadesiyle Mikael’e baktı. Mikael’in cevabı üzerine yorum yapmaktan kaçındı ve yalnızca başını sal adı.

“Siz gençler ne yaparsınız bilmem ama benim kalkma zamamm geldi. Yemek için teşekkürler Cecilia. İyi geceler Erika. Yarın gitmeden önce bana uğra.”

Henrik Vanger dış kapıyı kapadığında etrafa bir sessizlik çöktü.

Sonunda sessizliği Cecilia bozdu. “Mikael, bu neydi şimdi?”

“Bu, Henrik Vanger’in bir sismograf kadar duyarlı olduğunu gösteriyor. Dün akşam sen bana geldiğinde oturmuş fotoğraf albümüne bakıyordum.” “Ee?”

“Bir şey gördüm. Ne olduğunu bilemiyorum, şu diye işaret edecek durumda değilim. Bir düşünce ama kaçıp gidiverdi.” “Ama ne düşünmüştün?”

“Gerçekten bilemiyorum. Sonra sen geldin ve ben… Hmmm…

Düşünecek daha neşeli şeyler buldum.”

Cecilia kızardı. Bakışlarım Erika’dan kaçırarak kahve suyu koymak için mutfağa gitti.

Sıcak ve güneşli bir Mayıs günüydü. Her taraftan yeşil ik fışkırmaya başlamıştı. Mikael, eski bir bahar şarkısını mırıldanmaya başladı: Çiçeklerin mevsimi geliyor.

Erika, Henrik’in misafir odasında gecelemişti. Akşam yemeğinden sonra Mikael, Cecilia’ya arkadaş isteyip istemediğini sormuştu.

Cecilia bir konferans için hazırlandığını, kendini yorgun hissettiğini ve uyumak istediğini söylemişti. Erika pazartesi sabahı erkenden yola çıktı.

Mikael Mart ayımn ortasında, cezaevine girmek için adadan ayrılırken, kırlarda hâlâ kalın bir kar örtüsü vardı, şimdiyse huş

ağaçları yeşillenmiş, kulübesinin etrafındaki çimenler boy atmışlardı.

İlk defa bütün adayı görme fırsatına sahip olmuştu. Saat sekiz civarında Anna’ya uğrayıp bir termos rica etti. Yataktan yeni kalkmış

olan Henrik’le ayaküstü bir sohbetten sonra, ada haritasım alarak çıktı. Bakmak istediği ilk yer, Harriet kaybolmadan önce bir süre orada kaldığı için polis araştırmasında adı sık amlan Gottfried’in kulübesiydi. Henrik, bu kulübenin Martin Vanger’e ait olduğunu ama genellikle boş durduğunu söylemişti. Arada bir aileden birileri orada kalıyordu.

Mikael, Martin Vanger’i Hedestad’daki işine gitmek üzereyken yakaladı. Ziyaret nedenini anlattı ve kulübenin anahtarım rica etti.

Mikael’e eğlenceli bir gülümsemeyle bakan Martin:

“Sanırım aile biyografisinde Harriet Vanger bölümüne geldin,”

dedi.

“Yalnızca şöyle bir gezmek istedim… ”

Martin bir süre beklemesini rica etti ve eve girip anahtarla döndü.

“Bir mahsuru yok değil mi?”

“Benim için hiçbir mahsuru yok, eğer canın isterse oraya taşınabilirsin. Adanın öteki tarafında olmasını hesaba katmazsak, senin şu anda kaldığın yerden daha güzel bir yer.”

Mikael eve dönüp kahve ve birkaç sandviç hazırladı. Yola çıkmadan önce bir şişeye su doldurdu, kahve termosu ve sandviçlerle birlikte sırt çantasına yerleştirdi. Hedeby Adası‘nm kuzey kıyıları boyunca uzanan dar, otlarla kaplı patikaya girdi.

Gottfried’in kulübesi köyden iki kilometre uzaktaki bir burundaydı.

Rahat bir yürüyüşle otuz dakikada oraya ulaştı.

Martin Vanger haklıydı; patika birdenbire deniz kenarında yemyeşil bir alana açılmıştı. Ortada Hede Irmağı‘nı, solda Hedestad limanım ve sağda endüstri limanını gören harika bir manzara vardı.

Gottfried’in kulübesinde kimsenin otur-mamasma şaşırdı. Karartılmış

kaba tomruklardan yapılmış, kiremit çatılı, pencereleri yeşile boyalı sevimli bir kulübeydi. Önünde güneş alan küçük bir verandası da vardı. Kulübenin ve önündeki bahçenin uzun süredir bakım görmediği bel iydi. Kapı ve pencere pervazlarının boyaları pul pul dökülmeye başlamıştı, daha önce çimlerle kaplı olduğu bel i olan bahçede, bir metre boyunda otlar vardı. Burayı temizlemek için bir günlük sıkı bir çalışma yeterdi.

Mikael kapıyı açıp içeri girdi ve pencereleri açtı. Kulübe, otuz beş

metrekarelik eski bir depodan bozulmuş gibiydi. İçerisi tahta kaplı ve kapımn iki kenarında suya bakan geniş pencerelerin olduğu tek bir odadan ibaretti. Bir merdivenle, kulübenin yansım kaplayan yatak odasına çıkılıyordu. Merdivenin altında propan gazıyla çalışan bir ocak, bir yemek tezgahı ve bulaşık lavabosu vardı. Basit döşenmişti; bütün mobilya, soldaki

pencerenin yanında duvara bitişik bir sedir, derme çatma bir yazı masası, Hint meşesinden yapılma raflar, üç gardırop, kapının sağ tarafında duran yuvarlak bir yemek masası ve beş tahta sandalyeden ibaretti. Duvarın kısa tarafında bir de şömine vardı.

Elektrik yoktu. Bunun yerine birkaç fotojen lambası vardı.

Pencerelerden birinin kenarında, Grundig marka eski bir radyo duruyordu, anteni kırılmıştı. Mikael çalıştırmak için düğmesine bastı ama çalışmadı.

Dar merdiveni tırmanıp yatak odasına baktı; iki kişilik bir yatak, çarşafsız bir döşek ve bir de komodin vardı.

Mikael bir süre kulübeyi araştırdı. Komodinin çekmecelerinde yalnızca bir havlu ve hafif küf kokulu yatak örtüsünden başka bir şey yoktu. Gardıropta yalnızca eski iş elbiseleri, bir tulum, bir çift lastik çizme, bir çift eski spor ayakkabı ve bir de fotojen lambası vardı.

Yazı masasımn çekmecelerindeyse yazı kağıtları, kurşunkalemler, boş bir bloknot, bir iskambil kağıdı ve birkaç ayraç. Mutfak dolabında porselen tabaklar, kahve fincanları, bardak, mum, birkaç paket tuz, çay poşetleri ve buna benzer şeyler vardı. Mutfak masasımn üzerinde, içinde çatal bıçak olan bir kutu duruyordu.

Yazı masasımn üzerindeki raflardaysa, entelektüel âleme dair izler vardı. Mikael bir sandalyenin üzerine çıkıp, bu izlere yakından baktı. En alttaki rafta Se, Rekordmagasinet, Tidsfördriv ve Lektyr dergilerinin 1950’li yılların sonu, 60’larm başına ait eski sayıları, 65-66’lı yıl ara ait Bildjournalen, Mitt Livs Novel ve Fantorn, Romans gibi birkaç da çizgi roman vardı. Mikael, 1964 yılında çıkmış Lektyr dergilerinden birini alıp baktı, dergideki poster kızları oldukça masum görünüyorlardı.

El iye yakın da kitap vardı. Bunların neredeyse yarısı Wahlström’ün Manhattan serisinden cep kitaplarıydı: Mickey Spil ane’nin Merhamet Bekleme’si, Bertil Hegland’m klasik baskısı.

Mikael ayrıca bir dizi Kitty, Enid Blyton’un Beş Ünlü Öykü‘sil ve Sivar Ahlru’un Metro’nun Gizemini de bulmuştu. Astrid Lindgren’in Şamatalı

Köy, Kaile Blomkvist, Rasmıts ve Uzun Çoraplı Pippi kitaplarını gördüğünde, Mikael'in yüzünde özlem dolu bir gülümseme belirdi. En üst rafta kısa dalga radyo, astronomi ve kuşlar hakkında yazılmış kitapların yanı sıra, Kötülük İmparatorluğu başlıklı Sovyetler Birliği hakkında bir kitap; Kış Savaşı, Luther'in İlmihali, ilahiler ve Eski Ahit (Tevrat, Zebur-ç.n.) ve Yeni Ahit'in (İncil-ç.n.) birlikte basıldığı Kutsal Kitap vardı.

Mikael Kutsal Kitabı açü ve ilk sayfaya yazılı notu okudu: Harriet Vanger, 12/5 1963. Harriet bunu kiliseye kabul töreninde almıştı.

Kulübenin tam arkasında odunların yanı sıra tırmık, çekiç, çivi, rende, bıçkı gibi aletlerin konulduğu bir depo vardı. Tuvalet yirmi metre ileride, doğu tarafındaydı. Mikael bir sandalye alıp verandaya çıktı ve termostan bir fincan kahve doldurdu. Bir sigara yaktı ve çalıların arkasındaki Hedestad Koyu'na bakmaya başladı.

Gottfried'inkulübesibeklediğindençokdahamütevazıydi. Harriet ve Martin'inbabası, 1950'li yıl arda evliliği çatırdamaya başladığında buraya taşınmıştı. Burada yaşamış, içmiş ve içkiliyken iskeleye yakın bir yerde suya düşüp boğulmuştu. Yazın burada yaşamak çok keyifli olmalıydı ama kışın havalar sıfır derecelere inmeye başladığında tam bir işkenceye dönüşebilirdi. Henrik'in anlattıklarına göre, Gottfried -çok içtiği için zaman kesintiye uğrasa da- 1964 yılma kadar Vanger Şirketi'nde çalışmaya devam etmişti. Bu kulübede yaşıyor olmasına rağmen işe her zaman temiz, tıraşlı, takım elbise ve kravatla gelmişü. Bütün bunlar kişisel bir disiplinin işaretleriydi.

Burası aym zamanda Harriet'in de sık ziyaret ettiği ve kaybolduktan sonra aranan ilk yerdi. Henrik, kaybolmasından önceki yıl Harriet'in bu kulübeye çok sık geldiğini söylemişti. Büyük ihtimal bunun nedeni kafasını dinleme isteğiydi. Son yazında her gün köye inse de, üç ay boyunca burada yaşamıştı. Arkadaşı, Cecilia'nın kardeşi Anita Vanger de altı hafta onun misafiri olmuştu.

Burada yalnız başına ne yapıyordu? Hayatımın Öyküsü ve Romans dergileriyle Kitty kitapları onun olmalıydı. Belki kroki defteri de onundu. Ama Kutsal Kitap'ın ona ait olduğu ortadaydı.

Yasım tutmak için babasının boğulduğu yere yakın mı olmak istemişti? Burada bulunmasının nedeni bu kadar basit miydi? Yoksa kapıldığı dinsel düşüncelerle mi ilgiliydi? Kulübe sade ve basitti, acaba burada kendini manastıra kapanmış gibi mi görüyordu?

Mikael, güney doğuya doğru sahil boyunca yürüdü. Ama derin çukurlar ve sık çalılar nedeniyle fazla ilerleyemedi. Tekrar kulübeye döndü ve Hedeby'e giden yola girip bir süre yürüdü. Haritaya göre, ormanın içinden İstihkam denilen yere giden küçük bir patika olması gerekiyordu. Bodur çalıların arasından bu patikayı bulması yirmi dakikasını aldı. İstihkam, İkinci Dünya Savaşı yıllarından kalma kıyı savunması için yapılmış, beton sığmaklar, makineli tüfek yuvaları ve bir de karargahın olduğu bir yerdi. Her tarafım çalı, ağaç ve otlar kaplamıştı.

Mikael patikadan, deniz kenarındaki bir açıklıkta duran kayıkhaneye yürüdü. Kayıkhanenin yanında eski bir tekne kalıntısı vardı. Tekrar İstihkam'a döndü ve çitlerle karşılaşana kadar dar bir patikada yürüdü. Östergârd çiftliğinin arka tarafına çıkmıştı.

Ormamn içinden kıvrılarak giden, arada bir de Doğu Çiftliği'nin tarlalarına paralel uzanan patikayı izledi. Yürümesi oldukça zor bir patikaydı. Önüne çıkan bataklıkların etrafından dolaşmak zorunda kalıyordu. En sonunda, hemen başında bir samanlığın olduğu başka bir bataklığa geldi. Patikanın sonunu görebiliyordu, Doğu Çiftliği'ne giden yolun yüz metre kadar gerisindeydi.

Yolun öteki tarafında Söderberg Tepesi vardı. Mikael, keskin bir bayıra yönelip tepeye tırmandı. Söderberg, bir tarafı suya dik inen kayalık bir tepeydi. Mikael, sırtı aşıp tekrar Hedeby'e doğru yürümeye başladı. Yazlık kulübelerin üst tarafında durdu ve manzarayı seyretti; eski liman, kilise ve kendi kulübesini görebiliyordu. Bir kayanın üzerine oturup, termosunda kalan son kahveyi içti.

Cecilia Vanger uzak duruyor, Mikael de bu konuda ısrarcı davranmıyordu. Ama bir hafta geçtikten sonra gidip kapısını çaldı.

Cecilia onu içeri aldı ve kahve suyu koydu.

“Benim çok tuhaf olduğumu düşünüyor olmalısın, liseli kızlar gibi davranan el i altı yaşında bir öğretmen.”

“Cecilia, yetişkin bir insan olarak istediğin gibi davranma hakkına sahipsin.”

“Biliyorum. Bu nedenle seninle buluşmamaya karar verdim. Ben bunun altından… ”

“Bir açıklama yapmak zorunda değilsin. Umarım hâlâ arkadaşızdır.”

“Arkadaş olarak kalmamızı çok istiyorum. Ama seninle bir ilişki sürdüremem. Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım. Sanırım bir süre dinlenmek istiyorum.”

16. BÖLÜM

1 HAZİRAN PAZAR -10 HAZİRAN SALI

Harriet Vanger olayı hakkında altı ay boyunca boş yere kafa patlatan Mikael, nihayet Haziran ayımn ilk haftasında, üç yeni yapboz parçası bulmayı başarmıştı. Bunun ikisini kendi başına bulmuş, üçüncü için yardım almıştı.

Erika’mn ziyaretinden sonra fotoğraf albümünü önüne almış ve dikkatini çeken şeyin ne olduğunu bulmak için saatlerce her resmi tek tek incelemişti. En sonunda albümü bir tarafa bırakmış ve kendini bütünüyle aile biyografisinin yazılmasına adamıştı.

Haziran ayında bir gün Hedestad’m merkezine inmek için otobüse bindi. Otobüs İstasyon Caddesi’ni döndüğünde, Mikael birdenbire kafasım meşgul eden şeyin ne olduğunu anladı. İçinde sanki bulutsuz gökyüzünde şimşek çakar gibi bir ışık patladı. O kadar afal amıştı ki, inmeyi unutup son durak olan tren istasyonuna kadar gitti ve oradan, aklına gelen şeyin doğru olup olmadığım kontrol etmek için, hemen Hedeby’e döndü.

Kafasım meşgul eden şey, albümün ilk başındaki, Harriet’ten kalan son fotoğraftı. Çocuk Bayramı‘nda, İstasyon Caddesi’nde yapılan geçit

töreninde çekilmişti. Albümde bu fotoğraftan başka, geçit töreninde çekilmiş ikinci bir fotoğraf daha yoktu. Diğer fotoğrafların hepsi -yüz seksen fotoğraf-köprüdeki kazanın fotoğraflarıydı. Şimdiye kadar albüme bakan Mikael'in tahminine göre diğerleri, tüm dikkatlerini köprüdeki kazadan sonra, seyir için toplanmış insanlara

vermişlerdi. Kazadan birkaç saat önce çekilmiş, geçit törenim seyreden insanların olduğu bu fotoğrafta dramatik bir şey yoktu.

Henrik Vanger büyük ihtimal bu fotoğrafa, Harriet'ten kalan son hatıra diye binlerce kez özlemle bakmıştı ve muhtemelen çok uzaktan çekilmiş olduğu için, Harriet'in insan denizinin içinde kaybolmuş olmasına hayıflanmıştı. Ama Mikael'in huzursuzluğunun nedeni bu değildi.

Fotoğraf, caddenin karşı tarafından, büyük ihtimal bir binanın ikinci katından çekilmişti. Geçit törenine katlan kamyonlardan birini geniş açıdan görüyordu. Kamyonun kasasımn üzerinde, parlak mayo ve harem elbiseli kadınlar, izleyicilere şekerler atıyorlardı.

Birkaçı dans eder gibiydi. Kamyonun önünde hoplayıp zıplayan üç palyaço vardı.

Harriet, kaldırım boyunca dizilmiş olan seyircilerin ilk sırasındaydı.

Hemen yamnda üç sınıf arkadaşı ve etraflarında da yüzlerce Hedestadlı vardı.

Mikael'in bilinçaltına not edip, bir türlü ne olduğunu çı-kartamadığı şey, tam bu resmin çekildiği yerden otobüsle geçerken yüzeye çıkmıştı.

Töreni seyreden halk ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu.

Tenis maçı seyredenler, her zaman tenis topunu ya da buz hokeyi seyredenler, hokey diskini izlerlerdi. Fotoğrafın en solundakiler önlerinden geçen palyaçolara bakıyorlardı. Kamyona yakın olanlarsa kamyon kasasmdaki yarı çıplak kadınlara. Yüzlerinde bir hoşnutluk ifadesi vardı. Çocuklar el eriyle işaret ediyor, bazıları gülüyordu. Yani herkesin neşesi yerindeydi. Bir kişi dışında.

Sınıf arkadaşları ve yanlarındaki insanlar palyaçolara bakarken, Harriet Vanger yan tarafta bir yere bakıyordu. Yüzü sağa otuz, otuz beş derecelik bir açıyla yukarı doğru dönüktü. Bakışları caddenin öteki tarafında, fotoğrafta görünmeyen bir yere kilitlenmişti.

Mikael, merceği alıp ayrıntıları incelemeye başladı. Fotoğraf, detaylar konusunda yeterince emin olamayacağı kadar uzaktan çekilmişti ama yanındaki insanlardan farklı olarak, Harriet'in yüzünde neşe yoktu. Dudakları gerilmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Kolları iki yamna sarkıyordu.

Mikael albümden resmi çıkartü, şeffaf bir dosyaya koydu ve otobüse atlayıp Hedestad'a döndü. İstasyon Caddesi'nde otobüsten indi ve fotoğrafın çekildiğini tahmin ettiği yerde durdu. Burası Hedestad'ın merkezi denilen yerin en köşesindeki iki katlı ahşap bir binamn önüydü. Bir video dükkanı ve Sundröms Herrmode adlı bir erkek giyim mağazasımn bulunduğu binamn kapısının üzerinde, 1932 yılında inşa edildiğini gösteren bir plaket vardı. Kapıdan içeri girdi, içerden iki katlı olan giyim mağazasımn üst kaüna spiral bir merdivenle çıkılıyordu.

Merdivenin en başında meydana bakan iki pencere vardı.

Fotoğrafçı burada durmuş olmalıydı.

“Size nasıl yardım edebilirim?” dedi yaşlı bir butik görevlisi. Mikael şeffaf dosyadan resmi çıkarttı. İçeride çok az insan vardı.

“Şey, yalnızca bu fotoğrafın nereden çekilmiş olabileceğini araştırıyorum. Pencereyi açabilir miyim?”

Kadının olurunu alarak pencereyi açtı ve fotoğrafı önüne tuttu.

Harriet'in durduğu yeri tam olarak görebiliyordu. Fotoğrafta Harriet'in tam arakasında duran ahşap bina yıkılmış, yerine dört köşeli tuğla bir bina yapılmıştı. 1966'da kırtasiye dükkanı olan eski binamn yerine inşa edilen bu binada, şimdi sağlık ürünleri satan bir dükkan ve solaryum merkezi vardı. Mikael pencereyi kapattı ve verdiği rahatsızlık için kadından özür diledi.

Caddeye indi, Harriet’in, fotoğrafta durduğu yerde durdu. Giyim mağazasının ikinci kat penceresiyle, önünde durduğu solaryumun kapısı arasında bir kerteriz belirledi. Başını çevirip, fotoğrafta Harriet’in baktığı yere baktı. Çıkartabildiği kadarıyla Harriet, giyim mağazasının olduğu sıranın köşesindeki binaya bakıyor olmalıydı.

Orada ne gördün, Harriet?

Mikael fotoğrafı sırt çantasına koydu ve Demiryolu Parkı‘na girdi, orada bir kahvenin bahçesine oturup kahve ısmarladı. Birden sarsılmış olduğunu hissetti.

İngilizce neıu evideıııce (yeni kanıt) denilen şeyin İsveççe’de daha değişik bir tınısı vardı: “Yeni maddi kanıt.” Otuz yedi yıl ık bir araştırma sırasında hiç kimsenin keşfedemediği yeni bir şeyi keşfetmişti.

Gerçi bu keşfin bir değeri olup olmadığından, o kadar da emin değildi. Ama yine de anlamlı olduğunu hissediyordu.

Harriet’in kaybolduğu o Eylül günü, birçok açıdan dramatikti.

Bayram nedeniyle Hedestad’m cadde ve sokaklarında genç, yaşlı binlerce insan olmalıydı. Hedeby Adası‘nda Vanger sülalesinin yıl ık toplantısı vardı. Bu iki şey, bölgedeki gündelik rutini zaten değiştirmişken, köprüdeki kaza da bütün bunların üzerine tüy dikmiş

ve her şeyi gölgesinde bırakmıştı. Cinayet masası komiseri Morel , Henrik Vanger ve diğerleri, Harriet vakasını araştırırken bütün dikkatlerini Hedeby Adası‘ndaki olaylara vermişlerdi. Hatta Morell, Harriet’in kaybolmasıyla, köprüdeki kaza arasında bir bağ olduğu duygusundan kendini kurtaramadığını yazmıştı. Mikael bunun yanlış

bir varsayım olduğunu şimdi anlamıştı.

Harriet’in kaybolmasıyla sonuçlanan olaylar zinciri, Hedeby Adası‘nda değil, saatler önce Hedestad’da başlamıştı. Harriet Vanger gördüğü birinden ya da bir şeyden korkmuş ve eve dönüp doğrudan Henrik Vanger’e gitmiş

ama ne yazık ki onunla konuşamamıştı. Sonra köprüdeki kaza meydana gelmiş ve arkasından katil harekete geçmişti.

Mikael bir soluk aldı. İlk defa Harriet'in öldürülmüş olabileceğini düşünüyordu. Sonunda Henrik'in tezini o da kabul etmişti. Harriet öldürülmüştü ve Mikael onun katilini arıyordu.

Tekrar polis raporlarına döndü. Binlerce sayfanın içinde, Harriet'in Hedestad'da geçirdiği saatlere ayrılmış çok az şey vardı. Harriet'in birlikte olduğu üç sınıf arkadaşı teker teker sorgulanmış, gözlemleri not edilmişti. Sabahın dokuzunda Demiryolu Parkı'ran önünde buluşmuşlardı. Kızlardan biri pantolon alırken, arkadaşları da ona eşlik etmişlerdi. EPA mağazasının restoranında kahve içmiş, sonra spor sahasına gitmiş, karnaval alamnda ve balık havuzlarının etrafında dolaşmış, bu sırada birkaç okul arkadaşlarına rastlamışlardı. Saat on ikiden sonra Çocuk Bayramı yürüyüşünü seyretmek için, şehir merkezine gitmişlerdi. İki civarında Harriet birdenbire eve dönmek zorunda olduğunu söylemiş, üç arkadaş

demiryolu istasyonunun yanındaki bir otobüs durağında birbirlerinden ayrılmışlardı.

Arkadaşlarından hiçbiri olağanüstü bir şey sezmemişti. İçlerinden biri, İnger Stenberg, Harriet Vanger'de son yılda ortaya çıkan değişikliği "resmi'Teşmişti diye açıklamıştı. Kızın anlattığına göre Harriet o gün, her zaman olduğu gibi sessizmiş ve onları nereye giderlerse izlemiş.

Komiser Morell, eğlence yerinde yalnızca selamlaştıklan da dahil, o gün HarrietTe karşılaşan herkesle konuşmuştu. Kaybolduktan sonra Harriet'in fotoğrafı yerel gazetelerde yayınlanmış, o gün onu gören herkes polisle ilişkiye geçmiş ama hiç kimse olağanüstü bir durum sezmediğini söylemişti.

Mikael o akşamı, ulaşmış olduğu bu yeni şeyi nasıl formüle edeceği üzerine kafa yorarak geçirmişti. Ertesi sabah Henrik Vanger'i kahvaltı sofrasında ziyaret etti.

"Vanger ailesinin Hedestad Kuriren'la hâlâ ilişkisi olduğunu söylemiştin."
"Doğru."

“Gazetenin fotoğraf arşivini incelemek istiyorum. 1966 yılının.”

Henrik Vanger elindeki süt şişesini masaya bıraktı ve dudaklarını sildi.

“Mikael, ne keşfettin?”

Mikael yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

“Somut bir şey yok. Ama sanırım olayların nasıl geliştiğini yanlış

yorumladık.”

Fotoğrafı Henrik’e gösterdi ve çıkarttığı sonucu anlattı. Henrik bir süre sustu.

“Eğer düşündüklerim doğruysa, o gün yalnızca Hedeby Adası‘nda ne olduğuyla değil, Hedestad’da da neler olduğuyla ilgilenmeliyiz,”

dedi Mikael. “Bu kadar süre geçtikten sonra neler yapabiliriz bilmiyorum ama o gün Çocuk Bayramı kutlamalarında çekilmiş ama yayınlanmamış çok sayıda fotoğraf olmalı. Bu fotoğraflara bakmak istiyorum.”

Henrik Vanger, mutfakta duvara monte edilmiş olan telefondan Martin Vanger’i aradı ve Hedestad-Kuriren’in fotoğraf bölümü şefinin kim olduğunu sordu. On dakika içinde doğru kişi bulundu ve gerekli izin alındı.

Hedestad-Kuriren’in fotoğraf bölümünün altmış yaşındaki şefi Madeleine Blomberg’e herkes Maja diyordu. Mikael’in meslek kariyeri boyunca karşılaştığı ilk kadın fotoğraf şefiydi. Bu meslekte, fotoğraf sanatının erkek işi olduğuna inanılırdı.

Cumartesi olduğu için gazetede kimse yoktu ama gazeteye beş

dakikalık bir mesafede oturan Maja, Mikael’le gazete binasının kapısında buluştu. Gazetede çok uzun bir geçmişi vardı. İşe 1964

yılında düzeltmen olarak başlamış, sonra film tabetme işine geçmiş, birkaç yılını karanlık odada geçirmiş ve arada bir ekstra elemana ihtiyaç

duyulduğunda da fotoğrafçı olarak görevlendirilmişti. Zamanla fotoğraf editörlüğüne yükselmiş, on yıl önce fotoğraf bölümünün baş

editörü emekliye ayrıldığında, bu görevi o üstlenmişti. Tabi bu afili unvanın altında koca bir imparatorluk yoktu. Fotoğraf bölümü on yıldır reklam bölümüyle birleştirilmişti, herkes nöbetleşerek birbirinin görevini yapıyordu.

Mikael, fotoğraf arşivinin nasıl düzenlendiğini sordu.

“Çok karışık olduğunu söyleyebilirim. Bilgisayar ve dijital fotoğraf kul anmaya başladıktan sonra her şeyi CD’lere yüklemeye başladık.

Eski önemli fotoğrafları tarayıp elektronik ortama kaydetsin diye bir stajyeri görevlendirdik ama arşivdeki fotoğrafların yalnızca çok az bir bölümü kataloglandı. Eski fotoğraflar negatif dosyalarında, çekildikleri tarihlere göre tasnif edildi. Bir kısmı burada, bir kısmı da çatı katındaki depoda duruyor.”

“1966 yılında, Çocuk Bayramı‘nda yapılan geçit töreni fotoğraflarıyla ilgileniyorum, daha doğrusu o hafta çekilen bütün fotoğraflarla.”

Maja, Mikael’e soran gözlerle baktı.

“Yani Harriet Vanger’in kaybolduğu hafta çekilen fotoğraflar demek istiyorsun?” “Bu öyküyü biliyorsun?”

“Bir insan bütün ömrü boyunca Hedestad Kuriren’nde çalışır da bu konuyu bilmez mi? Konunun bu olduğunu Martin Vanger bu tatil sabahı, daha beni arar aramaz anladım. 1960’lı yıl arda bu konuyla ilgili haber ve makalelerin düzeltmelerini ben yapmıştım. Bu konuyu niçin deşiyorsun? Ortaya yeni bir şey mi çıktı?”

Belli ki Blomberg’in haber alma duyuları gelişmişti. Mikael gülümseyerek başını sal adı ve ona cover story’sini anlatü.

“Hayır, Harriet’e ne olduğunun cevabını bulabileceğimden şüpheliyim. Bu bir muamma, ben Henrik Vanger’in otobiyografisini yazıyorum. Tabi bunu

yazarken Harriet Vanger’in kaybolma öyküsünü görmezlikten gelemem. Ben o güne dair Harriet ve arkadaşlarının olduğu fotoğrafların peşindeyim.”

Blomberg kuşkuyla baktı ama Mikael’in açıklaması mantıklıydı, ayrıca onun işini sorgulayacak durumda da değildi.

Gazetede çalışan bir fotoğrafçı, ortalama olarak her gün iki ila on rulo fotoğraf çekerdi. Büyük bir olay olduğunda bu, iki katına çıkabilirdi. Her ruloda otuz altı poz vardı, yani bir gazeteye her gün üç yüzden fazla fotoğraf girmesi olağandışı bir şey değildi, bunlardan çok azı yayınlanırdı. İyi organize olmuş bir fotoğraf bölümü, bu film rulolarını altışarlı parçalar halinde keser ve negatif klasörlerine yerleştirirdi. Yaklaşık olarak her rulo, negatif klasöründe bir sayfa tutardı. Her klasörde yaklaşık yüz rulo film olurdu. Bir yılda yirmiyle otuz arası böyle klasör hazırlanırdı. Zamanla, hiçbir ticari değeri olmayan klasörlerin sayısı öylesine artardı ki, yazı işlerinin odasının rafları bunları almaya yetmezdi. Bununla birlikte fotoğrafları çekenler ve fotoğraf redaktörleri bu fotoğrafların değer biçüemez tarihi dokümanlar olduğuna inanırlar ve bir tanesini bile atmazlardı.

Hedestad Kıuriren, 1922’de kurulmuştu ve 1937 yılından beri fotoğraf bölümü vardı. Gazetenin deposunda, tarihlerine göre tasnif edilmiş, yaklaşık bin iki yüz fotoğraf klasörü vardı. 1966 yılına ait fotoğraflar dört basit klasörde toplanmıştı.

“Bunları nasıl gözden geçireceğim?” dedi Mikael. “Sanırım ışıklı bir masaya oturup, ilginç bulduklarımın birer kopyasını almam gerekecek.”

“Artık karanlık oda kul anmıyoruz. Her şey taranıyor. Negatif tarayıcının nasıl kul anıldığını biliyor musun?”

“Evet, fotoğraflarla çalıştım, benim de Agfa marka bir negatif tarayıcım var. PhotoShop’la çalışıyorum.”

“Demek ki siz de bizim kul andığımız makineleri kul anıyorsunuz?”

Blomberg, küçük yazıişleri bürosunda hızlı bir tanıtım turu attırdıktan sonra, Mikael’e ışıklı masanın başında bir yer açtı ve tarayıcıyı çalıştırdı.

Mutfaktaki kahve otomatını da gösterdi. Mikael kendi başına çalışacak ama yazıişleri bürosundan ayrılmadan önce gelip kapıyı kilitlesin ve alarmı devreye soksun diye Maja'yı arayacaktı. Neşeli bir ifadeyle “iyi eğlenceler,” diyen Maja, Mikael'i yalnız başına bıraktı.

Mikael'in bütün klasörleri incelemesi saatlerini aldı. 1966'da Hedestad Kuriren'rim iki fotoğrafçısı vardı. Çocuk Bayramı‘nın kutlandığı gün için görevlendirilmiş olan Kurt Nylund, Mikael'in tanıdığı biriydi. O zamanlar yirmi yaşında olan Kurt Nylund, sonradan Stockholm'e taşınmış, saygın bir basın fotoğrafçısı olarak tanındıktan sonra, Marieberg'deki Basın Fotoğrafı Şirketi'nde çalışmaya başlamıştı. Mikael ve Nylund'un yolları, Mil emıiuıriun Basın Fotoğrafı Şirketi'nden fotoğraf satın aldığı 1990'lı yıl arda birkaç kez kesişmişti. Mikael onu zayıf ve seyrek saçlı biri olarak hatırlıyordu. Çocuk Bayramı şenliğinde, birçok basın fotoğrafçısının yaptığı gibi, çok sabit renkli olmayan gün ışığı filmi kul anmıştı.

Mikael negatifleri alıp ışıklı masaya koyarak, bir mercekle kare kare incelemeye başladı. Negatif filmleri okuyabilmek, belirli bir rutini gerektiren bir çeşit sanattı ve Mikael bu sanattan yoksundu. Bir süre sonra, işe yarar bir şeyler elde edebilmek için her fotoğrafı tarayıp, bilgisayar ekranında incelemesi gerektiği sonucuna varmıştı. Bu, saatler alacağı için, önce dikkatini çeken fotoğrafları incelemeye karar verdi.

İşe tanker kazasıyla ilgili fotoğrafları eleyerek başladı. Bu arada, Henrik Vanger'in yüz seksen fotoğraftan oluşan albümünde eksikler olduğunu fark etti; ona resimleri kopya eden -büyük ihtimal Nylud'du-net ya da yaymlanamayacak kadar kötü olduğunu düşündüğü yaklaşık otuz fotoğrafı bir tarafa ayırmıştı.

Mikael, Hedestad Kuriren'nin bilgisayarından çıktı ve tarayıcıyı kendi iBook'una bağladı. Fotoğrafları taramak iki saatini aldı.

Fotoğraflardan biri hemen dikkatini çekmişti. Saat 15.10-15.15

arasında, tam da Harriet'in kaybolduğu saatlerde, biri onun odasının penceresini açmıştı. Henrik Vanger, bunun kim olduğunu çıkartabilmek için boş yere çabalamıştı. Şimdi Mikael'in bilgisayar ekranında tam o anda çekilmiş olması gereken bir fotoğraf vardı. Bu bir figür, bir yüzdü ama

zoom yapılmamıştı ve silikti. Bu fotoğrafın analizini sonra yapmak üzere, diğer fotoğrafları bilgisayarına yükledi.

Ondan sonraki saatlerini, Çocuk Bayramı‘nda çekilmiş fotoğrafları incelemeye ayırdı. Kurt Nylund altı rulo, yaklaşık iki yüz fotoğraf çekmişti. El erinde balonlarla çocuklar, büyükler, kalabalık sokaklar, satıcılar, geçit alayı ve ödül töreninden enstantaneler vardı.

Mikael, en sonunda bütün fotoğrafları taramaya karar verdi. Altı saat sonra bilgisayarına ancak doksan tanesini kay-dedebilmişti.

Gazeteye bir daha gelmesi gerekecekti.

Akşam dokuz civarında Maja’yı aradı, yardımları için teşekkür etti ve otobüse binip Hedeby Adası‘na döndü.

Ertesi sabah saat dokuzda tekrar gazeteye geldi. Maja kapıyı açtığında, gazetede hâlâ hiç kimse yoktu. Mikael o günün Hamsin Yortusu olduğunun ve gazetenin salı gününden önce yayınlanamayacağmm farkında değildi. Bir önceki gün oturduğu masaya oturdu ve bütün gününü fotoğrafları tarayıp, kendi bilgisayarına yüklemeye verdi. Akşam altı olduğunda Çocuk Bayramı‘nda çekilen yaklaşık kırk fotoğraf kalmıştı. Mikael negatifleri inceledi ve tatlı çocuk yüzlerini ve sahne alan sanatçıların fotoğraflarını, işine yaramayacağı için bir kenara ayırdı. Sokakların ve kalabalıkların fotoğraflarını taradı.

Hamsin Yortusu’nun ikinci gününü, yeni elde ettiği fotoğrafları incelemeye ayırdı. İki şey keşfetmişti. İlk keşfinde şaşkınlıktan donup kalmış, ikincisinde kalp atışları hızlanmıştı.

İlk keşfi Harriet Vanger’in odasının penceresinde görünen yüzdü.

Hareketli bir çekim olduğu için bulanık çıkmıştı. Fotoğrafı çeken kilise yokuşunda durmuş, objektifi köprüye yöneltmişti. Geri planda binalar vardı. Mikael yalnızca söz konusu pencereyi koruyarak, fotoğrafın diğer kısımlarını kesti ve en kaliteli görüntüyü elde edene kadar kontrast ve ışık ayarı yaptı. Sonuçta siyah beyaz, kumlu; bir perde, bir kolun bir kısmı ve bulanık, yarım ay gibi görünen bir yüzün olduğu bir fotoğraf ortaya çıktı.

Bu yüzün, kuzguni saçları olan Harriet Vanger'e ait olmadığını çıkarabiliyordu, açık renk saçlı birine aitti.

Daha karanlık bölümlerde ağız, burun ve gözleri ayırt edebiliyordu ama yüzün çizgilerini ayırt etmek imkansızdı ama bir kadın olduğundan emindi, resmin daha aydınlık bölümündeki omuz ve saçların dökümü bunun bir kadın olduğuna işaret ediyordu. Mikael ayrıca açık renk elbise giymiş olduğunu da ayırt edebilmişti.

Penceredeki kadının boyunu tahmin etmeye çalıştı; bir yetmiş

boylarında olmalıydı.

Köprüdeki kazadan sonra çekilen diğer fotoğrafları da incelediğinde, penceredeki kadının tahmin ettiği kişi olduğunu anladı: Bu, o zamanlar yirmi yaşında olan Cecilia Vanger'di.

Kurt Nylund, Sundström erkek giyim mağazasının ikinci kat penceresinden tam on sekiz fotoğraf çekmişti. Bunlardan on yedisinde Harriet Vanger görülebiliyordu.

Harriet ve kız arkadaşları İstasyon Caddesi'ne, Kurt Nylund fotoğraf çekmeye başladığında gelmişlerdi. Mikael bu fotoğrafların beş dakikalık bir sürede çekilmiş olabileceklerini hesapladı. İlk fotoğraf Harriet ve arkadaşları caddeye girerken çekilmişti. 2-7

arasındaki fotoğraflarda geçit törenini izliyorlardı. Daha sonraki fotoğraflarda, caddenin altı metre kadar iç tarafındaydılar. Son fotoğrafta, büyük ihtimal bu biraz arayla çekilmişti, arkadaş grubu ortada yoktu.

Mikael, Harriet'in olduğu fotoğraflardan bir seri yaptı ve göbek hizasından keserek, en iyi kontrasta ulaşmak için üzerlerinde çalıştı.

Bunları özel bir dosyaya taşıdı, Graphic Converter programını açtı ve resim gösterme fonksiyonunu çalıştırdı. Sonuç olarak her resmin iki saniyelik aralıklarla arka arkaya geçtiği sessiz bir film çıktı. Harriet profilden resme giriyor. Harriet duruyor ve caddeden aşağı bakıyor.

Harriet arkadaşlarına bir şey söylemek için ağzını açıyor. Harriet gülüyor. Harriet sol elini kulağına götürüyor. Harriet'in yüzü yirmi derecelik bir açıyla kameranın sol tarafına dönüyor ve Harriet birdenbire şaşırıyor. Dudakları gerilip çizgi halini alıyor. Bakışları takılıyor. Yüzünün ifadesinden… Ne okunuyor? Acı, şaşkınlık, öfke?

Harriet gözlerini yere indiriyor. Harriet kayboluyor. Mikael bu sekansları defalarca izledi.

Sonuçta her şey onun formüle ettiği teoriyi doğruluyordu: Hedestad'daki İstasyon Caddesi'nde bir şeyler olmuştu.

Harriet caddenin öteki tarafında bir şey… Birini görüyor. Şoka uğruyor. Sonra Henrik Vanger'le özel olarak konuşmak istiyor ama konuşma fırsat olmuyor. Arkasından da geride hiçbir iz bırakmadan kayboluyor.

O gün bir şey olduğu açıktı ama fotoğraflar bunun ne olduğunu açıklamıyordu.

Mikael, salı sabahı kahve ve sandviçle kahvaltı yaptı. Hem morali bozuk, hem de coşkuluydu. Böylebir şeyin olabileceğini aklından bile geçirmezken yeni kanıtlar bulmuştu. Ama bunlar olaylar zincirini aydınlatmakla birlikte, Mikael'i, Harriet olayının çözümüne bir milimetre olsun yaklaştırmamışü.

Cecilia Vanger'in bu olaydaki rolünü anlamak için kafa patlatıyordu. Henrik Vanger, o gün adada bulunanları, hiçbirini sakınmadan dosyasına kaydetmişti. Cecilia bir istisna değildi. 1966

yılında Uppsala'da yaşıyordu ama olayın olduğu o uğursuz cumartesi gününden iki gün önce adaya gelmişti. Isabel a Vanger'in misafiri olmuştu. Olayın olduğu günün sabahı Harriet Vanger'i görmüş olabileceğini ama onunla konuşmadığını söylemişti. Birtakım işleri için Hedestad'a inmişti. Orada Harriet'e hiç rastlamamış ve saat bir civarında, yaklaşık olarak Kurt Nylund'un İstasyon Caddesi'nde fotoğraf çektiği saatlerde, adaya geri dönmüştü. Elbiselerini değiştirmiş ve iki civarında akşam yemeği masasının hazırlanmasına yardım etmişti.

Bu ifadeler oldukça muğlaktı. Zaman söz konusu olduğunda, özel ikle de adaya saat kaçta döndüğüne ilişkin, hep yaklaşık saatler vermişti. Ama Henrik Vanger bile, onun yalan söylediğine dair herhangi bir imada bulunmamışta. Cecilia, Henrik Vanger'in en sevdiği akrabalardan biriydi. Ayrıca Mikael'in sevgilisiydi. Bu konuda objektif olması imkansızdı, hele onun bir katil olduğunu hiç düşünemezdi.

Ama şimdi, onun hiçbir zaman Harriet'in odasında olmadığı yönündeki ifadesini yalanlayan, bulanık bir resim ortaya çıkmıştı.

Mikael, bunun ne demek olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eğer bu konuda yalan söylediysen, başka ne yalanlar söyledin?

Mikael kafasında, Cecilia hakkında bildiklerinin bir özetini yaptı.

Büyük ihtimal e, geçmişte yaşadıkları ve uzun süredir yalnız olması yüzünden, içine kapamk biriydi. Düzenli bir cinsel hayatı olmamıştı ve insanlarla yakınlaşmakta zorlanıyordu. Hep mesafeliydi ve bir kez olsun kendini serbest bıraktığında, geçici olarak adada bulunan bir adamın, Mikael'in kol arına atılmıştı. Sonra hayatına nasıl ansızın girdiyse, ansızın da kaybolabileceğinden korktuğu için ilişkilerini bitirdiğini söylemişti. Mikael'e göre kendisiyle ilişkiye girmek için adım atmaya cesaret etmesinin nedeni de buydu. Orada geçici olarak bulunduğu için, onun hayatını değiştirmesinden korkmasına gerek yoktu. İç çekti ve psikolojik tahlil erini bir kenara bıraktı.

Mikael ikinci keşfini gece yarısı yapmıştı: Harriet muammasının anahtarı -buna kesinlikle emindi- Harriet'in Hedestad'da, İstasyon Caddesi'nde gördüğü şeydi. Mikael, bir zaman makinesi icat edip, Harriefin arkasına geçerek onun baktığı yere bakamayacağı için bunun ne olduğunu asla bilemeyecekti.

Ama birden beyninde bir şimşek çaktı, alnına vuran Mikael bilgisayarını açtı. İstasyon Caddesi'nde çekilmiş ama kesilmemiş

resimlere bir daha baktı… İşte!

Harriet Vanger'in arkasında, yaklaşık bir metre kadar sağda genç bir çift duruyordu. Adam çizgili bir gömlek, kadın da açık renk ceket giymişti. Kadının elinde bir fotoğraf makinesi vardı. Mikael fotoğrafı büyüttü, fotoğraf makinesi flaşlı Kodak İnstamatic'e benziyordu, iyi fotoğraf çekemeyenler için üretilmiş şu ucuz makinelerden.

Kadın fotoğraf makinesini çene hizasında tutuyordu. Sonra, tam Harriet'in yüz ifadesinin değiştiği anda, fotoğraf makinesini kaldırmış

ve palyaçoları çekmişti.

Mikael, kameranın pozisyonu ile Harriet'in bakış hattı arasındaki açıyı hesapladı. Neredeyse aynı yöne çevrilmişlerdi.

Mikael'in kalp atışları hızlandı. Geriye yaslandı ve gömleğinin cebinden sigara paketini aldı. Biri fotoğraf çekmişti. Ama bu kadını nasıl bulacaktı? Onun çektiği fotoğraflara nasıl ulaşacakta? Her şeyden önce, çektiği fotoğrafları tabettirmiş miydi? Ettirdiyse bu fotoğraflar hâlâ duruyorlar mıydı?

Mikael, Kurt Nylund'un çektiği fotoğrafların olduğu dosyayı açta.

Her fotoğrafı büyütüp her milimetresini dikkatle inceledi. En son fotoğrafta bu çiftle yine karşılaştı. Kurt Nylund'un, elinde balon, yüzünde sonsuz gülümsemeyle poz veren başka bir palyaçoyu çektiği fotoğrafta onlar da çıkmıştı. Fotoğraf, eğlencelerin düzenlendiği spor sahasının önündeki park alanında çekilmişti. Saat ikiden sonra olmalıydı. Daha sonra Nylund'a tanker kazasını haber vermişler, o da Çocuk Bayramı eğlencelerini bırakıp kaza yerine gitmişti.

Kadın neredeyse kalabalığın arasında kaybolmuştu ama çizgili gömlekli adam açıkça ortadaydı. Elinde anahtarlar, kapisini açmak için bir arabaya eğilmişti. Ama kamera palyaçoya odaklandığı için araba silik çıkmıştı. Plakasının bir bölümü görünmüyordu ama AC3

gibi bir şeyle başlıyordu.

1960'lı yıl arın plakaları, alındığı bölgenin harf koduyla başlardı.

Mikael, çocukluğunda hangi arabanın nereden geldiğini bu harflere bakarak kestirmeye çalışırdı. AC, Vâsterbotten bölgesinin harf koduydu.

Sonra Mikael başka bir şey daha gördü: Arabanın arka camında küçük bir reklam pulu vardı. Oraya odaklandı ama yazılar bulanıklaşıp kayboldu. Mikael reklam pulunu kesti; kontrast ve ışık ayarı yaparak uğraşmaya başladı. Bu, epeyce bir zamanını aldı.

Yazıları hâlâ okuyamıyordu ama silik şekil erin hangi harfler olabileceğini çıkartmaya çalışıyordu. Birçok harf şaşırtıcı bir şekilde aynı gibiydi. O harfi D, B, E de olabilirdi ve diğer harfler için de durum aynıydı. Kalem ve kağıtla, bu harfler üzerine bir süre çalıştıktan sonra anlaşılır bir şeyler ortaya çıkartabilmişti.

R JÖ ER T FAB K S

Gözleri yaşarana kadar fotoğrafa baktı. Sonra ne yazdığını görebildi. NORSJÖ KERESTE FABRİKASI. Bunu izleyen küçük harflerle yazılanları çıkartması imkansızdı ama büyük ihtimal adres ve telefon numarası vardı.

17. BÖLÜM

11 HAZİRAN ÇARŞAMBA—14 HAZİRAN CUMARTESİ

Yapbozun üçüncü parçasını hiç beklemediği bir yerden buldu.

Bütün bir gece resimler üzerinde çalıştıktan sonra, ertesi gün öğle sonrasına kadar uyudu. Baş ağrısıyla uyandı, bir duş aldı ve Sussanne'nin Yeri'ne gidip kahvaltı yaptı. Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. Aslında gidip Henrik Vanger'e neler bulduğunu rapor etmesi gerekiyordu ama o, Cecilia Vanger'in evine gitti ve kapısını çaldı. Harriet'in odasında ne işinin olduğunu ve orada olmadığına dair niçin yalan söylediğini sormak istiyordu. Ama kapı açılmadı.

Tam oradan ayrılıyordu ki bir ses duydu. "Senin orospu evde değil!"

Gollüm deliğinden çıkmıştı; uzundu, yaklaşık iki metre, ama yaşlılıktan beli bükülmüştü, gözleri Mikael'in gözlerinin hizasmdaydı.

Derisinde yaşlılık lekeleri vardı. Pijamalarının üzerine kahverengi bir sabahlık giymişti ve bir bastona dayanıyordu. Hol ywood filmlerinden fırlamış, yaşlı, kötülük dolu tiplerden birine benziyordu. “Ne dedin?”

“Senin orospu evde değil dedim.”

Mikael, Harald Vanger’e doğru gidip neredeyse burun buruna geldi.

“O bahsettiğin senin öz kızın, iğrenç yaratık.”

“Geceleri gizlice buraya gelen ben değilim,” dedi Harald Vanger dişsiz ağzını yayarak. İğrenç kokuyordu. Mikael etrafından dolaştı ve arkasına bakmadan yoluna devam etti. Henrik Vanger’e gitti ve onu çalışma odasında buldu.

“Biraz önce kardeşinle karşılaştım,” dedi öfkesini gizle-yemeden.

“Harald’la mı? Bak sen, demek deliğinden çıkmaya cesaret edebildi?

Senede bir kez çıkabiliyor.”

“Cecilia’nın kapısını çalıyordum, birden o ortaya çıktı. Ve aynen aktarıyorum, ‘orospu evde değil’ dedi.” “Tam da Harald’a uygun bir söz.” “Kendi kızına orospu diyor.”

“Bunu yıl ardır yapıyor. İşte bunun için birbirleriyle konuşmuyorlar.” “Niçin?”

“Cecilia yirmisindeyken bekaretini kaybetti. Harriet kaybolduktan sonraki yaz, Hedestad’da bir aşk ilişkisi oldu.” “Ee?”

“Aşık olduğu adam, Peter Samuelsson, Vanger Şirketi’nde ekonomi asistanı olarak çalışıyordu. Zeki çocuktu. Şimdi ABB

şirketinde çalışıyor. Eğer benim bir kızım olsaydı damadım olmasından gurur duyabileceğim biriydi. Tabi bir yanlışı vardı.”

“Düşündüğüm şey olduğunu söyleme?”

“Harald onun kafatasını ölçtü ya da köklerini araştırdı ve çeyrek Yahudi olduğunu keşfetti.” “Aman tanrım.”

“Harald o günden sonra kızma orospu demeye başladı.” “Cecilia’yla benim birlikte olduğumuzu biliyor… ”

“Sanırım bunu, tanrıya şükür olsun ki her akşam saat sekizde yatıp uyuduğu ve hiç kimse de ona bir şey anlatmadığı için, Isabel a’nın dışında herkes biliyordur. Büyük ihtimal Harald senin attığın her adımı izlemiştir.” Mikael oturdu, aptal bir görünümü vardı.

“Yani herkesin bunu bil… ” “Elbette.”

“Ve sen buna alınmadın?” “Lütfen Mikael, bu beni ilgilendirmez.”

“Cecilia nerede?”

“Okul tatile girdi. Kız kardeşini ziyaret etmek için, geçen cumartesi Londra’ya uçtu. Sonra da tatil için… Hmm, sanırım Florida’ya gidecek. Bir ay sonra geri gelir.” Mikael daha da aptal aşmıştı. “Yani ilişkimizi rafa kaldırdık.”

“Anlıyorum ama yine de bu beni ilgilendirmez. İşler nasıl gidiyor?”

Mikael, Henrik’in termosundan kendine kahve doldurdu ve yüzünü yaşlı adama çevirdi.

“Yeni şeyler buldum, samrım bir arabaya ihtiyacım olacak.” Mikael uzun bir süre ulaştığı sonuçlan anlattı.

Çantasından bilgisayarını çıkarttı, fotoğraflar eşliğinde Harriet’in İstasyon Caddesi’nde nasıl davrandığına dair fikirlerini belirtti. Ayrıca seyirciler arasındaki çiftten, kadının elindeki fotoğraf makinesinden, arabalarından ve arabanın arka camına yapıştırılmış olan reklam pulundan bahsetti. Mikael anlatacaklarmıbitirdiğinde, Henrik Vanger fotoğraflara bir kez daha bakmak istedi. Mikael isteğini yerine getirdi.

Henrik Vanger gözlerini bilgisayar ekranından çevirdiğinde yüzü kül gibi olmuştu. Mikael paniğe kapıldı ve elini onun omzuna koydu.

Henrik Vanger bir şey yok der gibi elini sal adı ve bir süre sessizce oturdu.

“Benim artık imkansız olduğunu düşündüğüm bir iş basardın.

Yepyeni şeyler keşfettin. Bundan sonraki adım ne?”

“Kadının çektiği fotoğrafı bulmalıyım, eğer hâlâ duruyorsa.”

Mikael, Henrik Vanger’e penceredeki kadından bahsetmedi. Bu, onun yeterince objektif olmadığının göstergesiydi.

Mikael dışarı çıktığında Harald Vanger ortalarda yoktu, muhtemelen deliğine geri çekilmişti. Köşeyi döndüğünde, verandasının korkuluklarında birinin oturduğunu gördü; sırfa/ ona dönük gazete okuyordu. Kısa bir süre, Cecilia Vanger mi diye düşündü ama değildi. Biraz yaklaştığında, korkuluklarda oturan siyah saçlı kızın kim olduğunu çıkarttı.

“Merhaba baba,” dedi Pernilla Abrahamsson. Mikael kızını kucakladı. “Sen nereden çıkün böyle?”

“Tabi ki evden. Sekel fteâ‘ya gidiyorum. Bu gece buradayım.”

“Burayı nasıl buldun?”

“Annem burada olduğunu biliyordu. Oradaki kafeye nerede oturduğunu sordum. Burayı gösterdiler. Beni gördüğüne sevinmedin mi?”

“Elbette sevindim. Hadi içeri gel. Keşke önceden haber verseydin de yemeklik bir şeyler alsaydım.”

“Buraya ani bir kararla geldim. Cezaevinden çıkışını kutlamak istiyordum ama beni aramadın.” “Özür dilerim.”

“Önemli değil. Annem hep kendi düşüncelerinle meşgul olduğunu anlatmıştı.”

“Benim için böyle mi diyor?”

“Eh, yaklaşık böyle şeyler. Ama boş ver. Ben seni seviyorum ya.”

“Ben de seni seviyorum, ama bilirsin işte…” “Biliyorum. Sanırım bunu anlayacak kadar büyüdüm.”

Mikael çay demledi ve yiyecek bir şeyler hazırladı. Birden kızının doğru söylediğini fark etmişti. Artık o küçük bir kız çocuğu değildi, on yedisine basmak üzereydi. Artık ona küçük bir kızmış gibi davranmamalıydı.

“Eee, nasıldı?” “Ne nasıldı?” “Cezaevi.” Mikael güldü.

“Eğer ücretli bir tatil gibi olduğunu, kendimi düşünmeye ve yazmaya verdiğimi söylersem inanacak mısın?”

“Kesinlikle. Bence cezaevi ve manastır arasında büyük bir fark yok, insanlar manastıra da kendilerini geliştirmek için giderler.”

“Eh, öyle de bakılabilir. Umarım baban cezaevi müşterisi olduğu için sorun yaşamamışsındır?”

“Hiç yaşamadım. Seninle her zaman gurur duydum ve her fırsatta, inandığın şeyleri savunduğun için cezaevine girdiğinin alfanı çizdim.” “İnandıklarım?” “TV’de Erika Berger’i izledim.”

Mikael sarardı. Kızı onu sütten çıkmış ak kaşık sanıyordu.

“Pernil a, ben o kadar masum değilim. Neler olduğunu anlatamayacağım için üzgünüm ama suçsuz yere cezalandırılmadım. Hakimler el erindeki kanıtlara dayanarak hüküm verdiler.”

“Ama sen gerçek hikayeyi anlatmadın.”

“Hayır, çünkü kanıtlayamazdım. Boş yere gürültü çıkarttım ve bu nedenle de cezaevini boyladım.”

“İyi. O zaman şimdi bana bir cevap ver: VVennerström bir dolandırıcı mı, değil mi?” “Şimdiye kadar tanıdığım en büyük dolandırıcı.” “Bak işte, bu bana yeter. Sana bir hediye aldım.”

Çantasından bir paket çıkarttı. Mikael paketi açtı, buA bir The Best of the Eurythmics CD’siydi. Pernilla, bunun bir zamanların favori grubu olduğunu biliyordu. Mikael kızını kucakladı, bilgisayarını çalıştırıp CD’yi yerleştirdi, birlikte Sweet Dreams’\ dinlediler.

“Skel efteâ‘da ne yapacaksın?”

“Hayatın Işığı adlı bir cemaatin düzenlediği yaz okulu var,” dedi Pernnila sanki dünyanın en doğal şeyinden bahseder gibi. Mikael ürperdiğini hissetti.

HarrietTe kızı arasında ne kadar da çok benzerlik vardı. Pernilla, Harriet’in kaybolduğu yaşta, on alusındaydı. İkisi de babalarından ayrı yaşıyorlardı. Her ikisi de tuhaf tarikatların çekimine kapılmışlardı. Harriet bölgesel bir cemaatin, Pernilla da en az Hayatın Işığı kadar çılgın bir tarikatın.

Mikael kızında uyanan bu dinsel ilgiye karşı ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Onun nasıl istiyorsa öyle yaşama hakkını çiğnemekten korkuyordu ama Hayaün Işığı tarikatı onun ve Erika’nm, Mil ennium’da rezil etmekten çekinmeyecekleri bir tarikattı.

Bu konuyu ilk fırsatta Pernil a’nın annesiyle konuşmaya karar verdi.

Pernilla’ya yatağını veren Mikael, geceyi mutfaktaki divanda geçirdi.

Ağrıyan bir boyun ve sızlayan kaslarla uyandı. Pernil a yola çıkmakta acele ediyordu, Mikael kahvaltıdan sonra kızını istasyona götürdü.

Trenin kalkmasına biraz zaman vardı, kahve alıp peronun sonlarında bir banka oturdular ve hemen her şey hakkında konuştular. Tren gelmeden hemen önce Pernil a birdenbire:

“Skel efteâ‘ya gitmemden hoşlanmıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Mikael nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

“Endişe edecek bir şey yok,” dedi Pernilla. “Ama sen Hıristiyan değilsin değil mi?”

“Hayır, en azından iyi bir Hıristiyan değilim.”

“Tanrıya inanmıyorsun?”

“Evet, inanmıyorum ama senin inancına saygı duyuyorum.

Herkesin inanacak bir şeylere ihtiyacı var.”

Tren perona girdiğinde, birbirlerine uzun süre sarıldılar. Pernilla vagona adım attığında geriye döndü ve:

“Baba, sana din propagandası yapmayacağım. Neye inanırsan inan benim için fark etmez, seni her zaman seveceğim. Ama Kendi Kutsal Kitap eğitimine devam etmeni istiyorum.” “Ne demek istiyorsun?”

“Duvarındaki alıntıyı gördüm,” dedi Pernil a. “Ama niçin o kadar kasvetli ve nevrotik? Öptüm. Hoşçakal.”

El sal adı ve kayboldu. Mikael peronda şaşkın bir şekilde durup, kuzeye doğru uzaklaşan treni seyretti. Ancak tren gözden kaybolduktan sonra kızının ne demek istediğini düşündü ve kalbine bir ağırlık çöktü.

Mikael tren istasyonundan aceleyle çıktı, saatine baktı. Hedeby Adası‘na giden otobüsün kalkmasına daha yirmi dakika vardı. Bu kadar süre beklemeye tahammülü yoktu. İstasyon meydanının öteki tarafındaki taksi durağına gitti ve kuzey aksanı konuşan Hüseyin’i buldu.

On dakika sonra evine gelmişti. Hemen çalışma odasına girdi.

Not kağıdını yazı masasına bantlamıştı: Magda-32016 Sara-32109 /

RJ- 30112 RL-32027

Mari-32018

Etrafına baktı. Sonra Kutsal Kitabı nerede bulabileceği aklına geldi. Not kağıdını yanına aldı, pencerenin kenarındaki kutuya koyduğu anahtarları buldu ve hızlı adımlarla Gottfried'in kulübesine doğru yola çıktı. Raftan Harriet'in Kutsal Kitabı'nı alırken neredeyse el eri titriyordu.

Harriet'in kaydettikleri telefon numaraları değildi. Tevrat'ın Levililer bölümündeki ayetlere işaret ediyordu.

(Magda) Tevrat; 20. bölüm, 16. ayet:

Bir kadın cinsel ilişki kurmak amacıyla bir lıayvana yaklaşırsa, kadım da hayvanı da kesinlikle öldüreceksiniz. Ölümü lıak etmişlerdir.

(Sara) Tevrat; 21. bölüm, 9. ayet:

Bir kahinin kızı fahişelik yaparak kendini kirletirse, hem kendini hem de bahasını rezil etmiş olur. Yakılmalıdır. (RJ) Tevrat; 1. bölüm, 12. ayet:

Kişi, hayvanı parçalayıp, iç yağını ve başını ayıracak; kahin bunları sunakta yanan odunların üzerine yerleştirecek. (RL) Tevrat; 20. bölüm, 27. ayet.

Cincilik yapan ve ruh çağıran, ister erkek olsun, ister kadın olsun kesinlikle öldürülecektir. Onları taşlayacaksınız. Ölümü hak etmişlerdir.

(Mari) Tevrat; 20. bölüm, 18. Ayet.

Eğer biri aybaşı olan bir kadınla yatarsa ve cinsel organının dış

dudaklarını kana boyarsa ve kuyusunu kapatırsa ve kadın kendi kuyusunun kanına bulamışa, ikisi de kendi halkı tarafından yok edilecektir.

Mikael dışarı çıkıp verandaya oturdu. Harriet'in telefon defterine özenerek yazdığı rakamların bunları işaret ettiği tartışmasızdı. Eski Ahit'teki her alıntının altını özenle çizmişti. Mikael bir sigara yaktı ve kuşları dinlemeye başladı.

Rakamları çözmüştü. Ama isimler hâlâ belirsizdi. Magda, Sara, Mari, RJ ve RL.

Mikael’in beyninde bir şimşek çaktı ve bir uçurum açıldı. Komiser Morel ‘in anlattığı Hedestad’da çıkan yangının kurbanlarını hatırladı.

Rebecka olayı; Kişi hayvanı parçalayıp, iç yağını ve başını ayıracak; kahin bunları sunakta yanan odunların üzerine yerleştirecek. 1940’lı yıl arın sonlarında, Rebecka adlı kıza tecavüz edilmiş ve başı ateşe sokularak öldürülmüştü. Rebecka. RJ. Kızın soyadı neydi? Harriet nasıl bir belaya bulaşmıştı?

O gün öğle sonrası Mikael kapısını çaldığında, vücudunda biraz kırgınlık hisseden Henrik Vanger yatmış dinleniyordu. Anna yanında birkaç dakika kalması kaydıyla, Mikael’i içeri aldı.

“Yaz gribi,” dedi Henrik Vanger burnunu çekerek. “Ne istiyorsun?”

“Bir sorum var.” “Evet?”

“1940’h yıl arda Hedestad’da bir cinayet işlenmiş, bu konuda herhangi bir bilgin var mı? Rebecka adında bir kızı, başını şömineye sokarak öldürmüşler.”

“Rebecka Jacobson,” dedi Henrik Vanger bir saniye bile tereddüt etmeden. Bu isim hiç aklımdan çıkmadı ama yıllardır bahsedildiğini de duymadım.” “Ama cinayeti biliyorsun?”

“Hem de detaylarına kadar. Rebecka Jocobson öldürüldüğünde yirmi üç ya da yirmi dört yaşlarmdaydı. Sanırım… 1949 yılıydı.

Benim de biraz katkıda bulunduğum kapsamlı bir soruşturma yapılmıştı.”

“Senin?” diye şaşkınlıkla sordu Mikael.

“Evet. Rebecka, Vanger Şirketi’nde büro işlerinde çalışıyordu.

Alımlı, çevresinde sevilen bir kızdı. Ama bu da nereden çıktı şimdi?”

Mikael ne diyeceğini bilemedi. Ayağa kalkıp pencereye doğru gitti.

“Bilemiyorum. Henrik, sanırım bir şeylere ulaştım ama önce enine boyuna düşünmeliyim.”

“Rebecka ve Harriet olayı arasında bir bağ mı olduğunu ima ediyorsun? İki olay arasında on yedi yıl fark var.”

“Bırak da önce bir düşüneyim. Kendini daha iyi hissedersen yarın sabah uğrarım.”

Mikael ertesi gün Vanger’e hiç uğrayamadı. Saat gecenin birine yaklaşırken, o hâlâ mutfak masasının başında Harriet’in İncil’ini okuyordu. Köprüden hızla geçen bir arabanın sesini duydu ve mutfak penceresine bir ambulansın mavi ışığı yansıdı.

İçini kaplayan kötü duygularla dışarı fırlayarak ambulansın nereye gittiğine baktı. Henrik Vanger’in evinin önünde durmuştu. Alt katın ışıkları yanıyordu. Verandanın basamaklarından iki hamlede indi ve Vanger’in büyük salonunun girişinde çok sarsılmış olan Anna NygrenTe karşılaştı.

“Kalp,” dedi Anna. “Bir süre önce beni uyandırdı, kalbinin ağrıdığını söyledi ve yere yığıldı.”

Mikael kol arını sadık hizmetçinin boynuna doladı, ambulans görevlileri bir sedyeye yatırdıkları, hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen HenrikTe dışarı çıkana kadar öylece bekledi. Arkalarında, oldukça stresli olduğu bel i olan Martin Vanger duruyordu. Anna çağırır çağırmaz koşup gelmişti, ayağında terlikler vardı, pantolonunun fermuarını çekmeyi unutmuştu. Mikael’i şöyle bir selamlayıp Anna’ya döndü.

“Ben hastaneye gidiyorum. Birger’i ara. Cecilia’ya da ulaşmaya çalış,” diye talimat verdi. “Dirch Frode’ye de haber ver.”

“Frode’ye ben giderim,” dedi Mikael. Anna müteşekkir bir şekilde başını sal adı.

Mikael parmağını Dirch Frode’nin zilinin üzerine koyduğunda, gece yarısı çalman kapı genellikle kötü bir haberin işaretidir, diye düşünüyordu. Uykulu Frode kapıda görünene kadar birkaç dakika bekledi.

“Kötü haberlerim var. Henrik Vanger’i hastaneye kaldırdılar.

Sanırım kalp krizi geçiriyor. Martin sana haber vermemi istedi.”

“Aman tanrım,” dedi Dirch Frode ve kol saatine baktı. “Bugün ayın 13’ü ve Cuma.”

Mikael tekrar eve döndüğünde saat gecenin iki buçuğuydu. Bir süre düşündü ve Erika’yı daha sonra haberdar etmeye karar verdi.

Ancak ertesi sabah saat on civarında Frode’yi arayıp, Henrik Vanger’in hâlâ hayatta olduğundan emin olduktan sonra, Erika’yı arayıp Mil ennium’un yeni ortağının kalp krizi nedeniyle hastaneye kaldırıldığını haber verdi. Bu beklenmedik bir şey değildi ama yine de büyük bir endişeyle karşılandı.

Akşamın ileri bir saatinde Dirch Frode, Mikael’e geldi ve Henrik Vanger’in sağlık durumu hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

“Yaşıyor ama durumu iyi değil. Ciddi bir kalp krizıA geçirdi, ayrıca bedeni de iltihaplanmış.” “Onu gördün mü?”

“Hayır. Yoğun bakımda. Martin ve Birger başında bekliyor.”

“Ne kadar şansı var?” Dirch Frode ileri geri sal andı.

“Kalp krizini atlattı, bu iyiye işaret. Henrik’in bünyesi gerçekten de sağlamdır. Ama artık yaşlı. Bekleyip göreceğiz.”

Bir süre sessizce oturup derin düşüncelere daldılar. Mikael kahve yaptı. Frode perişan bir haldeydi.

“Şimdi ne olacağına dair birkaç soru sormak zorundayım,” dedi Mikael.

Frode başını kaldırıp ona baktı.

“Seninle yaptığımız sözleşme değişmeyecek. Henrik yaşasın ya da yaşamasın bu yılın sonuna kadar geçerli. Endişelenmene gerek yok.”

“Endişelenmiyorum, sormak istediğim bu değildi. Onun yokluğunda çalışmalarımı kime rapor edeceğim.” Dirch Frode iç geçirdi.

“Mikael, Harriet Vanger olayının Henrik için bir tür zaman geçirme olduğunu benim kadar sen de biliyorsun.” “O kadar emin olma, Dirch.” “Ne demek istiyorsun?”

“Yeni kanıtlar buldum, dedi Mikael. Dün bir kısmını Henrik’e anlattım. Korkarım kalp krizini bu tetiklemiştir.” Dirch Frode, Mikael’e tuhaf bir bakış fırlattı. “Şaka yapıyorsun.” Mikael başını iki yana sal adı.

“Dirch, son günlerde resmi makamların otuz beş yılda ulaşmış

olduklarından çok daha önemli ipuçları buldum. Benim sorunum, Henrik’in yokluğunda bulgularımı kiminle paylaşacağımı hiç konuşmamış olmamız.” “Bana anlatabilirsin.”

“İyi. Ama bu fotoğraflarla anlatmalıyım. Zamanın var mı?” Mikael yeni bulgularını mümkün olduğu kadar açık bir dil e anlattı. İstasyon Caddesi’nde çekilmiş olan resim serisini gösterdi ve çıkarttığı sonuçları açıkladı. Daha sonra kızının, telefon defterindeki notların şifresini nasıl çözdüğünden bahsetti. Son olarak da, 1949 yılında vahşi bir cinayete kurban giden Rebecka JacobssonTa ilgili bağlantıya işaret etti.

Anlatmadığı tek şey Cecilia Vanger’in, Harriet’in odasının penceresinde görünen yüzüydü. Cecilia’yı şüpheliler arasında koymadan önce onunla konuşmak istiyordu. Frode’nin alnı endişeyle kırışmıştı.

“Rebecka cinayetiyle, Harriet’in kaybolması arasında bir bağ mı var diyorsun?”

“Bilmiyorum. Olamazmış gibi görünüyor. Ama Harriet’in onun isminin baş harflerini -RJ- yangın kurbanlarına gönderme yaparak telefon defterine kaydettiği de ortada. Rebecka olayının Vanger ailesiyle bir ilişkisi olduğu da açık; kız Vanger Şirketi’nde çalışmış.”

“Peki bunları sen nasıl açıklıyorsun?”

“Açıklayamıyorum. Ama araştırmalarıma devam etmek istiyorum.

Seni Henrik’in temsilcisi olarak kabul ediyorum. Onun adına sen karar vermelisin.” “Belki de polise başvurmalıyız.”

“Hayır. Hiç olmazsa Henrik izin vermeden olmaz. Rebecka cinayeti yıl ar önce zaman aşımına uğradı ve polis7 soruşturması rafa kaldırıldı. Kırk beş yıl önce işlenmiş bir cinayet için yeni bir araştırma yapmazlar.” “Anlıyorum. Ne yapacaksın?” Mikael ayağa kalktı ve mutfakta bir tur attı.

“Önce fotoğrafların izini sürmek istiyorum. Harriet’in gördüğünü biz de görürsek… Sanırımbütün olanların anahtarı bu. İkinci olarak Norsjö‘ye ve izlerin beni götüreceği diğer yerlere gitmek için bir arabaya ihtiyacım var. Üçüncü olarak İncil’den yapılan alıntıların peşine düşeceğim. Alıntılardan biriyle vahşice işlenen bir cinayet hakkında bir bağ kurabildik. Geriye dört alıntı kaldı. Bunları yapabilmek için… Gerçekten yardıma ihtiyacım var.” “Ne tür bir yardıma?”

“Araştırma yapabilecek bir yardımcıya ihtiyacım var, eski gazete arşivlerini didik didik edip Magda, Sara ve diğer isimlere ulaşabilecek birine. Eğer düşündüklerim doğruysa, Rebecka’dan başka kurbanlar da olmalı.”

“Yani başka birini daha bu sırra ortak…”

“Acilen yapılması gereken bir sürü iş var. Eğer bir polis olsaydım bir işbölümü yapar zamanı ve imkanları daha etkili kul anırdım. Arşiv araştırması yapabilecek yetenekli ama aynı zamanda da güvenilir birine ihtiyacım var.”

“Anlıyorum… Aslında böyle birini tanıyorum. Senin hakkında araştırma yapan kız,” diye ağzından kaçırdı Frode. “KİM NE

YAPTI?” diye öfkeyle sordu Mikael.

Dirch Frode susması gereken bir şeyi nasıl böyle açığa vurduğuna hayıflandı. Artık yaşlanıyorum, diye düşündü.

“Sadece yüksek sesle düşündüm. Bir şey yok,” diye kıvırmaya çalıştı.

“Benim hakkımda araştırma yaptırdın ha?”

“Dramatize etme Mikael. Seni işe almak istiyorduk, ne tür bir insan olduğunu araştırdık.”

“Demek Henrik Vanger’in benimle nasıl ilişki kuracağını iyi bilmesinin nedeni bu. Ne kadar derin bir araştırmaydı?” “Oldukça derin.”

“Mil ennium sorununa da girildi mi?”

Dirch Frode omuzlarını silkti. “O zaman aktüeldi.”

Mikael bir sigara yaktı. Bu, beşinci sigarasıydı. Sigara artık bir alışkanlık olmak üzereydi. “Yazılı bir rapor mu aldınız?” “Mikael bunu dert etmen gereksiz.” “O raporu okumak istiyorum.”

“Lütfen, önemli bir şey değil. Seni işe almadan önce biraz araştırma yaptık, hepsi bu.”

“Ben o raporu okumak istiyorum,” diye tekrarladı Mikael. “Buna ancak Henrik karar verebilir.”

“Öyle mi? O zaman ben de şöyle diyorum: O raporu bir saat içinde elime vereceksin. Aksi halde bu akşam Stockholm’e giden ilk trene atlar çekip giderim. O rapor nerede?”

Dirch Frode ve Mikael bir süre bakışlarıyla birbirlerini tarttılar.

Sonra derin bir iç çeken Frode gözerini kapadı. “Evde çalışma odamda.”

Harriet Vanger olayı, Mikael’in karıştığı, tartışmasız en karmaşık olaydı. Özel ikle de son bir yılda -Hans-Erik VVennerström hakkında yayınlanan yazıdan beri- uzun, engebeli bir yola girmişti ve henüz bu yolun sonu da görülmemişti.

Geri dönülmez bir hata yapan Dirch Frode, akşam saat altıda Lisbeth Salander’in hazırladığı raporu Mikael’e vermek zorunda kalmıştı. Bu, yüz sayfalık makale, belge ve Mikael’in hayatına dair diğer ayrıntıların fotokopilerinin de eklendiği, seksen sayfalık bir rapordu. İnsanın kendisi

hakkında hazırlanmış, biraz otobiyografik, biraz istihbarat raporuna benzeyen bir şeyi okuyor olması tuhaf bir deneyimdi. Mikael, raporun ayrıntılar açısından ne kadar zengin olduğunu okudukça şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu. Lisbeth Salander, onun artık tarihe karıştığını düşündüğü şeyleri bile kazıp çıkartmıştı. Bir zamanlar ateşli bir sendikalistken, şimdi memuriyetten politikacı olan gençlik aşkını bile keşfetmişti. Bu kız kimlerle konuşmuştu? Mikael'in de üyelerinden biri olduğu ve yaşayan bir ruhun hatırlamasının imkansız olduğunu düşündüğü rock grubu Bootstrap'ı da bulmuştu. Ekonomik durumunu en ince detaylarına kadar incelemişti. Bütün bunları nasıl başarmıştı?

Bir gazeteci olarak, yıl arca kişiler hakkında her yeri kazıyıp bilgi toplayan Mikael'in, bu kızın yapüğı işin kalitesini değerlendirebilecek tecrübesi vardı. Onun gözünde Lisbeth

Salander, kuşkusuz müthiş bir araştırmacıydı. Kendisinin, hiç tanımadığı biri hakkında, böylesi kapsamlı bir rapor hazırlayıp hazırlayamayacağından emin değidi.

Ayrıca Mikael, Henrik Vanger'le birlikteyken Erika'yla aralarına bir çeşit mesafe koyuyor olmalarının gereksizliğini de anlamıştı.

Raporda Greger Beckman, Erika ve kendisinin yıl ardır yaşadıkları üçlü ilişkiden de bahsediliyordu. Lisbeth Salander, Mil ennium'un durumu hakkında da rahatsız edecek kadar isabetli değerlendirmeler yapmıştı. Demek ki Henrik Vanger, Erika'yı arayıp ortaklık teklif ettiğinde, ne kadar kötü durumda olduklarını biliyordu. Ne tür bir oyun oynuyordu bu adam?

VVennerström olayını özet geçmişti ama mahkemelerden en az birini izlemiş olduğu açıktı. Mikael'in mahkemedeki tuhaf davranışının, savunma yapmayı reddetmesinin altını çizerek, bir soru işareti koymuştu. Bu kız her kimse akıl ı biriydi.

Devam eden satırlarda Mikael yerinden fırladı,.gözlerine inanamıyordu. Lisbeth Salander, mahkemenin kararından sonra neler olabileceğine dair kısa bir değerlendirme yapmışü.

Mil ennium’un genel yayın yönetmenliğinden ayrıldığında yayınladıkları basın bildirisini, neredeyse sözcüğü sözcüğüne öngörmüştü.

Ama bütün bunları, Mikael’in ilk taslakta yazdığı gibi ifade etmişti.

Mikael raporun kapağına tekrar baktı. Mahkeme kararını aldığı günden üç gün öncesinin tarihi vardı. Bu imkansız.

O basın bildirisi, bu dünyada bir tek yerde vardı; Mikael’in bilgisayarında. İş yerindeki bilgisayarında değil, dizüstü bilgisayarında. Bu taslağın çıktısı alınmamıştı. Erika Berger’de bile bir kopyası yoktu. Üstelik bu konuda hiç konuşmamışlardı.

Mikael, Lisbeth’in yaptığı araştırmayı yavaşça bir kenara koydu.

Sigara isteğine direnerek ceketini giydi ve aydınlık geceye çıktı.

Boğaz boyunca kıyıyı takip ederek yürüdü, Cecilia Vanger’in bahçesinin ve Martin Vanger’in vil asının önündeki lüks motorbotun önünden geçti. Ağır adımlarla yürüyor ve düşünüyordu. Sonunda bir taşa oturdu ve Hedestad Koyu’nda göz kırpan deniz fenerine bakü.

Bunun bir tek açıklaması vardı:

Benim bilgisayarıma girdin bayan Salander, dedi kendi kendine.

Sen lanet bir hackersin.

18. BÖLÜM

18 HAZİRAN ÇARŞAMBA

Lisbeth Salander rüyasız bir uykudan birdenbire uyandı. Hafif bir mide bulantısı vardı. Mimmi’nin çoktan işe gitmiş olduğunu bilmesi için başını çevirip bakmasına gerek yoktu. Geriye havaya asılı kokusu kalmıştı. Lisbeth önceki akşam, Evil Fingers’ın Kvarnen’de yaptığı haftalık salı toplantısında çok fazla bira içmişti. Bar kapanmadan önce ortaya çıkan Mimmi, LisbethTe birlikte eve gelip, yatağına girmişti.

Mimmi’denfar klı olarakLisbeth, kendini ciddibirlezbiyen gibi görmüyordu. Hetero, homo ya da biseksüel olup olmadığı üzerine hiçbir zaman kafa yormamıştı. Etiketler umurundabile değildi, kimin gecesini kiminle geçirdiği yalnızca o insanların sorunuydu. Eğer seçim yapma hakkı olursa erkekleri tercih ederdi, hiç değilse şimdiye kadar böyle yapmıştı. Tek sorun, avanak olmayan ve yatakta iyi olan birini bulmaktı. Mimmi, onu tahrik edebilen tatlı bir orta yoldu. Onunla bir yıl önce bir festivalde, bira çadırında karşılaşmıştı. Evil FingersTa tanıştırdığı tek kişi de oydu. İlişkileri bir yıldır sürüyordu ama bu ilişki, ikisi için de hâlâ bir çeşit zaman öldürmeydi. Lisbeth için Mimmi, yanında uzanabileceği yumuşak, sıcak bir bedendi. Ama aynı zamanda yanında uyanabileceği ve hatta kahvaltı yapabileceği biriydi de.

Komodinin üzerindeki saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Lisbeth onu uyandıran şeyin ne olduğunu düşünüyordu ki kapı zili çaldı.

Yatakta şaşkınlıkla doğruldu. Bu saatte onun kapısını çalacak hiç kimse yoktu. Uyku sersemi çarşafa sarındı, sal anarak gitti ve kapıyı açtı. Açar açmaz da Mikaelie göz göze geldi. Tuhaf bir panik duygusuyla bir adım geriledi.

Neşeli bir ifadeyle “Günaydın, Bayan Salander,” dedi Mikael.

“Gördüğüm kadarıyla akşamdan kalmasınız. Girebilir miyim?”

Cevap beklemeden içeri girdi ve kapıyı kapattı. Mikael, yere saçılmış elbiseleri, içleri gazete dolu bir yığın torbayı meraklı gözlerle incelerken, Lisbeth’in dünyası tersine dönmüştü; nasıl, ne, kim? Mikael, Lisbeth’in şaşkın yüzüne neşeli bir bakış fırlattı.

“Henüz kahvaltı yapmamış olduğunu düşünerek birkaç sandviç aldım. Biftekli, hindili ve bir de avokadolu vejetaryen sandviç.

Biftekten hoşlanır mısın bilmiyorum.”

Mikael mutfağa daldı ve kahve makinesini buldu. “Kahve nerede?” diye bağırdı. Lisbeth holde donmuş kalmışta, kahve sürahisinin çalkalandığını

duyduğunda kendine geldi ve hızla mutfağa yöneldi. “Dur! Dur” Bağırdığını düşünerek sesini alçaltta.

“Böyle pat diye içeri dalıp, sanki bu evde yaşıyormuş gibi davranamazsın. Ben seni tanımıyorum.”

Mikael kahve sürahisindeki suyu kahve makinesine boşaltırken durdu ve başını Lisbeth’e çevirdi. Ciddi bir ifadeyle:

“Yanlış! Beni başkalarının tanıdığından çok daha iyi tanıyorsun.

Öyle değil mi?” dedi.

Sonra ona sırtını döndü, kahve suyunu koydu ve dolapları açıp kapayarak kahve aramaya başladı.

“Yeri gelmişken, senin nasıl çalıştığını biliyorum. Sırlarını biliyorum.”

Lisbeth Salander gözlerini kapadı. Sanki ayağının altından yer çekiliyordu. Zihni felç olmuş gibiydi. Akşamdan kalmaydı.

Gerçeküstü bir durum yaşıyordu, beyni çalışmayı reddediyordu.

Araştırdığı bir insanla ilk defa yüz yüze geliyordu. Nerede yaşadığımı biliyor! İşte onun mutfağmdaydı. Bu imkansızdı. Bu olmamalıydı. Benim kim olduğumu biliyor!

Birden sarındığı yatak örtüsünün üzerinden kaydığını fark etti ve düzeltip daha sıkı sarındı. Mikael bir şey söylemiş ama Lisbeth ne dediğini anlamamıştı. “Konuşmalıyız,” diye tekrarladı Mikael. “Ama sanırım önce bir duş almalısın.”

Lisbeth mümkün olduğu kadar sağduyulu konuşmaya çalıştı.

“Bak, eğer kavga etmeyi düşünüyorsan, kavga etmen gereken kişi ben değilim. Ben, bana verilen işi yaptım. Patronumla konuşmalısın.”

Mikael kollarım yukarı kaldırarak el erini açtı. Silahsızım. Evrensel bir barış işareti.

“Dragan ArmanskyTe konuştum. Aklıma gelmişken onu aramanı istedi, dün akşam cep telefonunu hiç açmadın.”

Mikael ona doğru yaklaştı. Lisbeth bir tehlike sezmiyordu ama yine de birkaç santim geri çekildi. Mikael hafifçe koluna dokundu ve banyonun kapısını işaret etti. Lisbeth, iyi niyetle bile olsa, kendine dokunulmasından nefret ederdi.

“Kavga etmeye gelmedim,” dedi Mikael sakin bir sesle. “Ama seninle konuşmayı çok istiyorum. Uyandığında diyelim. Sen üstünü giyerken kahve hazır olur ama önce duş. Vamoose!”

Lisbeth isteksizce ona uydu. Lisbeth Salander istemediği buseyi asla yapmaz diye düşündü.

Banyoya girdiğinde sırtım kapıya yasladı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Tahmin edemeyeceği kadar sarsılmıştı. Kendini patlamaya hazır bir balon gibi hissediyordu. Harala gürele geçen bir geceden sonra duş yalnızca iyi bir tavsiye değil, zorunluluktu da.

Duştan sonra yatak odasına süzüldü, pantolonunu ve göğsünde Armageddon mas yesterday, today we have a serious problem (Armageddon dündü, bugün ciddi bir sorunumuz var) yazan tişörtünü giydi.

Bir süre düşündükten sonra deri ceketini aradı, bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Cebinden elektrik tabancasını aldı, bataryasını kontrol etti ve pantolonunun arka cebine soktu. Bütün daireyi güzel bir kahve kokusu sarmıştı. Derin bir nefes aldı ve mutfağa geçti.

“Sen hiç temizlik yapmaz mısın?” diye sordu Mikael.

Bulaşık lavabosunu bulaşıklarla doldurmuş, sigara tablalarını boşaltmış, eski süt paketini çöpe atmış, mutfak masasının üzerinde duran beş haftalık gazeteleri kaldırmış, masayı silmiş, kahve fincanlarıyla -sandviç aldım derken şaka yapmamıştı- sandviçleri yerleştirmişti. Mimmi’yle geçirdiği geceden sonra gerçekten acıkmış

olan Lisbeth’e, sandviçler çok davetkar gelmişti. İyi, bakalım bunun sonu nereye varacak? Mikael’in karşısına oturdu.

“Sorumu cevaplamadın; biftekli, hindili ya da vejetaryen?”

“Biftekli.”

“O zaman ben de hindiliyi alıyorum.”

Arada bir birbirlerini inceleyerek, hiç konuşmadan kahvaltılarını yaptılar. Lisbeth biftekli sandviçini yedikten sonra, vejetaryen olanın da yarısını yedi. Pencere kenarında duran buruşmuş sigara paketini aldı ve bir sigara yakü.

“Tamam,” diye sessizliği bozdu Mikael, “belki araştırma konusunda senin kadar iyi değilim, ama şimdi ne vejetaryen, ne de -

Dirch Frode’nin sandığı gibi- anoreksi olmadığını öğrendim. Bunu, senin hakkında tutacağım rapora kaydedeceğim.”

Salander önce dik dik baktı ama Mikael’in kendisiyle dalga geçtiğini anladığında bakışları yumuşadı. Mikael’in çok eğlendiği bel iydi. Lisbeth, onun yüzündeki gülümsemeye çarpık bir gülümsemeyle karşılık vermekten kendini alamadı. Çok saçma bir durumdu. Lisbeth kahvesinden bir yudum aldı. Mikael’in gözlerinde dostça bir ifade vardı, ne olursa olsun kötü bir insan olmadığı bel iydi. Zaten araştırmalarında da onun kiz arkadaşlarına kötü davrandığına dair bir iz bulamamıştı. Birden onun hakkında her şeyi bildiğini hatırladı. Bilgi iktidardır. “Niçin sırıtıyorsun?” diye sordu.

“Özür dilerim. Buraya böyle gelmeyi hiç hesaplamamış-tım. Seni korkutmak gibi bir niyetim de yoktu ama bel i ki öyle oldu. Kapıyı açüğındaki yüz ifadeni görmeliydin. Çok matraktı.”

Sessizlik. Lisbeth Salander, Mikael’in davetsiz arkadaşlığını kabul edilebilir bulduğunu şaşkınlıkla fark etmişti, en azından rahatsız olmamıştı.

“Herhalde özel yaşamımı deştiğin için senden intikam alacağımı düşünüyorsundur,” dedi Mikael neşeyle. “Benden korkuyor musun?”

“Hayır,” dedi Salander.

“İyi. Buraya sana kötülük yapmaya ya da seninle kavga etmeye gelmedim.”

“Eğer böyle bir şeye kalkışırsan karşılığını alırsın.”

Mikael ona dikkatle baktı; yaklaşık 1.50 boyundaydı. Doğrusu karşı koyabilecek bir hali yoktu. Ama gözleri ifadesiz ve sakindi.

“Bunu düşünme,” dedi Mikael. “Kötü bir niyetim yok. Seninle konuşmam gereken şeyler var. Eğer gitmemi istiyorsan söylemen yeter.” Bir süre düşündü. ” Çok tuhaf bir… boş ver,” cümlesini tamamlamadı. “Ne?”

“Çok aptalca gelebilir ama daha dört gün önce senin varlığından bile habersizdim. Sonra benim hakkımda tuttuğun raporu okudum,” -

çantasını karıştırıp çıkardı- “çok eğlendiğimi söyleyemem.”

Mikael sustu ve bir süre mutfak penceresinden dışarı baktı. “Bir sigara alabilir miyim?” Lisbeth paketi onun önüne itti.

“Daha önce birbirimizi tanımadığımızı söyledin, ben de hayır tanıyoruz dedim.” Raporu işaret etti. “Seninle boy ölçüşemem, yalnızca adresini, doğum gününü ve buna benzer şeyleri öğrenmek için rutin bir araştırma yaptım ama sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Yalnızca çok yakın arkadaşlarımın bilebileceği çok özel şeyleri de. Ve ben şimdi senin mutfağında oturmuş kahvaltı yapıyorum. Yalmzca yarım saattir biraradayız. Ama içimde sanki birbirimizi yıl ardır tanıyormuşsuz gibi bir duygu var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Lisbeth başım sal adı. “Çok güzel gözlerin var,” dedi Mikael.

“Seninkiler de içten,” dedi Lisbeth. Mikael bunu derken, Lisbeth’in alay edip etmediğini anlayamadı. Sustular.

Kaile Blomkvist. Lisbeth onun takma adım hatırladı ve bunu yüksek sesle söylemek için, içinden gelen isteği bastırdı ve birden ciddileşti. Mikael’in gözlerinde bir yorgunluk vardı. Eve zorla girdiği andaki kararlılığı kaybolmuştu. Şaklabanlığı da yok olmuştu ya da şimdilik bir kenara

koymuştu. Lisbeth onun ilk defa kendisini büyük bir ciddiyetle, derinlemesine incelediğini fark etti. Kafasının içinden neler geçtiğini anlaya-mıyordu ama ziyaretinin ciddi bir nedeni olduğu bel iydi.

Lisbeth Salander, sakinliğinin yüzeysel olduğunu ve sinirlerini tam olarak kontrol edemediğini biliyordu. Blomkvist'in beklenmeyen ziyaretinden, daha önce hiç olmadığı kadar sarsılmıştı. Ekmeğini insanların özel yaşamlarını izlemekten kazanıyordu. Dragan Armansky'nin hesabına yaptığı şeyi hiçbir zaman gerçek bir iş gibi değil, daha çok bir hobi, bir tür zaman öldürme gibi görmüştü.

Ama şu bir gerçekti ki -bunu keşfedeli çok zaman olmuştu- başka insanların özel yaşamlarını didiklemekten ve gizlemeye çalıştıkları şeyleri açığa vurmaktan zevk alıyordu. Bu, şu ya da bu biçimde, kendini hatırladığı günden beri böyleydi. Bunu şimdi de sürdürüyorsa, yalnızca Armansky istediği için değil, zevk aldığı içindi de. Onun için bu bir çeşit eğlence, tıpkı bilgisayar oyunu gibi bir şeydi ama burada gerçek insanlar söz konusuydu. Ve şimdi onun hobilerinden biri, onun mutfağında oturmuş ve ona sandviç sunmuştu. Çok saçma bir durumdu.

"İlgimi çeken bir şey var," dedi Mikael. "Benim hakkımda Dirch Frode için araştırma yaparken… Bunu ne için kul anacakları hakkında bir fikrin var mıydı?" "Hayır?"

"Dirch Frode, daha doğrusu onun patronu, bu araştırmayı bana bir görev vermek için yaptırdı." "Anlıyorum."

Mikael beli belirsiz gülümsedi.

"Seninle bir gün başka insanların özel hayatım didiklemenin ahlaki boyutlarını konuşuruz. Ama şimdi başka bir sorunum var… Bana verilen ve anlaşılmaz bir nedenle kabul ettiğim iş, şimdiye kadar üstlenmiş olduğum işlerin tartışmasız en saçması. Sana güvenebilir miyim Lisbeth?" "Nasıl yani?"

"Dragan Armansky senin çok güvenilir biri olduğunu söyledi. Ama ben yine de sana soruyorum. Sana başkasına anlatılmaması gereken birtakım sırlar vereceğim, hiç kimsenin bilmemesi gereken."

“Dur biraz. Yani sen Dragan Armansky’le konuştun ve seni buraya o gönderdi.”

Canına okuyacağım, seni, aptal Ermeni.

“Yok, tam öyle değil. Birilerinin adreslerine ulaşabilecek tek insan sen değilsin, adresini kendim buldum. Nüfus kayıtlarını araştırdım.

Üç tane Lisbeth Salander vardı, ikisini çabukA eledim. Ama dün Armansky’le buluştum ve uzun uzun konuştuk. O da ilk başta, tıpkı senin gibi, özel hayatıma girdiğiniz için kavga edeceğimi düşündü ama sonunda meşru bir iş için orada olduğuma ikna oldu.” “Ne tür bir iş?”

“Dediğim gibi, Dirch Frode’nin patronu bana bir iş verdi. Şimdi çok hızlı sonuç alacak, yetenekli bir araştırmacıya ihtiyaç duyduğum bir noktaya geldim. Frode senin bu işlerde uzman olduğunu söyledi.

Daha doğrusu ağzından kaçırdı, benim hakkımda araştırma yaptığını kendim buldum. Dün Armansky’le konuştum ve ne istediğimi anlattım. Onay verdi ve sana telefonla ulaşmaya çalıştı ama sen hiç cevap vermedin… İşte, şimdi buradayım. İstersen Armansky’yi arayıp kontrol edebilirsin.”

Lisbeth’in, Mimmi’nin de katkılarıyla oluşmuş elbise yığınlarının arasından telefonunu bulması, birkaç dakikasını aldı. Mikael onun mahcup araştırmasını büyük bir ilgiyle izlerken, bir yandan da dairenin içinde şöyle bir tur attı. Mobilyalar çöp konteynırından bulunmuş gibiydi. Çalışma odasında etkileyici bir (stateoftheart) PowerBook vardı. Bir rafta da CD çalar. Bununla birlikte CD

koleksiyonunun etkileyici olduğu söylenemezdi. Mikael’in şimdiye kadar adlarını hiç duymadığı, başka dünyalardan kaçmış yaratıkların acınacak durumda birkaç CD’si… Bel i ki müzikle çok da ilgili değildi.

Telefonunu bulan Salander, Armansky’nin onu, yedisi akşam, ikisi de sabah olmak üzere dokuz defa aradığını gördü. Mikael kapının kenarına yaslanıp onu izlerken, Salander, Armansky’yle konuşuyordu.

“Benim… Üzgünüm, ama kapalıydı… Bana iş vermek istediğini biliyorum… Hayır… Burada, oturma odamda…” Sesini yükseltti.

“Dragan, akşamdan kalmayım ve başım ağrıyor, dırdırı bırak, işe evet dedin mi demedin mi? Teşekkürler.”

Lisbeth Salander, oturma odasını dolaşan Mikael’i göz ucuyla izledi. Raflardaki CD’lerini inceliyor, kitaplarını karıştırıyordu, üzerinde etiket olmayan kahverengi bir ilaç şişesini merakla ışığa tutmuştu. Mikael tam şişenin kapağını açacakken, Lisbeth ona doğru gidip elinden aldı ve mutfağa geçip masanın başına oturdu. Mikael de gelip oturana kadar alnına masaj yaptı.

“Kural ar çok basit,” dedi Lisbeth. “Benimle ya da Dragan Armansky’le konuştukların dışarıya sızmaz. Milton Security’nin konunun gizliliğine bağlı kalacağını garanti eden bir sözleşme imzalarız. İşi alıp almayacağıma, ancak işin ne olduğunu öğrendikten sonra karar veririm. Ama bana anlatacağın hiçbir şeyi, işi kabul edeyim ya da etmeyeyim, başkasına anlatmam. Tabi senin ağır bir suç işlememen şartıyla. Böyle bir şey olursa ben Armansky’ye, o da polise başvurur.”

“İyi,” dedi Mikael. Biraz tereddütlüydü. “Armansky’nin sana vereceğim işin mahiyetini anlayıp anlamadığından emin değilim…”

“Tarihi bir araştırma yapmamı istediğini söyledi.”

“Evet, doğru. Ama bir katili teşhis etmeme yardımcı olmanı istiyorum.”

Bütün detaylarıyla Harriet Vanger olayım anlatmak, Mikael’in bir saatten daha fazla zamanını aldı. Geriye hiçbir şey bırakmadan her şeyi anlattı. Lisbeth’i işe almak için Frode’nin onayım almıştı, bunun için ona tam olarak güvenmesi gerekti.

Cecilia VangerTe ilişkisini, Harriet Vanger’in odasımn penceresini gösteren bir fotoğrafta onu nasıl teşhis ettiğim ve çözümleyebildiği kadarıyla Cecilia’nın kişisel özel iklerini de anlattı. Cecilia’mn baş

şüphelilerden biri olduğunu, artık kendi kendine itiraf etmeye başlamıştı. Ama henüz genç yaşta bir kızken, katil e nasıl bir ilişkisinin olabileceğini bilemiyordu.

Sözlerini bitirdiğinde Lisbeth'e, Harriet'in telefon defterindeki listenin bir fotokopisini verdi. Magda-32016 Sara-32109 RJ-30112

RL-32027 Mari-32018

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“RJ'nin kim olduğunu buldum. Rebecka Jacobson. Levicitus'un ayetlerinde bahsedilen bir olayla bağlantı kurdum. Bu kız, tıpkı alıntıda bahsedildiği gibi, başı kor halinde ateşe sokularak öldürülmüş. Eğer düşündüğüm gibiyse, dört kurban daha bulmamız gerek: Magda, Sara, Mari ve RL.”

“Onların da öldüğünü düşünüyorsun? Yani öldürüldüklerini?”

“1950'li yıl arda ve belki de 60Tarda seri cinayetler işleyen bir katil var. Ve bu, bir biçimde Harriet Vanger olayıyla da bağlantılı.

Hedestad Kuriren'nin eski sayılarını taradım. HedestadTa bağlantılı bulduğum tek grotesk cinayet, Rebecka cinayeti oldu. Senden, ayetler ve isimlerle bağlantılı olduğunu düşündüğüm cinayetlere ulaşana kadar, gerekirse bu araşürmayı bütün İsveç‘e yaymanı istiyorum.”

Lisbeth Salander, ifadesiz bir sessizlikle o kadar uzun süre düşündü ki, Mikael sabırsızlanarak oturduğu yerde kımıldamaya başladı. Artık yanlış birini seçip seçmediğini düşünmeye başlamışken, Lisbeth başım kaldırdı ve:

“Tamam. İşi alıyorum. Ama ArmanskyTe sözleşme imzalaman gerek,” dedi.

Dragan Armansky, Mikael'in Hedestad'a götürüp Dirch Frode'ye imzalatması için, yazmış olduğu sözleşmenin bir çıktısını aldı.

Lisbeth Salander'in odasının önüne geldiğinde, odanın cam duvarımn arkasından Mikael ve Lisbeth'e baktı. Lisbeth'in PovverBook'una eğilmişlerdi. Oldukça samimiydiler. Mikael bir elini Lisbeth'in omzuna

koymuş -ona dokunmuştu- bir şey işaret ediyordu. Armansky durup onları izlemeye başladı.

Mikael bir şey söyledi, Salander şaşırmış gibiydi. Sonra da kahkahalar atarak güldü.

Lisbeth'in güvenini kazanmak için yıl ardır çaba sarf eden Armansky, Lisbeth'in güldüğünü ilk defa duyuyordu. Mikael onu çok kısa bir süredir tanımasına rağmen, birlikte gülüyorlardı.

Birden Mikael'e karşı, kendisini de şaşkınlığa düşüren, güçlü bir nefret duygusuyla dolduğunu fark etti. Öksürdükten sonra odaya girdi ve plastik bir dosyaya koyduğu sözleşmeyi Lisbeth'in masasına bıraktı.

O gün öğleden sonra Mikael, kısa bir süreliğine Mil ennium'a uğradı.

Masasını toplayıp Mil eıinium'daki odasını boşalttığı -Noel'den hemen önceki- günden beri ilk ziyaretiydi. O çok tanıdık merdivenleri çıkarken, birden kendini derginin yabancısı gibi hissetti. Kapı kodunu değiştirmemişlerdi. Sessizce içeri girdi ve durup bir süre etrafına baktı.

Burası L şeklinde büyük bir salondan düzenlenmişti. Girişte, pek de kul anışlı olmayan geniş bir hol vardı, buraya ziyaretçiler için bir koltuk takımı konulmuştu. Koltukların arkasında küçük bir mutfak, tuvaletler, kitap ve arşivlerin durduğu iki küçük depo vardı. Ayrıca stajyerler için de küçük bir masa. Girişin sağ tarafında, cam duvarlarla ayrılmış bölüm, Christer Malm'm, kendine ait şirketin işleri için de kul andığı stüdyosuydu; seksen metrekarelik bu bölümün merdivenlere açılan ayrı bir kapısı da vardı. Sol taraftaki 150

metrekarelik yazı işleri bölümünün cam duvarları Götgatan'a bakıyordu.

Buranın tasarımı Erika'ya aitti, üç çalışan için cam duvarlarla birbirinden ayrılan üç ayrı oda yapürmış, geriye kalan bölüm de diğer üç çalışana ayrılmıştı. Dipteki en büyük odayı kendine ayırmış ve Mikael'e de diğer uçtaki odalardan birini vermişti. Girişten görülen tek oda da burasıydı. Mikael'in odasına kimse taşmmamıştı.

Diğerlerinden biraz bağımsız olan üçüncü oda, yıl ardır başarıyla reklam müdürlüğü yapan altmış yaşındaki Sonny Magnusson'a aitti.

Erika onu, daha önce yıl arca çalıştığı şirketten kriz nedeniyle çıkartıldığında bulmuştu. Aslına bakılırsa o zaman Sonny, işe alınacak yaşın üzerindeydi.

Ama Erika ona elini uzatmış, maaş, artı aldığı reklamlardan da yüzde vermişti. Son bir yılda reklam gelirleri dolayısıyla Sonny'nin geliri de düşmüştü. Ama Sonny, başka bir iş bakmayı hiç düşünmemiş, kemerini sıkmış ve sadakatini sürdürmüştü. Bu felakete neden olan benden farklı olarak, diye düşündü Mikael.

Sonunda cesaretini topladı ve yazı işleri bölümüne girdi. Telefonla konuşan Erika'yı görebiliyordu. İçerde yalnızca iki kişi daha vardı.

Bunlarda biri Monika Nilsson'du. Otuz yedi yaşında, başarılı bir politika muhabiri olan Monika Nilsson, Mikael'in şimdiye kadar gördüğü en nursuz kinikti. Dokuz yıldır Mil ennium'da çalışıyordu ve son derece başarılıydı. Yazı işlerinin en genç çalışanı, yirmi altı yaşındaki Henry Cortez de oradaydı. İki yıl önce gazetecilik yüksekokulunu bitirir bitirmez stajyer olarak gelmiş ve Mil ennium'dan başka bir yerde çalışmak istemediğini söylemişti.

Erika'nın bütçesi onu işe almaya uygun değildi ama ona bir köşede bir masa göstermiş ve serbest muhabir olarak işe almıştı.

Monika ve Henry, Mikael'i görür görmez birer sevinç çığlığı attılar.

Yanaklarına öpücükler kondurup, sırtını şaplakladılar ve hemen, geri dönüp dönmediğini sordular. Mikael iç geçirip, altı ay daha Norrland'da kalması gerektiğini, yalnızca bir merhaba demek ve Erika'yla konuşmak için geldiğini söyledi.

Mikael'i gördüğüne Erika da sevinmişti. Kahvelerini alıp Erika'nın odasına geçtiler. Erika ilk olarak Henrik Vanger'in sağlık durumunu sordu. Dirch Frode'nin anlattığı kadarıyla durumu ciddi ama hâlâ hayattaydı. "Burada ne işin var?"

Mikael biraz mahcup olmuştu. Birkaç sokak aşağıdaki Milton Security'ye uğramış ama buraya gelmeye son anda karar vermişti.

Erika'ya bilgisayarına giren hacken işe aldığını açıklamasının biraz zor olacağını düşünerek, Stockholm'e Vanger'le ilgili bir iş için geldiğini ve hemen döneceğini söyledi. Arkasından da işlerin nasıl gittiğini sordu.

"Eğer son aldığımız şu nahoş haberi bir tarafa bırakırsak, hem reklâmlarda hem de abone sayımızda artış var ama ufukta endişe bulutları da belirdi." "Öyle mi?" "Janne Dahlman." "Oo, tabi ."

"Henrik Vanger'in dergiye ortak olduğunu duyurduktan hemen sonra, Nisan ayında onunla bir konuşma yapmak zorunda kaldım.

Doğasında mı bir karamsarlık var, yoksa daha ciddi bir şey mi bilmiyorum. Bir şeyler karıştırıyor ama."

"Ne oldu?"

"Ona hâlâ güvenemiyorum. Henrik Vanger'le anlaşma yaptıktan soma, ben ve Christer, artık kapanma riskini atlattığımızı bütün çalışanlara mı yoksa yalmzca … " "Bir kısmına."

"Aynen öyle. Belki biraz paranoyakça ama Dahlman'm haberi dışarı sızdırmasından korktum. Böylece anlaşmayı resmi olarak açıklayana kadar hiç kimseye söylememeye karar verdik. Yani bir ay boyunca kimseye bir şey sezdirmedik." "Sonra?

"Eh, yazı işlerindekilerin bir yıl boyunca duydukları tek iyi haberdi.

Dahlman'm dışında herkes havalara uçtu. Yani… Tabi dünyamn en kalabalık yazı işleri ekibi değiliz… Demek istediğim üç kişi sevindi, artı stajyerler. Yalnızca bir kişi bu anlaşmayı daha önce söylemeyip de gizlediğimiz için küplere bindi." "Haksız da değil…"

"Biliyorum ama günlerce sızlanarak bütün çalışanların moral erini altüst etti. İki hafta dayandıktan sonra pisliği ofisime çağırdım ve anlaşma haberini daha önce açıklamamamın nedeninin, ona duyduğum güvensizlik

olduğunu ve haberi dışarı sızdıracağından korktuğumu söyledim.” “Peki, ne yapü?”

“Tabi çok üzüldü ve rahatsız oldu. Ama geri adım atmadım ve bir ültimatom verdim… Ya diline kilit vuracak ya da yeni bir iş aramaya başlayacaktı.” “Ee?”

“Diline kilit vurdu. Ama kendini zor tutuyor ve onunla diğer çalışanlar arasında gerilimli bir hava var. Christer ona tahammül edemiyor ve bunu açıkça gösteriyor.” “Dahlman’dan şüphelenmenin nedeni ne?” Erika iç çekti.

“Bilemiyorum. Bir yıl önce onu işe aldığımızda, VVennerströmTe kavgaya başlamıştık. En küçük bir kanıtım yok ama içimde onun bize çalışmadığına dair bir his var.” Mikael başım sal adı. “Hislerine güven.”

“Belki de yalnızca ortalıkta dolaşarak havayı zehirleyen bir tip.”

“Muhtemelen öyle ama onu işe almakla yanlış bir şey yaptığımıza dair seninle aym fikirdeyim.”

Yirmi dakika sonra Mikael, Dirch Frode’nin karısından ödünç almış

olduğu arabayla kuzeye doğru yola koyulmuştu. Bu, kadının hiç kul anmadığı, on yaşında bir Volvo’ydu. Mikael’e ne zaman isterse kul anabileceği söylenmişti.

Eğer Mikael dikkatle bakmasa küçük değişikliklerin farkına varmayabilir, ayrıntıları kaçırabilirdi. Kağıt demeti hatırladığından daha değişik duruyordu. Bir dosya raftan biraz taşmıştı. Yazı masasının çekmecesi tam kapatılmıştı; Mikael, Hedeby’den Stockholm’e gitmek üzere evden ayrılırken çekmecenin biraz aralık olduğundan emindi.

Bir süre oturup yanılıyor muyum diye düşündükten sonra eve birinin girmiş olduğundan emin oldu.

Verandaya çıkıp etrafına baktı. Giderken kapıyı kilitle-mişti ama kapının kilidi şu eski, bir tornavidayla kolayca açılabilecek kilitlerdendi. Ayrıca kim

bilir kaç kişide daha anahtar vardı. Tekrar içeri girdi ve eksik bir şey var mı diye çalışma odasını dikkatle gözden geçirdi. Her şey tamam gibiydi.

Ama birinin eve girip, kağıt ve dosyaları karıştırdığı kesindi.

Stockholm'e giderken akıllılık edip bilgisayarını yanına aldığı için sevindi. Kafasına takılan iki soru vardı: Kimdi? Ve bu meçhul ziyaretçi ne kadar şey öğrenebilmişti?

Cezaevinden çıktıktan sonra, Henrik Vanger'e bıraktığı dosyalardan bir kısmını tekrar kulübeye getirmişti. Bunların arasında yeni bulduğu belgeler yoktu. Yazı masasının üzerinde duran not defterine kaydettiği şeyler kimsenin anlamayacağı şekilde şifrelenmişti, yani defter sır vermezdi. Peki masasını karışüran kişi de sır mıydı?

Geride bıraktığı tek önemli şey, telefon listelerinin olduğu kağıtla, atıf yapılan ayetlerden alıntılardı. Eve giren her kimse, onun Kutsal Kitap'taki kodu çözmüş olduğunu artık biliyor demekti. Kim?

Henrik Vanger hastanedeydi. Anna'dan şüphelenmeye gerek yoktu. Dirch Frode? Ama ona her şeyi bütün ayrıntılarıyla zaten anlatmıştı. Cecilia Vanger? Florida seyahafinden vazgeçerek, kız kardeşiyle birlikte Londra'dan dönen Cecilia'yla henüz karşılaşmamış, yalnızca arabayla köprüden geçerken görmüştü.

Martin Vanger? Harald Vanger? Henrik Vanger'in kalp krizi geçirdiği günden bir gün sonra düzenlenen, Mikael'in davet edilmediği aile toplantısında ortaya çıkan Birger Vanger? Alexander Vanger?

Isabel a Vanger?

Frode bunlardan hangileriyle konuşmuştu? Ne gaflar yapmıştı?

Endişeli akrabalardan kaç tanesi Mikael'in büyük buluşundan haberdardı?

Akşam saat sekiz civarında Hedestad'daki çilingiri aradı ve yeni bir kilit ısmarladı. Çilingir ancak ertesi sabah gelebilecekti. Mikael hemen gelmesi

halinde iki kat ödeme yapacağını söyleyerek, adamdan saat on otuz civarında gelme sözü aldı.

Çilingiri bekleyen Mikael, saat sekiz buçukta Dirch Frode'nin kapısını çaldı. Kapıyı Frode'nin karısı açü, onu evin arka tarafındaki bahçeye davet edip soğuk bira ikram etti. Mikael, Dirch Frode'ye Henrik Vanger'in sağlığını sordu. Dirch Frode başını iki yana sal adı.

"Ameliyat ettiler. Koroner damarında tıkanma varmış. Doktora göre, şu birkaç gün kritik olmakla birlikte, büyük ihtimal atlatırmış."

Bir süre biralarını içerek düşündüler. "Onunla konuşabildin mi?"

"Hayır. Hiç konuşabilecek durumda olmadı. Stockholm nasıl geçti?"

"Lisbeth Salander işi kabul etti. İşte Dragan Armansky'le yapılan sözleşme. İmzalayıp, geri göndereceksin." Sözleşmeye şöyle bir göz atan Frode: "Çok pahalı bir kız," dedi. "Henrik'e dokunmaz."

Frode başını sal adı, göğüs cebinden kalemini çıkarttı ve imzasını attı.

"Ben en iyisi Henrik henüz hayattayken imzalayayım da bitsin/'

dedi. "Posta kutusunun önünden geçecek misin?"

Mikael gece yarısı yatağa girdi ama uyuyamadı. Hedeby Adası'na geldiği günden bugüne kadar, bütün zamanını tarihte kalmış

tuhaflıkları araştırmakla geçirmişti. Ama eğer şimdi biri, gizlice evine girip çalışma odasını karıştıracak kadar buradaki varlığıyla ilgileniyorsa, şimdiki zamana sandığından çok daha fazla yaklaşmış

demekti.

Birden kafasında bir şimşek çaktı ve ilgilendiği şeyle ilgilenen başka birinin daha olabileceğini düşündü. Henrik Vanger'in, birdenbire Mil ennintrida boy göstermesine Hans Erik VVennerström kayıtsız kalamazdı. Yoksa bu tür düşünceler paranoyanın başladığına mı işaret ediyordu?

Mikael yataktan kalktı, çıplak vaziyette mutfak penceresini yanına dikildi ve düşünceli bir şekilde köprünün öte yakasındaki kiliseye bakmaya başladı. Bir sigara yaktı.

Lisbeth Salander'i çözememişti. Bütünüyle sıra dışı biriydi.

Konuşurken birdenbire susuyor, uzun aralıklar bırakıyordu. Evi, kaosun sınırlarını aşacak kadar dağınıktı. Holde eski gazeteleri koyduğu bir sürü torba vardı. Mutfağı en az bir yıldır temizlik görmemişti. Elbiseleri tavana kadar üst üste yığılmıştı. Büyük ihtimal onu uyandırdığı sabah, bütün geceyi barda geçirmişti. Boynundaki mor leke, geceyi biriyle geçirdiğine işaret ediyordu. Bir sürü dövmesi, yüzünde ve kim bilir başka nerelerinde bir sürü de piercingi vardı. Kısacası özel biriydi.

Ama diğer yandan da Armansky, onun şirketin en yetenekli araştırmacısı olduğuna garanti vermişti. Zaten kendisi hakkında tuttuğu rapor da bunu doğruluyordu. Tuhaf bir kız. Lisbeth Salander, PovverBook'unun başına oturmuş, Blomkvist'le yaşadıklarını düşünüyordu. Şimdiye kadar hiç kimse, o izin vermeden, kapısının eşiğini aşamamıştı. Ve bunu yapmaya teşebbüs eden, kapısına uzattığı elini kaybetmeyi göze almalıydı. Mikael hiç umursamadan onun hayatına dalmış ve Lisbeth yalnızca zayıf bir itirazla yetinmişti.

Mikael onun hayatına pat diye dalmakla da yetinmemiş, dalga da geçmişti.

Böyle bir durumda kafasındaki silahın emniyet düğmesini hemen açardı. Ama ne düşmanca bir tutum ne de bir tehdit sezmişti. Aslına bakılırsa Mikael ona dalaşmakta haklıydı da, gizlice bilgisayarına girdiği için polise bile başvurabilirdi. Ama bunun yerine sanki bu, bir tür şakaymış gibi davranmıştı.

Aralarındaki en duyarlı tartışma konusu bu olmuştu. Mikael bu konuyu açmaktan kaçınır gibiydi ama Lisbeth sormaktan kendini alamamıştı.

“Benim ne yaptığımı bildiğini söyledin.”

“Sen bir hackersin. Bilgisayarıma

girdin.” “Bunu nasıl anladın?”

Lisbeth hiçbir iz bırakmadığından kesinlikle emindi. Bu, ancak çok büyük bir güvenlik şirketinin, başka bir bilgisayara girdiği anda, onun harddiskini taramasıyla anlaşılabilirdi.

“Bir hata yaptın,” demişti Mikael ve Lisbeth’in raporunda alıntı yapbğı metnin yalnızca kendi laptopunda olduğunu açıklamıştı.

Lisbeth Salander uzun süre sessiz kalmış, sonra başını kaldırıp ifadesiz gözlerle Mikael’e bakmaya başlamıştı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sormuştu Mikael. “Bu da benim sırrım. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Mikael omuzlarını silkmiş.

“Ne yapabilirim ki? Aslına bakılırsa insanların özel hayatlarını deşmenin ahlaki boyutları ve tehlikeleri üzerine seninle konuşmam gerekirdi ama… ”

“Bir gazeteci olarak her zaman yaptığın gibi mi?”

“Elbette. Gazetecilerin, gazetecilik ahlakına bağlı kalmalarını gözeten bir ahlak komisyonunun varlık nedeni de bu. Örneğin bankacılık sektöründen bir soysuz hakkında yazı yazarken, cinsel hayatını konu dışı tutarım. Bir dolandırıcının lezbiyen ya da köpeğiyle cinsel ilişkide olup olmadığı, ya da buna benzer şeyler, ne kadar doğru olursa olsun beni ilgilendirmez. Soysuzların da özel hayatlarını saklı tutma hakları var, ayrıca insanların hayat tarzlarına saldırarak onlara zarar vermek çok ucuz bir davranış. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” “Evet.”

“Yani sen benim özel hayatıma girdin. İşverenimin benim kiminle cinsel ilişkim olduğunu bilmesi gerekmez. Bu benim sorunum.”

Lisbeth Salander’in yüzü çarpık bir gülümsemeyle bölünmüştü.

“Bundan bahsetmemeliydim diye mi düşünüyorsun?”

“Benim durumunda biri için çok da önemli değil. Erika’yla ilişkimi şehrin yarısı biliyor. Ama bu bir ilke sorunu.”

“İyi o zaman, senin bahsettiğin şu ahlak komisyonunun ilkeleri gibi, benim de birtakım ilkelerimin olduğunu bilmen belki seni eğlendirir. Ben bunlara Salander ilkeleri diyorum. Benim için bir soysuz her zaman soysuzdur. Eğer hak ediyorsa, bütün kirli çamaşırlarını açığa çıkartarak ona zarar veririm. Yaptıklarının karşılığı olarak.”

“Tamam,” diye gülümsemişti Mikael. “Ben de senden farklı düşünmüyorum, ama… ”

“Ama’sı şu ki, biri hakkında araştırma yaparken onun hakkında ne düşündüğümü ben de dikkate alırım. Tarafsız değilim. Eğer iyi bir insansa raporumun tonunu yumuşatırım.” “Gerçekten mi?”

“Senin raporunda bunu yaptım. Seks hayatın hakkında bir kitap yazabilirdim. Frode’ye, Erika Berger’in geçmişinde Club Xtreme’in olduğunu, 80Ti yıllarda B.D.S.M’de vakit geçirdiğini de anlatabilirdim ki bu, senin ve onun arasındaki ilişkiyi hesaba katarsak, kaçınılmaz olarak birtakım tuhaf düşüncelere yol açabilirdi.”

Mikael, önce Lisbeth’in gözlerine, sonra başını çevirip pencereden dışarı bakmış ve bir kahkaha atmıştı.

“Sıkı çalıştığın bel i. Peki bunları raporuna niçin yazmadın?”

“Sen ve Erika yetişkin insanlarsınız, birbirinizden hoşlandığınız da ortada. Yatakta ne yaptığınız da beni ilgilendirmez. Anlatacağım şeyler Erika’ya zarar verebilir ya da biri bunları ona baskı yapmak için kul anabilirdi. Kim bilir, Dirch Frode nasıl biridir bilmiyorum, belki de bu bilgiler VVennerström’ün eline geçebilirdi.”

“Ve sen VVennerström’ün eline koz vermek istemiyorsun?”

“Eğer seninle onun arasındaki kavgada taraf olmak durumunda kalsaydım, ringde senin köşende dururdum.” “Ben ve Erika bir…

Bizim ilişkimiz…”

“Sizin ne tür bir ilişkinizin olduğu umurumda bile değil. Ama bilgisayarını hacklediğim için ne yapmayı düşündüğünü hâlâ söylemedin.”

“Lisbeth, buraya sana şantaj yapmaya gelmedim. Sana baskı yapmak gibi bir niyetim yok. Bir araştırma için senden yardım istemeye geldim. Kabul eder ya da etmezsin. Eğer hayır dersen, çekip gider ve başkasını bulurum ve beni bir daha hiç görmezsin.”

Bir süre düşünmüş ve gülümsemişti. “Ama eğer seni bir daha bilgisayarımda bulursam, yani… ” “Yani?”

“Benim hakkımda çok şey biliyorsun, bir kısmı özel şeyler.

Umarım bu bilgileri bana ya da Erika’ya zarar vermek için kul anmazsın.”

Lisbeth yalnızca boş gözlerle bakmıştı.

19 BOLUM

19 HAZİRAN PERŞEMBE - 29 HAZİRAN PAZAR

VTikael, Henrik’in sağlık haberlerini beklediği iki günü elindeki belgeleri inceleyerek geçirdi. Dirch Frode’yle yakın temastaydı.

Perşembe akşamı misafir kulübesine gelen Frode, krizi atlacak gibi göründüğünü söyledi.

“Çok halsiz ama bugün biraz konuşabildim. Mümkün olan en kısa zamanda seninle görüşmek istiyor.”

24 Haziran’da Mikael, Hedestad Hastanesi’ne gitti ve Henrik’in tedavi gördüğü bölümü buldu. Mikael’in önüne dikilen Birger Vanger, öfkeli bir ifadeyle Henrik Vanger’in ziyaretçi kabul edecek durumda olmadığını söyledi. Mikael, belediye meclis üyesini sakin bir şekilde süzerek:

“Çok tuhaf,” dedi, “Henrik, benim bugün kendisini ziyaret etmem için haber göndermişti.”

“Sen aileden biri değilsin, burada seni ilgilendiren bir şey yok.”

“Aileden biri olmadığım doğru. Ama ben Henrik Vanger için çalışıyorum ve ancak ondan emir alırım.”

Eğer Dirch Frode tam o anda Henrik’in odasından çıkmasaydı, bu söz düel osu ciddi bir hal alabilirdi. “Oo, demek geldin. Henrik de şimdi seni sormuştu.”

Frode kapıyı açtı, Mikael, Birger Vanger’in önünden geçerek odaya girdi.

Henrik şu son bir haftada sanki on yaş yaşlanmış gibiydi.

Gözkapakları yarı kapalıydı, burnunda oksijen hortumları vardı, saçları her zamankinden daha dağınıktı. Henrik’in kolunu tutmak isteyen Mikael’i engelleyen hemşire: “İki dakika,” dedi. “Daha fazla değil. Ve üzmeyin.”

Mikael başını sal adı ve Henrik’in yüzünü görecek şekilde yerleştirerek ziyaretçi sandalyesine oturdu. Ona karşı kendisini de şaşırtan bir şefkat duygusuyla dolmuştu, elini uzattı ve yaşlı adamın gevşek elini sıktı. Henrik Vanger, “Yeni bir şey var mı?” dedi zayıf bir sesle.

Mikael başını sal adı.

“Sen iyileşir iyileşmez bir rapor vereceğim. Henüz bütün bilmeceyi çözemedim ama izleyebileceğimiz yeni ipuçları buldum.

Bir ya da iki haftaya kadar bizi bir yere götürüp götürmeyeceklerini göreceğiz.”

Henrik Vanger başını sal amaya çalıştı. Ama anladığını ancak gözlerini kırparak ifade edebildi. “Birkaç günlüğüne buralardan ayrılmak zorundayım.” Henrik Vanger’in kaşları çatıldı.

“Yok, gemiyi terk etmiyorum. Araştırma yapmak için gitmek zorundayım. Dirch Frode’yle, ona rapor vermek konusunda anlaştım, sence uygun mu?”

“Dirch… Benim vekilim… Her konuda.”

Mikael, Henrik’in elini sıktı.

“Mikael… Eğer ben… Atlatamazsam… Senin bu işi bitirmeni istiyorum… Ne olursa olsun.” “Söz veriyorum, bitireceğim.”

“Dirch’te… Her türlü yetki var.”

“Henrik, senin iyileşmeni istiyorum. Eğer bu işte bu kadar mesafe almışken ölmeye kalkarsan sana çok kızarım.” “İki dakika,” diye hatırlattı hemşire.

“Şimdi gitmeliyim. Başka bir sefer daha uzun konuşuruz.”

Koridorda bekleyen Birger Vanger, elini omzuna koyarak Mikael’i durdurdu.

“Henrik’i daha fazla rahatsız etmeni istemiyorum. O çok ağır hasta, herhangi bir şekilde üzülmemeli ve rahatsız edilmemeli.”

“Endişeni anlıyor ve saygı duyuyorum. Onu rahatsız etmeyeceğim.”

“Henrik’in küçük hobisini deşmen için seni tuttuğunu herkes biliyor: Harriet. Dirch Frode, kalp krizi geçirmeden önce Henrik’in seninle konuşup heyecanlandığını söyledi. Kalp krizine sen neden olmuşsun.”

“İlk başta ben de öyle sanmıştım ama Vanger’in kalp damarları tıkanmış. Tuvalete giderken de kalp krizi geçirebilirdi. Artık bunu biliyoruz.”

“Ne haltlar karıştırdığını bilmek istiyorum. İçinde eşindiğin şey benim ailem.”

“Dediğim gibi… Ben Henrik adına çalışıyorum. Aile adına değil.”

Belli ki Birger Vanger, birinin ona karşı koymasına alışık değildi.

Bir süre nefret dolu gözlerini dikip Mikael’e baktı, bu haliyle burnundan soluyan bir geyiğe benziyordu. Sonra döndü ve Henrik’in odasına girdi.

Mikael bir gülme isteğine kapıldı ama kendini engelledi. Henrik’in hasta yatağında -kim bilir belki de ölüm yatağı olacaktı- yattığı odanın önünde

gülmek olmazdı. Birden 1960 yılında yardım olsun diye dağıtılan Lennart Hyland'ın kafiye alfabesinden kısa bir şiiri hatırladı. Okumayı ve yazmayı öğrendiği bu alfabeyi hatırlamasına bir türlü anlam veremedi. Söz konusu şey G harfiyle ilgiliydi. G. Bir geyik ormanda yalnız

başına oturuyor/ ağaçları biçen acemi avcıya gülerek bakıyor.

Mikael hastanenin kapısında Cecilia Vanger'le karşılaştı. Tatilini yarıda kesip dönen Cecilia'yı cep telefonundan defalarca aramış

ama bir cevap alamamıştı. Ayrıca birkaç defa kapısını çaldığında da evde bulamamıştı.

"Merhaba Cecilia," dedi Mikael. "Henrik'in basma gelenler için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi Cecilia.

Mikael onun duygularını okumaya çalıştı ama ne bir uzaklık ne de yakınlık hissetti. "Konuşmalıyız," dedi Mikael.

"Seni bu şekilde dışladığım için üzgünüm. Öfkeni anlıyorum ama şimdi kendime bile tahammül edemiyorum."

Mikael, Cecilia'nm kolunu tuttu ve gülümsedi.

"Bekle… Beni yanlış anlamışsın Cecilia. Sana kesinlikle kızmadım. Umarım hâlâ arkadaşızdır… Ama eğer bunu istemiyorsan. .. Kararın buysa, yalnızca saygı duyarım." "İlişki konusunda iyi değilim," dedi Cecilia.

"Ben de değilim," dedi Mikael ve başıyla hastanenin kafeteryasını işaret etti. "Bir kahve içelim mi?"

Cecilia bir süre tereddüt etti. "Hayır, bugün olmaz. Henrik'i ziyaret etmeye geldim."

"İyi ama seninle konuşmam gerek. İş icabı."

Birden gardım alan Cecilia "Ne demek istiyorsun?" dedi.

“İlk karşılaştığımız günü hatırlıyor musun, Ocak ayında beni ziyarete geldiğin günü? Sana konuştuklarımızın off the record olduğunu ve eğer aksi olursa seni önceden uyaracağımı söylemiştim. HarrietTe ilgili.”

Cecilia’nın yüzü öfkeden

kızardı. “Seni kusmuk.”

“Cecilia, seninle konuşmamı gerektirecek bilgilere ulaştım.”

Cecilia bir adım geriledi.

“O lanet olası Harriet avının, Henrik için bir çeşit terapiye dönüştüğünü hâlâ anlayamadm mı? Belki de yalnızca bu nedenle ölmek üzere olduğunu, hayallere ve sahte ümitlere kapılmaması gerektiğini?”

“Belki bu Henrik için bir hobi ama şimdi ben otuz beş senedir ulaşılamamış bilgilere ulaştım. Cevaplanmamış bir sürü soru var ve Henrik beni bunun için tuttu.”

“Eğer Henrik ölürse bu araştırma hemen son bulur. Sen de kuyruğunu kıçına kıstırıp, burnunu çeke çeke gidersin,” dedi Cecilia Vanger ve hızla uzaklaştı.

Her yer kapalıydı. Hedestad neredeyse terk edilmiş gibiydi. Belli ki herkes Yaz Ortası Bayramı şenlikleri için yazlıklarına çekilmişti.

Mikael en sonunda açık bir yer bulabildi, Şehir Oteli’nin terası.

Kahve ve sandviç ısmarlayıp gazeteleri açtı. Dünyada önemli bir şey olmamıştı.

Gazeteleri bir kenara bırakıp Cecilia Vanger’i düşünmeye başladı.

Kaybolduğu gün, Harriet’in odasının penceresini açanın Cecilia olabileceğine dair şüphelerini ne Henrik ne de Frode ile paylaşmıştı.

Onu şüpheli ilan etmekten imtina etmişti, belki de zarar vermek isteyeceği son kişi oydu. Ama er ya da geç bu soru cevaplanmalıydı.

Bu konuyu bir kenara bırakma ve Yaz Ortası akşamını Vanger ailesinden başka bir konuyla geçirme kararı vermeden önce bir saat düşündü. Telefonu suskundu. Erika uzaklarda bir yerlere gitmiş, kocasıyla hoşça vakit geçiriyordu ve Mikael'in konuşabileceği başka kimse de yoktu.

Öğleden sonra dört civarında Hedeby'e döndü ve bir karar daha verdi; sigarayı bırakacaktı. Askerliğini yaptığı günden beri -

VVennerström olayı yaşanana kadar- düzenli bir şekilde, Söder Mâl arstrand kıyılarında koşmuş, spor yapmıştı. Cezaevine girdikten sonra, daha çok bir terapi olarak, yeniden ağırlık çalışmaya başlamış, cezaevinden çıktıktan sonraysa neredeyse hiç egsersiz yapmamıştı. Şimdi yeniden başlamanın vakti gelmişti. Kararlı bir şekilde spor giysilerini giydi ve Gottfried'in kulübesine doğru hafif bir koşuya başladı, İstihkam'a doğru döndü ve oldukça engebeli bir patikaya girdi. Askerlikten beri kır koşusu yapmamıştı ama düz alanda koşmaktansa ormanlık alanda koşmayı her zaman daha çok sevmişti. Östergârden çiftliğini çevreleyen çitler boyunca koşarak köye geri döndü. Kulübesine adım attığında her tarafı çizilmiş, nefesi kesilmişti.

Saat altı civarında duşa girdi. Duştan sonra patates haşladı, hardal ı ringa balığı, yumurta ve yeşil soğanlı sandviç hazırlayıp verandadaki külüstür masaya kuruldu. Bardağına şnaps doldurup kendi kendine kadeh kaldırdı. Val McDermid'in The Mermaids Singing adlı polisiyesini okumaya başladı.

Saat yedi civarında onu ziyarete gelen Dirch Frode, ağır gövdesini Mikael'in karşısındaki sandalyeye yerleştirdi. Mikael ona da bir bardak şnaps doldurdu.

“Bugün duyguları ayağa kaldırmışsın,” dedi Frode. “Sanırım öyle oldu.” “Birger Vanger kibirli bir maskaradır.” “Biliyorum.”

“Ama Cecilia öyle değildir ve sana ateş püskürüyor.” Mikael başını sal adı.

“Beni, ailenin işlerine burnunu sokmayı bırakmanı söylemekle görevlendirdi.”

“Anlıyorum. Peki, sen ne diyorsun?”

“Bana göre Henrik’in senden istediği şeyler çok açık. Seninle yaptığımız sözleşmede formüle ettiğimiz talimatlar, o değiştirmediği sürece yürürlüktedir. Ben senden, sözleşmede belirtilen görevleri yerine getirmen için elinden geleni yapmanı bekliyorum.”

Mikael başını gökyüzünde toplanmaya başlayan yağmur bulutlarına çevirdi.

“Hava bozuyor,” dedi Frode. “Eğer fırtına koparsa, senin arkanda olacağım.” “Sağ ol.”

Bir süre sessizce oturdular.

“Biraz daha içki alabilir miyim?” diye sordu Frode.

Dirch Frode ayrıldıktan yalnızca birkaç dakika sonra, Martin Vanger arabasını misafir kulübesinin karşısındaki yolun kenarına park etti.

Mikael’e doğru yönelip selam verdi. Martin’in Yaz Ortası Bayramı‘nı kutlayan Mikael, bir bardak içki ister misin, diye sordu.

“Teşekkür ederim ama içmesem daha iyi olur. Yalnızca elbiselerimi değiştirmek için geldim. Tekrar şehre döneceğim, Eva’yla buluşacağız.” Mikael bir süre bekledi.

“Cecilia’yla konuştum. Şimdi biraz sinirli, Henrik ve o birbirlerine çok yakınlar. Umarım onun kusuruna bakmazsın… Hoş olmayan bir şeyler söylerse.” “Ben Cecilia’yı çok seviyorum.”

“Biliyorum. Ama bazen aptal ık yapabilir. Yalnızca geçmişi karıştırmandan hoşlanmadığını bilmeni istedim.”

Mikael iç çekti. Görünüşe göre Henrik’in onu niçin işe aldığını bütün Hedestad biliyordu. “Bu konuda sen ne düşünüyorsun?”

Martin iki elini yanlarına açh.

“Henrik yıl ardır Harriet olayıyla ilgileniyor, bu onun için bir takıntı oldu. Bilemiyorum… Harriet benim kız kardeşimdi ama bir biçimde de benden çok uzaktı. Dirch Frode seninle, ancak Henrik’in iptal edebileceği bir

sözleşme imzalandığını söylüyor ve bence, şu içinde bulunduğu durumda bu sözleşmenin iptali ona yarardan çok zarar verir.”

“Yani

devam

etmemi

istiyorsun?” “Bir yere ulaştın

mı?”

“Üzgünüm, Martin. Eğer Henrik’in izni olmadan sana bir şey anlatırsam sözleşmeyi ihlal etmiş olurum.”

“Anlıyorum,” diyen Martin birden gülümsedi. “Henrik biraz komplo teorisyenidir. Senden yalnızca onu boş yere ümitlendirmemeni rica ediyorum.”

“Bunu yapmayacağıma söz veriyorum. Ona yalnızca ispat edebildiğim şeyleri sunacağım.”

“İyi. Yeri gelmişken, düşünmemiz gereken başka bir sözleşme daha var. Henrik hasta olduğu ve Mil enıııum’un yönetimindeki görevlerini yerine getiremeyeceği için bu işi ben üstleneceğim.”

Mikael dikkat kesildi.

“Sanırım bir toplantı yapıp bu durumu gözden geçirmemiz gerekecek.”

“İyi fikir. Ama bildiğim kadanyla bir sonraki yönetim kurulu toplantısının 1 Ağustos’ta yapılması zaten karara bağlandı.”

“Biliyorum ama belki daha erken bir tarihe almalıyız.” Mikael nazik bir şekilde gülümsedi.

“Mümkün ama ben bunu tartışmak için doğru adres değilim.

Dergideki görevimi Aralık ayında bıraktım ve yönetimde olan sizler üzerinde bir etkim yok. Bu konuyu Erika BergerTe tartışmanı öneririm."

Martin Vanger böylesi bir cevap beklemiyordu. Bir süre düşündükten sonra:

"Sanırım haklısın," dedi. "Erika'yla konuşacağım."

Hoşçakal yerine, Mikael'in omzuna hafifçe vurdu ve arabasına binip gitti.

Mikael düşünceli gözlerle, uzaklaşan arabayı izledi. Açıkça ifade edilmiş bir şey yoktu ama bariz bir tehdit kokusu da sezilmiyor değildi. Martin Vanger terazinin bir kefesine Mil ennium"u koymuştu.

Mikael bir kadeh daha içki aldı ve yeninden Val McDermid'e döndü.

Saat dokuz civarında sarman kedi tekrar ortaya çıkarak Mikael'in ayağına sürtünmeye başladı. Mikael kedinin kulağımn arkasını kaşırken:

"Şu Yaz Ortası akşamında bizden başka sıkılan yok, değil mi?"

dedi.

Yağmur damlaları düşmeye başladığında Mikael içeri girip uzandı. Kedi dışarıda kalmayı tercih etmişti.

Lisbeth Salander, Yaz Ortası gününü Kawasaki'sini elden geçirmeye ayırdı. 125 cc hafif sıklet bir şeydi, belki dünyanın en havalı mobileti değildi ama ona aitti ve ancak başa çıkıyordu. Her bir cıvatasını elden geçirerek kendi başına tamir etmiş ve trafiğe çıkabilecek hale getirmişti.

Akşama doğru başına kaskmı takıp, deri giysilerini giydikten sonra Appelviken Huzurevi'ne doğru yola çıktı.

O akşamı huzurevinin bahçesinde annesiyle birlikte geçirdi. Bir parça endişeliydi ve vicdan azabı çekiyordu. Annesi her zaman olduğundan çok daha fazla yabancıydı. Birlikte oldukları üç saat boyunca yalnızca birkaç kelime etmişlerdi, Lisbeth birkaç defa annesinin kiminle konuştuğunun farkında olmadığı duygusuna kapılmıştı.

Mikael birkaç gününü plakası AC harfleriyle başlayan arabayı teşhis etmeye harcadı. Bir sürü sıkıntı yaşadıktan sonra, Hedestad'daki emekli bir tamirciden Ford Aglia olduğunu öğrendi. Böyle bir markanın varlığını ilk defa duyuyordu. Daha sonra trafik şubesinde, araba kayıtlarıyla ilgilenen memurla ilişkiye geçerek, plakası AC3'le başlayan 1966 model Ford AgliaTarın listesini istedi. Memur konuyla ilgili araştırmalar yaptıktan sonra, kayıtlarda bu türden arkeolojik bir kazı yapmanın mümkün olduğunu, ancak zaman almasının yanı sıra, bir parça da kişilerin gizliliği yasasını çiğnemek gerektiğini söyledi.

Yaz Ortası Bayramı tatilinden birkaç gün sonra Mikael, Frode'nin eşinden ödünç aldığı Volvo'ya bindi ve E4 üzerinden kuzeye doğru yola çıktı. Hızlı araba kul anmayı hiçbir zaman sevmemişti, şimdi de normal bir hızla direksiyon sal ıyordu. Hârnösandbron yakınlarında mola verip, bir benzinlikte kahve içti.

İkinci durağı Umeâ'yda, bir motelin önünde park edip tabldot yedi.

Sonra bir yol haritası alıp Skel efteâ'ya doğru yoluna devam etti.

Skellefteâ'dan sola dönüp Norsjö yoluna girdi. Oraya akşamüzeri saat altı civarında ulaştı ve Norsjö Oteli'nde bir oda tuttu.

Ertesi gün erken saatlerde araştırmalarına başladı. Norsjö Kereste Fabrikası'nın telefonu kataloglarda yoktu. Resepsiyonda duran yirmili yaşlardaki kız da böyle bir fabrikanın varlığından habersizdi. “Kim bilebilir?”

Kız şaşkın bir ifadeyle bir süre bekledikten sonra, telefon açıp babasına soracağını söyleyerek gözden kayboldu. İki dakika sonra geri geldiğinde, fabrikanın 1980 başlarında kapanmış olduğunu söyledi. Eğer Mikael bu fabrika hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsa Burman adında biriyle konuşmalıydı. Ustabaşı olarak o fabrikada çalışmış olan Burman, Solvândan Sokağı'nda oturuyordu.

Norsjö bir ana caddenin etrafına kurulmuş küçük bir kasabaydı.

Kasabanın bütün dükkanları bu caddenin üzerindeydi ve bütün sokaklar da bu caddeye açılıyordu. İsabetli bir fikirle bu caddeye Büyük Cadde adı verilmişti. Kasabanın doğu girişinde küçük bir endüstri bölgesi ve bir de hara vardı. Baü çıkışındaysa güzel, ahşap bir kilise. Ayrıca kasabada biri Misyoner, diğeri de kutsal ruhun belaları def edici gücüne inanan Kutsal Ruh Kilisesi olmak üzere iki kilise daha vardı. Otobüs durağındaki reklam panosuna Av Müzesi ve Kayak Müzesi'nin reklam afişleri asılmıştı. Yaz Ortası şenliklerinde asıldığı bel i olan, Veronika adlı şarkıcının konser afişi de hâlâ duruyordu. Kasabanın bir tarafından diğerine yirmi dakikada yürünebilirdi.

Solvândan Sokağı, Mikael'in kaldığı otele yaklaşık beş dakika uzaklıkta, müstakil evlerden ibaret bir sokaktı. Mikael, Burman'ın kapısını çaldığında açan olmadı. Saat sabahın sekiz buçuğuydu, Burman ya işe gitmiş ya da eğer emekliyse, bir iş için dışarı çıkmış

olabilirdi.

Mikael'in ikinci durağı Büyük Cadde üzerindeki nalburiye dükkanıydı. Norsjö'de yaşayan biri mutlaka herhangi bir şekilde nalburiye dükkanına uğramıştır diye düşünmüştü Mikael. Dükkanda iki satıcı vardı; Mikael sormak için daha yaşlısına, el ilerinde gösteren adama yöneldi.

"Merhaba, 1960Tı yıl arda burada oturduklarım düşündüğüm bir çifti arıyorum. Adam, Norsjö Kereste Fabrikası'nda çalışmış olabilir.

Çiftin adları ne bilmiyorum ama elimde 1966 yılında çekilmiş iki fotoğrafları var."

Adam fotoğrafları uzun süre ve dikkatle inceledikten sonra başını iki yana sal ayarak ne kadını ne de erkeği tanımadığım söyledi.

Mikael öğle yemeği olarak otobüs durağının yanındaki büfede sosis ekmek yedi. O zamana kadar belediye, kütüphane ve eczanede de şansım denemişti. Yemeğini yedikten sonra araştırmaya devam etti. Polis karakolunda kimse yoktu. Mikael rasgele yaşlı insanlara da sormaya başladı. Sorduğu iki yaşlı kadın fotoğraftaki çifti tanımıyorlardı ama iyi bir tavsiyede bulundular.

“Fotoğraflar 66 yılında çekildiğine göre, bu çift altmışlı yaşlarda olmalı. En iyisi, Solbacke Sokağı‘ndaki yaşlılar evine sorun.”

Mikael yaşlılar evinin resepsiyonunda duran otuzlu yaşlardaki kadına kendini tanıttıktan sonra, orada bulunma nedenini anlattı.

Kadın gözlerini kısarak Mikael’i şüpheyle süzdükten sonra isteğini kabul etti. Önüne düşüp, yaşlıların vakit öldürdükleri salona götürdü.

Mikael yarım saat boyunca yetmiş ve üzeri yaşlardaki insanlara fotoğrafları gösterdi. Hepsi de yardımsever insanlardı ama içlerinden hiçbiri, 1966 yılında Hedestad’da çekilmiş olan fotoğraflardaki çifti tanımıyordu.

Saat beş civarında tekrar Solvândan Sokağı‘na gitti ve Burman’ın kapışım bir kez daha çaldı. Bu defa daha şanslıydı. İkisi de emekli olan Bay ve Bayan Burman evlerine dönmüşlerdi. Mikael’i mutfağa davet ettiler. Bayan Burman kahve suyu koyarken, Mikael ziyaretinin nedenini anlattı. Diğerlerinde olduğu gibi, bu girişiminden de sonuç alamadı. Bay Burman başını kaşıdı, piposunu yaktı, resimleri dikkatle inceledi ve bir süre sonra resimlerdeki çifti tanımadığını söyledi. Çift birbirleriyle Norsjö bölgesinin diyalektiyle konuşuyor, Mikael onları anlamakta zaman zaman güçlük çekiyordu. Bayan Burman, fotoğraflardaki kadın üzerine yorum yaparken, kıvırcık saçlı yerine, ‘dağınık kafa’ diyordu.

“Evet, arabanın camındaki pulun fabrikaya ait olduğu konusunda çok haklısın,” dedi Bay Burman kansına. “Bunu ayırt edebildiğin için çok zekisin ama sorun şu ki bu pul ardan doğudan batıya her tarafta var. Fabrikadan kereste alanlara, doğramacılara, makinistlere ve başka bir sürü insana dağıttık.”

“Bu çifti bulmak sandığımdan da zormuş,” dedi Mikael. “Onları niçin bulmak istiyorsun?”

Mikael soranlara gerçeği anlatma kararı vermişti. Fotoğraftaki çift konusunda söyleyeceği her yalan güvensizliğe yol açacak ve durumu daha da karıştıracaktı.

“Uzun bir hikâye. 1966’da Hedestad’da vuku bulan bir olayı araştırıyorum. Zerre kadar bir ihtimal de olsa, bu çiftin olayı aydınlatabileceğini düşünüyorum. Bu çift şüpheli değil. Ayrıca el erinde bir suçun çözümüne yarayabilecek kanıt olduğunu bile bilmiyorlar.”

“Bir suç? Ne tür bir suç?”

“Üzgünüm ama bundan daha fazlasını anlatamam. Birinin birdenbire ortaya çıkıp, kırk yıl önce çekilmiş bir fotoğraftaki insanları aramasının çok tuhaf bir şey olduğunun farkındayım ama henüz çözülemeyen bu olaya ilişkin, son

günlerde yeni ipuçları açığa çıktı.”

“Anlıyorum. Bel i ki olağanüstü bir işin peşindesin.” “Kereste fabrikasında kaç kişi çalışıyordu?”

“Normal zamanlarda kırk kişi. Ben 1950’li yıl arın ortalarında, on yedi yaşındayken işe başladım ve fabrika kapanana kadar da çalıştım. Sonra da nakliye işine girdim.” Burman bir süre düşündü.

“Resimdeki adamın bizim fabrikada çalışmadığını kesinlikle söyleyebilirim. Belki nakliye işinde çalışmıştır ama öyle de olsa tanımam gerekirdi. Tabi bir ihtimal daha var; babası ya da bir akrabası fabrikada çalışmıştır ve fotoğraftaki araba da onlardan birinindir.”

“Anlıyorum. Bir sürü ihtimal var. Bu konuda kimlerle konuşabilirim, bir önerin var mı?”

“Var,” dedi Burman. “Yarın öğleden önce bana uğra, şöyle bir dolaşıp birkaç morukla konuşuruz.”

Lisbeth Salander, bir anlamda metodolojik bir sorunla karşı karşıyaydı. Kişiler hakkında bilgi toplama konusunda uzmandı. Ama bunu hayatta olan insanların kimlik ve vergi numaralarından hareketle yapardı. Eğer araştırma yaptığı kimse, bilgisayar kayıtlarında varsa -ki herkes kayıtlıydı-onun ağına düşmekten kurtulamazdı. Söz konusu kişinin internet bağlantısı, elektronik posta adresi ve kendine ait bir sitesi varsa, bu kişinin bütün sırlarına

ulaşabilirdi. Şimdiye kadar araştırdığı insanların neredeyse tamamının bilgilerine internet üzerinden ulaşmıştı.

Mikael'in ona verdiği iş bütünüyle farklıydı. Üstlendiği görev, en basit deyimiyle, elindeki çok zayıf bilgilerle dört insanın kimliklerine ulaşmaktı. Üstelik bu insanlar yıl arca önce ölmüşlerdi ve büyük ihtimal bilgisayar kayıtları da yoktu.

Mikael, Rebecka Jacobsson olayına dayanarak, bu dört kişinin de bir cinayete kurban gittiğini ileri sürüyordu. Yani bu durumda sonuca bağlanmamış polis araştırmalarına ulaşmak gerekiyordu. Bu cinayetlerin, 1966 yılında işlenmiş olabileceği tezinin dışında da, ne zaman ya da nerede işlendiğine dair hiçbir bilgi yoktu. Lisbeth, şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı bir durumla karşı karşıyaydı. Bu işin altından nasıl kalkacağım?

Lisbeth bilgisayarını açtı ve www.google.com arama motoruna bağlandı, arama sözcüğü olarak (Magda) + (cinayet) yazdı.

Yapabileceği en basit arama tarzı buydu. Şaşırarak karşısına bir sürü soruşturma vakasının çıküğmı gördü. İlk olarak Karlstad'da yayın yapan Vârmland TV kanalının 1999 yılında Vârmland cinayetleri başlığı ile yayınladığı yayın serisini kontrol etti. Daha sonra Vârmland Folkblad adlı gazetede kısa bir tanıtım yazısı buldu.

Vârmland Cinayetleri serisinde bu akşam, Karlstad polisinin yıl arca uğraşıp çözemediği, Ranmotrask'de işlenen Magda Lovisa Sjöberg cinayeti ele alınıyor. 1960 Nisan'ında, bir çiftçinin eşi olan 46

yaşındaki Lovisa Sjöberg, vahşi bir cinayete kurban gitti. Muhabir Claes Gunnar, kurbanın son saatlerini ve polisin katili bulmak için gösterdiği sonuçsuz çabayı masaya yatıracak. İşlendiği zaman büyük bir infiale yol açan bu cinayeti kimin işlemiş olabileceğine dair çeşitli teoriler ortaya atılmıştır. Bu gün saat 20.00'da yayınlanacak programa, gençliğinde bu cinayeti işlemekle suçlanmış olan maktulün yeğeni katılarak, bu suçlamaların hayatını nasıl mahvettiğini anlatacak.

Ama işine yarayacak asıl bilgiyi Varmlandskultıtr dergisinde yayınlanan "Lovisa Olayı Bütün Bölgeyi Sarstı" başlıklı makalede buldu. Bu makalenin tamamı internet sayfasına konulmuştu.

Lovisa'nın kocası, orman işçisi Holger Sjöberg'in, işten sonra saat beş civarında eve döndüğünde karışım nasıl bulduğu, saklanamayan bir neşe ve iç gıcıklayıcı bir üslupla anlatılıyordu.

Kadın ağır cinsel şiddete maruz kalmış, bıçaklanmış ve bedenine dirgen saplanarak öldürülmüştü. Cinayet, çiftliğin ahırında işlenmişti.

Cinayetin en dikkat çekici yanı, katilin işini bitirdikten sonra kurbanım dizüstü duracak şekilde, atların olduğu bölmeye bağlamış olmasıydı.

Daha sonra çiftlikteki hayvanlardan birinin, bu bir inekti, boğazına bıçak saplanarak yaralandığını da keşfetmişlerdi.

İlk başta kadının kocasından şüphelenmişler ama adam cinayetin işlendiği saatlerde nerede olduğunu ispat etmişti. Sabahın altısında, iş arkadaşlarıyla birlikte çiftlikten 40 kilometre uzaktaki ormana çalışmaya gitmişti. Lovisa'nın sabah saat on civarında hayatta olduğuna dair kanıtlar vardı, komşu çiftlikten bir kadın o saatlerde onu ziyaret etmişti. Cinayetin işlendiği çiftlikle en yakın komşu çiftlik arasında 400 metrelik bir mesafe vardı. Bu nedenle cinayete ilişkin hiç kimse ne bir şey duymuş ne de görmüştü.

Kadının kocasına dair şüpheler, yok olduktan sonra, polis soruşturması öldürülen kadının yeğeninin üzerinde yoğunlaşmıştı.

Söz konusu şahsın defalarca mahkemelerle başı belaya girmişti.

Sürekli bir para sıkıntısı vardı ve birkaç defa halasından küçük miktarlarda borç almıştı. Olay anında nerede olduğuna dair zayıf kanıtları vardı. Bir süre tutuklu kaldıktan soma, delil yetersizliğinden serbest bırakılmışta. Ama köylülerin çoğu onun suçlu olduğunu düşünüyordu.

Polis, araştırmalarım başka izler üzerinden de sürdürmüştü. Bir süre o bölgelerde görülen bir çerçinin izi sürülmüştü. Söylentilere göre bu adam

hırsızlık turuna çıkmış “o hırsız hynetli çingene”lerden biriydi. Ama bu söylentiler, vahşi cinayetin işlendiği çiftlikten bir şey çalınmamış olmasını açıklayamıyordu.

Bir süre de komşu çiftlikten bir adamın üzerinde durulmuştu.

Yalmz yaşayan bu adam, gençliğinde arkasında homoseksüel bir ilişki olduğu iddia edilen bir cinayet nedeniyle sorgulanmışta. O

zamanlar eşcinsel ik bir suçtu. Çevre ahalisine göre bu adamın

“tuhaf” bir ünü vardı. Ama büyük ihtimal homoseksüel olan bir adamın, niçin bir kadına cinsel saldırıda bulunup öldürmüş

olabileceğinin de bir açıklaması yoktu. Bu soruşturmaların hiçbirinden bir sonuç çıkmamışta.

Lisbeth Salander, Harrief in telefon defterindeki listeyle bu cinayet arasında açık bir bağ bulunduğunu düşünüyordu. Tevrat’tın Levililer bölümünden yapılan alıntı şöyleydi: 20:16—“Bir kadın cinsel ilişki kurmak amacıyla bir hayvana yaklaşırsa, kadını da hayvanı da kesinlikle öldüreceksiniz. Ölümü hak etmişlerdir.”

Bir çiftlik ahırında öldürülen ve atların olduğu bölüme bağlanan bu kadımn adımn Magda olması bir tesadüf olamazdı.

Bir tek sorun, Harriet’in telefon defterine kadımn adım niçin Lovisa değil de Magda diye kaydettiğiydi. Magda, kadının ön adıydı ve radyo programlarının ilan edildiği sayfaya kadının tam adı yazılmamış olsaydı, Lisbeth bu olayı gözden kaçırabilirdi.

Bu durumda en önemli soru: 1949 yılında işlenen Rebecka ve 1960 yılında işlenen Magda Lovisa cinayetiyle, Harriet’in kaybolması arasında bir bağ olup olmadığıydı. Eğer böyleyse, Harriet bu cinayetler arasındaki bağı nasıl kurmuştu?

Burman, Mikael’i Norsjö‘nün içinde yorucu bir cumartesi gezisine çıkarttı. Öğleden önce Burman’ın evine yürüyüş yolu mesafesinde oturan,

fabrikanın beş eski işçisini ziyaret ettiler. Bunlardan üçü Norsjö‘nün merkezinde, diğer ikisi d kenar mahal esi Sörbyn’de oturuyorlardı. Ziyaret ettikleri herkes onlara kahve ikram edip, fotoğraflara dikkatle baktılar ve fotoğraflardaki kişileri tanımadıklarını söylediler.

Burman ailesinin evinde basit bir öğle yemeği yedikten sonra, bu defa arabayla tur atmaya başladılar. Daha önce kereste fabrikasında çalışanların oturduğu, Norsjö civarındaki dört köyü ziyaret ettiler.

Burman her yerde sıcak bir şekilde karşılanıyordu ama işe yarar bir bilgiye ulaşamadılar. Mikael, Norsjö‘ye yaptığı seyahatin boşuna olduğunu düşünerek umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı.

Öğleden sonra dört civarında, Norsjö‘nün kuzeyindeki Norsjöval en’de kırmızı bir çiftlik evinin önüne arabasını park eden Burman, Mikael’i fabrikadan emekli hızarcı ustası Henning Forsman’la tanışürdı.

“Tabi ya, bu Asar Brânnlund’un delikanlısı,” dedi Henning Formsan, Mikael’in gösterdiği fotoğrafa bakar bakmaz. Bingo.

“Öyle mi, şimdi bu Assar’m oğlumu?” dedi Burman. Mikael’e döndü “Bizim müşterimizdi,” diye ekledi. “Onu nerede bulabiliriz?”

“Delikanlıyı mı? Oo, kazı yapman gerekecek. Adı Gunnar, Boliden’e çalışıyordu. 1970 yılında bir dinamit kazasında öldü.”

Kahretsin.

“Ama karısı hâlâ yaşıyor; resimdeki kadın. Adı Mildred, Bjursele’de yaşıyor.” “Bjursele?”

“Bastutrâsk yolundan on kilometre uzakta. Köyün girişindeki, o uzun, kırmızı boyalı harap binalardan birinde oturuyor. Sağdan üçüncü binada. Onları çok iyi tanırım.”

“Merhaba, adım Lisbeth Salander. 1900’lü yıllarda kadınlara karşı kul anılan şiddet konusunda bir tez hazırlıyorum. Tezim için, Landskrona polis merkezini ziyaret edip 1957 yılında gerçekleşmiş

bir olayla ilgili polis tutanaklarını okumak istiyorum. Kırk beş

yaşındayken bir cinayete kurban giden Rakel Lunda olayıyla ilgili. Bu tutanakların bugün nerede bulunduğuna dair bir fikrin var mı?”

Bjursele, Vâsterbotten kırsalında reklam afişi gibi bir yerdi. Köy gölün bir tarafına, birbirine çok yakın yarım ay gibi sıralanmış yirmi evden ibaretti. Köyün tam ortasında bir yol ayrımı ve iki tabela vardı.

Tabelanın biri Hemmingen’i -11 km- diğeri de Bastutrâk’i -17 km- gösteriyordu. Yol ayrımının hemen yanında küçük bir köprü vardı.

Köprünün altından geçen ırmak, Bjur Irmağı olmalıydı. Yazın en sıcak günleriydi ve her yerde bir tablo güzel iği vardı.

Mikael arabasını, sağdan üçüncü evin çaprazındaki, artık kapanmış olan Konsum mağazasının bahçesine park etti. Evin kapısını çaldı ama evde kimse yoktu. Hemmingen’e doğru bir saat yürüdü. Irmağın coşkuyla aktığı bir yerden geçti. İki kedi ve bir karacaya rastladı ama geri dönene kadar hiç kimseyle karşılaşmadı.

Mildred Brânndlund hâlâ eve dönmemişti.

Köprünün yanındaki bir direğe yapıştırılmış, BTCC’ye davet eden bir bildiri gördü, bunu Bjursele Tukting Car

Championship 2002 olarak yorumladı. Buz tutmuş bir gölün üzerinde, birbirlerini saf dışı bırakana kadar araba çarpışürmak bir çeşit kış eğlencesi olmalıydı.

Mikael akşamın dokuzuna kadar bekledikten sonra pes etti ve Norsjö‘ye döndü. Gecikmiş akşam yemeğini yedi, yatağa uzanıp Val McDermid’m son bölümünü okudu. Ürperticiydi.

Akşam saat on civarında Lisbeth Salander, Harriet Vanger’in listesindeki isimlerden birine daha ulaştı. Saatler süren bir araştırmadan ve bulduklarını ince eleyip sık dokuduktan sonra bu sonuca ulaşmıştı.

Kestirme bir yol bulmuştu. Fail eri bulunmamış cinayetler hakkında aralıklarla yayınlanmış makaleler vardı. Bir akşam gazetesinin ekinde, 1999 yılında, ‘Aramızda Serbestçe Dolaşan Kadın Katilleri Var’ başlığıyla yayınlanmış bir makale buldu. Makale genel bir özet yapmıştı ama dikkat çekici cinayetlere ilişkin isim ve resimler vardı. Nortâlye’de Solveig olayı, Norrköping’de Annita, Helsingborg’de Margareta cinayetleri ve daha birçok cinayet ele almıyordu.

Anlatılan en eski olay 1960 yıl armdandı. Bu yıl arda işlenen hiçbir cinayet, Lisbeth’in Mikael’den aldığı listedekilere uymuyordu. Ama Lisbeth’in dikkatini çeken bir olay vardı.

1 Haziran 1962’de Göteborg’da oturan Lea Person adlı otuz iki yaşındaki bir fahişe, annesini ve annesinin bakımını üstlendiği oğlunu görmek için Uddeval a’ya gitmişti. Orada birkaç gün kalmış, bir pazar akşamı annesini kucaklayıp hoşçakal dedikten sonra, Göteborg’a giden trene binmek için evden çıkmıştı. İki gün sonra, terk edilmiş bir endüstri bölgesindeki bir konteynırm arkasında cesedini bulmuşlardı. Lea’ya tecavüz edilmiş ve ağır işkence yapılmıştı.

Büyük bir infiale yol açan bu cinayet gazetede tefrika edilmiş ama katil bulunamamışü. Harriet’in listesinde Lea diye biri yoktu, ayrıca bu cinayet Tevrat’tan yaptığı alıntılara da uymuyordu.

Bununla birlikte Lisbeth’in antenlerini dikmesine neden olan tuhaf bir durum vardı. Lea’nın cesedinin on metre uzağında, içinde güvercin olan bir çiçek saksısı bulmuşlardı. Güvercinin boynu, saksının altındaki delikten geçirilen bir iple bağlanmış, saksı da iki tuğla arasında yakılan bir ateşin üzerine konulmuştu. Güvercine yapılan eziyetle, Lea cinayeti arasında ilişki olduğunu kanıtlayacak bir şey yoktu; çocukların iğrenç ve zalim oyunlarından biri olabilirdi ama basın bu olayı ‘Güvercin Cinayeti’ başlığıyla duyurmuştu.

Lisbeth Salander Kutsal Kitabı hiç okumamıştı, ayrıca evinde de yoktu ama o akşam Högalind Kilisesi’ne gitti ve biraz dil dökerek bir Kutsal Kitap ödünç aldı. Kilisenin önündeki bir banka oturdu ve Levililer bölümünü okumaya başladı. On ikinci bölümün sekizinci ayetine geldiğinde kaşlarını

çattı. Bu bölüm çocuk doğurduktan sonra, annenin arındırılmasını anlaüyordu.

Eğer kadının kuzu alacak gücü yoksa, biri yakmalık sunu, öbürü günah sunusu olmak üzere iki kumru ya da iki güvercin yavrusu getirecek. Kahin kadını arıtacak ve kadın temiz ayılacaktır.

Lea, Harriet Vanger'in telefon defterinde pekâlâ Lea 31208 olarak kaydedilmiş olabilirdi.

Lisbeth Salander birden, daha önce yapmış olduğu hiçbir araştırmanın, şimdi üstlendiği kadar çok boyutlu olmadığının ayrımına vardı.

Mikael pazar günü saat dokuzda kapışım çaldığında, ikinci evliliğinden sonra soyadı Berggren plan Mildred Brânnlund kapıyı açtı. Fotoğrafta olduğundan yaklaşık kırk yıl daha yaşlı ve aynı ölçüde kilolu görünse de Mikael onu hemen tanıdı.

"Merhaba, adım Mikael Blomkvist. Siz de Mildred Berggren olmalısınız."
"Evet, benim."

"Bu saatte kapınızı çaldığım için özür dilerim ama açıklaması oldukça zor olan bir konu için izinizi sürdüm," Mikael gülümsedi.

"İçeri girip biraz zamanınızı alabilir miyim?"

Kocası ve otuz beş yaşındaki oğlu da evde olan Mildred, çok tereddüt etmeden Mikael'i içeri davet edip mutfağa aldı. Mikael mutfaktakilerin elini sıktı. Son yirmi dört saatte, daha önce hiç içmediği kadar kahve içmişti ama bu durumda kahve teklifini geri çevirmenin pek de nazik bir davranış olmayacağını biliyordu. Mildred kahve fincanlarını masaya koyduktan sonra oturdu ve Mikael'e nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Mikael onun Norsjö diyalektini anlamakta güçlük çektiği için, Mildred standart İsveççe'yle sorusunu tekrarladı.

Mikael derin bir nefes aldıktan sonra, "Uzun ve tuhaf bir hikaye,"

dedi. “1 Ekim 1966’da, o zamanki kocan Gunnar Brannlund’la birlikte Hedestad’daymışınız.”

Mildred şaşırmıştı. Başını sal ayarak onaylamadan önce, Mikael İstasyon Caddesi’nde çekilmiş fotoğrafı masaya koyana kadar bekledi.

“Bu fotoğraf o gezide çekilmiş. Hatırladınız mı?” “Ah, tanrım,” dedi Mildred. “Asırlar önceydi.”

Mildred’in yeni kocası ve oğlu da yanma oturmuş fotoğrafa bakıyorlardı.

“Balayı seyahatine çıkmıştık. Arabayla… Stockholm ve Sigtuna’ya gitmiştik. Eve dönerken de bir yerlerde durmuştuk. Hedestad mı demiştin?”

“Evet, Hedestad. Bu fotoğraf yaklaşık saat bir civarında çekilmiş.

Seni bulmak için çok çaba sarf ettim, inanın çok kolay olmadı.”

“Eski bir fotoğrafımı buluyorsun ve beni aramaya başlıyorsun.

Bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyorum.”

Mikael park yerinde çekilmiş olan fotoğrafı da masaya koydu.

“Daha sonraki saatlerde çekilmiş olan bu fotoğraf sayesinde izini sürebildim.”

Mikael, arabanın arka camına yapıştırılmış olan Nörsjö Kereste Fabrikası pulu üzerinden, Burman’a nasıl ulaştığını, onun aracılığıyla Norsjöval en’de yaşayan Henning Forsman’ı nasıl bulduğunu ve nasıl oraya geldiğini anlattı.

“Sanırım böylesi bir araştırma için iyi bir nedenin vardır.”

“Evet. Senin biraz yan tarafında duran bu kız, Harriet Vanger. O

gün ortadan kaybolmuş, genel kanıya göre bir cinayete kurban gitmiş. İzin verirseniz neler olduğunu göstermek istiyorum.”

Mikael iBook’unu çıkarttı, bilgisayarı çalıştırırken nasıl bir bağlantı araştırdığını anlattı. Sonra Harrief in yüz ifadesinin nasıl değiştiğini gösteren fotoğraf serisini izletti.

“Eski resimleri incelerken seni keşfettim. Elinde bir fotoğraf makinesiyle Harriet’in biraz çaprazında duruyorsun. Fotoğraf makinenin objektifi onun baktığı yöne çevrilmiş gibi. Orada ne gördüyse, o şey Harriet’in yüz ifadesinin değişmesine neden olmuş.

Bir mucize beklediğimin farkındayım ama ziyaretimin sebebi belki sende o gün çekilmiş fotoğrafların olabileceği umudu.”

Mildred’in üzüntülerini belirterek fotoğrafların uzun yıl ar önce kaybolduğu, film rulolarının hiçbir zaman tabettirilmediği ya da fotoğrafları çöpe attığını söylemesine kendini hazırlamıştı Mikael.

Ama Mildred açık mavi gözlerini Mikael’e dikti ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, tatil fotoğraflarını elbette sakladığını söyledi.

Bir odaya gitti ve birkaç dakika sonra içinde bir sürü fotoğraf albümünün olduğu bir kutuyla geri döndü. Tatil fotoğraflarını bulmaları biraz zaman aldı. Hedestad’da çekilmiş üç fotoğraf vardı.

Ana caddeyi gösteren fotoğraf bulanıktı. Bir fotoğrafta Mildred’in eski kocası, diğerinde de yürüyüş alayına katılmış olan palyaçolar vardı.

Mikael fotoğrafları hevesle incelemeye başladı. Ama fotoğraflar hiçbir şey söylemiyordu.

20. BÖLÜM

1 TEMMUZ SALI, 2 TEMMUZ ÇARŞAMBA

Mikael Hedestad’a döndüğü günün sabahı ilk iş olarak, Henrik’in durumunu öğrenmek için Dirch Frode’ye gitti. Geride bıraktıkları hafta içinde yaşlı adamın sağlığı dikkate değer ölçüde iyileşmişti.

Hâlâ biraz kırılgan ve halsizdi ama yatağında doğrulabiliyordu.

Durumu artık o kadar kritik değildi.

“Tanrıya şükür,” dedi Mikael. “Meğerse onu çok seviyor-muşum.”

Dirch Frode başını sal adı. “Biliyorum. Henrik de seni seviyor.

Norland seyahati nasıl geçti?”

Başarılı ama tatmin edici değil. Bunu daha sonra açıklarım. Şimdi sana sormam gereken bir şey var.” “Buyur.”

“Eğer… Henrik ölürse, Mitiennİum’a ne olur?” “Hiçbir şey. Yönetime Martin girer.” “Peki, Harriet olayının peşini bırakmazsam, Martin’in Mil enniıım’a zarar verme olasılığı var mı?” Dirch Frode, Mikael’e keskin bir bakış fırlatü. “Ne oldu?” “Henüz olan bir şey yok.”

Martin, Yaz Ortası Bayramı‘nm akşamı Martin’le yaptığı konuşmayı anlattı.

“Norsjö‘den buraya dönerken Erika telefon açtı. Martin onu arayıp, bana mutlaka yazı işlerinde olmam gerektiğini söylemesini rica etmiş.”

“Anlıyorum. Tahminimce ona bunu Cecilia söyletmiştir. Ama Martin’in sana baskı yapacağım hiç sanmam. Bu konuda çok dürüsttür. Ayrıca, unutma ki Mil enniıım’un hissesini satın alırken kurduğumuz küçük şirketin yönetiminde ben de varım.” “Peki nazik bir durum ortaya çıkarsa senin tavrın ne olur?” “Sözleşmede ne yazıyorsa ona bağlı kalırım. Ben Henrik adına çalışıyorum. Onunla kırk beş yıldır arkadaşız. Bu tür konularda aramızda tam bir uyum vardır. Eğer Henrik ölürse, onun kurmuş olduğumuz şirketteki payı Martin’e değil bana kalır. Dört yıl boyunca Millenniım’a. arka çıkmak için su geçirmez bir sözleşmeyle bağlandık. Eğer Martin bir hınzırlık yapmak isterse -ki bunu yapacağım sanmıyorum- büyük ihtimal dergiye verilen reklamların frenine basar.”

“Mil enniıım’un varlığı reklamlara bağlı.”

“Evet, ama bir de şöyle bak… Bu tür ıvır zıvır şeylerle uğraşmak zaman ister. Martin şimdi sanayi cephesinde ölüm kalım savaşı veriyor, günde on dört saat çalışıyor. Başka bir şeyle uğraşmaya vakti yok.”

Mikael bir süre düşündükten sonra:

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi. “Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama şirketin genel durumu nasıl?”

Dirch Frode ciddi bir ifade takındı.

“Birtakım sorunlarımız var.”

“Tamam, fani bir ekonomi muhabiri olarak bunu ben de biliyorum.

Demek istediğim, ne kadar ciddi?” “Aramızda kalacak?” “Kesinlikle.”

“Son haftalarda elektronik endüstrisinden iki büyük siparişi kaybettik ve Rusya pazarından atılmak üzereyiz. Ekim ayında Örebro ve Trolhâttan’da 1600 işçinin işine son vereceğiz. Bundan sonra uzun yıllardır şirkete emek vermiş çok kişiye ikramiye vermeyeceğiz. Kapattığımız her fabrika, şirkete duyulan güvenin içini boşaltıyor.”

“Yani Martin Vanger baskı altında.”

“Üzerinde öküz yüküyle yük var ve yumurta kabuklarının üzerinde yürüyor.”

Mikael eve döndüğünde Erika’yı aradı. Erika yazı işlerinde yoktu, o da Christer MalmTa konuştu.

“Durum şu: Dün Norsjö‘den dönerken Erika telefon açü. Martin Vanger onu aramış ve ondan yazı işlerinde bana çok iş düştüğünü söyleyerek oraya gelmemi sağlamasım istemiş.” “Bana göre de sana çok ihtiyaç var.”

“Anlıyorum. Ama HenrikTe çiğneyemeyeceğim bir sözleşme yapüm. Martin, yaptığım işe son verip buralardan defolmamı isteyen biri adına konuşuyor. Yani burayı terk etmem için öyle bir öneriyle geliyor.” “Anlıyorum.”

“Erika’ya ancak buradaki işlerimi bitirdikten sonra Stockholm’e geleceğimi söyle. Daha önce değil.”

“Senin gibi çılgınını da görmedim. Neyse, dediklerini Erika’ya ileteceğim.”

“Christer. Burada bir şeyler oluyor ve geri basmayı düşünmüyorum.” Christer derin bir iç çekti.

Mikael gidip Martin’in kapısını çaldı. Kapıyı açan Eva Hasel onu sıcak bir ifadeyle karşıladı.

“Merhaba. Martin evde mi?”

Eva’nın cevap vermesine gerek kalmadan elinde çantayla Martin kapıya çıktı. Eva’yı yanağından öptü ve Martin’i selamladı. “Büroya gidiyorum. Benimle konuşmak mı istiyorsun?” “Eğer acelen varsa sonra da konuşabiliriz.” “Şimdi konuşalım.”

“Henrik’in bana verdiği görevi tamamlamadan Stockholm’e dönüp Mil enniıurida çalışmaya başlamayacağım. Bu yılın bitiminden önce beni hesaba katma diye seni bilgilendiriyorum.” Martin bir süre yerinde kımıldandı.

“Anlıyorum. Senden kurtulmak istediğimi düşünüyorsun.” Bir süre sustu, “Mikael, bunu sonra konuşalım. Benim Mil mnium’un yönetiminde oyun oynayacak vaktim yok. Doğrusunu istersen Henrik’in önerisini kabul etmemeliydim. Ama inan ki Mülennium’un yaşaması için elimden geleni yapacağım.”

“Bundan hiç şüphem olmadı,” dedi Mikael nazik bir ifadeyle.

“Eğer önümüzdeki hafta buluşabilirsek, derginin ekonomik durumunu ayrıntılı olarak gözden geçirebiliriz ve olayı nasıl gördüğümü anlatabilirim. Ama hemen bir şey söylemem gerekirse, anahtar kişilerinden birinin Hedeby Adası‘nda tembel tembel oturmasına Müleııniıım”un lüksü yok derim. Bu dergiden hoşlanıyorum ve birlikte gücüne güç katacağımıza inanıyorum ama bunun için çalışmamız gerekiyor. Şimdi bir sadakat sorunu yaşıyorum. Ya Henrik’in dileklerini gerçekleştireceğim ya da Mülennium’un yönetimindeki görevlerimi yerine getireceğim.”

Mikael eşofmanlarını giydi, önce İstihkam’a doğru koşup oradan Gottfried’in kulübesine kıvrıldı ve deniz kanarını izleyerek yavaş

tempoda kulübesine döndü. Dirch Frode bahçedeki masanın üzerine oturmuş onu bekliyordu. Mikael su içip, terini kurulayana kadar da sabırla bekledi.

“Bu sıcakta koşmak pek de sağlıklı değil.”

“Boş versene,” dedi Mikael.

“Yanılmışım. Martini kışkırtan Cecilia değil. Seni katrana ve tüye buladıktan sonra, muhtemelen bir direğe bağlayıp yakmaları için Vanger klanını harekete geçiren Isabel a. Birger de onu destekliyor.”

“Isabel a?”

“O küçük düşünen, kötü kalpli biridir ve insanlardan pek hoşlanmaz. Şimdi nefretini sana yöneltmiş gibi. Sana iş vermesi için Henrik’i aldatan bir dolandırıcı olduğunu ve kalp krizi geçirmesi için heyecanlandırdığını iddia ediyor.” “Buna inanan var mı?”

“Bu tür uğursuz söylentilere inanmaya hazır birileri her zaman vardır.”

“Ben onun kızma ne olduğunu ortaya çıkartmaya çalışıyorum, o ise benden nefret ediyor. Eğer onun yerinde ben olsaydım çok farlı davranırdım.”

Saat iki civarında Mikael’in cep telefonu çaldı.

“Merhaba, adım Conny Torsson. Hedestad Kuriren’nde çalışıyorum. Birkaç soruyu cevaplamaya vaktin var mı? Hedeby Adası‘nda yaşadığınıza dair bir tüyo aldık.”

“Bak sen! Demek ki tüyo makineniz çok ağır işliyor. Ben yılbaşından beri buradayım.”

“Bunu bilmiyordum. Hedestad’da ne yapıyorsunuz?” “Yazıyorum ve bir çeşit ücretli tatil yapıyorum.” “Ne yazıyorsunuz?”

“Üzgünüm. Yayınlandığında okursunuz.”

“Cezaevinden yeni çıktınız…”

“Ee?”

“Belge sahtekarlığı yapan gazeteciler için ne düşünüyorsunuz?”

“Aptal olduklarını.”

“Yani kendinizin de aptal olduğunu düşünüyorsunuz?” “Niçin öyle düşüneyim ki? Ben belge sahtekarlığı yapmadım.” “Ama iftiradan hüküm giydiniz.” “Eee?”

Muhabir Conny Torsson o kadar uzun süre bekledi ki, Mikael onu itelemek zorunda kaldı.

“İftiradan hüküm giydim, belge sahtekarlığından değil.” “Ama belge yayınladınız.”

“Eğer mahkeme kararım tartışmak için aradıysamz, bir yorum yapmayacağım.”

“Gelip sizinle bir söyleşi yapabilir miyim?” “Üzgünüm ama bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.” “Yani mahkeme kararını tartışmak istemiyorsunuz? “Nihayet anlayabildin,” dedi Mikael ve telefonu kapadı.

Bilgisayarın başına geçmeden önce oturup bir süre düşündü.

Lisbeth Salander kendisine tarif edilen yolu izleyerek Kawasaki’sini küçük köprünün üzerinden sürüp Hedeby Adası‘na geçti. Soldaki ilk evin önünde durdu. Dünyamn yolunu gelmişti. Ama ona görev verenler ödeme yaptığı sürece Kuzey Kutbu’na bile giderdi. Ayrıca E

4’de gazlamak da çok zevkliydi. Motorsikletini park etti ve çantasını motorsiklete bağlayan kayışı çözdü.

Mikael kapıyı açıp ona el sal adı. Dışarı çıkıp motorsikletini büyük bir şaşkınlıkla inceledi. Bir ıslık çaldı ve: “Motorsiklete biniyorsun?”

dedi.

Lisbeth Salander bir şey demedi ama motorsikletinin gidonunu tutup gaz pedalına basan Mikael'i dikkatle takip etti. Birinin ona ait bir şeye dokunmasından hoşlanmazdı. Ama Mikael'in yüzündeki haşarı çocuk gülümsemesini, affedici bir neden olarak yorumladı.

Motorsikletle ilgilenenler genelikle onun hafif sıkletine küçümseyici bir ifadeyle bakarlardı.

"On dokuzumdayken benim de motorsikletim vardı," dedi Mikael ve Lisbeth'e döndü. "Geldiğin için teşekkürler. İçeri gel de eve yerleşmene yardımcı olayım."

Mikael yolun karşı tarafındaki NilssonTardan portatif bir yatak alıp çalışma odasına yerleştirmişti. Lisbeth Salander kulübeyi şüpheyle inceledikten sonra, herhangi bir tuzak kokusu sezmediği için rahatladı. Mikael;

"Eğer duş almak istersen," diye banyoyu gösterdi.

"Üzerimi değişeceğim. Bu deri elbiselerden kurtulmalıyım."

"İyi. Sen üzerini değiştirirken ben de akşam yemeği hazırlarım."

Mikael kırmızı şarap sosuyla kuzu pirzolası kızarttı ve Lisbeth duş

alıp elbiselerini değiştirirken, bahçedeki masayı hazırladı. Güneş

batmak üzereydi. Lisbeth ayakları çıplak,

üzerinde siyah bir kombinezon ve yıpranmış, kısa, kort bir şortla dışarı çıktı. Yemek güzel kokuyordu, Lisbeth iki kocaman porsiyon devirdi. Mikael kaçamak ve hayran bakışlarla Lisbeth'in sırtındaki dövmeye bakıyordu.

"Beş artı üç," dedi Lisbeth. "Senin Harrief in listesinde beş olay var.

Bence bu listeye üç olay daha eklenmeliydi."

“Dinliyorum.”

“Yalnızca on bir gündür çalışıyorum, henüz bütün polis araştırmalarına ulaşamadım. Birçok olayın raporları devlet arşivine kaldırılmış, bir kısmı hâlâ polis arşivlerinde. Üç gün boyunca birçok polis bölgesini dolaştım ama daha ulaşmam gereken yerler var.

Listedeki beş olayı da çözdüm.”

Lisbeth masaya, A4 boyutunda yaklaşık yüz sayfalık, bir tomar kağıt koydu ve bunları hızla tasnif etti. “Kronolojik bir sıra izleyelim.”

Mikael’e bir liste verdi.

1949- Rebecka Jacobsson, Hedestad (30112) 1954-Mari Holmberg, Kalmar (32018) 1957- Rakel Lunde, Landskrona (32027) 1960-

(Magda) Lovisa Sjöberg, Karlstad (32016) 1960- Liv Gustavsson, Stockholm (32016) 1962- Lea Person- Uddeval a (31208) 1964-Sara Witt- Ronneby (32109) 1966- Lena Andersson, Uppsala (30112)

“Bu serideki ilk olay 1949 yılında meydana gelen Rebecka Jacobsson olayı gibi görünüyor, bunun ayrıntılarını biliyorsun.

Bulduğum ikinci olay Mari Holmberg olayı. Otuz iki yaşında bir fahişe olan bu kadın 1954 Ekim’inde Kalmar’daki evinde öldürülmüş. Tam olarak ne zaman öldürüldüğünü bilemiyorlar, onu bulana kadar biraz zaman geçmiş. Büyük ihtimal öldürüldükten on gün sonra bulmuşlar.”

“Ve onunla Harriet’in listesi arasında bir bağ buldun?”

“Bağlanmış ve ağır işkence yapılmış ama ölüm nedeni boğulma.

Katil, kadın bağını boğazına tıkamış.”

Mikael Kutsal Kitabın atıfta bulunulan bölümünü okumadan önce bir süre sessizce bekledi. Tevrat, 20:18:

“Eğer biri aybaşı olan bir kadınla yatarsa ve cinsel organının dış

dudaklarını kana boyarsa ve kuyusunu kapatırsa ve kadın kendi kuyusunun kanına bulanma, ikisi de kendi halkı tarafından yok edilecektir.”

Salander başını sal adı.

“Harriet Vanger de aynı bağlantıyı kurmuş. Tamam. Diğeri.” “Mayıs 1957, Rakel Lunde, kırk beş yaşında. Temizlikçi olarak çalışıyormuş, biraz tuhaf bir kadın. Falcılık yapıyormuş. Tarot, el falı türünden şeyler hobisiymiş. Landskrona’nın biraz dışında oldukça ıssız bir yerde oturuyormuş, sabahın erken saatlerinde öldürülmüş.

Cesedi çıplakmış, evin arka bahçesinde çamaşır kurutmak için dikilen direklerden birine bağlanmış. Ağzı bir bantla kapatılmış. Ölüm nedeni taşlanmaymış. Vücudu kırık ve çürüklerle kaplıymış.” “Lanet olsun. Lisbeth, bu çok iğrenç bir şey.”

“Daha da kötüsü var. Harriet’in listesindeki ismin baş harfleri bu kadına uyuyor R.L. İncil’deki alıntıyı buldun mu?”

“Çok açık. Cıncilik yapan ya da ruh çağıran, ister erkek ister kadın olsun kesinlikle öldürülecektir. Onları taşlayacaksınız. Ölümlerinden kendileri sorumludur.”

“Sırada Karlstad’ın dışında Ranmo’da oturan Lovisa Sj öberg var.

Harriet’in Magda olarak kaydettiği kadın. Tam adı Magda Lovisa ama herkes ona Lovisa diyormuş.”

Lisbeth, Karlstad cinayetinin tuhaf ayrıntılarım anlatırken, Mikael dikkatle dinliyordu. Lisbeth sigara yaktığında, Mikael alabilir miyim anlamında paketi işaret etti. Lisbeth paketi onun önüne sürdü. “Yani katil bir hayvana da mı saldırmış?”

“İncil’de işaret edilen ayet, eğer bir kadın hayvanla cinsel ilişkiye girerse ikisinin de öldürüleceğini söylüyor.”

“Ama bu kadının bir inekle seks yapmış olması… Bu imkansız.”

“Kutsal Kitabın buyrukları sözcüğü sözcüğüne yorumlanmış

olabilir. Eğer kadın bir hayvanla içli dışlı olmuşsa yeter, bir çiftçinin karısı da herhalde bunu her gün yapmak zorunda.” “Tamam. Devam et.”

“Harriet’in listesine göre sırada Sara var. Kimliğini Sara Witt olarak teşhis ettim. Otuz yedi yaşında, Roneby’de oturuyor. Ocak 1964’de öldürülmüş. Yatağa bağlanmış. Cinsel tecavüze uğramış, ölüm nedeni boğulma. Katil boğazım sıkmış. Ayrıca yangın da çıkartmış. Belli ki evi yakıp kül etmek istemiş, biraz ateş kendi kendine söndüğü, biraz da itfaiye çabuk yetiştiği için amacına ulaşamamış.” “Bağlantı?”

“Listen to this (Bunu bir dinle). Sara Witt hem bir papazın kızıymış, hem de bir papazla evliymiş. Kocası hafta sonunda uzaklara bir yere gitmiş.”

“Eğer bir papazın kızı fahişelik yaparak, kendinin ve babasının namusunu kirletirse; ateşte yakılacaktır. Tamam. Listeye uyuyor.

Daha fazla olay bulduğunu söylemiştin.”

“Harriet’in listesinde olmalıydı diye düşündüğüm, tuhaf bir şekilde işlenmiş üç kadın cinayeti daha var. Bunlardan biri Liv Gustavsson adında genç bir kadın. Yirmi iki yaşında ve Farsta’da oturuyormuş.

At sever bir kızmış, yarışlara katılmış ve gelecek vaat ediyormuş.

Ayrıca kız kardeşiyle birlikte pet shop işletiyormuş.” “Evet.”

“Cesedini işlettikleri dükkanda bulmuşlar. İşten soma muhasebe yapmak için dükkanda yalnız kalmış. Katili içeri o almış olmalı.

Tecavüz edilmiş ve boğularak öldürülmüş.” “Harriet’in listesine uygun gibi görünmüyor.”

“Eğer şu anlatacaklarım olmasaydı, haklı olabilirdin. Katil, kızın vajinasına bir muhabbet kuşu sokmuş ve arkasından da dükkandaki bütün hayvanları; kedileri, kaplumbağaları, beyaz fareleri, tavşanları ve kuşları serbest bırakmış. Hatta akvaryumdaki balıkları bile. Yani ertesi gün dükkana gelen kız kardeş, hiç de hoş olmayan bir görüntüyle karşılaşmış.” Mikael başını sal adı.

“1960 Ağustos’unda öldürülmüş, Magda Lovisa cinayetinden dört ay soma. İki olayın kurbam da işleri gereği hayvanlarla haşır neşir olan kadınlar ve kurban edilen hayvanlar var. Karlstad’daki inek hayatta kalmayı başarmış ama bir ineği yalnızca bir bıçak darbesiyle öldürmenin ne kadar zor olduğunu düşünebiliyorum. Yani muhabbet kuşunu öldürmek daha kolay. Ayrıca bir hayvan kurbanı daha var.”

“Kim?”

Lisbeth, kayıtlara ‘Güvercin Cinayeti’ olarak geçen, Lea Persson cinayetini anlattı. Mikael öyle uzun süre susup düşüncelere daldı ki, bu durum karşısında Lisbeth Salander bile sabırsızlandı.

“Tamam,” dedi sonunda. “Senin teorini kabul ediyorum. Geriye bir olay kaldı.”

“Benim bulabildiğim bir olay. Gözümden kaçmış daha kaç olay var bilemiyorum.” “O olayı anlat.”

“1966 Şubat’ı, Uppsala. En genç kurban, on yedisinde bir lise öğrencisi, Lena Andersson. Bir sınıf eğlencesinden sonra kaybolmuş

ve üç gün sonra Uppsala Ovası‘nda bir hendekte bulunmuş. Başka bir yerde öldürüldükten sonra oraya atılmış. Bu cinayet basında epeyce gürültü koparmış ama nasıl öldürüldüğü hiç yazılmamış. Ben patologun raporunu okudum. İnanılmaz bir işkenceye maruz kalmış.

El erinde ve göğüslerinde ağır yanık yaraları varmış, vücudunun değişik bölümleri defalarca yakılmış. Parafin lekelerinden, mum kul anıldığı sonucunu çıkartmışlar. Ama el eri kömüre döndüğü için, katil kızın el erini daha güçlü bir ateşe tutmuş olmalıymış. Ayrıca katil, kızın başını kesip bedeninin yanına koymuş.” Mikael sararmıştı. “Aman Tanrım,” dedi.

“Kutsal Kitap’ta buna uyan bir şey bulamadım. Ama Yakmalık Sunu ve Günah Sunusu üzerine bir sürü bölüm var ve birçok yerde de, başını bedeninden ayırarak hayvan -genel ikle de boğa- kurban edilmesi öneriliyor. Ateşin kul anılması, Hedestad’da işlenen ilk cinayeti, Rebecka cinayetini hatırlatıyor.”

Akşama doğru, sivrisinekler sürüler halinde uçuşmaya başladığında, masayı toplayıp mutfağa geçtiler ve konuşmaya orada devam ettiler.

“Eski Ahit’te her olayı harfi harfine karşılayan bir pasaj bulmamış

olmanın önemi yok. Sorun bu değil. Bunlar Eski Ahifte yazılanların grotesk bir parodisi, hatta bizim konteksimizin tamamen dışında,”

dedi Mikael.

“Haklısın. Hiçbir mantığı da yok. Örneğin aybaşı olan kadınla yatan bir erkeğin, o kadınla birlikte öldürüleceği pasajı. Eğer bunu harfi harfine yorumlamış olsaydı, katilin kendini de öldürmesi gerekirdi.”

“Peki, bu bizi nereye götürüyor?”

“Senin Harriet, ya Eski Ahit’ten pasajlar seçip bunlarla duyduğu cinayetler arasında bağ kurmayı hobi edindi ya da cinayetler arasında bir bağ olduğunu biliyordu.”

“1949’la 1966 arasında, daha önce ya da daha sonra da olabilir, kolunun altına bir Eski Ahit alan tımarhanelik, sadist bir katil, etrafta dolaşıp en az on yıl boyunca kadınları öldürsün ve bu cinayetler arasında hiç kimse bir bağ kuramasın? Bu bana çok inanılmaz geliyor.”

Lisbeth Salander sandalyeden kalkti ve bir fincan kahve daha aldı. Bir sigara yaktı. Kendi kendine küfreden Mikael de, Lisbeth’in paketinden bir sigara aşırdı.

Bir parmağını havaya kaldıran Lisbeth “Hayır, çok da inanılmaz değil,” dedi. “İsveç‘te, 1900’lü yıl arda, birçok kadın cinayete kurban gitmiş ve fail eri bulunmamış. Kriminoloji profesörü Persson, bir seferinde TV’de İsveç‘te çok az sayıda seri katil olduğunu söylemişti.

Ama biz henüz keşfedilmemiş seri katil er olduğunu biliyoruz.”

Mikael başını sal ayarak onu onaylarken, Lisbeth bir parmağını daha havaya kaldırdı.

“Bu cinayetler uzun aralıklarla ve birbirlerine çok uzak bölgelerde işlendi. 1960’da kısa aralıklarla işlenen iki cinayet var ama göreli olarak değişik koşul arda; Karlstad’daki çift-

çinin karısı ve Stockholm’de öldürülen yirmi iki yaşındaki at sever kız.”

Üçüncü parmak.

“Ortada kesin bir model yok. Cinayetler değişik biçimlerde işlenmiş ve katil kendini tammlayan belirgin bir işaret bırakmamış.

Ama bazı şeyler birçok olayda tekrar ediyor: Hayvan, ateş, tecavüz.

Ve senin dediğin gibi Kutsal Kitap’ta işaret edilen şeylerin parodisi.

Ama bel i ki hiçbir polis araştırması bu cinayetlerle Kutsal Kitap arasında bir bağ kurmamış.”

Mikael göz ucuyla Lisbeth’i inceliyordu. Zayıf bedeni, siyah kombinezonu, dövmeleri ve yüzündeki piercinglerle Hedeby adasındaki bu misafir kulübesine, en hafif deyimiyle, uymuyordu.

Mikael yemek sırasında onunla sohbet etmeye çalışmış ama Lisbeth sessiz kalmış, neredeyse sohbete hiç katılmamıştı. Ama iş yaparken tepeden tırnağa profesyonel kesiliyordu. Stockholm’deki evi darmadağımk olmasına karşın kafasının içi son derece düzenliydi.

Tuhaf.

“Uddeval a’da, terk edilmiş bir sanayi bölgesinde öldürülen fahişeyle, Roneby’de boğulup öldürüldükten sonra evi ateşe verilen papazın karısı arasında bir bağ kurmak oldukça zor görünüyor. Eğer Harriet’in bize verdiği anahtar olmasaydı, demek istiyorum.” “Ki bu bizi başka bir soruya yöneltiyor,” dedi Lisbeth.

“Harriet’in bu işlere nereden merak sardığı? Çok korunaklı bir bölgede yaşayan on altı yaşında bir kız?”

“Bunun tek bir cevabı var,” dedi Lisbeth. “Vanger ailesi ile cinayetler arasında bir bağ olmalı.”

Saat akşamın on birine gelirken onlar hâlâ cinayetler serisini konuşuyorlardı. Öylesine ince ayrıntıları üzerine tartışıyorlardı ki, Mikael’in aklı karışmıştı. Gözlerini ovdu, gerindi ve Lisbeth’e biraz yürümeye bir itirazı olup olmadığım sordu. Lisbeth’in bakışlarından, bu öneriyi zaman kaybı olarak gördüğü anlaşılıyordu ama bir süre düşündükten sonra kabul etti. Mikael ona sivrisineklere karşı uzun bir pantolon giymesini tavsiye etti.

Küçük tekne limammn yamndan geçip, Martin Vanger’in evinin olduğu buruna doğru yöneldiler. Mikael tek tek evleri işaret ederek hangisinde kimin oturduğunu anlatıyordu. Cecilia Vanger’in evini işaret ederken bir parça tereddüt etti. Bunu fark eden Lisbeth göz ucuyla ona baktı.

Martin Vanger'in yatımn yamndan geçip buruna geldiler ve orada bir taşa oturup, paylaşarak bir sigara içtiler.

"Cinayetler arasında bir bağlantı daha var," dedi Mikael birdenbire. "Belki de bunu fark etmişsindir." "Ne?" "İsimler."

Lisbeth Salander bir süre düşündükten sonra, başım iki yana sal adı.

"Bütün isimler Kutsal Kitap'tan alma." "Yok, değil," dedi Lisbeth. "Ne Liv ne de Lena ismi Kutsal Kitap'ta yok."

Mikael ısrar etti. "Var. 'Liv' hayat demek, Kutsal Kitap'taki karşılığı Eva. Hadi kafam çalıştır Sal y, Lena neyin kısaltması?"

Lisbeth Salander öfkeyle yüzünü buruşturup içinden küfür etti.

Mikael'in ondan daha hızlı düşünmüş olmasından rahatsız olmuştu.

"Magdalena," dedi.

"İlk fahişe, bakire Maria… Bu listede çok var. Tuhaf bir durum, büyük ihtimal bir psikologu hemen kendine çekerdi. Ama ben bu konuda farklı bir şey düşünüyorum." Lisbeth sabırla Mikael'in gerisini getirmesini bekledi.

"Hepsi de Klasik Yahudi adları. Vanger sülalesi manyak Yahudi düşmanları, Naziler ve fesat teorisyenlerinden fazlasıyla nasiplenmiş

bir aile. Doksan küsur yaşında olan Harald Vanger, 1960'lı yıl arda oldukça formundaymış. Onunla bir kez karşılaştım, tıslayarak kızının bir orospu olduğunu söyledi. Kadınlarla bir sorunu olduğu çok açık."

Kulübeye geri döndüklerinde sandviç hazırlayıp, kalan kahveyi ısıttılar. Mikael, Armansky'nin en gözde araştırmacısının getirdiği yaklaşık beş yüz sayfalık rapora göz ucuyla bakarak:

"Rekor sayılabilecek kadar kısa bir zamanda harika bir iş

çıkartmışsın," dedi. "Bu rapor ve buraya gelip bana bilgi verme inceliğini gösterdiğin için teşekkür ederim." "Şimdi ne olacak?"

“Yarın sabah Dirch Frode’yle konuşup paranı ayarlayacağım.”

“Onu demek istemedim.” Mikael Lisbeth’e baktı.

“Şey… Sanırım senden istediğim şeyi yerine getirdin.” “Henüz bitirmedim.”

Mikael mutfak divanına yaslandı ve Lisbeth’le göz göze geldi.

Lisbeth’in bakışlarında bir şey okuyamıyordu. Yarım yıl boyunca Harriet olayını tek başına araştırmıştı ama şimdi birdenbire başka biri daha çıkmış -deneyimli bir araştırmacı-ve konuya dahil olmuştu.

İçgüdüleriyle bir karar verdi.

“Biliyorum. Bu hikaye benim de canımı sıkıyor. Yarın Dirch Frode’yle konuşup, bir ya da iki hafta daha sana… Hımm, araştırma yardımcısı olarak ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim. Sana Armansky’ye ödediği kadar öder mi bilmiyorum ama dişe dokunur bir aylık alman için baskı yaparız.”

Lisbeth Salander birdenbire gülümsedi. Kesinlikle bu işin dışında kalmak istemiyordu, bedava çalışmaya bile razıydı.

“Gözlerim kapanıyor,” dedi. Başka bir şey demeye gerek görmeden odasına girdi ve kapıyı kapattı. İki dakika sonra kapıyı açarak başını dışarı uzattı.

“Bence yanılıyorsun. Karşı karşıya olduğumuz Eski Ahit’i yanlış

yorumlayan manyak bir katil değil. Kadınlardan nefret eden basit bir soysuz.”

21. BÖLÜM

3 TEMMUZ, PERŞEMBE-10 TEMMUZ PERŞEMBE

Lisbeth Salander, Mikael’den önce, sabahın altısında uyandı. Kahve suyu koyduktan sonra duşa girdi. Mikael saat yedi buçukta uyandığında, Lisbeth, Mikael’in bilgisayarını açmış Harriet Vanger dosyasımn özetini okuyordu.

Mikael yatak çarşafı belinde, gözlerini ovuşturarak mutfağa geldi. “Ocakta kahve var,” dedi Lisbeth.

Mikael, Lisbeth’in omuzları üzerinden ne okuduğuna bakb.

“O belgelere girmek için şifre koymuştum.” “VVord’un koruma şifresini kırmak için internetten program indirmek yalnızca otuz saniyeni alır,” dedi Lisbeth.

“Neyin sana neyin bana ait olduğu konusunda konuşmamız gerekir,” dedi Mikael ve duşa girdi.

Mikael duştan çıktığında, Lisbeth onun iBook’unu kapatmış, çalışma odasındaki yerine koymuş ve kendi PovverBook’unu açmışü. Mikael bilgisayarındaki bilgileri, Lisbeth’in kendi bilgisayarına çoktan aktarmış olduğundan kesinlikle emindi.

Lisbeth Salander ahlaki ve etik değerler bakımından oldukça liberal olan bir enformasyon bağımlısıydı.

Mikael kahvaltı masasına henüz oturmuştu ki kapı çaldı. Martin Vanger’di. Suraümn aşıklığına bakan Mikael bir an

Henrik Vanger’in ölüm haberini getirdiğini düşündü.

“Hayır, Henrik dünkü gibi. Buraya geliş nedenim başka. İçeri girebilir miyim?”

Mikael onu içeri aldı ve Lisbeth Salander’i araştırma asistanı olarak tanıttı. Lisbeth endüstri patronuna şöyle yarım gözle bakıp başıyla selamladı ve tekrar bilgisayarına döndü. Lisbeth’i alışkanlıkla selamlayan Martin Vanger o kadar dalgındı ki, sanki onun farkına varmamış gibiydi. Mikael bir fincan kahve koyup, oturmasını rica etti.

“Sorun ne?”

“Hedestad-Kuriren’e abone değilsin, değil mi?”

“Hayır. Bazen Sussanne’nin Yeri’nde şöyle bir göz atıyorum.”

“Yani bu sabah yazılanları okumadın?” “Sanki okumam gerekirmiş gibi bir halin var.”

Martin Vanger elindeki gazeteyi Mikael’in önüne yaydı. On sayfada iki sütuna yayılan ve dördüncü sayfada devam eden haberin başlığı şöyleydi:

İFTİRADAN HÜKÜM GİYEN GAZETECİ BURADA SAKLANIYOR.

Metnin yanında Mikael’in tam kulübesinden çıkarken çekilmiş bir fotoğraf vardı. Fotoğraf köprünün öte yakasından tele objektifle çekilmişti.

Muhabir Conny Torsson kes yapıştır yöntemiyle kendince başarılı sayılabilecek, hakaret dolu bir Mikael portresi çıkartmıştı.

YVennerström olayını, Mikael’in Mil ennium’u utanç içinde terk ettiğini, cezaevinden yeni çıktığını yazmışta. Metin Mikael’in Hedestad Kur iren’e yorum yapmaktan kaçındığı yolunda klasik gazeteci iddiasıyla bitiyordu.

Metinde kul anılan tona bakan herhangi bir Hedestad sakini, kaçınılmaz olarak Stockholm’lü birinci sınıf bir haydutun aralarında dolaştığı sonucunu çıkartacaktı. Metindeki hiçbir iddia için dava açılamazdı ama Mikael’i zan altında bırakıyordu. Kul anılan fotoğrafın dili de, metnin dili de bir teröristi lanse ederken kul anılan o bildik dildi. Mil ennium güvenilirliği olmayan “ajitatörbir dergi” olarak tanımlanmıştı. Mikael’in ekonomi muhabirliği konusunda yazdığı kitap için, saygın gazeteciler hakkında yazılmış “tartışmalı iddialar”

derlemesi deniliyordu.

“Mikael, bu makaleyi okuduğumda neler hissettiğimi anlatabilecek sözcük bulamıyorum. İğrenç bir şey.”

“Bu ısmarlama bir şey,” dedi Mikael sakin bir ifadeyle. Martin Vanger’e sorgulayan gözlerle baktı.

“Umarım bununla en küçük bir ilgimin dahi olmadığım biliyorsundur? Gazeteyi okurken içtiğim kahve boğazıma düğümlendi.” “Kim?”

“Bu sabah birkaç telefon açtım. Conny Torsson yalmzca yaz dönemi çalışacak olan bir amatör. Bu görevi ona Birger vermiş.”

“Birger’in yazı kurulu üzerinde bir etkisi olmadığım düşünüyordum. Ne de olsa belediye meclisinde oturan bir politikacı.”

“Biçimsel olarak bir etkisi yok. Johan Vanger’le evlenerek Vanger soyadım alan İngrid Vanger’in oğlu Gunnar Karlman gazetenin genel yayın yönetmeni Birger ve Gunnar eski arkadaşlar.” “Anlıyorum.”

“Torsson hemen işten atılacak.” “Kaç yaşında?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Onunla hiç karşılaşmadım.”

“Onu işten atma. Telefonda sesi çok genç geliyordu ve çok tecrübesiz.”

“Yaptığı şeyin sonuçlarına katlanmalı.”

“Eğer bana sorarsan ortada tuhaf bir durum var. Vanger ailesinin sahibi olduğu bir gazetenin genel yayın yönetmeni, Henrik Vanger’in ortak, senin de yönetiminde olduğun bir dergiye karşı saldırıya geçiyor. Yani bu genel yayın yönetmeni Karlman, sana ve Henrik’e saldırıyor.”

Mikael’in sözlerini tartan Martin Vanger, ağır ağır başım sal adı.

“Ne demek istediğini anlıyorum. Sorumluyu içimizde aramalıyım.

Karlman, şirketin ortaklarından ve her zaman arkamdan ateş

etmiştir. Ama bu yapılan daha çok, hastane koridorunda terslediğin Birger’in intikam arayışı gibi görünüyor. Sen onun ayağına batmış bir dikensin.”

“Biliyorum. İşte bu nedenle bu işte en masum kişi Torsson. Genç bir muhabirden genel yayın yönetmeninin emrettiği bir şeyi reddetmesini beklemek, ondan çok fazla şey istemek olur.”

“Yarm çıkacak gazetenin birinci sayfasında senden özür dilemelerini isteyebilirim.”

“Yapma. Bu, durumu daha da vahim hale getirecek bir savaşa katılmak olur.”

“Yani hiçbir şey yapmayayım mı diyorsun?”

“Hiçbir faydası olmaz. Karlman mesele çıkarabilir. En kötüsü de seni, özgür basım susturmak isteyen haydut bir gazete sahibi gibi lanse edebilir.”

“Özür dilerim Mikael ama sana katılmıyorum. Benim de kamuoyu yaratmaya hakkım var. Bana göre bu makale kötü koku yayıyor.

Benim de kendi kişisel tavrımı koyma hakkım var. Üstelik Mil enmum’un yönetiminde Henrik’in yerine ben varım. Görevim itibarıyla bu tür şeylerin cevapsız kalmasına müsaade edemem.”

“Tamam.”

“Yani cevap hakkı isteyeceğim. Ve Karlman’ın ne kadar aptal olduğunu göstereceğim. Bunun için kendini suçlasın.” “Peki, nasıl istiyorsan öyle davran.” “Bu iğneleyici saldırıyla hiçbir ilgim olmadığım anlaman da benim için çok önemli.” “Sana inanıyorum.”

“Ayrıca, bu konuya şimdi girmek istemiyorum ama hazır birbirimizle konuşmaya başlamışken tekrarlayayım. Dışarıya karşı tek bir cephe olduğumuzu göstermek açısından, senin Mil ennium’daki görevine dönmen gerekir. Sen uzakta olduğun sürece bir sürü dedikodu dolaşacak. Ben Mil en-nüım’a güveniyorum ve bu savaşı birlikte kazanacağımıza inanıyorum.”

“Senin bakış açım anlıyorum. Ama şimdi de ben seninle aym fikirde değilim. HenrikTe yaptığım sözleşmeyi çiğneyemem. Doğrusu çiğnemek de istemiyorum. Anlıyor musun? Onu gerçekten seviyorum. Ve şu Harriet olayı…” “Evet?”

“Senin için ne kadar yorucu olduğunu anlıyorum. Henrik’in yıl arca bu konuya takılmış olduğunu da tahmin edebiliyorum.”

“Aramızda kalsın, Henrik’i ben de seviyorum, o benim akıl hocam.

Ama Harriet olayı takıntısına gelince, artık inatçılığın sınırlarını zorlamaya başladı.”

“Bu işe başladığımda ben de boşa kürek çektiğimi düşünüyordum. Ama binbir zahmetle yeni belgeler bulduk.

Sanırım sonuç almamn eşiğine geldik, belki ne olduğu sorusunun yanıünı bulabileceğiz.”

“Ne bulduğunuzu anlatmak istemiyorsun?”

“Sözleşmeye göre Henrik’in onayı olmadan bu konuyu kimseyle konuşamam.”

Martin Vanger çenesini eline dayadı. Mikael onun gözlerinde şüphe okudu. Sonunda Martin bir karara varmıştı.

“Tamam, o zaman en iyisi şu Harriet bilmecesini mümkün olan en kısa zamanda çözelim. Şöyle diyeyim; bu sorunu tatmin edici bir şekilde çözüp, Mil ennium’daki işinin başına dönebilmen için sana her türlü desteği vereceğim.” “Harika. Seninle de kavga etmek istemiyorum.”

“Buna gerek yok. Sana tam destek veriyorum. Eğer bir sorunla karşılaşırsan bana gelebilirsin. Herhangi bir şekilde yoluna çıkmaması için Birger’e baskı yapacağım. Sakin olması için de Cecilia’yla konuşacağım.”

“Sağ ol. Ona birtakım sorular sormak istiyorum ama bir aydır beni görmezlikten geliyor.” Martin Vanger birden gülümsedi.

“Belki de konuşacağımz başka meseleler vardır. Beni buna karıştırmayın.”

El sıkışıp ayrıldılar.

Lisbeth Salander, Mikael’le Martin arasındaki diyalogu sessizce dinlemişti. Martin çıktıktan sonra uzamp Hedestad Kuriren’ni aldı ve şöyle bir göz gezdirdikten sonra hiçbir yorum yapmadan geri bıraktı.

Mikael oturmuş düşünüyordu. Gunnar Karlman, 1942 doğumlu olduğuna göre, 1966 yılında yirmi iki yaşında olmalıydı. Harriet kaybolduğunda

adada olanlardan biri de oydu.

Kahvaltıda sonra Mikael, araştırma asistamndan polis raporlarım okumasım rica etti. Belgeler arasında bir eleme yaparak, Harriet olayına odaklanmış dosyaları, köprüdeki kazadan sonra çekilmiş

fotoğrafları ve Henrik Vanger'in özel araştırma raporlarının özetini Lisbeth'e verdi.

Mikael daha sonra Dirch Frode'ye uğradı ve LisbethTe bir aylık yeni bir iş sözleşmesi yapılmasını istedi.

Kulübeye geri döndüğünde, Lisbeth bahçeye taşınmış ve polis raporlarına gömülmüştü. Mikael mutfağa gidip kahve suyu kaynabrken, mutfak penceresinden Lisbeth'i incelemeye başladı.

Sanki raporlara şöyle bir göz atar gibiydi, her sayfa için on ya da on beş saniye harcıyordu. Mekanik olarak sayfaları çevirip duruyordu.

Mikael onun raporları böyle savsaklıyor olmasına şaşırdı; kendi hazırladığı raporun mükemmel iği ile şu andaki hali arasında müthiş

bir çelişki vardı. Mikael iki kahve fincam alıp bahçeye, Lisbeth'in yamna gitti.

“Harriet hakkında yazdığın şeyleri, bizim bir seri katil aramaya başlamamızdan önce mi yazdın?”

“Evet. Önemli olduğunu düşündüğüm şeyleri not aldım, Henrik Vanger'e soracağım soruları ve diğer bazı şeyleri. Henüz ham olduğunu fark etmişsindir. Şimdiye kadar karanlıkta el yordamıyla yol almaya ve bir öykü oluşturmaya çalıştım. Bu, aynı zamanda Henrik Vanger biyografisinin bir bölümü olarak.” “Peki şimdi?”

“Daha önceki bütün araştırmalar Hedeby Adası‘na odaklanmış.

Ama şimdi öykünün, sabahın erken saatlerinde Hedestad'da başladığına ikna oldum. Bu, bakış açışım genişletiyor.”

Lisbeth başım sal ayarak bir süre düşündü.

“Bu resimlere ulaşmış olman takdire şayan bir şey.”

Mikael şaşırmış ve gururu okşanmıştı. Lisbeth Salander boş yere övgüler düzecek birine benzemiyordu. Diğer taraftan, gazetecilik mesleği açısından düşünülürse gerçekten iyi iş çıkartmıştı.

“Ayrıntıları anlatma sırası sende. Norsjö‘ye kadar izini sürdüğün fotoğraflardan bir şey çıkü mı?”

“Bu fotoğrafları bilgisayarıma girip incelemediğini mi söylüyorsun?”

“Vaktim yoktu. Ayrıca kafanda neler olduğunu ve ne tür sonuçlara ulaşüğını senden duymayı tercih ederim.”

Mikael iç çekerek iBook’unu çalıştırdı ve fotoğraf dosyasını açtı.”

“Norsjö ziyareti başarılıydı ama tam bir hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Fotoğraflarıbuldum ama fazlabir şey söylemediler. Şu kadın, Mildred Bergen, tatil fotoğraflarının hepsini bir albüme özenle yerleştirerek saklamış. Bu fotoğraflar da onların arasındaydı. Ucuz bir renkli filmle çekilmiş. Tabi otuz yedi yıl sonra renkler solup sararmış. Ama Mildred bir ayakkabı kutusunda negatiflerini de saklamış. Ödünç almama izin verdi. Onları da tarayıp kaydettim. İşte Harriet’in gördüğü şey bu.”

Mikael HARRIETlbd-19.eps olarak kaydettiği resmin üzerine tıkladı.

Resme bakan Lisbeth, Mikael’in hayal kırıklığını anladı. Geniş

açıdan, bir yere odaklanmadan çekilmiş, Çocuklar Bayramı şenliği yürüyüşüne kaülan palyaçoları gösteren bir resimdi. Geri planda Sundström’ün erkek giysisi mağazası görünüyordu. Mağazamn önündeki kaldırımda onlarca izleyici vardı.

“Bence Harriet bu kişiye bakıyordu. Bunu bir yandan, nereye baktığını bulmak için yaptığım nirengi noktası çalışmasından -

caddenin kesiştiği yere doğru bir çizgi çektimdiğer yandan da kameraya doğrudan bakan tek kişinin bu olmasından çıkarttım. Yani gözlerini Harriet'e dikmiş."

Lisbeth'in gördüğü, karşı kaldırımın çaprazında, izleyicilerin biraz arkasında duran belirsiz bir figürdü. Üzerinde omuzlarında kırmızı eklemeleri olan koyu bir mont, muhtemelen kot kumaşından koyu renk pantolon vardı. Resim daha da bulanıklaşü.

"Bu bir erkek. Yaklaşık bir seksen boyunda. Normal yapılı. Koyu sarı, düz kesilmiş biraz uzun saçları var. Ama yüzünü de, yaşım da ayırt etmek imkansız. Onlu yaşlarda da, orta yaşlarda da olabilir."

"Resimle oynayabiliriz…"

"Oynadım. Hatta bu konularda şeytani bir becerisi olan Mil ennium'daki Christer Malm'a bile yol adım." Mikael yeni bir fotoğrafın daha üzerine tıkladı. "Şimdiye kadar elde ettiğim en iyi sonuç bu. Ne yapalım ki fotoğrafların çekildiği makine kalitesiz ve mesafe çok uzak."

"Fotoğrafı kimseye gösterdin mi? Belki vücudunun duruşundan tanıyabilirler."

"Dirch Frode'ye gösterdim. Kim olduğu hakkında bir fikri yok."

"Sanırım Hedestad'm en uyanığı Dirch Frode değil."

"Hayır ama ona ve Henrik Vanger'e çalışıyorum. Etrafa yaymadan önce Henrik'le konuşmak istiyorum." "Belki de yalmzca bir izleyicidir."

"Mümkün. Öyleyse de Harriet'in tuhaf bir tepki göstermesine neden olmuş."

Daha sonraki günlerde Mikael ve Lisbeth, neredeyse uyku dışındaki bütün zamanlarım Harriet olayına ayırdılar.

Raporları okuyan Lisbeth, Mikael'i soru yağmuruna tutuyor, Mikael de cevaplamaya çalışıyordu.

Tek bir gerçek olması gerektiği için, tereddütlü ya da belirsiz bir cevap, argümanlarım derinleştirmeye götürüyordu. Bir günün tamamım köprü kazasının aktörlerini incelemeye ayırdılar.

Lisbeth Salander gittikçe daha fazla Mikael'le ters düşmeye başlamıştı. Polis raporlarına yalnızca şöyle bir göz atmış olmasına karşın her zaman en şüpheli ve tartışmalı ayrıntılara takılıyor gibiydi.

Öğleden sonraları, bahçe oturulamayacak kadar sıcak olduğunda çalışmaya ara veriyorlardı. Birkaç kez kanalda yüzdüler, birkaç kez da Sussanne'nin Yeri'nin terasına gittiler. Sussanne birdenbire Mikael'e karşı, saklamaya gerek duymadığı bir soğuklukla davranmaya başlamıştı. Mikael bunun Lisbeth'den kaynaklandığım düşünüyordu. Dışarıdan bakan biri açısından, reşit demek için bin şahit isteyen Lisbeth, Mikael'le birlikte yaşıyordu. Bu da Mikael'i, Sussanne'nin gözünde orta yaşlı bir kız avcısına dönüştürmüş

olmalıydı.

Mikael akşam koşularına devam ediyordu. Lisbeth o nefes nefese döndüğünde bir yorum yapmıyordu ama taş ve kütüklerin arasında koşmayı da bir tatil etkinliği olarak görmediği açıktı.

"Ben kırk küsur yaşındayım, eğer kocaman bir göbeğim olsun istemiyorsam spor yapmak zorundayım." "Öyle mi?"

"Sen hiç spor yapmaz mısın?" "Arada bir boks yaparım." "Boks?"

"Evet, eldivenlerle."

Duşa giren Mikael, Lisbeth'i ringde hayal etmeye çalışıyordu.

Kendisiyle alay edip etmediğinden emin değildi. Bunu anlamanın kolay bir yolu vardı. Duştan çıktığında Lisbeth'e sordu. "Hangi klasmanda boks yapıyorsun?"

"Klasmanı yok. Zaman zaman güneydeki bir boks kulü-bündeki çocuklarla yapıyorum."

‘Buna niçin şaşırmadım?’ diye düşündü Mikael. Ama hiç değilse Lisbeth, ilk defa kendisi hakkında bir şey anlatmıştı. Mikael onun hakkındaki temel bilgilerden hâlâ yoksundu; nasıl olmuş da Armansky’nin yamnda çalışmaya başlamıştı, eğitimi neydi, anne babası ne yapardı? Mikael özel hayatı hakkında bir şey sorduğunda, hemen midye gibi kapanıyor ya tek kelimelik cevaplar veriyor ya da bütünüyle duymazlıktan geliyordu.

Bir öğle sonrası, Lisbeth Salander ortaya bir dosya koyup kaşlarım çatarak Mikael’e bakü. “Otto Faik hakkında ne biliyorsun?

Şu papaz.”

“Çok şey değil. Bu yılın başlarında yeni papazla birkaç kez konuştum. Falk’m hâlâ hayatta olduğunu ve Hedestad’da bir huzurevinde kaldığım söyledi. Alzheimer hastasıymış.” “Nereliymiş?”

“Hedestad’ lı. Uppsala’ da okumuş, tekrar eve döndüğünde otuz yaşlarmdaymış.”

“Bekarmış ve Harriet’le arkadaşlık

ediyormuş.” “Niçin soruyorsun?”

“Aynasızın, şu Morel denilen adamın, sorguda ona karşı çok yumuşak davrandığım fark ettim.”

“1960’lı yıl arda papazların toplumdaki saygınlığı şimdi olduğundan çok farklıydı. Doğal olarak burada, adada yaşıyordu, yani iktidara yakın.”

“Polis, papazın evini ne kadar dikkatli aradı acaba merak ediyorum. Resimlere bakılırsa büyük ahşap bir bina, bir cesedi bir süre saklamak için bir sürü yer olmalı.”

“Doğru. Ama onun seri katil olabileceği ya da Harriet’in kaybolmasıyla ilgisi olduğuna dair hiçbir emare yok.”

“Aslına bakılırsa var,” dedi Lisbeth çarpık bir gülümsemeyle. “Her şeyden önce bir papaz ve papazların Eski AhitTe diğer insanlardan farklı bir ilişkisi var. İkinci olarak Harrief i en son görüp, onunla konuşan da o.”

“Ama hemen kaza yerine gitmiş ve saatlerce orada kalmış. Olay yerinde çekilen bir sürü fotoğrafta o var. Özel ikle de Harriet’in kaybolmuş olacağı saatlerde o kaza mahal inde.”

“Pöh, ben onun bu kanıtlarını boşa çıkartabilirim. Ama benim asıl düşündüğüm şey bu değil. Bu öykü, sadist bir kadın düşmam hakkında.” “Evet?”

“Ben bir kez… Biraz vaktim olduğunda, geçen ilkbahar, bambaşka bir nedenle sadistler hakkında bir şeyler okudum. Okuduğum metinlerden biri FBl’ın el kitabıydı. Orada iddia edildiğine göre, ele geçirilen seri katil erin çoğu sorunlu ailelerden çıkıyormuş ve daha çocukluklarında hayvanlara işkence ediyorlarmış. Ayrıca Amerikalı seri katil erin çoğu kundakçılıktan tutuklanmışlar.”

“Yani Günah Sunusu ve Yakmalık Sunu demek istiyorsun?”

“Evet. Harriet olayıyla bağı olduğunu düşündüğümüz cinayetlerin bir kısmında hem hayvanlara yapılan eziyet, hem de ateş var. Beni düşündüren şey, 1970’lerin sonunda papazın evinin yanmış olması.”

Mikael bir süre düşündükten sonra. “Zayıf bir tez,” dedi.

“Sana katılıyorum. Ama not etmeye değer. Raporlarda yangına neyin yol açmış olduğuna dair hiçbir şey bulamadım, 1960Tı yıl arda böylesi gizemli başka yangınlar da var mıydı merak ediyorum. Ayrıca o yıl arda, bu bölgelerde hayvanlara eziyet etme ya da sakatlama vakalarına rastlanıp rastlanılmadığını da.”

Hedeby Adası‘ndaki yedinci gününün akşamı Lisbeth, odasına gidip yattığında Mikael’e biraz kızgındı. Bir hafta boyunca uyamk olduğu her dakikayı onunla geçirmişti. Normal durumda başına ağrılar girmesi için, bir insanla yalmzca yedi dakika geçirmesi bile yeterdi.

Sosyal ilişkilerde pek iyi olmadığını çok önce keşfetmiş ve tek kişilik bir hayat kurmuştu. Eğer insanlar onu rahat bırakırlarsa, böylesi bir hayattan ve kendi işini kendi yapmaktan memnundu. Ama ne yazık ki toplum onu anlayabilecek akıldan yoksundu. Bu nedenle sosyal kurumlara karşı kendini

korumak zorunda kalıyordu; çocuk bakımevleri, ıslahevleri, polisler, küratörler, psikologlar, psikiyatriler, öğretmenler, yirmi beş yaşma gelmesine rağmen onu barlara almak istemeyen kapı bekçileri (Kvarnen'dekiler hariç, onlar artık Lisbeth'i tanıyorlardı) onu bir türlü rahat bırakmıyorlardı. Lisbeth'in hayatını yönetmekten daha iyi bir şey yokmuş gibi davranan kocaman bir ordu vardı. Halbuki imkan verseler, o istediği gibi yaşayabilecekti.

Ağlamanın faydasız olduğunu çok erken öğrenmişti. Ayrıca herhangi bir sorununa birinin dikkatini çektiği her seferde, sorunun daha vahim bir hal aldığım da anlamıştı. Bu nedenle kaçınılmaz olduğunu düşündüğü yöntemlerle, Avukat Bjurman'a gösterdiği gibi, kendi sorununu kendi çözüyordu.

Diğer bütün insanlar gibi, cevaplamak istemediği sorular sorarak özel hayatına burnunu sokma alışkanlığı, Mikael Blomkvist'te de vardı. Bununla birlikte karşılaştığı diğer erkeklerden farklı davramyordu.

Lisbeth sorduğu şeyleri duymazlıktan geldiğinde, ısrar etmiyor, yalnızca omuzlarını silkip onu rahat bırakıyordu. Şaşırtıcı.

Mikael'e karşı aldığı ilk önlem, kulübedeki ilk sabahında, onun bilgisayarındaki bütün bilgileri kendi bilgisayarına aktarmak olmuştu.

Yani, artık bütün belgelere sahip olduğu için, Mikael'in onu bu davadan uzaklaştırmasının bir anlamı olmayacaktı.

O sabah Mikael uyandığında, saklamaya gerek görmeden iBook'undaki belgeleri okumasının nedeni de buydu. Lisbeth onun küplere binmesini bekliyordu. Ama Mikael, alaycı bir ifadeyle bir şeyler mırıldanmış, sonra duşa gitmiş ve duştan sonra da oturup Lisbeth'in okumuş olduğu belgeler üzerine konuşmaya başlamıştı.

Şu Mikael tuhaf bir adamdı. Lisbeth neredeyse onun kendine güvendiğine inanacaktı.

Ama Mikael'in, Lisbeth'in yetenekli bir hacker olduğunu bilmesi ciddi bir durumdu. Lisbeth, işinin icabı ve hobi olarak yaptığı işin hukuki

boyutlarının farkındaydı. Bir bilgisayara yasa dışı girmenin iki yıla kadar cezası vardı. Lisbeth bu konuda çok duyarlıydı, bir yere kapatılmak istemiyordu. Hapis cezası alması, bilgisayarını ve ardından da belki de en iyi yaptığı işi kaybetmesi anlamına gelirdi.

Bilgileri nasıl topladığını Dragan Armansky'ye ya da bir başkasına anlatmayı aklının ucundan bile geçirmemişti.

Tek istisna Plaque ve tipkı Lisbeth gibi profesyonel düzeyde hackerlardı. Birçoğu Lisbeth'i yalmzca 'Wasp'tan tanıyordu. Kim olduğunu ve nerede oturduğunu bilmiyorlardı. Yani onun sırrını öğrenmiş olan tek kişi Kaile Blomkvist'di.

Onun bu sırrı öğrenmesinin nedeni, Lisbeth'in bu işe yeni başlayan on iki yaşındaki çocukların bile yapmayacakları bir hatayı yapmış

olmasıydı. Bu hata, beyninin solucanlar tarafından kemirildiğinin ve bir dayağı hak ettiğinin kanıtıydı. Ama Mikael bunu öğrendiğinde çıldırmamış, yeri göğü yıkmamış, üstelik Lisbeth'e iş vermişti.

Mikael'e biraz kızgın olmasımn nedeni şuydu:

Gece sandviçlerim yedikten ve Lisbeth odasına çekilmeden hemen önce, Mikael ona damdan düşer gibi iyi bir hacker olup olmadığını sormuştu. Lisbeth kendini bile şaşırtan bir cevap vermiş:

"Sanırım İsveç'in en iyisiyim. Benim düzeyimde iki ya da üç kişi daha vardır," demişti.

Verdiği cevabın doğruluğundan şüphesi yoktu. Daha önceleri Plaque ondan daha iyiydi ama Lisbeth onu çoktan geride bırakmıştı.

Bununla birlikte, bunu açık etmek ona çok tuhaf gelmişti. Daha önce yapmadığı bir şeydi. Hatta bu tür konulara bile girmezdi.

Mikael'in onun yeteneğinden etkilenmesi hoşuna gitmişti. Ama Mikael'in bu yeteneği nereden edindiğini soracak kadar ileri gitmesi bu hoşnutluk duygusunu yok etmiş, ne cevap vereceğini bilememişti.

Sana ne. Her zaman vardı işte. Hiçbir şey demeden gidip yatmıştı.

Mikael onun hoşnutsuzluğunu artırmamak için, sorusunu cevaplamadan gidip yatmasına aldırmamıştı. Lisbeth yattığı yerden, mutfağı toplayıp, bulaşıkları yıkayan Mikael’in çıkarttığı sesleri dinliyordu. Her zaman Lisbeth’den daha geç yatıyordu. Ama şimdi o da yatmak üzereydi. Lisbeth onun önce banyoya, sonra da yatak odasına girip kapışım kapattığım duydu. Bir süre sonra da gıcırtılardan, duvarın öteki tarafında Lisbeth’inkinden yarım metre uzakta olan yatağına girdiğini anladı.

Birlikte kaldıkları bir haftalık sürede Mikael, LisbethTe hiç flört etmemişti. Onunla birlikte çalışmış, sorular sormuş, yanlış cevaplar aldığında bir parmağım kıvırıp şakadan başına vurmuş ama Lisbeth ona hatasım gösterdiğinde de takdir etmişti. Kahrolası adam, ona insan gibi davramyordu.

Birden Mikael’in arkadaşlığından hoşlandığım hatta belki de ona güvendiğini hissetti. Şimdiye kadar, belki Holger Palmgren dışında, hiç kimseye güvenmemişti. Palmgren’e duyduğu güven de başka bir şeydi.

Yataktan kalkıp pencerenin önüne dikildi ve karanlığa bakmaya başladı, içinde bir huzursuzluk vardı. Bildiği en zor şey, bir insanın karşısında ilk defa soyunmaktı. Zayıf bedeninin itici olduğunu düşünüyordu. Göğüsleri acınacak durumdaydı. Üzerinde konuşulmaya değer kalçaları yoktu. Yani kendi gözünde bir erkeğe sunabileceği bir şeyi yoktu. Ama bütün bunların dışında diğer kadınlar gibi bir kadındı, diğerleriyle aynı arzular, aym cinsel isteklere sahipti. Karar vermeden önce yirmi dakika boyunca pencerenin önünde dikildi.

Libseth Salander yatak odasımn kapışım açtığında, Mikael yatağına uzanmış Sara Paratsky’nin bir romanım okuyordu. Yatak çarşafım beline dolamış olan Lisbeth, kapısının önünde bir süre sessizce durdu. Sanki bir şey düşünür gibiydi.

“Bir şey mi oldu?” dedi Mikael.

Lisbeth başım sal adı.

“Ne var?”

Lisbeth ona doğru gitti, elindeki kitabı alıp komodinin üzerine koydu. Soma eğildi ve dudaklarından öptü. Ne istediğini bundan daha açık gösteremezdi. Mikael’in yatağına çıkıp oturdu ve araştıran gözlerle bakmaya başladı. Bir elini çarşafın üzerinden Mikael’in karmna koydu. İtiraz etmediğini gördüğünde eğildi ve bir göğsünü yavaşça ısırdı.

Mikael iyice afal amıştı. Birkaç saniye sonra omuzlarından tutup yüzünü görebilmek için Lisbeth’i doğrulttu.

“Lisbeth… Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Birlikte iş

yapıyoruz.”

“Seninle sevişmek istiyorum ve bu yaptığımız işe bir zarar vermez ama eğer beni buradan kovarsan seninle külahları değişiriz.” “Ama biz birbirimizi yeterince tanımıyoruz.” Lisbeth birden, sanki öksürür gibi bir kahkaha attı.

“Senin hakkında araştırma yaparken, bunun senin için bir sorun olmadığım gördüm. Aksine elin hep kadınların üzerinde olmuş.

Sorun ne? Senin için yeterince seksi değil miyim?”

Mikael başım iki yana sal adı ve uygun bir sözcük aradı ama bir şey bulamadı. Lisbeth, onun üzerindeki örtüyü çekti ve üzerine oturdu.

“Prezervatifim yok,” dedi

Mikael. “Siktir et.”

Mikael uyandığında Lisbeth çoktan kalkmıştı. Mutfakta kahve suyu koyduğunu duydu. Saat yediye geliyordu. Yalmzca iki saat uyumuş

olan Mikael, yatakta kalıp gözlerini kapadı.

Bu kızı bir türlü anlayamamıştı. Şimdiye kadar bir bakışla bile olsun kendisiyle ilgilendiğini ima etmemişti.

“Günaydın,” dedi Lisbeth kapı aralığından. Sanki bir parça da gülümsemişti. “Merhaba,” dedi Mikael.

“Süt bitmiş. Benzinliğe gidiyorum. Onlar yedide açılıyor.” Miakel’in cevap vermesine tirsat vermeden döndü. Mikael onun ayakkabılarını giydiğini ve kaskını alıp çıktığını duydu. Gözlerini kapadı. Sonra dış

kapının tekrar açıldığını duydu, birkaç saniye içinde Lisbeth kapı aralığında göründü. Bu defa gülümsemiyordu. “Kalk da dışarı bak,”

dedi tuhaf bir sesle.

Mikael hemen ayaklandı ve pantolonunu giydi. Gece birileri kulübelerini ziyaret etmiş ve bir hediye bırakmıştı. Verandada yarı kömüre dönmüş bir kedi cesedi vardı. Bacağı ve ayakları kesilmiş, derisi yüzülmüş, bağırsakları ve karm dışarı çıkartılarak, ateşte kızartıldığı belli olan cesedinin yanma bırakılmıştı. Kedinin kafasım Lisbeth’in motorsikletinin selesine koymuşlardı. Mikael, kırmızı kahverengi derili kediyi hemen tanımıştı.

22. BÖLÜM

10 TEMMUZ, PERŞEMBE

Kahvaltılarım sütsüz kahveyle, hiç konuşmadan, bahçede yaptılar.

Mikael bir çöp torbasıyla gelip ortadan kaldırmadan önce, Lisbeth dijital bir fotoğraf makinesiyle kendilerine bırakılmış olan o uğursuz hediyenin fotoğraflarını çekti. Mikael kediyi ödünç aldığı arabamn bagajına koydu ama ne yapması gerektiğinden emin değildi. Akla gelen en uygun şey, polise hayvan eziyeti ve tehdit ihbarında bulunmasıydı. Ama bunun nasıl bir tehdit olduğunu açıklamakta zorlanacaktı.

Saat sekiz buçuk civarında köprüden geçen Isabel a Vanger, onları görmezden gelmişti.

“Kendini nasıl hissediyorsun,” dedi Mikael Lisbeth’e.

Lisbeth “îyi,” dedi ve Mikael’i şaşkın gözlerle süzdü. İşe bak.

Benim ürktüğümü düşünüyor.

“Piçin birinin, yalmzca bizi uyarmak için suçsuz bir kediye yapmış

olduğu eziyeti gördüğümde, elime sopa almayı düşündüm.” “Bunun bir uyarı olduğunu düşünüyorsun?”

“Daha iyi bir açıklaman var mı? Sence ne anlama geliyor?”

“Bu öyküden ne çıkacağım bilmiyorum ama birini böyle bir manyaklığı yapmasına neden olacak kadar endişelendirdiğimiz ortada. Bir sorun daha var.”

“Biliyorum. 1954 ve 1960’da yapılanla aym türden Yakmalık Sunu.

Ama el i yıl önce faaliyette olan bir katilin, hâlâ ortalarda dolaşıp da kapının eşiğine işkence edilmiş hayvan cesedi bırakmış olması akla uygun gelmiyor.” Mikael başım sal adı.

“Bu durumda geriye Harald Vanger ve Isabel a Vanger kalıyor.

Johan Vanger tarafında birkaç eski akraba daha var ama onlar bu civarlarda oturmuyorlar.” Mikael iç çekti.

“Isabel a bir kediyi öldürebilecek kadar kötü bir kadın ama 1950’li yıl arda ortalarda dolaşıp da kadınları öldürmüş olamaz. Harald Vanger… Bilemiyorum, yürümeye bile takati yokmuş gibi görünüyor, bu durumda onun, gece bir kedinin peşinden koşup yakalayarak, hayvam bu duruma soktuğunu düşünmek biraz zor.”

“Eğer tabi iki kişi değil erse. Biri yaşlı, diğeri daha genç.”

Mikael duyduğu bir araba sesine doğru döndü. Cecilia Vanger arabasıyla köprüden geçiyordu. Harald ve Cecilia, diye düşündü ve aklına bir soru takıldı; birbirleriyle görüşmeyen, neredeyse hiç konuşmayan baba kız aym arabada? Martin Vanger’in onunla bu konuyu konuşacağı sözünü vermesine karşın, Cecilia Mikael’in telefonlarım hâlâ yanıtsız bırakıyordu.

“Derinlere daldığımızı ve ilerleme kaydettiğimizi bilen birileri olmalı,” dedi Salander ve kalkıp kulübeye girdi. Geri döndüğünde deri motorsiklet giysilerini giymişti. “Stockholm’e gidiyorum. Akşama dönerim.” “Orada ne yapacaksın?”

“Bir şeyler alacağım. Bir kediyi böylesine bir işkenceyle öldüren manyak, adam ya da kadın, her kimse gelecek sefer bize de saldırır.

Ya da biz uyurken evi ateşe verir. Hedestad’a gidip iki yangın tüpü ve iki de yangın alarmı almanı istiyorum. Yangın tüplerinden biri halon gazlı olsun.”

Başka bir şey demeden kaskını başına geçirdi, motoru gazladı ve köprüden geçip kayboldu.

Mikael, Hedestad’a giderken benzinlikte durup kedinin cesedini koyduğu torbayı bir çöp bidonuna atb. Hedestad’da iki yangın tüpü ve iki de yangın alarmı aldı ve arabanın bagajına koydu. Arabaya binip hastaneye doğru yola çıktı. Dirch Frode’ye telefon açıp, hastanenin kafeteryasına inmesini istemişti. Sabah olanları anlattığında Dirch Frode’nin benzi attı.

“Mikael, bu öykünün bu kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordum.”

“Niçin? Bir cinayeti çözmeye çalışıyoruz.”

“Ama kim? Bu akıl alır bir şey değil. Eğer senin ve Bayan Salander’in hayabm tehdit eden bir şey varsa, bu işe bir son vermeliyiz. Ben Henrik’le konuşurum.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz. Bir kalp krizi daha geçirmesi riskini alamam.”

“Durmadan seni soruyor.”

“Ona selamımı ve düğümü çözmeye başladığımı söyle.” “Şimdi ne yapacağız?”

“Birkaç sorum var. İlk olay Henrik kalp krizi geçirdikten hemen sonra oldu, ben Stockholm’deyken. Biri kulübeye girip, çalışma odamı karışbrdı. Telefon numaralarımn şifresini çözdüğüm ve İstasyon Caddesi’ndeki fotoğraflara ulaştığım günlerde. Bunu yalmzca sana ve Henrik’e anlattım.

Hedestad Kuriren’nin arşivlerine girmemi sağladığı için Martin de biliyordu. Başka kaç kişi biliyor?”

“Şey, Martin’in kimlerle konuşmuş olduğunu bilemiyorum. Ama Birger ve Cecilia biliyorlar. Birbirleriyle, senin fotoğrafların peşinde olduğunu konuştuklarım duydum.

Alexander bile bundan haberdar. Ayrıca Gunnar ve Helena Nilsson da. Henrik’i ziyarete geldiklerinde konuşulanlara şahit oldular ve Anita Vanger.” “Anita? Londra’daki kız mı?”

“Cecilia’nın kız kardeşi. Henrik’in kalp krizi geçirdiğini duyunca Cecilia’yla birlikte geldi. Bildiğim kadarıyla adaya uzak bir otelde kalıyor. Cecilia gibi o da babasıyla karşılaşmak istemiyor. Ama bir hafta önce, Henrik yoğun bakımdan çıktıktan sonra, geri döndü.”

“Cecilia nerede kalıyor? Bu sabah onu arabayla köprüden geçerken gördüm. Ama evinin ışıkları hiç yanmıyor.” “Ondan mı şüpheleniyorsun?” “Yok, yalnızca nerede kaldığını merak ettim.”

“Kardeşi Birger’in yanında. Henrik’i ziyaret edebilmek için, buraya yürüyüş mesafesi uzakta kalıyor.” “Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?” “Hayır ama yukarıda Henrik’in yanında değil.” “Verdiğin bilgiler için sağ ol,” dedi Mikael ve kalktı.

Vanger sülalesi Hedestad Hastanesi’nin etrafını kuşatmıştı. Mikael, Birger Vanger’i girişteki asansörlere giderken gördü. Onunla karşılaşmayı hiç istemiyordu, ortadan kaybolana kadar bekledi ama daha önce Cecilia’yla karşılaştığı ana giriş kapısında, bu defa da Martin Vanger’le karşılaştı. Selamlaşıp, el sıkıştılar.

“Henrik’i ziyaretten mi geliyorsun?”

“Hayır, Dirch Frode’yle şöyle ayaküstü bir konuştum.”

Martin yorgun ve uykusuz görünüyordu. Mikael birden onun, birbirlerini tanıdıkları şu yarım yılda gözle görülür bir şekilde yaşlanmış olduğunu fark

etti. Vanger Şirketi'ni kurtarma çabasının bir faturası olmalıydı. Ayrıca Mil ennium'a ortak olan Henrik, ona yeni bir yük yüklemişti.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Martin.

Mikael onun buradaki işlerini yüzüstü bırakıp Stockholm'e gitmek gibi bir niyetinin olmadığını hemen anlamıştı.

"Eh işte. Her geçen gün daha bir ilginç olmaya başladı. Henrik iyileştiğinde merak ettiği şeylerin cevabını bulacağımı umuyorum."

Birger Vanger yolun karşı tarafında, hastaneye beş dakikalık yürüyüş mesafesinde, beyaz tuğladan yapılmış sıra evlerden birinde oturuyordu. Hedestad limanını da gören deniz manzaralı bir evdi.

Mikael kapısını çaldığında açan olmadı. Bunun üzerine cep telefonundan Cecilia'yı aradı ama yine cevap yoktu. Bir süre arabada oturdu ve parmaklarıyla direksiyona vurarak bekledi. Birger Vanger'in kara listede adı yoktu. 1939 doğumluydu ve Rebecka Jacobsson öldürüldüğünde yalnızca on yaşındaydı. Ama Harriet kaybolduğunda yirmi yedisindeydi.

Henrik Vanger'e göre, Harriet'le öyle sıkı fıkı değildi. Uppsala'da ailesinin yanında yetişmiş ve şirkette çalışmak için Hedestad'a gelmiş ama birkaç yıl sonra politikaya atılmıştı. Lena Andersson cinayeti işlendiğinde Uppsala'daydı.

Mikael neler olduğunu çözememişti ama kedi olayı havaya asılı bir tehdit olduğu duygusu yaratmış ve fazla zamanları olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Harriet kaybolduğunda otuz yedi yaşında olan Hedeby'ün eski papazı Otto Faik, şimdi yetmiş ikisindeydi. Henrik'ten daha gençti ama zihinsel yetileri açısından kötü durumdaydı. Mikael onu, Svalan'daki huzurevinde ziyaret etti. Yaşlılar evi

şehrin öteki tarafında, Hede Irmağı'nın biraz yukarısında, sarı tuğladan yapılmış bir binaydı. Mikael resepsiyonda kendini tanıttı ve Otto Falk'la görüşmek istediğini söyledi. Papazın Alzheimer olduğunu bildiğini

söyleyerek, iletişim kurma imkanının olup olmadığını da sordu. Bir başhemşire, papaza üç yıl önce Alzheimer teşhisi konulduğunu ve hastalığın şimdi daha da kötüleştiğini açıkladı. Ama iletişim kurulabiliyordu. Yalnızca yakın bel ek sorunu vardı, bazı akrabalarını taruyamıyor ve bel eği gittikçe daha fazla sisle kaplanıyordu. Hemşire, papazın cevaplayamayacağı sorularla karşılaştığında endişe krizine yakalanabileceği konusunda Mikael’i uyardı.

Yaşlı papaz, diğer üç hasta ve bir bakıcıyla birlikte bir bankta oturuyordu. Mikael onunla konuşmaya çalışarak bir saat geçirdi.

Papaz Faik, Harrief i çok iyi haürladığını iddia ediyordu. Adını duyduğunda yüzü aydınlanmış ve Harriet’ten övücü sözlerle bahsetmişti. Mikael papazın, Harriet’ in otuz yedi yıldır kayıp olduğunu unutmuş olduğunu anlamıştı. Harriet’ten sanki çok yakın bir zamanda görmüş gibi söz ediyordu. Ona selamlarını iletip, kendisini ziyarete gelmesini rica ettiğinde, Michael bunu yapacağına söz verdi.

Harrief in kaybolduğu gün olanları anlatmasını isteyince, papaz şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Belli ki köprüdeki kazayı hatırlamıyordu. Ancak konuşmalarının sonuna doğru, Mikael’in kulaklarını dikmesine neden olan bir şey söyledi.

Mikael konuşmayı Harriet’in dinsel eğilimlerine getirdiğinde, Papaz Faik düşüncelere dalmış, sanki yüzü bulutlan-mıştı. İleri geri sal anmaya başlamış ve birden başını kaldırıp Mikael’e bakmış ve kim olduğunu sormuştu. Mikael kendini tekrar tanıttığında, yaşlı adam bir süre daha düşünmüştü.

Sonra başını sal amış ve rahatsız bir ifadeyle, Mikael’in dikkatini çeken o şeyleri söylemişti.

“O hâlâ yolunu arıyor. Kendine dikkat etmeli, onu uyarmalısın.”

“Xiçin uyarmalıyım?”

Papaz birden huzursuz oldu. Kaşlarını çaüp başını sal adı.

“Sola scriptıra’yı okumalı ve sujficienta scripturae’yı anlamalı.

Sola fide’yi ancak bu yol a canlı tutabilir. Josef bunları kesinlikle hesaba katmıyor. Bunlar hiçbir zaman kilisenin kanonları arasına girmedi.”

Mikael papazın söylediklerinden hiçbir şey anlamadı ama aceleyle not aldı. Papaz Faik ona doğru eğildi ve samimi bir ifadeyle fısıldadı:

“Sanırım o bir Katolik. Büyüyü seviyor ve hâlâ tanrısını bulamadı.

Ona yol göstermek gerek.”

Katolik sözcüğünün Faik’ta kötü bir çağrışım yaptığı bel iydi.

“Ben onun Pentekostal hareketiyle ilgilendiğini sanıyordum?”

“Hayır, Pentekostalis değil. O, yasak gerçeğin peşinde. O iyi bir Hıristiyan değil.”

Daha sonra papaz Mikael’i de ne konuştuklarını da unuttu ve diğer hastalarla konuşmaya başladı.

Mikael öğleden sonra saat iki civarında Hedeby Adası‘na döndü ve gidip Cecilia Vanger’in kapısını çaldı, evde yoktu. Bir kez daha telefonla ulaşmayı denedi ama boşunaydı.

Yangın alarmlarının birini mutfağa, diğerini de hole monte etti.

Yangın tüplerinden birini yatak odasının önündeki demir sobanın yanına, diğerini de banyo kapısının yanma koydu. Daha sonra sandviç ve kahve yaptı, bahçeye çıkıp Papaz Falk’la yaptığı konuşmayı iBook’una kaydetti. Uzun süre düşündükten sonra bakışlarını kiliseye yöneltti.

Hedeby’ün yeni papaz evi, kiliseye birkaç dakikalık yürüyüş

mesafesi uzakta, bildik modern vil alardandı. Mikael saat dört civarında Papaz Margareta Strandh’m kapısını çaldı ve teolojik bir konuda fikir almaya geldiğini söyledi. Mikael’le yaklaşık aynı yaşlarda olan Strandh, siyah saçlı bir kadındı. Üzerinde kot pantolon ve yumuşak kumaştan bir

gömlek vardı. Ayaklan çıplaktı, ayak tırnaklarını boyamıştı. Mikael onunla birkaç defa Sussanne'nin Yeri'nde karşılaşmış ve Papaz Faik hakkında ayaküstü konuşmuştu.

Mikael'i sıcak karşılayan Strandh, onu bahçeye davet etti.

Mikael papazla yaptığı konuşmayı, Falk'ın neler söylediğini anlattı ve söylediklerinin anlamını bilmediğini ekledi. Margareta Strandh, papazın söylediklerini sözcüğü sözcüğüne tekrar etmesini rica etti ve Mikael denileni yaptı. Strandh bir süre düşündü.

"Hedeby Adası'nda üç yıl önce göreve başladım. Doğrusunu söylemek gerekirse Papaz Falk'la hiç karşılaşmadım. Ben gelmeden çok önce emekliye ayrılmıştı ama anladığım kadarıyla Yüksek Kilise'ye bağlı. Sola spricture, 'yalnızca Kutsal Kitap'abağlı kal'

demek. Sufficientia scripturae, Kutsal Kitap'a harfiyen inanalar için, Kutsal Kitap'm yeterli olduğunu anlatmak için kul anılır. Sola fide, yalnızca inanç ya da saf inanç demek." "Anlıyorum."

"Yani bunlar temel kanonlar. Yani kilisenin temel platformu ve hiçbir olağanüstülükleri yok. Kısaca şunları söylemiş: İncili oku, sana gerekli bilgiyi verecektir ve temiz inanca taşıyacaktır."

Mikael biraz mahcup olmuştu.

"Bu konuşmanın ne tür bir bağlamda geçtiğini söyleyebilir misin?"

"Onun uzun yıllar önce tanıdığı ve şimdi hakkında bir şeyler yazdığım birini sormuştum." "Bir dinsel yol arayıcı?" "Öyle bir şey."

"Tamam. Sanırım bağlantıyı anlayabiliyorum. Papaz Faik iki şey daha söylemiş: Josef bunları kesinlikle dışlıyor ve bunlar hiçbir zaman kanon olarak kabul görmedi. Yanlış duymuş olma-yasın?

Josefus değil de /ose/dediğinden emin misin? Gerçi ikisi de aynı kişi."

"Yanlış duymuş olmam imkansız," dedi Mikael. "Dinlemek istersen görüşmeyi teybe kaydetmiştim."

“Hayır, sanırım gerek yok. Bu iki cümle neyi amaçladığını gösteriyor. Josefus Yahudi bir vakanüvisti. Bunlar hiçbir zaman kanon olmadı derken, hiçbir zaman Musevi kanonlarından olmadı demek istemiş olabilir.” “Bunun anlamı ne?” Margareta güldü.

“Papaz Faik, söz konusu kişinin ezoterik kaynaklara sevdalandığını iddia etmiş, daha doğrusu Apokrifa’ya. Apokryphos sözcüğü ‘gizli’ demek, yani Apokrifa’lar, bazı teologların tartışmalı olduğunu, bazılarının da Eski Ahit’e dahil olması gerektiğini düşündükleri gizli kitaplar. Tobit, Judit, Ester, Baruk, Syrak ve diğer bazı kitaplar şüpheli kabul edilir.”

“Cehaletimi bağışlayın. Apokrifa’ları duymuştum ama hiç okumadım. Bunların ne özel iği var?” “Bence hiçbir özel ikleri yok ama şimdiki Eski Ahit’ten

daha sonra yazılmışlar. Bu nedenle Musa’nın kitabından çıkartılmışlar. Yahudi alimleri bunların içeriğinden şüpheye düştükleri için değil, yalnızca kutsal vahiy tamamlandıktan sonra yazıldıkları için. Bununla birlikte Apokrifa’lar, Eski Ahit’in eski Yunanca çevirilerinde var. Örneğin Romen-Katolik kilisesi bunları şüpheli karşılamaz.” “Anlıyorum.”

“Ama Protestan Kilisesi için tartışmalı metinler. Reformasyon yıl arında teologlar Eski Ahit’e başvurdular. Martin Luther, Reformasyonun İncili’nden Apokrifa’ları çıkarttı ve daha sonra Kalvin, bunların kesinlikle inanç için temel olmayacaklarını açıkladı. Yani bunlar, Claritas Scriptıiare’yle -Kutsal Kitap’m kesinliği- çelişkili ya da çatışan şeyler.” “Başka bir deyişle sansürlü kitaplar.”

“Kesinlikle. Örneğin bu kitaplar büyü yapılabileceği, bazı durumlarda yalan söylenebileceği gibi, Kutsal Kitap’ın dogmatik olarak yorumlayanları rahatsız eden şeyleri savunur.”

“Yani Apokrifalar’ın dindar birinin okuma listesinde olması düşünülemez ve Papaz Faik gibileri bu tür şeylerden huzursuz olurlar.”

“Kesinlikle. Eğer İncil’le ya da Katolik inancıyla ilgileniyorsanız, Apokrifalar’la karşılaşmamanız neredeyse imkansız. Özellikle de ezoterik bilgilerle uğraşanlar mutlaka okumalı.” “Sizde bunlardan bir örnek var mı?”

Margareta bir kahkaha daha attı. Çıngıraklı, dostça bir kahkahaydı.

“Elbette. Apokrifalar İncil Komisyonu tarafından 1980’li yıllarda yayınlandı.”

Lisbeth Salander özel konuşmak istediğini söylediğinde, Armansky meraklanmıştı. Kapıyı kapattı ve ziyaretçi koltuğunu göstererek Lisbeth’den oturmasını istedi. Lisbeth, Blomkvist adına yapüğı işin sonuçlandığını söyledi, Dirch Frode ay sonunda ödeme yapacaktı ama Lisbeth bu araştırmada kalmaya karar vermişti.

Bunun karşılığında Mikael ona çok az bir maaş öneriyordu.

“Serbest çalışacağım,” dedi Lisbeth. “Bugüne kadar seninle yaptığımız sözleşmenin gereği olarak senin verdiklerinin dışında iş

almadım. Şimdi eğer kendi başıma iş alırsam bizim ilişkimiz zedelenir mi bunu öğrenmek istiyorum.” Dragan Armansky omuzlarını silkti.

“Sen sözleşmeli personelsin, kendi hesabına istediğin işi alabilirsin. Senin para kazanman beni mutlu eder. Ama bizden müşteri yürütmen de bize karşı sadakat kural arını çiğnemektir.”

“Böyle bir niyetim yok. Blomkvist’le yapüğımız sözleşmede istenilenleri yerine getirdim. O iş bitti. Bu davayla gönüllü olarak ilgileniyorum. Bedava çalışacağım.” “Hiçbir işi bedava yapma.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu öykünün nasıl biteceğini merak ediyorum. Mikael Blomkvist’i, Dirch Frode’yle konuşup araştırma asistanı olarak sözleşmemi uzatması için konuşmaya ikna ettim.”

Sözleşmeyi Armansky’e uzattı. Armansky şöyle bir göz attı.

“Bu maaşa çalışacağına bedava da çalışsan olur. Lisbeth, sen yetenekli bir kızsın. Cep harçlığına çalışman gerekmez. Eğer benim yanımda tam gün çalışırsan çok daha fazla kazanacağını biliyorsun.”

“Tam gün çalışmak istemiyorum ama sana sadık kalacağım Dragan.

Burada işe başladığım günden beri bana karşı harika davrandın. Bu tür bir sözleşmeye rızan olup olmadığını öğrenmek istedim, aramızda bir sürtüşme olsun istemem.”

“Anlıyorum.” Dragan bir süre düşündü. “Sorun değil. Sorduğun için teşekkür ederim. Eğer gelecekte de bu tür durumlar ortaya çıkarsa, herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye sormanı isterim.”

Lisbeth Salander, bir süre eklenmesi gereken bir şey var mı diye düşündü. Gözlerini Armansky’ye dikip hiçbir şey söylemeden baktı.

Sonra ayağa kalktı ve her zaman olduğu gibi vedalaşma törenine gerek duymadan dışarı çıktı. Duymak istediği şeyi duyduktan sonra Armansky’yi unutmuştu. Lisbeth’in uzaklaşmasını seyreden Armansky’nin yüzünde sakin bir gülümseme belirmişti. Lisbeth’in onun görüşüne başvurmuş olması bile, sosyalleşme sürecinin doruğuydu.

Fransız empresyonistlerinin eserlerinin sergileneceği müzenin güvenliği hakkında raporların olduğu dosyayı açtı. Daha sonra dosyayı bir kenara bıraktı ve biraz önce Salander’in çıktığı kapıya baktı. Lisbeth’in, Mikael Blomkvist’le çalışırken nasıl gülüyor olabileceğini düşündü. Kendi kendine mi büyüdüğünü yoksa Mikael Blomkvist’in mi onu baştan çıkarttığını merak ediyordu. Birden bir endişeye de kapılmıştı. Lisbeth Salander’in ideal bir kurban olduğu duygusundan hiç kurtulamamıştı. Ve şimdi ıssız bir yerde bir deliyi arıyordu.

Lisbeth Salander, kuzeye doğru giderken ani bir dürtüyle direksiyonu Âppelviken huzurevine kırdı ve annesini ziyaret etti. Yaz Ortası Bayramı‘nı saymazsa, annesini Noel’den beri ziyaret etmediği için vicdan azabı çekiyordu. Birkaç hafta içinde yaptığı bu yeni ziyaret onun için bir rekordu.

Annesi oturma salonundaydı. Lisbeth annesiyle tam bir saat vakit geçirdi, onu huzuevinin arka bahçesindeki ördek havuzunun etrafında yürüyüşe çıkarttı. Annesi onu hâlâ kız kardeşiyle karıştırıyordu. Her zaman olduğu gibi uzaklardaydı ama biraz huzursuz olduğu da açıktı.

Lisbeth hoşçakal derken annesi elini bırakmadı. Lisbeth kısa zamanda tekrar ziyarete geleceği sözünü verdi. Ama annesi endişeli ve mutsuz bir

ifadeyle süzdü Lisbeth'i. Sanki gelmekte olan felaketi sezmiş gibiydi.

Mikael kulübenin arkasındaki bahçeye oturup iki saat boyunca Apokrifaları okudu ama zaman kaybı duygusunun dışında bir şeye ulaşamamıştı.

Bununla birlikte kafasında bir şimşek çaktı. Acaba Harriet ne kadar dindardı? İncil'e karşı ilgisi, kaybolmadan bir yıl önce başlamıştı. Bir sürü cinayetle Eski Ahit'ten yaptığı alıntılar arasında bağ kurmuş, arkasından da yalnızca İncil'i değil, Apokrifalar'ı da düzenli olarak okumuş ve Katolik inancına ilgi duymaya başlamıştı.

Yoksa o, şimdi Mikael ve Lisbeth'in yaptığı araştırmayı otuz yedi yıl önce mi yapmıştı? Eski Ahif i dinsel nedenlerle değil de, bir katili bulmak için mi okumuştu? Papaz Faik, Lisbeth'in iyi bir Hıristiyan olmaktan daha çok bir arayıcı olduğunu ima etmişti. Mikael'in düşünceleri Erika'dan gelen telefonla dağıldı.

"Önümüzdeki hafta Greger'le tatile çıkacağımızı söylemek için aradım. Dört hafta yokum." "Nereye gideceksiniz?"

"New York'a. Orada Greger'in bir sergisi olacak. Oradan da Karaib Adaları'na gideceğiz. Greger'in bir tanıdığının Antigua'da bir evi varmış, iki hafta orada kalacağız."

"Harika. Size iyi eğlenceler. Greger'e selam söyle."

"Üç yıldır gerçek bir tatil yapamadım. Yeni sayı hazır ve neredeyse gelecek sayıyı da bitirdik. Yayın yönetmenliğini senin yapmanı isterdim. Neyse, Christer yapacağına söz verdi"

"Yardıma ihtiyaç duyarsa beni arasın. Janne Dahlman'la ne yaptınız?"

Erika bir süre tereddüt etti.

"Önümüzdeki hafta o da tatile çıkıyor. Henry'yi geçici yayın yönetmeni sekreteri olarak görevlendirdim. Christer ve o işleri idare edecekler." "Tamam."

"Dahlman'a güvenmiyorum. Ama kendi işlerini yapıyor. 7

Ağustos'ta döneceğim."

Saat yedi civarında, Mikael beşinci kez Cecilia'yı aradı. Kendisini araması için mesaj da bırakmış ama bir cevap alamamıştı.

Kararlı bir ifadeyle Apokrifalar'ı kapattı ve spor kıyafetlerini giydi.

Günlük koşu turuna çıkmadan önce kapıyı kilitledi.

Bir süre sahil boyunca koştuktan sonra ormana girdi. Çalıların ve devrilmiş ağaçların arasından mümkün olduğu kadar hızla geçti, İstihkam'a geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Eski makineli tüfek yuvalarından birinin önünde durdu ve birkaç dakika kaslarını gevşetti.

Keskin bir patlama sesi duymasıyla, bir kurşunun başından birkaç santimetre yukarıya, gri betona saplanması bir oldu. Arkasından da başında bir acı hissetti, betondan kopan bir parça derin bir yara açmıştı.

Mikael kendine sonsuz gelen bir süre, felç olmuş gibi kaldı.

Arkasından hemen siperin içine atladı ve kalçalarının üzerine düştü.

Aynı anda ikinci kurşun da aülmış ve sipere atlamadan önce yaslandığı duvara saplanmıştı.

Mikael doğruldu ve etrafına baktı. Siperin tam ortasında duruyordu. Sağa ve sola uzanan bir metre derinliğinde, iki yüz metre uzunluğunda dar geçitler vardı. Mikael eğilerek labirentin içinden güneye doğru koşmaya başladı.

Birden Kiruna'daki piyade okulunda yaptıkları tatbikatları yöneten Albay Adolfsson'un o taklit edilemez sesini duydu. Mikael, eğer delinsin istemiyorsan, şu lanet olası başını eğ. Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen, Albay Adolfsson'un kumanda ettiği tatbikatları hâlâ anımsıyordu.

Altmış metre kadar koştuktan sonra durdu ve derin bir nefes aldı.

Kendi soluğundan başka bir şey duymuyordu. İnsan gözü, hareketleri, şekil ve biçimleri olduğundan daha hızlı algılar. Keşfe çıktığında yavaş hareket

et. Mikael başını biraz kaldırıp dikkatle dışarı baktı. Güneş doğrudan gözüne geldiği için ayrınüları seçemiyordu ama bir hareket de göremiyordu.

Başını tekrar içeri çekti ve son siperin içinde koşmaya devam etti.

Düşmanın silahının ne kadar iyi olduğunun önemi yok. Seni göremezse vuramaz. Korun, korun, korun. Görünmediğinden emin ol.

Östergârden çiftliğinden yaklaşık üç yüz metre uzaktaydı. Ondan kırk metre uzakta oldukça sık çalıların ve fundalıkların olduğu bir alan vardı. Ama bu çalılıklara ulaşabilmesi için siperlerden çıkıp, dik bir yokuştan inmesi gerekiyordu ki bu durumda görünmesi kaçınılmazdı. Ama tek yol da buydu. Arkasında deniz vardı.

Mikael çömelip düşündü. Şakağının acısını yeni hissetmeye başlamıştı, ciddi bir kanaması vardı ve tişörtü sırılsıklam kan olmuştu. Kurşun parçası ya da betondan kopan bir parça, şakağında derin bir sıyrık açmıştı. Kendini durumunu tartmaya vermeden önce sıyrık yarasının kanaması durmaz, diye düşündü. Tekbir kurşun kaza kurşunu olabilirdi. Ama iki kurşun, birinin onu öldürmek istediği anlamına gelirdi. Ateş edenin hâlâ yukarda olup olmadığından emin değildi. Belki de silahını tekrar doldurmuş ve Mikael'in ortaya çıkmasını bekliyordu.

Sakin olup rasyonel düşünmeye çalıştı. Ya orada bekleyecek ya da bir biçimde dışarı çıkacaktı. Eğer ona ateş eden hâlâ bekliyorsa, son alternatif pek de uygun değildi. Ama çıkmazsa da siperler boyunca yürüyüp onu bulabilir ve daha yakından ateş edebilirdi.

Ama kadın ya da erkek, her kimse sağa mı yoksa sola mı gittiğimi bilemez. Silah belki de av tüfeğiydi. Büyük ihtimal dürbünlüydü de.

Bu da ateş eden her kimdiyse, gözünü dürbünden ayırmadan Mikael'i aradığı için, görüş açısını daraltmış demekti.

Sıkıntılı bir durumdaysan, inisiyatifi ele al. Bu, beklemekten daha iyiydi. İki dakika boyunca kulaklarını açıp sesleri dinledi ve sonra siperden çıkıp mümkün olduğu kadar hızla dik bayırdan aşağı inmeye başladı.

Yolu yarılamıştı ki üçüncü defa ateş edildi, kurşun arka tarafında bir yerlere saplanmıştı. Kendini hemen bir çalı örtüsünün arkasına attı ve bir ısırganotu denizinin içine yuvarlandı. Sonra ayaklarının üzerine doğruldu, zikzaklar çizerek iki büklüm koşmaya başladı. El i metre sonra durdu, etrafı dinledi. Birden istihkam tarafından gelen bir ses duydu: Kırılan bir dal sesi. Yüzüstü uzandı.

Albay Adolfsson'un favori sözlerinden biri de 'dirseklerinizin üzerinde sürünün'dil. Mikael çalılık ve fundalıkların içine yüz el i metre kadar dalmıştı. Dal arı ve yaprakları sal ama-maya dikkat ederek sessizce hareket ediyordu. Bir ara çalılarm arasında bir çatırtı duydu. İlk aklına gelen adamın ona yaklaşıyor olduğuydu, belki de yirmi metre kadar sağ tarafm-daydı. Yere çömeldi ve kımıldamadan bekledi. Bir süre sonra başını biraz kaldırdı ve etrafı gözledi ama bir şey göremedi. Uzun süre gergin sinirlerle öylece bekledi. Kaçmaya ya da eğer üzerine geliyorsa düşmanına karşı umutsuz bir saldırıya hazırdı. Daha uzak bir mesafeden ikinci bir çatırtı duydu. Sonra sessizlik.

Burada olduğumu biliyor. Ama bir yerde durmuş, hareket etmemi bekliyor ya da geri çekildi?

Östergârd çiftliğinin çitlerine gelene kadar çalıların ve otların arasında dikkatle ilerledi.

Şimdi ikinci kritik aşamadaydı. Çitlerin kenarı boyunca bir patika vardı. Çiftlik evini görebiliyordu; dört yüz metre kadar ilerde, alçak bir bayırın üzerindeydi. Evin sağ tarafında otlayan inekler vardı.

Niçin silah seslerini duyup da, ne oluyor diye bakmaya gelen olmadı? Yaz. Bu saatte evde olmayabilirler.

Otlakların arasından geçmesi söz konusu bile olamazdı, bütünüyle korunaksız bir yerdi ama çitler boyunca uzanan patikanın ilerisinde bir dere vardı. Karşı tarafa geçerse, atış mesafesinin dışına çıkabilirdi. Çalıların arasından çam ormanlarının başladığı yere kadar dikkatle geri çekildi.

Geniş bir yay çizip, Östergârden çiftliğinin etrafından dolaşarak ve Söderberget Tepesi'ne yöneldi. Çiftlik evinin önünde araba yoktu.

Söderberget Tepesi’ne çıktığında durdu ve Hedeby’e bakmaya başladı. Küçük limandaki eski kayık evlerinin etrafında yazlıkçılar vardı. Mayolu birkaç kadın, iskelede oturmuş birbirleriyle konuşuyorlardı. Bir yerlerden ızgara kokusu geliyordu. Birkaç çocuk iskelenin yanında, suda oynuyorlardı.

Mikael saatine baktı, sekizi biraz geçiyordu. İlk kurşun atıldıktan bu yana el i dakika geçmişti. Gunnar Nilsson ayağında şort, üzeri çıplak, bahçesindeki çimenleri suluyordu. Ne kadar zamandır oradasın? Henrik Vanger’in evi zaten boştu. Harald Vanger’in evi her zamanki gibi terk edilmiş görünüyordu. Birden Isabel a Vanger’i gördü. Bahçesinin arkasında biriyle konuşuyordu. Bunun hastalıklı Gerda Vanger olduğunu anlaması zaman aldı. 1922 doğumlu olan Gerda, Henrik’in evinin biraz uzağında, oğlu Alexander Vanger’le birlikte oturuyordu. Mikael onunla hiç karşılaşmamış, birkaç defa bahçesinde görmüştü. Cecilia Vanger’in evi de terk edilmiş gibi görünüyordu. Ama birden mutfak penceresinde bir ışığın yandığını gördü. O evde. Bana ateş eden bir kadın mıydı ? Cecilia Vanger’in tüfek kul anabileceğine dair en küçük bir kuşkusu yoktu. Martin Vanger’in arabası evinin önündeydi. Ne kadar zamandır evdesin?

Yoksa onu vurmaya çalışan, şimdiye kadar aklına bile getirmediği başka biri miydi? Frode? Alexander? Bir sürü ihtimal vardı.

Söderberget Tepesi’nden aşağı indi ve köye giden yola girdi ve hiç kimseyle karşılaşmadan evine yöneldi. Kulübesinin kapısı aralıktı.

Gayri htiyari eğildi. Sonra bir kahve kokusu duydu ve mutfak penceresinden Lisbeth Salander’in siluetini gördü.

Mikael’in geldiğini duyan Lisbeth, dönüp baktı ve taş kesildi.

Mikael’in, artık pıhtılaşmaya yüz tutmuş kanla kaplı yüzü korkunç görünüyordu. Beyaz tişörtünün sol tarafı kana bulanmıştı. Başına bir çaput bastırıyordu. Lisbeth’in bir şey demesine fırsat vermeden,

“Yalnızca oluk gibi kanayan bir sıyrık ama tehlikeli değil,” dedi Mikael.

Lisbeth hemen erzak dolabına gidip ilk yardım kutusunu getirdi.

İçinde yalnızca birkaç yara bandı, sivrisinek ısırığına karşı ilaç ve bir de sargı bezi vardı. Mikael elbiselerini çıkarıp yere attı, banyoya girdi ve aynada yüzüne baktı.

Alnında üç santim uzunluğunda derin bir sıyrık vardı. Hâlâ kanıyordu ve dikilmesi gerekiyordu. Ama yara bandı yapıştırırsam da iyileşebilir diye düşündü. Bir havluyu ıslatıp yüzünü temizledi.

Havluyu şakağına basürarak duşun altına girdi ve gözlerim kapadı.

Banyo fayansına sert bir yumruk attı, parmaklarının boğumları yüzüldü. Fuck you, seni mutlaka bulacağım.

Lisbeth koluna dokunduğunda sanki elektrik çarpmış gibi sarsıldı, dönüp öyle bir öfkeyle baktı ki, Lisbeth bir adım geriledi. Sonra bir sabun uzatıp, hiçbir şey demeden tekrar mutfağa döndü.

Duştan sonra Mikael sıyrığın üzerine üç yara bandı yapıştırdı. Yatak odasına gidip mavi bir kot pantolon ve temiz bir tişört giydi, fotoğrafların çıktısını koyduğu dosyayı yanına aldı. Öfkeden titriyordu.

Lisbeth'e, "Bir yere kımıldama," diye kükredi ve dışarı çıktı. Cecilia Vanger'in evine gidip kapı zilini çaldı. Yarım dakika sonra kapı açıldı.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi Cecilia kapıyı açar açmaz.

Sonra Mikael'in yüzüne baktı, yarası tekrar kanamaya ve yara bandının altından sızmaya başlamıştı. "Ne oldu?"

"Bırak içeri gireyim. Konuşmalıyız." "Konuşacak bir şey yok." "Hayır var, ya içeri girmeme müsaade edersin ya da burada merdivenlerde konuşuruz."

Mikael'in sesindeki kararlılığı hisseden Cecilia, yana çekilip onu içeri aldı. Mikael doğrudan mutfağa gidip masanın başına oturdu.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu Cecilia.

"Harriet Vanger olayının deşilmesinin benim için zaman kaybı, Henrik içinse bir çeşit terapi olduğunu iddia ediyordun. Belki de öyledir ama bir

saat önce biri kafama bir delik açmaya çalıştı. Ve önceki gece verandaya parçalanmış bir kedi cesedi atıldı.” Cecilia bir şey demek istedi ama Mikael onu susturdu.

“Cecilia, senin özel sorunlarının da, neler kurduğunun da ve benden birdenbire nefret etmenin de içine sıçarım. Bir daha asla senin yanma yanaşmayacağım, seni rahatsız edeceğimden ya da peşine düşeceğimden korkmana gerek yok. Ne seni ne de Vanger ailesinden herhangi birini görmemiş olmayı isterdim. Ama sorularıma bir cevap istiyorum. Ne kadar çabuk cevaplarsan benden o kadar çabuk kurtulursun.” “Ne bilmek istiyorsun?” “Bir: Bir saat önce neredeydin?” Cecilia’nın yüzü karardı.

“Hedestad’daydım. Buraya yarım saat önce geldim.” “Nerede olduğuna dair bir şahidin var mı?” “Bildiğim kadarıyla yok. Ayrıca beni böyle sorgulayamazsın.”

“İki: Harriet’in kaybolduğu gün, onun penceresinde işin neydi?”

“Ne?”

“Soruyu duydun. Yıllar boyunca Henrik, Harriet’in kaybolduğu o kritik dakikalarda, odasının penceresini kimin açmış olabileceğini merak edip durdu. Bunu kimse üzerine alınmadı. Ama biri yalan söylüyor.”

“Peki sana bunu benim yaptığımı düşündüren lanet olası şey ne?”

Solgun fotoğrafları masanın üzerine koyan Mikael “Bu fotoğraflar,”

dedi.

Cecilia masaya doğru gitti ve fotoğrafları inceledi. Mikael onun yüzünde şaşkınlık ya da korku okuyacağını sanıyordu. Cecilia başını kaldırıp ona baktı. Mikael’in yüzünden ince bir şerit kan akıp gömleğine damladı.

“O zaman adada altmış insan vardı,” diye devam etti Mikael.

“Yirmi sekizi kadındı. Beş ya da altı kişinin omuzlarına kadar sarı saçları vardı. Bunlardan yalnızca biri açık renk elbise giymişti.”

Cecilia resme dikkatle baktı. “Ve bunun ben olduğumu düşünüyorsun?”

“Eğer sen değilsen bunun kim olduğunu söylemeni istiyorum. Bu fotoğraf daha önce bilinmiyordu. Buna birkaç hafta önce ulaştım ve o günden sonra seninle konuşmak istedim. Belki ben bir aptalım ama bu resmi ne Henrik’e ne de başka birine gösterdim. Çünkü seni şüpheliler arasına sokmaktan ya da sana zarar vermekten ölümüne korkuyordum. Ama şimdi bir cevap istiyorum.”

“Bir cevap alacaksın.” Resmi aldı ve Mikael’e uzattı. “Ben o gün Harrief in odasına hiç girmedim. Resimdeki kişi ben değilim. Onun kaybolmasıyla uzaktan yakından hiçbir bağlantım yok.” Dış kapıya gitti.

“Cevabını aldın işte. Şimdi gitmeni istiyorum. Bence yaranı bir doktora göstermelisin.”

Lisbeth Salander, Mikael’i Hedestad Hastanesi’ne götürdü. Yaranın kapanması için iki dikiş ve adam gibi bir yara bandı yetti. Isırgan otları ve dikenlerin, el erinde ve boynunda yarattığı sıkıntılar için kortizonlu merhem verdiler.

Hastaneden çıkıp arabaya oturduklarında, Mikael uzun süre polise gidip gitmemeyi düşündü. Ama birden gözlerinin önüne gazetelerin atacağı başlıklar geldi. İftiradan hüküm giyen gazeteciyi vurmaya çalıştılar. “Eve sür,” dedi Lisbeth’e.

Hedeby’e geldiklerinde hava kararmıştı, Lisbeth Salander’in istediği de buydu. Masaya bir spor çantası koydu.

“Milton Security’den birkaç şey ödünç aldım. Bunları devreye sokmanın zamanı geldi. Sen kahve suyu koy.”

Evin çevresine pil e çalışan, harekete duyarlı dört detektör yerleştirdi. Eğer biri eve yedi metreden fazla yaklaşırsa, bu detektörler Mikael’in yatak odasına yerleştirdiği alıcıya sinyal göndereceklerdi. Ayrıca evin önündeki ve arkasındaki iki ağaca, ışığa duyarlı iki de kamera yerleştirdi. Bunlar da gördükleri şeyi, holdeki bir dolaba yerleştirdiği, bir PC dizüstü bilgisayara

ileteceklerdi. Kameraları, yalnızca merceği açıkta kalacak şekilde kamufle etti.

Kapının üzerindeki tahta kuş yuvasına üçüncü bir kamera daha yerleştirdi. İçinden kablo geçirebilmek için bir matkapla deldi. Bu kameranın objektifi, bahçe kapısından itibaren evin giriş kapısına kadar olan yolu tarayacak, saniyede bir alçak çözünülürlü resim gönderecek ve gardıroba yerleştirdiği başka bir PC dizüstü bilgisayarın hard diskine kaydedecekti.

Arkasından da hole, ağırlığa duyarlı bir paspas yerleştirdi. Eğer biri IR detektörlerini atlatarak eve girmeyi başarırsa, bu paspasa ayağını basar basmaz 115 desibel şiddetinde siren çalmaya başlayacaktı. Lisbeth, Mikael'e gardıroba yerleştirdiği kutunun içindeki anahtarları kul anarak detektörleri nasıl devre dışı bırakabileceğini gösterdi. Ayrıca bir de gece görüş dürbünü getirmişti, onu da çalışma odasındaki masaya koydu.

“Hiçbir şeyi tesadüfe bırakmıyorsun,” dedi Mikael ve ona bir fincan kahve verdi.

“Bir şey daha var. Bu işi çözene kadar koşu yok.”

“Buna inanabilirsin. Koşma isteğini birden kaybettim.”

“Ben şaka yapmıyorum. Önce tarihi bir muammayla başladı, sonra bu sabah verandaya parçalanmış bir kedi cesedi bırakıldı ve arkasından da biri kafana bir delik açmaya çalışü. Bence iz üzerindeyiz.”

Akşam yemeğini yedikten sonra Mikael'in üzerine ağır bir yorgunluk çöktü, ayrıca başı da zonkluyordu. Konuşmaya takati olmadığı için gidip yattı.

Lisbeth Salander gecenin ikisine kadar belgeleri okudu. Harriet olayı gittikçe daha tehlikeli ve karmaşık bir hal almaya başlamışü.

23. BÖLÜM

11 TEMMUZ, CUMA

Mikael perdelerin arasından sızıp, doğrudan yüzüne düşen güneşle sabahın altısında uyandı. Başı sızlıyordu. Şakağındaki yara bandına dokundu, yarası

acıdı. Lisbeth bir kolunu onun karnına atmış, yüzüstü uyuyordu. Mikael, Lisbeth'in omzun-daki ejderha dövmesine baktı.

Sonra dövmelerini saymaya başladı. Omzundaki ejderha ve boynundaki arı dövmesinin dışında, sol ayak bileğini ve sol pazısını bilezik gibi saran iki dövme daha vardı. Ayrıca kalçasına bir Çin sembolü, bir baldırına da gül işlenmişti. Ejderha dövmesinin dışındakiler daha ölçülü ve küçüktü.

Mikael dikkatle yataktan çıktı ve perdelerdeki açıklığı kapattı.

Tuvalete gittikten sonra, ayaklarının ucuna basarak tekrar yatak odasına döndü, Lisbeth'i uyandırmamaya dikkat ederek yatağa girdi.

Bir saat sonra bahçedeki kahvaltı masasına oturdular. Lisbeth başını kaldırıp Mikael'e bakarak, "Bu bilmeceyi nasıl çözeceğiz?"

diye sordu.

"Önce elimizdeki somut bilgileri bir araya getirelim. Sonra daha fazlasını bulmaya çalışalım."

"Bu somut gerçeklerden biri de, birinin senin peşinde olduğu."

"Benim için sorun şu; niçin? Harriet olayının gizini çözmek üzere olduğumuzdan mı, yoksa şimdiye kadar

 ortaya çıkmamış bir seri katili ortaya çıkartacak olmamızdan

mı?"

"Bence bu iki şey birbirine bağlı." Mikael başını sal ayarak Lisbeth'i onayladı.

"Eğer Harriet, bir seri katilin olduğunu keşfettiyse, bu katil tanıdığı çevreden olmalı. 1960'lı yıl arın kişiler galerisine bakarsak, iki düzine muhtemel aday var. Bugün bunların arasından Harald Vanger'in dışında hayatta kalan yok. Ben doksan beş yaşına basacak bir adamın, elinde silah Frös Ormanı'nda koşturabileceğine ihtimal vermiyorum. Onun tüfek

kaldırmaya bile gücü yoktur. Galeridekilerin çoğu ya bugün herhangi bir tehlike yaratamayacak kadar yaşlı ya da 50’lerde birini öldüremeyecek kadar gençler. Yani tekrar başa döndük.”

“Ama ortada işbirliği yapan iki kişi de olabilir. Biri yaşlı biri genç.”

“Harald ve Cecilia. Sanmam. Bence penceredeki kadının kendisi olmadığını söylerken doğru söylüyordu.”

“Peki, kim o zaman?”

Mikael iBook’unu açtı. Birkaç saat boyunca, köprüdeki olaydan sonra çekilen fotoğrafları ayrıntılı bir şekilde incelediler.

“Köydeki bütün insanların olay yerine gelmiş olabileceklerinden başka bir şey düşünemiyorum. Olay eylül ayında olmuş. Çoğunun üzerinde ceket ya da kazak var. Uzun sarı saçlı ve açık renk elbiseli yalnızca bir kişi var.”

“Cecilia Vanger birçok fotoğrafta görülüyor. Sanki sürekli hareket halinde. Burada Isabel a’yla konuşuyor. Burada Papaz Falk’la birlikte. Burada ortanca kardeşi Greger Vanger’le.” “Dur bir,” dedi Mikael birdenbire. “Greger’in elindeki ne?”

“Dört köşeli bir şey. Bir çeşit kutuya benziyor.”

“Bu bir Hasselblad. Demek ki onda da bir fotoğraf makinesi varmış.”

Resimlere bir kez daha baktılar. Greger, çoğu silik çıkmış başka fotoğraflarda da vardı. Ama bir fotoğrafta, elinde dört köşe bir şey tuttuğu çok açık görülüyordu. “Haklısın. Bu bir fotoğraf makinesi.”

“Yani yeni bir fotoğraf avına daha çıkacağız.”

“Tamam, buna bakarız,” dedi Lisbeth. “Şimdi bırak da hipotezimi açıklayayım.” “Buyur.”

“Genç kuşaktan biri, eski kuşaktan birinin seri katil olduğunu biliyor ama aile şerefinin lekelenmemesi ya da bilmediğimiz başka bir nedenle bunun ortaya çıkmasını istemiyor. Yani bir katil, bir de susarak suç ortaklığı yapan

iki kişi var. Katil artık yaşamıyor, diğeri olayın açığa çıkmaması için bizi bu olayın peşini bırakıp buradan gitmeye zorluyor."

"Bunu ben de düşündüm.Ama niçin kapımıza parçalanmış bir kedi bıraksın? Bu, yalnızca bir katilin varlığı konusunda yürüttüğümüz tezleri pekiştirir."

Lisbeth Salander geriye yaslandı, kiliseye bakarak İncil'den ezbere bir alıntı okumaya başladı.

"Ve boğayı Tanrı'nın önünde boğazlayacak. Harun soyundan gelen kahinler kanı sunağın her tarafına dökecekler. Kişi kurbanın başını kesip, etini yağından ayırarak parçalayacak."

Lisbeth sustu. Mikael'in heyecanla kendisini izlediğini fark etmişti.

Mikael Eski Ahit'i açtı ve Levililer bölümünü buldu. "On ikinci ayeti de biliyor musun?" EJDERHA DÖVMELİ KIZ Lisbeth cevap vermedi.

"Ve kişi…" diye başladı Mikael ve Lisbeth'e devam etmesini işaret etti.

"Ve kişi onu parçalara ayıracak, başını gövdesinden, etini yağından ayıracak; ve kahin sunağın önündeki ateşin üzerine yerleştirecek." Bunlar Lisbeth'in dudaklarından buz gibi bir sesle dökülüyordu. "Sonraki ayet." Lisbeth birden ayağa kalktı.

"Lisbeth… fotografik bir belleğin var," dedi Mikael hayranlıkla.

"Demek araştırmaların sayfalarını on saniyede okumanın nedeni buydu."

Lisbeth'in ilk tepkisi sert oldu. Mikael'e şaşkın ve öfkeli gözlerle baktı ve birden arkasını dönüp koşarak bahçe kapısından dışarı fırladı.

"Lisbeth," diye bağırdı Mikael arkasından. Ama Lisbeth cevap vermeden gözden kayboldu.

Mikael, Lisbeth'in bilgisayarını içeri taşıdı, alarm düğmelerini kurdu, dış kapıyı kilitledi, Lisbeth'i aramaya çıktı. Yirmi dakika sonra onu küçük tekne limanının yanındaki iskelede buldu. Ayaklarını suya sarkıtarak

oturmuş sigara içiyordu. Mikael'in geldiğini duyunca omuzları bir parça gerilmişti. Mikael iki metre arkasında durdu.

“Ne yanlış yaptığımı bilmiyorum ama her neyse seni üzmek istemedim.” Lisbeth cevap vermedi.

Mikael gidip onun yanına oturdu, elini çekinerek omzuna koydu.

“Lütfen Lisbeth, konuş benimle.” Lisbeth başını çevirdi, ona baktı.

“Konuşacak bir şey yok, ben tuhaf bir kızım işte.” “Keşke senin bel eğinin yarısı kadar bir bel eğim olsaydı.”

Lisbeth sigaranın izmaritini suya attı.

Mikael bir süre hiçbir şey demeden öylece durdu. Ne diyebilirim?

Sen normal bir kızsın. Biraz farklı olmanın hiçbir mahsuru yok. Sen kendini nasıl görüyorsun gerçekten?

“Seni görür görmez farklı biri olduğunu anlamıştım,” dedi Mikael.

“Biliyor musun? Birinden görür görmez hoşlan-mayalı çok zaman geçmişti.”

Limanın öteki tarafında, bir kulübeden çıkan birkaç çocuk suya atladı. Evinin önüne bir sandalye atmış oturan ressam Eugen Norman -Mikael onunla henüz hiç konuşmamıştı- piposunu tüttürerek Mikael ve Lisbeth'e bakıyordu.

“Eğer kabul edersen seninle arkadaş olmayı çok istiyorum,” dedi Mikael. “Şimdi kulübeye dönüp yeni bir kahve yapacağım. Canın ne zaman isterse gel.”

Mikael ayağa kalktı, Lisbeth'i kendi haline bırakarak yürümeye başladı. Eve giden yolu yarılamıştı ki, arkasından ayak sesleri duydu. Gelen Lisbeth'ti. Hiç konuşmadan eve doğru yürüdüler.

Evin kapısına geldiklerinde Lisbeth, Mikael'i durdurdu.

“Bir şey düşündüm,” dedi. “Biz hep bu olanların Eski Ahit’in bir parodisi olduğunu düşündük. Her kimse, bir kedi parçaladı ama sanırım bir boğaya bunu yapması zor olduğu için kediyi tercih etti.

Yani yine de temel öğretiyi izledi. Şimdi merak ettiğim.” Başını çevirip kiliseye baktı.

“…Ve kanını mucize alanının girişindeki sunağın etrafına dökecek… ”

Köprüyü geçip kiliseye gittiler. Mikael giriş kapısını kontrol etti.

Kilitliydi. Bir süre etrafta dolaşıp mezar taşlarını incelediler, sonra sudan biraz uzaktaki şapele geldiler. Birden Mikael’in gözleri açıldı.

Burası bir şapel değil, eskiden ölülerin gömüldüğü kilise mahzeniydi.

Giriş kapısının üzerine Vanger ismi ve Mikael’in ne olduğunu bilmediği Latince bir kıta kazınmıştı. “Zamanın sonuna kadar dinlen,”

yazıyor dedi Lisbeth. Mikael şaşkın gözlerle ona baktı. Lisbeth omuzlarını silkti. “Bu kıtayı bir yerde okumuştum.”

Mikael birden ağız dolusu gülmeye başladı. Lisbeth önce gerilip ona öfkeyle baktı ama Mikael’in ona değil içlerinde bulundukları duruma güldüğünü anlayınca rahatladı.

Mikael kapıyı yokladı, burası da kapalıydı. Bir süre düşündükten sonra, Lisbeth’e oturup beklemesini söyledi. Gidip Anna Nygren’in kapısını çaldı. Vanger ailesinin mezarlığına bakmak istiyordu, acaba Henrik’in mezarlığın anahtarını nereye koyduğunu biliyor muydu?

Anna’nın tereddüt ettiğini gören Mikael, ona Henrik için çalıştığını hatırlattı. Anna gidip yazı masasının çekmecesinde duran anahtarı getirdi.

Mikael ve Lisbeth, mezarlığın kapısını açar açmaz doğru düşündüklerini anladılar. İçerde ağır bir yanık et kokusu ve kömüre dönmüş et parçaları vardı. Ama kediye işkence eden her kimse, içeride ateş yakmamıştı. Bir köşede kayakçıların kayaklarını yağladıkları türden bir balmumu lambası vardı.

Lisbeth cebinden dijital bir fotoğraf makinesi çıkarttı, birkaç resim çektikten sonra balmumu lambasını aldı. “Bu bir kanıt olabilir. Belki de üzerinde parmak izi var.”

“Niye olmasın, Vanger ailesinin üyelerinden bize parmak izlerini vermelerini isteyebiliriz,” dedi Mikael alaycı bir ifadeyle. “Özel ikle bunu Isabel a’dan istemek eğlenceli olur.”

STIEG LARSSON “Her şeyin bir yolu var.” Yerde henüz bütünüyle kurumamış olan küçük bir kan gölü ve bir de büyük ihtimal kedinin başını kesmekte kul anılmış olan demir makası vardı.

Mikael etrafı incelemeye başladı. En büyük lahit Alexandre Vangeersad’a aitti, yerde eski aile üyelerine ait dört küçük mezar vardı. Bel i ki diğer aile üyeleri krematoryumda yakılmışlardı.

Duvardaki küçük oyuklarda, aile üyelerinden otuzunun adı vardı. Aile kroniğini bilen Mikael, aile mezarlığında yer almayan aile üyelerinin nereye gömülmüş olabileceklerini merak ediyordu. Belki de onlar buraya gömülecek kadar önemli görülmemişlerdi.

Köprüden geçerlerken Mikael, “Şimdi artık biliyoruz,” dedi.

“Tam bir çılgının peşindeyiz.” Durdu ve köprü korkuluğuna yaslandı.

“Eğer yalnızca bizi korkutmak isteyen kafadan çatlak biri olsaydı, kediyi bir garajda ya da ormanda parçalardı. Ama o, bu işi aile mezarlığında yaptı. Zor bir iş. Nasıl bir risk aldığını bir düşünsene.

Yaz ayındayız, insanlar geceleri dışarı yürüyüşe çıkıyorlar. Kuzey ve güney Hedeby arasındaki kestirme yol mezarlıktan geçiyor. Kapıyı kapatmış olsa bile, kedi çığlık atmış ve yanık kokusu dışarı yayılmış

olmalı.” “Bir erkek.”

“Dün gece Cecilia’nın elinde bir balmumu lambasıyla dolaştığını sanmıyorum.”

“Ben Dirch Frode ve senin Henrik de dahil buradaki hiç kimseye güvenmiyorum. Bunlar fırsat bulduklarında seni kazıklarlar. Neyse, şimdi ne yapıyoruz?” Mikael bir süre düşündü sonra, EJDERHA DÖVMELİ KIZ “Senin hacker olduğunu kaç kişi biliyor?”

diye sordu “Hiç kimse.”

“Yani benim dışımda demek istiyorsun?” “Nereye gelmek istiyorsun?”

“Benimle misin bilmek istiyorum. Bana güveniyor musun?” Lisbeth uzun süre Mikael’e baktıktan sonra omuzlarını silkti.

“Bunun için yapabileceğim bir şey yok.” “Bana güveniyor musun?”

diye üsteledi Mikael. “Sonuna kadar.” “İyi. Hadi şimdi Dirch Frode’ye gidelim.”

Lisbeth Salander’i ilk defa gören Bayan Frode’nin gözleri faltaşı gibi açıldı ama yine de nazikçe gülümseyerek onları evin arka bahçesine buyur etti. Lisbeth’i gören Dirch Frode’nin yüzü ışımıştı.

Ayağa kalktı ve onları nazikçe selamladı.

“İyi ki geldin,” dedi. “Hem geçen kış, hem de şimdi yaptığın harika iş için sana teşekkür etme fırsatı bulamadığım için vicdan azabı çekiyordum.”

Lisbeth kuşkuyla kaşlarını çattı. “Bu benim işim, bunun için para alıyorum,” dedi. “Demek istediğim bu değil. Seni ilk gördüğümde önyargılarım vardı. Bunun için özür diliyorum.”

Mikael şaşırmıştı. Dirch Frode, hiç gerekmemesine karşın yirmi beş yaşında, dövmeli ve piercing’li bir kızdan özür dilemişti! Avukat, Mikael’in gözünde birdenbire birkaç basamak yükseldi. Frode Mikael’e baktı.

STIEG LARSSON “Alnına ne yaptın?” Mikael olanları özetledi. İstihkam’ın orda birinin ona üç kurşun sıktığını anlattığında Frode yerinden sıçradı. Gerçekten endişelenmiş gibiydi.

“Bu gerçekten çılgınlık,” dedi. Bir süre susup gözlerini Mikael’e dikti. “Üzgünüm ama bu işe bir son vermeliyiz. Hayatınızı riske atamam. Henrik’le konuşup sözleşmeyi iptal ettireceğim.”

“Otur,” dedi Mikael.

“Anlamıyor musun

ki.”

“Benim anladığım, Lisbeth’le birlikte bu işin arkasında kim olduğunu bulmaya çok yaklaştığımızdan, birinin paniğe kapılıp çılgınca davranmaya başladığı. Birkaç sorumuz var: Vanger ailesinin mezarlığının kaç anahtarı var ve bu anahtarlar kimlerde?” Frode bir süre düşündü.

“Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Sanırım aileden birçok kişi oraya girebilir. Henrik’in anahtarı olduğunu biliyorum, arada bir Isabel a da oraya girer ama kendi anahtarı var mı yoksa Henrik’ten mi alıyor bilmiyorum.”

“Tamam. Sen hâlâ Vanger Şirketi’nin yönetimindesin. Şirket arşivi var mı? Şirket hakkında çıkan yazıların ya da bilgilerin toplandığı, kütüphane ya da benzeri bir şey.” “Evet var. Hedestad’daki ana büroda.”

“Bunları incelemek istiyoruz. Eski çalışanlar için haber bültenleri gibi şeyler de var mı?”

“Bir kez daha bilmediğimi söylemeliyim. Hiç değilse otuz yıldır arşive girmedim. Ama arşiv sorumlusu Bodil Lindgren adında bir kadın var, onunla konuşabilirsin.”

“Onu arayıp Lisbeth’in, hemen bugün öğleden sonra arşivi ziyaret edeceğini söyleyebilir misin? Vanger Şirketi hak

kında eskiden çıkmış haberleri okuması gerekiyor. İlginç bulduğu her şeyi okuyabilmesi çok önemli.” “Sorun değil. Başka?”

“Köprü olayını görüntüleyen fotoğraflarda Greger Vanger’in elinde bir Hasselblad fotoğraf makinesi olduğu görülüyor. Demek ki o gün, o da

fotoğraf çekmiş. O öldükten sonra bu fotoğraflar kimde kalmış

olabilir?”

“Bilemiyorum ama tahminen ya dul karısında ya da oğ-lundadır.

Alexander’i arayıp sorarım.”

Frode’den ayrılıp eve dönerlerken, “Arşivde ne arayacağım?”

diye sordu Lisbeth Salander.

“Gazete kupürlerini ve basın bültenlerini. Cinayetlerin işlendiği 1950 ve 60’lı yıl ara ait her şeyi gözden geçirmeni istiyorum. Dikkate değer bulduğun her şeyi not et. Bence bu işi, en iyi sen yaparsın.

Anladığım kadarıyla benden çok daha iyi bir bel eğin var.”

Lisbeth, Mikael’in omzuna bir yumruk attı. Beş dakika sonra hafif sıklet Kawasaki’siyle köprüden geçmiş, Hedestad’a gidiyordu.

Mikael, Alexander’in elini sıkarak selamlaştı. Mikael’in adada geçirdiği günlerin çoğunda Alexander seyahatteydi. Onunla yalnızca ayaküstü görüşebilmişti. Harriet kaybolduğunda Alexander

yirmisindeydi.

“Dirch Frode eski resimlere bakacağını söyledi.”

“Babanın bir Hasselblad’ı varmış.” “Doğru. Hâlâ duruyor ama hiç kimse kul anmıyor.” “Henrik adına Harriet olayını araştırdığımı biliyorsun- dur.”

“Evet ve bir sürü insanın bundan hiç memnun olmadığını da biliyorum.”

“Bırak olmasınlar. Bu senin bana bir şey göstermene engel olmaz sanırım?”

“Boş ver, ne istiyorsun?”

“Babanın Harriet’in kaybolduğu gün çektiği fotoğrafları.” Tavan arasına çıktılar. Alexander’in, içinde bir sürü fotoğrafın olduğu bir karton kutuyu bulması fazla zaman almadı.

“Bu kutuyu eve götürebilirsin. Eğer o güne dair bir fotoğraf varsa bu kutunun içindedir.”

Mikael bir saat boyunca kutudaki fotoğrafları tasnif etti.

Greger Vanger’in, 1940’lı yıl arda İsveç‘in en ünlü Nazisi Sven Olof Lindholm’le çektirdiği fotoğraflar gibi, klanın tarihi açısından oldukça önemli fotoğrafları bir kenara ayırdı.

Greger Vanger’in çektiği anlaşılan bir sürü aile fotoğrafı vardı; aile toplantıları, tipik tatil fotoğrafları; ırmakta balık avlarken, İtalya seyahatinde Pisa Kulesi’ne yaslanıp poz vermiş aile üyeleri vb.

Mikael yakıt tankının devrildiği gün çekilmiş dört fotoğraf buldu.

Fotoğraf makinesi harikaydı ama Greger kötü bir fotoğrafçıydı. Ya yakıt tankına zum yapmış ya da izleyenleri arkadan çekmişti.

Fotoğraflardan birinde yarım profil görünen Cecilia Vanger vardı.

Mikael bu fotoğrafları tarayıp bilgisayara kaydetti. Ama bir işe yaramayacaklarını biliyordu. Fotoğrafları tekrar kutuya yerleştirdi ve bir sandviç yapıp düşünerek yemeye başladı. Saat üç civarında Anna Nygren’e gitti.

“Henrik’in, Harriet olayıyla ilgili hazırladığı fotoğraf albümünün dışında başka albümleri de var mı?”

“Evet, Henrik her zaman fotoğraflara ilgi duymuştur. Çalışma odasında bir sürü albüm var.” “Bana gösterebilir misin?”

Anna Nygren tereddüt etti. Tamam, aile mezarının anahtarını vermişti; nihayetinde orası Tanrı‘nın yönetimindeydi ama Mikael’i, Henrik’in odasına sokmak bambaşka bir şeydi. Tanrı‘nın koruyuculuğu oraya kadar uzanmazdı. Mikael, eğer tereddüt ediyorsa Dirch Frode’yi arayıp sormasını

önerdi. Anna sonunda gönülsüz de olsa Henrik’in çalışma odasının kapısını açtı. Yerde neredeyse bir metre boyunda, yan yana ve üst üste dizilmiş fotoğraf albümleri vardı. Mikael, Henrik’in çalışma masasına oturdu ve ilk fotoğraf albümünü açtı.

Henrik Vanger, bütün aile resimlerini saklamıştı. Birçoğu onun zamanından önce çekilmiş fotoğraflardı. Bazılarında, 1870’li yılların sert erkekleri, haşin bakışlı kadınları vardı. Henrik’in anne babasıyla ve akrabalarının resimleri de bu albüme konulmuştu. Bunlardan bir tanesi 1906 yılının Yaz Ortası Bayramı‘nda, Sandhamn’da çekilmiş

Henrik’in babası ve yakın arkadaşlarının olduğu bir fotoğraftı. Yine Sandshamn’da çekilmiş olan bir başkasında, Fredrik Vanger, karısı Ulrika Vanger, Anders Zorn ve Albert Engström, üzerinde açık şarap şişelerinin olduğu bir masanın önünde duruyorlardı. Mikael’in dikkatini çeken fotoğraflardan birinde de onlu yaşlardaki Henrik Vanger kostümle bisiklete biniyordu. Fabrika ve şirket bürolarında çekilmiş bir dolu fotoğraf vardı. Mikael, savaşın en yakıcı yıl arında Henrik ve sevgilisi Edith Lobach’ı, Almanya’dan Karlskrona’ya getiren kaptan Oskar Granath’ın da bir fotoğrafını bulmuştu. Anna, Mikael’e bir fincan kahve getirmişti. Teşekkür eden Mikael fotoğraflara bakmaya devam etti. Sıra modern zamanlarda çekilen fotoğraflara gelmişti. Henrik’i güçlü günlerinde fabrika açılışlarında ya da Tage Erlander’le el sıkışırken gösteren fotoğrafları geçti. 60’lı yıl arın başında çekilen bir fotoğrafta Marcus Wallenberg ve Henrik yan yanaydı. Birbirlerini keskin bakışlarla süzen iki kapitalistin birbirlerini sevmedikleri ortadaydı.

Albümün sayfalarını çevirdi, Henrik’in kurşunkalemle Aile konseyi 1966 yazdığı sayfaya gelince durdu. Bu sayfadaki iki renkli fotoğrafta sigara içerek çene çaldıkları anlaşılan, ailenin Johan Vanger kolundan erkekler vardı. Bu fotoğrafları inceleyen Mikael; Henrik, Harald ve Greger’i tanıyabilmişti. Başka iki fotoğrafta da bir akşam yemeğinde bir araya gelmiş, fotoğraf makinesinin objektifine bakan kırka yakın kadın ve erkek vardı. Mikael birden bu fotoğrafların, köprüdeki olayın meydana geldiği günün akşamı, henüz Harriet’in kaybolduğu anlaşılmadan önce çekilmiş olduğunu fark etti. Evet, bu fotoğraflar Harriet’in de katılması gereken akşam yemeğinde çekilmişti. Fotoğraftakilerin yüzlerini okumaya çalıştı.

Acaba buradaki erkeklerin arasında Harriet'in kaybolduğunu bilen var mıydı? Bir cevap bulamadı.

Birden içtiği kahve boğazına kaçtı, öksürdü ve sandalyeden ayağa fırladı.

Masanın kısa kenarında açık renk elbisesiyle Cecilia oturuyor ve objektife bakarak gülümsüyordu. Hemen yanı başında uzun sarı saçlı ve açık renk elbiseli başka bir kadın daha vardı. Sanki birbirlerinin ikiziydiler. Şimdi yapbozun parçası yerini bulmuştu: Harriet'in penceresinde görülen kadın Cecilia değil, ondan iki yaş

daha küçük olan ve şimdi Londra'da yaşayan, kız kardeşi Anita'ydı.

Lisbeth ne demişti? Cecilia birçok fotoğrafta var. Sanki değişik gruplar arasında gidip geliyormuş gibi. Demek ki böyle değildi.

Ortada birbirine çok benzeyen ve tesadüf eseri aynı karede yan yana gelmemiş olan iki kişi vardı. Uzaktan çekilmiş siyah beyaz fotoğraflarda, bu ikisi birbirinden ayırt edilemiyordu. Büyük ihtimal Henrik iki kız kardeşi birbirinden ayırt edebilmişti ama Mikael ve Lisbeth, birbirlerine çok benzeyen bu iki kişiyi ayırt edememişlerdi, hiç kimseye sormadıkları için de yanıldıklarını anlayamamışlardı.

Mikael sayfayı çevirdiğinde tüylerini diken diken eden başka bir fotoğrafla karşılaştı. Sanki odada soğuk bir rüzgar esmişti. Bu sayfada Harriet kaybolduktan bir gün sonra başlatılan arama çalışmalarında çekilmiş fotoğraflar sıralanmıştı. Genç Komiser Gustaf Morel , içlerinde iki üniformalı polisin de bulunduğu, çizmeli bir gruba talimat veriyordu. Henrik Vanger, dizlerine kadar uzanan bir yağmurluk giymiş ve başına da kısa kenarlı bir İngiliz şapkası takmıştı.

Resmin sol tarafında, yapılı, sarı saçları boynuna kadar uzanan genç bir adam duruyordu. Üzerinde, omuzları kırmızı yamalı, siyah bir mont vardı. Net bir fotoğraftı. Mikael bu adamı hemen tanımıştı ama iyice emin olmak için fotoğrafı aldı, Annika Nygren'in yanına gidip o adamı tanıyıp tanımadığını sordu. “Tabi , bu Martin. Sanırım o zamanlar on sekizindeydi.”

Lisbeth Salander, Vanger Şirketi hakkındaki basın kupürlerini yıl sırasına göre okuyordu. Okumaya 1949 yılından başlamıştı. Ama kupürlerin saklandığı devasa bir arşiv vardı. Söz konusu dönemin gazetelerinde, neredeyse her gün, şirket hakkında bir haber yayınlanmıştı. Yalnızca ulusal basında değil, yerel gazetelerde de.

Ekonomik analizler, sendikalar, pazarlıklar, grev ve lokavt tehditleri, fabrika satın almalar, fabrika kapatmalar, bütçe açıklamaları, şirket yöneticilerinin değişmesi, yeni üretilmeye başlayan ürünler. Bir haberler yığını. Klik. Klik. Klik. Beyni müthiş bir hızla çalışan Lisbeth, dikkatini yoğunlaştırdığı sarı sayfaları yalayıp yutuyordu.

Bir saat sonra aklına yeni bir fikir geldi. Arşiv Şefi Bodil Lindgren'e, Vanger Grubu'nun 1950-60 arası fabrika ya da şirketlerinin yerleri gösteren bir harita olup olmadığını sordu.

Bodil Lindgren, Lisbeth Salander'i şüpheci, soğuk bir ifadeyle süzdü. Yabancı birinin şirkete ait en kutsal mekana, arşive girip, canının istediği belgeye bakmasından hiç de hoşnut değildi. Üstüne üstlük bu kız, on beş yaşlarında çılgın bir anarşiste benziyordu. Ama Dirch Frode ona yoruma açık olmayan bir emir vermişti. Lisbeth Salander canı ne istiyorsa onu inceleyebilecekti ayrıca bu iş çok acildi. Lisbeth Salander'in istediği yıl ık raporları getirdi. Her yıllığın sonuna, şirketin İsveç'teki şubelerini gösteren bir harita eklenmişti.

Haritaları inceleyen Lisbeth, şirketin birçok yerde fabrikaları, büroları ve satış noktaları olduğunu gördü. Cinayetlerin işlendiği her yerde Vanger şirketlerinin varlığını gösteren bir, bazen daha fazla kırmızı işaret vardı.

İlk bağlantıyı 1957 yılıyla kurdu. V&C İnşaat Şirketi, Karlskrona'da bir iş merkezi kurmak için birkaç milyon kron-luk bir iş anlaşması yaptıktan hemen sonra, Rakel Lunda cinayeti işlenmişti. Vanger & Carlen İnşaat Şirketi, Vanger Grubu'na aitti. Karlskrona'da yayınlanan yerel gazete, sözleşme imzalamak için şehre gelen Gottfried Vanger'le bir söyleşi yapmıştı.

Lisbeth, Landskrona'daki emniyet müdürlüğü arşivinde okuduğu, sararmış polis raporunu hatırladı. Rakel Lunda, boş zamanlarında temizlik işi

yapıyordu. V&C'de de çalışmıştı.

Mikael, akşam saat yedi civarında Lisbeth'in cep telefonunu defalarca aradı ama Lisbeth'in telefonu kapalıydı. Belli ki arşivde çalışırken rahatsız edilmek istemiyordu.

Kulübenin içinde huzursuz bir şekilde dolaşıp duran Michael, Harriet'in kaybolduğu günlerde Martin'in neler yaptığına dair Henrik'in tuttuğu notları çıkartmıştı.

Martin Vanger, 1966 yılında, Uppsala'da lise son sınıf öğrencisiydi.

Uppsala. Lena Adersson, on yedi yaşında lise öğrencisi. Başı bedeninden ayrılmış.

Henrik bir seferinde bahsetmişti ama Mikael, Martin hakkındaki satırları bulmak için not defterine başvurdu. Martin içine kapanık bir çocuktu. Onun için endişeleniyorlardı. Babası denizde boğularak öldüğünde, Isabel a onu Uppsala'ya yol amıştı. Mekan değişikliği iyi gelecekti; orada Harald Vanger'in yanında kalmıştı. Harald ve Martin? İnsanın inanası gelmiyordu.

Uppsala'dan Hedestad'daki toplantıya gelirlerken arabada yer kalmadığından, Martin trenle yolculuk yapmıştı. Ama ilk treni kaçırmış, Hedestad'a öğleden sonra ayak basmış ve köprüdeki kaza nedeniyle adaya ancak akşam altı civarında geçebilmişti. Bu nedenle Henrik, onu şüpheliler listesinin en altlarına yerleştirmişti.

Martin Vanger, o gün Harriet'i hiç görmediğini iddia etmişti. Bu bir yalandı. Hedestad'a söylediğinden erken inmiş, İstasyon Caddesi'nde kız kardeşiyle karşı karşıya gelmişti. Mikael bunu, yaklaşık kırk yıldır saklı kalmış olan bir fotoğraf aracılığıyla ispatlayabiliyordu.

Kardeşini gören Harriet şoke olmuş, Hedeby Adası'na dönmüş, Henrik'le konuşmaya çalışmış ama konuşama-dan kaybolmuştu.

Neler anlatacaktın? Ama Uppsala'daki Lena Andersson senin listende yok. Bu olaydan haberin olamazdı.

Mikael için bütün taşlar hâlâ yerine oturmamıştı. Harriet gündüz üç civarında kaybolmuştu. Martin’in o saatlerde adada olmadığı kanıtlanabiliyordu. Kilisenin önündeki yokuşta çekilen fotoğrafların bir çoğunda o da vardı. Bu durumda adadaki Harriet’e bir şey yapması imkansızdı.Yapbozun bir parçası hâlâ eksikti. Bir suç ortağı? Annita Vanger?

Arşivleri inceleyen Lisbeth, Gottfried Vanger’in her geçen yıl, şirket içindeki pozisyonunun değiştiğini fark etmişti. 1927

doğumluydu. Yirmi yaşında Isabel a’yla karşılaşmış ve kısa bir süre sonra Isabel a hamile kalmış, 1948 yılında Martin’in doğumuyla, iki gencin evlenmesi kaçınılmaz olmuştu.

Gottfried yirmi iki yaşına bastığında, Vanger Grubu’nun ana bürosunda, Henrik Vanger’in yanında çalışmaya başlamıştı.

Yetenekli biriydi, istikbali parlak görünüyordu. Yirmi beş yaşında, şirketin yatırım bölümünün yardımcı şefliğine yükselerek, yönetimdeki yerini sağlamlaştırmıştı. Yani yükselen bir yıldızdı.

1950 ortalarında kariyerinde bir duraklama olmuştu. İçiyordu.

Isabel a’yla evliliği çatırdıyordu. Çocukların, Harriet ve Martin’in durumu iyi değildi. Henrik işe el koymuştu. 1956 yılında bir yatırım şefi yardımcısı daha atanmış, Gottfried bir yerlerde içerken onun işlerini yeni atanan kişi yapmaya başlamıştı.

Ama ne olursa olsun Gottfried, Vanger soyadını taşıyordu. Ayrıca çekiciydi ve belagati yerindeydi. Görünüşe göre 1957 yılı boyunca bütün ülkeyi dolaşmış, yeni fabrikaların açılmasına nezaret etmiş, yerel anlaşmazlıkları çözmüş ve şirket yönetiminin dikkate aldığı bir imaj yaratmıştı. Sorunlarınızı dinlemek üzere oğul arımızdan birini size gönderiyoruz. Sizi ciddiye alıyoruz.

Lisbeth, cinayetlerle şirket arasındaki bağlantıyı akşama doğru, saat yedi civarında kurdu. Gottfried Vanger’in, Vanger Grubu’nun satın aldığı yerel

bir kereste fabrikasıyla ilgili pazarlıklara katılmak için Karlstad’a gittiğinin ertesi günü, çiftçinin karısı Magda Lovisa Sjöberg’in cesedi bulunmuştu.

Bundan yalnızca on beş dakika sonra, Lisbeth üçüncü bağlantıyı keşfetti. Uddeval a’daki yerel bir gazete, 1962 yılında, Lea Preson’un kaybolduğu gün, Uddeval a limanının inşası konusunda Gottfried Vanger’le bir söyleşi yapmıştı.

Bodil Lindgren saat yedi civarında arşivi kapatıp eve gideceğini bildirdiğinde, Lisbeth tıslayarak,anahtarı bırakması halinde kendisi için bir mahsuru olmadığını, çıkarken kapıyı kendisinin de kilitleyebileceğini söyledi. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Dirch Frode’yi arayıp ona yeni talimatlar verdirerek, kadının cinlerini tepesine çıkarttı. Frode, eğer isterse Lisbeth’in bütün gece arşivde kalabileceğini belirtti. Acaba Bayan Lindgren kapı bekçisini arayıp, Lisbeth’i istediği zaman dışarı çıkartmasını rica edebilir miydi?

Lisbeth üç saat sonra, sekiz cinayetin beşinin, Gottfried’in ziyaretinden bir gün önce ya da sonra işlendiğini tespit etmişti. Ama 1949-54 arasında işlenilen cinayetlerle ilgili bir bilgi edinememişti.

Gottfried’in bir gazete kupüründeki resmini incelemeye başladı. Koyu sarı saçlı, ince, yakışıklı biriydi; Rüzgar Gibi Geçti’deki Clark Gable’a benziyordu.

1942 yılında Gottfried yirmi iki yaşındaydı. ilk cinayet Hedestad’da işlenmişti. Maktul Rebecka Jacobsson, Vanger Şirketi’nde çalışıyordu. Nerede buluştunuz? Ona ne söz verdin?

Lisbeth Salander alt dudağını ısırdı. Son cinayet 1966 Şubatı‘nda Uppsala’da işlenmiş ama Gottfried Vanger 1965 yılında boğularak ölmüştü. Acaba on yedi yaşındaki lise öğrencisi Lena Andersson’u listeye ekleyerek bir yanlış mı yapmıştı. Hayır. işaretler tam olarak aynı değildi ama ortada aynı Kutsal Kitap parodisi vardı. Bu cinayet de bir öncekilerle bağlantılı olmalıydı.

Saat dokuzda hava kararmaya ve soğumaya başlamıştı. Biraz da yağmur atıştırıyordu. Martin Vanger’in Volvo’su köprüden geçip burunda

kaybolurken, Mikael mutfak masasının başına oturmuş

parmaklarıyla trampet çalıyordu. Şimdi bir karar vermek zorundaydı.

Ama ne yapacağını bilemiyordu. Bütün bedeni sorgulama arzusuyla yanıyordu, yüzleşme arzusuyla.

Ama eğer Martin Vanger, kız kardeşinin yanı sıra Uppsala'daki genç kızı da öldüren manyak bir katilse, üstelik öldürmek kastıyla kendisine ateş eden de oysa, karşı karşıya gelmenin akıllı bir davranış olmayacağını biliyordu. Bütün bunlara karşın Martin, Mikael'i sanki bir mıknatısmış gibi çekiyordu. Ayrıca Mikael onun, kendisinin olayları çözdüğünü bilmediğini düşünüyordu. Bir bahaneyle… Örneğin, Gottfried'in kulübesinin anahtarını bırakmak için ona uğrayabilirdi. Mikael kapısını kilitledi, ağır adımlarla buruna doğru yürümeye başladı.

Harald Vanger'in evi, her zaman olduğu gibi karanlıklar içindeydi.

Henrik Vanger'in evinin bir tek iç bahçeye bakan penceresinde ışık vardı. Anna yatmış olmalıydı. Isabel a'nın evinde hiç ışık yoktu.

Cecilia evde değildi.Alexander Vanger'in evinin, yalnızca üst kat pencerelerinde ışık yanıyordu ama onunkinin hemen yanında, Vanger ailesinden olmayanların oturduğu iki ev karanlıktı. Ortada hiç kimse yoktu.

Martin Vanger'in evinin önüne geldiğinde kararsız kalmıştı, cep telefonunu çıkartıp bir kez daha Lisbeth'i aradı, Lisbeth'in telefonu hâlâ kapalıydı. Çalmasın diye kendi telefonunu da kapattı.

Alt katta ışık yanıyordu. Mikael çimlerin üzerinden sessizce yürüyerek, mutfak penceresine birkaç metre kala durdu. Hiçbir şey göremiyordu. Evin etrafını dolaşarak bütün pencereleri kontrol etti ama Martin Vanger'i yine de göremedi. Bununla birlikte garajın yanındaki küçük kapı aralıktı. Deli olma! Garaja şöyle bir göz atma arzusuna engel olamadı.

Gözüne ilk çarpan şey, bir marangoz tezgahının üzerinde, ağzı açık duran bir kutu av tüfeği mermisiydi. Tezgahın altında da iki benzin bidonu vardı. Yeni bir gece ziyareti hazırlıkları mı, Martin?

“İçeri gel, Mikael. Seni buraya gelirken gördüm.”

Mikael’in yüreği ağzına geldi. Başını yavaşça sesin geldiği yöne çevirdi, Martin garajdan eve açılan kapının önünde, yarı karanlıkta duruyordu.

“Kendine engel olamadın değil mi?” Sesi sakin, neredeyse dostçaydı. “Merhaba, Martin.”

“Hadi içeri gel,” diye tekrarladı Martin. “Buradan.”

Bir adım ileri attı, sol elini davetkar bir jestle uzatmıştı. Sağ elini kaldırdığında, Mikael elinde mat bir metalin parla-dığını gördü.

“Elimde bir Glock var. Aptal ık etme. Bu mesafeden ıskalamam.”

Mikael yavaşça ona doğru yaklaştı. Yanına vardığında gözlerinin içine bakmaya başladı.

“Buraya gelmek zorundaydım. Cevaplanması gereken bir sürü soru var.”

“Anlıyorum. Hadi bu kapıdan.”

Mikael gönülsüzce içeri girdi. Burası mutfağa açılan hole gidiyordu ama Mikael hole girmeden önce Martin elini onun omzuna koyarak durdurdu.

“Hayır, oraya değil. Sağa. Kapıyı aç.”

Mikael bodruma inen merdivenleri yarılamışken, Martin Vanger elektrik düğmesini çevirerek ışıkları açtı. Sağda kazan dairesi vardı.

Karşıdan çamaşır deterjanı kokusu geliyordu. Martin onu sola doğru yöneltti. Burası, eski mobilya ve kutuların konulduğu depoydu. İleride üzerinde sağlam bir kilit olan çelik bir kapı vardı. Martin, “Tut,”

diyerek Mikael’e bir demet anahtar fırlattı.

“Aç.” Mikael kapıyı açtı.

“Solda elektrik düğmesi var.” Mikael

cehennemin kapısını açmıştı.

Saat dokuz civarında Lisbeth, arşivin önündeki koridorda duran otomattan kahve ve sandviç aldıktan sonra belgeleri karıştırmaya devam etti. Bütün dikkatini, 1954 yılının Kalmar'ında Gottfried'den bir iz bulabilmeye vermişti. Ama hiçbir iz bulamadı.

Bir ara Mikael'e telefon etmeyi düşündü ama bunu yapmadan önce belgeleri biraz daha incelemeye karar verdi.

Oda yaklaşık el i metrekareydi. Mikael buranın evin kuzey ucundaki kısa cephesine düştüğünü kestirdi. Martin kişisel işkence odasını özenle düzenlemişti. Soldaki duvarda zincirler, tavanda ve yerde prangalar vardı. Bir masanın kenarlarına kurbanları bağlamak için deri kayışlar perçinlenmişti. Videolar ve kayıt stüdyosu da unutulmamıştı. Odanın en dibine, "misafirlerini" kapatabilmek için, çelik bir kafes yerleştirmişti. Kapının sağ tarafına bir yatak koymuş

ve orayı televizyon köşesi yapmıştı. Bir rafa bir sürü video kaseti sıralanmıştı.

Odaya girer girmez, Martin silahı Mikael'e doğrultarak yüzüstü yere uzanmasını emretti. Mikael itiraz etti. "Sen bilirsin, ben de dizine ateş ederim."

Namluyu Mikael'in dizine yöneltti. Mikael emre uydu. Başka bir alternatifi de yoktu.

Mikael, Martin'in birkaç saniye olsun dikkatinin dağılmasını umuyordu. Martin'e karşı girişeceği bir kavgayı kazanacağından emindi. Aslında yukarda Martin elini omzuna koyduğunda bu şansı yakalamış ama tereddüt etmişti. Martin bir daha ona bu kadar yaklaşmamıştı. Mikael yere uzandı.

Martin ona doğru yürüdü, el erini arkadan kelepçeledi. Önce bacaklarının arasına bir tekme attı sonra da her tarafına şiddetli tekmeler atmaya başladı.

Bundan sonra olacaklar tam bir karabasandı. Martin, mantıklı bir insanla akıl hastası biri arasında gidip geliyordu. Bazen çok sakinleşiyor,

arkasından sanki kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri dolaşmaya başlıyordu. Arada bir durup Mikael'i tekmeliyordu.

Mikael başına tekme almamak için kıvrılıp bükülmenin dışında bir şey yapamıyordu.

İlk yarım saatte tek bir kelime etmeyen Martin'le ilişki kurmak imkansızdı. Sonra biraz sakinleşmeye başladı. Gidip bir zincir getirdi. Mikael'in boynuna doladıktan sonra zinciri yerdeki bir halkaya kilitledi. On beş dakika kadar ortadan kayboldu. Geri geldiğinde elinde bir şişe su vardı. Bir sandalyeye oturdu, suyunu içerek Mikael'i süzmeye başladı.

"Biraz su alabilir miyim?" dedi Mikael.

Martin eğildi, Mikael'in şişeden içmesine müsaade etti.

"Teşekkür ederim."

"Sürekli aynı nezaket, Kal e Blomkvist." "Beni niçin tekmeliyorsun?"

"Çünkü beni çok sinirlendirdin. Cezayı hak ediyorsun. Niçin evine dönmedin ki? Sana Mil ennium'da ihtiyaç vardı. Ben çok ciddiydim.

Dergiyi çok büyük bir şey yapabilirdik. Yıllarca birlikte çalışabilirdik."

"Sanırım artık şansımı kaybettiğimi düşünüyorsundur."

STIEG LARSSON Martin bir kahkaha attı.

"Üzgünüm, Mikael. Artık buradan sağ çıkmayacağını anlamışsındır." Mikael başını sal adı.

"Bana nasıl ulaştınız, sen ve buraya getirdiğin o anorek-sik hayalet?" "Harriet'in kaybolduğu gün neler yaptığın konusunda yalan söyledin. Çocuk Bayramı yürüyüşü yapılırken Hedestad'da olduğunu ispatlayabilirim. Orada durup Harriet'e bakarken çekilmiş fotoğrafın var."

"Bunun için mi Norsjö'ye gittin?"

“Evet, fotoğrafı almak için. O zaman tesadüfen Hedestad’da bulunan bir çift çekmiş.”

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

Mikael onu durdurmak, en azından kurşuna dizilmesini geciktirmek için ne söylemesi gerektiğini dikkatle düşündü. “O fotoğraflar şimdi nerede?”

“Negatifler? Hedestad’daki Handelsbank’ta bir kasada. Bir banka kasası kiraladığımı bilmiyordun, değil mi?” diye yalan söyledi Mikael.

“Şurada burada da kopyaları var. Benim ve Lisbeth’in bilgisayarında, Mil ennium’un fotoğraf bölümünde, Lisbeth’in çalıştığı Milton Security’nin sunucusunda.”

Martin Vanger susup, Mikael’in blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı.

“Salander ne kadarını biliyor?”

Mikael cevaplamakta tereddüt etti. Şu anda tek kurtuluş umudu Lisbeth Salander’di. Eve dönüp de onu bulamayınca ne yapacaktı?

Martin Vanger’in montlu fotoğrafını mutfak masasının üzerine koymuştu. Bağlantı kurabilir miydi?

Birilerine haber verir miydi? O, polisi arayacak tiplerden değildi. Martin Vanger’in kapısını çalarak, Mikael’in nerede olduğunu sorma ihtimali tam bir karabasandı. “Cevap ver,” dedi Martin buz gibi bir sesle.

“Düşünüyorum. Benim bildiklerimi Lisbeth de biliyor, belki de daha fazlasını. Sanırım böyle. O çok zeki. Lena Andersson bağını o kurdu.”

“Lena Andersson?” Martin

çok şaşırmış gibiydi.

“1966 Şubatı‘nda, Uppsala’da işkence ederek öldürdüğün on yedi yaşındaki kız. Onu unuttuğunu söyleme.”

Martin Vanger ilk defa biraz olsun sarsılmıştı. Bunun ortaya çıkabileceğini hesaba katmamıştı. Harriet'in listesinde Lena Andersson yoktu.

"Martin," dedi Mikael, sesine mümkün olduğu kadar kararlı bir tını yüklemeye çalışarak. "Martin, artık her şey bitti. Beni öldürebilirsin ama her şey bitti. Artık bu işi bir sürü insan biliyor."

Martin ayağa fırladı ve odada dolaşmaya başladı. Birden duvara bir yumruk attı.

Onun psikopatça davrandığını unutmamalıyım. Kedi. Kediyi buraya getirebilirdi ama aile mezarlığına götürdü. Akılcı davranmıyor.

"Bence yalan söylüyorsun. Yalnızca sen ve Salander biliyorsunuz. Başka kimseyle konuşmadınız, yoksa buraya çoktan polisler gelmişti. Misafir kulübesini kül edersem, bütün kanıtlar havaya uçar." "Ya yanılıyorsan?" Martin gülümsedi.

"Eğer yanlıyorsam gerçekten de her şey bitmiş demektir. Ama yanıldığımı sanmıyorum. Ben bu riski göze alıyorum.

Başka ne seçeneğim var ki?" Bir süre düşündü. "Tek zayıf bağ, o kaltak iskelet. Onu buldum mu bu iş biter." "Öğle üzeri Stockholm'e gitti." Martin güldü.

"Öyle mi? Peki o zaman, nasıl oluyor da akşam vakti Vanger Şirketi'nin arşivinde oturuyordu?"

Mikael'in kalbi iki misli atmaya başladı. Biliyordu. Her zaman biliyordu.

"Haklısın. Stockholm'e gitmeden önce arşive de uğrayacaktı.

Akşama kadar orada kaldığını bilmiyordum." "Bırak bu palavraları.

Arşiv şefi beni aradı, Dirch Frode'nin arşivde ne kadar istiyorsa o kadar kalması için Lisbeth'e müsaade edilmesini emrettiğini söyledi.

Demek ki gece eve dönecek. Bekçi, o şirketi terk eder etmez beni arayacak."

4. KISIM

11 TEMMUZ - 30 ARALIK

Yapılan araştırmalara göre İsveç‘te cinsel şiddete maruz kalan kadınların % 92’si en son yaşadıkları cinsel şiddeti polise bildirmemişlerdir. 24. BÖLÜM

11 TEMMUZ, CUMA - 12 TEMMUZ, CUMARTESİ

Martin Vanger eğildi, Mikael’in ceplerini karıştırdı ve evin anahtarını buldu.

“Kapının kilidini değiştirtmeniz zekiceydi. Kız arkadaşın eve döndüğünde onunla ilgileneceğim.”

Mikael hiçbir şey demedi. Bir sürü ticari savaşa girmiş, tecrübeli bir pazarlıkçı olan Martin Vanger, daha önceki blöfünü görmüştü.

“Niçin?” “Ne niçin?”

“Bütün bunlar.” Mikael başıyla odayı gösterdi.

Martin eğilip Mikael’in çenesinden tutarak başını kaldırdı, gözlerine baktı.

“Çünkü çok kolay,” dedi. “Kadınlar durmadan kaybolurlar. Hiç kimse onların yokluğunu hissetmez. Göçmenler. Rusya’dan gelen orospular. Her yıl İsveç‘ten binlerce insan gelip geçiyor.”

Mikael’in çenesini bıraktı, ayağa kalktı. Sanki çok önemli bir gerçeği açıklamış gibi kurumluydu. Martin’in sözleri Mikael’e bir yumruk gibi gelmişti.

Tanrım. Bu tarihi bir muamma değil. Martin bugün de kadınları öldürüyor. Ve ben tam olayın üstüne düştüm… “Şu an bir misafirim yok. Ama sen ve Henrik bütün bir

kış ve ilkbahar oturmuş çene çalarken, burada bir kızın hapsedildiğini bilmek belki seni eğlendirir. Beyaz Rusyalı İrina adlı bir kızdı. Sen benimle

yukarıda akşam yemeği yerken, o bu kafeste kapalıydı. Hoş bir akşamdı, değil mi?”

Martin Vanger masanın üzerine oturdu, ayaklarını sal amaya başladı. Mikael gözlerini kapadı. Birden boğazında bir yanma hissetti, yutkunmakta zorlandı. “Cesetleri ne yapıyorsun?”

“Aşağıda, iskelenin yanında bir teknem var. Açık denize çıkıyorum. Babamın aksine ben hiçbir iz bırakmıyorum. Ama o da becerikliydi. Kurbanlarını İsveç‘in değişik bölgelerinden seçiyordu.”

Yapbozun parçaları yerini bulmaya başlamıştı.

1949’dan 65’e kadar işlenen cinayetlerin gerisinde o vardı, Gottfried Vanger. Arkasından 1966’da Uppsala’da işlediği cinayetle, görevi Martin Vanger devralmıştı. “Babana hayransın değil mi?”

“Bu işi bana o öğretti. On dördüme bastığımda beni eğitti.” “Uddeval a. Lea Persson.”

“Evet. O işe ben de katıldım. Ama yalnızca izledim.” “1964, Sara Witt, Roneberg.”

“O zaman on altı yaşındaydım. İlk defa bir kadınla cinsel ilişkiye giriyordum. Gottfried bana nasıl yapacağımı gösterdi. Boğazını sıkarak öldürdüm.”

Övünüyor. Aman Tanrım, ne lanet bir aile.

“Bizim ruh hastası olduğumuzu düşünüyorsun herhalde?” Martin omuzlarını silkti.

“Sen sıradan birisin Mikael. Tanrısal iradenin, insanın yaşamı ve ölümü üzerinde kesin bir kontrolü olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum.” “Kadınlara işkence edip öldürmekten zevk alıyorsun Martin.”

Şirket patronu, gözlerini duvardaki boş bir noktaya dikip bir süre düşündü. Sonra dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. “Ben öyle düşünmüyorum. Eğer içinde bulunduğum durumun entelektüel analizini yaparsam tecavüzcü bir seri katilden çok, seri rehinciyim ben. Yani diyebilirim ki ölüm, suçumu gizlemenin doğal sonucu.

Anlıyor musun?”

Mikael nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, yalnızca başını sal adı.

“Benim davranışlarım, elbette toplumun onaylayacağı şeyler değil. Ama benim suçum, her şeyden önce toplumun geleneklerine karşı işlenmiş bir suç. Ölüm, misafirliğin sonu oluyor, misafirlerimden yorulduğumda baş gösteriyor. Onların hayal kırıklıklarını görmek çok büyüleyici bir şey.” “Hayal kırıklığı?”

“Kesinlikle. Hayal kırıklığı. Beni hoşnut ederlerse hayatta kalacaklarını umuyorlar. Kural arıma uymaya başlıyorlar. Bana güveniyor, benimle arkadaşlık kurmaya çalışıyorlar. Son anlarına kadar arkadaşlığın bir anlamı olmasını umuyorlar. Hayal kırıklığı, aldatıldıklarını anladıklarında birdenbire ortaya çıkıyor.”

Martin Vanger masanın etrafından dolaştı ve gidip çelik kafese sırtını yasladı.

“Senin gibi küçük burjuva geleneklerine tapınan birinin anlayabileceğini hiç sanmıyorum ama birini rehin almayı planlamak çok heyecan verici bir şey. Ani bir istekle olmaz, böyle davranan insanlar yakayı hemen ele verirler. Benim için birini rehin almak, binlerce detayın hesaplanmasını gerektiren bir sanat. Avını iyi tanımalı, hayatının haritasını çıkartmalısın. Kimdir? Hangi çevreden gelir? Ona nasıl ulaşılır? Bütün bunları hesaplarım. Gelecekte yapılacak bir polis araştırmasında ismimin ortaya çıkmamasını nasıl garantiye alırım, hiçbir iz bırakmadan avımla yalnız kalmak için ne yapmam gerekir?”

Yeter, diye düşündü Mikael. Martin Vanger rehin alma ve cinayetlerden bahsederken neredeyse akademik bir tonda konuşuyordu.

“Bunlar seni ilgilendiriyor mu, Mikael?”

Eğildi ve Mikael’in yüzünü okşadı. Dikkatli, neredeyse şefkatli bir okşamaydı.

“Bu işin yalnızca bir şekilde sonuçlanacağını biliyorsun-dur.

Sigara içmemin bir mahsuru var mı?”

“Bana da bir tane verebilirsin.”

Martin iki sigara yaktı, birini Mikael’in dudaklarına tutuşturup bir nefes çekmesine müsaade etti. “Teşekkürler,” dedi Mikael alışkanlıkla. Martin yine bir kahkaha attı.

“Bak işte. Daha şimdiden aşağılamanın prensiplerine sen de uymaya başladın. Senin hayatın benim elimde Mikael. Seni canım ne zaman isterse o zaman öldüreceğimi biliyorsun. Hayatının kalitesini yükseltme görevini bana devrettin, bunu mantıklı bir gerekçe ve biraz iltifatla yaptın. Ödülünü alacaksın.” Mikael’in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Saat on biri çeyrek geçe Lisbeth Salander, şişede kalan son suyu da tepesine dikti ve bir sayfa daha çevirdi. Mikael’den farklı olarak bütün gün kendini kahveye boğmamıştı ama herhangi bir bağlantı bulduğunda gözleri faltaşı gibi açılıyordu. Klik!

İki saattir Vanger Şirketi’nin dört bir tarafta çıkarttığı personel bültenlerini okuyordu. Ana bültenlerinin adı Şirket Haberleriydi ve üzerinde grubun logosu vardı; ucu ok gibi uzanmış, rüzgarda dalgalanan İsveç bayrağı. Bu bültenin, şirketin reklam bürosu tarafından hazırlandığı bel iydi. Metin, çalışanların kendilerini büyük bir ailenin üyeleriymiş gibi görmeleri için kaleme alınmıştı.

1967 yılındaki spor tatilinde Henrik Vanger, şirketin ana merkezinde çalışan el i kişiyi, aileleriyle birlikte Hârjadalen Kayak Merkezi’ne davet ederek büyük bir jest yapmıştı. Bu davet, şirketin bir önceki yılı rekor kârla kapatmasının ödülüydü. Şirketin PR

bölümü de bu davete katılmış, fotoğraflar çekip röportajlar yapmıştı.

Kayak pistinde çekilmiş, altlarına eğlendirici metinler yazılı bir sürü fotoğraf göze çarpıyordu. Birçokları, barın etrafına dizilmiş, kahkahalar atıp içki bardaklarını havaya kaldırarak eğleniyorlardı.

Henrik Vanger’in kırk yaşındaki Ul a-Britt Mogren’e yılın personeli ödülünü verdiği, iki tane de yemekli tören fotoğrafı vardı. Kadına 500

kron ikramiye ve cam bir kase verilmişti.

Ödül töreni otelin terasında yapılmıştı, fotoğrafta törene katılanlardan yirmisi görülüyordu.

Henrik Vanger’in hemen arkasında uzun, açık renk saçlı biri vardı.

Omuzları yamalı bir mont giymişti. Bülten siyah beyaz basıldığı için yamaların rengi bel i değildi ama Lisbeth bunun kırmızı olduğuna kalıbını basardı.

Fotoğrafın altındaki metin ilişkiyi ortaya koyuyordu: En sağdaki, Uppsala da okuyan on dokuz yaşındaki Martin Vanger. Daha şimdiden geleceğin şirket yöneticilerinden biri olacağı söyleniyor.

“Got you,” dedi Lisbeth alçak bir sesle.

Masa lambasını söndürdü, bültenleri masanın üzerinde darmadağınık bırakıp kalktı. Şu Bodil denilen sürtük toplasın. Yan kapıdan park alanına çıktı. Motorsikletine giderken, arşivden ayrıldığını bekçiye söylemek için söz verdiği aklına geldi. Durup etrafa bir göz attı. Bekçi, binanın öteki tarafın-daydı. Bu da binanın etrafından dolaşmasını gerektiriyordu. Siktir et, dedi kendi kendine.

Motorsiklete binmeden önce cep telefonundan Mikael’i aradı. Ama aboneye ulaşılamadığı cevabını aldı. Bununla birlikte, Mikael’in saat üç buçuktan dokuza kadar, en az otuz defa kendini aramış olduğunu fark etti. Son iki saat hiç aramamıştı.

Lisbeth misafir kulübesinin telefonunu çaldırdı ama oradan da cevap alamayınca yüzü asıldı. Bilgisayar çantasını mo-torsiklete sıkıca bağladı, kaskını taktı ve gazladı. Hedestad’ın girişinde, endüstri bölgesindeki şirketin ana binasından Hedeby Adası‘na geçmesi on dakikasını aldı. Mutfakta ışık yanıyordu ama kimse yoktu. İlk başta Mikael’in Dirch Frode’ye gitmiş olabileceğini düşünerek oraya doğru yöneldi ama daha köprüye gelmeden Dirch Frode’nin suyun öteki tarafındaki vil asında ışık yanmadığını gördü.

Kol saatine baktı, 11.40’ı gösteriyordu.

Tekrar eve dönüp gardırobu açarak, dışarıya yerleştirdiği güvenlik kameralarının yol adığı görüntüleri kaydeden PC’yi aldı. Bir süre neler olduğunu izledi.

Mikael 15.32’de eve gelmişti. Saat 16.03’te bahçede kahve içiyordu. Bir haritayı inceliyordu. Bahçede oturduğu bir saatlik sürede üç defa telefon açmıştı, bunlar Lisbeth’in telefonun-daki cevapsız aramaların saatiyle tutuyordu.

Saat 17.21’de yürüyüşe çıkmış, on beş dakika sonra geri dönmüştü.

Saat 18.20’de bahçe kapısına gitmiş, köprüye doğru bakmıştı.

Saat 21.03’te dışarı çıkmış ve geri dönmemişti.

Lisbeth hemen, bahçe kapısını ve yolu gözleyen kameralardan gelen görüntüleri izledi. Etrafta kimler dolaşmış görmek istiyordu.

Saat 19.12’de Gunnar Nilsson evine gelmişti.

Saat 19.42’de Östergârd çiftliğine ait bir Volvo, Hedestad’a doğru gitmişti.

Aynı araba saat 20.02’de geri dönmüştü. Benzinlikteki dükkandan bir şey almaya gitmiş olmalılar.

Daha sonra tam saat 21.00’de Martin Vanger’in arabası kameranın görüş alanına giriyordu. Bundan üç dakika sonra da Mikael ayrılmıştı.

Bir saat kadar sonra, saat 21.50’de Martin birdenbire objektifin görüş alanına giriyordu. Evin girişinde bir dakika kadar duruyor, evi kolaçan ediyor ve sonra mutfak penceresinden içeri bakıyordu.

Arkasından verandaya çıkıyor, kapıyı yokluyor, cebinden bir anahtar çıkartıp kapıyı açmaya çalışıyor, kapı kilidinin değiştirildiğini fark ediyordu. Bir süre öylece dikildikten sonra, dönüp gidiyordu.

Lisbeth’in bedeninde soğuk bir ürperti dolaştı.

Martin Vanger, bir kez daha Mikael’i odada bırakıp çıkmıştı.

Mikael çok rahatsız bir durumdaydı. El eri arkasından kelepçelenmiş, boynuna dolanan zincirin uçları yerdeki bir halkaya bağlanmıştı.

Parmaklarıyla kelepçeye dokunabiliyor ama onu çıkartamayacağını biliyordu. Kelepçe bileklerini öylesine sıkıyordu ki, el eri uyuşmaya başlamıştı.

Hiçbir şansı yoktu. Gözlerini kapadı.

Martin Vanger'in ayak seslerini duyduğunda ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Mikael'in görüş alanına girdiğinde endişeli görülüyordu. "Rahatsız mısın?" "Evet," dedi Mikael.

"Senin suçun. Evine dönmeliydin." "Niçin öldürüyorsun?" "Bu benim seçimim. Seninle bütün bir gece davranışımın ahlaki ve entelektüel temellerini tartışabilirim ama bu bir şeyi değiştirmez.

Şöyle bakmaya çalış; insan, üzeri deri bir kabukla kaplı etten ve kemikten ibaret. Bir kısmı tarih kitaplarına geçer. Bir kısmı da hiçbir iz bırakmadan ölür gider." "Sen yalnızca kadınları öldürüyorsun?"

"Bizim gibi katil er için öldürmek bir eğlencedir, bu yalnızca bana özgü bir hobi değil. Biz hayatı mükemmel yaşıyoruz."

"Ama niçin Harriet? O kız kardeşindi?" Martin'in yüz ifadesi birdenbire değişti. Bir adımda Martin'in yanına geldi ve saçlarını kavradı. "Ona ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soludu Mikael.

Saç köklerinde duyduğu acıdan kurtulmak için başını çevirmeye çalıştı. Zincir boynunu sıktığı için vazgeçti. "Sen ve Salander, ne buldunuz?" "Saçımı bırak da konuşalım."

Martin saçını bıraktı, sandalyeyi Mikael'in önüne çekip, bacak bacak üzerine atarak oturdu. Birden, bir bıçak çıkartarak Mikael'in bir gözünün altına dayadı. Mikael onunla göz göze gelmeye çabaladı.

 "Harriet'e ne

oldu?" "Anlamıyorum. Onu da sen öldürdün sanıyordum."

Martin Vanger gözlerini dikip uzun süre Mikael'e baktı. Sonra gevşedi. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Bıçağı yere koydu, bir kahkaha atarak Mikael'e döndü.

"Harriet, Harriet, hep şu Harriet. Biz onunla konuşmayı denedik.

Gottfried onu eğitmeye çalıştı. Bizden biri olduğuna, kendi görevini kabul endiğine inandık. Ama o yalnızca sıradan bir kaltaktı.

Kontrolüm altında tuttuğumu düşünüyordum. Ama o Henrik'e anlatmaya yeltendi, ona güvenilme-yeceğini anlamıştım. Er ya da geç anlatacaktı."
"Ve sen de onu öldürdün."

"Öldürmek istedim. Öldürmeyi düşündüm ama geç kalmıştım.

Adaya geçemiyordum."

Mikael'in beyni bütün bu bilgileri kaydetmek istiyordu ama sanki ekranında information overload yazıyordu. Martin Vanger kız kardeşinin başına ne geldiğini bilmiyordu.

Birden ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, kontrol etti ve sandalyenin üzerine, silahın yanına koydu.

"Artık bu işe bir son vermenin zamanı geldi. Bu akşam senin şu anoreksik karganın da işini bitirmem gerek."

Bir dolabı açtı ve bir ucu ilmikli, ince, deri bir kayış çıkartıp, Mikael'in boynuna geçirdi. Zincirlerini çözüp, Mikael'i ayağa kaldırdı ve iterek duvara dayadı. Deri kayışın ucunu Mikael'in başının üzerindeki bir halkadan geçirdi ve çekerek gerdi. Mikael ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kaldı.

"Çok mu sıkıyor? Nefes alamıyor musun?" Deri kayışı biraz gevşetti ve ucunu duvarın biraz aşağısındaki başka bir halkaya bağladı. "Hemen boğulmanı istemiyorum." İlmik Mikael'in boynunu öyle sıkıyordu ki, bir şey

söylemesi imkansızdı. Martin dikkatle eserini incelemeye başladı.

Birden Mikael’in pantolonunu çözdü, külotuyla birlikte aşağı çekip ayaklarından çıkarttı. Dengesini kaybeden Mikael, tekrar parmaklarının üzerine doğrulana kadar birkaç saniye kayışın ucunda asılı kaldı. Martin Vanger bir dolabı açtı, bir makas çıkarttı. Mikael’in tişörtünü aşağıdan yukarı kesti, parçalarını yere attı. Sonra birkaç adım geri çekilip kurbanını seyretmeye başladı.

“Daha önce buraya hiç erkek getirmemiştim,” dedi ciddi bir sesle.

“Daha önce hiçbir erkeğe dokunmamıştım. Babamdan başka. O

benim görevimdi.”

Mikael’in şakakları zonkluyordu. Boğulma riskini göze almadan ağırlığını ayaklarına vermesi imkansızdı. Arkasındaki beton duvarda parmaklarıyla tutunabileceği bir yer aradı ama bulamadı. “Zamanı geldi,” dedi Martin Vanger.

Duvardaki halkadan sarkan kayış şeridi tutup aşağı doğru çekti.

Mikael boynundaki düğümün boğazına gömülmeye başladığını hissetti.

“Bir erkeğin tadını her zaman merak etmişimdir.”

Kayışa daha sıkı asıldı ve birden Mikael’in dudaklarını öptü. Aynı anda odada soğuk bir ses yankılandı. “İğrenç pezevenk, bu bok deliğinde benim borum öter.”

Mikael kırmızı bir sisin ardından Lisbeth’in sesini duydu. Gözlerini kapının girişinde duran Lisbeth’e odaklamayı başardı. Kız ifadesiz bir yüzle Martin Vanger’e bakıyordu.

“Hayır… Kaç,” diye kısık bir sesle bağırdı Mikael. Martin Vanger’in yüzünü göremiyor ama nasıl şoke olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir süre sanki zaman durmuş gibiydi. Martin tabureye bıraktığı silaha uzandı.

Lisbeth Salander yanında getirdiği golf sopasını sal ayarak hızlı birkaç adım attı. Demir sopa havada bir yay çizip Martin Vanger’in köprücük kemiğine

indi. O kadar güçlü bir darbeydi ki, Mikael kırılan kemik sesini duydu. Martin acı dolu bir çığlık attı.

“Acıdan hoşlanıyor musun?” dedi Lisbeth.

Sesi zımpara kağıdı gibiydi. Mikael, onun saldırıya geçtiği andaki yüz ifadesini yaşadıkça unutmayacaktı. Dişleri vahşi bir hayvanın dişlerine benziyordu, gözleri siyah bir kömür gibi parlıyordu. Avına odaklanmış şimşek hızında bir tarantula gibi hareket ediyordu.

Havada ikinci defa yay çizen golf sopası, bu defa Martin’in kaburga kemiğine indi.

Martin tabureye takılıp yere yuvarlanırken, taburenin üzerindeki silah Lisbeth’in ayaklarının dibine düştü. Bir ayağıyla silahı Martin’den uzaklaştıran Lisbeth, ayaklarının üzerine doğrulmaya çalışan Martin’e üçüncü bir darbe indirdi. Bu darbe kalçasına gelmişti. Martin’in gırtlağından korkunç bir ses yükseldi. Dördüncü darbe kürek kemiğine isabet etti. “Lis.ertt,” diye soludu Mikael.

Şakaklarında öylesine dayanılmaz bir ağrı vardı ki, bilincini kaybetmek üzereydi.

Lisbeth ona döndü, yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü; Mikael’in gözleri fal taşı gibi açılmış, dili dışarı fırlamak üzereydi.

Lisbeth hızla etrafına baktı, yerdeki bıçağı gördü. Sonra bakışlarını Martin Vanger’e çevirdi. Dizlerinin üzerine doğrulmuş, bir kolu yana sarkarak Lisbeth’ten uzaklaşmaya çalışıyordu. Kısa sürede bir sorun yaratabilecek durumda değildi. Lisbeth golf sopasını elinden yere bıraktı, bıçağı aldı. Sivri ama kör bir bıçaktı.

Deri şeridi kesip Mikael’i yere indirmesi birkaç saniye aldı. Ama ilmik Mikael’in boynuna iyice gömülmüştü.

Lisbeth Salander tekrar Martin Vanger’e baktı. Ayağa kalkmış

ama iki büklümdü. Lisbeth onu boş verip parmaklarını Mikael'in boğazındaki ilmiğin altına sokmaya çalıştı. İlmik Mikael'in boğazına öylesine gömülmüştü ki, kesemezdi. Bıçağın ucunu, Mikael'in boğazıyla ipin arasına biraz sokarak genişletmeye çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra boynundan çıkartabildi. Mikael hırıltıyla soludu.

Kısa bir süre Mikael, ruhu ve bedeninin birleştiği duygusuna kapıldı. Kısa bir an görüşü berraklaşmış ve odadaki uçuşan her bir toz tanesini bile ayırt edebilmişti. İşitme duyusu mükemmel bir hal almış, tüm solumalarını ve elbiselerden çıkan her bir hışırtıyı duyabilmişti. Salander'in ter kokusunu, deri ceketinden yayılan kokuyu alabilmişti. Sonra bu an dağıldı, beynine tekrar kan gitmeye başladı, rengi yerine geldi.

Lisbeth Salander başını odaya çevirdiğinde Martin Vanger kapıdan sıvışıyordu. Lisbeth hemen ayağa kalktı, silahı aldı, emniyet düğmesini açtı, namluda mermi var mı diye kontrol etti. Mikael onun daha önce silah kul andığını anlamıştı. Etrafına göz gezdiren Lisbeth, masada duran kelepçe anahtarını Mikael'e doğru attı. "Onu yakalayacağım," diye bağırarak kapıdan fırladı.

Mikael onu durdurmak için bağırmak istediyse de, Lisbeth kapıda kaybolurken, boğazından yalnızca hırıltılı bir ses çıktı.

Martin Vanger'in tüfeğinin de olduğunu unutmayan Lisbeth Salander, mutfakla garaj arasındaki geçitte ilerlerken silahını atışa hazır tutuyordu. Bir ara durdu, kulaklarını açıp dinledi ama avının nerede olduğunu açığa vuran bir ses duyamadı. İçgüdüleri onu mutfağa yönlendirmişken, bahçede bir arabanın çalıştırıldığını duydu. Geri döndü ve garaj kapısından dışarı fırladı. Henrik Vanger'in evinin önünden geçip, köprüye doğru giden arabayı gördü.

Tabancasını pantolonunun arka cebine soktu, kaskı takmaya boş

verip motorsikleti-ni çalıştırdı. Birkaç saniye içinde köprüyü geçti.

Martin E4 yoluna çıkmak için göbekten dönerken, Lisbeth'le aralarında doksan saniyelik bir mesafe vardı. Lisbeth onu göremiyordu. Frene bastı, motoru kapattı ve etrafı dinledi.

Gökyüzü ağır bulutlarla kaplıydı. Ufuktaki bel i belirsiz ışımaya bakılırsa şafak sökmek üzereydi. Sonunda bir motor sesi duyan Lisbeth, E4'ten güneye doğru giden Martin'in arabasını gördü.

Motorsikletini çalıştırdı, gazladı, viyadüğün altından geçti. Otoyola çıkan viraja kadar seksen kilometre hız yaptı. Şimdi önünde dümdüz bir yol vardı. Yolu boş gören Lisbeth, sonuna kadar gaza bastı. Yol, uzun bir dönemeçle bir sırta doğru bükülmeye başlamışken, Lisbeth'in hızı saatte 170 kilometreyi bulmuştu. Zaten hafif sıkletinin yapabileceği maksimum hız da buydu. Sırttan aşağı bu hızda indi. İki dakika sonra Martin'in arabasına dört yüz metre kadar yaklaşmıştı.

Durum analizi. Şimdi ne yapacağım?

Hızını 120 km'ye indirdi, aradaki mesafeyi korumaya çalıştı.

Birkaç keskin virajı dönerken, Martin'in arabasını birkaç saniyeliğine gözden kaybetti. Düz bir yola girdiklerinde, aralarında artık iki yüz metre kadar bir mesafe kalmıştı. Martin, Lisbeth'in motorsikletinin ışığını görmüş olmalıydı, uzun bir viraja girdiğinde hızını artırdı.

Lisbeth de ibreyi dipledi ama virajlarda hızını kesmek zorunda kalıyordu.

Uzaktan bir kamyon ışığı gördü. Bu ışığı Martin Vanger de görmüştü.

Birden hızını artırdı, kamyonla arasında beş yüz metre kala, kamyonun olduğu şeride geçti. Lisbeth kamyonun fren yaptığını ve ışıklarını çılgınlar gibi yakıp söndürdüğünü gördü. Ama Martin'in Volvo'suyla aralarındaki mesafe birkaç saniyede kapanmış, bir çarpışma kaçınılmaz hale gelmişti.

Martin Vanger, arabasını doğrudan kamyonun üzerine sürerek müthiş bir gürültüyle çarptı.

Lisbeth frene bastı. Kamyonun haşat olmuş arabayı onun şeridine sürüklediğini gördü. Birkaç saniye sonra olay yerindeydi. Hızını artırdı, kamyonun kasasına çarpmamak için motorsikletini yolun en kenarından sürerek devam etti. Kamyonun ön tarafından alevler yükseliyordu.

Yüz el i metre kadar gittikten sonra durdu, geriye dönüp baktı.

Kamyonun şoförü direksiyonun ters tarafındaki kapıdan dışarı atlamıştı. Lisbeth tekrar gaza bastı, güneye doğru iki kilometre kadar uzakta olan Âkerby'e geldiğinde sola döndü, E4'e paralel uzanan eski yola girip kuzeye yöneldi. Tepeye çıktığında, kaza yerinde iki arabanın durduğunu gördü. Martin'in kamyonun altına sıkışan arabası alevler içindeydi. Bir adam, elindeki küçük yangın tüpüyle alevleri söndürmeye çalışıyordu.

Lisbeth, çok geçmeden normal hızda Hedeby Köprüsü'nü geçti, motorsikletini misafir kulübesinin önüne park ettikten sonra Martin Vanger'in evine gitti.

Mikael hâlâ kelepçelerle uğraşıyordu. Elleri, anahtarı tutamayacak kadar uyuşmuştu. Lisbeth kelepçeleri çıkarttı ve elinin damarlarında tekrar kan dolaşmaya başlayan Mikael'i kucakladı. "Martin?" dedi Mikael kısık bir sesle.

"Öldü. E4'ün birkaç kilometre güneyinde, arabasını yüz el i kilometre hızla bir kamyonun üzerine sürdü."

Mikael gözlerini Lisbeth'e dikti. Gitmesiyle dönmesi arasında yalnızca birkaç dakika geçmişti.

"Biz. Polisi aramalıyız," diye fısıldadı. Ve sonra şiddetli bir öksürüğe tutuldu.

"Niçin?" diye merakla sordu Salander.

Mikael on dakika ayağa kalkamadı. Sırtını duvara dayayıp oturdu.

Boynunu ovuşturdu, beceriksiz bir şekilde elindeki şişeyi ağzına dayayıp su içmeye çalıştı. O kendini toparla-yana kadar Lisbeth sabırla bekledi ve bu süreden düşünmek için faydalandı.

"Hadi giyin."

Lisbeth, Mikael'in yırtık tişörtüyle kelepçelerin, bıçağın ve golf sopasının üzerindeki parmak izlerini silip, su şişesini aldı.

“Ne yapıyorsun?”

“Hadi giyin. Hava aydınlanıyor. Acele et.”

Mikael güçlükle ayaklarının üzerinde doğrularak, külotunu ve pantolonunu giydi. Spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. Mikael’in çoraplarını alıp cebine sokan Lisbeth ona destek oldu. “Burada nerelere dokundun?”

Mikael etrafına bakıp hatırlamaya çalıştı. Kapı ve anahtarlar dışında hiçbir şeye dokunmamıştı. Lisbeth anahtarları, Martin Vanger’in sandalyenin arkasına astığı ceketinin cebinde buldu.

Kapı kolunun ve elektrik düğmesinin üzerini özenle silerek ışıkları kapattı. Mikael’in bodrum merdivenlerinden çıkmasına yardım etti, golf sopasını olması gereken yere koyup dönene kadar kendini beklemesini söyledi. Geri döndüğünde elinde Martin Vanger’e ait olan koyu renk bir tişört vardı.

“Şunu giy. Birinin seni sabahın köründe çıplak görmesini istemiyorum.”

Mikael şok geçirdiğinin farkındaydı. Lisbeth inisiyatifi ele almıştı, Mikael onun emirlerine itirazsız itaat ediyordu. Martin Vanger’in evinden çıktılar. Lisbeth Mikael’e sürekli destek oluyordu. Misafir kulübesinin önüne geldiklerinde durdu ve Mikael’e dönüp:

“Eğer biri bizi görmüşse ve bu gece ne yaptığımızı sorarlarsa, buruna doğru bir gezintiye çıktık ve seks yaptık,” dedi. “Lisbeth ben böyle diye.” “Hadi sen duşa gir. Hemen.”

Elbiselerini çıkartmasına yardım ederek Mikael’i banyoya soktu.

Sonra mutfağa geçip kahve suyu koydu, peynir, ciğer ezmesi ve salatalık turşusuyla iki büyük sandviç hazırladı. Masanın başına oturmuş düşünürken, Mikael topal ayarak mutfağa geldi. Lisbeth, onun bedenindeki çürük ve sıyrıkları inceledi. Boğazının çevresinde ilmikten kalan kara bir leke vardı ve boğazının sol tarafında bıçakla açılmış bir çizik. “Hadi yatağa,” dedi Lisbeth.

Mikael’in yaralarına kompres yaptı. Sonra kahve ve sandviç getirdi.

“Aç değilim,” dedi Mikael. “Başlatma tokluğuna da ye şunu!”

Mikael bir süre gözlerini kapadı. Sonra yatakta doğruldu ve sandviçinden bir lokma aldı. Boğazı sızlıyor, lokmasını yutmakta zorlanıyordu.

Lisbeth banyoya gidip tuvalet çantasından bir kutu kaplan yağı getirdi.

“Kahve biraz beklesin. Hadi şimdi yüzüstü yat bakalım.”

Beş dakika boyunca kaplan yağıyla Mikael’in önce sırtına, sonra sırtüstü çevirerek göğsüne masaj yaptı. “Bir süre mor lekelerle gezmek zorunda kalacaksın.” “Lisbeth polisi aramalıyız.”

“Hayır,” dedi Lisbeth. Sesinde Mikael’i şaşırtan bir öfke vardı.

“Eğer polisi ararsan ben bu işte yokum. Benim polislerle işim olmaz.

Martin Vanger öldü. Bir araba kazasında öldü.

Arabada yalnızdı. Şahitler var. Bırak da o işkence odasını polisin kendisi ya da başka biri bulsun. Bu odanın varlığını köydeki diğer insanlar gibi biz de bilmiyoruz.” “Niçin?”

Lisbeth bu soruyu duymazlıktan gelip masaja devam etti.

“Lisbeth hiç değilse.”

“Eğer böyle sızlanmaya devam edersen, seni gerisin geri Martin’in deliğine tıkıp zincirlerim.”

Lisbeth konuşurken, Mikael bayılır gibi uykuya daldı. 25. BÖLÜM

12 TEMMUZ, CUMARTESİ - 14 TEMMUZ, PAZARTESİ

Mikael sabaha karşı beş civarında irkilerek uyandı, sanki boğazını sıkan bir ilmik vardı. Kurtulmak için el erini boğazına götürdü. Lisbeth, el erini tutarak onu sakinleştirdi. Mikael gözlerini açtığında bir sis perdesinin arkasından bakar gibiydi.

“Senin golf oynadığını bilmiyordum,” diye mırıldandı ve tekrar gözlerini yumdu. Lisbeth onun uyuduğundan emin olana kadar başında bekledi. Sonra bir kez daha incelemek için Martin Vanger’in bodrumuna döndü. İşkence aletlerinin dışında, şiddet içeren pornografik dergi koleksiyonu ve polo-raid resimlerin yapıştırıldığı bir fotoğraf albümü buldu.

Herhangi bir günlük yoktu. Ama üzerine kadın fotoğraflarının yapıştırıldığı A4 boyutunda iki dosya vardı. Her fotoğrafın altına, resimdeki kadınlar hakkında, el yazısıyla notlar düşülmüştü. Lisbeth bunları, ikinci katın holündeki bir masanın üzerinde bulduğu, Martin Vanger’e ait dizüstü bilgisayarla birlikte, naylon bir torbanın içine koyup eve döndü. Mikael uyurken, Martin Vanger’in evinden aldığı dosyaları ve bilgisayarı inceledi. Saat altıyı biraz geçe bilgisayarın düğmesini kapattı. Bir sigara yaktı, alt dudağını ısırarak düşünmeye başladı.

Mikael’le birlikte seri katil olduğunu düşündükleri bir adamın peşine düşmüşler, ama hiç beklemedikleri bir şeyle karşılaşmışlardı. Düşsel güzel ikteki bir adada, Martin

Vanger’in evinin bodrumunda, ne tür dehşet sahnelerinin yaşandığını hayal bile edemiyordu. Olup bitenleri anlayabilmek için kafasını zorladı.

Martin Vanger, 1960 yılından beri kadınları öldürüyordu. Son on beş yıl içinde her yıl, periyodik olarak bir ya da iki cinayet işlemişti.

Bu cinayetler öylesine ustalıkla işlenmişti ki, hiç kimse cinayetler arasında bağ kurarak, ortada seri bir katil olduğundan şüphelenmemişti. Bu nasıl mümkündü?

Yanıtın bir kısmı Lisbeth’in, Martin’in evinden aldığı dosyalardan çıkartılabilirdi.

Martin Vanger, kurbanlarının bir kısmını arkadaş çevrelerinden, bir kısmını hiçbir sosyal ilişkisi bulunmayan İsveç‘e yeni gelmiş

göçmenlerin arasından, bir kısmını da toplumdan dışlanmış, geçmişlerinde eroin kul anan ya da fahişelik yapan kadınların arasından seçmişti.

Lisbeth, cinsel sadizm hakkında yaptığı araştırmalardan, katil erin kurbanlarına ait birtakım objeler biriktirdiklerini biliyordu. Bu tür objeler sayesinde, anılarını tazeleyip zevk alıyorlardı. Martin Vanger, bir tür ölüm defteri tutmuştu. Kurbanlarını kategorilere ayırmış, onlara notlar vermişti. Çektikleri acıları tarif etmiş, acıya karşı gösterdikleri tepkileri not ederek görüşlerini yazmış, işlediği cinayetleri video filmleri ve fotoğraflarla belgelemişti.

Amaç şiddet uygulamak ve öldürmek olsa da Lisbeth, Martin Vanger'in asıl çabasını avını ele geçirmeye yönelttiği sonucunu çıkartmıştı. Bilgisayarında yüzlerce kadına ait bilgileri kaydettiği bir veritabanı kurmuştu. Bu veritabanına Vanger Şirketi'nde çalışan kadınların yanı sıra, sık ziyaret ettiği restoranlardaki kadın garsonlar, otel erin resepsiyonlarında çalışan kadınlar, sigorta kurumunun kadın çalışanları, iş arkadaşlarının sekreterleri ve diğer bir sürü kadın kayıt edilmişti. Görünüşe bakılırsa Martin Vanger, neredeyse karşılaştığı her kadını kaydetmişti.

Listesini tuttuğu kadınlardan yalnızca birkaç tanesini öldürmüştü ama çevresindeki bütün kadınları potansiyel kurban olarak kaydedip araştırmıştı. Listedeki ayrıntılara bakılırsa bu iş, hesaplanamayacak miktarda zaman ayırıp tutkuyla bağlandığı bir tür hobiydi.

Evli mi yoksa bekar mı? Çocukları ya da ailesi var mı? Nerede çalışır? Nerede oturur? Arabasının markası ne? Eğitimi ne? Saç rengi? Derisinin rengi? Görünümü?

Kayıtları dikkatle inceleyen Lisbeth, bütün bu potansiyel kurbanların Martin Vanger'in cinsel fantezilerinde önemli bir yer tuttuğu sonucunu çıkarttı. Martin önce bir avcı, sonra bir katildi.

Belgeleri okuyup bitiren Lisbeth, dosyaların birinde küçük bir zarf buldu. Zarfın içinden çok fazla dokunulmuş ve sararmış iki fotoğraf çıktı. Bunlar siyah saçlı bir kızın fotoğraflarıydı. Fotoğraflardan birinde, kız masada oturuyordu. Koyu renk pantolon giymişti, üst tarafı çıplaktı. Göğüsleri küçük ve dikti. Yüzünü yana çevirmiş, bir kolunu fotoğraf makinesinden korunmak için kaldırmıştı. Fotoğrafı çeken, onu hazırlıksız yakalamış olmalıydı. Diğer fotoğrafta bütünüyle çıplaktı. Mavi çarşaf serili bir yatağa yüzüstü uzanmıştı.

Yüzünü bu fotoğrafta da saklamıştı.

Lisbeth, fotoğrafları tekrar zarfa koyup pantolonunun arka cebine soktu. Dosyaları sobaya atıp yaktı. Külleri karıştırarak geriye bir şey kalıp kalmadığını kontrol etti. Hâlâ atıştıran yağmurun altında kısa bir gezintiye çıktı ve Martin Vanger'in dizüstü bilgisayarını köprünün altında denize attı.

Sabahın yedi buçuğunda Dirch Frode kapıyı çaldığında, Lisbeth mutfakta bir sigara yakmış kahve içiyordu. Frode'nin EJDERHA DÖVMELİ KIZ beti benzi atmıştı, derin bir uykudan uyandırıldığı bel iydi.

"Mikael nerede?" "Hâlâ uyuyor."

Dirch Frode bir sandalye çekip oturdu. Lisbeth ona bir fincan kahve doldurdu.

"Martin bu gece bir trafik kazasında ölmüş."

"Yazık oldu," diyen Lisbeth, kahvesinden bir yudum aldı. Dirch Frode şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne?"

"Kötü çarpıştı. Ne üzücü bir durum." "Sen ne olduğunu biliyor musun?"

"Arabasını bir kamyonun üzerine sürdü. Yani intihar etti. Basın, ruhsal gerilim, sarsılan bir imparatorluk. Bunlara dayanamazdı. Bana göre en azından bütün gazetelerin birinci sayfalarında boy gösterecekti."

Dirch Frode sanki beyin kanaması geçirir gibiydi. Aceleyle ayağa kalktı, yatak odasına gitti ve kapıyı açıp içeri girdi. "Bırak da uyusun," dedi Lisbeth sert bir sesle.

Frode hâlâ uyuyan Mikael'e baktı. Yüzündeki morlukları, bedenindeki çizikleri ve boğazındaki ilmik izini gördü. Lisbeth kolundan tutarak onu yatak odasından çıkarttı ve kapıyı kapattı.

Tekrar mutfağa dönen Frode divana çöktü.

Lisbeth Salander o gece olanları kısaca özetledi. Martin Vanger'in dehşet odasının nasıl bir şey olduğunu ayrıntılı bir şekilde tarif etti, Mikael'i ilmik

yapılıp boynuna geçirilmiş bir kayışla nasıl bulduğunu, Vanger Grubu'nun başındaki adamın, onun çıplak bedeninin karşısında nasıl durduğunu anlattı. Ayrıca şirketin arşivinde neler bulduğunu, Martin'in babasının en azından yedi kadını öldürmüş

olabileceğini de anlattı.

Anlatılanları soluksuz dinleyen Frode, birkaç dakika dilini yutmuş gibi oturduktan sonra derin bir nefes aldı, yavaşça başını sal ayarak:

"Şimdi biz ne yapacağız?" diye sordu.

"Bu benim sorunum değil," dedi Lisbeth duygusuz bir sesle.

"Ama."

"Ben Hedestad'a hiç ayak basmadım." "Anlamadım."

"Hiçbir koşul altında polis raporlarında yer almak istemiyorum.

Benim bu olayla hiçbir bağlantım yok. Eğer bu öykünün içinde adım geçerse, burada bulunduğumu inkar eder ve hiçbir soruyu yanıtlamam."

Dirch Frode soran gözlerle Lisbeth'e

baktı. "Anlayamıyorum." "Anlaman

gerekmez." "Peki ben ne yapacağım?"

"Buna sen karar vereceksin, yeter ki beni ve Mikael'i bu olayın dışında tut."

Dirch Frode ceset gibi sararmıştı.

"Şöyle bak: Bildiğin tek şey Martin Vanger'in bir trafik kazasında öldüğü. Onun çılgın bir katil olduğunu bilmiyorsun, evinin bodrumunda bir işkence odası kurduğunu da hiç duymadın," dedi Lisbeth ve elindeki anahtarları masaya bırakarak devam etti.

"Birileri o odayı keşfedene kadar vaktin var. Belki bu, biraz zaman alır."

“Polise haber vermek zorundayız.”

“Zorundayız değil. Eğer canın istiyorsa sen polise gidebilirsin.

Karar senin.”

“Bunu halının altına süpüremeyiz.”

“Ben sana halının altına süpürmeni önermiyorum. Yalnızca beni ve Mikael’i bu işe karıştırma diyorum. İşkence odasını keşfettiğinde ne yapacağına, bundan kimlere bahsedeceğine sen karar vereceksin.”

“Eğer Martin senin söylediğin gibi kadınları kaçırıp öldüren bir katilse… Çocuklarının nerede olduğunu bilmeyen endişeli aileler olmalı. Bunun için bu konuda susa… ”

“Haklısın. Ama bir sorun var. Cesetler ortada yok. Belki bir sandıkta kimlik ya da onlara ait başka bir şeyler bulabilirsin. Belki kurbanların bir kısmı video filmlerinden teşhis edilebilir. Ama hemen bugün karar vermen gerekmiyor. Biraz düşün.” Dirch Frode paniğe kapılmış gibiydi.

“Aman Tanrım. Bu Vanger Grubu’nun ölüm ilanı. Bir sürü ailenin ekmek kapısı kapanacak, eğer Martin’in.”

Ahlaki bir açmaz içine düşen Dirch Frode, oturduğu yerde ileri geri sal anmaya başlamıştı.

“Bir mesele de bu. Oğlunun mirasçısı Isabel a Vanger olacağına göre, Martin’in hobisinden ilk onun haberdar edilmesi uygun düşmez.”

“Gidip bakmalıyım.”

“Bence bugün o odadan uzak durmalısın,” dedi Lisbeth sert bir sesle. “Yapman gereken bir sürü şey var. Önce Henrik’i bilgilendirmelisin. Sonra yöneticinizin sıradan bir trafik kazasında ölmesi halinde yapman gerektiği gibi, yönetim kurulunu acil toplantıya çağırmalısın.”

Dirch Frode, Lisbeth’e hayranlıkla baktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Eski bir avukattan önüne çıkan her problemi çözecek bir planı yapması beklenirdi ama bu durum karşısında ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Genç bir kız ona neler yapması gerektiğini anlatıyordu.

Bu kız bir biçimde kontrolü ele geçirmiş, kendisinin bir türlü düşünemediği bir davranış stratejisi geliştirmişti. “Peki Harriet?”

“Ben ve Mikael henüz Harriet olayında kesin bir sonuca varmadık.

Ama Henrik’e bu konuyu çözeceğimizi söyleyebilirsin.”

Mikael saat dokuzda uyandığında, radyoların ana haberlerinde Martin Vanger’in beklenmeyen ölümü vardı. Tanınmış

sanayicinin aşırı hız yaptığı ve bilinmeyen bir nedenle karşı şeride geçip bir kamyona çarptığı söyleniyordu.

Arabada tek başınaydı. Yerel radyo Vanger Grubu’nu saran endişeden ve bu ölümün şirket açısından ne tür ekonomik sorunlara yol açacağından bahseden ekstra bir program yapmıştı.

Öğle programında TT, şoke olmuş bir şehir başlığı altında Vanger Grubu’nun acil sorunlarını özetledi. Yalnızca Vanger Şirketi’nde çalışan 3000 işçinin değil, Hedestad bölgesinde yaşayan 21.000

kişinin geleceği de, şu ya da bu şekilde şirketin geleceğine bağlıydı.

Vanger Şirketi’nin CEO’sunun ölmesinin yanı sıra, daha önceki CEO’su da kalp krizi geçirmiş hastanede yatıyordu. Yani şirket, en kritik günlerini yaşıyordu.

Mikael Blomkvist, Hedestad polisine giderek o gece yaşadıklarını anlatabilirdi ama Lisbeth her şeyi kendi istediği gibi yönlendirmişti. Mikael polisi hemen aramadığı için, geçen her dakika bunu yapmasını daha da zorlaştırıyordu. Bütün bir sabahı mutfak masasının başında oturarak geçirdi, dışarıda yağan yağmuru ve kasvetli bulutları izledi. Saat on civarında hızını artıran yağmur, öğleyin durdu, yükünü boşaltan bulutlar hafiflemişti. Mikael bahçeye çıkıp sandalyelerin ve masanın üzerini kuruladı. Sonra

mutfaktan bir fincan kahve alıp oturdu. Üzerine rengi atmış bir tişört giymişti.

Martin'in ölümü, Hedeby'deki gündelik hayatın üzerine bir gölge gibi çökmüştü. Isabel a'nın evinin önü başsağlığına gelen akrabaların arabalarıyla dolmuştu. Araba sayısı durmadan artıyordu.

Lisbeth gelişmeleri soğuk bir ifadeyle seyrederken, Mikael ses çıkarmadan oturuyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Lisbeth.

Mikael cevap vermeden önce bir süre düşündü ve:

"Sanırım olayın şokunu hâlâ üzerimden atamadım," dedi. "Çok çaresizdim. Birkaç saat boyunca öleceğimi düşündüm. Ölümün kapıma dayandığını hissediyor ama hiçbir şey yapamıyordum." Bir elini uzatıp Lisbeth'in dizine koydu. "Sağ ol," dedi. "Eğer sen gelmeseydin beni öldürecekti." Lisbeth'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Ama… Ona yalnız başına saldıracak kadar çılgın olmana hâlâ akıl erdiremiyorum. Orada yerde yatarken, masada bırakmış

olduğum resmi görüp bir bağlantı kurman ve polisi araman için o kadar çok dua ettim ki."

"Eğer işi polise havale etseydim, şimdi hayatta olmayacaktın. O

manyağın seni öldürmesine müsaade edemezdim." "Polisten bu kadar kaçınmanın nedeni ne?" "Resmi dairelerle ilişki kurmam."

"Niçin?"

"Bu bana kalsın. Çırılçıplak soyularak duvara asılmış bir gazeteci görüntüsü, senin kariyerin için de pek iyi bir not olmazdı. Eğer Kalle Blomkvist kimliğinden hoşlanmıyorsan, kendine yeni bir lakap bulman gerek."

Mikael sorgulayan gözlerle Lisbeth'e baktı ve bu konuyu bir kenara bıraktı.

“Bir sorunumuz var,” dedi Lisbeth.

Mikael başını sal adı: “Evet. Harriet’e ne olduğu.”

Lisbeth masanın üzerine iki fotoğraf koydu ve bu fotoğrafları nerede bulduğunu anlattı. Mikael fotoğrafları dikkatle inceledikten sonra:

“Bu o olabilir,” dedi. “Kesin bir şey diyemem ama bedeni ve saçları daha önce gördüğüm resimlerdekine benziyor.”

Mikael ve Lisbeth, bir saat kadar bahçede oturup bilgi kırıntılarını bir araya getirdiler. Her ikisi de değişik açılardan, cinayetlerle Martin Vanger arasında bağ kurmuşlardı.

Lisbeth, Mikael’in mutfak masasına bıraktığı fotoğrafı görmemişti.

Mikael’in aptalca bir şey yapıp Martin’e gitmiş olabileceği sonucunu, evin etrafına yerleştirdiği kameralar-daki görüntüleri inceleyerek çıkarmıştı. Sahil boyunca yürüyerek Martin’in vil asına gitmiş, bütün pencereleri yoklamış evde hayat belirtisi görememişti. Sonunda ikinci katın balkonuna tırmanıp, açık bırakılmış olan kapıdan içeri girmişti. Evi oda oda dikkatle incelemesi çok zaman aldığından bodruma inen merdivenleri geç keşfetmişti. Martin dikkatsiz davranıp dehşet odasına açılan kapıyı biraz aralık bıraktığı için, durumun vahametini anlayabilmişti.

Mikael, Martin’in anlattıklarının ne kadarını duymuş olduğunu sordu.

“Çok değil. Seni duvara asmadan önce, Harriet’in başına ne geldiğini sorarken oradaydım. Silah niyetine kul anabileceğim bir şeyler aramak için birkaç dakikalığına yukarı çıkmıştım. Bir gardıropta o golf sopasını buldum.”

“Martin Vanger’in, Harriet’in akibetine dair hiçbir fikri yoktu,” dedi Mikael.

“Ona inandın mı?”

“Evet,” dedi Mikael hiç tereddüt etmeden. “Martin Vanger çılgın bir kokarcadan daha çılgın. Bu benzetmeleri neremden çıkarıyorum?

Ama işlediği bütün suçları kabul etti. Hiç sakınmadan konuştu.

Sanırım beni etkilemeye çalışıyordu. Ama Harriet'e ne olduğunu, o da en az Henrik Vanger kadar merak ediyordu." "Eee. Bu, bizi nereye götürür?"

"1949 ve 65 yıl arı arasında işlenen cinayetlerin failinin Gottfried Vanger olduğunu biliyoruz." "Tamam. O da Martin Vanger'i yetiştirdi."

"Sakat bir aileden bahsediyoruz," dedi Mikael. "Martin'in gerçekten de hiçbir şansı yoktu." Lisbeth, Mikael'e tuhaf bir bakış

fırlattı.

"Martin bana -gereksiz olduğunu düşünse de- ergenliğe adım atar atmaz, babasının ona öldürmeyi öğrettiğini anlattı. 1964 yılında babası, Uddevalla'da Sara adındaki kızı öldürürken o da oradaymış.

Cinayete aktif olarak katılmış. Daha on altısındayken." "Ee?"

"Homoseksüel olmadığını, babasının dışında hiçbir erkeğe dokunmadığını anlattı. Bundan. Şey. Babasının ona tecavüz ettiği sonucunu çıkarttım. Bu cinsel taciz uzun süre devam etmiş olmalı.

İşte babası onu böyle yetiştirmiş."

"Boş laf," dedi Salander. Sesi birden buz gibi olmuştu. Mikael şaşırmıştı. Lisbeth'in sabit bakışlarında zerre kadar sempati yoktu.

"Martin de diğer insanlar gibi reddetme şansına sahipti. Kendi seçimini yaptı. Yalnızca hoşuna gittiği için tecavüz etti ve öldürdü."

"Tamam, dediğin gibi olsun. Ama tıpkı Gottfried'in Nazi babasının baskısı altında yetiştiği gibi, Martin de baskı altında bir çocuktu ve babasından çok etkilenmişti."

"Öyle mi? Yani sen Martin'in kendi iradesinin olmadığını ve insanların nasıl yetiştirilirlerse öyle olacaklarını mı düşünüyorsun?"

Mikael’in yüzüne dikkatli bir gülümseme yerleşti. “Bu o kadar nazik bir konu mu?”

Lisbeth’in gözleri öfkeyle alevlendi. Mikael aceleyle devam etti.

“İnsanların yalnızca yetiştirilme tarzlarından etkilendiklerini iddia etmiyorum ama bunun çok büyük payı olabilir diyorum. Gottfried’in babası ona yıl arca dayak atmış. Bu tür şeyler iz bırakır.”

“Boş laf,” diye tekrarladı Lisbeth. “Bu dünyada dayak yiyen tek çocuk Gottfried değil. Bu ona kadınları öldürme hakkı vermez. O, seçimini kendi yaptı. Bunlar Martin için de geçerli.” Mikael bir elini kaldırdı. “Şimdi bunun için kavga etmeyelim.”

“Kavga ettiğim yok. Yalnızca suçu başka şeylerde aramanın, zaval ı ve ödlekçe bir tutum olduğunu düşünüyorum.”

“Tamam. Yaptıklarından kişisel olarak sorumlular. Bu konuyu sonra tartışırız. Şimdi durum şu; Gottfried öldüğünde Martin on yedisindeydi, kendine yol gösterecek biri yoktu. Babasının izinden yürümeye çalıştı. 1966 Şubatı‘nda, Uppsala’da.” Mikael sigara almak için Lisbeth’in paketine uzandı.

“Gottfried’in ne tür güdülerini doyurmaya çalıştığı ve kendi davranışını nasıl yorumlamış olabileceğini tartışmayacağım. Şu cezalandırma ve arıtmaya ilişkin dinsel saçmalıklar üzerine belki psikiyatristlerin bir açıklaması vardır. Bunlar beni ilgilendirmiyor. O

bir seri katildi.” Durup bir süre düşündü.

“Kadınları öldüren Gottfried, davranışlarına dinsel bir gerekçe bulmuş. Ama Martin’in sığındığı hiçbir gerekçe yok gibi. İyi planlanmış sistematik cinayetler işlemiş. Üstelik bu hobisini gerçekleştirebilmek için parası da vardı ve babasından daha zekice davranmış. Gottfried’in geride bıraktığı her ceset, polisin araştırma yapması ve ona dair iz bulması riskini taşıyor, hiç değilse cinayetlerle arasında bir bağ kurabilmeleri ihtimalini artırıyordu.”

“Martin evini 1970’li yıl arda yaptırdı,” dedi Lisbeth düşünceli bir ifadeyle.

“Sanırım, Henrik 1978’de yaptırdığını söylemişti. Büyük ihtimal ses geçirmeyen, penceresiz ve çelik kapılı işkence odasını yaptırırken, önemli evrak ya da buna benzer şeyleri saklama gerekçesine sığınmıştır.” “Yani bu oda yirmi beş yıldır var.”

Bir süre sustular. Mikael düşsel güzel ikteki bir adada bulunan bu evde, çeyrek yüzyıl boyunca ne tür gaddarlıkların yaşandığını düşündü. Martin’in video film koleksiyonlarını izlemiş olan Lisbeth’in bunları düşünmesine gerek yoktu. Mikael, düşünürken gayri ihtiyari elini boynuna götürmüştü.

“Kadınlardan nefret eden Gottfried, bu nefretini tecavüz ettiği oğluna da aşılamış. Ama dahası da var; sanırım Gottfried, oğlunun kendi sapkın dünya görüşünü paylaşmasını da hayal etmiş. Kız kardeşine, Harriet’e ne olduğunu sorduğumda Martin; onunla konuşmaya çalıştık. Ama o da diğerleri gibi sıradan bir kaltak olduğu için, konuştuklarımızı Henrik’e anlatmaya kalktı, dedi. “Bunları ben de duydum, bodruma indiğimde. Yani şimdi Harriet’in, Henrik’le konuşmak istediği konuyu biliyoruz.” Mikael alnını kırıştırdı.

“Tam değil,” dedi ve bir süre düşündü. “Kronolojik düşün. Gottfried’in oğluna tam olarak ne zaman tecavüz ettiğini bilmiyoruz ama 1962

yılında Uddeval a’da Lea Persson’u öldürürken Martin’de onun yanındaymış. Gottfried 1965’te boğularak ölmeden önce, Martin’le birlikte Harriet’le konuşmaya çalıştılar. Bu bize nasıl bir ipucu verir?”

“Gottfried yalnızca Martin’e değil, Harriet’e de tecavüz etti.”

Mikael başını sal ayarak onayladı.

“Gottfried öğretmen, Martin de öğrenciydi. Harriet’se onların. Ne denir?. Oyuncağı mı?”

“Gottfried, Martin’i kız kardeşine tecavüz etmeye yönlendirdi,”

diyen Lisbeth fotoğrafları işaret etti. “Bu fotoğraflardan, yüz ifadesini göremediğimiz için, Harriet’in nasıl tepki gösterdiğini bilemiyoruz ama objektiften kaçınmaya çalışıyor.”

“Diyelim ki 1964 yılında, Harriet on dördündeyken başladı. Harriet karşı koydu, Martin’in deyimiyle ‘kabul edemedi’. Onları, yaptıklarını açığa vurmakla tehdit etti. Martin’in bu durumda yapabileceği bir şey yoktu, babası ne istiyorsa onu yaptı. O ve babası bir çeşit. Harriet’i de içine katmaya çalıştıkları anlaşma yapmışlardı.”

“Notlarında Harriet’in 1964 kışında, Henrik Vanger’in yanına taşındığını yazmışın.”

“Henrik, ailede yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmiş.

Ama bunun nedeninin Gottfried ve Isabel a arasındaki didişmeden kaynaklandığını düşünmüş. Sakin bir ortamda, kendini derslerine verebilsin diye Harriet’i yanına almış.”

“Gottfried ve Martin için beklenmedik bir durum olmalı bu. Artık onun hayatını istedikleri gibi kontrol edemezlerdi. Ama fırsat buldukça. Sence bu işi nerede yapmışlardır?”

“Sanırım Gottfried’in kulübesinde… Bu fotoğrafların orada çekildiğinden hemen hemen eminim. Gözlerden uzak bir kulübe. Bu iş için biçilmiş kaftan. Sonra Gottfried son içkisini içiyor ve ilkel bir şekilde boğularak ölüyor.”

Lisbeth düşünceli bir şekilde başını salladı. “Yani Gottfried kızına tecavüz etti ama onu cinayetlerinin suç ortağı yapamadı.”

Mikael zayıf noktalarının bu olduğunu biliyordu. Harriet, Gottfried’in kurbanlarının listesini tutmuş ve bu cinayetlerle Kutsal Kitap’tan yaptığı alıntılar arasında bağ kurmuş ama ancak kaybolmadan önceki son yılında, Gottfried öldükten sonra, Kutsal Kitap’ı okumaya başlamıştı. Mikael bir süre düşündü ve mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı.

“Harriet, Gottfried’in yalnızca aile içi tecavüzcü değil, manyak bir seri katil olduğunu zamanla keşfetmiştir.”

“Cinayetlerden ne zaman haberdar olduğunu bilmiyoruz. Gottfried boğulmadan hemen önce keşfetmesi mümkün, eğer Gottfried bir günlük tutuyor ya da cinayetler hakkında çıkan gazete yazılarını biriktiriyorduysa muhtemelen bunları görmüştür. İz sürmesini tetikleyen bir şeyler olmalı.” “Tabi ya,” diyerek Lisbeth’i onayladı Mikael. “Ama ancak bir yıl sonra harekete geçiyor.”

“Babanın erkek kardeşine tecavüz ettiğini ve bir seri katil olduğunu birdenbire keşfetsen sen ne yapardın?” “İpini çekerdim iblisin,” dedi Lisbeth tereddüt etmeden. Mikael, Lisbeth’in bunu yapacağından emindi, şakası olmadığını öğrenmişti artık. Martin Vanger’e saldırdığı andaki yüz ifadesini hatırladı.

Dudaklarında neşeden yoksun bir gülümseme belirdi.

“İyi ama Harriet senin gibi değildi. Onun bir şey yapmasına fırsat kalmadan, Gottfried 1965 yılında öldü. Isabel a da Martin’i Uppsala’ya gönderdi. Belki de Noel ya da diğer tatil erde Martin adaya geldi ama Harriet’le çok sık karşılaşamadı. Harriet onunla arasına mesafe koydu.”

“Ve Kutsal Kitap’ı okumaya başladı.”

“Ve de bildiğimiz kadarıyla dinsel nedenlerle okumadı. Belki de babasının ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. 1966 yılındaki Çocuk Bayramı‘na kadar kafa yordu. Birden İstasyon Caddesi’nde kardeşini gördü. Bir şey konuştular mı, bilmiyoruz. Ama ne olduysa oldu ve Harriet, Henrik’le konuşmak için eve dönmeye karar verdi.”

“Sonra da ortadan kayboldu.”

Olaylar zincirini gözden geçirdikten sonra, yapbozun kalan parçalarını biraraya getirmek artık o kadar da zor değildi. Mikael ve Lisbeth eşyalarını topladılar. Mikael, Dirch Frode’yi aradı ve Lisbeth’le birlikte bir süre adadan ayrılacaklarını bildirdi ama yola çıkmadan önce kesinlikle Henrik’i görmek istiyordu.

Mikael, Frode'nin Henrik'e neler anlattığını merak ediyordu.

Avukatın sesindeki huzursuzluktan endişeye kapılmıştı. Frode bir süre lafı geveledikten sonra, Henrik'e yalnızca Martin'in araba kazasından bahsettim dedi.

Mikael, arabasını Hedestad Hastanesi'nin önüne park ederken yeniden gök gürlemeye başlamış, gökyüzü ağır bulutlarla kaplanmıştı. Çiselemeye başlayan yağmurun altında aceleyle hastaneye girdi.

Henrik Vanger üzerinde sabahlıkla, pencerenin yanında duran bir masaya oturmuştu. Kuşkusuz hastalık izleri vardı ama yaşlı adamın yüzüne biraz renk gelmiş, kendini toparlamaya başlamıştı. El sıkıştılar. Mikael özel hemşireden bir süre kendilerini yalnız bırakmasını rica etti. "Benden uzak durdun."

Mikael başını sal adı. "Bilerek yaptım. Akrabaların buraya adım atmamamı istedi. Ama şimdi hepsi Isabel a'nın ya-nındalar." "Zaval ı Martin," dedi Henrik.

"Henrik, bana Harriet'in başına ne geldiğini bulma görevini verdin.

Acı bir gerçekle karşılaşmamayı mı umuyordun?"

Yaşlı adam bir süre Miakel'e baktıktan sonra gözleri büyüdü.

"Martin?"

"O da bu öykünün bir parçası."

Henrik Vanger gözlerini kapadı.

"Şimdi bir şey sormak istiyorum," dedi Mikael.

"Evet?"

"Ne olduğunu hâlâ bilmek istiyor musun? İçini acıtsa da, gerçekler tahmin ettiğinden çok daha kötü de olsa?"

Henrik gözlerini açıp uzun süre Mikael'e baktıktan sonra başını sal adı.

“Her şeyi öğrenmek istiyorum. Sana verdiğim görev buydu.”

“Tamam. Harriet'e ne olduğunu biliyorum. Ama yapbo-zun küçük bir parçası hâlâ kayıp.” “Anlat.”

“Hayır. Şimdi olmaz. Daha dinlenmen gerek. Doktor krizi atlattığını söylüyor, iyileşiyormuşsun.”

“Bana çocukmuşum gibi davranma.”

“Henüz her şey olgunlaşmadı. Yalnızca tahminlerim var. Gidip o son parçayı da bulacağım. Döndüğümde sana bütün öyküyü anlatacağım. Biraz zaman alabilir. Ama geri döneceğimi ve gerçeği öğreneceğini bilmeni istedim.”

Lisbeth motorsikletini kulübenin güneş almayan tarafına çekerek üzerine branda örttü. Sonra da arabaya Mikael'in yanına oturdu.

Sağanak, fırtınayla güçlenerek geri dönmüştü. Gâvle'nin güneyine geldiklerinde yağmur şiddetini öylesine artırmıştı ki, Mikael önündeki yolu zor ayırt edebiliyordu. Ne olur ne olmaz diye direksiyonu bir benzinliğe kırdı. Kahve içerek yağmurun hafiflemesini beklediler.

Stockholm'e akşam yedi civarında ulaşabildiler. Mikael, Lisbeth'i oturduğu apartmanın kapı kodunu verdikten sonra Stockholm'ün merkezinde bıraktı. Mikael adım attığında dairesi ona biraz yabancı geldi.

Lisbeth, Plague'i ziyaret etmek için Sundbyberg'e gitmişti. Mikael onu beklerken elektrik süpürgesiyle dairesinin tozlarını aldı ve biraz temizlik yaptı. Lisbeth gece yarısı geldi, daireyi köşe bucak inceledikten sonra pencerenin önüne dikilerek uzun süre Slusen manzarasına baktı.

IKEA'dan alınmış gardırop ve kitaplıklardan bir paravanla ayrılmış

olan yatak odasında soyundular ve birkaç saat uyudular. Ertesi gün on iki civarında Londra'nın Gatwick Havaalanına indiler. Mikael, Hyde Park'ın hemen yanındaki James Oteli'nde yer ayırtmıştı. Daha önceki Londra

seyahatlerinde kaldığı, Bayswater'deki köhne otel erle karşılaştırılırsa, James harika bir oteldi. Seyahat ve otel masrafları Dirch Frode'nin hesabından ödeniyordu.

Öğleden sonra saat beşte Lisbeth ve Mikael, otelin barında içkilerini yudumlarken, yanlarına otuz yaşlarında bir adam geldi.

Neredeyse bütünüyle dazlak, sarı sakal ı bir adamdı. Üzerinde çok bol duran bir ceket, kot pantolon ve yelkenci ayakkabısı vardı.

Lisbeth'e bakarak, "Wasp?" dedi.

"Trinity?" dedi Lisbeth ve başlarıyla birbirlerini selamladılar. Adam Mikael'in adını sormadı.

Dışarı çıktılar. Volkswagen marka bir minibüste bekleyen iş

ortağını, Bob the Dog diye tanıttı Trinity. Minibüse sürmeli yan kapısından binerek duvarlarına monte edilmiş portatif koltuklara oturdular. Bob, Londra trafiğinde seyrederken Wasp ve Trinity konuşmaya başladılar. "Plague, bir crash-bang job'dan bahsetti."

"Telefon dinleme ve e-postaların incelenmesi. Sanırım bunu çok çabuk ya da onun uygulayacağı baskıya bağlı olarak, en fazla birkaç gün içinde ayarlayabilirsin?" Lisbeth baş-parmağıyla Mikael'i işaret etti. "Başarabilir misiniz?" "Köpeklerin piresi var mı?" diye cevapladı Trinity.

Anita Vanger, Londra'nın kuzeyindeki nezih banliyö semtlerinden St Albans'ta oturuyordu. Minibüsü evin yakınına park edip beklemeye başladılar. Anita akşam yedi civarında eve geldi.

Duş almasını, yemek yemesini ve televizyonun karşısına geçip oturmasını bekledikten sonra Mikael, Anita'nın kapısını çaldı.

Cecilia Vanger'e ikiziymiş gibi benzeyen Anita kapıyı açtı.

Yüzünde nazik bir soru işareti vardı.

“Merhaba Anita. Adım Mikael Blomkvist. Henrik Vanger seni ziyaret etmemi rica etti. Sanırım Martin’in başına gelenleri duymuşundur.”

Anita’nın yüzündeki şaşkınlığın yerini ihtiyatlı bir ifade aldı.

Mikael’in kim olduğunu çok iyi biliyordu. Cecilia Vanger’le sürekli haberleştiğine göre, Mikael hakkında pek de iyi izlenimleri olmamalıydı. Ama Henrik Vanger adı onu Mikael’i içeri davet etmeye mecbur ediyordu. Oturma odasına geçtiler. Mikael etrafını inceledi, oldukça zevkli döşenmiş bir odaydı. Şöminenin üzerinde Anders Zorn imzasını taşıyan bir taş baskı vardı.

“Sizi böyle zamansız rahatsız ettiğim için beni affedin ama yolum Londra’ya düştü işte. Aslında size telefonla ulaşmaya çalıştım.”

“Anlıyorum. Sorun nedir?” “Cenaze törenine katılmayı düşünüyor musunuz?”

“Hayır, ben ve Martin birbirimize çok yakın değildik, ayrıca buradan ayrılamam.”

Mikael başını sal adı. Anita Vanger otuz yıldır He-destad’dan ayrıydı.

Babası Hedeby Adası‘na taşındıktan sonra, oraya neredeyse adımını bile atmamıştı.

“Harriet Vanger’e ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Artık gerçekleri konuşmanın zamanı geldi Anita.” “Harriet mi? Ne demek istediğinizi anlayamadım.” Mikael onun sahte şaşkınlığı karşısında gülümsedi.

“Ailede Harriet’e en yakın olan sendin. O, korkunç öyküyü anlatmak için sana başvurdu.” “Sen aklını kaçırmışsın.”

“Belki de öyle,” dedi Mikael usulca. “Anita, sen o gün onun odasındaydın. Elimde kanıt olarak fotoğrafın var. Birkaç gün sonra Henrik’e vereceğim rapora bu fotoğrafı da ekleyeceğim ve o bu fotoğrafı görecek. En iyisi neler olduğunu bana anlatman.”

Anita Vanger ayağa kalktı.

“Hemen evimi terk et.”

Mikael de ayağa kalktı.

“Tamam ama er ya da geç benimle

konuşacaksın.” “Sana anlatacak hiçbir şeyim yok.”

“Martin öldü,” dedi Mikael üzerine basarak. “Sen Martin’den hiç hoşlanmadın. Sanırım Londra’ya yalnızca babanın değil, Martin’in yüzünü de görmemek için taşındın. Bu da olup bitenlerden senin de haberdar olduğunu gösterir ve bu bilgiyi sana verebilecek tek kişi Harriet’ti. Sorun şu; sen bunları öğrendiğinde ne yaptın?” Anita Vanger kapıyı Mikael’in yüzüne kapadı.

Lisbeth, Mikael’in gömleğinin altına yerleştirdiği mikrofonu alırken mutlu bir gülümsemeyle; “Kapıyı kapatır kapatmaz telefona sarıldı,” dedi.

“Avustralya’da bir yeri aradı,” diyen Trinity kulaklıklarını çıkartıp, minibüsün içindeki küçük çalışma masasına koydu. “Bölge kodunu araştıracağım.” Dizüstü bilgisayarını açtı.

“İşte, Northern Territory’nin kuzeyindeki Alice Springs’-te, Tennant Creek denilen bir bölge, şu numarayı aramış. Konuşmalarını dinlemek ister misin?”

Mikael başını sal adı. “Avustralya’da şimdi saat kaç?” “Sabahın beşi.”

Trinity dijital kayıt cihazını çalıştırdı ve hoparlöre bağladı. Karşı taraf ahizeyi kaldırmadan önce telefon sekiz defa çaldı. Aralarında İngilizce konuşuyorlardı.

“Merhaba. Benim.”

“Hımm, ben sabah kuşuyum ama… ”

“Seni dün arayacaktım… Martin öldü. Arabasını bir kamyonun üzerine sürüp intihar etti.”

Bir süre sessizlik oldu. Sonra biri boğazını temizler gibi bir ses geldi, bu daha çok “İyi” demiş gibi yorumlanabilirdi.

“Ama bir sorunumuz var. Henrik’in işe aldığı iğrenç bir gazeteci biraz önce beni ziyaret etti. 1966’da neler olduğunu merak ediyor.

Bir şeyler biliyor gibi.”

Bir sessizlikten sonra emredici bir ses duyuldu.

“Anita. Şimdi telefonu kapat. Bir süre birbirimizi aramayalım.”

“Ama.”

“Neler olduğunu mektupla anlat,” diyen ses, telefonu kapattı.

“Akıl ı kız,” dedi Lisbeth hayranlık dolu bir sesle.

Lisbeth ve Mikael saat on bir civarında otel erine döndüler.

Resepsiyon görevlisinin yardımıyla Avustralya’ya giden ilk uçakları araştırdılar. Ancak ertesi akşam 19.05’te New South Wales üzerinden Canberra’ya giden uçaktan yer ayırtabildiler.

Lisbeth Salander ilk defa Londra’ya geliyordu. Sabah Tottenhamn Road’dan Soho’ya kadar yürüdüler. Old Compton Street’te bir kafeye oturup caffe latte içtiler. Saat üçte çantalarını almak için otele döndüler. Mikael hesabı öderken, telefonunu kontrol eden Lisbeth bir mesaj geldiğini gördü. “Dragan Armansky onu aramamı istiyor.”

Lisbeth resepsiyondaki telefondan patronunu aradı. Biraz uzaktan onu izleyen Mikael, Lisbeth’in yüzünün donduğunu fark ederek ona doğru yaklaştı. “Ne oldu?”

“Annem ölmüş. Ben Stockholm’e gidiyorum.”

Mikael çok mutsuz görünen Lisbeth’e sarıldı. Lisbeth iterek onu kendinden uzaklaştırdı.

Otelin barına oturup bir kahve içtiler. Mikael, Avustralya biletlerini iptal edip onunla Stockholm'e dönmeyi teklif etti.

"Hayır," dedi Lisbeth. "Bu işin peşini bırakamayız. Sen Avustralya'ya gideceksin."

Otelin önünde vedalaştılar ve iki değişik havaalanına giden iki ayrı otobüse bindiler.

26. BÖLÜM

15 TEMMUZ, SALI - 17 TEMMUZ, PERŞEMBE

Mikael'in Canberra'dan bindiği uçak, öğleyin geç saatlerde Alice Springs'e indi. Şimdi ya charter uçağa binecek ya da araba kiralayıp kuzeye doğru dört yüz kilometre yol kat edecekti. Araba kiralamayı tercih etti.

Canberra Havaalanı'na indiğinde, Plague ya da Trinity'nin gizemli uluslararası ilişkilerinden birinin, üzerine 'Joshua' yazıp -bu, Kutsal Kitap'tan alınmış bir isimdi- enformasyon masasına bıraktığı zarf Mikael'i bekliyordu.

Anita'nın Londra'dan aradığı telefon numarası, Cochran Çiftliği adında bir koyun çiftliğine aitti.

Zarfta, Cochran Çiftliği ve Avustralya'nın koyun endüstrisi hakkında kısa bilgiler vardı.

"Avustralya: Nüfus 18 milyon. 53.000 çiftlikte 120 milyon koyun yetiştiriliyor. Bu endüstrinin yıllık ihracatı 3,5 milyar dolar. Bu ihracatın 700 milyon tonu et ve giyim sanayi için deri ihracatından oluşuyor. Et ve yün üretimi ülke ekonomisinde önemli bir yer tutuyor.

1891 yılında Jeremy Cochran tarafından kurulan Cochran Çiftliği, 60.000 merinos koyunuyla ülkenin beşinci büyük tarım işletmesi.

Şirket, koyun üreticiliği dışında inek, domuz ve tavuk yetiştiriciliği de yapıyor. Yıllık cirosu oldukça iyi görünen Cochran Çiftliği Şirketi, başta ABD, Japonya, Çin ve Avrupa olmak üzere birçok yere ürün ihraç ediyor."

Kısa notların arasındaki kişi analizleri daha da etkileyiciydi. 1972

yılında şirket, Raymond Cochran'dan -Oxford Üniversitesi mezunu- Spencer Cochran'a devrolmuştu. 1994'te Spencer öldükten sonra da şirketi karısı devralmıştı. Kadının, Cochran Çiftliği'nin web sitesinden indirilmiş silik bir fotoğrafı vardı. Bir koyunu okşamak için eğilen kadının kısa, sarı saçları vardı ve yüzünün bir yarısı gölgeliydi.

Joshua'ya göre Spencer'la 1971 yılında İtalya'da evlenmişlerdi.

Mikael gecelemek için, Wannado adlı çorak bir şehirde durdu.

Bir birahaneye oturup koyun bifteği yedi ve üç bardak da bira devirdi.

Çok tuhaf bir aksanla konuşan birahane sakinleri ona mate diyorlardı. Mikael sanki Crocodile Dundee film setine girmişti.

Gecenin geç bir saatinde, uyumadan önce, New York'ta bulunan Erika Berger'i aradı.

"Üzgünüm Ricky ama o kadar meşguldüm ki seni bir türlü arayamadım."

"Hedestad'da neler dönüyor?" diye patladı Erika. "Christer aradı.

Martin Vanger trafik kazasında ölmüş." "Boş ver, uzun bir öykü."

"Telefonunu niçin açmıyorsun? Son birkaç gündür deliler gibi seni arayıp duruyorum." "Burada çalışmıyor." "Neresi orası?"

"Alice Springs'in yaklaşık iki yüz kilometre kuzeyinde bir yerdeyim. Yani Avustralya'da."

Mikael, Erika'yı şaşırtmayı şimdiye kadar çok az başarabilmişti.

Ama bu defa Erika'nın sesi bir süre kesildi. "Avustralya'da işin ne?

Sormama müsaade varsa tabi ."

“Üstlendiğim görevi sonlandırmaya çalışıyorum. Birkaç gün içinde İsveç‘e dönerim. Henrik Vanger’den aldığım işi bitirmek üzere olduğumu söylemek için aradım.” “Yani şu Harriet olayını çözdün mü?” “Öyle gibi.”

Mikael ertesi gün, on iki civarında Cochran Çiftliği’ne ulaştığında, Anita Cochran’ın 120 kilometre batıdaki, Makawaka adlı üretim bölgesinde olduğunu öğrendi. Doğru yolu bulabilmek için, saat dörde kadar bir sürü tozlu yola girip çıktı. Bir grup koyun yetiştiricisinin bir jeep’in etrafına toplanıp kahve içtikleri bir çiftlik girişinde durdu. Arabadan inip kendini tanıttı ve Anita Cochran’ı aradığını söyledi. Adamlar, kararları onun verdiği bel i olan iri yarı bir adama göz ucuyla baktılar. Üst tarafı çıplak olan bu adamın, bir tişörtün örtebileceği yerleri dışında her tarafı kahverengiydi. Başında bir kovboy şapkası vardı.

“Wel mate, bu tarafa doğru otuz kilometre gidersen patronu bulursun,” diyerek parmağıyla işaret etti.

Mikael’in arabasına küçümseyerek bakıyordu, bu tür bir Japon oyuncağı ile yola çıkmanın pek de akıllı bir davranış olmadığını düşünüyor olmalıydı. Yanık tenli atlet, kendisinin de o tarafa gideceğini söyledi. Eğer isterse Mikael’i de yanına alabilirdi. Mikael teşekkür etti ve dizüstü bilgisayarının olduğu çantayı alıp adamın jeepine bindi.

Kendini Jeff diye tanıtan adam, istasyonda ‘Studs Manager’

olduğunu söyledi. Mikael bunun ne tür bir iş olduğunu anlamamıştı.

Göz ucuyla Mikael’e bakan adam bunun banka müdürü gibi bir şey olduğunu açıkladı. Ama onlar para değil koyunları yönetirlerdi ve Avustralya’da çiftliğe istasyon denilirdi.

Jeff, yirmi derece eğimli yolda, saatte yirmi kilometre hız yaparken konuşmaya devam ettiler. Mikael bu yola, kiraladığı arabayla çıkmadığı için talih yıldızına şükrediyordu. Aşağıdaki koyakta ne olduğunu sordu. 700 koyunun yayıldığı bir otlak vardı.

“Anladığım kadarıyla Cochran Çiftliği büyük bir işletme.”

“Avustralya’nın en büyüklerinden biriyiz,” dedi Jeff, övüngen bir sesle. Yalnızca burada, Makwaka Bölgesi’nde 9.000 koyunumuz var.

Ama New South Wales ve Batı Avustralya’da da istasyonlar kurduk.

Yani yaklaşık 63.000 koyun sahibiyiz.”

Koyaktan çıkıp, engebeli ama daha uysal bir araziye geldiklerinde silah sesleri duyuldu. Etrafta koyun leşleri, kocaman ateşler ve bir düzine de çiftlik işçisi vardı. Herkesin elinde bir tüfek, koyun katliamı yapılmaktaydı.

Bu görüntü karşısında Mikael gayri htiyari Eski Ahit’teki ‘Yakmalık Sunu’ bölümünü hatırladı.

Adamların arasında, ayağında kot pantolon ve üzerinde çizgili beyaz bir gömlek olan kısa sarı saçlı bir kadın duruyordu. Jeff arabayı bu kadının birkaç metre uzağına park etti. “Hi boss. We got a tourist,”

dedi.

Mikael jeep’ten indi ve gözlerini kadına dikti. Kadın da sorgulayan bakışlarını ona çevirmişti.

“Merhaba Harriet. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu,” dedi Mikael İsveççe.

Anita Cochran’ın yanındakiler Mikael’in ne dediğini an-lamasalar da, patronlarının nasıl tepki verdiğini görmüşlerdi. Bir adım gerileyen Anita’nın yüzü dehşetle gerilmişti. Ondaki bu değişimi gören adamları birden ciddileştiler ve patronlarını rahatsız ettiği anlaşılan bu tuhaf yabancıya karşı, her an saldırabilecek bir tavra büründüler.

Arkadaşça ifadesi birdenbire kaybolan Jeff, Mikael’e doğru bir adım attı.

Mikael dünyanın bir ucunda, el eri tüfekli ve tere bulanmış koyun çobanları tarafından kuşatılmıştı. Anita’nın bir işaretiyle onu paramparça edebilirlerdi.

Kısa bir sürede hava değişti. Anita'nın bir elini kaldırma-sıyla, adamlar birkaç adım geriledi. Mikael'e yaklaşan Anita gözlerini gözlerine dikip bir süre baktı. Yüzü terli ve kirliydi. Mikael, sarı saçlarının köklerine doğru koyulaştığını fark etti. Şimdi daha yaşlı ve daha zayıf olsa da, konfirmasyon töreninde çekilen fotoğrafın vaat ettiği güzel ikte bir kadındı.

"Daha önce karşılaştık mı?" diye sordu Harriet Vanger.

"Tabi . Adım Mikael Blomkvist. Bir yaz, ben üç yaşındayken bana çocuk bakıcılığı yapmıştın. Sen o zaman on iki ya da on üçündeydin."

Harriet'in bakışları birkaç saniye içinde aydınlandı. Mikael'i hatırlamış ve şaşırmıştı. "Evet, ne istiyorsun?"

"Harriet ben senin düşmanın değilim. Buraya sana zarar vermeye gelmedim. Ama konuşmalıyız."

Harriet, Jeff'e dönüp işleri ele almasını söyledikten sonra, Mikael'e kendini takip etmesini işaret etti. Küçük bir koruluğun yanındaki beyaz çadırlara kadar iki yüz metre yürüdüler. Harriet, külüstür bir masanın yanındaki portatif sandalyeyi işaret ederek, Mikael'den oturmasını istedi. Bir kaba su doldurup yüzünü yıkadıktan sonra çadıra girip gömleğini değiştirdi. Soğutucudan iki bira alıp Mikael'in karşısına oturdu.

"Hadi. Konuşalım."

"Koyunları niçin vuruyorsunuz?"

"Salgın hastalık. Sanırım çoğu sağlıklı ama hastalığın yayılması riskini göze alamayız. Bir hafta içinde 600 kadarını yok etmek zorundayız. Anlayacağın havamda değilim."

"Kardeşin bir hafta önce, arabasını bir kamyonun üzerine sürerek intihar etti." "Duydum."

"Biliyorum, Anita Vanger, seni aradı."

Sorgulayan gözlerle uzun süre Mikael'e baktıktan sonra başını sal adı Harriet. Apaçık ortada olan şeyleri inkar etmenin artık bir anlamı yoktu.

“Beni nasıl buldun?”

“Anita’nın telefonunu dinledik.” Mikael de yalan söyleme gereği duymamıştı. “Ölmeden önce kardeşinle birkaç dakika geçirdik.”

Harriet Vanger’in suratı asıldı. Mikael onunla göz göze geldi.

Boynuna bağladığı komik fuları çıkarttı, gömleğinin yakasını kıvırıp boynundaki izi gösterdi. Hâlâ kırmızı ve iltihaplıydı. Büyük ihtimal bu izi, Martin Vanger’den bir anı olarak bütün ömrünce taşıyacaktı.

“Kardeşin boynuma bağladığı derin bir kayışla beni bir halkaya astı. Neyse ki arkadaşım zamanında yetişip hakkından geldi de boğulmaktan kurtuldum.” Harriet’in gözlerinde bir ateş parladı. “En iyisi şu öyküyü baştan anlat.”

Mikael’in olup bitenleri anlatması, bir saatten fazla sürdü. Kim olduğunu ve ne iş yaptığını anlatarak başladı. Harriet’i aileden birinin öldürdüğünden emin olan Henrik’in polis araştırmaları tıkandıktan sonra, kendi başına yıllar boyunca sürdürdüğü özel araştırmaları, ona bu görevi nasıl verdiğini;

bilgisayarını açıp İstasyon Caddesi’nde çekilen fotoğrafları göstererek, bu fotoğraflara nasıl ulaştığını, Lisbeth’le birlikte iki kişi oldukları anlaşılan seri katil erin izlerini nasıl sürdüklerini anlattı.

O konuşurken karanlık bastırmıştı. İşe son veren adamlar, ateş

yakıp yemek hazırlıklarına girişmişlerdi. Mikael, Jeffin onlara yakın durup, şefini korumak için bir gözünü üzerlerinden ayırmadığını fark etti. Aşçı, Mikael ve Harriet’e yemek verdi. Birer bira daha açtılar.

Mikael anlatacaklarını bitirdiğinde bir süre susan Harriet, “Aman Tanrım,” dedi.

“Uppsala’daki cinayeti gözünden kaçırmışsın.”

“Fark bile etmedim. Babam öldüğü ve bütün bu cinayetler son bulduğu için mutluydum. Martin’i hiç böyle dü… O öldüğü için de üzülmüyorum.”
“Seni anlıyorum.”

“Ama benim hayatta olduğumu nasıl anladın?”

“Neler olup bittiğini ortaya çıkardıktan sonra, gerisini tahmin etmek hiç de zor değildi. Ortadan kaybolmak için yardıma ihtiyacın vardı. Anita Vanger senin sırdaşındı, yani yardım isteyebileceğin tek kişi oydu. Onunla iyi bir arkadaşlık kurmuş ve yazı birlikte geçirmiştiniz. Gottfried’in kulübesinde. Ona güvenebilirdin, ehliyeti de vardı.” Harriet ona ifadesiz bir yüzle baktı. “Şimdi yaşadığımı öğrendin, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Henrik’e anlatacağım. O, bunu bilmeyi hak ediyor.” “Sonra?

Sen bir gazetecisin.”

“Harriet, seni teşhir etmek gibi bir niyetim yok. Bu sıkıntılı öyküde, bilmeleri halinde gazeteciler cemiyetinin beni dışarı atmasına yetecek kadar meslek ilkelerini çiğnedim,” diyen Mikael, işi şakaya vurarak devam etti: “Bir ilke daha çiğnersem kıyamet kopmaz, ayrıca eski bakıcımı öfkelendirmek de istemem.” Mikael’in bu sözleri Harriet’i rahatlatmamıştı. “Gerçeği kaç kişi biliyor?”

“Yaşadığını? Şimdilik sen, ben, Anita ve ortağım Lisbeth. Dirch Frode, bütün öykünün yaklaşık üçte ikisini biliyor ama o hâlâ senin 1960’lı yıl arda öldüğünü sanıyor.”

Harriet gözlerini karanlığa dikmiş, bir şey düşünür gibiydi.

Harriet’in yarım metre uzağındaki çadıra dayadığı tüfeğe bakan Mikael’in içini bir huzursuzluk kapladı. Başını iki yana sal ayarak bu saçma duyguyu kovdu ve yeni bir konuya girdi.

“Ama nasıl oldu da Avustralya’da koyun yetiştiriciliğine başladın?

Anladığım kadarıyla adadaki kazanın ertesi günü, köprü açıldığında, Anita seni arabasının bagajında adadan çıkarttı.”

“Bagajda değildim, üzerime bir battaniye örtüp arka koltukların üzerine uzanmıştım. Hiç kimsenin dikkatini çekmedi. Adaya geldiğinde Anita’ya olanları anlatıp kaçmam gerektiğini söylemiştim.

Dediğin gibi güvenebileceğim biriydi. Bana yardım etti ve yıllar boyunca sırrıma sadık kaldı.” “Niçin Avustralya?”

“İsveç‘i terk etmeden önce birkaç hafta Anita’nın öğrenci yurdundaki odasında kaldım. Anita cömertlik edip bütün parasını bana verdi. Pasaportunu da. Birbirimize çok benziyorduk, yalnızca saçlarımı sarıya boyamam gerekti. Dört yıl İtalya’da bir manastırda kaldım; rahibe olarak değil. Manastırda huzur bulmak isteyenlere kiralanan odalar vardı. Sonra bir tesadüf eseri Spencer Cochran’la karşılaştım.

Benden birkaç yaş büyüktü, İngiltere’de okuduğu okuldan yeni mezun olmuş, Avrupa seyahatine çıkmıştı. Birbirimize aşık olduk. İşte bu kadar. Anita Vanger 1971 yılında onunla evlendi.

Onunla evlendiğime hiç pişman olmadım. Harika bir insandı. Ne yazık ki sekiz yıl önce öldü ve kendimi birden çiftlik sahibi buldum.”

“Ama pasaport? Birilerinin iki Anita Vanger olduğunu keşfetmesi gerekirdi?

“Hayır, niçin keşfetsinler ki? Anita Vanger adında İsveçli bir kadın, Spencer Cochran adında Avustralyalı bir adamla evleniyor. Bu kadının, Londra ya da Avustralya’da yaşıyor olması kimi ilgilendirir ki? Londra’da Cochran’ın müstakbel eşi, Avustralya’da da hemen yanındaki eşiydim. Canberra ve Londra’daki bilgisayar kayıtları karşılaştırılmıyor. Ayrıca kısa zamanda Cochran soyadıyla Avustralya pasaportu aldım. Her şey planlandığım gibi yürümüştü.

Tek sorun, eğer Anita evlenmek isterse ne yapacağımızdı. Benim evliliğim İsveç kayıtlarına da geçmişti.” “O da evlenmedi.”

“Evlenebilecek birini bulamadığını iddia ediyor. Ama evlilikten benim için kaçındığını biliyorum. O gerçek bir arkadaş.” “Peki senin odanda ne işi vardı?”

“O gün pek mantıklı davranamıyordum. Martin’den ödüm kopuyordu, Uppsala’da kaldığı sürece bu korkuyu kendimden uzaklaştırabilmiştim.

Ama onu o caddede birdenbire karşımda görünce, hayatım boyunca güvende olamayacağımı anlamıştım.

Olup bitenleri Henrik'e anlatmakla kaçmak arasında gidip geliyordum. Henrik'in benimle konuşmaya zamanı yoktu, bir süre köyün içinde ne yapacağımı bilmeden dolaştım. Benim dışımda herkes köprüdeki olayla meşguldü.

Benim kendi dertlerim vardı, neredeyse köprüdeki olayın bilincinde bile değildim. Sanki her şey gerçek dışıydı. Gerda ve Alexander'in evlerinin bahçesindeki küçük misafir kulübesine yerleşmiş olan Anita'yla karşılaştığımda, artık ne yapacağıma karar vermiştim. Bana yardım etmesini rica ettim. Onun kulübesine girdim ve burnumu bile dışarı çıkartmadım. Ama evden almam gereken bir şey vardı; her şeyi yazdığım bir günlük. Ayrıca elbiseye de ihtiyacım vardı, onları bana Anita getirdi."

"Sanırım pencereyi de merakına yenilip olay yerine bakmak için açtı." Mikael bir süre düşündü. "Düşünmeme rağmen Henrik'e niçin gitmediğini hâlâ anlayamıyorum." "Sence niçin gitmemişimdir?"

"Gerçekten bilemiyorum. Eğer neler döndüğünden haberdar olsaydı, Henrik kesinlikle sana yardım ederdi, üstelik bunu seni ele vermeden yapardı. Her şey gizlice çözülür, Martin derhal etkisiz hale getirilir, psikolojik tedaviye tabi tutulurdu." "Sen işin aslını anlamamışsın."

Mikael o ana kadar yalnızca Gottfried'in, Martin'e yaptığı cinsel saldırıyı söz konusu etmiş, Harriet'in durumunu konu dışı tutmuştu.

"Gottfried Martin'e cinsel saldırıda bulundu," dedi dikkatle. "Bunu sana da yapmış olabileceğinden şüpheleniyorum."

Harriet Vanger bunu, önce yüzünde en küçük bir mimik değişmeden karşıladı. Sonra derin bir nefes aldı ve el eriyle yüzünü kapadı. Biraz uzaktan onları izleyen Jeff, birkaç saniye içinde yanlarına gelip Harriet'e her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Harriet ona bakıp hafifçe gülümsedi. Sonra Mikael'in şaşkın bakışları altında ayağa kalktı ve Studs

Manager’ine sarılıp yüzüne bir öpücük kondurdu. El erini Jeffin omzundan çekmeden başını Mikael’e çevirdi.

“Jeff, bu Mikael, eski bir… arkadaş. Bir sürü sorun ve kötü haber getirdi ama o yalnızca bir elçi, elçiyi vuramayız değil mi? Mikael, bu Jeff Cochran. En büyük oğlum. Bir oğlum ve bir kızım daha var.”

Jeff otuz yaşlarında göründüğüne göre Harriet, evlendikten hemen sonra hamile kalmış olmalıydı. Mikael ayağa kalktı, Jeff’e elini uzatarak, annesinin canını sıktığı için üzüldüğünü ama maalesef başka çaresinin de olmadığını söyledi. Harriet bir süre konuştuktan sonra Jeff’i yol adı. Tekrar Mikael’in karşısına oturduğunda bir karar vermiş gibiydi.

“Artık daha fazla yalan yok. Her şey geride kaldı. Sanırım 1966’dan beri, bir biçimde bugünü bekledim. En büyük korkum bir gün birinin karşıma çıkıp bana gerçek adımla hitap etmesiydi. Biliyor musun? Birdenbire bir şey oldu. Bütün korkularımdan kurtuldum.

Suçum zaman aşımına uğradı. İnsanların ne düşüneceği umurumda bile değil.”

“Suç?” dedi Mikael şaşkınlıkla.

Harriet ısrarla Mikael’e baktı ama o hâlâ neden bahsettiğini anlayamamıştı.

“On altı yaşındaydım. Korkuyordum. Utanıyordum. Çaresizdim.

Korkunç yalnızdım. Olanları bir Martin, bir de Anita biliyordu. Anita’ya yalnızca tecavüz olayını anlatabildim, babamın manyak bir kadın katili olduğunu anlatacak cesaretim yoktu. Anita bunu hiç bilmedi.

Ama yumurta gelip kapıya dayandığında, Henrik’e anlatmaya cesaret edemediğim korkunç suçlarımı da Anita’ya anlattım. Beni affetsin diye durmadan Tanrı‘ya yalvardım. Ve dört yıl bir manastırda saklandım.”

“Harriet, senin baban tecavüzcü bir katildi. Bunda senin bir suçun yok.”

“Biliyorum. Bana bir yıl boyunca tecavüz etti. Bundan kurtulabilmek için her şeyi… Ama o benim babamdı. Onun kabul edebileceği bir neden

göstermeden karşı koyamazdım. Rol yaptım, sanki her şey yolundaymış gibi davrandım. Onunla yalnız kalmamaya özen gösterdim. Tabi neler olduğunu annem biliyor ama aldırmıyordu.” “Isabel a biliyor muydu?” Harriet’in sesi sertleşti.

“Tabi ki biliyordu. Ailede içinde yaşanıp da onun bilmediği hiçbir şey yoktu. Ama sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, tatlı canını sıkıntıya sokmuyordu. Babam bana, oturma odasında onun gözlerinin önünde tecavüz etse bile görmezlikten gelirdi. Ne benim ne de kendi yaşamında bir sorun olduğunu kabul edebilecek olgunlukta değildi.” “Onunla karşılaştım. Cadının teki.”

“Hep öyleydi. Babamla ilişkisi üzerine çok düşündüm. Anladığım kadarıyla ben doğduktan sonra cinsel ilişkileri son bulmuştu.

Babamın etrafında bir sürü kadın vardı ama tuhaf bir şekilde Isabel a’dan korkuyordu. Ondan uzak duruyor ama boşanmaya da yanaşmıyordu.”

“Vanger ailesinde boşanma olmaz.”

Harriet ilk kez güldü.

“Evet ya, boşanamazlar. Neyse, sorun şuydu ki yaşadıklarımı hiç kimseye anlatamazdım. O zaman bütün dünya duyacaktı. Okul arkadaşlarım, bütün akrabalar.” Mikael bir elini onun elinin üzerine koydu. “Harriet, çok üzgünüm.”

“İlk tecavüz ettiğinde daha on dördümdeydim. Bir sonraki yıl, sık sık beni yaşadığı kulübeye götürdü. Bir çoğunda Martin de oradaydı.

İkimizi de bir şeyler yapmaya zorlardı.

Martin. kendini rahatlatırken Gottfried kol arımı sıkıca tuttu.

Babam öldüğünde Martin onun yerini almaya hazırdı. Benden onun sevgilisi olmamı bekledi, isteklerine doğal olarak boyun eğmem gerektiğini düşünüyordu. Böyle bir durumda seçim şansım yoktu.

Dediklerini yapmak zorundaydım. Bir işkencecinin pençesinden kurtulduğumu düşünürken, diğerinin pençesine düşmüştüm ve yapabileceğim tek şey onunla yalnız kalmamaya dikkat etmekti.”

“Henrik bu duruma.” “Hâlâ anlamıyorsun.”

Harriet sesini yükseltmişti. Adamlarının göz ucuyla kendilerine baktıklarını fark eden Harriet, Mikael’e doğru eğildi ve sesini alçaltarak;

“Bütün kartlar masada. Nasıl oynayacağını sen düşün.”

Kalktı, çadıra girip iki bira daha getirdi. Mikael tek bir söz etti. “Gottfried.” Harriet başını sal adı.

“Henrik’in seyahatte olduğu bir gün, 7 Ağustos 1965’te, babam beni zorla kulübesine götürdü. İçti, bana tecavüz etmeye çalıştı, beceremeyince, öfkeden çılgına döndü. Yalnız kaldığımız her seferde bana karşı kaba ve pervasızdı ama bu defa kendi sınırlarını aşmıştı. İçime işedi. Sonra da, bana neler yapmak istediğini söyledi.

Bütün bir akşam öldürdüğü kadınları anlattı. Yaptıklarıyla övünüyordu. Kutsal Kitap’tan alıntılar yaptı. Saatlerce anlattı.

Anlattıklarının yarısını anlamadım ama başka bir şeyi iyice anlamıştım; kafadan kontak olduğunu.” Birasından bir yudum aldı.

“Gece yarısı bir öfke krizine yakalandı. İyice zıvanadan çıkmıştı.

Asma kattaki yataktaydık. Boynuma bir tişört doladı ve bütün gücüyle sıkmaya başladı. Mosmor olmuştum. Beni öldürmek istediğinden hiç kuşkum yoktu, ilk defa o gece tecavüzünde tam bir başarı sağladı.”

Harriet başını kaldırıp Mikael’e baktı. Bakışlarında yalvaran, beni anla diyen bir şeyler vardı.

“O kadar sarhoştu ki, elinden kurtulabildim. Hemen aşağı atladım, panik içinde kaçmaya başladım. Çırılçıplaktım, nereye olduğunu bilmeden koşuyordum, iskelede durdum. Yalpalayarak peşimden gelmişti.”

Mikael birden daha fazla anlatmamasını dilediğini fark etti.

“O ayyaş moruğu suya itebilecek kadar gücüm vardı. Bir kayık küreğiyle bastırarak, çırpınması bitene kadar suyun altında tuttum.

Yalnızca birkaç saniye sürdü.” Sustuğunda kulakları rahatsız eden bir sessizlik çöktü.

“Başımı kaldırdığımda Martin’i gördüm. Dehşetle gerilmiş

yüzünde hastalıklı bir sırıtma vardı. Ne kadar zamandır oradaydı, bizi ne kadar gözlemişti bilmiyordum. O anda onun insafına kalmıştım. Yanıma geldi, saçımdan tutup kulübeye, Gottfried’in yatağına sürükledi. El erimi bağladı ve babamın cesedi suda yüzerken bana tecavüz etti. Hiç karşı koyamadım.”

Mikael gözlerini kapadı. Harriet’i kendi haline bırakmadığı için utanıyordu. Harriet, sesini toplayarak devam etti.

“O günden sonra onun kölesi olmuştum. Ne derse yapıyordum.

Sanki felç olmuş gibiydim. Isabel a, Gottfried’in trajik ölümünden sonra çevre değiştirmesinin iyi geleceğini düşünerek Martin’i Uppsala’ya yol adığı için aklımı koruyabildim. Tabi bunu, bana ne yaptıklarını bildiği için yapmıştı. O, sorunları böyle çözerdi. Martin’in bu karardan hoşnut olmadığını anlamışsındır.”

STIEG LARSSON Mikael başını sal adı. “Bir sene sonra Noel tatilinde adaya gelmiş, ama ben ondan uzak durmayı başarabilmiştim. Noel’le yılbaşı arasındaki tatilde Henrik’le Kopenhag’a gittim. Yaz tatilinde de Anita gelmişti. Ona açıldım. Beni hiç yalnız bırakmadı, Martin’in bana yaklaşmasına engel oldu.” “Ve onunla İstasyon Caddesi’nde karşılaştın.”

“Ben onun aile toplantısına gelmeyeceğini, Uppsala’da kalacağını duymuştum. Fikrini değiştirmişti. Birden caddenin karşısında bana baktığını gördüm, gülümsüyordu. Karabasan gibiydi. Babasını öldürmüştüm ama oğlundan asla kurtulamayacaktım. O zamana kadar yalnızca intihar etmeyi

düşünmüştüm. Ama birden fikrimi değiştirip kaçmaya karar verdim." Rahatlamış bir ifadeyle Mikael'e baktı.

"Gerçeği anlatabilmek güzel bir duygu. İşte artık her şeyi öğrendin.

Bu bilgiyi nasıl kul anacaksın?"

27. BÖLÜM

26 TEMMUZ, CUMARTESİ - 28 TEMMUZ, PAZAR

Mikael sabah saat dokuzda, Lisbeth Salander'i Landgatan'daki evinin önünden alıp Kuzey Mezarlığı'ndaki krematoryuma götürdü. Tören boyunca ona eşlik etti. Törende yalnızca onlar, bir de papaz vardı ama cenaze töreninin sonlarına doğru Dragan Armansky de kapıda göründü. Bir baş işaretiyle Mikael'i selamlayıp Lisbeth'in arkasında durdu ve bir elini ürkerek omzuna koydu. Lisbeth gelenin kim olduğunu biliyormuş gibi, arkasına bakmadan başını sal ayarak selam verdi. Sonra da Mikael ve Armansky orada yokmuş gibi kendi içine kapandı.

Lisbeth, annesi hakkında hiç kimseyle konuşmamış-tı. Ama papazın, huzurevinden kadın hakkında bilgi aldığı açıktı. Mikael'in anlayabildiği kadarıyla, beyin kanamasından ölmüştü. Lisbeth bütün bir tören boyunca hiç konuşmadı. Lisbeth'le iki defa göz göze gelen kadın papaz, ikisinde de ne söyleyeceğini şaşırdı. Lisbeth ona ifadesiz gözlerle bakıyordu. Tören bittiğinde hiçbir şey demeden kiliseden çıktı gitti. Derin bir nefes alan Mikael ve Dragan göz ucuyla birbirlerine baktılar. Lisbeth'in kafasında neler döndüğünü ikisi de bilmiyordu.

"Durumu çok kötü," dedi Dragan. "Öyle," dedi Mikael. "Senin gelmen iyi oldu." "Bundan çok emin değilim."

Armansky gözlerini Mikael'e dikti.

"Kuzeye gideceksiniz, değil mi? Gözünü ondan ayırma."

Mikael, Lisbeth'e dikkat edeceğine söz verdi. Kilisenin kapısında ayrıldılar. Lisbeth çoktan arabanın içine girmiş, Mikael'i bekliyordu.

Motorsikletini ve Milton Security'den aldığı malzemeleri geri getirmek için Mikael'le Hedestad'a gitmek zorundaydı. Uppsala'dan geçerlerken sessizliğini bozdu ve Avustralya seyahatinin nasıl geçtiğini sordu. Mikael, Stockholm Havaalanı'na dün akşam inmiş, ancak birkaç saat uyuyabil-mişti. Harriet'in öyküsünü anlattı. Lisbeth yarım saat boyunca tek bir söz etmeden dinledikten sonra, "Fahişe,"

dedi. "Kim?" "Harriet Kaltak Vanger. Eğer 1966'da bir şey yapsaydı, Martin otuz yedi yıl boyunca o kadar kadına tecavüz edip öldüremeyecekti."

"Harriet babasının işlediği cinayetleri biliyormuş ama Martin'in neler yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş. Eğer dediklerini yapmazsa babasını boğarak öldürdüğünü açığa vurmakla tehdit ederek ona tecavüz eden ağabeyinden kaçmış." "Boş laf."

Daha sonra susup Hedestad'a kadar hiç konuşmadılar. Lisbeth'in bütün aksiliği üzerindeydi. Önceden kararlaştırdığı toplantıya geciken Mikael, onu Hedeby Adası'na giden yol ayrımında bırakırken Lisbeth'e dönene kadar onu bekleyip beklemeyeceğini sordu.

"Burada gecelemeyi mi düşünüyorsun?" "Sanırım öyle."

"Seni beklememi mi istiyorsun?"

Mikael arabadan çıktı, gidip kol arını Lisbeth'in boynuna doladı.

Lisbeth onu şiddetle itti. Mikael bir adım geriledi. "Lisbeth, sen benim arkadaşımsın."

"Bu akşam yanında düzecek birisi bulunsun diye kalmamı mı istiyorsun?"

Mikael gözlerini ona dikip uzun süre baktı. Sonra arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Arabanın camını açtı. Lisbeth'in tutumundaki düşmanlık çok açıktı.

"Senin arkadaşın olmak istiyorum," dedi. "Eğer sen başka türlü düşünüyorsan beni beklemene gerek yok."

Mikael, Dirch Frode’yle birlikte hastanedeki odasına girdiğinde, Henrik elbiselerini giymiş oturuyordu. Mikael yaşlı adama sağlığını sordu.

“Yarın Martin’in cenazesine katılmama izin verebileceklerini söylüyorlar.”

“Dirch sana neler anlattı?” Henrik başını yere eğdi.

“Martin ve Gottfried’in yaptıklarını anlattı. Bu kadarını hayal bile edemezdim.”

“Harriet’e ne olduğunu öğrendim.” “Nasıl ölmüş?”

“Ölmemiş. Hâlâ yaşıyor. Seni görmeyi çok istiyor, eğer sen de istersen.”

Henrik ve Dirch Frode şeytan çarpmışa dönmüşlerdi.

“Onu buraya gelmeye zor ikna ettim. Ama yaşıyor, sağlığı yerinde ve burada, Hedestad’da. Bu sabah geldi ve sanırım bir saate kadar buraya gelir. Yani, eğer görüşmek istiyorsan.”

Mikael bütün öyküyü, baştan sona bir kez de onlara anlattı.

Henrik onu sanki vaaz veren İsa’yı dinliyormuş gibi dikkatle dinledi.

Arada bir sorular sordu ya da anlamadığı bir yeri tekrarlamasını rica etti. Dirch Frode tek bir kelime etmedi.

Mikael anlatacaklarını bitirdiğinde, yaşlı adam sessizliğe gömüldü.

Her ne kadar doktorlar, Henrik Vanger’in toparlandığını söyleseler de, anlattıklarının yaşlı adama ağır geleceğinden korkmuştu Mikael.

Ama Henrik hiçbir duygu belirtisi göstermemiş, yalnızca sesi biraz boğuklaşmıştı.

“Zaval ı Harriet. Keşke bunları bana anlatabilseydi.” Mikael saatine baktı. Beşe dört vardı.

“Onunla karşılaşmak istiyor musun? Neler yaptığını öğrendiğinde onu istemeyeceğinden korkuyor.” “Peki çiçekler?” dedi Henrik.

“Uçakla gelirken onu da sordum. Ailede sevdiği tek kişi senmişsin.

Tabi çiçekleri o yolluyormuş. O çiçekleri aldığında onun yaşadığını ve iyi durumda olduğunu anlamanı umu-yormuş. Ortaya çıkmadan yapabileceği tek şey buymuş. Ama tek haber kaynağı Anita, okulunu bitirir bitirmez başka bir ülkeye yerleşip, Hedestad’a hiç uğramadığından, burada neler yaşandığını hiç öğrenememiş. Senin ne kadar acı çektiğini ve o çiçekleri seninle dalga geçmek için katilinin gönderdiğini düşüneceğini tahmin edememiş.” “Sanırım çiçekleri Anita aracılığıyla gönderiyordu.”

“Evet, Anita bir uçak şirketinde çalıştığı için, iş icabı bir sürü ülkeyi dolaşıyormuş. Çiçekleri gittiği yerlerden o postalamış.”

“Peki, Anita’nın ona yardım ettiğini nasıl anladın?”

“Harriet’in odasının penceresinde göründüğü fotoğrafı vardı.”

“Ama o da işin içinde olabilir. katil olabilirdi. Harriet’in yaşadığını nasıl anladın?”

Mikael, Henrik’e uzun süre baktı ve sonra Hedestad’a döndüğünden beri ilk defa gülümsedi.

“Anita, Harriet’in ortadan kaybolmasına yardım etmiş olabilirdi ama katil olamazdı.”

“Bundan nasıl emin olabildin?”

“Çünkü bu öykü, o lanet olası kapalı oda muamması öykülerinden biri değil. Eğer Anita, Harriet’i öldürmüş olsaydı cesedi çoktan bulunmuştu. Yani mantıklı tek sonuç, onun Harriet’in kaçmasına yardımcı olmasıydı. Evet, onu görmek istiyor musun?” “Elbette, Harriet’i elbette görmek istiyorum.”

Mikael girişteki asansörlerin yanında bekleyen Harriet’in yanına gitti. Önce onu tanıyamadı. Bir gün önce, Stockholm’deki Arlanda Havaalanı‘nda

birbirlerinden ayrıldıktan sonra, Harriet saçlarını tekrar eski rengine, siyaha boyatmıştı. Üzerinde siyah bir pantolon, beyaz bir bluz ve oldukça şık, gri bir ceket vardı. Çok çekici görünüyordu. Mikael eğildi, onu cesaretlendirmek için yanağına bir öpücük kondurdu.

Mikael kapıyı açıp Harriet'i odaya buyur ederken, Henrik oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Harriet derin bir nefes alıp odaya girdi.

"Merhaba Henrik," dedi.

Yaşlı adam onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra yanına gidip yanaklarından öptü. Mikael, Dirch Frode'ye başıyla işaret etti, onları yalnız bırakarak odadan çıktılar.

Mikael, Hedeby Adası'na geldiğinde Lisbeth Salander güvenlik kameralarını, elbise ve tuvalet çantasını toplayıp gitmişti.

Onun yokluğunu hisseden Mikael, sıkıntıyla kulübeyi dolaştı. Her şey birdenbire yabancılaşmış, gerçekliğini kaybetmişti. Çalışma odasındaki kağıt yığınına baktı. Bunları tekrar Henrik'e götürmek için kutulamayı düşünüyordu. Ama şimdi bunu yapacak hali yoktu.

Markete gidip akşam yemeği için süt, peynir ve ekmek aldı. Geri döndüğünde kahve suyu koydu ve çıkıp bahçeye oturdu. Akşam gazetesini açarak okumaya başladı. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Saat beş buçukta köprüden geçen taksi üç dakika sonra geri dönerken, Mikael arka koltukta oturan Isabel a'nın silü-etini gördü.

Dirch Frode, bahçe koltuğunda uykuya dalmış olan Mikael'i uyandırdığında saat yediye geliyordu. "Henrik'le Harriet ne durumda?"

"Her musibette bir hayır vardır," dedi Dirch Frode, kontrol etmeye çalıştığı bir gülümsemeyle. "Düşünsene, Isabel a hışımla Henrik'in odasına daldı. Senin tekrar kulübeye geldiğini görmüş ve çıldırmış.

Artık şu Harriet saçmalığından bıktığını ve üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokarak oğlunun ölümüne senin neden olduğunu söyledi."

“Eh, haksız da sayılmaz.”

“Henrik’e seni derhal buradan defetmesini ve onun da artık bir hayaletin peşinden koşmayı bırakmasını emretti.” “Vay vay.”

“Odada oturan kadına göz ucuyla olsun bakmadı. Herhalde hastane personelinden biri sandı. Harriet’in ayağa kalkarak annesine baktığı ve ‘Merhaba anne’ dediği o anı hiç unutmayacağım.” “Ee, Isabel a ne yaptı?”

“Isabel a’yı tekrar hayata döndürmek için doktor çağırmak zorunda kaldık. Şimdi onun Harriet olduğunu kabul etmiyor, senin Harriet’im diyen bir sahtekarı ortaya çıkarttığını iddia ediyor.”

Dirch Frode, Mikael’i olanlardan haberdar ettikten sonra, Harriet’in ölüler arasından döndüğü haberini vermek için aceleyle Cecilia ve Alexander’in yanlarına gitti.

Lisbeth Salander, Uppsala’nın yakınlarında bir benzinliğe girdi, motorsikletinin deposunu doldurdu. Oraya kadar, hiç arkasına bakmadan kararlı bir şekilde gelmişti. Hesabı ödeyip beklemeden motorsikletine atladı. Benzinliğin çıkışında durdu, yola çıktığı andaki kararlılığı kaybolmuştu.

Morali hâlâ berbat durumdaydı. Hedeby Adası‘nı terk ederkenki o müthiş öfkesi, yol boyunca yavaş yavaş erimişti. Mikael Blomkvist’e niçin bu kadar öfke duyduğunu bilmiyordu, daha doğrusu içindeki öfkenin ona karşı olduğundan bile emin değildi.

Henrik Çakal Vanger’i, Harriet Kaltak Vanger’i, Dirch Puşt Frode’yi ve Hedeby Adası‘ndaki küçük kral ıklarında birbirine kumpas kuran bütün o lanet olası Vanger klanını düşündü. Onun yardımına ihtiyaç duymuşlardı. Normalde bırakın sırlarını açmayı, ona selam bile vermezlerdi.

Bok çuval arı.

Derin bir nefes alıp o sabah gömülen annesini düşündü. Bu çok kötü olmuştu. Merak ettiği soruların cevabını artık alamayacağına göre, yaralarını hiçbir zaman saramayacaktı.

Cenaze töreninde arkasında duran Dragan Armansky'yi düşündü.

Ona bir şey söylemeliydi, hiç değilse orada olduğunu bildiğini belirten bir jest yapmalıydı. Ama bunu yapması durumunda Armansky, onun yaşamını düzene sokmaya çalışacaktı. Eğer bir parmağını uzatsa o bütün kolunu almaya çalışacaktı ve onu hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Hâlâ onun vasisi olan Avukat Nils Pezevenk Bjurman'ı düşündü.

Artık zararsız hale gelmişti ve Lisbeth'in emirlerine harfiyen uyuyordu.

Yatıştırılamaz bir nefretle dolarak dişlerini sıktı.

Mikael Blomkvist'i; gözetim altında olduğunu ve bütün bir hayatının bir sıçan deliğinde geçtiğini öğrendiğinde ona nasıl davranacağını düşündü.

Öfkesi ona yönelik değildi, bunu anlıyordu. Tam birilerini öldürmek istediği bir zamanda, yanı başında onu bulmuş, bütün öfkesini ona kusmuştu. Ona lanetler okuması anlamsızdı.

Mikael'e karşı, nefretle iç içe geçmiş bir sevgi duyuyordu. Özel hayatına burnunu sokmuştu. Ama yine de onunla birlikte çalışmaktan zevk almıştı. Bu bile tuhaf bir şeydi… Biriyle birlikte çalışmak. Buna alışık değildi ama beklentilerinin aksine sorun yaşamamış, Mikael onun yaptığı işe karışmamıştı.

Peki onun yüzüne tekme atma isteği de nereden geliyordu?

Derin bir iç çekti ve mutsuz gözlerini E4'ten geçen kamyona dikti.

Saat akşamın sekizini vurduğunda, Mikael hâlâ bahçede oturuyordu. Bir motorsiklet sesi duydu, başını çevirdiğinde köprüden geçen Lisbeth'i gördü. Lisbeth kulübenin önüne park edip kaskını çıkarttı. Masanın üzerindeki boş kahve sürahisini alıp mutfağa gitti.

Dışarı geldiğinde deri motorsiklet giysilerini çıkartmış, ayağına bir kot pantolon geçirmiş ve üzerinde I can be a regular bitch. Just try me yazan bir tişört giymişti.

“Ben şimdi Stockholm’e ulaşmışındır diye düşünüyordum.”

“Uppsala’dan döndüm.” “Sıkı bir gezinti.” “Kıçıma ağrılar girdi.” “Niçin geri döndün?”

Lisbeth cevap vermedi. Mikael üstelemeden kahvesini içmesini bekledi. On dakika sonra Lisbeth sessizliğini bozdu.

“Seninle arkadaşlık etmekten hoşlanıyorum,” dedi gönülsüzce. Bunlar daha önce ağzına bile almayacağı şeylerdi.

“Seninle. Seninle birlikte çalışmak ilginçti.” “Ben de seninle birlikte çalışmaktan hoşlanıyorum,” dedi Mikael. “Hmm.”

“Doğrusu, daha önce senin gibi inanılmaz yetenekli biriyle hiç çalışmadım. Tamam, lanet olası bir hacker’svn ve bir telefon açmanla Londra’da yirmi dört saat boyunca birilerinin telefonlarını dinletebildiğin şüpheli çevrelerle ilişkin var ama sonuç almayı biliyorsun.”

Lisbeth masaya oturduktan sonra ilk defa başını kaldırıp Mikael’e baktı. Mikael onun birçok sırrını öğrenmişti.

“Önemli bir şey değil. Bilgisayarlardan anlıyorum. Bir metni okumak ve neler yazdığını anlamakla ilgili bir sorunum yok.”

“Fotografik bir bel ek,” dedi Mikael sakince.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanırım öyle. Yalnızca bilgisayarlar ve telefon şebekelerini değil; motorsiklet, TV, elektrik süpürgesi, kimyasal işlemler ve astrofizik formül erini de bilirim. Yani anormal biri, bir tür ucube.” Mikael kaşlarını çattı ve uzun süre sessiz kaldı.

Asperger sendromu, diye düşündü. Ya da benzer bir şey.

Başkalarına boş bir vızıltı gibi gelen soyut nedenleri anlayabilen bir yetenek.

Lisbeth gözlerini masaya dikti.

“Başkaları böyle bir yeteneğe sahip olabilmek için neler vermezdi,” dedi Mikael. “Bunları konuşmak istemiyorum.” “Tamam, bu konuyu geçelim. Niçin geri döndün?” “Bilmiyorum. Belki de yanlış

yaptım.” Mikael ona dikkatle baktı.

“Lisbeth, bana arkadaşlık sözcüğünün anlamını söyler misin?” “Birinden hoşlanmak.” “Tamam da, birinden niçin hoşlanırsın?” Lisbeth omuzlarını silkti.

“Bana göre arkadaşlık iki şeyin üzerinde yükselir,” dedi Mikael.

“Saygı ve güven. Bu iki şeyden biri eksikse arkadaşlık bağı kurulamaz. İnsan birine saygı duyabilir ama yanı sıra güven de duymazsa arkadaşlık çatlamaya başlar.” Lisbeth sessizliğini bozmadı.

“Kendin hakkında benimle konuşmak istememeni anlarım ama bana güvenip güvenmediğine karar vermek zorundasın. Seninle arkadaş kalmak istiyorum ama bunu tek taraflı yapamam.” “Seninle sevişmekten hoşlanıyorum.”

“Seksin arkadaşlıkla bir ilgisi yok. Tamam, arkadaşlar da birbirleriyle seks yapabilirler ama Lisbeth eğer seninle seks yapmakla arkadaşlık arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, neyi seçeceğim konusunda hiç tereddüt etmem.”

“Anlamadım. Benimle sevişmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Mikael susup dudaklarını ısırdı. Sonunda bir iç çekti ve: “İnsan birlikte çalıştığı biriyle cinsel ilişkiye girmemeli,” diye mırıldandı.

“İşleri karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Erika’yla bulduğunuz her fırsatta düzüşüyor musunuz, yoksa ben mi yanılıyorum? Üstelik Erika evli bir kadın.”

“Ben ve Erika. Onunla ilişkimiz iş ortaklığı yapmamızdan çok önce başladı. Medeni durumu da seni ilgilendirmez.” “Öyle mi?

Birdenbire kendinden bahsedilmesini istemez oldun. Şu arkadaşlık dediğin şeyin bir ayağı güven değil miydi?” “Evet, ama şimdi burada söz konusu olan bir arkadaşının arkasından konuşmamak. O zaman onun güvenini kötüye kullanmış olurum. Senin arkandan da Erika’yla konuşmam.”

Lisbeth bir süre düşündü. Sohbet sıkıcı bir hal almaya başlamıştı.

Bu tür konuşmalardan hoşlanmazdı. “Seninle sevişmek hoşuma gidiyor,” dedi yeniden. “Benim de. Ama ben baban olacak yaştayım.”

“Sıçarım yaşına.”

“Aramızdaki yaş farkını gözardı edemezsin. Sürekli bir ilişki için uygun bir yaş farkı değil.”

“Sürekli ilişkiden bahseden kim?” dedi Lisbeth. “Çarpık cinsel ilişkilerin büyük rol oynadığı bir işi yeni sonuçlandırdık. Eğer bana kalsa bu adamları birer birer ortadan kaldırırdım.” “Hiç uzlaşmazsın değil mi?”

“Hayır,” dedi Lisbeth. Dudaklarında gülümseme denile-meyecek tuhaf bir ifade vardı. “Ama neyse ki sen onlara ben-zemiyorsun.”

Ayağa kalktı. “Şimdi gidip duş alacağım. Sonra da çırılçıplak yatağına yatacağım. Eğer bu iş için çok yaşlı olduğunu düşünüyorsan, gidip portatif yatakta yatarsın.”

Mikael onun arkasından baktı. Salander’in kişiliğini çözemiyordu ama utanmazlığı aşikardı. Onunla girdiği her tartışmayı kaybediyordu. Kahve fincanlarını toplayıp mutfağa götürdükten sonra yatak odasına gitti.

Ertesi gün saat onda yataktan kalktılar. Birlikte duş alıp, kahvaltı yaptılar. Saat on birde Dirch Frode arayıp Martin’in cenaze töreninin saat ikide yapılacağını haber vererek törene gelip gelmeyeceklerini sordu.

“Şaka mı bu?” dedi Mikael.

Dirch Frode’nin ricası üzerine saat altıda buluşmaya karar verdiler.

Mikael birkaç saatini belgeleri ayırıp değişik kartonlara koyarak, Henrik’in çalışma odasına taşımaya ayırdı. Geriye bir tek not tuttuğu defterler ve yarım yıldır kapaklarını bile açmadığı Hans-Erik Wennerström davasının dosyaları kalmıştı. Derin bir iç çekip onları da çantasına koydu.

Dirch Frode ancak saat sekiz civarında gelebildi. Üzerinde hâlâ tören elbisesi vardı, çok huzursuz görünüyordu. Mutfak masasına oturdu ve Lisbeth’in uzattığı kahve fincanını minnetle aldı. Mikael, Harriet’in ortaya çıkmasını ailenin nasıl karşıladığını sorarken, Lisbeth masanın bir kenarına oturup bilgisayarını açtı.

“Martin’in ölümünü gölgede bıraktığını söyleyebilirim. Şimdi onun varlığını basın da keşfetti.” “Peki bu durumu nasıl açıkladınız?”

“Harriet yerel gazeteyle bir röportaj yaptı. Ailesiyle anlaşamadığı için evden kaçtığını söyledi. Ama Vanger Şirketi kadar cirosu olan bir şirketi yönettiğine göre, her nereye kaçtıysa işleri rast gitmiş olmalı.”

Mikael ıslık çalarak hayretini belirtti.

“Avustralya koyunlarının çok para ettiğini biliyordum ama bir koyun çiftliğin bu kadar para kazanacağını tahmin edemezdim.” “Çiftlik işleri çok harika durumda ama tek gelir kaynağı değil. Cochran Şirketi madencilik, tekstil, imalat, ulaşım, elektronik ve daha bir sürü başka alanda da faaliyet gösteriyor.” “Hoppala. Ee şimdi ne olacak?”

“Doğrusunu sorarsan ben bilmiyorum. Bütün gün birileri gelip durdu, uzun yıl ardan sonra bütün aile bir araya toplandı. Fredrik ve Johan Vanger’in akrabaları, yeni kuşaktan yirmi ve üstü yaşlarda bir sürü insan. Bu akşam Hedestad’da sanırım kırka yakın Vanger var, bir kısmı hastanede Henrik’in başını şişiriyor, diğerleri de büyük otelde Harriet’in.”

“Harriet büyük olay. Peki Martin işini kaç kişi biliyor?”

“Şimdilik ben, Harriet ve Henrik. Üçümüz bir araya gelip uzun süre konuştuk. Şu Martin hakkında. Sapıklıkları her şeyi gölgeledi.

Şirkette de büyük bir krize yol açtı.” “Anlıyorum.”

“Doğal selef yok ama Harriet bir süre Hedestad’da kalacak. Bir sürü şeyin yanı sıra kimin neye ne kadar sahip olduğunu ve mirasın nasıl dağıtılacağını da araştırmak zorundayız. Eğer Harriet buradan kaçmasaydı, payına oldukça yüklü bir miras düşecekti. Tam bir karabasan.”

Mikael güldü. Ama Frode’nin gülecek hali yoktu.

“Isabel a çöktü. Hastaneye yatırdık. Harriet onu ziyaret etmeyi reddediyor.”

“Haklı.”

“Bununla birlikte Anita, Londra’dan geliyor. Gelecek hafta aile meclisi toplanacak. Yirmi beş yıl sonra ilk defa Anita da katılacak.”

“Yeni CEO kim olacak?”

“Bu işe Birger talip ama söz konusu bile edilemez. Bu işi şimdilik hasta yatağından Henrik üstlenecek, dışarıdan ya da aileden birini.”

Frode cümlesini tamamlamadı. Mikael kaşlarını çattı. “Harriet? Ciddi olamazsın.”

“Niçin olmasın? Oldukça yetenekli ve saygın bir iş kadınından bahsediyoruz.”

“Ama onun Avustralya’da ilgilenmesi gereken bir şirketi var.”

“Evet, ama onun yokluğunda işleri oğlu Jeff Cochran yönetebilir.” “O, koyun çiftliğinde studs manager. Eğer doğru anladıysam o, koyunların uygun eşlerle çiftleşmesine nezaret ediyor.”

“Ama Oxford’un ekonomi, Melbourne’ün de hukuk bölümünden mezun.”

Mikael onu Harriet’e götüren terli ve kaslı adamı, çizgili bir takım elbisenin içinde düşünmeye çalıştı. Niçin olmasın?

“Bütün bunlar bir çırpıda çözüm bulmaz,” dedi Frode. “Ama Harriet harika bir CEO olur. Doğru bir ekiple şirketi, içinde bulunduğu krizden kurtarabilir.” “Ama tecrübesi.”

“Tamam, tecrübesiz. Uzun yıl ar sonra ortaya çıkıp da şirketin bütün süreçlerine nüfuz edemez. Ama Vanger Şirketi uluslararası faaliyet gösteren bir şirket. Tek kelime bile İsveççe bilmeyen Amerikalı birini de CEO olarak atayabilirdik. Buna ticaret deniliyor.”

“Er ya da geç, Martin’in evinin bodrumundaki odayla yüzleşmek zorunda kalacaksınız.”

“Biliyorum. Ama Harriet’i yok etmeyi göze almadan bu konuda bir şey söyleyemeyiz. Bu konuda karar verecek kişinin ben olmadığıma seviniyorum.”

“Lanet olsun Dirch, Martin’in bir seri katil olduğunu giz-leyemezsiniz.”

Frode diken üzerinde oturur gibiydi. Mikael de pirelen-mişti.

“Mikael, ben. Oldukça sıkıntılı bir pozisyondayım.” “Anlat bakalım.”

“Henrik’ten bir mesaj getirdim. Basit bir mesaj. Şimdiye kadar yaptığın şeyler için teşekkür ediyor ve sözleşmede yazan koşul arı yerine getirilmiş kabul ediyor. Yani seni diğer görevlerinden affediyor, artık Hedestad’da kalıp çalışmana gerek yok. Demek ki hemen Stockholm’e gidip işinin başına dönebilirsin.” “Yani sahneden çekilmemi istiyor?”

“Kesinlikle öyle değil. Gelecekte neler yapılacağını konuşmak için onu ziyaret etmeni istiyor. Mil ennium’un yönetimindeki görevlerini hiçbir engel e karşılaşmadan yürütebil-meyi umuyor. Ama… ”

Dirch Frode şimdi çok daha huzursuz bir ifadeyle kıvrandı.

“Ama artık Vanger ailesinin tarihini yazmamı istemiyor.”

Frode başını sal adı. Bir not defteri çıkardı, açtı ve Mikael’e uzattı.

EJDERHA DÖVMELİ KIZ “Sana bir mektup yazdı.”

Sevgili Mikael,

Senin dürüstlüğüne saygı duyuyor ve ne yazman gerektiğini söyleyerek seni aşağılamak istemiyorum. Ne istiyorsan yazıp yayınlayabilirsin. Bu konuda sana baskı yapmayı aklımdan bile geçirmi-yorum.

Eğer sözleşmede bahsedilen işe devam etmek istersen, bu sözleşme hâlâ geçerli.

Vanger ailesinin tarihini yazıp bitirmek için elinde yeterince belge var.

Mikael, bütün hayatım boyunca hiç kimseye hiçbir konuda yal-varmadım. İnsanların her zaman ahlak ve inançlarına bağlı kalması gerektiğini düşündüm. Ama şu an başka bir seçeneğim yok.

Arkadaşın ve Mil ennium'un ortağı olarak, Gottfried ve Martin olayını açığa vurmaman için sana yalvarıyorum. Bunun yanlış

olduğunu biliyorum ama bu karanlıkta başka bir çıkış yolu göremiyorum. İki kötü şey arasında seçim yapmak zorundayım, bu durumda yalnızca kaybedenler olacak.

Harriet'e daha fazla acı çektirecek bir şey yazmaman için yalvarıyorum. Basının diline düşmenin nasıl bir şey olduğunu yaşadığın için iyi biliyorsundur. Durumun o kadar vahim olmamasına rağmen sana karşı yürütülen kampanyaya bakarak, gerçeklerin öğrenilmesi halinde Harriet'e karşı nasıl bir kampanya yürütülebileceğini tahmin edebilirsin. O, kırk yıl boyunca zaten yeterince acı çekti, kardeşi ve babasının işlediği suçlar için yeni acılar çekmesine gerek yok. Ayrıca bu öykünün Vanger Şirketinde çalışan binlerce kişi için yaratacağı sorunları da dikkatle düşünmeni rica ediyorum. Bu öykü Harriet'i tarumar etmenin yanı sıra bizi de yıkacaktır. Henrik.

"Ayrıca Henrik, bu öyküyü yayınlamaman halinde ortaya çıkacak ekonomik kayıplarını karşılamayı da taahhüt ediyor. İstediğin kadar ekonomik talepte bulunabilirsin."

"Yani rüşvetle çenemi kapatmak istiyor. Ona böyle bir teklifi hiç duymamış olmayı dilediğimi söyle."

“Bu durum senin için olduğu kadar, Henrik için de can sıkıcı. Seni çok seviyor ve arkadaşı gibi görüyor.”

“Henrik Vanger çok kurnaz bir sahtekar,” dedi Mikael. Öfkeden köpürüyordu. “Bu olayı örtbas etmek istiyor. Benim de onu sevdiğimi biliyor ve bunu kul anmaya kalkıyor. Bir yandan istersem bu öyküyü yayınlayabileceğimi söylerken, diğer yandan Mil ennium’daki durumunu gözden geçireceğini söyleyerek aba altından sopa gösteriyor.”

“Harriet’in ortaya çıkması her şeyi değiştirdi.”

“Ve şimdi bana fiyat biçmeye kalkıyor. Harriet’i afişe etmeyi düşünmüyorum ama biri Martin’in bodruma kapattığı kadınlardan bahsetmek zorunda. Dirch, kaç kadının boğazlandığını bile bilmiyoruz. Onların hakkını kim savunacak?” Lisbeth Salander bilgisayarından başını kaldırdı. Dirch Frode’ye dönüp ürkütücü bir sesle:

“Şirketinizden hiç kimse, rüşvet vererek beni susturmayı düşünmedi mi?” dedi.

Onu bir kez daha görmezlikten gelme hatasına düşen Frode çok şaşırmıştı.

“Eğer Martin Vanger yaşasaydı bütün kirli çamaşırlarını ortaya dökerdim,” diye devam etti Lisbeth. “Mikael’in sizinle nasıl anlaştığına bakmaksızın, onun hakkındaki bilgileri en ince detaylarına kadar en yakın akşam gazetesine yol ardım. Eğer yakalayabilseydim, onu o işkence deliğindeki masaya bağlar, kıçına iğneler batırırdım. Ama ne yazık ki öldü.” Mikael’e döndü:

“Ben sonuçtan memnunum. Ne yaparsak yapalım, Martin’in kurbanlarına verdiği zararları tamir edemeyiz. Ama şimdi ilginç bir durumla karşı karşıyasın. Suçsuz kadınlara zarar verebilirsin, özel ikle de buraya gelirken arabada hararetle savunduğun Harriet’e.

Şimdi benim sorum şu, en kötü olan ne? Martin Vanger’in kulübede Harriet’e tecavüz etmesi mi, yoksa senin onu gazetelere afişe etmen mi? Nazik bir ikilemle karşı karşıyasın. Belki de şu senin gazeteciler cemiyetinin ahlak kurulu bir yol gösterebilir.”

Lisbeth sustuğunda Mikael onunla göz göze gelmemek için başını masaya eğmişti. “Ama ben bir gazeteci değilim,” dedi Lisbeth. “Ne istiyorsun?” dedi Frode.

“Martin kurbanlarını videoya kaydetmiş. Mümkün olduğu kadarını teşhis edip ailelerine uygun bir tazminat ödemenizi istiyorum. Ayrıca Vanger Grubu’nun, İsveç‘teki Kadın Sığınma Merkezi ve Genç Kadınlar Merkezi’ne her yıl ikişer milyon kron bağış yapmasını.”

Frode kafasında bir hesap yaptıktan sonra başını sal ayarak onayladı.

“Bununla yaşayabilir misin, Mikael?” diye sordu Lisbeth.

Mikael ne diyeceğini bilemiyordu. Bütün meslek hayatını başkalarının saklamaya çalıştığı bu tür şeyleri açıklamaya adamıştı.

Martin Vanger’in bodrumunda işlenen suçları karartmaya ahlakı el vermezdi. O güne kadar bildiği şeyleri açıklamayı ilke edinmiş ve meslektaşlarını gerçekleri açıkla-mamakla suçlamıştı. Ama şimdi kendini birdenbire bugüne kadar duyulmamış boyutlarda, uğursuz bir cover up tartışmasının içinde bulmuştu.

Uzun süre konuşmadan oturdu. Sonunda başını sal adı.

“İyi o zaman,” dedi Dirch Frode, Mikael’e döndü. “Henrik’in önerdiği ekonomik tazminata gelince.”

“Kıçına sokabilir,” dedi Mikael. “Dirch, şimdi gitmeni istiyorum. Senin durumunu anlıyorum ama şimdi sana da, Henrik’e de, Harriet’e de çok kızgınım. Eğer gitmezsen arkadaşlığımız bozulacak.”

Dirch Frode masadan kalkmadı ve kalkacağına dair bir işaret de yoktu.

“Şimdi gidemem,” dedi. “Henüz konuşacaklarım bitmedi. Hoşuna gitmeyecek bir mesaj daha var. Henrik bu akşam iletmem için ısrar etti. Eğer istersen yarın sabah hastaneye gidip onun derisini yüzebilirsin ama şimdi beni dinlemelisin.”

Mikael başını kaldırıp Frode’nin gözlerinin içine baktı.

“Bütün hayatım boyunca şu anki kadar zorlanmadım,” dedi Frode.

“Ama içinde bulunduğumuz durumdan ancak kesin bir samimiyetle ve bütün kartları masaya açarak kurtulabiliriz.”

“Samimiyet ha? Gözlerimi yaşartıyorsun.”

“Henrik, Noel’de sen bu işi almaya ikna ettiğinde,” dedi Frode, Mikael’in alaycılığını görmezlikten gelerek, “ne o ne de ben bir sonuç alacağını sanıyorduk. Ama umutsuz da olsa son bir çabaydı işte.

Henrik senin durumunu analiz etmişti, özellikle de Bayan Salander’in hakkında tuttuğu rapora dayanarak. Senin tecrit edilmişliğine oynadı, iyi bir para teklif etti ve en önemlisi oltaya uygun bir yem taktı.”

“Wennerström,” dedi Mikael. Frode başını sal adı. “Blöf mü yaptınız?”
“Hayır, hayır,” dedi Frode.

Lisbeth kulaklarını dikip dikkatle dinlemeye başlamıştı.

“Henrik verdiği sözleri tutacak,” dedi Frode. “Bir söyleşi yaparak Wennerström’e karşı açık saldırıya geçecek. Ayrıntılarını sonra öğrenirsin ama kabaca söylersek HansErik Wennerström, Vanger Şirketi’nin ekonomi bölümünde çalışıyordu. Milyonlarca kronu döviz spekülasyonunda kul andı. Bunu, döviz kurları ortalığı kasıp kavurmadan çok önce yaptı. Ne buna yetkisi vardı ne de ve şirket yönetiminden izin almıştı. İşleri kötü gitti, yedi

milyon kron içeri girdi ve bunu kapatabilmek için defterlerde sahtecilik yapmanın yanı sıra, daha vahim bir spekülasyona yöneldi. Her şey ortaya çıktığında şirketten atıldı.”

“Bu işten kişisel bir kazanç elde etti mi?”

“Evet, yaklaşık yarım milyon kronu iç etti. İronik olan-sa, bu paranın Wennerström Grubu’nun başlangıç sermayesi olmasıydı.

Bunların hepsini belgeledik. Eğer istersen bu belgeleri kul anabilirsin, Henrik seni açıkça destekleyecektir. Ama…”

“Ama bu bilgiler değersiz,” dedi Mikael yumruğunu masaya vurarak. “Bunlar otuz yıl önce olup bitmiş şeyler, yani kapanmış bir dava.”

“Wennerström’ün bir dolandırıcılığını kanıtlayan bir belge alacaksın.”

“Bu Wennerström’ü yalnızca biraz rahatsız eder ama ona kamıştan üflenen bezelyenin vereceği kadar zarar verir. Omuzlarını silkip kartları yeniden karıştırır, Henrik Vanger’in ondan iş çalmaya çalışan yaşlı bir hırsız olduğunu, spekülasyon işine onun emriyle girmiş olduğunu iddia eder. Suçsuzluğunu kanıtlayamasa bile, tarihin tozlu sayfalarında kalmış bu davayı kimse ciddiye almaz.” Dirch Frode oldukça mutsuz görünüyordu.

“Beni dolandırdınız,” dedi Mikael. “Mikael. Niyetimiz bu değildi.”

“Hata bende; bir hiç için umuda kapıldım, bu tür bir şeyle karşılaşacağımı kestirmeliydim.” Birden bir kahkaha attı. “Henrik eski kulağı kesiklerden. Beni güzel yemledi, ne duymak istiyorsam onu söyledi.”

Mikael ayağa kalktı, mutfak tezgahına doğru gitti. Sonra Frode’ye döndü ve bütün duygularını bir kelimede özetledi.

“Defol.”

“Mikael… Böyle olduğu için üzgü…

” “Defol. Dirch.”

Lisbeth Salander, Mikael’in yanına mı gitsin, yoksa onu kendi haline mi bıraksın karar veremedi. Ceketini alıp tek bir söz etmeden dışarı çıkan Mikael, onu bu dertten kurtardı.

Bir saatten fazla bir süre mutfakta bir ileri bir geri dolaşan Lisbeth, can sıkıntısını gidermek için tabakları toplayarak yıkadı; normalde bu işi Mikael’e bırakırdı. Arada bir mutfak penceresine gidip dışarı baktı.

Artık endişesi dayanılmaz bir hal alınca, deri ceketini alıp Mikael’i aramak için dışarı çıktı.

Önce kulübelerinin pencerelerinde ışık olan küçük tekne limanına indi ama Mikael ortalarda yoktu. Akşamları yürüyüş yaptıkları, deniz boyunca uzanan patikadan yürümeye başladı. Martin Vanger’in evi karanlıklar içinde, sanki terkedilmiş gibiydi. Daha önce Mikael’le birlikte oturdukları burundaki kayalığa kadar yürüdükten sonra geri döndü.

Yönünü kiliseye çevirdi. Mikael orada da yoktu. Bir süre durup ne yapması gerektiğini düşündü. Geri dönüp motor-sikletin çantasından el lambasını aldı, tekrar deniz kıyısı boyunca yürümeye başladı.

Gottfried’in kulübesine giden patikayı bulması için biraz zaman harcaması gerekti. Epeyce yürüdükten sonra ağaçların arkasından kulübeyi gördü. Mikael orada da yoktu ve kulübenin kapısı kilitliydi.

Tekrar köye dönerken durdu ve buruna doğru döndü. Harriet’in babasını suya ittiği iskelenin yanında Mikael’in si-lüetini gördüğünde derin bir nefes aldı.

Mikael’in yanına gidip usulca oturdu. Bir süre sonra Mikael sessizliğini bozdu.

“Özür dilerim. Bir süre yalnız kalmam gerekiyordu.”

“Biliyorum.”

Lisbeth iki sigara yakıp birini Mikael’e verdi. Mikael başını çevirip ona baktı. Lisbeth Salander karşılaşmış olduğu en yabani insandı.

Özel hayatı hakkında konuşmak istediği her seferde Mikael'i duymazlıktan gelmiş, her türlü sempati girişimini geri çevirmişti.

Hayatını kurtarmış ve şimdi de gecenin bir yarısı gelip onu burada bulmuştu. Mikael bir kolunu Lisbeth'in beline doladı.

“Şimdi fiyatımın ne olduğunu biliyorum,” dedi. “O kadınlara ihanet ettik. Her şeyi karanlığa boğacaklar. Martin'in bodrumundaki her şey yok edilecek.” Lisbeth hiçbir şey demedi.

“Erika haklıydı,” diye devam etti Mikael. “Eğer bir aylığına İspanya'ya tatile gidip, İspanyol kızlarıyla yatıp kalktıktan sonra geri dönsem ve Wennerström olayını yeniden ele alsam çok daha iyi olacaktı.”

“Eğer İspanya'ya gitseydin, Martin Vanger bodrumunda faaliyetlerini hâlâ sürdürecekti.”

Uzun süre öylece oturduktan sonra Mikael ayağa kalktı ve eve dönmeyi önerdi.

Mikael, Lisbeth'ten önce uyudu. Bir süre onun solumalarını dinleyen Lisbeth kalktı ve mutfağa geçip kahve suyu koydu. Işıkları yakmadan masanın başına oturdu. Bir sigara yakıp düşünmeye başladı. Vanger ve Frode'nin, Mikael'i dolandırdıklarından emindi.

Aldatmak onların doğasında vardı. Ama bu onun değil Mikael'in sorunuydu. Ya da öyle miydi?

Sonunda bir karar verdi. Sigarasını söndürdü, yatak odasına gitti.

Lambayı yaktı ve uyandırana kadar Mikael'i sarstı. Saat sabahın iki buçuğuydu. “Ne oldu?”

“Bir şey sormak istiyorum. Hadi kalk.” Mikael doğrulup oturdu ve uykulu gözlerle Lisbeth'e baktı.

“Yargılanırken. Kendini niçin savunmadın?” “Uzun bir öykü, Lisbeth.”

“Anlat. Benim vaktim var.”

Mikael bir süre ne demesi gerektiğini düşündü ve gerçeği anlatmakta karar kıldı.

“Savunacağım bir şey yoktu. Makalede yazdığım bilgiler yanlıştı.”

“Senin bilgisayarına girdiğimde Erika Berger’le yazışmalarını okudum. Wennerström olayına ilişkin bir sürü belgenin varlığına rağmen, siz mahkemenin pratik ayrıntıları üzerine konuşup durdunuz ama bir türlü asıl konuya girmediniz. Yolunda gitmeyen neydi?”

“Lisbeth, bunu anlatamam. Erika ve ben gerçekte neler olduğunu anlatmamız halinde güvenilirliğimizin daha da sarsılacağı sonucuna vardık.”

“Dinle beni Kalle Blomkvist, dün oturup arkadaşlık, güven ve ne boksa onların üzerine bir sürü nutuk atıp durdun. Anlatacaklarını internette yayınlayacak değilim.”

Mikael defalarca itiraz etti. Saati bahane etti, bu konuyu konuşmaya tahammül edemediğini söyledi ama Lisbeth ona boyun eğdirene kadar inat etti. Mikael kalktı, lavaboya gidip yüzünü yıkadı.

Mutfağa geçip kahve suyu koyduktan sonra yatağa döndü ve eski okul arkadaşı Robert Lindberg’in iki yıl önce, Arholm’daki marinada sarı bir Mâller-30’da, merakını nasıl uyandırdığını anlattı. “Arkadaşın sana tezgah mı kurdu?”

“Hayır, ne biliyorsa onu anlattı. Verdiği bilgilerin hepsini SIB’in kontrolörüne doğrulattım. Hatta Polonya’ya gidip anlı şanlı Minos Şirketi’nin derme çatma kulübesinin olduğu yerdeki şirket tabelasının fotoğraflarını çektim. Şirketin işe aldığı bir sürü insanla röportaj yaptım. Hepsi de bendeki bilgileri doğruladı.”

“Anlayamıyorum.”

Mikael iç çekti ve bir süre sustu.

“Elimde harika bir öykü vardı. Henüz Wennerström’ün kendisiyle yüz yüze gelmemiştim ama elimdeki bilgiler o kadar su götürmezdi ki, yayınlamam halinde onu silkeleyeceğim kesindi. Belki dolandırıcılıktan yargılanmazdı -çünkü iş kontrolörler tarafından onaylanmıştı- ama saygınlığını zedelerdim.” “Nerede yanlış yaptın?”

“Neyin peşinde olduğum bir yerden kulağına çalındı ve varlığımdan haberdar oldu. Ardından bir sürü tuhaf şey yaşandı.

Önce, telefon kulübelerinden açtıkları için izi sürülmesi imkansız tehdit telefonları almaya başladım. Erika’yı da tehdit ettiler: ‘Bu işin peşini bırak yoksa göğüslerini bir ağılın kapısına çivileriz’ türünden bildik tehditler. Tabi Erika çok endişelendi.” Lisbeth’in paketinden bir sigara aldı.

“Arkasından çok ürkütücü bir şey geldi başıma. Bir gün gecenin geç bir saatinde derginin olduğu binadan ayrıldığımda iki adamın saldırısına uğradım. Birkaç yumruk attılar. Böyle bir saldırıyı hiç beklemiyordum, yere yuvarlandım. Kim olduklarını çıkartamadım.

Ama biri motorsiklet çetesi üyesine benziyordu.” “Sonra?”

“Bunların Erika’nın öfkeden çılgına dönmesi, benim de inatçılığımın tutması dışında bir etkisi olmadı. Mil ennium’daki önlemleri artırdık. Ama bütün bu saldırılarla, öykünün ağırlığı arasında bir orantısızlık vardı. Olanları anlamakta zorlanıyorduk.”

“Ama senin yayınladığın öykü çok başkaydı.”

“Kesinlikle. Birden bir fırsat yakaladık, bir kaynağa ulaştık, Wennerström’ün çevresinden Deep Throat lakaplı biri.

“Bu adam kelimenin tam anlamıyla korkudan altına ediyordu.

Onunla, pek bilinmeyen bir otelin bir odasında buluştum. Minos işinden elde edilen paraların Yugoslavya’da silah ticaretine yatırıldığını söyledi. Wennerström, aşırı sağcı Ustaşa örgütüyle iş

yapmıştı. Üstelik adam, iddialarını kanıtlayacak yazılı belge de verebiliyordu.” “İnandınız mı?”

“Çok zeki bir adamdı. Verdiği bilgilerle bizi bu öyküyü doğrulatabileceğimiz yeni bir kaynağa yöneltti. Hatta Wennerström’ün en yakın adamının, silahları satın alan adamla el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafına bile ulaştık. Elimizdeki kanıtların çok sağlam olduğunu düşünerek yayınladık.” “Ama hepsi de düzmeceydi.”

“Tepeden tırnağa düzmeceydi,” diye onayladı Mi-kael.

“Elimizdekiler iyi düzenlenmiş sahte belgelerdi. Wennerström’ün avukatı, Wennerström’ün en yakın adamıyla Ustaşa liderini el sıkışırken gösteren fotoğrafın fotomontaj olduğunu ispat etti. İki ayrı resim PhotoShop marifetiyle bir araya getirilmişti.” “Çok etkileyici,”

dedi Lisbeth.

“Değil mi ya. Nasıl aldatıldığımızı iş işten geçtikten sonra anladık.

Wennerström, kendisine zarar verecek orijinal öykümüzü eşi benzerine rastlanmayacak bir sahtekarlıkla geri plana itti. Biz de bu zokayı yutup, suçsuzluğunu ispatlayacağı sahte öyküyü yayınlayarak, onun mazlum rolüne yatıp puan toplamasını sağladık.

Şeytani bir plan kurmuştu.”

“Wennerström’ün sizi manipüle ettiğine dair hiçbir kanıtınız olmadığı için de gerçeği anlatamadınız.”

“Eğer gerçeği anlatıp, bundan Wennerström’ü sorumlu tutacak bir aptal ığa kalkışsaydık bile, kimseyi inandıramazdık. Bunu; suçu masum bir sanayicinin üzerine atarak, kendimizi kurtarmak için gösterdiğimiz umutsuz bir çaba olarak yorumlayacaklardı.”

“Anlıyorum.”

“Wennerström kendini katmerli korumaya almıştı. Dolandırıcılığı ortaya çıksaydı, düşmanlarından birinin ona bok atmaya çalıştığını iddia edecek ve

daha önce hakkında düzmece bir belge yayınladığımız için Mil ennium'a kimse inanmayacaktı."

"Ve sen kendini savunmak yerine ceza almayı kabul endin."

"Bunu hak ettim," dedi Mikael öfkeli bir sesle. "Birinin onurunu lekeleme suçu işledim. İşte her şeyi öğrendin. Şimdi uyuyabilir miyim?"

Mikael lambayı söndürdü. Lisbeth onun yanına uzanıp bir süre sessizce bekledikten sonra, "Wennerström bir gangster," dedi.

"Biliyorum."

"Demek istediğim gerçek bir gangster. Rus mafyasından Kolombiyalı eroin tüccarlarına kadar herkesle iş yapıyor." "Nasıl yani?" "Frode'ye raporumu teslim ettiğimde bana ekstra bir iş daha vermiş, mahkemede neler olduğunu araştırmamı istemişti. Tam o işe başlamıştım ki, Armansky telefon açıp işi iptal etti." "Öyle mi?"

"Sanırım bu araştırmayı, sen Henrik'in teklifini kabul ettiğin için iptal ettiler. Artık gerek kalmamıştı." "Ee?"

"Eh işte, ben aldığım işi yarım bırakmaktan hoşlanmam. Geçen ilkbahar Armansky bana yeni bir iş vermediği için birkaç hafta boştaydım. Ben de iş olsun diye Wennerström davasını biraz deştim."

Mikael doğrulup yatağa oturdu, lambayı yaktı ve Lisbeth'e bakmaya başladı. Lisbeth'in gözlerinden suçluluk okunuyordu. "Bir şey bulabildin mi?"

"Sabit diskini benim bilgisayarıma kopyaladım. Onun gerçek bir gangster olduğuna dair sürüsüne bereket kanıt var."

28. BÖLÜM

29 TEMMUZ SALI-24 EKÎM CUMA

Mikael Blomkvist, Lisbeth'in bilgisayarından üç gün boyunca çıktılar alıp karton kutulara doldurdu. Sorun, ayrıntıların sürekli değişmesiydi.

Londra’da tahvil ticareti. Paris’te bir acente aracılığıyla döviz ticareti. Gibralta’da paravan şirketler. Xew York’taki Chase Manhattan Bankası‘ndaki hesap numarasında birden ikiye katlanan meblağ.

Ve bir sürü şaşırtıcı soru: Şili’nin başkenti Santiago’da hesabında beş yıldır hiç dokunulmamış 200.000 kron yatan ticaret şirketi; on iki değişik ülkede buna benzer otuza yakın şirket ve bu şirketlerin ne yaptığına dair en küçük bir ipucu bile yoktu. Beklemeye alınmış

şirketler? Neyi bekliyorlar? Başka bir iş için paravan şirket?

Bilgisayar, VVennerström’ün kafasında ne dolaplar çevirdiğinin cevabını vermiyordu, belki de YVennerström neler yapacağını ezbere bildiği için, bunları elektronik ortamda belgelemeye gerek duymamıştı.

Salander’egörebutürsorularınçoğu,aslacevaplanamazdı. Mesajı görüyorlar ama el erinde bir anahtar olmaksızın anlamını çözemiyorlardı. VVennerström imparatorluğu soğan gibiydi, bir kabuğunu soyduğunuzda karşınıza diğer kabuk çıkıyordu. Birbirine sahip şirketler labirentiydi. Şirketler, hesaplar, fonlar, tahvil er. Böyle bir durumda hiç kimse -belki de VVennerström’ün kendisi bile- böyle bir manzaraya tam olarak hakim olamazdı. VVennerström imparatorluğu çok özel bir durumdu.

Bununla birlikte bir model, daha doğrusu modeli andıran bir şey vardı. Birbirine sahip bir dolu şirket. YVennerström imparatorluğunun değeri, kimin yaptığına ve nasıl hesapladığına bağlı olarak 100

milyarla 400 milyar arasında değişiyordu. Ama bütün şirketler birbirinin sahibiyken onların değeri nasıl belirlenebilirdi?

Lisbeth, bunu sorduğunda Mikael acı dolu bir yüzle bakarak “çok ezoterik” dedi ve tekrar banka hesaplarına döndü.

Lisbeth Salander’in, Mikael’in uyanık geçirdiği bütün zamanını yutacak olan bombayı patlattığı günün sabahı, Hedeby Adası‘ndan aceleyle ayrılmışlardı. Doğrudan Lisbeth’in evine gitmişler, bilgisayarının başına oturmuşlar ve iki gün boyunca Lisbeth’in öncülüğünde YVennerström

evreninde dolaşmışlardı. Mikael'in soracağı çok şey vardı. Bunlardan biri yalnızca merak ettiği bir şeydi.

"Lisbeth, onun bilgisayarını nasıl kontrol edebiliyorsun?"

"Meslektaşım Plague küçük bir şey icat etti. YVennerström'ün evde ve bürosunda çalıştığı IBM laptopu var. Yani bütün bilgiler tek bir harddiskte kayıtlı. Evinde geniş bant internet sistemi bağlantısı var. Plague geniş bant kablosunun etrafına bağlanan bir çeşit manşet icat etti, ben bu aleti onun adına test ettim. YVennerström'e gelen ya da onun gönderdiği her şey bu manşete kaydoluyor ve oradan da bir bilgisayar sunucusuna gönderiliyor." "Güvenlik duvarı yok mu?" Lisbeth gülümsedi.

"Tabi ki var. Zaten asıl başarı, bu manşetin bir çeşit güvenlik duvarı işlevi görmesi. Bunun için bir bilgisayarı hack-lemek biraz zaman alıyor. Diyelim ki YVennerström'e bir mail gönderiliyor, Plague'nin manşetine kaydolan bu maili biz, daha YVennerström'ün güvenlik duvarım aşmadan önce okuyoruz. Ama asıl zekicesi mail erin yeniden yazılıp, birkaç baytlık bir kaynak kodu eklenerek gönderilmesi. Bilgisayarına bir şey yüklediği her seferinde bu tekrar ediliyor. Daha da iyisi resimler. Nette çok dolaşıyor. Porno resimleri topladığı her seferinde ya da yeni bir ana sayfa açtığında birkaç sıra kaynak kod ekliyoruz. Bilgisayarını ne kadar kul andığına bağlı olarak saatler ya da günler sonra YVennerström, her bitin başka bir bite bağlandığı üç megabaytlık bir program indiriyor." "Ve?"

"Son parçalar da yerini bulduğunda, program onun internet programıyla birleşiyor. Bilgisayarı bloke olmuş sanıyor ve yeniden başlatıyor. Yeniden başlatırken yeni bir software programı yükleniyor.

O Microsoft Explorer kul anıyor. Ama bilgisayarım tekrar çalıştırdığında aslında, desktopunda görünmeyen, sanki Explorer çalışırmış gibi görünen ama bir sürü başka iş de yapan, bütünüyle başka bir program çalıştırıyor. Bu program önce onun güvenlik duvarımn kontrolünü ele geçiriyor ve her şeyin yolunda gitmesini garanti ediyor. Sonra da bilgisayarım tarıyor ve sörf yaparken fareyi tıkladığı her seferde parça parça bilgiler gönderiyor. Bir süre sonra, ne kadar sörf yaptığına bağlı olarak bir yerdeki sunucuya, hard diskindeki bilgiler aktarılıyor. Arkasından da sıra HT'ye geliyor."

“HT?”

“Pardon. Plague buna HT diyor. Hostile Takeover.” “Anlıyorum.”

“Bundan sonraki işlemler daha da nazik şeyler. Süreç tamamlandığında, YVennerström’ünbiri kendi hesabına diğeri de sunucunun hesabına çalışan, eksiksiz iki harddiski oluyor.

Bilgisayarını çalıştırdığında ayna bilgisayarı da çalışürıyor. Aslında artık kendi bilgisayarında değil sunucuda çalışıyor. Bilgisayarı bir parça yavaşlıyor ama dikkat çekecek kadar değil. Sunucuya bağlandığımda onun o an neler yaptığını izleyebiliyorum.

VVennerström, bilgisayarının tuşuna her bastığında, ben bunu kendi bilgisayarımda görüyorum.” “Sanırım senin arkadaşın da hacker.”

“Londra’daki telefon dinleme işini o ayarladı. Bir parça sosyal özürlü, hiç kimseyle görüşmez ama internet konusunda bir efsane.”

“Tamam,” dedi Mikael gülümseyerek. “İkinci soru: VVennerström işini daha önce neden anlatmadın?” “Hiç sormadın ki?”

“Yani sana sormasaydım -düşün ki seninle hiç karşılaşmadık- VVennerström’ün bir gangster olduğu bilgisinin üzerine, oturup Mil eıniıtm’un iflasını seyredecek miydin?”

“Hiç kimse benden VVennerström’ün ipliğini pazara çıkartmamı istemedi,” dedi Lisbeth ukala bir sesle. “Evet, ama ya isteseydi?”

“Anlattım ya,” Mikael ısrar etmedi.

VVennerström’ün bilgisayarının harddiskini -yaklaşık beş

gigabyte- onlarca CD’ye kaydeden Lisbeth, kendini şu ya da bu şekilde Mikael’in evine taşınmış gibi hissediyordu. Mikael’in sorduğu soruları sabırla cevaplıyordu.

“Bütün kirli çamaşırlarını ortaya döken bu belgeleri nasıl olur da bir harddiske yükleyecek kadar aptal aşır, bir türlü anlayamıyorum,”

dedi Mikael. “Eğer herhangi bir şekilde polisin eline geçerse…”

“İnsanlar her zaman mantıklı düşünmezler. Bence polisin bir gün gelip de bilgisayarına el koyabileceği ihtimali hiç aklına gelmemiştir.”

“Bütün şüphelerin dışında yani. Tamam, onun kibirli bir piç olduğu ortada ama etrafında, bilgisayarını nasıl kul anması gerektiğini anlatacak güvenlik danışmanları da mı yok? Bilgisayarında 1993’e kadar uzanan belgeler var.”

“Bilgisayarı yeni. Bir yıl önce piyasaya sürüldü ama bütün eski bilgileri CD’lere kaydetmek yerine harddiske kaydetmiş. Ama en azından şifreleme programı kul anıyor.”

“Ama sen onun bilgisayarına girip yazdığı her şifreyi okuyabilirken bunun hiçbir anlamı yok.”

Mikael ve Lisbeth, Stockholm’e döndükten dört gün sonra, gecenin saat üçünde arayan Christer Malm, Mikael’i uyandırdı.

“Bu gece Henry Cortez kız arkadaşıyla birlikte bir bardaydı.”

“Öyle mi?” dedi Mikael uykusunu açmaya çalışarak. “Evlerine dönerlerken Merkez Bar’a da uğradılar.” “Baştan çıkarmak için iyi bir yer değil.”

“Dinle. Janne Dahlman tatil iznini kul anıyor. Henry birden onun barda olduğunu keşfetti, yanında da bir adam vardı.” “Eee?”

“Henry’nin gözü bu adamı bir yerlerden ısırdı: Krister Söder.” “Bu ismi bir yerden tanır gibiyim ama…”

“VVennerström Grubu’nun çıkarttığı Fiıaıısmagasinet Monopol dergisinde çalışıyor.”

Mikael doğrulup yatakta

oturdu. “Orada mısın?”

“Evet buradayım. Bunun öyle özel bir anlamı olmayabilir. Söder sıradan bir gazeteci, belki de Dahlman’ın eski bir arkadaşıdır.”

“Belki de ben biraz paranoyağım. Üç ay önce Mülennium serbest çalışan bir gazeteciden bir röportaj satın aldı. Bu röportajı yayınlamadan bir hafta önce, Söder neredeyse bizimkiyle aynı başka bir röportaj patlattı. Bir cep telefonu şirketinin hatalı parça kul andığına dair verilen raporun karartılmasıyla ilgili bir şeydi.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu tür şeyler olur. Erika’yla konuştun mu?”

“Hayır, hâlâ dönmedi, önümüzdeki haftadan önce de dönmeyecek.”

“Sen bir şey yapma. Ben seni ararım,” dedi Mikael ve telefonu kapattı.”

“Sorun ne?” dedi Lisbeth.

“Mülennium. Şöyle bir uğramam gerek. Gelmek ister misin?”

Yazı işleri bürosu boştu. Janne Dahlman’ın bilgisayarının şifresini çözmek Lisbeth Salander’in yalmzca üç dakikasını aldı. İki dakikada da Dahlman’ın bilgisayarındaki bilgileri Mikael’in iBook’una aktardı.

Dahman’ın maillerinin çoğu büyük ihtimal kendi dizüstü bilgisayarmdaydı ve buna ulaşmaları imkansızdı. Ama Lisbeth, Dahlman’ın Mülennium”daki masaüstü bilgisayarından, mülennüım.se adresinin yanı sıra bir de özel hotmail hesabı açıldığını keşfetmişti. Bu hesabın şifresini çözmesi ve son bir yılda yaptığı yazışmaları indirmesi yalnızca altı dakikasım aldı.

Dahlman hem Mil ennium’un durumu hakkında bilgi sızdırmış, hem de Erika Berger’in hangi sayıda hangi röportajlara yer vereceğine dair Finansmagasinet Monopol dergisinin yazı işlerini haberdar etmişti. En azından geçen sonbahardan beri casusluk yaptığı açıktı.

Bilgisayarları kapatıp tekrar Mikael’in evine döndüler ve birkaç saat uyudular. Mikael saat on civarında Christer Malm’ı aradı.

“Dahlman’ın VVennerström’e çalıştığına dair kanıtlarım var.”

“Biliyordum. Tamam, o yaşlı domuzu bugün kapı dışarı edeceğim.”

“Sakın ha. Sakın hiçbir şey yapma.” “Niçin?”

“Christer, bana güven. Dahlman’ın tatili ne zaman bitiyor?” “Pazartesi.”

“Bugün yazı işlerinde kaç kişi var?” “Personelin yarısı yok.”

“Saat ikide bir toplantı düzenle. Neyle ilgili olduğunu söyleme.

Ben geliyorum.”

Konferans masasının etrafında altı kişi toplanmıştı. Christer Malm çok yorgun görünüyordu. Ancak yirmi dördündeki insanların yaşadığı türden bir aşka tutulan Henry Cortez kendi dünyasındaydı. Monika Nilsson şaşkındı; Christer Malm toplantının gündemine dair tek bir kelime etmemişti ama o olağanüstü bir şeyler döndüğünü anlamasına yetecek kadar bir süredir orada çalışıyordu ve onu bilgi akışının dışında tuttukları için de rahatsızdı. Toplantıyı bütünüyle normal karşılarmış gibi görünen tek kişi, abonelik vs. gibi basit kırtasiye işlerini yapan ve haftada iki gün çalışan İngela Oskarsson’du. Aslına bakılırsa, iki yıl önce doğum yapmış, sonrasında gerilimsiz tek bir günü bile geçmemişti. Toplantıya katılan ikinci part-time eleman, serbest gazetecilik yapan Lotta Karim’di. O

da Henry gibi, sözleşmeyle yeni işe başlamıştı. Christer, Sonny Magnusson’u da işe koşmayı başarmıştı.

Mikael söze oradakileri selamlayıp, bir yıl boyunca işten uzak kaldığı için özür dileyerek başladı.

“Bugün benim ya da Christer’in henüz Erika’yla konuşamadığımız bir konuyu tartışacağız ama benim görüşlerimin Erika’yı da bağlayacağını söyleyebilirim. Bugün Mil ennium”un geleceğine karar vereceğiz.”

Sustu ve söylediklerinin akıl arda yer etmesini bekledi.

“Son bir yılı oldukça zor geçirdik. Bu sıkıntılı durum karşısında başka bir yerde iş aramamanız, beni şaşırttığı kadar gururlandırdı da. Bunun için ya kafayı yemiş ya da çok sadık olmalısınız. Sanırım bu dergide çalışmaktan

hoşlanıyorsunuz da. Bu nedenle kartları masaya açıp, sizden son bir fedakarlık daha isteyeceğim.”

“Son bir fedakarlık?” diye merakla sordu Monika Xilsson. “Sanki gazeteyi kapatacakmışsm gibi konuştun?”

“Kesinlikle,” dedi Mikael. “Tatili bittiğinde Erika, sıkıntılı bir yazı işleri toplantısı yapacak ve Mil ennium’un kapatılıp işinize son verildiğini bildirecek.”

Hava birden ağırlaştı. Christer Malm bile bir an Mikael’in ciddi olduğunu düşündü. Sonra herkes Mikael’in gülümsedi-ğini gördü.

“Bütün bir sonbahar ikili bir oyun oynayacaksınız. Durum şu ki bizim sevgili yazı işleri sekreterimiz Janne Dahlman, ikinci bir iş

olarak Hans-Erik VVennerström’e bilgi sızdırıyor. Yani demek oluyor ki düşmanımız derginin mutfağında neler hazırlandığından günü gününe haberdar oluyor. Son bir yıl ık süredeki gerileyişimizin nedeni de bu. Hatırlasana Sonny, bize reklam verme konusunda olumlu düşünen bir kısım insanlar birdenbire geri çekilmişti.”

Janne Dahlman yazı işlerinde hiçbir zaman tutulmadığı için bu haber şok yaratmadı. Mikael homurtuları kısa kesti.

“Bunları size kesinlikle güvendiğim için anlatıyorum. Düzgün insanlar olduğunuzu biliyorum. İşte bu nedenle, bu sonbaharda sahneleyeceğimiz piyeste size de bir rol düşüyor. VVennerström’ün derginin batmak üzere olduğuna inanması çok önemli. İşte sizin işiniz bu; onu buna inandırmak.”
“Pek gerçek durumumuz ne?” diye sordu Henry Cortez.

“Durum şu: Hepimiz için zor bir yıl oldu ve henüz sıkıntılarımızı atlatamadık. Yaşadıklarımıza göre, Mil en-nium’un tabutunun çivilenmesi gerekiyordu. Ama bunu hiç kimsenin yapamayacağına garanti veriyorum. Bugün bir yıl öncekinden daha güçlüyüz. Bu toplanüdan sonra iki ay daha ortadan kaybolacağım. Ekim sonuna doğru geri dönerim. İşte o zaman VVennerström’ün kanatlarını yolacağız.”

“Bu nasıl olacak?” diye merakla sordu Cortez.

“Üzgünüm Henry ama bunu şimdi açıklayamam. VVennerström hakkında yeni bir öykü yazacağım. Bu defa daha doğru bir yol izleyeceğiz. Sonra da dergide Noel hazırlıklarına başlayacağız. Ana yemek olarak iyi kızarmış VVennerström, tatlı olarak da birkaç eleştirmen yiyeceğiz.”

Ortam birden neşelenmişti. Mikael kendini onların yerine koyup, söylediklerini nasıl karşılamış olabileceklerini düşündü. Şüpheyle?

Belki de. Ama belli ki onların nezdinde hâlâ güvenilirliği vardı. Elini kaldırdı:

“Bunu başarabilmek için VVennerström’ün Millennium’un batacağına kesinlikle inanması gerekir. Karşı kampanyaya başlaması ya da son anda kanıtları yok etmesini istemiyorum.

Bunun için, işe sonbahardan sonra çalışacağınız bir senaryo yazmakla başlayacağız. Birinci olarak burada tartıştığımız hiçbir şey yazılmayacak, elektronik posta aracılığı ile ya da bu odada bulunanların dışında hiç kimseyle tartışılmayacak. Dahlman’m bilgisayarlarımızı ne kadar kontrol ettiğini bilmiyoruz ama çalışma arkadaşlarımızın özel elektronik postalarına ne kadar kolay ulaşılabileceğini artık biliyorum. Kısacası bu işi hep sözlü yürüteceğiz. Eğer tartışmak istediğiniz bir şey olursa Christer’e başvuracak ve onun evinde buluşacaksınız ve bu çok gizli yapılacak.”

Mikael yazı tahtasına “e-posta yok,” yazdı.

“İkinci olarak dırdır edeceksiniz; Janne Dahlman’m yanında benim hakkımda atıp tutacaksımz. Tabii abartmayın, doğanızdaki hinliğe biraz yol verin yeter. Christer, seninle Monika arasında ciddi bir ayrılık baş göstersin. Hayal gücünü kul an ve nedeni konusunda gizemli bir havaya bürün, hepiniz birbirinizle biraz çekişin.” Yazı tahtasına “hinlik” yazdı.

Üçüncü olarak: Sen Christer, Erika döndüğünde ona neler olduğunu anlat. Janne Dahlman’ı, Vanger Şirketi’yle yaptığımız sözleşmenin -ki gayet iyi gidiyor- Henrik Vanger’in ağır hastalığı ve Martin’in intiharı nedeniyle, bozulduğuna inandırsın.” Tahtaya

“yanıltıcı bilgi” yazdı.

“Ama o sözleşme sağlam, değil mi?” diye sordu Monika.

“Bana güven,” dedi Blomkvist. “Vanger Grubu, Mil en-nium düzlüğe çıkana kadar destek vermeye devam edecek. Birkaç hafta sonra, Ağustos sonu diyelim, Erika bir toplantı düzenleyecek ve işten eleman çıkarılacağım bildirecek. Bunun yalancıktan bir şey olduğunu bir tek siz bileceksiniz, buradan defolup gidecek tek kişi Janne Dahlman. Ama siz oyununuza devam edeceksiniz. Yeni bir iş

aramaya başladığınızı ve Mil ennium’un boktan bir referans olduğu falan söyleyin.”

“Bu oyunun Mil ennium’u kurtaracağına inanıyor musun?” diye sordu Sonny Magnusson.

“Kurtaracağını biliyorum. Sonny, senin son aylarda reklam gelirleri ve abone sayısının düştüğüne dair sahte bir rapor hazırlamam istiyorum.”

“Eğlenceli bir oyuna benziyor,” dedi Monika. “Bu oyunu yalnızca yazı işleri bürosunda mı oynayacağız, yoksa dışarıya da taşıyacak mıyız?”

“Yazı işlerinde kalacak. Eğer başka bir yerde yazılmaya başlarsa, o zaman bunu kimin yaptığını bileceğiz. Eğer biri bize bu konuda soru sorarsa; bu tür dedikodulara nasıl inanırsınız, Mil ennium asla batmayacak diyeceğiz. Eğer Dahlman bunu dışarıya sızdırırsa harika olacak. Her şey sona erdiğinde tam bir aptal durumuna düşecek. Dahlman’a ne kadar aptalca ama inandırıcı bilgi verirseniz o kadar iyi.”

Bir saat boyunca nasıl bir senaryo sergileyeceklerim tartışarak, kimin hangi rolü oynayacağına karar verdiler.

Toplanüdan sonra Mikael ve Christer Malm birlikte çıkıp, Hornsgatan Caddesi’nde bir kafeye oturdular.

“Christer, Erika’yı havaalamnda karşılayıp durumdan haberdar etmelisin. Onu bu oyuna katılma konusunda ikna etmek gerek.

Benim tanıdığım Erika, Dahlman'ı hemen haşlamak isteyecektir, bunu engel emelisin. VVennerström'ün işkil enerek kanıtları ortadan kaldırmasını istemiyorum." "Tamam."

"Ayrıca Erika'mn PGP programı yükletmesini ve kul anmayı öğrenene kadar e-posta kul anmaktan kaçınmasına dikkat et. Büyük ihtimal VVennerström, Dahlman aracılığıyla bütün mailleşmeleri okuyacaktır. Senin ve diğerlerinin de bilgisayarlarınıza PGP

şifreleme programını yüklemenizi istiyorum. Ama bu, sıradan bir şeymiş gibi görülmeli. Sana bir bilgisayar firmasından ilişkiye geçeceğin bir isim vereceğim, yazı işlerindeki bütün bilgisayarları ve iletişim ağını gözden geçirecek. Servise dahilmiş gibi yeni bir yazılım programı yükleyecek."

"Elimden geleni yapacağım. Mikael, tam olarak neyin peşindesin?"

"VVennerström'ün. Onu bir ahırın kapısına çivileyeceğim." "Nasıl?"

"Üzgünüm. Bunu nasıl yapacağım bana kalsın. Yalnızca daha önce ortaya çıkarttığımız şeyin, şimdi bulduğumuz kanıtlar karşısında çocuk oyuncağı olduğunu söyleyebilirim." Christer Malm biraz huzursuz olmuş gibiydi. "Ben sana hep güvendim Mikael. Ama sen benim sana güvendiğim kadar bana güvenmiyor gibisin?" Mikael bir kahkaha attı.

"Bunu da nereden çıkardın? Ama şu an iki sene hapis cezası alabileceğim ağır bir suç işlemekteyim. Kaynaklarım biraz şüpheli…

Yani VVennerström'ün kul andığı metotlar ne kadar şıksa, benimkiler de o kadar şık. Seni, Erika'yı ya da Mil ennium'da çalışan başka birini bu işe bulaştırmak istemiyorum." "Beni endişelendirmeyi çok iyi başarıyorsun."

"Endişelenme. Erika'ya sıkı bir öykü çıkaracağımızı söyleyebilirsin. Çok sıkı bir öykü." "Erika neyin peşinde olduğunu bilmek isteyecektir." Mikael bir süre düşündükten sonra gülümsedi.

"Erika'ya, bu ilkbahar benden habersiz Henrik Vanger'le sözleşme yaparak, artık yönetimde yer almayan, sıradan, serbest bir gazeteci olduğumu öğrettiğini söyle. Dolayısıyla neler yaptığım konusunda ona bilgi verme

zorunluluğum da yok. Ama eğer yapması gerektiği gibi davranırsa, öykünün içeriği hakkında ilk olarak onu haberdar edeceğime söz veriyorum.”

“Küplere bineceği kesin,” dedi Christer neşeli bir ifadeyle.

Mikael, Christer Malm’a karşı yeterince dürüst davranmadığının farkındaydı. Erika’yla karşılaşmaktan da bilerek kaçmıyordu. Aslında onunla hemen temas kurmalı ve neler olduğunu kendisi anlatmalıydı. Ne var ki bunu yapmak istemiyordu. Eli defalarca telefona gitmiş, Erika’nın numarasını çevirmiş ama her seferinde pişmanlık duyup vazgeçmişti.

Sorunun ne olduğunu biliyordu. Gözlerinin içine bakacak cesareti yoktu.

Hedestad’da yaptığı uzlaşma, gazetecilik mesleği açısından kabul edilebilir bir şey değildi. Bunu ona yalan söylemeden nasıl açıklayacağını bilemiyordu ve şimdiye kadar ona yalan söylemeyi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Daha da önemlisi, bir yandan VVennerström’ün hakkından gelmeye çalışırken, diğer yandan Erika’yla ağız dalaşı yapacak takati yoktu. Onunla karşı karşıya gelmekten de, telefonunu kapatarak konuşmaktan kaçınmasının da nedeni buydu. Bunun geçici bir durum olduğunu biliyordu.

Yazı işleri toplantısından hemen sonra Mikael, bir yıldır uğramadığı, Sandhamn’daki kulübesine taşındı. Yanma iki kutu bilgisayar çıktısı ve Lisbeth Salander’in verdiği CD’leri almıştı.

Kulübeye kapandı, iBook’unu açtı ve yazmaya başladı. Her gün kısa bir yürüyüş yapıyor, gazete ve yiyecek aldıktan sonra telcrar eve dönüyordu. Limanda hâlâ yelkenliler vardı ve babalarının botlarını almış olan gençler, her zamanki gibi Dalgıçlar Barı‘nda körkütük sarhoş olana kadar içiyorlardı. Mikael çevresinin pek de farkında değildi. Gözünü açar açmaz bilgisayarının başına geçiyor ve yorgunluktan yatağa düşene kadar çalışıyordu.

Genel yayın yönetmeni erika.berger@mi\lenmum.se’den, izne ayrılmış sorumlu yazı işleri müdürü mikael.blomkvist®

mil ennium.se’ye şifrelenmiş mesaj.

[Mikael. Neler döndüğünü bilmek istiyorum. Tanrı aşkına, tatilden gelir gelmez bir kaosun içine düşüyorum. Dahlman’ın ikili oynadığım açığa çıkartmışsın. Martin Vanger ölmüş. Harriet Vanger yaşıyormuş. Hedeby’de neler oluyor? Sen neredesin? Elinde bir öykü var mı? Niçin telefonunu açmıyorsun? E.

Hamiş: Christer’in zevkle ilettiği kinayeni kaydettim. Bunu sana yedireceğim. Bana cidden kızgın mısın?]

<ınikael.blomkvist@m\\ennium.se>den

<erika.berger@mi\enrnum.se>ye

[Merhaba Ricky. Tanrı aşkına, sana kızgın değilim. Son gelişmelerden seni haberdar edemediğim için beni affet. Ama son birkaç ayda hayatım altüst oldu. Buluştuğumuzda sana her şeyi anlatacağım ama mail e anlatamam. Şimdi Sandlıamn’dayım.

Elimde bir öykü var ama bu, Harriet Vanger değil. Şimdilik bilgisayarıma yapışmam gerekiyor. Sonra her şey bitecek. Bana güven. Öpüp kucaklarım. M]

<erika.berger@mil\exmium.se>den

<mikael.bloınkvist@mi\lenmum.se>ye

[Sandlıamn? O zaman hemen ziyaretine geliyorum]

<ıııikael.blomkvist@mil enmum.se>den

<erika.berger@mil ennium.se> ye

[Şimdi olmaz. Birkaç hafta sabret, hiç değilse yazımı bitirene kadar. Ayrıca başka bir ziyaretçi bekliyorum.]

<erika.berger@mil enn[um.se>den

<mikael.blomkvist@müler\nium.se>ye

[O zaman elbette uzak duracağım. Ama neler çevirdiğini bilmeliyim. Henrik Vanger tekrar Vanger Şirketi'nin başına geçmiş ve telefonlarımı cevaplamıyor. Eğer yaptığımız sözleşme bozulduysa bunu bilmeliyim. Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Derginin yaşayıp yaşamayacağını bilmeliyim. Ricky.

Hamiş: Kız kim?]

<mikael.blomkvist@mil ennium.se> de n <erika.berger@mil ennium.se> ye

[Birincisi: Henrik'in desteğini çekmeyeceğinden emin olabilirsin.

Ağır bir kalp krizi geçirdi ve her gün yalnızca kısa bir süre çalışabiliyor. Martin 'in ölümü ve Harriet'in ortaya çıkmasından sonra baş gösteren karmaşanın, bütün gücünü tükettiğini tahmin edebiliyorum.

ikincisi: Mil ennium yaşayacak. Hayatımızın en önemli haberi üzerine çalışıyorum, yayınladığımızda Wennerström'ü tarihe gömeceğiz.

Üçüncüsü: Benim hayatım altüst oldu ama sen, ben ve Mil ennium hâlâ varız, hiçbir şey değişmeyecek. Bana güven. Öpü cükl er/Mikael.

Hamiş: İlk fırsatta sizi tanıştıracağım. Beynine kuşku tohumları ekecek biri.]

Lisbeth Salander, Sandhamn'a geldiğinde saçı sakalı birbirine karışmış ve gözleri çökmüş bir Mikael'le karşılaşü. Salander'i aceleyle kucaklayarak kahve suyu koymasını ve üzerine çalıştığı metni bitirene kadar beklemesini rica etti.

Etrafına şöyle bir göz gezdiren Lisbeth, kulübeden hoş-lanmıştı.

Bir iskelenin hemen başına kondurulmuş olan kulübe, denize yalnızca iki metre uzaktaydı. Otuz metrekare genişliğinde ve yüksek tavanlı kulübenin çatı katında, spiral bir merdivenle çıkılan yatak odası vardı. Mikael'in

birkaç santim başını eğmesi gerekirken Lisbeth ayakta durabiliyordu. Yatak iki kişinin rahatlıkla yatabileceği kadar genişti.

Dış kapının hemen yanında denize bakan kocaman bir pencere vardı. Mikael mutfak masasını, çalışma masası olarak da kul anıyordu. Masanın hemen yanındaki raf, Elvis Presley ve hardrock CD'leriyle doluydu. Bunlar Lisbeth'in müzik zevkine pek de uygun değil erdi.

Ön cephesi camlı şömine, sabun taşından yapılmıştı. Bunların dışında elbise ve yatak çarşaflarının koyulduğu büyük bir gardırop, bir perdeyle kapatılmış olan girintide bulaşık lavabosu ve küvet vardı. Kulübe bu haliyle zekice düzenlenmiş bir yelkenli kabinine benziyordu.

Lisbeth, Mikael hakkında yaptığı araştırmadan bu kulübenin tasarımını ve içerideki mobilyaları onun yaptığını biliyordu. Bunları Sandhamn'ı ziyaret eden ve Mikael'in el becerisine hayran kalan bir tanıdığının gönderdiği mailden öğrenmişti. Kulübedeki her şey temiz, iddiasız ve basitti. İşte Lisbeth, bu kulübeyi tam da böyle olduğu için sevmişti.

Lisbeth, iki saat sonra Mikael'i bilgisayarını öfkeyle kapattıracak kadar rahatsız etmeyi başarmıştı. Tıraş olduktan sonra Lisbeth'i Sandhamn turuna çıkarttı. Hava yağmurlu ve rüzgarlı olduğu için kısa sürede tekrar eve döndüler. Mikael neler yazdığını anlattı ve Lisbeth ona VVennerström'ün bilgisayarlarından indirilmiş yeni bilgilerin olduğu CD'leri verdi.

Daha sonra Mikael'i yatak odasına sürükledi ve elbiselerini çıkartmaya zorlayarak daha da rahatsız etti. Lisbeth gece yarısı uyandığında yatakta yalnızdı. Aşağı baktığında, Mikael'in çoktan bilgisayarın başına geçtiğini gördü. Lisbeth el erini başına dayayıp uzun süre onu seyretti, oldukça mutlu görünüyordu. Lisbeth de birdenbire kendini tuhaf bir şekilde mutlu hissetti.

Lisbeth Salander beş gün sonra Stockholm'e dönmek zorunda kaldı. Dragan Armansky acil bir iş için çağırmıştı. Bu iş için on bir gün çalışıp raporunu verdikten sonra tekrar Sandhamn'a döndü.

Mikael'in bilgisayarının yanında duran çıktılar bi hayli çoğalmıştı.

Lisbeth bu gelişinde dört hafta kaldı. Belirli bir düzen kurabilmişlerdi. Sabah saat sekizde yataktan kalkıyorlar, kahvaltı yapıp bir saat kadar birlikte vakit geçirdikten sonra Mikael işinin başına dönüyor, öğleden sonra geç saatlere kadar çalışıyordu.

Sonra yürüyüşe çıkıyor ve gevezelik ediyorlardı. Mikael çalışırken Lisbeth yatağa uzanıp kitap okuyor ya da internette dolaşıyor, Mikael'i rahatsız etmemeye gayret ediyordu. Akşam yemeğini çok geç yiyorlar ve ondan sonra inisiyatifi ele alan Lisbeth, Mikael'i yatağa sürüklüyor ve bütün dikkatini kendisine vermesini sağlıyordu.

Lisbeth sanki bütün hayatı boyunca ilk defa tatile çıkmış gibiydi.

<erika.berger@mil ennium.se>

den

mikael.blomkvist@mi\ennium.se ye şifreli mesaj.

[Merhaba M. Bu resmi bir yazışma. Dahlman istifa dilekçesi verdi.

Üç hafta sonra Finansmagasinet Monopol dergisinde çalışmaya başltt>or. Senin istediğin gibi yaptım ve ona hiçbir şey söylemedim.

Diğerleri de üzerlerine düşen oyunları oynayarak ortada dolaşıyorlar.

E.

Hamiş: Herkesin neşesi yerinde gibi. Henry ve Lotta birkaç gün önce aralarında kavga çıkartıp birbirlerine bir şeyler attılar.

Dahlman'la öyle açıkça dalga geçtiler ki, bunun bir oyun olduğunu anlayamamasına çok şaştım.]

<mikael.blomkvist@mil\ennium.se>

den

<£rika.berger@mil ennium.se>ye

[Ona başarılar dile ve bırak gitsin. Ama gümüş takımlarım da dolaba kilitlemeyi unutma. Kucaklarım.]

<erika.berger@mi\lennium.se>den

<mikael.blomkvist@mi\ennium.se>ye

[İki hafta sonra baskıya girecek olmamıza rağmen yazı işleri sekreterinden yoksunum, araştırmacı gazetecim Sandhamn'da oturuyor ve benimle konuşmayı reddediyor. Micke ocağına düştüm.

Gelemez misin? Erika.] <mikael.blomkvist@mi\ennium.se>den

<erika.berger@mi\lenmum.se>ye

[Birkaç hafta daha dişini sık, sonra limana yanaşacağız. Kasım sayısının hazırlıklarına başla, şimdiye kadar yaptıklarımızdan çok değişik olacak. Kırk sayfalık bir metin hazırlıyorum. M]

<erika.berger@mil ennium.se> den

<mikael.blomkvist@mil enmum.se> ye

[40 SAYFA!!! Kafayı mı yedin?]

<mikael.blomkvist@mil\ennium.se>den

<erika.berger@mil ermium.se> ye

[Özel bir sayı olacak. Üç haftaya daha ihtiyacım var. Benim için şunları yapabilir misin: 1- Mil ennium adıyla bir yayınevi markası tescil ettir. 2- ISBN numarası al. 3- Christer yeni yayınevimiz için şık bir logo hazırlasın. 4- Cep kitabı formatında ve ucuza kitap basacak bir matbaa bul. Ayrıca ilk kitabımızı basmak için paraya ihtiyacımız olacak. Öptüm/ Mikael] <erika.berger@mil\eTinium.se>den

<mikael.blomkvist@mi\lermium.se>ye

[Özel sayı. Yayınevi. Para. Emrin olur efendim. Başka bir isteğin var mı? Slussen Meydanı‘nda çıplak dans etmemi de ister misin? E.

Hamiş: umarım neyaptığınıbiliyorsundur amaben Dahlman’la ne yapacağım ?]

<mikael.blomkvist@mi\ennium.se>den

<crika.

berger@m\

l ennium.se >ye

[Dalılman’a bir şey yapma. Bırak gitsin. Monopol uzun süre yaşayamayacak. Yeni sayıya fazla serbest iş alma. Yeni bir yazı işleri sekreteri işe al, tanrının belası. M Hamiş: Slussen Meydanı?

Hiç de fena olmaz.}

<£rika.berger((?m’ûlennium.se>deıı

<ıııikael.blomkvist@mil\ennium.se>ye

[Slussen Meydanı‘nı düşünde görürsün. Ama ben şimdiye kadar kimseyi sensiz işe almadı m/Ricky.j

<mikael.blomkvist@mi\ennium.se>de

ıı <£rika.berger@mil\enr\mm.se>ye

[Ve kimi işe alacağımız konusunda her zaman hemfikir olduk.

Sen kimi işe alırsan al şimdi de öyle olur. Wennerström’ü çivileyeceğiz. Hepsi bu. Şimdi bırak da işimi yapayım.İM]

Ekim başında Lisbeth Salander, Mikael’in dikkatini Hedestad Kuriren’ıiin internet sayfasında gördüğü bir habere çekti. Isabel a Vanger kısa bir

hastalıktan sonra hayatını kaybetmişti. Yeni ortaya çıkan kızı Harriet Vanger onun yasını tutuyordu.

<erika.berger(fi'mi\ennium.se>den

<ınikael.blomkvist@mi\lennium.se>ye şifreli mesaj.

[Merhaba Mikael.

Harriet Vanger bugün yazı işlerine beni ziyaret etmeye geldi.

Gelmeden yalnızca beş dakika önce aradığı için hazırlıksız yakalandım. Şık giyinen, güzel ve soğuk bakışlı bir kadın.

Bundan sonra Henrik'in temsilcisi olarak Martin Vanger'in dergi yönetimindeki yerini kendisinin alacağını söyledi. Nazik ve dostça davrandı. Vanger Grubu'nun bizimle yaptığı anlaşmadan caymayacağını ve bütün ailenin Henrik'in dergiye karşı üstlendiği yükümlülüklere tam destek verdiğini belirtti. Yazı işleri bürosunda dolaşarak durumun nasıl olduğunu görmek istedi.

Ona gerçek durumu anlattım. Kendimi sanki ayağımı basacak sağlam bir yerden yoksunmuş gibi hissettiğimi, seni Sandhamn'da ziyaret etmemi yasakladığını, Wennerström'ün tabutuna çivi çakma niyetinin dışında ne iş yaptığını bilmediğimi anlattım (Sanırım bunları anlatmam gerekirdi. Ne de olsa yönetim kurulunda). Bir kaşını kaldırdı ve başaracağından şüphelenip şüphelenmediğimi sordu.

Buna ne cevap verilir ki? Vaziyeti bilsem daha sakin olurdum diye cevapladım. Aman… Tabi ki sana güveniyorum. Ama beni çıldırtıyorsun.

Senin neyle uğraştığını bilip bilmediğini sordum. Bildiğini inkar etti ama senin, onun üzerinde çok becerikli ve yenilikçi düşünebilen (bu onun sözü) biri izlenimi bıraktığım söyledi.

Ben de Hedestad'da dramatik bir şeyler yaşandığının farkında olduğumu ve Harriet Vanger olayını merak etmekten öleceğimi söyledim. Kısacası kendimi çok aptal hissettim. O da senin bana bir şey anlatıp anlatmadığım

sordu. İkimizin arasında çok özel bir ilişkinin olduğunun farkındaymış ve bir süre sonra neler olduğunu bana kesinlikle anlatılmışsın. Arkasından da bana güvenip güvenemeyeceğini sordu. Ne denebilir? Mil ennium'/f» yönetiminde ve sen beni hiçbir şey anlatmadan terk edip gittin. Bir de tuhaf bir şey söyledi. Ne seni ne de onu çok sert yargılamamamı rica etti.

Sana minnettarmış ve benimle arkadaş olmayı çok arzu ediyormuş.

Eğer sen anlatamazsan, olanları ilk fırsatta o anlatacakmış. Yarım saat önce başımı döndürüp gitti. Sanırım ondan hoşlandım ama güvenebileceğimden emin değilim/ Erika.

Hamiş: Seni özledim. İçimde Hedestad'da sanki uğursuz bir şeyler yaşandığı duygusu var. Christer sende tuhaf bir iz gördüğünü söylüyor… İp izi? Boynunda?]

<mikael.blomkvist@mi\ennium.se>de

n <erika.berger@mi\ermium.se>ye

[Merhaba Ricky. Harriet'in öyküsü tahmin edemeyeceğin kadar acı ve perişan bir öykü. En iyisi bunu sana onun anlatması. Ben bunu anlatabileceğimi sanmıyorum.

Yeri gelmişken, ona güvenebilirsin. Bana müteşekkir olduğunu söylerken doğru söylüyor. İnan bana, hiçbir zaman Mil ennium'a zarar verecek bir şey yapmayacak. Eğer ondan hoşlanıyorsan arkadaş ol, yok eğer hoşlanmıyorsan işi oluruna bırak. Ama saygıyı hak eden biri. Bagajı yüklü bir kadın ve ben ona büyük bir sempati duyuyorum. M]

Mikael ertesi gün başka bir mail aldı.

<lıarriet.vanger

@vangerindustries.com>dan

<mikael.blomkvist@mü\enn.ium.se>ye

[Merhaba Mikael. Haftalardır sana yazmak için fırsat kol uyo-rum ama sanki günler yeterince uzun değil, saatler çabucak bitiyor.

Hedeby'den öyle alelacele ayrıldın ki sana elveda deme fırsatı bırakmadın.

İsveç'e döndüğümden beri şaşkınım ve oldukça ağır bir işle karşılaştım. Vanger Şirketi tam bir kaos yaşıyor. Henrik'le birlikte işleri yoluna koyabilmek için epeyce çabalamamız gerekti. Dün Mil ennium'» ziyaret ettim, derginin yönetiminde Henrik'i ben temsil edeceğim. Henrik senin ve derginin durumu hakkında beni ayrıntılı olarak bilgilendirdi.

Umarım karşına böyle çıkmış olmama bir itirazın yoktur. Eğer beni (ya da Vanger sülalesinden herhangi birini) yönetimde görmek istemezsen seni anlayabilirim ama Mil ennium için her şeyi yapacağıma seni temin ederim. Sana çok şey borçlu biri olarak, bu konuda elimden geleni yapacağımdan emin olmanı istiyorum.

Arkadaşın Erika Berger'i gördüm. Üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığımı bilemiyorum ama olanları ona anlatmamana şaşırdım.

Eğer Vanger ailesinden birini görmeye tahammül edebilirsen, seninle arkadaşlık etmeyi canı gönülden diliyorum. Sıcak selamlar.

Harriet.

Hamiş: Anladığım kadarıyla Erika ve Sen, dosyasını yeniden açıp VVennerström'ün hakkından gelmek istiyorsunuz. Dirch Frode, Henrik'in seni nasıl aldattığını anlattı. Ne diyebilirim ki? Üzgünüm.

Eğer benim yapabileceğim bir şey olursa lütfen ara.]

<mikael.blomkvist@mi\lennium.se>den

<lıarriet.vanger@vangerindustries.com>a

[Merhaba Harriet. Hedeby'den çok acele ayrıldım ve şimdi yapmam gereken işi yapıyorum. Yazdığım metni baskıya girmeden önce okuma fırsatı bulacaksın ama son bir yılda yaşadığım yıpratıcı sorunları kısa zamanda unutabileceğimi sanmıyorum.

umarım sen ve Erika arkadaş olabilirsiniz. Millennium ‘un yönetimine gelmene benim bir itirazım yok. Erika’ya neler olduğunu anlatacağım. Ama şimdi buna ne gücüm ne de vaktim var. Önce biraz dinlenmek istiyorum. Habeıieşiriz. Selamlar. Mikael]

Lisbeth Salander, Mikael’in yazdıklarıyla pek ilgilenmiyordu.

Mikael’in bir şey söylediğini duyup başını kaldırdı ama ne dediğini anlamamıştı.

“Affedersin. Sesim biraz yüksek çıktı. Çok iğrenç bir şey dedim.”

“İğrenç olan ne?”

“VVennerström yirmi iki yaşında garson bir kızla ilişkiye girmiş ve kızı hamile bırakmış. Avukatla yaptığı yazışmaları okumadın mı?”

“Lütfen Mikael, o harddiskte on yıl ık yazışmalar, mail er, sözleşmeler, seyahat organizasyonları ve kim bilir daha neler var.

VVennerström beni altı gigabaytlık saçmalıkları okuyacak kadar cezbetmiyor. Sadece merak ettiğim için minnacık bir bölümünü okudum ve bu onun bir gangster olduğunu anlamama yetti.”

“Tamam. Kız 1977’de hamile kaldığında bir çeşit tazminat istemiş, VVennerström, kızı kürtaja ikna edebilmek için avukatını araya sokmuş. Sanırım bir miktar para vererek bu işten sıyrılmaya çalışmış

ama kız bu teklife pas vermemiş. Bunun üzerine, ikna olup da VVennerström’ü rahat bırakana kadar bir küvet dolusu bastırılmış ve VVennerström manyağı bu ikna yöntemini mail e avukatına yazmış.

Şifreli bir mail ama yine de zekasının ne düzeyde seyrettiğine dair bir fikir veriyor.” “Kıza ne olmuş?”

“Kürtaj yaptırarak VVennerström’ü mutlu etmiş.”

On dakika kadar sustuktan sonra gözleri bulutlanan Lisbeth,

“Kadınlardan nefret eden bir adam daha,” diye mırıldandı. Mikael onu duymadı.

Mikael’den CD’leri alan Lisbeth, birkaç gün boyunca VVennerström’ün e-postalarmı ve dokümanları dikkatle okudu.

Mikael aşağıda masa başında çalışırken o, çatı katında PovverBook’u dizinde VVennerström’ün tuhaf imparatorluğunu düşünüyordu.

Birden bir türlü kurtulamadığı bir fikre kapıldı. Daha çok da bu fikre daha önce niçin ulaşmamış olduğunu merak ediyordu.

Ekim sonunda Mikael, yazdığı son sayfanın da çıküsını aldıktan sonra, sabah saat on birde bilgisayarım kapattı. Çatı katma Lisbeth’in yanma çıktı, yazdıklarını Lisbeth’e verdi ve yatıp uyudu.

Lisbeth onu akşamüstü uyandırarak okuduğu metin hakkındaki düşüncelerini söyledi.

Gece saat ikiden sonra Mikael yazdıklarını yedekledi.

Ertesi sabah kulübenin pencere kepenklerini kapatıp, kapışım kilitledi. Lisbeth’in tatili bitmişti. Stockholm’e doğru yola çıktılar.

Vaxholm arabalı vapurunda kahve içerlerken, Mikael nazik bir konuya girdi.

“Erika’ya ne anlatacağım konusunda aramızda anlaşmamız gerek. Bütün bu belgeleri nereden bulduğumu açıklamazsam metnimi yayınlamayı reddedecektir.”

Erika Berger. Mikael’in uzatmalı sevgilisi ve genel yayın yönetmeni. Lisbeth onunla hiç karşılaşmamıştı ve kesinlikle karşılaşmak da istemiyordu. Onun varlığı tanımlayamadığı bir rahatsızlık kaynağıydı. “Benim hakkımda ne biliyor?”

“Hiçbir şey,” diye iç çekti Mikael. “Aslına bakılırsa yazdan beri Erika’yla karşılaşmaktan kaçındım. Hedestad’da olanları anlatamadığım için felaket utanıyorum. Bu kadar ketum davrandığım için çok öfkeli. Tabi

Sandhamn’da olduğumu, bu metni hazırladığımı biliyor ama içeriği hakkında bir bilgisi yok.” “Hımm.”

“Birkaç saat sonra bu metin eline geçecek ve beni cadı gibi sorgulayacak. Sorun şu, ben ne diyeceğim?” “Ne diyeceksin?”

“Gerçeği anlatacağım.” Lisbeth’in kaşları çatıldı.

“Lisbeth, ben ve Erika neredeyse her zaman kavga ederiz. Bu bizim için bir tür iletişim tarzı. Ama birbirimize koşulsuz güveniriz.

Erika kesinlikle güvenilir biri ve sen de kaynaksın. Kaynağını açıklamaktansa ölmeyi tercih eder.” “Kaç kişiye daha anlatman gerekiyor?”

“Yalnızca Erika’ya ve bu bilgi ikimizle birlikte mezara gidecek.

Ama eğer sen istemezsen Erika’ya da anlatmam. Ama olmayan bir kaynak uydurarak yalan da söyleyemem.”

Lisbeth, Grand Hotel’in önündeki limana yaklaşana kadar düşündü. Sonuç analizi yapü ve sonunda gönülsüz de olsa Erika’yla karşılaşmaya razı oldu.

Mikael aradığında Erika Berger, yazı işleri sekreteri olarak işe almayı düşündüğü Malin Erikson’la öğle yemeğindeydi. Yirmi dokuz yaşındaki Malin, beş yıldır değişik yerlerde serbest çalışıyordu.

Hiçbir zaman düzenli bir iş bulamamıştı ve artık bulacağına dair umutlarını kaybetmeye başlamışü. Mil ennium iş ilanı vermemiş, Malin’i Erika’ya haftalık bir dergide çalışan arkadaşı tavsiye etmişti.

Erika geçici olarak üstlendiği bir işin bittiği gün Malin’i aramış, Mil ennium’da çalışmak ister mi diye sormuştu.

“Üç aylık geçici bir iş,” dedi Erika. “Ama anlaşırsak sürekli de olabilir.”

“Mil ennium’ un çok geçmeden batacağına dair dedikodular duydum.”

Erika gülümsedi. “Dedikodulara kulak asma.”

“Şu yerine geçeceğim adam, Dahlman…” Malin tereddüt etti.

“Hans Erik-VVennerström’ün dergilerinden birinde işe başlıyormuş…

”

Erika başını sal adı. “VVennerström’le aramızın bozuk olduğu bir sır değil. Onun Mil ennium’da çalışanları kara listeye aldığı da ortada.”

“Yani Mil ennium’da işe başlarsam ben de o listeye kaydolacağım.” “Büyük ihtimal öyle olacak.” “Ama Dahlman, Finansmagasinet’de işe başladı.”

“Şöyle açıklayabilirim; Dahlman, VVennerström’den değişik işler için para alıyordu. Sen hâlâ işle ilgileniyor musun?” Malin Erikson bir süre düşündükten sonra başını sal adı. “Ne zaman başlamamı istiyorsun?”

İşte Mikael tam o an telefon açmış ve iş görüşmesini sonlandırmıştı.

Erika, Mikael’in dairesinin kapısını, kendinde bulunan yedek anahtarla açtı. Yaz Ortası Bayramı‘nda yazı işleri bürosunda yaptıkları o kısa görüşmeden sonra, hiç karşı karşıya gelmemişlerdi.

Oturma odasına girdiğinde hastalıklı denecek kadar zayıf, siyah deri ceketli bir kız ayaklarını kahve sehpasına uzatmış koltukta oturuyordu. Kızla göz göze gelmeden önce onun on beş yaşlarında olduğunu düşünmüştü. Mikael bir sürahi kahve ve kurabiyelerle oturma odasına geldiğinde, Erika hâlâ bu yaratığı incelemekteydi.

“Seni sıkıntıya soktuğum için beni affet,” dedi Mikael.

Erika başını yana eğip incelemeye başladı; Mikael’de bir değişiklik vardı. Bitkin ve hatırladığından daha zayıftı. Erika’dan kaçırdığı bakışlarında bir mahcubiyet vardı. Erika boynuna baktı, biraz kararmış da olsa ip izi çok açıktı.

“Sana anlatmaktan kaçındım, çünkü içindeki rolümle hiç de gurur duymadığım uzun bir öykü. Neyse bunu sonra konuşuruz… Şimdi sana bu genç bayanı takdim etmek istiyorum. Erika, bu Lisbeth Salander. Lisbeth, Mil ennium”un baş redaktörü ve benim en iyi arkadaşım Erika Berger.”

Şık kıyafetler içindeki Erika’ya şöyle bir göz atan Lisbeth, kendinden çok emin görünen bu kadının, onun en iyi arkadaşı olamayacağına on dakika içinde karar verdi.

Toplantı beş saat sürdü. Erika iki defa telefon açarak diğer randevularını erteledi. Mikael’in eline verdiği metnin, değişik bölümlerini okuması bir saat sürdü. Binlerce soru sorduktan sonra bunların cevaplanmasımn haftalar alacağının farkına vardı. Önemli olan metnin kendisiydi. Eğer bu metindeki iddiaların çok küçük bir bölümü bile doğruyduysa, yeni bir durum ortaya çıkmış demekti.

Erika bakışlarım Mikael’e çevirdi. Onun dürüst bir insan olduğundan hiçbir zaman kuşkulanmamıştı ama şimdi biraz kafası karışmıştı. VVennerström onu ezdiği için, Mikael bunları hayal dünyasında üretmiş olabilir mi diye düşünürken, Mikael onun önüne iki kutu dolusu belge koydu. Erika’mn rengi attı. Elbette bu belgeleri nasıl elde ettiğini bilmek istiyordu.

Erika’yı, bütün toplantı boyunca tek bir kelime bile etmeyen bu tuhaf kızın, Hans Erik VVennerström’ün bilgisayarla-rındaki bütün bilgilere ulaşabildiğine ikna etmek biraz zaman aldı. Üstelik yalnızca VVennerström’ün değil, avukatlarının ve çalışma arkadaşlarının da bilgisayarlarına girilebiliyordu.

Erika’mn ilk tepkisi, yasal olmayan yol ardan elde edilen delil erin kul anılamayacağım hatırlatmak oldu.

Pekala da kul anabilirlerdi. Mikael kaynaklarım açıklama gibi bir zorunluluklarının olmadığına işaret etti. VVennerström’ün bilgisayarlarına girip, harddisklerindeki bilgileri bir CD’ye yükleyen birilerine ulaşmış olabilirlerdi.

Erika sonunda, eline nasıl bir silah geçtiğini anlayabilmişti. Bitkin düşmüştü ama hâlâ soruları vardı. Sadece nereden başlayacağım bilemiyordu. Koltuğa yaslandı ve kol arım açtı. “Mikael, Hedestad’da neler oldu?”

Lisbeth Salander ona hızlı bir bakış fırlattı. Bir süre hiçbir şey söylemeden bekledikten sonra, Mikael karşı bir soru sordu. “Harriet Vanger’le nasıl

gidiyor?”

“İyi. Sanırım. İki kez buluştuk. Geçen hafta yönetim kurulu toplantısı için ben ve Christer, Hedestad’a gittik. Şarap içip sarhoş

olduk.”

“Toplantı nasıl geçti?”

“Sözünde duruyor.”

“Ricky, sana neler olduğunu anlatmaktan kaçınmak için bahaneler bulmama kızdığını biliyorum. Şimdiye kadar birbirimizden sır saklamadık. Ama… şimdi sana anlatmakta güçlük çektiğim, zor bir dönem geçirdim.”

Erika gözlerini Mikael’in gözlerine dikti. Mikael’in içini dışım biliyordu ama şimdi gözlerinde daha önce hiç görmediği yabancı bir ifade vardı. Sanki neler olduğunu sormaması için ona yalvarıyordu.

Salander aralarındaki bu sessiz diyalogu tarafsız bir ifadeyle izliyordu. Bu diyalogun parçası değildi. “O kadar mı kötüydü?”

“Kötüden de beter. Bu konuşma beni korkutuyor. Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama bütün ilgimi VVennerström’e yönelterek aylarca duygularımı bastırmaya çalışüm. Henüz hazır değilim. Olanları benim yerime Harrief in anlatmış olmasım dilerdim.”

“Boynundaki iz ne?”

“Orada hayatımı Lisbeth kurtardı. Eğer yetişmeseydi şimdi hayatta olmayacaktım.” Erika’nın gözleri açıldı. Deri ceketli kıza baktı.

“Ve şimdi onunla bir anlaşma yapmalısın. Bizim haber kaynağımız o.”

Erika bir süre düşündü ve arkasından Mikael’i, Lisbeth’i hatta kendini bile şaşırtan bir şey yaptı. Lisbeth’in gözlerini hep üzerinde hissetmişti. Düşmanca dalgalar yayan sessiz bir kızdı.

Erika ayağa kalkü masanın etrafından dolaştı ve gidip Lisbeth'e sarıldı. Lisbeth oltaya takılmış bir solucan gibi kıvrandı.

29. BOLUM

1 KASIM CUMARTESİ - 25 KASIM SALI

Lisbeth Salander, Hans-Erik VVennerström'ün imparatorluğunda sörf yapıyordu. Yaklaşık on bir saat bilgisayarın ekranına kilitlendi.

Sandhamn'da geçirdiği son haftada, beyninin keşfedilmemiş bir köşesinde ortaya çıkan bir fikir gelişmiş ve manik bir meşguliyete dönüşmüştü. Dört hafta boyunca evine kapandı. Armansky'nin telefonlarına aldırmadı. Her gün on ya da on beş saatini bilgisayar ekranının karşısında geçiriyor, bunun dışında uyanık kaldığı saatlerde de hep aym konuyu düşünüyordu.

Geçen ay Mikael'le bir ya ya da iki defa görüşmüştü. O da kendini Mil ennium'a vermişti. Haftada birkaç defa telefon görüşmesi yapıyorlar ve Lisbeth, Mikael'i VVennerström'ün faaliyetleri ve yazışmaları hakkında bilgilendiriyordu.

Lisbeth her ayrıntıyı belki yüz kez ele almıştı. Bir şeyi atlamaktan korkmuyordu ama bütün o karışık ilişkilerin birbirine nasıl bağlandığından emin değildi.

Sürekli kılık değiştiren bu çok tartışmalı imparatorluk, biçimsiz canlı bir organizmaya benziyordu. Opsiyon, tahvil, esham, ortaklık, kredi faizi, gelir faizi, mevduat, banka hesabı, para transferi ve binlerce şeyden vücut bulan devasa bir organizma. Ekonomik gelirlerinin çok büyük bir bölümü, birbirine sahip olan paravan şirketlere yatırılmıştı.

Ekonomistlerin VVennerström Grubu hakkında yaptıkları fantastik analizlere göre, grubun değeri 900 milyar krondu. Bu rakamlar bir kandırmaca, en azından abartılıydı. Ama VVennerström'ün yoksul olmadığı da ortadaydı. Lisbeth Salander, gerçek rakamların 90-100

milyar krona çıkabileceğini hesaplıyordu ki bu, hiç de küçümsenecek bir rakam değildi. İyi bir muhasebeci, grubun bütün gelirlerini ancak bir yılda

hesaplayabilirdi. Salander, dünyanın dört bir tarafında gruba ait üç bin civarında banka hesabı ve hisse tespit etmişti.

VVennerström öylesine kapsamlı bir dolandırıcılık faaliyeti yürütüyordu ki, bu onu bir suçlu olmaktan çıkartıp iş adamı kılığına sokuyordu.

VVennerström organizmasının çekirdek bir yapısı da vardı. Üç şey hiyerarşik olarak sürekli ortaya çıkıyordu: Vergi dairesi müfettişlerinin araştırmalarına açık bilançosu ve İsveç'teki muhasebesi tutulmuş

hilesiz, sağlam malvarlıkları; Amerika'da sağlam bir şirket ve temel olarak New York'taki bir bankada yürütülen mali faaliyetler. Asıl öykü Cebelitarık, Güney Kıbrıs ve Macao gibi yerlerde faaliyet gösteren paravan şirketlerdeydi. VVennerström, yasa dışı silah ticaretinden gelen kirli paraların temizlendiği bir tür çamaşırhane gibiydi. Bu paralar, Kolombiya ve Rusya'da kural dışı ticaret yaptığı aşikar şüpheli şirketlerce aklanıyordu.

Cayman Adaları'ndaki anonim hesap çok özeldi. VVennerström tarafından kişisel olarak kontrol edilen bu hesap, bütün faaliyetlerin dışında tutulmuştu. Bağladığı binlerce işten VVennerström'ün payına düşen yüzdeler, paravan bir şirket aracılığıyla bu hesapta toplanıyordu.

Salander vecd halinde çalışıyordu. Konto-klik-e-post-klik-bilanço-klik. Son yapılan para transferlerini not ediyordu. Japonya'da yapılan küçük bir işlemin izini sürdü. Paralar Japonya'dan Singapur'a, oradan da Lüksemburg üzerinden Cayman Adaları'na aktarılmıştı.

Artık işlerin nasıl yürütüldüğünü anlayabiliyordu. Sanki sanal bir gerçekliğin organik parçalarından biri olmuştu. Küçük değişiklikler.

En son e-posta. Bu akşam saat onda konuyla ilgisiz kısa bir mesaj gönderildi. PGP şifre programı, peh, peh, bilgisayarındaki her şeyi açık bir şekilde okuyabiliyorken bu bir şaka olmalıydı: Berger reklamlar hakkında didişmeyi bıraktı. Teslim bayrağını mı çekti, yoksa başka bir halt mı karıştırıyor? Yazı işlerindeki kaynağım iflasın eşiğine geldiklerine dair garanti veriyor ama görünüşe göre yazı işlerine yeni birini alıyorlar. Neler olduğunu araştır. Son haftalarda Blomkvist, Sandhamn'daki kulübesine kapanıp deliler gibi çalıştı ama ne yazdığını hiç kimse bilmiyor. Son

günlerde yazı işlerinde boy göstermeye başladı. Gelecek sayıda yazılacakların bir kopyasını elde edebilir misin?/HEVV

Dramatik bir şey yok. Bırak kafasını çatlatsın. Senin suyun çoktan ısındı moruk.

Sabah saat beş buçukta bilgisayarı kapattı ve yeni bir sigara paketi aramaya başladı. Gece boyunca dört, yok, beş şişe kola içmişti, altıncıyı aldı ve kanepeye oturdu. Üzerinde yalnızca külot ve yıkanmaktan rengi atmış, göğsünde Kül them ali and let God sort them out yazılı, Soldier of Fortune Magazine”nin reklam tişörtü vardı.

Biraz üşümüştü, bir battaniyeye sarındı.

Sanki uygun olmayan, büyük ihtimal yasadışı bir madde kullanmış

da uçar gibiydi. Bakışlarını pencereden dışarı, sokak lambasının ışığına dikti. Sakin bir şekilde oturuyor ama beyni zehir gibi çalışıyordu. Anne-M’Ar-kız kardeş-fc//fc-Mimmi-klik- Holger Palmgren. Evil Fingers. Ve Armansky. İş. Harriet Vanger. Klik Golf sopası. Klik. Avukat Nils Bjurman. Klik. Uğraşmasına rağmen bir türlü unutamadığı lanet olası ayrıntılar.

Bjurman’m bir kadının önünde soyunup soyunmadığını, eğer soyunmuşsa karnındaki dövmeyi nasıl izah etmiş olabileceğini merak ediyordu. Ve doktor ziyaretinde soyunmaktan nasıl kaçınacağım… Ve Mikael Blomkvist. Klik.

Bazen ukalalık yapsa da, onun iyi bir adam olduğuna karar vermişti. Daha da kötüsü bazı temel ahlaki konularda dayanılmaz naifti. Doğasında anlama ve affetme vardı, insanların davranışlarım psikolojik nedenlerle açıklamaya ve anlamaya çalışıyor, yırtıcı hayvanların yalmzca bir dilden anladığım bir türlü kavrayamıyordu.

Lisbeth, onu düşündüğü her seferinde beceriksiz bir koruma içgüdüsüne kapılıyordu.

Ne zaman uykuya dalmıştı bilmiyordu ama sabah dokuzda boynu ağrıyarak uyandı, başı kanepenin arkasındaki duvara dayalıydı.

Sal anarak yatağa geçti, odasına tekrar uyudu.

Tartışmasız hayatlarının en önemli öyküsüydü. Erika Berger, bir buçuk yıldır ilk defa bu kadar mutluydu. Ancak mutfağında şimdiye kadar hiç kimsenin bilmediği çok özel bir haber hazırlayan bir yayın yönetmeni bu kadar mutlu olabilirdi. Lisbeth Salander cep telefonundan aradığında Mikael, Erika'yla birlikte yazdığı metne son rötuşları yapıyordu.

“VVennerström'ün, sürekli bir şeyler yazmandan endişelenmeye başladığım söylemeyi unuttum.”

“Nereden biliyorsun? Şey, boş ver. Ne yapmayı düşündüğünü biliyor muyuz?”

“Nix. Yalmzca mantıksal bir tahmin.”

Mikael bir süre sustu ve birden “matbaa!” diye patladı.

Erika kaşlarım çattı.

“Eğer yazı işlerinde işi bu kadar sıkı tutarsanız, fazla bir seçeneği yok. Eğer ağır toplarından biri, gece ziyaretine gelmeyi düşünmüyorsa.”

Mikael, Erika'ya döndü. “Bu sayı için yeni bir matbaa bul. Hemen.

Soma Dragan Armansky'i ara; önümüzdeki hafta için gece bekçileri göndersin.” Lisbeth'e döndü. “Teşekkürler Sal y.” “Bunun değeri ne?”

“Ne demek istiyorsun?” “Verdiğim tüyonun değeri?” “Bunu bir kahve içerek konuşalım. Şimdi.”

Hornsgatan'da bir kafede buluştular. Salander oldukça ciddi görünüyordu. Yanındaki iskemleye oturan Mikael, bir parça endişelenmişti. Lisbeth her zaman yaptığı gibi doğrudan konuya girdi.

“Borç almak istiyorum.”

Yüzünde o en aptal gülümsemelerinden biri beliren Mikael cüzdamna uzandı. “Tabi . Ne kadar?” “120.000 kron.”

“Oyy.” Mikael cüzdam cebine soktu. “Üzerimde o kadar para yok.”

“Şaka yapmıyorum. 120.000 krona ihtiyacım var, altı haftada öderim. Bir yatırım fırsatı elde ettim ve başvuracağım başka biri yok.

Hesabında şu an yaklaşık 140.000 kronun var. Geri ödeyeceğim.”

Mikael, Lisbeth’in şifresini hacklemiş olmasına ses etmedi.

“Benden borç alman gerekmez,” dedi. “Senin payım henüz tartışmadık ama eline şimdi ihtiyaç duyduğundan fazlasının geçeceği kesin.” “Pay?”

“Sal y, Henrik Vanger’den manyak bir para alacağım, bu yılın sonunda hesabımıza aktarılacak. Sen olmasan ben ölmüş olacaktım ve Mil ennium diye bir şey de kalmayacaktı. Bu parayı seninle paylaşacağım. Yarı yarıya.”

Lisbeth Salander sorgulayıcı gözlerle baktı. Alnında bir çizgi belirmişti. Mikael onun verdiği bu sessiz aralara alışkındı. Sonunda başını iki yana sal adı. “Senin paranı istemiyorum.” “Ama… ”

“Senden tek bir kron bile almayacağım.” Dudaklarına o çarpık gülümseme yerleşmişti. “Hediye formuna bürünüp doğum günümde verileceklerin dışında hiçbir şey almayacağım.”

“İçimde şu doğum gününü hiçbir zaman öğrenemeyeceğime dair bir his var.”

“Araştırmacı gazeteci sensin. Bul.”

“Ben ciddiyim Lisbeth, alacağım parayı paylaşmak istiyorum.”

“Ben de ciddiyim. Senin paranı istemiyorum. 120.000 kron borç vermeni istiyorum ve buna yarın ihtiyacım var.”

Mikael Blomkvist susup düşünmeye başladı. Payının miktarını bile sormadı. “Sana bu parayı seve seve veririm. Şimdi bankaya gideceğiz ve istediğin miktarı alacaksın. Ama bu yılın sonunda şu senin payını tekrar konuşacağız. El erini kaldırdı. “Sahi senin doğum günün ne zaman?”

“VValpurgis Gecesi. Uygun değil mi? O gün bacaklarımın arasına bir süpürge alıp uçuyorum.”

Aks am yedi buçukta Zürich Havaalanı‘na inen Lisbeth Salander, bir taksiye atlayıp Matterhorn Oteli’ne gitti. Irenne Nesser adıyla bir oda ayırttırmıştı. Resepsiyona Norveç pasaportunu uzattı. Irenne Nesser’in omuzlarına dökülen sarı saçları vardı. Peruğu Stockholm’den almış ve Mikael’den aldığı paranın 10.000 kronunu, Plague’nin internet ağındaki ilişkileri aracılığıyla, iki pasaport temin etmekte kul anmıştı.

Hemen odasına çıktı, kapıyı kilitledi ve soyundu. Yatağa uzandı ve gecesine 1600 kron ödediği odanın tavanına bakmaya başladı. İçi boşalmış gibiydi. Aldığı borcun daha şimdiden yarısını harcamıştı, son kuruşuna kadar kendi birikimlerini de eklemesine rağmen oldukça sınırlı bir bütçesi vardı. Kafasına üşüşen düşünceleri kovdu ve hemen uyudu.

Sabah saat beş civarında uyandı. Duş aldı, ten rengi bir krem ve pudrayla, boynundaki dövmeyi maskeledi. Listesindeki ikinci iş, otelin bir hayli pahalı olan güzel ik salonunda sabahın altı buçuğunda yer ayırtmaktı. Sarı bir peruk daha aldı, bu defaki daha kısaydı. Sonra manikür yaptırdı ve uçları çiğnenmiş tırnaklarının üzerine pembe takma tırnaklar taktırdı. Takma kirpikler, biraz daha pudra, al ık, ruj ve biraz daha boya… Her şey 8000 krona hal oldu.

Monica Sholes adına düzenlenmiş kredi kartıyla ödeme yaptı ve kimliğini teyit etmek için, bu isme düzenlenmiş İngiliz pasaportunu gösterdi.

İkinci durağı otelin bulunduğu caddenin yüz elli metre aşağısındaki Camile House of Fashion isimli elbise butiğiydi. Bir saat sonra siyah çizmeler, kum rengi etek ve buna uygun bir bluz, göbek hizasında ceket ve başında bereyle dışarı çıktı. Bütün giysiler pahalı markalardandı. Seçimi satıcıya yaptırmıştı. Çok özel deri bir portföy ve Samsonite marka küçük bir seyahat çantası da almıştı. Bütün bu kıyafetleri, kulağına bir çift küpe ve boynuna sade, altın bir kolye takarak tamamlamıştı. Bunlar için de kredi kartıyla 44.000 kron ödemişti.

Boy aynasında göğüslerini gören Salander’in nefesi tutulmuştu.

Bu göğüsler de en az Monica Sholes kimliği kadar sahteydi.

Lateksten yapılmış bu göğüsleri, Kopenhag'da tra-vestilerin alışveriş

yaptığı bir butikten satın almıştı. Şimdi savaşa hazırdı.

Dokuzu biraz geçe, Monika Sholes adına yer ayırttığı iki sokak ötedeki nezih Zimmertal Oteli'ne gitti. Yeni aldığı seyahat çantasım -

içinde İsviçre'ye gelirken kul andığı çanta vardı- odasına taşıyan oğlana cömert bir bahşiş verdi. Suit, geceliği yalmzca 22.000 kronluk küçük bir odaydı. Yalmzca bir gece için kiralamıştı. Etrafım gözden geçirdi. Penceresi harika bir Zürich manzarasına bakıyordu.

Manzaraya hiç ilgi göstermeyen Lisbeth, aynamn karşısına geçti ve beş dakika boyunca kendini inceledi. Görüntüsü bütünüyle yabancıydı. Kocaman göğüslü, sarı, kısa sekreter saçlı Monica Sholes yüzüne Lisbeth'in bir ayda sürdüğünden daha fazla boya sürmüştü. Sanki bir… Farklı görünüyordu…

Saat dokuz otuzda, iki fincan kahve, çörek ve reçel e otelin barında kahvaltı yaptı. Bu kahvaltı 210 krona patlamıştı. Are these people nuts?

Saat onda kahve fincanım masaya koyan Monica Sholes, cep telefonunu çıkardı. Modem bağlantısı için Havai'de bir numarayı aradı. Üç sinyalden soma bağlantı tonu duyuldu ve modem bağlandı. Monica Sholes altı rakamlı kodu tuşladı ve Lisbeth Salander'in bu amaçla yazdığı programı harekete geçirmek için SMS'le komutlar gönderdi. Servis sağlayıcı Honolulu'daki bir üniversiteye kayıtlıydı. Gönderdiği komutla anonim bir web sitesi harekete geçti. Basit bir programdı. Tek işlevi Hol anda'da internet hizmeti sunan basit ve genel bir programı harekete geçirmek için komut vermekti. Bu programın amacı da Hans-Erik VVennerström'ün bilgisayarlarınm hard disklerinden yansıyan bilgileri bulmak ve dünyanın değişik bölgelerindeki, yaklaşık üç bin banka hesabım denetleyen programın kontrolünü ele geçirmekti.

Hesaplardan biri çok dikkat çekiciydi. Lisbeth, VVennerström'ün bu hesabı haftada birkaç kez kontrol ettiğini tespit etmişti.

VVennerström, bilgisayarım çalıştırır çalıştırmaz her şeyin yolunda olup olmadığım anlamak için bu dosyayı kontrol ediyordu. Muhtemel küçük değişiklikleri gösteren program, son altı ayda hesaptaki küçük dalgalanmaları rapor ediyordu. Eğer VVennerström son kırk sekiz saat içinde bu programa girip ödeme emri verir ya da hesaptan hesaba para aktarırsa, program bunun gerçekleştiğini haber veriyordu. Aslında bu değişim yalmzca Hollanda'daki ayna harddiskte görülecekti.

Monica Sholes programın çalıştığı sinyalini veren kısa sinyalleri duyduğunda telefonu kapattı.

Zimmertal Oteli'nden çıktı ve caddenin karşısındaki Bank Hauser General'e doğru yürüdü. Müdür Wanger'le saat onda randevusu vardı. Kararlaştırılan saatten üç dakika önce bankadaydı. Bu süreyi, özel hesap danışmanlarının çalıştığı bölüme giden koridoru gözleyen kameralara poz vererek geçirdi.

“Birtakım işlemler için yardıma ihtiyacım var,” dedi Monica Sholdes Oxford İngilizcesiyle. Portföyünü açtığında, üzerinde Zimmertal Oteli'nin ismi yazılı kalemi “kazayla” yere düşürdü. Banka Müdürü Wanger, kalemi yerden alıp nazikçe ona uzattı. Monica, dudaklarında beliren çapkın bir gülümsemeyle masada duran not defterine hesap numarasını yazdı.

Ona hızlı bir bakış fırlatan Müdür Wanger, onu önemli bir kodamamn ukala kızı kategorisine dahil edecekti. “Bu Cayman Adası‘ndaki Bank of Kroenenfela”de bulunan hesapların numarası.

Otomatik transfer sıralı bir şifreyle gerçekleşiyor.”

“Fräulein Sholes, sanırım bu şifreler yanınızdadır.”

Aber natürlich, dedi Sholes, bagajında yalnızca okul Almancası‘nın olduğunu gösteren kırık bir aksanla.

On altı sayılık numara serisini ezbere okumaya başladı. Banka Müdürü Wanger, yorucu bir öğlen geçireceğini anlamıştı ama transferlerden alınacak yüzde dörtlük ücret, öğle yemeğinden vazgeçmeye değerdi.

İşlemler, Lisbeth'in düşündüğünden fazla zaman aldı. Saat on ikiden sonra, hesapladığı süreyi biraz geçe, bankadan ayrıldı ve Zimmertal Oteli'ne geri döndü. Resepsiyona kendini gösterdikten sonra odasına çıktı ve elbiselerini çıkardı. Lateks göğüslerini korudu ama kısa sekreter saçlarını, Irenne Nesser'in omuzlarına kadar dökülen sarı saçlarıyla değiştirdi. Üzerine daha samimi elbiseler giydi: Yüksek topuklu ayakkabılar, siyah pantolon, basit bir tişört, Stockholm'deki Malungsboden mağazasından alınmış hoş bir deri ceket. Aynanın karşısına geçip kendini inceledi. Hırpani sayılmazdı ama artık zengin bir mirasyediye de benzemiyordu. Irenne Nesser odadan çıkmadan önce, ince plastik bir dosyaya koyduğu tahvil eri tasnif etti.

Saat biri beş geçe, birkaç dakika gecikmeyle, Bank Hauser General'den yalnızca yetmiş metre kadar uzakta olan Bank Dorffman'a girdi. Irenne Nesser'in, Banka Müdürü Hasselmann'la randevusu vardı. Geciktiği için özür diledi. Norveç aksanıyla kusursuz bir Almanca konuşuyordu.

"Önemli değil, Fräulein," dedi Müdür Hasselmann. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir hesap açtırmak istiyorum. Bozdurmak istediğim özel tahvil erim var."

Irenne Nesser elindeki dosyayı masaya koydu.

Hasselman şöyle bir göz gezdirdi, önce hızlı sonra daha yavaş.

Bir kaşını kaldırdı ve yüzünde nazik bir gülümseme belirdi.

İnternet aracılığıyla işlem yapabileceği, beş haneli bir hesap açtı.

Hesap, Lisbeth'in yerel bir borsa simsarına Mikael'den aldığı paraların 50.000 kronuyla Cebelitarık'ta kurdurduğu paravan şirket adına açılmıştı. Nesser, el i tahvili paraya çevirtip bu hesaba yatırdı.

Her tahvil bir milyon kron değerindeydi.

Bank Doffmann'daki işlemler de tahmininden uzun sürmüş ve belirlediği zaman şeması aksamıştı. Bankalar çok geçmeden kapanacağı için önceden hesapladığı son işleme vakit kalmamıştı.

Bu nedenle Irenne Nesser, Hotel Matterhorn'a geri döndü, bir saat kadar barda oturup kendini gösterdi. Başı ağrıdığı için erken yatmaya karar verdi, resepsiyondan baş ağrısı hapı aldı ve sabah saat sekizde uyandırmalarını söyleyerek odasına çıktı.

Saat beşe yaklaşıyordu ve Avrupa'da bütün bankalar kapanırken, Amerika kıtasındaki bankalar açılmıştı. İrene Nesser bilgisayarını açıp mobil telefon aracılığıyla internete bağlandı. Ve bir saat boyunca Bank Doffman'daki hesabını boşalttı.

Paraları küçük parçalara ayırdı ve dünyanın dört bir tarafındaki hayali şirketlerin faturalarını ödedi. İşini bitirdiğinde, bu paralar tuhaf bir şekilde Cayman Adası'ndaki Bank of Kroenefeld'e geri transfer edildi ama bu defa o günkü işlemler sırasında kul andığından başka bir hesaba.

İrene Nesser artık bu meblağın güven altına alındığından ve izinin sürülemeyeceğinden emindi. Hesaptan bir ödeme yaptı; cüzdanındaki kredi kartının hesabına bir milyon kron yatırdı. Hesap Cebelitarık'ta kayıtlı olan Wasp Enterprises adlı anonim bir şirkete aitti.

Birkaç dakika sonra Matterhorn Oteli'ne ait barın yan kapısından, kısa kesilmiş sarı saçlı bir kız çıktı. Zimmertal Oteli'nin kapısından içeri giren Monika Sholes, resepsiyon görevlisini nazik bir şekilde selamlayıp odasımn anahtarım aldı.

Monica Sholes'in savaş giysilerini giydi. Makyaj yaptı, boynundaki dövmenin üzerine kalın bir tabaka cilt kremi sürdü ve otelin restoranına inip müthiş lezzetli bir balık yedi. 1.200 kron değerinde, daha önce adım bile duymadığı yıl anmış bir şişe şarap istedi. Bir bardak içtikten sonra masada bırakarak otelin barına geçti. Bara geçmeden önce personelin dikkatini çekecek miktarda bahşiş de bırakmıştı.

Aristokrat bir aileden geldiği her halinden anlaşılan -adını bel eğine yerleştirmeye gerek duymadığı- sarhoş bir İtalyan'ın üç saat boyunca kur yapmasına müsaade etti. Monica ısmarladıkları iki şişe şampanyadan yalnızca bir kadeh içti.

Saat on bire gelirken sarhoş bar arkadaşı, masamn üzerinden eğilerek Monika'mn bir göğsünü küstahça sıktı. Monika adamın elini tutup mutlu bir ifadeyle masaya indirdi. Lateks olduğunu anlamadığını fark etmişti. Bir ara öyle gürültülü konuşmaya başladılar ki, diğer müşteriler biraz rahatsız oldu. Artık kızmaya başladıklarını fark eden Monika, gece yarısına doğru arkadaşım kolundan tutup kaldırarak odasına çıkmasına yardım etti.

Genç İtalyan tuvalete girdiğinde Monika bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. Toz haline getirilip bir kağıdın içine koyulmuş olan bir tablet Rahypnol'u şarabın içine boşalttı. Adam bu şarabı içtikten sonra zaval ı bir şekilde yatağa yığılıp kaldı. Monika genç adamın kravatını gevşetti, ayakkabılarını çıkarttı ve üzerine battaniye örttü.

Banyoya girip şarap kadehini yıkadı, sildi ve odayı terk etti.

Ertesi sabah saat altıda odasına kahvaltı getirtti, baş döndürücü bir bahşiş verdi ve saat altı buçukta hesabı kapatarak Zimmertal'ı terk etti. Odasım terk etmeden önce beş dakika boyunca kapı kolunu, gardıropları, klozeti, telefon ahizesini ve odada dokunmuş

olduğu her şeyi silerek parmak izlerini yok etti.

İrenne Nesser, uyandırıldıktan yarım saat sonra, sekiz buçukta, hesabı kapatarak Matterhorn Oteli'nden ayrıldı. Bir taksi tutup tren istasyonuna gitti ve çantalarım emanet dolabına kilitledi. Ondan sonraki saatleri, dokuz özel bankayı ziyaret edip, Cayman Adaları‘ndaki özel tahvil eri dağıtarak geçirdi. Öğleden sonra saat üçte elindeki tahvil erin yaklaşık yüzde onunu paraya çevirmiş ve otuza yakın hesaba yatırmıştı. Geri kalan tahvilleri paketledi ve bir bankanın kasasında dinlenmeye bıraktı.

irenne Nesser'in Zürich'te birkaç yeri daha ziyaret etmesi gerekiyordu ama acele etmedi.

Saat beş buçukta bir taksiye atlayıp havaalamna gitti. Orada tuvalete girerek Monica Sholes'in pasaportunu ve kredi kartım bir makasla kesip küçük parçalara ayırdıktan sonra klozete atıp sifonu çekti. Makası çöp kutusuna attı. 11 Eylül 2001'den soma, bagajında kesici alet bulundurmak hiç de hoş karşılanmıyordu.

Lufthansa Hava Yol arı‘mn GD 890 sayılı uçağıyla Oslo’ya indikten sonra, Oslo tren istasyonuna giden otobüse bindi. Orada bir tuvalete girerek elbiselerini tasnif etti. Monica Sholes’e ait her şeyi ayırarak -peruk, marka elbiseler, vs - üç plastik torbaya koydu ve istasyondaki değişik çöp kutularına attı. Boş Samsonit seyahat çantasını bozukbir emanet kutusuna koydu. Altın zincir ve küpe gibi izi sürülebilir şeyler tuvaleti boylamıştı.

İrene Nesser kısa bir tereddütten sonra lateks göğüsleri korudu.

McDonalds’a girip bir hamburger yerken, lüks deriden evrak çantasmdakileri seyahat çantasına aktardı. Evrak çantasını masanın altına sokuşturup oradan ayrıldı. Bir büfeden cafe latte aldı.

Stockholm’e giden gece trenine koştu. Ucu ucuna yetişmişti, biner binmez tren hareket etti. Yataklı vagondan yer ayırtmıştı.

Kompartımanın kapısını kapattığında, iki gündür yüksek seyreden adrenalinin ilk defa normal düzeye indiğini hissetti. Kompartıman penceresinin camını açtı, sigara yasağını hiçe sayarak bir sigara yaktı ve tren Oslo’dan ayrılırken kahvesini yudumladı.

Herhangi bir ayrıntıyı unutup unutmadığını kontrol etmek için, kafasındaki listeyi aklından geçirdi. Bir süre sonra kaşlarını çattı ve ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. Üzerinde Zimmertal Oteli’nin adı olan kalemi çıkardı, düşünceli bir ifadeyle inceledikten sonra pencereden dışarı attı.

On beş dakika sonra yatağa girdi ve hemen uykuya daldı.

/

SONSÖZ: DENETLEYİCİNİN ANLATIMI

27 KASIM PERŞEMBE- 30 ARALIK

SALI

Mülennium’un Kasım’m son haftasında yayınlanan, Hans-Erik VVennerström’ü konu edindiği kırk yedi sayfalık özel sayısı saatli bomba gibi patladı. Ana metnin altını Erika ve Mikael birlikte imzalamışlardı. İlk

birkaç saat şaşkınlık yaşayan basın organları, bu atlatma haber karşısında nasıl tavır takınacaklarına karar veremediler. Bir yıl önce, benzer bir haberin altına imza atan Mikael Blomkvist iftiradan hapse mahkum olmuş ve göründüğü kadarıyla Mil enniıım dergisindeki işinden atılmıştı. Bu nedenle güvenilirliği oldukça alt seviyede seyrediyordu. Şimdi aynı dergide, aynı gazeteci, mahkumiyetine yol açanlardan çok daha ağır ithamlarla boy gösteriyordu. İddiaların bir kısmı her türlü sağduyuyu zorlayacak kadar saçmaydı. İsveç basını kuşkuyla beklemeyi seçmişti.

Ama TV4’ün sunucusu, akşam haberlerinin büyük bir bölümünü bu habere ayırmış, Blomkvist’in iddialarının en çarpıcı bölümlerini on bir dakika boyunca özetlemişti. Erika Berger, birkaç gün önce öğle yemeği yediği bu kadına özel bir öncelik vermişti.

TV4’ün atlatma haberinden sonra devlet kanal arı, bu haberi verebilmek için akşam dokuz haberlerine kadar beklemek zorunda kalmışlardı. TT haber ajansı bile, ‘mahkum olan gazeteci, sanayiciye ağır suçlamalar yöneltti’ gibi dikkatli

bir başlıkla ilk bu haberi geçmişti. Haber metni, televizyon haberlerinin kısa bir özetiydi. Ama TT’nin habere yer vermesi, o zaman kadar Mil ennium’un iddialarını görmezlikten gelen tutucu sabah gazetelerinde ateşli bir faaliyete yol açmış ve düzinelerce yerel gazete, baskıdan hemen önce birinci sayfalarını değiştirmek zorunda kalmıştı.

Liberal sabah gazetesi Mil ennium’un haberini, bizzat genel yayın yönetmeninin kaleme aldığı baş makalede yorumlamıştı. Bu yayın yönetmeni makaleyi yazdıktan sonra bir akşam yemeği davetine katılırken, TV4 akşam haberlerinin büyük bölümünü Mil ennium”un ortaya çıkarttığı skandala ayırmıştı. Bu haberleri hafife alan Liberal sabah gazetesinin yayın yönetmeni sekreterinin, Blomkvist’in

“iddialarının gerçek olabileceği” yönündeki ateşli telefonlarına aldırmamış, artık klasikleşmiş bir ifadeyle “boş laf, eğer öyle olsaydı bizim ekonomi muhabirlerimiz çoktan ortaya çıkartırdı” diye cevap vermişti. Sonuç olarak, Mil ennium’un iddialarım ciddiye almayan basından gelen tek ses de, bu liberal yayın yönetmeninin baş

makalesiydi. Makalede, Mil ennium’un kişisel intikam peşinde olduğu, şapşal bir gazetecilik anlayışıyla suç işlediği ifadelerine yer veriliyor ve namuslu bir vatandaşa karşı yöneltilen suçlamalara karşı savcıları göreve çağrılıyordu. Onun tartışmaya tek katkısı da buydu.

O akşam Millennium’un yazı işleri bürosu doluydu. Aslında büroda yalmzca Erika Berger’in ve telefonlara cevap vermesi için -yeni işe alınan- Malin Eriksson’un olması kararlaştırılmıştı. Saat ona gelmesine rağmen çalışanların bir kısmı bürodan ayrılmamış, üstelik dört eski personel ve yarım düzine serbest gazeteci de büroya gelmişti. Akşam gazetelerinden birinde çalışan eski bir tanıdığı, Ekonomi Mafyası başlığı altında VVennerström olayına on altı sayfa ayırdıkları gazetenin taslağım gönderdiğinde, Christer Malm bir şişe şampanya açtı. Ertesi gün akşam gazeteleri piyasaya çıktığında, eşine az rastlamr bir sürek avı başlamıştı.

Basında çıkan haberleri okuyan Malin Eriksson, Mil ennium’da çalışmamn çok zevkli olacağı sonucuna varmıştı.

Haberin çıktığı günün haftası îsveç Borsası sarsılmış, polis olayı araştırmaya başlamış, savcılar göreve çağrılmış ve hisse senetleri panik içinde satılmaya başlamıştı. İki gün içinde VVennerström olayı, hükümetin sorunu haline dönüşmüş, Maliye Bakam olay hakkında açıklama yapmak zorunda kalmıştı.

Basımn başlattığı sürek avı, Mil ennium’un iddialarım, çok ağır suçlamalar içermesine rağmen, hiç sorgulamadan yuttukları anlamına geliyordu. Ama ilk VVennerström olayından farklı olarak, bu defa Mil ennium çok ciddi belgeler ortaya koymuştu: VVennerström’ün mail eri, bilgisayarlarından kopyalanmış Cayman Adaları‘nda ve iki düzine ülkedeki gizli hesapların bilançoları, gizli anlaşmalar ve biraz dikkatli bir gangsterin asla harddiskine kaydetmeyeceği daha bir sürü aptal ıklar. Millennium’un iddialarımn yüksek mahkemede ele alınacağı da çok açıktı; davamn er ya da geç orada sonuçlanacağına dair herkes hemfikirdi. 1932 yılında yaşanan Kreuger olayından soma, İsveç finans dünyasında bu çapta bir olay yaşanmamıştı. VVennerström olayı, Götebank’ı tarumar etmiş ve Trustor sahtekarlığım gölgede bırakmıştı. Bu, şimdiye kadar hiçbir sahtekarın başvurmaya cesaret edemeyeceği kadar büyük bir dolandırılıcılıkti.

Ekonomi muhabirlerinin, bir olayı anlatırken ‘sistemli sahtekarlık’,

‘mafya ve gangster dünyası’ sözcüklerini kullanmaları, İsveç tarihinde vaki değildi. VVennerström’den, genç borsa simsarlarının yer aldığı yakın çevresinden, ortaklarından ve Armani kostümlü avukatlarından, bir soyguncu çetesi ya da eroin tüccarlarından bahsedilir gibi bahsediliyordu.

Basının sürek avına başladığı ilk günler, Mikael Blomkvist ortalarda görünmemişti. Ne mail ne de telefonla ulaşılabiliyordu.

Mülenniıım adına bütün açıklamaları Erika Berger yapıyordu. Ulusal basına, önemli yerel basma ve sayısı giderek artan yabancı basına açıklama yapmaktan kızgın bir kediye dönmüştü. Mülenniıım’un nasıl olup da, bu çok gizli tutulması gereken belgeleri ele geçirdiği sorulduğunda dudaklarına gizemli bir gülümseme yerleşiyordu:

“Kaynağımızı tabi ki açıklayamayız.”

VVennerström hakkında geçen yıl yapılan açıklamanın niçin fiyaskoyla sonuçlandığı sorulduğunda, gizemli havası daha da artacaktı. Gerçeğin tamamını anlatmasa bile, yalan da söylemiyordu.

Offthe record, burnuna mikrofon dayanma-mışsa, acele bir akıl yürütmeyle yanlış çıkarsamalara yol açabilecek birkaç bilgi kırıntısı ortaya atıyordu. Mikael’in ilk davada, savunma yapması halinde kurtulması mümkünken, bundan kaçınıp hapis ve para cezasına gönüllü katlandığı yönünde söylentiler yayılmıştı. Bu söylentilere göre, elindeki belgeleri mahkemeye sunması halinde kaynağı kaçınılmaz olarak ortaya çıkacağı için kendini feda etmişti.

Kaynağını deşifre etmek yerine cezaevine girmeyi tercih eden Amerikan basınındaki örneklerle kıyaslanan Mikael, onu utandıran yağlı sözcüklerle pohpohlanıp, kahraman mertebesine oturtuluyordu.

Ama şimdi yanlış anlaşılmaları düzeltmenin sırası değildi.

Bir konuda herkes hemfikirdi: Mülenniıım’a bu belgeleri VVennerström’ün en yakın çevresinden biri vermiş olmalıydı. The Deep Throcıt’un kim

olduğuna dair hararetli bir tartışma başlamıştı.

Kimilerine göre bu, VVennerström’e diş bileyen bir çalışma arkadaşı, kimilerine göre kokain bağımlısı kızı, kimilerine göre de başka bir aile bireyiydi. Yani ortada bir sürü aday vardı. Bu konuda ne Erika Berger, ne de Mikael Blomkvist yorum yapmıştа.

Mil ennium’un özel sayısı yayınlandıktan üç gün sonra, akşam gazetelerinden biri Mil ennium’un İntikamı başlığıyla çıktığında, artık kazandıklarını düşünen Erika’nın keyfine diyecek yoktu. Gazete, Mülenniıım ve çalışanlarından övgüyle söz etmesinin yanı sıra, haberin yanına Erika’nın güzel çizilmiş resmini de koymuştu. Ona hemen ‘araştırmacı gazetecilerin kraliçesi’ adı verilmişti. Bu, eğlence sayfaları için oldukça sıkı bir rütbeydi, üstelik Büyük Gazetecilik Ödülü‘nden de bahsediliyordu.

Mil ennium’un ilk top ateşinden beş gün sonra, Mikael Blomkvist’in yazdığı Mafyanın Bankerleri adlı kitap dağıtıma girdi.

Mikael’in hummalı bir çalışmayla Eylül-Ekim aylarında Sandhamn’da yazdığı bu kitap, büyük bir gizlilik ve aceleyle Morgongâva’daki Hal vigs Reklam yayınevinde basılmıştı. Mülenniıım logosuyla yayınlanan ilk kitaptı. İlk sayfasında şifreli bir ithaf vardı: Bana golf sporunun faydalarını gösteren Sal y’ye.

Karton kapaklı, altı yüz on beş sayfalık tuğla gibi bir kitaptı.

Zarar etmemek için yalnızca iki bin adet basmışlardı ama birinci baskı yalnızca birkaç gün içinde tükendi. Erika Berger, on bin adet daha basılmasını sağladı.

Eleştirmenler Mikael Blomkvist’in bu defa belge yayınlamaktan çekinmeyip fazlasıyla kanıt gösterdiğini yazdılar. Bu konuda bütünüyle haklıydılar. Kitabın üçte biri, VVennerström’ün bilgisayarlarının hard disklerinden alınmış eklerden oluşuyordu.

Kitabın yayınlandığı gün, Mülenniıım. kendi web sayfasına, VVennerström’.in bilgisayarlarından kopyalanmış belgeleri içeren bir PDF

dosyası eklemişti. İlgilenen herkes bu sayfaya girip kaynakları kontrol

edebilirdi.

Mikael'in ortalarda gözükmemesi, Erika'yla birlikte kararlaştırdıkları bir basın stratejisiydi. Ülkedeki bütün basın organları onun peşindeydi. İlk defa kitabı piyasaya sürüldüğünde ortaya çıktı ve TV4'teki kadınla özel bir röportaj yaparak, devlet kanal arım bir kez daha atlatmasına imkân verdi. Ama bu önceden kararlaştırılmış, danışıklı soruların yöneltildiği, düzmece bir röportaj değildi.

Ortaya çıkmasıyla ilgili röportajı banttan seyreden Mikael, özel ikle bir cevabını çok sevmişti. Röportaj Stockholm Borsası'nın düşüşe geçtiği, sıkışan para babalarımn üzerimize gelirseniz kendimizi pencerelerden atarız blöfünden medet umduğu günlerde, canlı yayınlanmıştı.

Mikael'e İsveç ekonomisinin çökmeye başlamasından Mil enniüm'un sorumlu olup olmadığı sorulmuştu.

"İsveç ekonomisinin çöküşe geçtiği iddiası boş bir iddia," diye yanıtlamıştı hiç beklemeden.

Muhabirin kafası karışmış gibiydi. Bu, beklediği kalıba uygun bir cevap değildi. Ezberi bozulmuş, röportaja doğaçlama devam etmek zorunda kalmıştı. İkinci soru tam da Mikael'in beklediği gibiydi: "İsveç borsa tarihinin en ağır çöküşünü yaşıyoruz ve sen buna boş laf diyorsun?"

"İki şeyi birbirinden ayırmak zorundayız: İsveç ekonomisi ve İsveç borsasım. İsveç ekonomisi, bu ülkede her gün yeniden üretilen ürün ve hizmetlerin toplamıdır. Ericksson'un telefonları, Volvo'un arabaları, Scan'ın piliçleri ve Kiruna'dan Skövde'ye yapılan nakliyatlar, işte İsveç ekonomisi bu. Ve bu ekonomi bir hafta önce ne kadar güçlü ya da zayıftıysa, bugün de o kadar güçlü ya da zayıf."

Kadın, bir yudum su içerek bu cevabı yutmaya çalışmıştı.

"Borsa bütünüyle başka bir şey. Orada bir ekonomi yok, ne üretim ne de hizmet. Orası birtakım adamların, şu ya da bu şirketin, şu kadar milyar

değerinde olduğu ya da olmadığına saat saat karar verdiği bir fantezi dünyasıdır. Gerçekle uzaktan yakından bir ilgisi olmadığı gibi, İsveç ekonomisiyle de bir ilgisi yoktur.”

“Yani borsamn bir taş gibi düşmeye başlamasının hiç önemi yok mu diyorsun?”

“Evet, hiç önemi yok,” demişti Mikael yorgun ve tevekkül sahibi bir kahin sesiyle. Şimdi söyleyeceği şeyler bir sene boyunca defalarca alıntılanacakü:

“Bu, bir sürü dalaverecinin hisse senedi paylarım İsveç‘teki şirketlerinden Almanya’ya aktarmalarının dışında bir anlam ifade etmiyor. Bunlar, her ciddi muhabirin ortaya çıkartıp vatan hainleri yaftasıyla teşhir etmesi gereken insanlar. Müşterilerinin kâr hırslarım doyurmak için, sistemli bir biçimde ve büyük ihtimal bilinçli olarak, İsveç ekonomisine zarar veriyorlar.”

Bu cevap karşısında TV4’ün muhabiri tam da Mikael’in beklediği soruyu sorma gafletinde bulunmuştu.

“Yani bugün yaşadıklarımızda basımn sorumluluğu yok diyorsun?”

“Aksine, basımn olağanüstü sorumluluğu var. En az yirmi yıldır, bir sürü ekonomi muhabiri Hans-Erik VVennerström’ün işlerini kontrol etmekten kaçındılar. Bununla da yetinmeyip, adamın prestij kazanması ve ideal bir iş adamı portresi çizmesine yardımcı oldular.

Eğer bu gazeteciler son yirmi yılda işlerini adam gibi yapsalardı, bugün yaşadıklarımızı yaşamayacaktık.”

Blomkvist’in ortaya çıkması bir dönüm noktası oldu. Millennium o bir haftalık sürede tavan yapmıştı. Ama Mikael’i televizyonda sakin bir şekilde iddialarını savunurken izleyen Erika Berger, hem haberin tuttuğunun hem de derginin fantastik iddialarının gerçek olduğunun ayrımına ilk defa o zaman varmıştı. Mikael’in tutumu, habere yeni bir yön kazandırıyordu.

Bu röportajdan sonra VVennerström olayı, basının ekonomi sayfalarından, suçları araştıran muhabirlerin masalarına taşınmış, gazetelerin yayın

yönetmenlerine yeni bir düşünce tarzı getirmişti.

Daha önceleri polis muhabirleri, eğer söz konusu olan Rus mafyası ya da sigara kaçakçılığı yapan Yugoslavlar değilse, ekonomik suçları ya hiç yazmaz ya da nadiren yazarlardı. Bu muhabirlerden borsadaki karışık işleri araştırmaları hiç beklenmezdi. Ama Mikael'in röportajından sonra bir akşam gazetesi, konut sektöründe faaliyet gösteren ve şimdi Alman hisse senetleri almaya hazırlanan birkaç emlak devinin portesini çizdi. Gazete Ülkelerini Satıyorlar başlığıyla çıktı. Adı geçen emlakçılardan yorum istenmiş, hiçbiri açıklama yapmaya yanaşmamıştı. Ama o gün hisse senedi satışları önemli ölçüde düşmüş ve birkaç emlakçı yurtsever havalarına bürünerek, akıntıya karşı koymaya başlamıştı. Bu gelişmeleri gülerek izliyordu Mikael.

Mil ennium'un yaptığı haberin baskısı öylesine etkili olmuştu ki, derin bir endişeye kapılan bir sürü siyah kostümlü adam -bunlar birbirlerine meslektaş derlerdi- İsveç finans dünyasının çekirdeğinde tesis edilmiş olan çok özel kural arı çiğnemeye başlamışlardı.

Emekli Volvo şefleri, şirket yöneticileri ve banka şefleri televizyon kanal arında boy gösterip, zararı sınırlandırmak için soruları cevaplandırıyorlardı. Durumun ciddiyetine işaret ediyor, VVennerström Grubu'yla aralarına en kısa sürede mesafe koymaktan ve hisse senetlerini el erinden çıkartmaktan bahsediyorlardı. VVennerström (bu konuda ağız birliği etmişlerdi) ne olursa olsun gerçek bir sanayici değildi ve kulüpte hiçbir zaman ciddi kabul görmemişti. İçlerinden biri, VVennerström'ün Xorrland'h bir işçi ailesinden geldiğini hatırlatarak, başarının başını döndürmüş

olabileceğini söyledi. Bir başkasına göre VVennerström olayı yalnızca kişisel bir trajediydi. Başka biri de VVennerström hakkında her zaman şüphe duymuş olduklarını keşfetti; övüngen ve şımarıktı.

İlerleyen haftalarda, Mil ennim'un yayınladığı belgeler dikkatle incelendikten ve bütün parçalar bir araya getirildikten sonra, VVennerström imparatorluğunun, merkezinde mafyanın yer aldığı bir tür karanlık şirketler topluluğu olduğuna karar verildi. Bu şirketler, yasadışı silah ticaretinden, Güney Amerika'da eroin ticaretine, New York'ta kadın ticaretinden, Meksika'da çocukların cinsel istismarına kadar bir sürü kirli dolap

çeviriyordu. VVennerström imparatorluğuna ait Kıbrıs’ta kayıtlı bir şirketin, Ukrayna’daki kara pazardan uranyum almaya çalıştığının ortaya çıkarılması insanları telaşlandırmıştı.

Nerede kirli bir iş varsa, altından bu imparatorluğa ait paravan bir şirket çıkıyordu.

Erika Berger, VVennerström hakkında yazdığı kitabın, Mikael’in şimdiye kadar yazdıklarının en iyisi olduğuna karar vermişti. Üslubu biraz dağınık, hatta biraz yavandı -edebiyat yapmaya vakti de yoktu-ama ateşli bir kitap çıkmıştı ortaya. Bu kitabı yazarken Mikael’in eski kini depreştiği için, okuyucunun onun duyduğu öfkeyi hissetmemesi imkansızdı.

Mikael, Kvarnen Barı‘nın dış kapısında, bir tesadüf eseri eski hasmı olan ekonomi muhabiri Wil iam Borg’la karşılaştı. Mikael, Erika Berger, Christer Malm, Lucia Tatili’nden faydalanarak, derginin diğer çalışanlarıyla birlikte, şirket hesabina felekten bir gece çalmaya çıkmışlardı. Borg’un yamnda, Salander yaşlarında körkütük sarhoş

bir kız vardı.

Mikael onu görür görmez durdu. Wil iam Borg, her zaman sinirlerini oynatmıştı, kötü bir şey dememek ya da yapmamak için kendini dizginledi. Karşı karşıya durup bakışlarıyla birbirlerini tarttılar.

Mikael’in ona duyduğu nefret çok aşikardı. Erika bu maço pozlara bir son vermek için, kolundan tutup Mikael’i bara soktu.

Mikael ilk fırsatta Lisbeth Salander’den, Borg hakkında bir araştırma yapmasım istemeye karar vermişti. Yalnızca iş olsun diye.

Basında fırtınalar koparken, olayın kahramanı Hans-Erik Wennerstrom ortalarda yoktu. Mil ennium’un yayınlandığı gün, başka bir nedenle düzenlediği basın toplantısında yorum yapmaya mecbur kalmış; suçlamaların mesnetsiz, belge diye yayınlanan şeylerin de sahte olduğunu iddia etmiş ve bunları yayınlayan gazetecinin daha önce iftiradan hüküm giydiğini hatırlatmıştı.

O günden sonra basımn sorularım yalnızca avukatları yanıtlamıştı.

Mikael’in kitabı yayınlandıktan iki gün sonra, Wennerstrom’ün İsveç‘i terk ettiğine dair söylentiler yayılmaya başladı. Akşam gazeteleri kaçtı diye başlık atmışlardı. Mali polis sorgulamak için harekete geçtiğinde, Wennerstrom’ün ülkede olmadığı kesinleşti. Kasım ayının ortalarında hakkında arama emri çıkartıldı ve yılbaşından önce interpol aracığıyla da aranmaya başladı. Aym gün Wennerström’ün en yakın danışmanı, Arlanda Havaalanı‘nda, Londra’ya giden bir uçağa binmek üzereyken gözaltına alındı.

Birkaç hafta sonra İsveçli bir turistin, Wennerström’ü Barbados’un başkenti Bridgetown’da, bir arabadan inerken gördüğü haberi yayıldı.

Bu turist, iddialarını doğrulamak için gömleğinin düğmeleri açık, beyaz pantolonlu, güneş gözlüklü bir adamın oldukça uzaktan çekilmiş bir fotoğrafım da göndermişti. Fotoğraftaki adamın kimliği hakkında kesin bir şey söylenemezdi ama Karaib Adaları‘nda bile Wennerström’ün izini süren akşam gazeteleri bu fotoğrafa yer vermişlerdi. Kaçak milyarder daha bir sürü yerde görülecekti.

Alü ay sonra polis araştırmaları son bulacaktı. Hans-Erik Wennerström, Victor Fleming adıyla yaşadığı Marbela’daki dairesinde ölü bulunmuştu. Yakın mesafeden, kafasına üç el ateş

edilmişti. İspanyol polisi bunun bir hırsızlık vakası olduğu ihtimali üzerinde duruyordu.

Wennerström’ün ölümü, Lisbeth Salander için sürpriz değildi.

Cayman Adaları‘ndaki paralar olmadan Kolombiyalılar’a borcunu ödeyemeyeceği için, böyle bir şeyi her an bekliyordu.

Eğer biri zahmet edip de sorsaydı, Wennerström’ün hangi gün nerede olduğunu hiç şaşmadan söyleyebilirdi. İnternet aracılığıyla ülkeden ülkeye umutsuz kaçışını izlemiş, internete bağlanabildiği her yerden panik içinde gönderdiği e-postaları okumuştu. Kaçak eski milyarderin, aym bilgisayarı kul anacak kadar aptal olabileceğine Mikael Blomkvist bile inanamazdı.

Lisbeth Salander altı ay sonra Wennerström'ü izlemekten yorulmuştu. Geriye bir tek kendisinin ne kadar ileri gideceği sorusu kalmıştı. Wennerström'ün soysuzun biri olduğu ortadaydı ama onun kişisel düşmanı değildi ve bu işe karışmayı düşünmüyordu. Mikael'e tüyo verebilirdi ama o, büyük ihtimal bundan bir öykü çıkartmakla yetinecekti. Polise bildirse, oradan da birileri Wennerström'ü uyarıp kaçmasım sağlaya-

çaktı. Ayrıca polisle ilişkiye geçmeye prensip olarak karşıydı.

Ama VVennerström'ün hâlâ ödenmemiş hesapları vardı. Su dolu küvete bastırılan yirmi iki yaşındaki, hamile garson kızı düşünüyordu.

VVennerström öldürülmeden dört gün önce bir karara varmıştı.

VVennerström'ün nerede saklandığını bilmek isteyenlerin başında geldiğini düşündüğü, Miami'de yaşayan bir avukatı aradı. Sekreteri ile konuştu ve avukata şifreli bir mesaj iletmesini istedi. îsim VVennerström, adres Marbela. Hepsi buydu.

Erika Berger ve Christer Malm geleneksel yeni yıl hazırlıkları yaparken Mikael, Erika'nm koltuğuna oturmuş, sıcak şarap içerek onları izliyordu. Çalışanlara ve serbest gazeteci sözleşmesiyle iş

yaptıkları personele yeni yıl hediyeleri hazırlanıyordu. Bu seneki hediyeler, üzerinde Mil ennium logosu olan omuz çantalarıydı.

Hediyeleri paketledikten sonra oturup matbaalara, fotoğrafçılara ve meslektaşlarına göndermek üzere tebrik kartları yazmaya başladılar, iki yüze yakın kart göndereceklerdi. Mikael son kalan boş kartı aldı ve kendi yazdı: Mutlu Noeller ve mutlu yıl ar. Geçen yıl yapmış

olduğun muhteşem katkılar için teşekkürler.

Kartın altına kendi imzasını attı ve adres hanesine

'Finansmagasinet Monopol eliyle Janne Dahlman' yazdı.

Mikael akşam eve döndüğünde, postaneden bir paketi olduğuna dair ihbar kağıdı aldı. Ertesi gün gidip hediye paketim aldı ve dergiye geldiğinde açtı.

Paketin içinde bir sivrisinek ilacı ve bir şişe Reimersholm likörü vardı. Paketin içinden çıkan notta: Eğer başka bir planın yoksa, Yaz Ortası Bayramı‘nda Arholma’ya demirleyeceğim, yazıyordu. Notun altında eski okul arkadaşı Robert Lindberg’in adı vardı.

Mil ennium genel olarak Noel’den bir hafta önce başlamak üzere, yılbaşı sonrasına kadar tatile girerdi. Ama bu yıl öyle olmamıştı. Yazı işleri bürosunda çalışan az sayıdaki personel, müthiş bir baskı altındaydı. Hâlâ dünyanın dört bir köşesinden gazeteciler arıyordu.

Noel akşamından bir gün önce Mikael Blomkvist tesadüfen, Financial Times’da çıkan bir makaleyi okudu. VVennerström imparatorluğunun çöküşü üzerine bir inceleme yaptıran Uluslararası Bankalar Komisyonu’nun raporu özetlenmişti. Makalede komisyonun, deşifre edilmeden önce VVennerström’ün uyarılmış

olabileceği iddiası üzerinde duruyordu.

Cayman Adaları‘ndaki Kronenfeld bankasında bulunan 260 milyon dolarlık hesap -yaklaşık iki milyar İsveç kronu-Mil ennium yayınlanmadan bir gün önce boşaltılmıştı.

Paralar yalnızca VVennerström’ün tasarrufunda olan bir sürü değişik banka hesabına dağıtılmıştı. Paraları çekmesi için kişisel olarak bu bankalara gitmesi de gerekmiyordu. Dünyanın herhangi bir yerindeki bir bankaya transfer etmesi için clearing code’u girmesi yeterliydi. Paralar İsviçre’den transfer edilmişti, işbirliği yaptığı bir kadın, ona ait fonları anonim tahvil ere dönüştürmüştü. Bütün clearing code’lar doğru verilmişti.

Bu kadın hakkında arama kararı çıkartan Avrupa Polis Teşkilatı, Monica Sholes’ e ait çalınmış bir pasaport kul andığını ve Zürich’in en lüks otel erinden birinde kaldığını bildirmişti. Kameraya takılan görüntüye göre bu kadın; kısa boylu, kısa sarı saçlı, geniş dudaklı, dik göğüslü, şık giyimli ve altın takılı biriydi.

Mikael Blomkvist kadının resmine önce şöyle bir göz attı ve arkasından yüz ifadesini daha dikkatli inceledi. Birkaç saniye sonra yazı masasının

çekmecesinden merceği çıkardı ve kadının yüzündeki detayları seçmeye çalıştı.

Sonra gazeteyi bir kenara koydu ve bir süre sessizce oturdu.

Arkasından da öyie bir kahkaha attı ki, Christer Malm başını uzatarak ne olduğunu sordu. Mikael bir şey yok der gibi elini sal adı.

Mikael, Noel günü öğle üzeri, kızı Pennilla ve eski eşi Moni-ka'yı ziyaret etmek için Ârsta'ya gitti. Birbirlerine hediyeler verdiler. Mikael ve Monika, kızlarına çok arzu ettiği bilgisayarı almışlardı. Monika, Mikael'e bir kravat; kızı da polisiye yazarı Âke Edvvardsson'unbir kitabım almıştı. Mukiminin'un basında edindiği yer nedeniyle, önceki Noel'den farklı olarak keyifleri yerindeydi.

Birlikte öğle yemeği yediler. Mikael göz ucuyla kızını inceledi.

Hedestad'da yaptığı beklenmedik ziyaretinden sonra onu görmemişti. Birden aklına kızının Skel etâ'daki dinsel tarikata duyduğu aşırı ilgi hakkında eski eşiyle konuşmamış olduğu geldi.

Harriet Vanger olayında onu doğru iz üzerine sürmüş olan şeyin, kızının Kutsal Kitap bilgisi olduğunu da anlatmamıştı. O günden sonra kızıyla hiç konuşmadığı için de vicdan azabı çekiyordu. İyi bir baba değildi.

Yemekten sonra yanaklarım öperek kızıyla vedalaşü ve Ârsta'dan ayrıldı. Slussen'de Lisbeth Salander'le buluştu ve birlikte Sandhamn'a gittiler. Millennium bombası patladıktan bu yana neredeyse hiç görüşmemişlerdi. Noel akşamı geç vakit Sandhamn'a indiler ve Noel tatilini orada geçirdiler.

Mikael'in her zamanki gibi hoş bir arkadaşlığı vardı. Ama Lisbeth aldığı 120.000 kronluk borcun karşılığı olarak çek verdiğinde, Mikael'in sorgulayıcı bakışlarından huzursuz oldu. Yine de bir şey demedi.

Trovil'e kadar yürüyüp geri döndüler (Lisbeth için bu yalnızca vakit kaybıydı). Bir kır lokantasında Noel yemeği yedikten soma, Mikael'in kulübesine gidip şömineyi yakülar, pikaba bir Elvis plağı koydular ve seviştiler.

Lisbeth'in Mikael'le sevgili olarak bir sorunu yoktu. Yatakta gayet iyiydiler. Bu bütünüyle bedensel bir birliktelikti ve Mikael onu evcil eştirmeye asla teşebbüs etmemişti.

Lisbeth'in sorunu Mikael'e karşı hissettiği duyguların tercümesini yapamamasıydı. Ergenlik çağına geldikten sonra, hiç kimseyi Mikael'i olduğu kadar hayatına yaklaştırmamışü. İtiraf etmesi gerekirse, Mikael'de onun savunma mekanizmalarını aşarak, özel işleri ve duyguları konuşmaya zorlayan bir yetenek vardı. Her ne kadar sorularımn çoğunu duymazdan gelse de, ölümle tehdit edilse bile başka birine asla anlatmayacağı kişisel şeyleri ona anlatmıştı.

Bu onu korkutuyor, kendini onun karşısında çıplak ve insafına bırakılmış hissediyordu.

Ama aym zamanda ona karşı -şimdi onu seyredip, minik horultularını dinlerken olduğu gibi- başka bir insana karşı hayatı boyunca duymadığı koşulsuz bir güven duyuyordu. Mikael Blomkvist'in onun hakkında öğrendiği şeyleri, kendisine karşı kul anarak zarar vermeyeceğinden kesinlikle emindi. Bu onun doğasına aykırıydı.

Tartışmadıkları tek şey birbirleriyle ilişkileriydi. Lisbeth buna cesaret edememiş, Mikael de bu konuyu hiç açmamıştı.

Noel'in ikinci günü korkunç bir gerçeğin farkına vardı. Bunun nasıl olduğunu, üstesinden nasıl geleceğini bilemiyordu. Yirmi beş yıllık hayatında ilk defa aşık olmuştu.

Mikael'in ondan iki kat daha yaşlı olması umurunda bile değildi.

İsveç'te şu anda hakkında en çok yazılan insan olmasımn, hatta Neıosıueek'e kapak yapılmasının da hiçbir önemi yoktu, bunlar yalnızca pembe diziydi. Mikael Blomkvist ne bir erotik fantezi ne de gündüz düşüydü. Ama bu ilişki son bulmalıydı, yürümesi imkansızdı.

Mikael onunla ne yapsmdı ki? Mikael için o, hayatı fare deliğinde geçmeyen birini bulana kadar, zaman öldürdüğü biriydi.

Ama o an aşkın, kalbin parçalanması gibi bir şey olduğunu anlamıştı.

Mikael öğle üzeri uyandığında, Lisbeth kahve yapmış ve kahvaltı masasını hazırlamıştı. Masaya oturan Mikael, Lisbeth'in davranışlarındaki değişikliği hemen fark etti, sanki bir parça uzaktı.

Canını sıkan bir şey olup olmadığını sorduğunda, sanki ne sorulduğunu anlamamış gibi Mikael'e boş boş baktı.

Noel tatilinin bittiği gün Mikael, Hedestad'a giden trene bindi.

Üzerinde sağlam kılık kıyafetler ve ayağında kışlık ayakkabılar vardı.

Onu istasyonda karşılayan Dirch Frode, basında gösterdiği başarılardan dolayı sakin bir ifadeyle tebrik etti. Ağustos ayında terk ettikten sonra Hedestad'a ilk defa ve neredeyse bir yıl önce gelmiş

olduğu günde ayak basıyordu. El sıkışıp, nazikçe konuştular ama aralarında, Mikael'i rahatsız eden adı konulmamış bir şey vardı.

Her şey hazırlanmıştı, Dirch Frode'nin evindeki iş görüşmesi yalnızca birkaç dakika sürdü. Frode paraları yurt dışında münasip bir bankaya yatırmayı önerdi ama Mikael, herhangi bir ödeme gibi bu paraların da şirketine yatırılmasını istedi.

“Başka türlü olmasını hazmedemem,” dedi Frode'yi merakta bırakan ses tonuyla.

Mikael'in ziyaret nedeni yalnızca ekonomik değildi. Lisbeth'le birlikte Hedeby'den alelacele ayrıldıkları için, misafir kulübesinde elbise, kitap gibi özel eşyaları kalmıştı.

Henrik Vanger'in sağlık durumu hâlâ nazik olmakla birlikte hastaneden eve taşınmıştı. Sürekli yanında kalan hemşire, uzun yürüyüşler yapmasına, merdiven çıkmasına itiraz ederek canım sıkıyordu. Üstelik tam da Noel'le yılbaşı arasındaki günlerde, hafif bir soğuk algınlığına yakalandığı için, yataktan kalkmamasını emretmişti.

“Üstelik pahalı da,” diye yakındı Henrik Vanger.

Yaşlı adamın hayatı boyunca kaçırmış olduğu vergileri düşünerek, hemşireye ödediği parayı çok bulmasım garipsedi Mikael. Henrik Vanger ekşi bir suratla Mikael’i süzdükten sonra bir kahkaha attı.

“Lanet olsun, aldığın her bir kronu hak ettin. Buna değdiğini biliyorum,” dedi.

“Dürüst konuşmak gerekirse, bu olayı çözeceğime hiç inanmamıştım.”

“Sana teşekkür etmek gibi bir niyetim yok.” “Ben de bunu beklemiyorum.” “İyi para aldın.” “Şikayetçi değilim.”

“Bana bir iş yaptın ve karşılığım aldın.”

“Ben buraya işimin sona erdiğini söylemeye geldim.”

Henrik Vanger dudaklarım büzdü.

“Vanger ailesinin tarihini yazman için anlaşmıştık.”

“Biliyorum. Ama yazmayacağım. Bu öyküyü yazamam. Son yıl arda yaşanan en can alıcı olayları bir tarafa bırakarak Vanger ailesinin öyküsünü, yazamam; Harrief i, babasını, bütün o cinayetleri yazmadan olmaz. Bodrumunda neler yaşandığını yazmadan Martin’in şirket yöneticiliğinden nasıl bahsedebilirim? Ayrıca Harrief in hayatını mahvetmeden de yazamam bunu.”

“İçine düştüğün açmazı anlıyorum ve yaptığın seçim için sana müteşekkirim.”

“Yani bu öyküyü bırakıyorum.” Henrik Vanger başını sal adı.

“Seni tebrik ederim/’ dedi Mikael. “Beni rüşvete bulaştırmayı basardın. Seninle yaptığımız konuşmaların notlarım ve bütün ses kayıtlarını yok edeceğim.”

“Ben

senin

rüşvete

bulaştırıldığım

düşünmüyorum.” “Ben öyle hissediyorum, ki büyük ölçüde doğru.”

“Gazeteci ya da insan olmak arasında bir seçim yapman gerekiyordu. Eğer gazetecilik rolünü seçseydin ve Harriet’in suçlu ya da benim boktan bir adam olduğuma inansaydm, kesinlikle eminim ki senin sessizliğini satın alamazdım.” Mikael bir şey demedi.

“Cecilia’yla bütün bu yaşananlar hakkında konuştuk. Artık Frode’nin ve benim bir ayağımız mezarda. Aileden birilerinin Harriet’e yardımcı olması lazım. Cecilia yönetimde aktif bir rol üstlenecek. Bundan soma şirketi o ve Harriet yönetecek.” “O, olayları nasıl karşıladı?”

“Tabi şok geçirdi. Bir süre yurtdışına çıktı. Bir ara bir daha geri gelmeyecek diye korktum.” “Ama geldi.”

“Martin, Cecilia’mn ailede anlaşabildiği az sayıda insandan biriydi.

Hakkındaki gerçeği öğrendiğinde sarsıldı. Bu aile için neler yaptığım Cecilia da biliyor.” Mikael omuzlarım silkti. “Teşekkürler, Mikael,” dedi Henrik.

“Bu öyküyü yazmamamın başka bir nedeni de, Vanger ailesinden tiksinmem,” dedi Mikael.

Ortaya çıkan sessizliği konuyu değiştirerek bozdu. “Yirmi beş yıl sonra yeniden CEO olmak nasıl bir şey?” “Yalnızca geçici bir şey ama yine de… Daha genç olmayı dilerdim. Şimdi günde yalmzca üç saat çalışabiliyorum. Bütün toplantıları bu odada yapıyoruz ve eğer biri sorun çıkartacak olursa, Dirch Frode benim adıma müdahale ediyor.”

“Gençlerin ödü patlıyordun Dirch Frode’nin yalmzca ekonomik danışmanın değil, aym zamanda senin adına sorun çözen biri olduğunu anlamam uzun zaman aldı.”

“Kesinlikle öyle. Ama bütün kararlar Harriet’le birlikte almıyor, ofiste işleri yürütecek kişi o.” “O nasıl?”

“Hem annesinin hem de kardeşinin payı, miras olarak ona kaldı.

Şirketin yaklaşık yüzde otuz üçü onun kontrolünde.” “Yeterli mi?”

“Bilemiyorum. Birger direniyor, Harriet’e çelme atmaya çalışıyor.

Birdenbire önemli adam olma imkanına kavuştuğunu sanmaya başlayan Alexander, Birger’le iş birliği yapıyor. Kardeşim Harald kanser, uzun süre yaşayacağım sanmıyorum. Yüzde yedi gibi büyük bir hissesi var ki bu çocuklarına kalacak. Cecilia ve Anita, Harriet’le iş birliği yaparlar.”

“O zaman şirketin yüzde kırkını kontrol edeceksiniz.”

“Daha önce aile içinde böylesi bir oy tekeli hiç olmadı. Oy kul anmak için yüzde bir ya da iki yeterliydi. Şubat’tan sonra benim yerimi Harriet alacak.” “Bu onu sevindirmemiştir.”

“Hayır, ama zorunlu. Yeni ortak ve yeni kanlara ihtiyacımız var.

Onun Avustralya’daki şirketiyle de işbirliği yapabiliriz. Alternatifler var.”

“Harriet şimdi nerede?”

“Şansın yok. Londra’da. Ama seninle buluşmayı çok ister.” “Eğer senin yerine geçerse Ocak ayında yapılacak yönetim kurulu toplantısında görüşeceğiz.” “Biliyorum.”

“Ona selamlarımı ve atmışlı yıl arda yaşananları Erika Berger dışında kimseyle konuşmayacağımı söyle.”

“Biliyorum ve bunu Harriet de biliyor. Sen ahlaklı bir adamsın.”

“Ama ona, bugünden itibaren atacağı her yanlış adımın dergide yazılacağım da söyle. Vanger Şirketi’ne ayrıcalık tanı-yamayız.”

“Onu uyaracağım.”

Yaşlı adam arada bir uyuklamaya başladığından, Mikael oradan ayrıldı. Eşyalarını toplayıp iki bavula doldurdu. Misafir kulübesinin kapışım son kez kapattı ve bir süre tereddüt ettikten sonra, gidip Cecilia Vanger’in kapısını çaldı. Evde değildi. Cep defterini çıkarıp bir sayfa yırttı ve bir şeyler karaladı. Beni bağışla. Umarım senin için her şey yolunda gider. Yazdığı notu kartvizitiyle birlikte posta kutusuna bıraktı. Martin Vanger’in vil ası boşaltılmıştı. Mutfak penceresinde elektrikli bir Noel mumu yanıyordu. Mikael akşam treniyle Stockholm’e döndü.

Noel’le yılbaşı arasındaki günlerde Lisbeth Salander, dış dünyayla ilgisini kesmişti. Ne telefonlarını cevaplıyor ne de bilgisayarını açıyordu. İki gün boyunca elbiselerini yıkadı, döşemeleri fırçalayıp, dairesine çekidüzen verdi. Bir yıldır biriken pizza kutularını paketleyip çöpe attı. Ağzına kadar dolu yedi siyah çöp torbasını ve eski gazeteleri doldurduğu yirmiye yakın kağıt torbayı dışarı taşıdı.

Sanki yeni bir hayata başlamaya karar vermiş gibiydi. Uygun bir daire bulursa satın alacaktı ama o güne kadar şimdi oturduğu daireyi pırıl pırıl yapıp eskinin anılarından kurtulmak istiyordu.

İşlerini bitirdiğinde felç olmuş gibi oturdu ve derin düşüncelere daldı. Daha önce hiç böyle bir özlem duymamıştı. Mikael Blomkvist’in kapışım çalmasım ve… Ne? Onu kucaklayarak kaldırmasını? Arzuyla yatak odasına taşıyıp elbiselerini çıkartmasını? Hayır, o yalmzca onun yamnda olmasını istiyordu.

Seni olduğu gibi seviyorum dediğini duymak istiyordu. Dünyasında ve hayatında özel bir yerinin olduğunu söylemesini. Yalmzca arkadaşlık ve dostluk değil, bir aşk işareti de vermesini istiyordu.

Çıldırmak üzereyim, diye düşündü.

Kendine güvenmiyordu. Mikael insanlarla dolu bir dünyada yaşıyordu; saygın bir işi, düzenli bir hayatı ve bir sürü meziyeti vardı.

Tanıdıkları bir şeyler yapıyor, televizyonlarda boy gösteriyor, gazetelere başlık oluyorlardı. Beni ne yapacaksın ki? Lisbeth Salander’in korkusu, fobi düzeyinde, en karanlık ve büyük korkusu, başkalarımn onun

duygularına güleceğiydi. Sanki birdenbire, binbir emekle inşa ettiği kendine güven duygusu yerle bir olmuştu.

Kararını verdi. Bunun için gerekli olan cesareti toplaması saatler almıştı ama Mikael'le buluşup neler hissettiğini anlatmak zorundaydı.

Başka türlüsü dayanılmazdı.

Kapışım çalmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Ona Noel hediyesi vermemişti ama ne alacağım da bilemiyordu. Bir eskici dükkanında 1950'li yıllardan kalma, üzerlerine kabartmalar işlenmiş

tenekeden reklam tabelaları görmüştü. Bunlardan birinin üzerinde gitarım kalçasına dayamış Elvis Presley resmi ve içinde Heart Break Hotel yazan konuşma balonu vardı. İç dekorasyondan hiç anlamazdı ama bu tabelanın Sandhamn'daki kulübe için biçilmiş kaftan olacağını düşünüyordu. Tabela 780 krondu, prensipleri gereği pazarlık

yapıp, fiyatı 700 krona indirtti. Paketletti, koltuğunun altına aldı ve Mikael'in Bel mansgatan'daki evine doğru yola çıktı.

Honsagatan'a geldiğinde başını tesadüfen Kaffebar'a çevirdi ve Mikael'le Erika'run dışarı çıktığını gördü. Mikael bir şey söyledi, Erika kahkaha atarken elini onun beline dolayarak yanağını öptü.

Brankyrkagatan Sokağı'ndan aşağı yürüyüp, Belmansgatan Sokağı'na dönerek kayboldular. Vücut dilleri hiç yoruma yer bırakmıyordu; akıl arında ne olduğu çok açıktı.

İçi berbat bir acıyla dolan Lisbeth, adımını atarken donmuş, hareket yeteneğini kaybetmişti. Bir yam arkalarından koşmak istiyordu. Teneke tabelayı paketinden çıkartmak ve keskin tarafıyla Erika Berger'in başım gövdesinden ayırmak istiyordu. Düşünceler beyninde uçuşurken hiçbir şey yapmadı. Durum analizi. Sonunda sakinleşti.

Salander, sen zaval ı bir aptalsın, dedi yüksek sesle.

Topuklarının üzerinde döndü ve yeni temizlediği evine doğru yürüdü.

Zinkensdamm’a geldiğinde kar yağmaya başladı. Elvis’i çöp kutusuna attı.

BİTTİ

1954 yılında doğan Larsson Afrika’da savaş muhabirliği yapmış, ülkesinde çok ünlü olan başarılı bir gazeteci ve aşırı sağa karşı mücadele veren Expo dergisinin de yazı işleri müdürüydü. Bir bilimkurgu hayranıydı ama bunun izlerine “Mil ennium”da rastlanmıyor. Ondan geriye, bütün dünyada kitapları üzerine yazılmış onlarca makaleyi süsleyen, üstte de bir kopyası görülen ve bizi kibar görünümlü, saçları 1980’lere özgü şekilde taranmış bir adamla tanıştıran tek bir fotoğraf kaldı. Fazla bir şey değil ama bir efsane doğurmak için yeterli: Larsson üçlemesini yazarken öldü ve klasik fanteziye göre üçlemenin bir de devamı var. Dördüncü bir cilt, bir yerlerde saklı duran bir metin, günün birinde er geç ortaya çıkacak olan bir karalanmış sayfalar yığını…